Stephenie Meyer

GAZDA

Traducere din limba engleză

MANUELA BULAT
SHAUKI AL-GAREEB

rao international publishing company

Stephenie Meyer

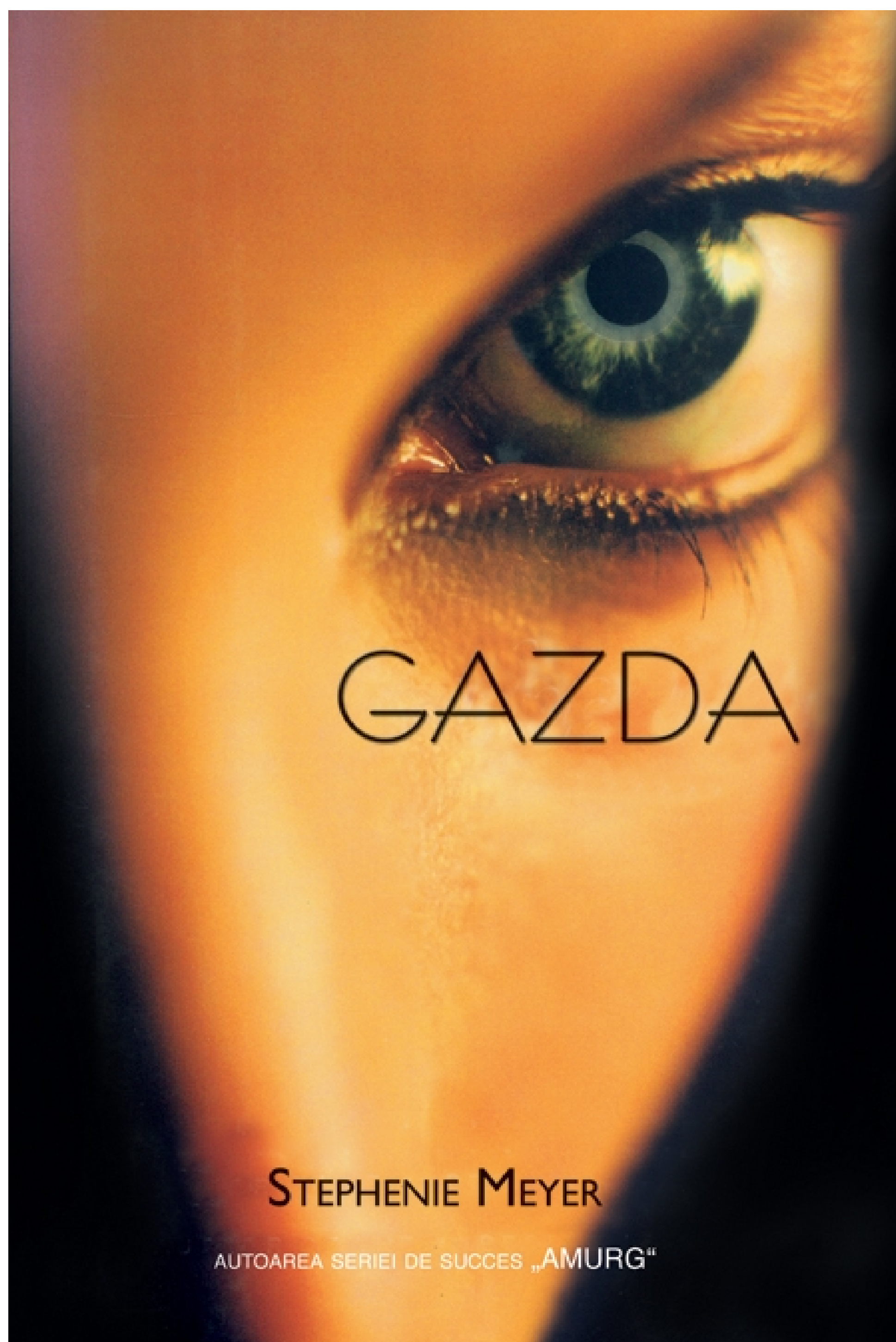
GAZDA

Traducere din limba engleză

MANUELA BULAT
SHAUKI AL-GAREEB

rao international publishing company

GAZDA
STEPHENIE MEYER
AUTOAREA SERIEI DE SUCCES „AMURG"

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MEYER, STEPHENIE
Gazda/Stephenie Meyer;

Traducere: Manuela Bulat, Shauki Al-Gareeb — Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009

I. Bulat, Manuela (trad.)
II. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA www.raobooks.com; www.rao.ro

STEPHENIE MEYER
The Host

Toate personajele şi evenimentele din această carte sunt fictive. Orice similitudine cu persoane reale, în viaţă sau decedate, reprezintă o coincidenţă pe care autorul nu a intenţionat-o.

2009

ISBN 978-973-54-0131-3

Despre carte

Melanie Stryder refuză să se stingă. Lumea noastră a fost invadată de un duşman invizibil. Oamenii devin gazde pentru aceşti invadatori, minţile le sunt luate, în timp ce corpurile lor rămân intacte şi îşi continuă vieţile, aparent neschimbate. O mare parte din omenire a cedat. Când Melanie, unul dintre puţinii oameni sălbatici în viaţă, este capturată, are convingerea ca i-a sosit sfârşitul.Wanderer, sufletul invadator care a intrat în corpul lui Melanie, a fost avertizată despre provocările cauzate de trăirea în corpul unui om: emoţiile covârşitoare, multitudinea de simţuri, memoriile prea clare. Dar mai era ceva dificil, ceva la care Wanderer nu se aştepta: vechiul chiriaş al corpului refuza să renunţe la posesiunile minţii ei. Wanderer îi pune la încercare gândurile lui Melanie, sperând să descopere locurile pe unde se ascund restul de oameni rezistenţi. În schimb, Melanie îi umple mintea lui Wanderer cu viziuni despre bărbatul pe care îl iubeşte Jared, un om care încă îşi duce traiul în clandestinitate. Incapabilă să se despartă de dorinţele corpului lui Melanie,Wanderer începe să tânjească după un om a cărui demascare făcea parte dintre însărcinările ei. Când forţele exterioare le transformă pe Wanderer şi pe Melanie în aliate, ele se pregătesc să plece în căutarea omului pe care ambele îl iubesc, căutare ce se dovedeşte a fi periculoasă şi nesigură. Una dintre cele mai de succes scriitoare din ziua de azi, Stephenie Meyer, autoarea faimoasei serii Amurg, ne oferă un roman de neuitat despre perseverenţa iubirii şi despre ce înseamnă să fii om.

Stephenie Meyer

Stephenie Meyer s-a născut in Hartford, Connecticut în 1973. Este fiica lui Steve şi a lui Candy Morgan. Provine dintr-o familie foarte numeroasă: mai are două surori (Emily şi Heidi) şi trei fraţi (Jacob, Paul şi Seth). Când avea patru ani, familia ei s-a mutat in Phoenix, Arizona. A urmat cursurile universitatii Brigham Young din Provo, Utah, unde a obţinut doctoratul în literatura engleză. Acolo şi-a întâlnit viitorul soţ, Christian, cunoscut drept Pancho, din Arizona. Cei doi s-au căsătorit în anul 1994 şi au trei copii: Gabe, Seth, şi Eli. Majoritatea numelor apar in cele patru carti scrise de autoare.

În anul 2003, a avut o viziune asupra personajelor pe care nu şi-a mai putut-o scoate din cap. Lăsând tot ce putea pe planul doi, Meyer inventa acţiunea în timpul zilei şi o scria pe computer noaptea târziu, când era linişte în casă. Trei luni mai târziu, şi-a terminat primul roman, *Amurg*.

Selectat de către Writer's House, manuscrisul a ajuns repede în rândul publiciştilor. Megan Tingley de la Little, Brown Books for Young Readers i-a făcut o ofertă de şase cifre pentru cele trei cărţi. Săptămâni întregi de la lansarea din 2005, cartea a debutat pe locul cinci pe lista bestsellerurilor de la New York Times. Sunt peste 8,4 milioane de exemplare din Amurg tipărite.

Continuarea mult aşteptată, *Lună Nouă*, a fost lansată în septembrie 2006 şi a stat timp de 31 de săptămâni pe locul întâi pe lista bestsellerurilor a celebrului New York Times. Cartea atât de aşteptată de fanii lui Meyer a fost vândută mai întâi pe eBay la preţul de 380 de dolari bucata. Cinci milioane de exemplare ale romanului Lună Nouă au fost tipărite, iar drepturile de autor au fost vândute în 34 de ţări.

Cea de-a treia carte din saga lui Meyer, *Eclipsa*, a fost lansată pe 7 august 2007 şi s-a vândut în 150 000 de exemplare din prima zi. Cartea a debutat pe primul loc pe lista bestsellerurilor din ţară, inclusiv la USA Today şi la The Wall Street Journal. Cartea a fost tipărită în 3,8 de milioane de exemplare. A fost pe locul întâi la vânzări în Germania, Spania şi Argentina.

A patra şi ultima carte din Saga AMURG, *Zori de Zi* a fost publicată pe 2 august 2008, tipărindu-se iniţial 3,2 milioane de exemplare—cel mai mare număr de exemplare tipărite la primul tiraj din istorie. Zori de zi s-a vândut în 1,3 milioane de exemplare în prima zi, ajungând pe primul loc

pe toate listele bestsellerurilor. S-au tipărit în total 4,2 milioane de exemplare ale romanului Zori de zi.

2008 a fost un an decisiv pentru Meyer. Pe 3 mai, Little Brown lansat *The Host*, primul roman pentru adulţi al lui Meyer, care a debutat pe primul loc în lista întocmită de The New York Times şi de Wall Street Journal a bestsellerurilor.

Mamei mele, Candy,
care m-a învăţat că dragostea reprezintă cea mai bună
parte a oricărei poveşti.

ÎNTREBARE

Tu care-mi însufleţeşti casa,
Calul, ogarul,
Ce voi face eu
Când tu vei fi pierit?

Unde voi dormi?
Cum voi călări?
Ce voi vâna?

Unde mă pot duce
Fără calul meu înşeuat,
Nedomolit şi înfocat?
Cum de voi şti
Dacă-n pădurea din zare
Mă aşteaptă primejdii ori desfătare?
Când cel ce însufleţeşte
Bunul şi înţeleptul meu câine e mort?

Cum va fi
Să zaci sub cerul liber
Fără vreun acoperiş sau leaţă,
Cu vântul suflându-ţi în faţă?

Cu un nor drept ursit,
Cum de mă voi ascunde?

—May Swenson

PROLOG:
Inserată

NUMELE VINDECĂTORULUI ERA FORDS DEEP WATERS[1].

Pentru că era un suflet, prin natura sa, avea toate calităţile: era milos, răbdător, cinstit, virtuos şi plin de iubire. Anxietatea reprezenta o emoţie neobişnuită pentru Fords Deep Waters.

Chiar şi mai rar i se întâmplă să se simtă iritat. Oricum, pentru că Fords Deep Waters locuia într-un corp omenesc, iritarea era câteodată inevitabilă.

În timp ce şoaptele studenţilor la Vindecare fremătau în colţul îndepărtat al sălii de operaţie, buzele lui s-au strâns într-o linie subţire. Expresia părea nelalocul ei, ţinând cont că era o gură care cel mai adesea zâmbea.

Darren, asistentul lui obişnuit, a văzut grimasa şi l-a bătut pe umăr.

— Sunt doar curioşi, Fords, a spus el încet.

— Despre o inserţie se poate spune cu greu că este o procedură interesantă sau provocatoare. Orice suflet de pe stradă ar putea să o facă în caz de urgenţă. N-au nimic de învăţat din operaţia la care vor asista astăzi.

Fords era surprins să-şi audă tonul ascuţit alterând vocea sa de obicei mângâietoare.

— N-au văzut niciodată un adult uman până acum, a zis Darren.

Fords a ridicat o sprânceană.

— Sunt orbi şi nu-şi văd unul altuia feţele? N-au oglinzi?

— Ştii ce vreau să spun — un om sălbatic. Care încă n-are suflet. Unul dintre rebeli.

Fords s-a uitat la fata inconştientă, întinsă cu faţa în jos pe masa de operaţie. Mila i-a cuprins inima în vreme ce îşi amintea de starea în care se afla sărmanu-i

trup zdrobit atunci când Căutătorii o aduseseră la Centrul de Vindecare. Atâta durere îndurase…

Sigur că acum era perfectă — complet vindecată. Fords avusese grijă de asta.

— Arată la fel ca oricare dintre noi, a murmurat Fords către Darren. Noi toţi avem chipuri umane. Şi, când se va trezi, va fi şi ea una dintre noi.

— E interesant pentru ei, asta-i tot.

— Sufletul pe care l-am implantat astăzi merită mai mult respect decât ca oricine să se zgâiască prosteşte la trupul său. Deja are prea multe lucruri cu care trebuie să se obişnuiască. Nu este corect să-l punem să treacă prin aşa ceva.

Prin *aşa ceva* nu se referea la holbat. Fords a auzit din nou o notă aspră în vocea sa.

Darren l-a bătut iarăşi pe umăr.

— O să se simtă bine. Căutătorii au nevoie de informaţii şi…

La auzul cuvântului *Căutători,* Fords i-a aruncat lui Darren o privire care putea fi descrisă doar ca plină de duşmănie. Darren a clipit şocat.

— Îmi pare rău, s-a scuzat Fords imediat. N-am vrut să reacţionez aşa. Doar că mi-e teamă pentru acest suflet.

Privirea lui s-a mutat către rezervorul criogenic care se afla pe suportul lui de lângă masă. O lumină roşie constantă şi palidă semnala că acesta era ocupat şi setat pe hibernare.

— Acest suflet a fost special ales pentru sarcina asta, a spus Darren pe un ton liniştitor. Ea este excepţională printre cei ca noi — mai vitează decât majoritatea. Vieţile ei vorbesc de la sine. Cred că s-ar fi oferit voluntar dacă am fi putut s-o întrebăm.

— Care dintre noi nu s-ar oferi voluntar dacă i s-ar cere să facă ceva pentru binele general? Dar chiar aşa stau lucrurile în acest caz? Foloseşte asta binelui general? Problema nu este dorinţa ei, ci ceea ce este drept să-i ceri unui suflet să îndure.

Studenţii la Vindecare discutau şi ei despre sufletul care hiberna. Fords le auzea şoaptele clar; vocile lor se ridicau acum, devenind tot mai puternice pe măsură ce aceştia erau tot mai nerăbdători.

— A locuit pe şase planete.

— Am auzit că pe şapte.
— Am auzit că n-a trăit de două ori într-o gazdă a aceleiaşi specii.
— A fost aproape orice. Floare, Urs, Păianjen…
— Iarbă-de-mare, Liliac…
— Chiar şi Dragon!
— Nu cred, nu şapte planete.
— Cel puţin şapte. A început pe Origeno.
— Serios? Pe Origeno?
— Linişte, vă rog! i-a întrerupt Fords. Dacă nu puteţi să observaţi operaţia cu profesionalism şi în tăcere, va trebui să vă cer să ieşiţi.
Jenaţi, cei şase studenţi au făcut tăcere şi s-au îndepărtat unul de celălalt.
— Să continuăm, Darren.
Totul era pregătit. Medicamentele potrivite se aflau pe o măsuţă lângă fată. Părul ei lung şi întunecat era prins sub o cască chirurgicală, lăsând la vedere gâtul subţire. Sedată profund, ea respira încet. Pielea arămită de soare abia dacă avea vreo urmă a… accidentului.
— Începe procedura de dezgheţ, Darren.
Asistentul cu păr sur aştepta deja lângă rezervorul criogenic, cu mâna odihnindu-se pe tastatură. A îndepărtat capacul de protecţie al acesteia şi a format codul. Lumina roşie de deasupra unui mic cilindru gri a început să pulseze, clipind din ce în ce mai tare pe măsură ce secundele treceau şi schimbându-şi culoarea.
Fords s-a concentrat asupra trupului inconştient. A apăsat bisturiul prin pielea de la baza craniului cu mişcări mici şi precise, iar apoi, înainte de a lărgi tăietura, a pulverizat medicamentul care a domolit curgerea în exces a sângelui. Fords a pătruns delicat sub muşchii gâtului, atent să nu-i rănească, expunând oasele palide din partea de sus a coloanei vertebrale.
— Sufletul este gata, Fords, l-a informat Darren.
— Şi eu sunt. Adu-l.
Fără a se îndoi că asistentul lui este pregătit, Fords l-a simţit pe Darren lângă el, cu mâna întinsă şi aşteptând; doar lucrau deja de mulţi ani împreună. Fords a ţinut tăietura deschisă.
— Trimite-l acasă, a şoptit el.
Mâna lui Darren a pătruns în câmpul său vizual, cu licărirea argintie a unui suflet care se trezeşte în palma

sa făcută căuş.

Niciodată Fords nu s-a putut uita la un suflet fără a fi izbit de frumuseţea sa.

Sufletul a strălucit în luminile puternice ale sălii de operaţie, mai intens decât reflectorizantele instrumente argintii din mâna sa. Ca o panglică vie, s-a răsucit şi s-a unduit întinzându-se, fericit că a fost eliberat din rezervorul criogenic. Cele aproape o mie de prinderi subţiri şi uşoare ca o pană s-au ridicat precum o coamă de păr de un argintiu palid. Deşi toate erau încântătoare, acesta anume i s-a părut lui Fords Deep Waters deosebit de graţios.

Nu numai el a avut această reacţie. A auzit oftatul moale al lui Darren, a auzit murmurele admirative ale studenţilor.

Darren a aşezat cu blândeţe mica creatură luminoasă în deschizătura pe care Fords o făcuse în gâtul fiinţei umane. Sufletul a alunecat uşor în spaţiul oferit, mulându-se în anatomia străină. Fords a admirat talentul cu care îşi lua în posesie noua locuinţă. Prinderile lui s-au fixat uşor în jurul centrilor nervoşi, unele întinzându-se şi ajungând mai departe decât putea el vedea, sub şi deasupra creierului, către nervii optici şi canalele auriculare. Era foarte rapid, foarte ferm în mişcări. Curând, doar un mic fragment din trupul lui strălucitor mai era vizibil.

— Bună treabă, i-a şoptit el, ştiind că ea nu-l putea auzi. Doar fata avea urechi, iar ea încă dormea fără să scoată vreun sunet.

Încheierea procedurii era o treabă de rutină. A curăţat şi a vindecat rana, a aplicat balsamul care închidea rana în urma sufletului, apoi a şters cu pudră emolientă cicatricea de pe partea stângă a gâtului ei.

— Perfect, ca de obicei, a spus asistentul, care, dintr-o pricină neînţeleasă de Fords, păstrase numele gazdei sale, Darren.

Fords a scos un suspin.

— Regret ceea ce am făcut azi.

— Îţi faci doar treaba de Vindecător.

— Aceasta este una dintre rarele ocazii când Vindecarea provoacă o rană.

Darren a început să facă curat în încăpere. Părea că nu ştie ce să răspundă. Fords îşi satisfăcea Chemarea.

Asta era suficient pentru Darren.

Dar nu era de ajuns pentru Fords Deep Waters, care, în adâncul sufletului, era un adevărat Vindecător. A privit cu îngrijorare trupul femeii, liniştit în somnul său, ştiind că această pace va fi curmată îndată ce ea se va trezi. Toată oroarea sfârşitului acestei tinere femei va fi purtată de sufletul inocent pe care îl pusese înăuntrul ei.

În timp ce se apleca asupra fiinţei omeneşti şi îi şoptea la ureche, Fords şi-a dorit cu ardoare ca sufletul să îl audă de această dată.

— Succes, micuţă rătăcitoare, succes! Îmi doresc atât de mult ca tu să nu fi avut nevoie de aşa ceva.

CAPITOLUL 1:
Amintindu-mi

ȘTIAM CĂ VA ÎNCEPE CU SFÂRȘITUL și că sfârșitul va arăta ca moartea în ochii aceia. Fusesem avertizată.

Nu ochii *aceia.* Ai *mei.* Ea era *eu* acum.

Limbajul pe care m-am pomenit că îl folosesc era ciudat, dar avea sens. Bolovănos, simplu, neinteligibil și liniar. Imposibil de diform în comparație cu multe din câte folosisem, dar capabil să-și găsească fluiditatea și expresia. Uneori frumos. Limba mea acum. Limba maternă.

Cu cele mai corecte instincte ale celor asemenea mie, m-am legat în siguranță de centrul gândirii, m-am insinuat fără putință de scăpare în fiecare răsuflare și reflex până când n-am mai fost o entitate separată. Eram eu.

Nu corpul, corpul *meu.*

Am simțit cum efectul sedativelor dispare și luciditatea îi ia locul. M-am încordat pentru atacul violent al primei amintiri, care, de fapt, va fi ultima amintire — ultimele momentele pe care acest trup le-a trăit, amintirea sfârșitului. Fusesem insistent atenționată asupra a ceea ce urma să se întâmple acum. Aceste emoții omenești vor fi mai puternice, mai primejdioase decât ale oricărei alte specii în care fusesem. Am încercat să mă pregătesc.

Amintirea a venit. Și, așa cum fusesem prevenită, nu a fost ceva pentru care să te poți vreodată pregăti.

A izbucnit cu o culoare puternică și un sunet ascuțit. Pielea era rece, dar durerea îi chircea mâinile și picioarele, arzându-le. Gustul din gură era îngrozitor, metalic. Și mai era noul simț, al cincilea, pe care nu îl avusesem niciodată, care a cules particulele din aer și le-a transformat în mesaje ciudate, și plăceri, și avertismente în creierul ei — mirosurile. Îmi distrăgeau

atenţia, mă făceau să fiu confuză, dar nu afectau amintirea ei. Amintirea nu a avut timp pentru noutatea pe care o reprezenta mirosul. Amintirea era doar teamă pură.

Frica a cuprins-o ca într-o menghină, îmboldindu-i membrele greoaie, stângace şi punându-le piedică în acelaşi timp. Să o ia la goană, să fugă — era tot ce putea face.

N-am reuşit.

Amintirea care nu-mi aparţinea era atât de înspăimântător de puternică şi clară încât mi-a scăpat de sub control a copleşit detaşarea, faptul că ştiam că este doar o amintire, şi nu eu. Absorbită în iadul care a fost ultimul minut din viaţa ei, eu am fost ea şi amândouă fugeam.

Este atât de întuneric. Nu văd nimic. Nu pot să văd podeaua. Nu-mi pot vedea mâinile întinse în faţă. Alerg orbeşte şi încerc să-l aud pe urmăritorul pe care îl simt în spatele meu, dar pulsul îmi bate atât de puternic în urechi încât acoperă orice altceva.

Este frig. N-ar trebui să conteze acum, dar doare. Mi-e atât de frig.

Aerul din nasul ei era deranjant. Neplăcut. Un miros neplăcut. Timp de o secundă, acel lucru dezagreabil m-a eliberat de amintire. Dar a durat doar o clipă, apoi am fost atrasă din nou în vâltoarea acţiunii şi ochii mei s-au umplut cu lacrimi îngrozite.

M-am rătăcit. Ne-am rătăcit. S-a terminat.

Sunt chiar în spatele meu acum, îi aud aproape. Sunt atât de mulţi paşi! Sunt singură. N-am reuşit.

Căutătorii strigă. Sunetul vocilor lor îmi întoarce stomacul pe dos. O să mi se facă rău.

„E în regulă, e în regulă“, minte unul dintre ei, pentru a mă face să încetinesc. Are vocea întretăiată de gâfâieli.

„Atenţie!“ strigă altul pentru a o avertiza.

„Ai grijă să nu te răneşti“, se roagă altul. O voce adâncă, plină de îngrijorare.

Grijă!

Căldura mi-a ţâşnit prin vene şi o oroare violentă aproape că m-a sufocat.

N-am simţit o asemenea emoţie violentă în nicio alta dintre vieţile mele. Timp de o altă secundă, repulsia

m-a îndepărtat de amintire. Un vaiet ascuţit şi pătrunzător mi-a spart urechile şi mi-a străpuns capul. Sunetul mi-a zgâriat căile respiratorii. Simţeam o durere slabă în gât.

Ţipi, mi-a explicat corpul meu. *Ţipi.*

Am încremenit şocată şi sunetul s-a întrerupt brusc.

Aceasta nu era o amintire.

Corpul meu — ea *gândea!* Îmi *vorbea!*

Dar, în acea clipă, amintirea a fost mai puternică decât surpriza mea.

„Te rugăm! au ţipat ei. E primejdios să înaintezi!“

„Primejdia este în spate!“ am ţipat eu în gând. Dar înţeleg ce vor să spună. Un fascicul plăpând de lumină, venind de cine ştie unde, străluceşte la capătul holului. Fundătura de care mă temeam nu este peretele neted sau uşa încuiată de care mă temeam şi la care mă aşteptam. Este o gaură neagră.

Puţul unui lift. Abandonat, gol şi condamnat ca această clădire. Odată loc de ascunziş, acum mormânt.

Un val de uşurare curge prin mine, în timp ce alerg înainte. Există o cale. Nu o cale de scăpare, dar poate una de a câştiga.

Nu, nu, nu! Acest gând era doar al meu şi m-am luptat să scap de ea, dar eram împreună. Şi am alergat către moarte.

„Te rugăm!“ ţipetele sunt şi mai disperate.

Îmi vine să râd, ştiind că sunt suficient de rapidă. Îmi imaginez mâinile lor întinzându-se la doar câţiva centimetri în spatele meu. Dar sunt atât de rapidă cât este nevoie. Nici măcar nu mă opresc atunci când se termină podeaua. Gaura se ridică pentru a mă întâmpina.

Golul mă înghite. Picioarele mele păşesc, inutil. Mâinile mele apucă aerul, se încleştează de el, căutând ceva solid. Aerul trece, suflă pe lângă mine, ca o tornadă.

Am auzit bufnitura înainte să o simt… Vântul a dispărut…

Iar durerea este peste tot, în tot corpul… Durerea este totul…

Faceţi-o să înceteze.

„N-a fost de suficient de sus“, îmi şoptesc mie însumi printre valurile de durere.

Când se va sfârşi durerea? Când?…

Leşinul a înghiţit agonia şi am fost recunoscătoare că amintirea se încheiase cu cea mai decisivă dintre concluzii. Leşinul îndepărtase totul şi eu eram liberă. Am tras aer în piept pentru a mă calma, fiindcă era obiceiul acestui trup. Trupul *meu.*

Dar apoi culoarea a reapărut, amintirea a revenit şi m-a copleşit din nou.

Nu! M-am panicat eu, temându-mă de răceală şi de durere, şi chiar de frică.

Dar nu era aceeaşi amintire. Era o amintire din cadrul amintirii — o ultimă amintire, ca o ultimă gură de aer — dar totuşi, cumva, mai puternică decât prima.

Leşinul luase totul, în afară de asta: un chip.

Faţa îmi era la fel de străină cum ar fi pentru acest nou trup tentaculele sinuoase şi fără chip ale corpului ultimelei mele gazde. Văzusem acest gen de faţă în imaginile care mi-au fost date ca să mă pregătesc pentru această lume. Era dificil să le diferenţiez, să văd micile variaţii de culoare şi formă, care erau singurii indicatorii individuali. Semănau atât de mult unii cu alţii. Nasurile aflate în mijlocul sferei, ochii deasupra şi gurile dedesubt, urechile de-o parte şi de alta. O colecţie de simţuri, toate presupunând contacte, concentrate într-un singur loc. Piele peste oase, păr crescând pe creştet şi în linii ciudate, blănoase, deasupra ochilor. Unii aveau mai multă blană în partea de jos a feţei, pe fălci — aceia erau întotdeauna bărbaţi. Culorile erau variaţiuni de maro — de la crem deschis la aproape negru. În afară de asta, cum să faci diferenţa între unul şi altul?

Aş fi recunoscut acest chip dintre câteva milioane.

Această faţă avea o formă dreptunghiulară dură, oasele reliefându-se accentuat de sub piele. Culoarea era un maro-auriu deschis. Părul era doar uşor mai închis decât pielea, mai puţin în unele locuri, unde şuviţe de un blond-deschis îl făceau mai luminos, şi acoperea numai capul, şi se regăsea doar în acele linii ciudate de deasupra ochilor. Culoarea irisului în globii oculari albi era mai întunecată decât a părului, dar, la fel ca şi părul, avea irizaţii luminoase. În jurul ochilor existau linii mici şi amintirile ei mi-au dezvăluit că

acestea apăruseră din cauza zâmbetului şi a mijirii ochilor când soarele era prea puternic.

Nu ştiam nimic despre ceea ce însemna frumuseţe pentru aceşti străini. Şi totuşi, ştiam că acest chip era frumos. Voiam să mă tot uit la el. Îndată ce mi-am dat seama de asta, a dispărut.

Al meu, a spus străina, deşi aceasta n-ar fi trebuit să existe.

Iarăşi, am îngheţat surprinsă. N-ar fi trebuit să fie nimeni aici în afară de mine. Şi totuşi, acest gând a fost atât de puternic şi de conştient!

Imposibil. Cum de ea era încă aici? Ea era eu acum.

Al meu, i-am reproşat, toată puterea şi autoritatea mea fiind concentrate în acest cuvânt. Totul este al meu.

Şi atunci de ce îi vorbesc? m-am întrebat în timp ce vocile mi-au întrerupt gândurile.

CAPITOLUL 2:
Ascultând

VOCILE ERAU BLÂNDE ŞI SE AUZEAU DE APROAPE, fiind aparent — cu toate că abia acum devenisem conştientă de prezenţa lor — în mijlocul unei conversaţii şoptite.

— Mi-e teamă că este prea mult pentru ea, a spus una.

Vocea era blajină, dar profundă, masculină.

— Este prea mult pentru oricine. Atâta violenţă!

Tonul era plin de repulsie.

— A ţipat numai o dată, a spus o voce feminină mai înaltă şi mai subţire, subliniind acest lucru cu o urmă de încântare, de parcă asta îi dădea câştig de cauză într-o dispută.

— Ştiu, a recunoscut bărbatul. Este foarte puternică. Alţii au fost mult mai traumatizaţi din cauze mai banale.

— Sunt sigură că se va simţi bine, exact cum ţi-am spus.

— Poate ţi-ai ratat Chemarea.

În vocea bărbatului se simţea o iritare. Sarcasm a numit-o memoria mea.

— Poate că ai fost menită să fii o Vindecătoare, aşa cum sunt eu.

Femeia a scos un sunet amuzat. Râs.

— Mă îndoiesc de asta. Noi, Căutătorii, preferăm un alt soi de diagnostic.

Trupul meu cunoştea acest cuvânt, acest rang: *Căutător*. A trimis un fior de teamă pe şira spinării. O reacţie reminiscenţă. Desigur, *eu* nu aveam niciun motiv să mă tem de Căutători.

— Mă întreb uneori dacă defectele umanităţii îi afectează pe cei care au profesia ta, a privit-o bărbatul gânditor, rostind cuvintele cu vocea încă acrită de

enervare. Violenţa face parte din alegerile pe care le faci în viaţă. Există vreo parte suficient de mare din temperamentul nativ al corpului tău care să-ţi dea ghes să te bucuri de oroare?

Am fost surprinsă de acuzaţia lui, pe acel ton. Această discuţie era aproape ca o… ceartă. Ceva care îi era familiar gazdei mele, dar de care eu nu avusesem parte niciodată.

Femeia era în defensivă.

— Noi nu alegem violenţa. O înfruntăm când este necesar. Şi este un lucru bun pentru voi, restul, că unii dintre noi sunt suficient de puternici ca să se ocupe de lucrurile neplăcute. De pacea voastră s-ar alege praful dacă noi n-am face ce trebuie făcut.

— A fost odată ca niciodată. Cred că meseria voastră este demodată.

— Drept mărturie pentru eroarea acestei afirmaţii stă fiinţa care zace pe acest pat.

— O fată singură şi neînarmată! Da, chiar este o ameninţare la adresa păcii noastre.

Femeia a răsuflat cu greutate. Un oftat.

— Dar de unde a venit? Cum de a apărut în mijlocul oraşului Chicago, un oraş care nu mai e de mult populat, la sute de kilometri distanţă de orice urmă a activităţii rebelilor? A reuşit singură să ajungă aici?

A enumerat întrebările fără să pară a căuta vreun răspuns, de parcă le rostise deja de prea multe ori.

— Asta-i problema ta, nu a mea, a spus bărbatul. Sarcina mea este să ajut acest suflet să se adapteze cu noua gazdă fără a suferi vreo durere sau traumă necesară.

Cu toate că îmi reveneam încet, obişnuindu-mă cu această nouă lume a simţurilor, abia acum am înţeles că eu constituiam subiectul conversaţiei. Eu eram sufletul despre care vorbeau. Reprezenta o nouă legătură cu lumea, o lume care însemnase multe alte lucruri pentru gazda mea. Pe fiecare planetă, noi ne luăm un nume diferit. *Suflet.* Presupun că era o descriere corectă. Forţa nevăzută care ghidează trupul.

— Răspunsurile la întrebările mele contează la fel de mult ca responsabilităţile tale faţă de suflet.

— Asta-i discutabil.

S-a auzit sunetul unei mişcări şi vocea ei a devenit brusc o şoaptă.

— Când îşi va reveni în simţiri? Efectul sedării este pe cale să dispară.

— Când va fi pregătită. Las-o în pace. Are dreptul să rezolve această situaţie aşa cum i se pare mai potrivit. Imaginează-ţi şocul trezirii ei — se află în interiorul unei gazde rebele cu răni care au adus-o în pragul morţii, căpătate în încercarea de a scăpa. Nimeni nu ar trebui să fie nevoit să îndure un asemenea traumatism, pe timp de pace!

Vocea lui s-a ridicat din cauza emoţiei.

— Este puternică. Tonul femeii era acum liniştitor. Uită-te cât de bine s-a descurcat cu prima amintire, cea mai rea dintre toate. Indiferent la ce s-a aşteptat, i-a făcut faţă.

— De ce ar trebui să o facă? a murmurat bărbatul, fără să pară a aştepta vreo replică.

Dar femeia i-a răspuns oricum:

— Dacă e să obţinem informaţii, trebuie…

— *Trebuie* fiind cuvântul ales de tine, eu aş opta pentru *vrem.*

— Atunci cineva trebuie să se ocupe de lucrurile neplăcute, a continuat ea de parcă n-ar fi fost întreruptă. Şi cred, din câte ştiu despre ea, că ar fi acceptat provocarea dacă ar fi existat vreo posibilitate să o întrebăm. Cum o chemi?

Bărbatul nu a rostit niciun cuvânt preţ de câteva clipe îndelungate. Femeia a aşteptat.

— Rătăcitoarea, a răspuns el, fără voie, într-un târziu.

— I se potriveşte, a spus ea. Nu am vreo statistică oficială, dar ea trebuie să fie unul dintre cei foarte puţini, dacă nu chiar singura, care a „rătăcit“ atât de departe. Da, *Rătăcitoarea* i se va potrivi până când îşi va alege un nou nume.

El nu i-a răspuns nimic.

— Desigur, ar putea să preia numele gazdei… N-am găsit o corespondenţă în dosarele cu amprente sau scanări ale retinei. Nu-ţi pot spune ce nume avea.

— Nu va lua numele fiinţei umane, a murmurat bărbatul.

Răspunsul ei a fost conciliant.

— Fiecare îşi găseşte pacea într-un mod propriu.

— Această Rătăcitoare va avea nevoie de mai multă pace decât majoritatea, mulţumită stilului vostru de Căutare.

S-au auzit sunete ascuţite paşi sacadaţi pe duşumea. Când a vorbit din nou, vocea femeii era în cealaltă parte a camerei faţă de bărbat.

— N-ai fi reacţionat cu fermitate în primele zile ale acestei ocupaţii, a spus ea.

— Poate că tu nu reacţionezi prea bine când este vorba de pace.

Femeia a râs, dar sunetul era fals nu exista un amuzament real. Mintea mea părea bine adaptată la interpretarea semnificaţiilor reale ale tonului şi inflexiunilor.

— Nu ai o percepţie clară despre ceea ce presupune Chemarea. Ore lungi aplecată peste dosare şi hărţi. Este vorba, în special, despre muncă de birou. Conflictele şi violenţa nu apar atât de des cum crezi tu.

— Cu zece zile în urmă erai înarmată cu arme letale, urmărind să dobori acest trup.

— Este excepţia, te asigur, nu regula. Nu uita, armele care te dezgustă sunt îndreptate împotriva noastră ori de câte ori noi, Căutătorii, nu suntem suficient de vigilenţi. Oamenii ne ucid bucuroşi ori de câte ori au posibilitatea să o facă. Cei ale căror vieţi au fost atinse de ostilitate ne consideră nişte eroi.

— Vorbeşti de parcă este un război foarte violent.

— Pentru rămăşiţele rasei umane, este.

Aceste cuvinte au fost prea puternice pentru urechile mele. Corpul meu a reacţionat la auzul lor — am simţit respiraţia accelerându-mi-se, am auzit inima bătându-mi mai repede decât era normal. Lângă patul pe care eram întinsă, o maşinărie înregistra intensificările, cu bipuri în surdină. Vindecătorul şi Căutătoarea erau prea absorbiţi în disputa lor pentru a remarca.

— Dar este un război care, chiar şi ei trebuie să-şi fi dat seama, este de mult pierdut. Sunt depăşiţi numeric cu cât? Un milion la unul? Îmi imaginez că ştii.

— Estimăm că şansele în favoarea noastră sunt destul de mari, a recunoscut ea fără tragere de inimă.

Vindecătorul a părut să se mulţumească cu această informaţie şi să pună punct neînţelegerii. O vreme a fost tăcere.

Am folosit această pauză pentru a-mi evalua situaţia. Multe lucruri erau evidente.

Mă aflam într-un Centru de Vindecare, revenindu-mi după o inserare neobişnuit de traumatizantă. Eram sigură că trupul care mă găzduia fusese complet vindecat înainte de a-mi fi dat. O gazdă deteriorată ar fi fost aruncată.

M-am gândit la părerile divergente ale Vindecătorului şi ale Căutătoarei. Conform informaţiilor pe care le primisem înainte de a mă hotărî să vin aici, Vindecătorul avea dreptate. Ostilităţile avute cu cele câteva grupări de oameni rămase erau încheiate. Planeta numită Pământ era la fel de paşnică şi idilică cum se vedea din spaţiu — un verde şi un albastru care te ademeneau, învăluită de vapori albi inofensivi. Fiindcă aşa era felul de a fi al sufletului, armonia era universală acum.

Disensiunea verbală dintre Vindecător şi Căutător era jenantă. Ciudat de agresivă pentru specia noastră. M-a făcut să mă întreb. Era posibil să aibă dreptate, zvonurile şoptite care se unduiau precum valurile printre gânduri că… că…

Atenţia mi-a fost distrasă în timp ce încercam să găsesc numele ultimei mele specii-gazdă. Aveam un nume, ştiam asta. Dar, fiindcă nu mai eram conectată cu acea gazdă, nu-mi puteam aminti cuvântul. Foloseam un limbaj mult mai simplu decât acesta, un limbaj de gânduri tăcut care ne unea într-o singură mare minte. Un avantaj necesar atunci când cineva avea, pentru totdeauna, rădăcinile prinse într-un sol umed şi negru.

Puteam descrie acea specie în noul meu limbaj uman. Locuiam pe fundul marelui ocean care acoperea întreaga suprafaţă a lumii noastre — o lume care avea şi ea un nume, dar nici pe acesta nu mi-l aminteam. Fiecare dintre noi avea o sută de braţe şi, pe fiecare braţ, o mie de ochi, aşa că, având gândurile conectate, vedeam absolut tot oceanul. Nu era nevoie de sunete, aşa că nu aveam cum să-l auzim. Gustam apele şi, plus ceea ce vedeam, ştiam tot ce era de ştiut. Gustam sorii,

aflaţi la atât de multe leghe deasupra apei, şi transformam gustul lor în hrana de care aveam nevoie.

Puteam să descriu cum eram, dar nu îmi aminteam numele. Am suspinat după cunoştinţele pierdute şi apoi am reînceput să meditez la ceea ce auzisem.

De regulă, sufletele nu spun decât adevărul. Desigur, pentru Căutători există obligaţiile Chemării, dar între suflete nu a existat niciodată motiv pentru minciună. Cu limbajul mental al ultimei mele specii, ar fi fost imposibil să minţi, chiar dacă voiam. Oricum, ancoraţi cum eram, ne spuneam poveşti pentru a ne alina plictiseala. Harul de povestitor era cel mai preţuit dintre talente, pentru că de el beneficia toată lumea.

Uneori, faptele se amestecau atât de bine cu ficţiunea încât, deşi nu se spuneau minciuni, îţi venea greu să-ţi aminteşti ce era strict adevărat.

Când ne gândeam la noua planetă — Pământul, uscat, variat şi plin de locuitori atât de violenţi şi distructivi încât abia dacă ni-i puteam imagina — oroarea noastră era uneori umbrită de nerăbdare. Poveştile s-au axat cu repeziciune pe noul şi palpitantul subiect. Războaiele — războaie! Noi să trebuiască să luptăm! — au fost iniţial descrise cu acurateţe, pentru ca mai apoi să fie înfrumuseţate şi să devină ficţiune. Când poveştile au început să intre în conflict cu informaţiile oficiale primite, evident că le-am dat crezare ultimelor.

Dar se şopteau următoarele: gazdele erau atât de puternice încât sufletele erau obligate să le abandoneze. Gazde ale căror minţi erau atât de puternice încât nu puteau fi complet anihilate. Suflete care căpătaseră personalitatea trupului, în loc să fie invers. Poveşti. Zvonuri crunte. Nebunie.

Dar asta părea aproape ca acuzaţia Vindecătorului…

Am alungat acest gând. Cea mai probabilă semnificaţie a dezaprobării sale era aversiunea pe care cea mai mare parte dintre noi o simţeam faţă de Chemarea Căutătorilor. Cine ar alege o viaţă de conflict şi urmăriri? Cine ar fi atras de sarcina neplăcută a vânării şi capturării gazdelor care nu îşi doreau această soartă? Cine ar fi fost în stare să înfrunte violenţa acestei specii, oamenii ostili care ucideau cu atâta

uşurinţă, fără să se gândească prea mult? Aici, pe această planetă, Căutătorii deveniseră, practic, o… miliţie — creierul meu a furnizat termenul pentru acest concept nefamiliar. Cei mai mulţi credeau că numai cele mai puţin civilizate suflete, cele mai puţin evoluate, cei mai puţini dintre noi ar fi atraşi să aleagă calea Căutătorilor.

Totuşi, pe Pământ, Căutătorii îşi câştigaseră un nou statut. Niciodată vreo ocupaţie nu a fost atât de nedreaptă. Niciodată nu se transformase într-o bătălie atât de cumplită şi de sângeroasă. Niciodată vieţile atât de multor suflete nu fuseseră sacrificate. Căutătorii reprezentau un scut invincibil şi sufletele acestei lumi le erau de trei ori recunoscătoare: pentru siguranţa pe care o obţineau recurgând la violenţă, pentru riscul morţii finale pe care îl înfruntau de bunăvoie în fiecare zi şi pentru noile trupuri pe care ei continuau să le procure.

Acum, că pericolul era teoretic depăşit, se părea că recunoştinţa pălea. Şi, cel puţin pentru această Căutătoare, schimbarea nu era deloc plăcută.

Era uşor de imaginat care ar fi fost întrebarea pe care ea mi-ar fi adresat-o. Cu toate că Vindecătorul încerca să-mi ofere timp pentru a mă acomoda cu noul corp, ştiam că voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru a o ajuta pe Căutătoare. Să fie un bun cetăţean reprezenta chintesenţa fiecărui suflet.

Aşa că am tras adânc aer în piept pentru a mă pregăti. Monitorul a înregistrat mişcarea. Ştiam că trişez un pic. Nu voiam să recunosc, dar îmi era frică. Pentru a obţine informaţiile de care Căutătoarea avea nevoie, ar fi trebuit să explorez amintirile violente care m-au făcut să ţip îngrozită. Mai mult decât atât, îmi era frică de vocea pe care o auzisem atât de puternic în cap. Dar acum ea era tăcută, aşa cum stătea în firea lucrurilor. Şi ea reprezenta doar o amintire.

Nu ar fi trebuit să-mi fie frică. La urma urmelor, acum mi se spunea Rătăcitoarea. Şi îmi câştigasem acest nume.

Cu o altă respiraţie adâncă, m-am cufundat în cercetarea amintirilor care mă înfricoşaseră, le-am înfruntat cu dinţii încleştaţi.

Puteam să trec peste sfârşit — nu mă mai copleşea. Am alergat din nou prin întuneric, cutremurându-mă,

încercând să nu simt. S-a terminat repede.

Odată depăşită acea barieră, nu mi-a fost greu să plutesc printre lucruri şi prin locuri mai puţin alarmante, obţinând informaţiile pe care le doream. Am văzut cum ea a venit în acest oraş rece, conducând noaptea într-o maşină furată, aleasă pentru aspectul ei care nu bătea la ochi. Mersese în întuneric pe străzile din Chicago, tremurând sub haină.

Făcea propriile căutări. Aici se aflau şi alţii ca ea, sau cel puţin aşa spera. Unul anume. Un prieten… nu, o rudă. Nu o soră… un văr.

Cuvintele îmi veneau din ce în ce mai încet şi, la început, nu am înţeles de ce. Aceasta însemna uitarea? Pierderea ca urmare a traumatismului care aproape că a făcut-o să moară? Eram încă amorţită din pricina leşinului? M-am forţat să gândesc limpede. Trupul meu era încă sedat? M-am simţit suficient de vioaie, dar mintea mea s-a străduit inutil să-mi dea răspunsurile pe care le doream.

Am încercat o altă metodă de căutare, sperând să obţin răspunsuri mai clare. Care era scopul ei? Ar fi găsit… Sharon — numele mi-a venit brusc în minte — şi ei ar fi…

M-am lovit de un zid.

Era un spaţiu alb, nimic. Am încercat să-l ocolesc, dar nu găseam marginile vidului. Era ca şi cum informaţia pe care o căutam fusese ştearsă.

De parcă acest creier fusese deteriorat.

Furia m-a străfulgerat, încinsă şi sălbatică. Am icnit surprinsă de reacţia neaşteptată. Auzisem de instabilitatea emoţională a acestor corpuri omeneşti, dar anticiparea a fost dincolo de puterile mele. În opt vieţi, nu avusesem niciodată o emoţie care să mă izbească cu atâta forţă.

Am simţit sângele pulsându-mi în gât, lovind cu putere în spatele urechilor. Mâinile mi s-au strâns în pumni.

Maşinăriile de alături au raportat accelerarea bătăilor inimii mele. Cei din cameră au reacţionat: sunetul ascuţit al pantofilor Căutătoarei s-a apropiat de mine, amestecându-se cu mersul târşâit mai puţin zgomotos al Vindecătorului.

— Bun venit pe Pământ, Rătăcitoareo! a spus vocea feminină.

CAPITOLUL 3:
Rezistând

— NU VA RECUNOAŞTE NOUL NUME, a murmurat Vindecătorul.

O nouă senzaţie mi-a distras atenţia. Ceva plăcut, o schimbare în aer în timp ce Căutătoarea stătea lângă mine. Un miros, am realizat eu. Ceva diferit de camera sterilă, inodoră. Parfum, mi-a spus noua mea minte. Floral, excitant…

— Mă auzi? a întrebat Căutătoarea, întrerupându-mi analiza. Eşti conştientă?

— Nu te grăbi, m-a îndemnat vindecătorul cu o voce mai blândă decât cea pe care o folosise mai înainte.

Nu am deschis ochii. Nu voiam ca atenţia să-mi fie distrasă. Mintea mi-a dat cuvintele de care aveam nevoie şi tonul pentru a putea transmite ceea ce nu puteam exprima fără să folosesc multe cuvinte.

— Am fost plasată într-o gazdă deteriorată pentru a obţine informaţiile de care ai tu nevoie, Căutătoareo?

S-a auzit un geamăt de surpriză şi jignire şi ceva cald mi-a atins pielea, mi-a acoperit mâna.

— Sigur că nu, Rătăcitoareo, a spus bărbatul pe un ton liniştitor. Chiar şi un Căutător are nişte limite.

Căutătoarea a gemut din nou. A pufnit, m-a corectat noua mea memorie.

— Şi atunci, de ce această minte nu funcţionează corect?

S-a făcut o pauză.

— Scanările au fost perfecte, a spus Căutătoarea.

Cuvintele ei nu erau liniştitoare, ci argumentative. Voia să se certe cu mine?

— Corpul era complet vindecat, continuă Căutătoarea.

— După o tentativă de suicid care a fost primejdios de aproape de reuşită.

Tonul meu era rigid, încă furios. Nu eram obişnuită să fiu furioasă. Era greu să controlezi asta.

— Totul era în perfectă stare…

Vindecătorul a întrerupt-o.

— Ce lipseşte? a întrebat el. În mod clar, ai căpătat controlul vorbirii.

— Amintirea. Încercam să-mi dau seama ce vor Căutătorii.

Deşi nu s-a auzit niciun sunet, s-a simţit o schimbare. Atmosfera, care devenise tensionată la acuzele mele, s-a relaxat. M-am întrebat cum de ştiam acest lucru. Am avut o senzaţie ciudată că recepţionam, cumva, mai mult decât ce-mi furnizau cele cinci simţuri — aproape am avut senzaţia că mai exista *un* simţ, ceva în plus, care nu putea fi controlat. Intuiţia? Da, asta era. De parcă vreo creatură avea nevoie de mai mult de cinci simţuri.

Căutătoarea şi-a dres vocea, dar Vindecătorul a fost cel care a răspuns.

— Ah, a spus el. Nu-ţi face griji pentru această… problemă a amintirilor parţiale. Asta, ei bine, nu e chiar de *aşteptat,* dar nici surprinzător, date fiind împrejurările.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Această gazdă făcea parte din rezistenţa umană. Exista acum o urmă de agitaţie în vocea Căutătoarei. Aceşti oameni care aveau cunoştinţă de existenţa noastră încă dinainte de inserare sunt mai greu de supus. Gazda ta încă se opune.

A urmat un moment de tăcere, în care ei aşteptau răspunsul meu.

Se opune? Gazda îmi bloca accesul? Din nou, fierbinţeala furiei m-a surprins.

— Legăturile mele au fost corect făcute? am întrebat eu, cu vocea distorsionată pentru că vorbeam printre dinţi.

— Da, a spus Vindecătorul. Toate cele opt sute douăzeci şi şapte de puncte sunt prinse ferm în poziţiile optime.

Această minte a folosit mai multe dintre înzestrările mele decât oricare altă gazdă de dinainte,

lăsându-mi doar o sută optzeci şi una de ataşamente libere. Poate că legăturile numeroase reprezentau motivul pentru care emoţiile erau atât de puternice.

M-am hotărât să-mi deschid ochii. Simţeam nevoia să verific de două ori promisiunile Vindecătorului şi să mă asigur că restul trupului meu funcţiona.

Lumină. Strălucitoare, dureroasă. Am închis ochii din nou. Ultima lumină pe care o văzusem fusese filtrată prin o sută de stânjeni[2] de apă. Dar aceşti ochi văzuseră lumină mai strălucitoare şi îi puteau face faţă acesteia. I-am întredeschis cât să rămână încă acoperiţi de gene.

— Vrei să sting luminile?

— Nu, Vindecătorule. Ochii mei se vor obişnui.

— Foarte bine, a spus el şi am înţeles că aprobarea lui se referea la pronumele posesiv pe care îl folosisem.

Amândoi au aşteptat în tăcere în timp ce ochii mi se deschideau încet.

Mintea mea a recunoscut încăperea ca fiind o cameră obişnuită dintr-un stabiliment medical. Un spital. Plăcile de pe tavan erau albe cu pete mai întunecate. Luminile erau rectangulare şi aveau aceeaşi dimensiune ca plăcile, pe care le înlocuiau la intervale regulate. Pereţii erau verde-deschis o culoare care calma, dar, de asemenea, o culoare a bolii. O alegere neinspirată, după opinia mea proaspăt formată.

Oamenii care se aflau în faţa mea erau mai interesanţi decât încăperea. Cuvântul *doctor* mi-a sunat în minte îndată ce privirea mea s-a fixat asupra Vindecătorului. Purta haine largi albastre-verzui, care îi lăsau braţele dezgolite. Haine de spital. Avea păr pe faţă, de o culoare ciudată, pe care memoria mea a numit-o roşu.

Roşu! Cu tocmai trei lumi în urmă văzusem culoarea sau ceva înrudit. Chiar şi acest auriu-roşcat mă umplea de nostalgie.

Faţa lui îmi părea omenească, obişnuită, dar cunoştinţele din memoria mea i-au atribuit cuvântul *blând.*

O respiraţie nerăbdătoare mi-a îndreptat atenţia către Căutătoare.

Era foarte mică. Dacă nu s-ar fi manifestat, mi-ar fi luat mai mult timp să observ că stătea lângă Vindecător.

Nu atrăgea privirea, era ceva întunecat într-o cameră luminoasă. Purta negru de la bărbie la încheieturile mâinii — un costum conservator, cu guler pe gât, căptuşit cu mătase. Şi părul îi era negru. Creştea până la bărbie şi era tras în spate urechilor. Pielea ei era mai întunecată decât a Vindecătorului. O nuanţă măslinie.

Micile schimbări în expresiile oamenilor erau atât de superficiale încât erau foarte greu de desluşit. Memoria mea putea, totuşi, numi ceea ce oglindea chipul acestei femei. Sprâncenele negre, înclinate peste ochii uşor ieşiţi în afară creau o trăsătură familiară. Nu era chiar furie. Intensitate. Iritare.

— Cât de des se întâmplă acest lucru? am întrebat eu, privindu-l din nou pe Vindecător.

— Nu prea des, a recunoscut Vindecătorul. Avem acum atât de puţine gazde adulte. Gazdele imature sunt foarte maleabile. Dar ai indicat că preferi să începi ca adult…

— Da.

— Cele mai multe solicitări sunt pentru copii. Durata vieţii omeneşti este mult mai mică decât eşti tu obişnuită.

— Cunosc foarte bine toate faptele, Vindecătorule. Ai avut şi tu de-a face cu această… rezistenţă?

— Eu însumi doar o dată.

— Spune-mi datele cazului. Am făcut o pauză. Te rog, am adăugat, simţind o oarecare lipsă de politeţe în solicitarea mea.

Vindecătorul a oftat.

Căutătoarea a început să bată darabana cu degetele pe braţ. Un semn de nerăbdare. Nu voia să aştepte să capete ceea ce dorea.

— Asta s-a întâmplat cu patru ani în urmă, a început Vindecătorul. Sufletul despre care era vorba a cerut un bărbat adult drept gazdă. Primul care a fost disponibil era unul care locuise într-un grup de rezistenţă încă din primii ani de ocupaţie. Omul… ştia ce s-ar întâmpla în caz că era prins.

— Asemenea gazdei mele.

— Hm, da. Şi-a dres vocea. Era abia a doua viaţă a sufletului. Acesta venea din Lumea Oarbă.

— Lumea Oarbă? am întrebat eu, aplecându-mi, reflex, capul într-o parte.

— Oh, scuză-mă, nu ai de unde să ştii poreclele noastre. Totuşi, este una dintre cele pe care ai fost, nu?

A scos din buzunar un dispozitiv, un computer, şi a făcut o scanare rapidă.

— Da, a şaptea planetă a ta. În sectorul optzeci şi unu.

— Lumea *Oarbă?* am spus din nou, cu o voce acum dezaprobatoare.

— Da, bine, cineva care a locuit acolo preferă să o numească Lumea Cântătoare.

Am încuviinţat încet. Îmi plăcea mai mult varianta aceasta.

— Şi cineva care nu a locuit niciodată acolo o numeşte Planeta Liliecilor, a murmurat Căutătoarea.

Mi-am întors ochii către ea, simţindu-i cum se îngustează în timp ce mintea mea căuta imaginea potrivită a urâtului rozător zburător la care se referise ea.

— Presupun că eşti una dintre cei care nu au trăit niciodată acolo, Căutătoareo, a spus Vindecătorul încet. La început i-am spus acestui suflet Cântecul-Avântat — era o traducere liberă a numelui său în… Lumea Cântătoare. Dar, curând, a preferat să ia numele gazdei, Kevin. Deşi era pe lista celor cu Chemare în Domeniul Muzical, date fiind cunoştinţele sale, el a zis că preferă să practice meseria gazdei sale, care fusese mecanic.

— Aceste semne erau cumva îngrijorătoare pentru Alinătorul desemnat, dar se încadrau în limitele normale.

— Apoi Kevin a început să se plângă că îşi pierdea cunoştinţa pentru anumite perioade de timp. L-au adus înapoi la mine şi am efectuat o serie de teste complexe pentru a ne asigura că nu există defecte ale creierului gazdei. În timpul testărilor, câţiva Vindecători au remarcat diferenţe de comportament şi de personalitate. Când l-am chestionat în legătură cu acestea, a pretins că nu îşi aminteşte anumite declaraţii sau acţiuni. Am continuat să îl observăm, împreună cu Alinătorul său, şi, până la urmă, am descoperit că, periodic, gazda prelua controlul asupra corpului lui Kevin.

— Prelua controlul? Ochii mei s-au deschis larg. Fără ca sufletul să ştie? Gazda şi-a luat trupul înapoi?

— Din păcate, da. Kevin nu era suficient de puternic pentru a-şi anihila gazda.

Nu era suficient de puternic.

Mă cred şi pe mine slabă? *Eram* slabă, fiindcă nu puteam să forţez această minte să răspundă la întrebările mele? Slabă, pentru că gândurile ei vii existaseră în capul meu, cu toate că acolo nu ar fi trebuit să fie nimic decât memoria? Am crezut întotdeauna că sunt puternică. Ideea de slăbiciune m-a făcut să mă înfior. Să-mi fie ruşine.

Vindecătorul a continuat.

— Au apărut anumite evenimente şi s-a decis…

— Ce evenimente?

Vindecătorul a privit în jos, fără să răspundă.

— *Ce evenimente?* am întrebat din nou. Cred că am dreptul să ştiu.

Vindecătorul a suspinat.

— Da, ai. Kevin… a atacat fizic un Vindecător în timp ce nu era… el însuşi. S-a cutremurat. Cu o lovitură de pumn l-a făcut pe Vindecător să-şi piardă cunoştinţa, apoi a găsit un bisturiu pe care-l avea asupra sa. L-am găsit pe Kevin în nesimţire. Gazda a încercat să scoată sufletul din trupul său, tăindu-l.

Mi-a trebuit un moment până să pot vorbi. Chiar şi atunci, vocea îmi era şoptită.

— Ce s-a întâmplat cu ei?

— Din fericire, gazda nu a fost în stare să rămână conştientă suficient de mult timp pentru a provoca daune iremediabile. Kevin a fost transferat de data aceasta într-o gazdă imatură. Gazda care a creat probleme nu prea putea fi reparată, aşa că s-a decis că salvarea ei este inutilă. Kevin are acum şapte ani umani şi este perfect normal… exceptând faptul că şi-a păstrat numele de Kevin. Gardienii lui au mare grijă ca el să fie expus intens la muzică şi să îşi revină cu bine…

Ultimele cuvinte au fost adăugate de parcă erau veşti bune — cuvinte care puteau, oarecum, anula restul.

— De ce? Mi-am dres vocea pentru a vorbi mai tare. De ce nu mi s-a spus despre aceste riscuri?

— De fapt, a intervenit Căutătoarea, este foarte clar specificat în toate materialele propagandistice de recrutare că asimilarea gazdelor umane adulte este mult

mai provocatoare decât asimilarea unui copil. O gazdă imatură este mult mai recomandabilă.

— Cuvântul *provocator* nu prea se potriveşte poveştii lui Kevin, am şoptit eu.

— Da, bine, tu ai preferat să ignori recomandarea. Femeia şi-a ridicat mâinile într-un gest împăciuitor când trupul meu s-a încordat, făcând ca materialul rigid de pe patul îngust să foşnească uşor. Nu că te condamn. Copilăria este extraordinar de dificilă. Şi tu, evident, nu eşti un suflet obişnuit. Sunt absolut convinsă că ai toate calităţile pentru a face faţă acestei situaţii. Este doar o altă gazdă. Sunt sigură că, în scurt timp, vei avea acces şi control total.

Din ceea ce constatasem până acum despre Căutătoare, am fost surprinsă că are răbdare să tolereze orice întârziere, chiar dacă era vorba despre aclimatizarea mea personală. I-am simţit dezamăgirea în privinţa faptului că îmi lipseau informaţiile şi acest lucru mi-a trezit din nou ceva din nefamiliarele sentimente de furie.

— Nu te-ai gândit că poţi obţine răspunsurile pe care le cauţi dacă intri tu însuţi în acest trup? am întrebat eu.

Femeia s-a încordat.

— Nu sunt un trişor.

Sprâncenele mi s-au ridicat automat.

— E o altă poreclă, a explicat Vindecătorul. Pentru cei care nu efectuează un ciclu de viaţă complet în gazda lor.

Am încuviinţat a înţelegere. Avusesem un nume pentru asta în celelalte lumi în care trăisem. În niciuna dintre lumi nu se zâmbea la auzul lui. Aşa că am încetat să o chestionez pe Căutătoare şi i-am spus ce ştiam.

— Numele ei era Melanie Stryder. S-a născut în Albuquerque, New Mexico. Era în Los Angeles când a aflat de ocupaţie şi s-a ascuns câţiva ani în sălbăticie înainte de a afla… Hmmm. Îmi pare rău, o să încerc asta mai târziu. Corpul a văzut douăzeci de ani. A venit cu maşina la Chicago, din… Am clătinat din cap. Au existat câteva etape şi nu în toate a fost singură. Vehiculul a fost furat. Căuta o verişoară pe nume Sharon, despre care avea motive să spere că încă este umană. Nici n-a găsit-o, nici nu a luat legătura cu

altcineva înainte de a fi găsită. Dar… M-am încordat, luptându-mă cu un alt zid alb. Cred că… nu pot fi sigură… Cred că a lăsat o notiţă… undeva.

— Deci se aştepta să o caute cineva? a întrebat Căutătoarea nerăbdătoare.

— Da. I se va simţi… lipsa. Dacă nu se întâlneşte cu…

Am scrâşnit din dinţi, luptându-mă acum cu adevărat. Peretele era negru şi nu-mi dădeam seama cât de gros este. Am încercat să fac breşe în el, în timp ce pe frunte îmi apăreau mărgele de transpiraţie. Căutătoarea şi Vindecătorul erau foarte tăcuţi, lăsându-mă să mă concentrez.

Am încercat să mă gândesc la altceva — zgomotele puternice, nefamiliare pe care le făcea motorul maşinii, valul nervos de adrenalină care mă invada de fiecare dată când luminile altei maşini se apropiau pe şosea. Mai văzusem deja asta şi nimic nu m-a atacat. Am lăsat amintirile să mă poarte, să parcurg drumul rece prin oraş, la adăpostul întunecimii nopţii, să plutească spre clădirea unde m-au găsit.

Nu pe mine, pe *ea.* Trupul meu s-a înfiorat.

— Nu extinde… a început Vindecătorul.

Căutătoarea i-a făcut semn să tacă.

Mi-am lăsat mintea să se agaţe de oroarea descoperii, de ura arzătoare simţită faţă de Căutători, care copleşea aproape orice altceva. Ura era diabolică şi dureroasă. Abia dacă suportam să o simt. Dar am lăsat-o să curgă, sperând că va atenua rezistenţa, că va slăbi apărarea.

Am privit cu atenţie în timp ce ea încerca să se ascundă şi apoi îşi dădea seama că nu poate. O notiţă, zgâriată pe o bucată de tencuială cu un creion rupt. Înghesuită în grabă sub o uşă. Nu sub orice uşă.

— Este a cincea uşă pe al cincilea hol de la al cincilea etaj. Mesajul ei este acolo.

Căutătoarea avea un mic telefon în mână. A murmurat rapid ceva.

— Se ştia că acea clădire este sigură, am continuat eu. Ei aflaseră că blocul era scos din uz. Ea nu ştie cum de a fost descoperită. Au găsit-o pe Sharon?

Un fior de groază mi-a făcut pielea de găină pe braţe.

Întrebarea nu era a mea.

Întrebarea nu-mi aparţinea, dar mi-a curs atât de natural printre buze, de parcă ar fi fost. Căutătoarea nu a remarcat nimic în neregulă.

— Verişoara? Nu, nu au găsit alt om, a răspuns ea şi trupul meu s-a relaxat la auzul răspunsului. Această gazdă a fost zărită intrând în clădire. Fiindcă se ştia că blocul este scos din uz, cetăţenii care au remarcat-o au fost îngrijoraţi. Ne-au chemat şi noi am supravegheat clădirea pentru a vedea dacă putem prinde mai mult decât unul şi, când am constatat că este puţin probabil, am intrat. Poţi găsi locul de întâlnire?

Am încercat.

Atât de multe amintiri, toate atât de colorate şi de puternice. Am văzut o sută de locuri unde nu mai fusesem niciodată, le-am auzit numele pentru prima oară. O casă în Los Angeles, mărginită de copaci înalţi înfrunziţi. O pajişte într-o pădure, cu un cort şi un foc de tabără, lângă Winslow, Arizona. O plajă stâncoasă şi pustie în New Mexico. O peşteră, cu intrarea acoperită de o apărătoare împotriva ploii, undeva în Oregon. Corturi, colibe, adăposturi grosolane. Pe măsură ce timpul trecea, numele deveneau mai puţin specifice. Ea nu ştia unde se află şi nici nu îi păsa.

Numele meu era acum Rătăcitoarea, dar totuşi amintirile ei erau la fel de fireşti ca ale mele. Doar că rătăcirea mea era intenţionată. Aceste străfulgerări ale memoriei erau întotdeauna nuanţate de frica fetei hăituite. Nu era rătăcire, ci fugă.

Am încercat să nu-mi fie milă. În loc de asta, m-am străduit să mă concentrez asupra amintirilor. Nu aveam nevoie să văd unde fusese, ci doar unde se ducea. Am sortat imaginile legate de cuvântul *Chicago,* dar niciuna nu părea să fie mai mult decât întâmplătoare. Am privit mai departe. Ce era dincolo de Chicago? Frig, m-am gândit. Era frig şi exista o oarecare îngrijorare din această cauză.

Unde? Am insistat şi zidul a apărut din nou.

Am expirat, într-o răbufnire.

— În afara oraşului, în sălbăticie… o rezervaţie, departe de orice zonă locuită. Nu este un loc unde ea a mai fost, dar ştia cum să ajungă acolo.

— Cât de curând? a întrebat Căutătoarea.

— Curând.

Răspunsul a venit automat.

— De când sunt aici?

— Am lăsat gazda să se vindece timp de nouă zile, pentru a fi absolut siguri că s-a refăcut, mi-a spus Vindecătorul. Inserarea a avut loc astăzi, în a zecea zi.

Zece zile. Corpul meu a simţit un val ezitant de uşurare.

— Prea târziu, am spus eu. Pentru locul de întâlnire… sau chiar pentru notiţă.

Puteam simţi reacţia gazdei la acest lucru — o simţeam mult prea puternic. Gazda era aproape… *triumfătoare.* Am permis rostirea cuvintelor despre care ea credea că trebuie spuse, pentru a putea afla ceva din ele.

— El nu va fi acolo.

— El? Căutătoarea a accentuat pronumele. Cine?

Zidul negru a revenit cu mai multă forţă decât înainte. Dar acest lucru s-a întâmplat cu o fracţiune de secundă prea târziu.

Din nou, chipul s-a ivit în mintea mea. Faţa frumoasă cu pielea bronzată auriu şi ochi cu irizaţii luminoase. Chipul care trezea în mine o plăcere adâncă, ciudată, în timp ce îl vedeam atât de clar în minte.

Cu toate că peretele revenise la locul lui, acompaniat de o senzaţie de resentimente crâncene, acest lucru nu se întâmplase suficient de rapid.

— Jared, am răspuns eu. Rapid, de parcă mi-ar fi aparţinut, gândul care nu era al meu mi-a ieşit de pe buze în urma numelui. Jared este în siguranţă.

CAPITOLUL 4:
Visând

ERA PREA ÎNTUNERIC PENTRU A FI ATÂT DE CALD sau poate prea cald pentru a fi atât de întuneric. Una dintre stări nu se potrivea.

M-am ghemuit în întunericul din spatele slabei protecţii oferite de un mic tufiş de creozot, transpirând toată apa care îmi rămăsese în corp. Trecuseră cincisprezece minute de când maşina părăsise garajul. Uşa culisantă din sticlă este deschisă circa cinci centimetri, lăsând să intre răcoarea mlaştinii. Îmi pot imagina senzaţia de umezeală, aerul rece intrând pe geam. Aş vrea să-l pot simţi şi eu aici, unde mă aflu.

Stomacul mi-a chiorăit şi mi-am încordat muşchii abdomenului pentru a înăbuşi sunetul. Era suficientă linişte pentru a se auzi orice zgomot.

Mi-e atât de foame.

Mai există şi o altă nevoie, şi mai puternică — un alt stomac înfometat ascuns în siguranţă, departe în întuneric, aşteptând singur în peştera bolovănoasă care reprezintă locuinţa noastră temporară. Un spaţiu înghesuit, plin de colţurile ascuţite ale rocilor vulcanice. Ce se va face el, dacă eu nu mă întorc? Toată presiunea maternităţii, fără niciun fel de cunoştinţe sau experienţă. M-am simţit îngrozitor de neajutorată. Lui Jamie îi este foame.

Nu mai există alte case în apropierea acesteia. O supravegheam încă de când soarele era de un alb încins sus pe cer şi nu cred că există vreun câine.

M-am ridicat de pe vine, gambele mele ţipând a protest, dar am rămas aplecată, încercând să rămân sub nivelul tufişului. Drumul în susul apei este prin nisip lin, o cărare palidă la lumina stelelor. Pe drum, nu se aud sunete de maşini.

Ştiu ce vor descoperi la întoarcere monştrii care arată ca un cuplu drăguţ de cincizeci şi ceva de ani. Vor şti exact ce sunt eu şi căutarea va începe imediat. Trebuie să fiu departe. Sper din tot sufletul că sunt plecaţi pentru a-şi petrece noaptea în oraş. Cred că este vineri. Păstrează obiceiurile noastre atât de perfect încât este greu să observi vreo diferenţă. De fapt, aşa au câştigat de la bun început.

Gardul care împrejmuieşte curtea este înalt până la talie. Trec cu uşurinţă peste el, fără să fac vreun zgomot. Totuşi, curtea este acoperită cu pietriş şi trebuie să merg cu grijă pentru a păstra liniştea. Ajung pe lespedea unde se află chioşcul.

Jaluzelele sunt ridicate. Lumina stelelor este suficientă pentru a vedea că în camere nu mişcă nimic. Cuplul preferă mobilierul spartan şi sunt recunoscătoare pentru asta. Este greu să se ascundă cineva în aceste condiţii. Desigur, asta înseamnă că nici eu nu mă pot ascunde, dar dacă ar fi cazul să mă ascund, ar fi oricum prea târziu pentru mine.

Întâi deschid uşa-paravan şi apoi pe cea din sticlă. Ambele alunecă în tăcere. Pun piciorul cu grijă pe gresie, dar o fac doar din obişnuinţă. Nu mă aşteaptă nimeni aici.

Aerul rece pare o binecuvântare.

Bucătăria se află în stânga mea. Pot vedea strălucirea tăbliilor din granit.

Îmi iau geanta de pânză de pe umăr şi încep cu frigiderul. Trăiesc un moment de nelinişte în timp ce lumina se revarsă pe uşa acestuia, dar găsesc butonul şi îl ţin apăsat cu degetul de la picior. Ochii îmi sunt orbiţi. Nu am timp să îi las să se obişnuiască. Continui pe dibuite.

Lapte, felii de brânză, resturi într-un vas din plastic. Sper că este chestia aia de pui cu orez pe care l-am văzut că o gătea pentru cină. O să o mâncăm în noaptea asta.

Suc, o pungă cu mere. Morcovi tineri. Pe astea le vom păstra până dimineaţă.

M-am grăbit spre cămară. Aveam nevoie de lucruri care să ţină mai mult.

Pot deja vedea mai bine în timp ce adun atât de mult cât pot să car. Mmm, prăjituri din fulgi de

ciocolată. Ard de nerăbdare să deschid punga chiar acum, dar scrâşnesc din dinţi şi ignor chiorăitul din stomac.

Geanta se îngreunează prea repede. Asta va ţine doar o săptămână, chiar dacă mâncăm cu economie. Şi nu mă simt în stare să fac economie. Mă simt în stare să le înghit pe nerăsuflate. Îndes batoanele din cereale în buzunare.

Încă ceva. Mă îndrept în grabă către chiuvetă şi îmi umplu bidonul. Apoi îmi pun capul sub şuvoiul de apă şi înghit cu nesaţ direct de la robinet. Apa face zgomote ciudate când ajunge în stomacul meu gol.

Încep să mă simt panicată, acum că mi-am terminat treaba. Nu mai vreau să fiu aici. Civilizaţia poate ucide.

Privesc podeaua în timp ce mă îndrept către ieşire, îngrijorată de drumul pe care îl am de făcut cu o geantă grea pe umăr şi, de aceea, văd silueta întunecată din curte abia când mâna mi se află pe uşă.

Îi aud înjurătura şoptită în timp ce îmi scapă un ţipăt de teamă. Mă răsucesc să o iau la fugă către uşa din faţă, sperând că încuietorile nu sunt zăvorâte sau, cel puţin, nu sunt greu de descuiat.

Nu apuc să fac nici măcar doi paşi că mâini aspre şi dure mă înşfacă de umeri şi mă strâng la piept. Prea mare, prea puternic pentru a fi o femeie. Vocea de bas îmi dovedeşte că am dreptate.

— Dacă scoţi un sunet, mori, mă ameninţă el brutal.

Sunt şocată să simt ceva subţire şi ascuţit împungându-mă sub falcă.

Nu înţeleg. Nu ar trebui să mi se ofere posibilitatea de a alege. Cine este acest monstru? N-am auzit niciodată de cineva care să încalce regulile. Răspund în singurul fel în care o pot face.

— Fă-o, scuip eu printre dinţi. Fă-o odată. Nu vreau să fiu un nenorocit de parazit!

Aştept cuţitul şi inima mă doare. Fiecare bătaie are un nume. Jamie, Jamie, Jamie. Ce se va întâmpla cu tine acum?

— Inteligent, murmură bărbatul şi nu pare că mi se adresează. Probabil că este un Căutător. Şi asta înseamnă o capcană. Cum de au ştiut?

Oţelul se îndepărtează de gâtul meu, doar pentru a fi înlocuit de o mână tare ca fierul.

Abia pot respira sub strânsoarea lui.

— Unde sunt restul? mă somează el, strângând şi mai tare.

— Sunt doar eu! scrâşnesc.

Nu pot să-l conduc la Jamie. Ce va face Jamie când eu nu mă voi întoarce? Lui Jamie îi este foame!

Îl izbesc cu cotul în stomac şi asta chiar doare. Muşchii stomacului său au aceeaşi duritate a fierului precum mâna. Ceea ce este foarte ciudat. Asemenea muşchi sunt rezultatul unei vieţi dure sau a obsesiei, iar paraziţii nu ştiu ce înseamnă aceste lucruri.

Nici măcar nu trage aer în piept în urma loviturii mele. Disperată, îl lovesc cu călcâiul în gleznă. Atacul îl ia prin surprindere şi se clatină. Mă smucesc din mâna lui, dar mă apucă de geantă, izbindu-mă din nou de corpul lui. Mâinile lui se încleştează iarăşi în jurul gâtului meu.

— Cam arţăgoasă pentru o hoaţă de trupuri care iubeşte pacea, nu-i aşa?

Cuvintele lui nu au sens. Credeam că extratereştri sunt toţi la fel. Dar presupun că, la urma urmelor, au şi ei nebunii lor.

M-am răsucit şi m-am agăţat de el, încercând să mă eliberez. Unghiile mele s-au înfipt în braţul lui, dar asta l-a făcut să mă strângă şi mai tare de gât.

— *Te voi ucide,* hoaţă de trupuri nenorocită. Nu glumesc.

— Fă-o atunci!

A gemut brusc şi mă întreb dacă vreunul dintre membrele mele slăbite l-a atins. Nu simt zgârieturi noi.

Dă drumul braţelor mele şi mă apucă de păr. Asta e. Îmi va tăia gâtul. Mă încordez aşteptând tăietura cuţitului.

Dar mâna de pe gâtul meu slăbeşte strânsoarea şi apoi degetele lui bâjbâie pe gâtul meu, aspre şi fierbinţi.

— Imposibil, şopteşte el.

Ceva atinge duşumeaua cu o bufnitură. I-a căzut cuţitul? Încerc să mă gândesc la o modalitate de a pune mâna pe el. Poate dacă aş cădea. Mâna de pe gâtul meu nu mă strânge suficient de tare pentru a nu mă putea elibera. Cred că am auzit unde a aterizat lama.

Brusc, mă răsuceşte spre el. Se aude un clic şi lumina îmi orbeşte ochiul stâng. Gâfâi şi, automat, încerc să mă feresc din calea ei. Mâna lui mi se încleştează în păr. Lumina îmi licăreşte în ochiul drept.

— Nu-mi vine să cred, şopteşte el. Eşti încă om.

Mâinile lui îmi apucă obrajii şi, înainte de a mă putea elibera, buzele lui le apasă cu putere pe ale mele.

Timp de o jumătate de secundă, am îngheţat. Nimeni, în viaţa mea, nu mă sărutase. Nu un sărut adevărat. Doar pupăturile părinţilor pe obraz sau pe frunte, cu atât de mulţi ani în urmă. Aceasta este ceva ce nu am crezut că voi simţi vreodată. Totuşi, nu sunt sigură ce simt exact. Este prea multă panică, prea multă teroare, prea multă adrenalină.

Lovesc scurt cu genunchiul ridicat.

Se îneacă, scoţând un sunet şuierător şi mă pomenesc că sunt liberă. În loc să fug din nou către uşa din faţă, cum se aştepta el, mă strecor pe sub braţul său şi ţâşnesc prin uşa deschisă. Ca să pot să alerg mai repede decât el, chiar şi având geanta încărcată. Am un avans, iar el încă se vaietă de durere. Ştiu încotro mă îndrept — nu voi lăsa urme pe care el să le vadă pe întuneric. N-am scăpat mâncarea şi acesta este un lucru bun. Totuşi, cred că batoanele din cereale reprezintă o pierdere.

— Aşteaptă! ţipă el.

Taci, mă gândesc eu, dar nu strig la el.

Aleargă după mine. Îi aud vocea apropiindu-se.

— Nu sunt unul dintre ei!

Sigur. Îmi păstrez privirea aţintită asupra nisipului şi sprintez. Tatăl meu obişnuia să spună că alerg ca un ghepard. Am fost cea mai rapidă din echipa de alergări, campioană statală, cu mult înainte de sfârşitul lumii.

— Ascultă-mă! Încă mai ţipă cât poate de tare. Fii atentă! O să-ţi dovedesc. Opreşte-te şi uită-te la mine!

Puţin probabil. Pivotez, ies afară din apă şi zbor printre tufişurile de Prosopis.

— Nu credeam că a mai rămas cineva! Te rog, trebuie să vorbesc cu tine!

Vocea lui m-a surprins — este prea aproape.

— Îmi pare rău că te-am sărutat! A fost o prostie! Am fost singur atât de multă vreme!

— Taci!

Nu o spun cu voce tare, dar ştiu că mă aude. Se apropie şi mai mult. N-am mai fost niciodată întrecută la alergare. Dau şi mai repede din picioare.

Se aude un gâfâit uşor în timp ce accelerează şi el.

Ceva mare mă izbeşte în spate şi mă prăbuşesc. Simt gustul prafului în gură şi sunt ţintuită de ceva atât de greu încât abia pot să respir.

— Aşteaptă o clipă, gâfâie el.

Se ridică şi mă răsuceşte cu faţa în sus. Îmi încalecă pieptul, prinzându-mi braţele sub picioarele sale. Îmi terciuieşte mâncarea. Mormăi şi încerc să mă eliberez de sub el.

— Uite, uite, uite! spune el.

Scoate un mic cilindru din buzunarul de la şold şi îi deşurubează capacul. Un fascicul de lumină izbucneşte din el.

Întoarce lanterna către chipul lui.

Lumina face ca pielea lui să fie galbenă. Dezvăluie oasele proeminente ale obrajilor, un nas lung şi subţire şi un maxilar pătrăţos cu unghiuri ascuţite. Buzele lui sunt întinse într-un rânjet, dar se vede că sunt plinuţe pentru un bărbat. Are genele şi sprâncenele decolorate de soare.

Dar el nu asta îmi arată.

Ochii lui, de un siena lichid limpede, strălucesc cu reflexii umane. Mută lumina de la stângul la dreptul.

— Vezi? Vezi? Sunt la fel ca tine.

— Lasă-mă să-ţi văd gâtul.

Suspiciunea se simte puternic în vocea mea. Nu cred că este altceva decât o farsă. Nu înţeleg rostul şaradei, dar sunt sigură că există unul. Nu mai există nicio speranţă.

Buzele lui se strâmbă.

— Ei bine… Asta nu va ajuta cu nimic. Nu sunt suficienţi ochii? Ştii că nu sunt unul dintre ei.

— De ce nu îmi arăţi gâtul?

— Pentru că am o cicatrice acolo, recunoaşte el.

Încerc iarăşi să mă eliberez de sub el şi mâinile lui îmi ţintuiesc umerii.

— Mi-am făcut-o singur, explică el. Cred că am făcut o treabă destul de bună, cu toate că a durut ca naiba. *Eu* n-am tot părul ăsta frumos care să-mi acopere gâtul. Cicatricea mă ajută să mă amestec printre ei.

— Dă-te jos de pe mine.

Ezită, apoi se ridică în picioare dintr-o mişcare sprintenă, fără a fi nevoie să se folosească de mâini. Mi-o întinde pe una dintre ele, cu palma ridicată.

— Te rog, nu fugi. Şi, hm, aş prefera nici să nu mă mai loveşti.

Nu mă mişc. Ştiu că mă poate prinde dacă încerc să fug.

— Cine eşti? şoptesc eu.

Zâmbeşte larg.

— Numele meu este Jared Howe. N-am vorbit cu alt om de mai bine de doi ani, aşa că sunt sigur ţi se pare că sunt… un pic nebun. Te rog, scuză asta şi, oricum, spune-mi care este numele tău.

— Melanie, şoptesc eu.

— Melanie, repetă el. Nu pot să spun cât te încântat sunt să te cunosc.

Apuc geanta mai strâns, păstrându-mi privirea aţintită asupra lui.

Întinde încet mâna către mine.

Şi-mi apucă mâna.

Abia când îmi zăresc mâna strângându-se involuntar în jurul mâinii sale, îmi dau seama că îl cred.

Mă ajută să mă ridic şi nu dă drumul mâinii mele nici când sunt în picioare.

— Şi acum ce facem? întreb precaută.

— Ei bine, nu putem sta aici prea mult. Te întorci cu mine în casă? Mi-am lăsat geanta acolo. Mi-ai luat-o înainte la frigider.

Am clătinat din cap.

Pare să realizeze cât de fragilă, cât de aproape de a mă frânge sunt.

— Atunci, mă aştepţi aici? mă întreabă cu o voce blândă. O să mă mişc foarte repede. Lasă-mă să mai aduc nişte mâncare pentru noi.

— Pentru noi?

— Chiar crezi că am să te las să dispari? Te voi urma chiar dacă îmi spui să nu o fac.

Nu vreau să dispar de lângă el.

— Eu… Cum să nu am încredere totală într-un alt om? Suntem rude — facem amândoi parte dintr-o frăţie pe cale de dispariţie. Nu am timp. Trebuie să ajung atât de departe şi… Jamie mă aşteaptă.

— Nu eşti singură, pricepe el.

Pentru prima dată, pe chipul lui se citeşte nesiguranţă.

— Fratele meu. Are doar nouă ani şi este foarte speriat când sunt plecată. O să-mi ia jumătate de noapte să ajung înapoi la el. Nu va şti dacă n-am fost prinsă. Îi este atât de foame.

Ca pentru a-mi sublinia spusele, stomacul mi-a chiorăit zgomotos.

Zâmbetul lui Jared a revenit, mai strălucitor decât înainte.

— Te ajută dacă te duc cu maşina?

— Cu maşina? am fost eu ecoul lui.

— Hai să facem o înţelegere. Aşteaptă aici în timp ce eu mai iau mâncare şi te duc oriunde vrei cu jeepul meu. Este mai rapid decât să alergi — chiar mai rapid decât alergi tu.

— Ai o maşină?

— Desigur. Crezi că am venit pe jos până aici?

M-am gândit la cele şase ore care mi-au trebuit ca să ajung pe jos până aici şi fruntea mi s-a încruntat.

— Ne vom întoarce la fratele tău cât ai clipi, a promis el. Nu te mişca de aici, bine?

Am încuviinţat.

— Şi mănâncă ceva, te rog. Nu vreau ca stomacul tău să ne dea de gol.

A zâmbit şi ochii lui s-au încreţit, ridurile făcând un evantai. Inima mea a bătut cu putere şi ştiu că îl voi aştepta chiar dacă va dura toată noaptea.

Încă mă ţine de mână. Îi dă drumul încet fără ca privirea lui să se desprindă de a mea. Face un pas în spate, apoi se opreşte.

— Te rog nu mă lovi, îmi cere el, aplecându-se şi apucându-mă de bărbie.

Mă sărută din nou şi de data aceasta îl simt. Buzele lui sunt mai moi decât mâinile, şi fierbinţi chiar şi în noaptea caldă a deşertului. Un roi de fluturi mi se agită înnebunit în stomac şi îmi taie respiraţia. Mâinile mele se întind instinctiv către el. Ating pielea caldă a obrazului său, părul aspru de pe gât. Degetele mele alunecă peste o dungă de piele încreţită, o linie în relief chiar la baza părului.

Ţip.

Mă trezesc acoperită de transpiraţie. Chiar înainte de a fi complet trează, degetele mele se aflau în spatele gâtului, urmărind scurta linie lăsată în urmă de inserare. Abia dacă puteam simţi cu vârfurile degetelor stigmatul de un roz palid. Medicamentele pe care Vindecătorul le folosise îşi făcuseră treaba.

Cicatricea prost vindecată a lui Jared nu fusese niciodată o deghizare prea bună.

Am aprins lumina de lângă pat, aşteptând ca respiraţia să mi se domolească, în timp ce prin vene îmi alerga adrenalină din cauza visului foarte realist.

Un nou vis, dar în esenţă atât de asemănător cu multe altele care m-au chinuit în ultimele luni.

Nu, nu un vis. Cu siguranţă, o amintire.

Încă mai simţeam fierbinţeala buzelor lui Jared pe ale mele. Mâinile întinzându-mi-se fără voie, cercetând de-a lungul cearceafului şifonat, căutând ceva ce nu au găsit. Inima m-a durut când au renunţat, căzând pe pat fără vlagă şi golite.

Am clipit pentru a îndepărta umezeala deranjantă din ochi. Nu ştiam cât mai pot suporta aşa ceva. Cum de supravieţuia cineva acestei lumi, cu aceste trupuri ale căror amintiri nu rămâneau în trecut, acolo unde ar fi trebuit? Cu aceste emoţii care erau atât de puternice încât nu-mi mai dădeam seama ce simt *eu?*

Urma să fiu externată mâine, dar, fiindcă nu îmi era absolut deloc somn, ştiam că vor trece ore până să mă relaxez. Aş putea la fel de bine să-mi fac treaba şi să termin cu asta. Au trecut câteva secunde până ce ecranul a prins viaţă şi alte câteva pentru a-mi deschide programul de e-mail. Nu a fost greu să găsesc adresa Căutătoarei; aveam doar câteva contacte: Căutătoarea, Vindecătorul, noul meu patron şi soţia lui, Alinătoarea mea.

Împreună cu gazda mea, Melanie Stryder, se mai afla un alt om.

Am scris cuvintele fără să mă complic cu salutări.

Numele lui este Jamie Stryder şi este fratele ei.

Vreme de o clipă de panică, m-a surprins controlul ei. În tot acest timp n-am descoperit existenţa băiatului — nu pentru că nu conta pentru ea, ci pentru că îl proteja cu mai multă tărie decât alte secrete pe care le dezvăluisem. Avea mai multe secrete la fel de mari? Atât de sacre încât le-a ţinut departe chiar şi de visele mele? Era chiar atât de puternică? Degetele mi-au tremurat în timp ce tastam restul informaţiei.

Cred că acum este un tânăr adolescent. Poate că are treisprezece ani. Locuiau într-o tabără temporară şi cred că se afla la nord de oraşul Cave Creek, din Arizona. Totuşi, asta se întâmpla cu câţiva ani în urmă. Oricum, ai putea compara o hartă cu traseele pe care mi le-am amintit înainte. Ca întotdeauna, o să-ţi spun dacă mai aflu ceva.

Am trimis mesajul. Îndată ce s-a transmis, m-a invadat teroarea.

Nu Jamie!

Glasul ei în capul meu era la fel de puternic ca al meu, dacă vorbeam cu voce tare. M-am cutremurat terifiată.

Chiar în timp ce mă luptam cu spaima a ceea ce se întâmpla, eram cuprinsă de dorinţa nebunească de a-i da un nou e-mail Căutătoarei, prin care să mă scuz că i-am povestit visele mele prosteşti. Să-i spun că eram pe jumătate adormită şi să nu ia în considerare mesajul stupid pe care îl primise de la mine.

Dorinţa nu îmi aparţinea.

Am închis computerul.

Te urăsc, a mârâit vocea în capul meu.

— Atunci poate că ar trebui să pleci, m-am repezit eu.

Sunetul glasului meu răspunzându-i cu voce tare m-a făcut din nou să mă cutremur.

Nu mai vorbise cu mine de când mă trezisem. Nu exista niciun dubiu că devenea mai puternică. La fel şi visele.

Şi nu exista nicio îndoială. Va trebui să-mi vizitez Alinătoarea mâine. Lacrimi de dezamăgire şi de umilinţă mi-au curs din ochi la gândul acesta.

M-am întors în pat, mi-am pus o pernă pe faţă şi am încercat să nu mă gândesc la absolut nimic.

CAPITOLUL 5:
Deranjată

— Salut, Rătăcitoareo! Ia loc şi simte-te ca acasă.

Am ezitat în uşa biroului Alinătoarei, cu un picior înăuntru şi cu celălalt afară.

Ea a zâmbit, un mic surâs schiţat din colţurile gurii. Era mult mai uşor acum să-i descifrez expresia chipului micile contracţii şi relaxări musculare îmi deveniseră familiare în decursul lunilor. Mi-am dat seama că Alinătoarea considera ezitarea mea oarecum amuzantă. În acelaşi timp, am simţit că o nemulţumea să vadă că vizitele la ea displăceau.

Cu un oftat înăbuşit de resemnare, am intrat în micuţa încăpere strident colorată şi mi-am ocupat locul obişnuit cel roşu şi pufos, la cea mai mare depărtare de acela unde stătea ea.

Buzele ei s-au strâns.

Pentru a-i evita privirea, m-am uitat prin ferestrele deschise la norii care goneau pe cer, acoperind soarele din când în când. Sunetul estompat al oceanului plutea domol prin cameră.

— Deci, Rătăcitoareo… A trecut ceva vreme de când ai venit ultima dată să mă vezi.

I-am întâlnit privirea şi m-am simţit vinovată.

— Am lăsat un mesaj în legătură cu ultima întâlnire. Am avut un student care mi-a ocupat o bună parte din timp…

— Da, ştiu. A schiţat din nou acel zâmbet mic. Am primit mesajul tău.

Pentru o femeie în vârstă, era atrăgătoare, în genul oamenilor. Îşi lăsa părul cărunt natural — era moale, cu o nuanţă mai curând albă decât argintie — şi îl purta lung, strâns într-o coadă la spate. Ochii aveau o

interesantă culoare verde, cum nu mai văzusem la nimeni altcineva.

— Îmi pare rău, am spus eu, pentru că părea a aştepta un răspuns.

— E-n regulă. Înţeleg. Este greu pentru tine să vii aici. Îţi doreşti atât de mult să nu fi fost necesar. Înainte, n-a mai fost niciodată nevoie. Acest lucru te înspăimântă.

Am privit în jos, la podeaua din lemn.

— Da, Alinătoareo.

— Ştiu că te-am rugat să-mi spui Kathy.

— Da… Kathy.

A râs uşor.

— Nu eşti încă obişnuită cu numele omeneşti, nu-i aşa, Rătăcitoareo?

— Nu. Ca să fiu sinceră, mi se pare… ca o capitulare.

Mi-am ridicat privirea pentru a o vedea încuviinţând încet.

— Ei bine, înţeleg de ce, mai ales tu, simţi în acest fel.

Am înghiţit cu zgomot când ea a spus asta şi am privit din nou podeaua.

— Hai să vorbim deocamdată despre ceva mai uşor, a sugerat Kathy. *Chemarea* îţi mai face încă plăcere?

— Da. Asta *era* uşor. Am început un nou semestru. M-am întrebat dacă n-o să fie plictisitor să repet acelaşi lucru, dar deocamdată nu este. Faptul că există noi urechi care să mă asculte face ca poveştile să fie iarăşi noi.

— Aud lucruri bune despre tine, de la Curt. El spune că unul dintre cele mai apreciate cursuri de la universitate este al tău.

Obrajii mi s-au încălzit puţin la auzul acestei aprecieri.

— Îmi face plăcere să aud asta. Cum ţi se pare partenerul tău?

— Curt este minunat, mulţumesc. Gazdele noastre sunt într-o formă excelentă pentru vârsta lor. Cred că mai avem mulţi ani înaintea noastră.

Eram curioasă dacă ea va rămâne în această lume, dacă se va muta într-o altă gazdă umană când va sosi

vremea sau dacă va pleca. Dar nu voiam să-i pun întrebări care să ne poarte într-o zonă mai dificilă de conversaţie.

— Îmi face plăcere să predau, am spus, în schimb. Are cumva legătură cu *Chemarea* mea de când eram Iarbă-de-Mare, aşa că îmi este mai uşor decât dacă era ceva complet nefamiliar. Îi sunt recunoscătoare lui Curt că m-a solicitat pe mine.

— Sunt norocoşi să te aibă, a zâmbit Kathy cu căldură. Ştii cât de rar este ca un profesor de istorie să aibă în curriculum vitae experienţa a măcar două planete? Totuşi, tu ai trăit un stagiu pe aproape fiecare dintre ele. Şi, în plus, pe Origeno! Nu există şcoală pe această planetă care n-ar fi încântată să ni te fure. Curt pune la cale tot felul de strategii care să te ţină atât de ocupată încât să nu ai timp să te gândeşti să te muţi.

— Profesor onorific, am corectat-o eu.

Kathy a surâs, apoi a tras adânc aer în piept, în timp ce zâmbetul i se stingea.

— N-ai mai venit să mă vezi de atât de mult timp încât mă întrebam dacă problemele tale se rezolvă de la sine. Dar apoi m-am gândit că probabil motivul absenţei tale este că, de fapt, s-au agravat.

Mi-am coborât privirea către mâini şi am păstrat tăcerea.

Mâinile îmi erau de un maroniu-deschis — un bronz care nu pălea niciodată, chiar dacă stăteam sau nu la soare. Un pistrui întunecat îmi marca pielea chiar deasupra încheieturii mâinii stângi. Unghiile mele erau tăiate scurt. Îmi displăcea senzaţia dată de unghiile lungi. Erau neplăcute când zgâriau pielea. Şi degetele îmi erau lungi şi subţiri — lungimea adăugată a unghiilor le făcea să arate ciudat. Chiar şi pentru un om.

După un minut, şi-a dres vocea.

— Cred că intuiţia mea a fost corectă.

— Kathy, i-am rostit eu numele încetişor, trăgând de timp. De ce ţi-ai păstrat numele omenesc? Te face să te simţi… ca şi când ai fi? Una cu gazda ta, vreau să spun?

Aş fi vrut să aflu şi despre alegerea lui Curt, dar era o întrebare atât de personală. Ar fi fost greşit să întreb pe altcineva decât pe Curt, chiar dacă era

partenera lui. Mi-am făcut griji că deja fusesem prea nepoliticoasă, dar ea a râs.

— Dumnezeule, nu, Rătăcitoareo. Nu ţi-am spus asta? Hmm. Poate că nu, fiindcă treaba mea nu este să vorbesc, ci să ascult. Majoritatea sufletelor cu care vorbesc nu au nevoie de atâtea încurajări cum ai tu. Ştiai că am venit pe Pământ printre primii, chiar înainte ca oamenii să aibă habar că suntem aici? Am avut vecini umani şi de-o parte şi de alta a locuinţei. Eu şi Curt a trebuit să pretindem câţiva ani că suntem gazdele noastre. Chiar şi după ce ne-am stabilit în zona respectivă, se putea întâmpla să fie un om prin preajmă. Deci *Kathy* pur şi simplu a devenit persoana care eram eu. În afară de asta, traducerea fostului meu nume presupunea paisprezece cuvinte şi nu exista vreo prescurtare drăguţă.

A zâmbit. Lumina soarelui care pătrundea pieziş prin fereastră a poposit în ochii ei şi a făcut ca reflexia lor verzuie-argintie să danseze pe perete. Pentru o clipă, irişii de smarald au strălucit în lumini multicolore.

Nu ştiusem că femeia aceasta blândă şi domoală făcuse parte din primul val. Mi-a luat câteva clipe să procesez informaţia. M-am holbat la ea, surprinsă şi, brusc, cu mai mult respect. Nu-i luasem niciodată foarte în serios pe Alinători; nu fusese nevoie, până acum. Aflând povestea lui Kathy, m-am simţit mai în largul meu în preajma ei. Ea a înţeles forţa.

— Te-a deranjat? am întrebat eu. Să pretinzi că eşti una dintre ei?

— Nu, nu prea. Vezi tu, mi-a trebuit mult să mă obişnuiesc cu această gazdă; erau atât de multe lucruri noi. O supraîncărcare senzorială. Să mă adaptez tiparului morfologic e tot ce am putut face pentru început.

— Şi Curt… Ai ales să stai cu soţul gazdei tale? După ce s-a terminat?

Această întrebare a fost mai directă şi Kathy a sesizat imediat. S-a foit pe scaun, şi-a strâns picioarele şi le-a îndoit sub ea. În timp ce mi-a răspuns, s-a uitat gânditoare la o pată aflată chiar deasupra capului meu.

— Da, eu l-am ales pe Curt… şi el m-a ales pe mine. Desigur, la început a fost o întâmplare, o îndatorire. În mod firesc, petrecând atât timp împreună,

împărtăşind primejdia acelei misiuni, între noi s-a creat o legătură. Vezi tu, ca decan al universităţii, Curt a stabilit o mulţime de contacte. Casa noastră a fost un stabiliment unde se făceau inserţii. Adesea, primeam oaspeţi. Oamenii ne intrau pe uşă şi cei din specia noastră ieşeau. Totul trebuia să se desfăşoare repede şi în linişte. Ştii doar ce înclinaţii către violenţă au aceste gazde. Am trăit zi de zi fiind conştienţi de faptul că sfârşitul poate să vină în fiecare clipă. Eram în permanenţă în stare de alertă şi simţeam adesea teamă. Toate acestea au reprezentat motive foarte bune pentru care eu şi Curt s-ar putea să fi dezvoltat un ataşament unul faţă de celălalt şi am decis să rămânem împreună chiar şi atunci când păstrarea secretului nu mai era necesară. Şi puteam să te mint, să-ţi domolesc temerile spunându-ţi că acestea au fost motivele. Dar… A clătinat din cap şi apoi a părut să se cufunde şi mai adânc în scaun, privirea ei sfredelindu-mă. În atât de multe milenii, oamenii nu au înţeles niciodată *dragostea.* Cât de mult este ceva fizic, cât se leagă de mental? Cât de mult este ceva accidental, cât ţine de soartă? De ce cuplurile perfecte se despart, iar cele imposibile răzbat? Nu cunosc răspunsurile mai bine decât ei. Dragostea pur şi simplu există acolo unde există. Gazda mea a iubit-o pe a lui Curt şi acea dragoste nu a murit când posesorii conştiinţelor s-a schimbat.

M-a privit cu atenţie, singura ei reacţie fiind o uşoară încruntare când m-am lăsat moale în scaun.

— Melanie încă îl jeleşte pe Jared, a declarat ea.

Mi-am simţit capul cum încuviinţează, deşi nu intenţionasem această mişcare.

— Tu îl jeleşti.

Mi-am închis ochii.

— Ai în continuare acele vise?

— În fiecare noapte, am murmurat eu.

— Vorbeşte-mi despre ele.

Vocea ei era catifelată, persuasivă.

— Nu-mi place să mă gândesc la ei.

— Ştiu. Încearcă. S-ar putea să te ajute.

— Cum? Cum mă va ajuta dacă îţi spun că văd chipul lui de fiecare dată când închid ochii? Că mă trezesc şi plâng când el nu este acolo? Că amintirile

sunt atât de puternice că nu le mai pot separa pe ale mele de ale ei?

M-am oprit brusc, încleştându-mi dinţii.

Kathy a scos o batistă albă din buzunar şi mi-a oferit-o. Când a văzut că nu mă mişc, s-a ridicat, s-a apropiat de mine şi a lăsat-o să-mi cadă în poală. S-a aşezat pe braţul scaunului meu şi a aşteptat.

Am rezistat cu încăpăţânare jumătate de minut. Apoi am înşfăcat cu furie micul pătrăţel din pânză şi mi-am şters ochii.

— Urăsc chestia asta.

— Toată lumea plânge în primul an. Aceste emoţii sunt atât de imposibile. Suntem cu toţii copii pentru scurt timp, chiar dacă vrem sau nu. Obişnuiam să plâng ori de câte ori vedeam un minunat apus de soare. Şi gustul untului de arahide avea câteodată acelaşi efect.

M-a bătut uşor pe creştetul capului, apoi şi-a trecut degetele cu blândeţe prin şuviţele de păr pe care le purtam întotdeauna trase după urechi.

— Un păr atât de frumos, strălucitor, a remarcat ea. De fiecare dată când te văd, este tot mai scurt. De ce îl porţi pieptănat aşa?

Deja înlăcrimată, nu simţeam că am suficientă demnitate pentru a mă apăra. De ce să pretind că mi-e mai uşor să-l îngrijesc, cum făceam de obicei? La urma urmelor, venisem aici să mă confesez şi să capăt ajutor… puteam foarte bine să spun totul.

— O deranjează pe *ea.* Îi place să fie lung.

N-a fost surprinsă, după cum mă aşteptasem oarecum. Kathy îşi cunoştea bine meseria. Răspunsul ei a venit doar o secundă mai târziu şi doar puţin incoerent.

— Tu… ea… ea încă este… *prezentă?*

Înfricoşătorul răspuns s-a rostogolit de pe buzele mele.

— Atunci când vrea să fie. Istoria noastră o plictiseşte. Este mai liniştită în timp ce muncesc. Dar este acolo. Uneori simt că este la fel de prezentă ca mine.

Vocea mea devenise doar o şoaptă până să isprăvesc.

— Rătăcitoareo! a exclamat Kathy îngrozită. De ce nu mi-ai spus că-i atât de rău? De când este aşa?

— Devine din ce în ce mai rău. În loc să dispară treptat, pare să devină tot mai puternică. Nu este atât de rău cum a fost cazul pe care l-a avut Vindecătorul — am vorbit despre Kevin, îţi aminteşti? Nu a preluat controlul. Nu o va face. Nu voi lăsa să se întâmple acest lucru!

Tonul vocii mele a crescut.

— Sigur că nu se va întâmpla, m-a asigurat ea. Sigur că nu. Dar dacă eşti atât de… nefericită, probabil că ar fi trebuit să-mi spui mai devreme. Trebuie să te ducem la un Vindecător.

Copleşită încă de emoţii, mi-a trebuit un moment să pricep.

— Un Vindecător? Vrei *să renunţ?*

— Nimeni nu ar condamna această alegere, Rătăcitoareo. E de înţeles, dacă o gazdă este imperfectă…

— *Imperfectă?* Nu ea este imperfectă. *Eu* sunt. Sunt prea slabă pentru lumea aceasta!

Capul mi s-a prăbuşit în mâini în timp ce mă invada umilinţa. Lacrimi proaspete mi-au podidit ochii.

Braţul lui Kathy mi-a cuprins umerii. Mă luptam atât de tare să-mi controlez sălbaticele emoţii încât n-am îndepărtat-o, deşi mi se părea că-mi încalcă intimitatea.

Şi pe Melanie a deranjat-o. Nu-i plăcea să fie îmbrăţişată de un extraterestru.

Sigur că Melanie era foarte prezentă în această clipă şi insuportabil de mulţumită că, în sfârşit, îi recunoscusem puterea. Era din cale-afară de veselă. Întotdeauna a fost mai dificil să o controlez când eram distrasă de emoţii ca aceasta.

Am încercat să mă calmez, pentru a o putea pune unde-i era locul.

Tu eşti unde mi-e locul. Gândul ei era slab, dar inteligibil. Cât de rău devenea; acum, ea era suficient de puternică pentru a-mi vorbi oricând dorea. Era la fel de rău ca în primul moment de conştienţă.

Pleacă. Acum este locul meu.

Niciodată.

— Dragă Rătăcitoareo, nu. Nu eşti slabă şi amândouă ştim acest lucru.

— Hm.

— Ascultă-mă. Eşti puternică. Surprinzător de puternică. Cei din neamul nostru sunt mereu atât de asemănători, dar *tu* eşti deosebită. Eşti atât de vitează încât mă uimeşti. Vieţile tale trecute stau mărturie.

— Vieţile mele trecute, poate, dar viaţa aceasta? Unde îmi era forţa acum?

— Dar oamenii sunt mult mai individualizaţi decât noi, a continuat Kathy. Există o separare clară şi unii dintre ei sunt mult mai puternici decât ceilalţi. Cred sincer că, dacă oricine altcineva ar fi fost introdus în această gazdă, Melanie l-ar fi distrus în câteva zile. Poate că este un accident, poate că ţine de soartă, dar mi se pare că cei mai puternici dintre noi sunt găzduiţi de cei mai puternici dintre ei.

— Asta nu spune prea multe despre noi, aşa-i?

A sesizat implicaţia vorbelor mele.

— Ea nu câştigă, Rătăcitoareo. *Tu* eşti această persoană încântătoare de lângă mine. Ea este doar o umbră într-un cotlon al minţii tale.

— Îmi vorbeşte, Kathy. Încă mai are gânduri proprii. Încă mai are secrete.

— Dar nu vorbeşte în locul tău, nu-i aşa? Mă îndoiesc că aş fi în stare să spun atât de multe dacă aş fi în locul tău.

Nu am răspuns. Mă simţeam prea mizerabil.

— Cred că ar trebui să te gândeşti la o reimplantare.

— Kathy, tocmai ai spus că ea ar fi distrus un alt suflet. Nu ştiu dacă cred asta — probabil că doar încerci să-ţi faci meseria şi să mă linişteşti. Dar dacă ea *este* atât de puternică, n-ar fi corect să o dăm altcuiva pentru că eu nu pot să o supun. Pe cine ai alege să o preia?

— N-am spus asta ca să te liniştesc, dragă.

— Atunci, ce…

— Nu cred că această gazdă va fi luată în considerare pentru refolosire.

— Oh!

Un fior de groază mi-a străbătut şira spinării. Şi n-am fost singura şocată de idee.

Am respins imediat propunerea. Nu eram genul care să renunţe. De-a lungul lungilor perioade de rotaţie în jurul sorilor ultimei mele planete — lumea Ierbii-de-Mare, cum era cunoscută aici — aşteptasem. Deşi

sentimentul de permanenţă al înrădăcinării a început să mă macine mai devreme decât am crezut că se va întâmpla, deşi vieţile Ierbii-de-Mare măsoară secole pe această planetă, n-am renunţat la perioada de viaţă a gazdei mele. Să fac asta era o risipă şi o greşeală, însemna lipsă de recunoştinţă. Era o batjocorire a însăşi esenţei noastre ca suflete. Am făcut din lumile noastre locuri mai bune şi asta era absolut primordial sau altfel nu le meritam.

Dar noi *nu* eram risipitori. Tot ce am luat am făcut să fie mai bun, mai paşnic şi frumos. Şi oamenii erau sălbatici şi nu puteau fi conduşi. Se omorau unul pe altul atât de des încât crima devenise o parte acceptată a vieţii. Variatele torturi pe care le născociseră de-a lungul celor câteva milenii ale existenţei lor însemnaseră prea mult pentru mine. N-am fost în stare să suport nici măcar rapoartele oficiale seci. Războaie se dezlănţuiseră pe aproape fiecare continent. Crimă consfinţită, comandată şi vicios de eficientă. Cei care trăiseră în ţări unde domnea pacea s-au uitat în altă parte în timp ce membri ai propriei lor specii mureau de foame la uşa lor. Nu exista egalitate în distribuirea generoaselor resurse ale planetei. Dar şi mai dezgustător era că progeniturile lor — generaţia următoare, pe care cei din neamul meu aproape că o venerau pentru ceea ce promitea a fi — erau prea adesea victime ale unor crime atroce. Şi nu doar înfăptuite de străini, ci de cei cărora le fuseseră daţi în grijă. Chiar şi sfera uriaşă a planetei fusese pusă în primejdie de greşelile lor nepăsătoare şi lacome. Nimeni nu putea compara ceea ce fusese cu ceea ce era acum fără să admită că Pământul reprezenta un loc mai bun datorită nouă.

Aţi ucis o întreagă specie şi apoi v-aţi felicitat reciproc.

Palmele mele s-au strâns în pumni.

Aş putea să renunţ la tine, i-am reamintit.

Dă-i drumul. Fă oficială uciderea mea.

Blufam, dar la fel făcea şi Melanie.

Oh, s-a gândit că a vrut să moară. La urma urmelor, s-a aruncat în puţul liftului. Dar asta s-a întâmplat într-un moment de panică şi de renunţare. Să te gândeşti la asta calm, dintr-un scaun confortabil, era cu totul altceva. Puteam simţi adrenalina — adrenalina

produsă de teama ei — izbucnindu-mi în vene în timp ce mă gândeam la un corp de schimb mai docil.

Ar fi fost plăcut să fiu din nou singură. Ca mintea să-mi aparţină. Această lume era atât de plăcută în atât de multe moduri neaşteptate şi ar fi minunat să mă pot bucura de ea fără a fi distrasă de o furioasă nonentitate înlocuită care ar fi dat dovadă de bun simţ dacă n-ar mai fi zăbovit acolo unde nu era dorită.

Melanie s-a frământat, la figurat vorbind, undeva în tainiţele capului meu, în timp ce încercam să gândesc raţional. Poate ar trebui să renunţ…

Cuvintele înseşi m-au făcut să mă înfior. Eu, Rătăcitoarea, să abandonez? Să renunţ? Să recunosc înfrângerea şi să încerc din nou cu o gazdă mai slabă, mai umilă, care nu mi-ar face probleme?

Am clătinat din cap. Abia dacă puteam suporta să mă gândesc la asta.

Şi… acesta era corpul *meu.* Mă obişnuisem să-l simt. Îmi plăcea felul în care muşchii se mişcau pe oase, felul în care se îndoiau articulaţiile şi întinderea tendoanelor. Cunoşteam, reflexia în oglindă. Pielea arsă de soare, oasele înalte, ascuţite ale feţei, casca scurtă din mătase a părului de culoarea mahonului, verdele tulbure combinat cu maroniul de alună a ochilor mei — eram eu.

Mă voiam pe mine. Nu voi lăsa să fie distrus ce este al meu.

CAPITOLUL 6:
Urmărită

ÎN CELE DIN URMĂ, lumina a început să pălească dincolo de ferestre. Ziua, fierbinte pentru luna martie, trecuse cu greu, de parcă nu voia să se sfârşească şi să mă elibereze.

Am oftat şi am răsucit batista într-un alt nod.

— Kathy, probabil că ai şi alte obligaţii. Curt pesemne că se întreabă unde eşti.

— O să înţeleagă.

— Nu pot să stau aici pentru totdeauna. Şi nu suntem cu nimic mai aproape de un răspuns decât până acum.

— Rezolvările rapide nu sunt specialitatea mea. Te-ai hotărât să nu accepţi o gazdă nouă…

— Da.

— Deci, va dura ceva vreme să rezolvi asta.

Mi-am încleştat dinţii de nemulţumire.

— Şi va dura mai puţin şi va fi mai uşor dacă te va ajuta cineva.

— Voi fi mai atentă la stabilirea programărilor, promit.

— Nu este exact ce vreau să spun, dar sper că aşa vei face.

— Când vorbeşti despre ajutor… te referi la altcineva decât la tine? M-am crispat la gândul de a retrăi suferinţa acestei zile cu un străin. Sunt sigură că eşti la fel de calificată ca orice Alinător — mai mult chiar.

— Nu m-am referit la un alt Alinător. S-a aşezat mai bine în scaun şi s-a întins cu greutate. Câţi *prieteni* ai, Rătăcitoareo?

— Vorbeşti de oamenii de la serviciu? Mă văd cu câţiva profesori aproape în fiecare zi. Sunt câţiva studenţi cu care vorbesc pe coridoare…

— Şi în afara şcolii?

M-am uitat la ea cu o privire goală.

— Gazdele umane au nevoie de interacţiune. Tu nu eşti obişnuită cu singurătatea, dragă. Ai împărtăşit gândurile unei întregi planete…

— Noi nu am ieşit prea mult.

Tentativa mea de a fi amuzantă a fost lamentabilă.

A zâmbit uşor şi a continuat.

— Te lupţi atât de tare cu problema pe care o ai, încât este singurul lucru asupra căruia te poţi concentra. Poate că unul dintre răspunsuri este să nu te concentrezi chiar atât de mult. Ai spus că Melanie se plictiseşte în timpul orelor de lucru… că este mai liniştită. Poate că se va plictisi şi dacă te implici în nişte relaţii cu cineva ca tine.

Mi-am strâns buzele, gânditoare. Melanie, toropită de ziua lungă în care am încercat să-mi recapăt liniştea, părea mai degrabă lipsită de entuziasm faţă de această idee.

Kathy a dat din cap.

— Fii mai preocupată de viaţă decât de ea.

— Asta are noimă.

— Şi apoi mai există şi nişte cerinţe fizice pe care le au aceste corpuri. N-am văzut şi n-am auzit niciodată de vreun corespondent al lor. Unul dintre cele mai dificile lucruri cu care ne-am confruntat noi, cei din primul val, a fost instinctul de împerechere. Crede-mă, oamenii au remarcat când tu nu ai făcut-o. S-a strâmbat şi şi-a dat ochii peste cap, aducându-şi aminte de ceva. Fiindcă nu am reacţionat aşa cum se aşteptase, a oftat şi şi-a încrucişat braţele nerăbdătoare. Oh, hai, Rătăcitoareo! Trebuie să fi observat.

— Ei bine, desigur, am murmurat eu. Melanie era agitată. Evident. Ţi-am spus despre vise…

— Nu. Nu mă refer doar la amintiri. Nu te-ai întâlnit cu nimeni faţă de care corpul tău să reacţioneze — la nivel strict chimic?

M-am gândit cu atenţie la întrebarea ei.

— Nu cred. Din câte am băgat de seamă, nu.

— Crede-mă, a spus sec Kathy, o să bagi de seamă. A clătinat din cap. Poate că ar trebui să deschizi ochii şi să priveşti în jur după asta. S-ar putea să-ţi prindă foarte bine.

La acest gând, corpul mi-a fost cuprins de scârbă. Am înregistrat dezgustul lui Melanie, reflectat de al meu.

Kathy mi-a desluşit expresia.

— Nu-i permite să controleze modul în care interacţionezi cu cei ca tine, Rătăcitoareo. Nu o lăsa să te controleze.

Nările mi s-au dilatat. Mi-a trebuit un moment pentru a răspunde, ţinându-mi în frâu furia cu care nu mă obişnuisem, de fapt, niciodată.

— Ea nu mă controlează.

Kathy a ridicat o sprânceană.

Am simţit că mi se încleştează gâtul de furie.

— N-ai căutat prea departe pentru a-ţi găsi partenerul. Alegerea aceasta a fost controlată? Mi-a ignorat furia şi s-a gândit cu atenţie la întrebare. Poate, a spus ea în cele din urmă. E greu de ştiut. Dar ai subliniat un aspect. A cules o aţă din tivul fustei şi apoi, de parcă şi-ar fi dat seama că îmi evită privirea, şi-a încrucişat mâinile cu hotărâre şi şi-a îndreptat umerii. Cine ştie cât de mult provine de la orice gazdă de pe orice planetă? După cum am spus înainte, cred că probabil timpul este răspunsul tău. Ori devine treptat apatică şi tăcută, permiţându-ţi să faci o altă alegere în afară de Jared, ori… ei bine, Căutătorii sunt foarte buni. Deja îl caută şi poate că îţi vei aminti ceva care să le folosească.

Nu am făcut nicio mişcare în timp ce pătrundeam înţelesul vorbelor sale. N-a părut să bage de seamă că îngheţasem.

— Poate că îl vor găsi pe iubitul lui Melanie şi apoi puteţi fi împreună. Dacă sentimentele lui sunt la fel de puternice ca ale ei, noul suflet va fi probabil docil.

— Nu!

Nu eram sigură cine ţipase. S-ar putea să fi fost *eu.* Şi eu eram îngrozită.

Stăteam în picioare, tremurând. Lacrimile care îmi veneau atât de uşor erau pentru prima dată absente şi mâinile îmi tremurau strânse în pumni.

— Rătăcitoareo?

Dar eu m-am întors şi am fugit către uşă, luptându-mă cu vorbele care nu-mi puteau ieşi din gură. Cuvinte care nu puteau fi ale mele. Vorbe care nu aveau niciun

sens decât dacă erau ale ei, dar *păreau* să fie ale mele. Nu puteau fi ale mele. Nu puteau fi rostite.

Asta înseamnă să îl ucidă! Să îl distrugă! Nu vreau pe altcineva. Îl vreau pe Jared, *nu pe un străin în trupul lui! Trupul nu înseamnă nimic fără el.*

Am auzit-o pe Kathy strigându-mi numele în urmă, în timp ce fugeam pe drum.

Nu locuiam departe de biroul Alinătoarei, dar întunericul de pe stradă m-a dezorientat. Trecusem deja de două intersecţii până să bag de seamă că alergam în direcţia greşită.

Oamenii se uitau la mine. Nu eram îmbrăcată sport şi nu făceam jogging. Goneam. Dar nimeni nu m-a deranjat; îşi fereau politicos privirile. Pesemne că ghiceau că eram nouă în această gazdă. Că mă purtam aşa cum s-ar fi purtat un copil.

Am încetinit până la un ritm de plimbare, am cotit-o spre nord pentru a ocoli fără să trec din nou prin faţa biroului lui Kathy. Mersul meu era doar puţin mai încet decât o alergare. Mi-am auzit picioarele lovind trotuarul prea repede, de parcă încercau să prindă ritmul cântecului unui dans. *Poc, poc, poc,* de beton. Nu, nu era ca o bătaie de tobă, era prea furios. Precum violenţa. *Poc, poc, poc.* Cineva care lovea pe altcineva. Înfiorată, am alungat oribila imagine. Vedeam felinarul de deasupra uşii apartamentului meu. Nu-mi luase mult să parcurg distanţa până acolo. Totuşi, n-am traversat strada.

Mi s-a făcut rău. Mi-am amintit senzaţia dată de vomitat, cu toate că niciodată nu o trăisem. Umezeala rece mi-a brobonit fruntea, sunetul înfundat mi-a vâjâit în urechi. Eram destul de sigură că urma să am parte de această experienţă.

Exista o porţiune de iarbă lângă trotuar. În jurul felinarului se afla un gard bine ornamentat. N-aveam timp să caut un loc mai bun. M-am împleticit către lumină şi m-am prins de stâlp pentru a mă ţine pe picioare. Greaţa mă făcea să fiu ameţită.

Da, în mod sigur urma să trăiesc experienţa vomitatului.

— Rătăcitoareo, tu eşti? Rătăcitoareo, eşti bolnavă?

O voce vag familiară asupra căreia îmi era imposibil să mă concentrez. Dar să ştiu că am audienţă făcea ca totul să fie şi mai rău în timp ce îmi aplecam faţa către tufiş şi regurgitam violent ultima mea masă.

— Cine este Vindecătorul tău aici? a întrebat vocea.

Părea să vină de departe, răzbătând prin bâzâitul din urechile mele. O mână mi-a atins spatele arcuit.

— Ai nevoie de o ambulanţă?

Am tuşit de două ori şi am clătinat din cap. Eram sigură că se terminase; stomacul îmi era gol.

— Nu sunt bolnavă, am spus eu în timp ce îmi îndreptam trupul folosind stâlpul felinarului pentru a mă sprijini.

Am ridicat privirea pentru a vedea cine a fost martorul momentului meu de ruşine.

Căutătoarea din Chicago avea telefonul mobil în mână, încercând să se decidă ce autoritate să sune. M-am uitat bine la ea şi m-am aplecat din nou către frunze. Stomac gol sau nu, ea era ultima persoană pe care aveam nevoie să o văd acum.

Dar, în timp ce stomacul meu se revărsa fără rost, am înţeles că exista un motiv al prezenţei sale..

Oh, nu! Oh, nu, nu, nu!

— De ce? am gemut eu, panica şi senzaţia de rău făcând ca vocea abia să mi se audă. De ce te afli aici? Ce s-a întâmplat?

Cuvintele foarte îngrijorătoare ale Alinătoarei mi-au răsunat în cap.

Am privit mâinile care strângeau gulerul costumului negru al Căutătoarei timp de două secunde, înainte de a pricepe că erau ale mele.

— Opreşte-te! a spus ea şi pe chipul ei se citea jignirea.

Vocea ei a bubuit.

O zgâlţâiam.

Mâinile mele s-au desprins şi mi-au poposit pe faţă.

— Scuză-mă! m-am silit eu să spun. Îmi pare rău. Nu ştiu ce făceam.

Căutătoarea m-a privit mânioasă şi şi-a aranjat hainele.

— Nu te simţi bine şi presupun că eu te-am speriat.

— Nu mă aşteptam să te văd, am şoptit eu. De ce te afli aici?

— Hai să te ducem la un centru de Vindecare, înainte de a vorbi. Dacă ai o răceală, ar trebui să te tratezi. N-are rost să o laşi să-ţi afecteze trupul.

— Nu sunt răcită. Nu sunt bolnavă.

— Ai mâncat ceva stricat? Trebuie să raportezi de unde ai luat mâncarea.

Curiozitatea ei era foarte enervantă.

— Nici n-am mâncat ceva stricat. Sunt sănătoasă.

— De ce să nu te controleze un Vindecător? O scanare rapidă — n-ar trebui să-ţi neglijezi gazda. Asta-i un lucru iresponsabil. Mai ales că îngrijirea sănătăţii este atât de uşoară şi eficientă.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am înfrânt dorinţa de a o zgâlţâi din nou. Era cu un cap mai scundă decât mine. Dacă era vreo luptă, aş fi câştigat.

O luptă? M-am îndepărtat de ea şi m-am îndreptat agale spre casă. Eram primejdios de emoţionată. Trebuia să mă calmez înainte de a face ceva impardonabil.

— Rătăcitoareo? Aşteaptă! Vindecătorul…

— N-am nevoie de niciun Vindecător, am spus eu fără să mă întorc. A fost doar… un dezechilibru emoţional. Mă simt bine acum.

Căutătoarea n-a răspuns. M-am întrebat ce a înţeles din reacţia mea. Îi auzeam pantofii — tocuri înalte — păcănind în urma mea, aşa că am lăsat uşa deschisă, ştiind că mă va urma înăuntru. M-am dus către chiuvetă şi mi-am umplut un pahar cu apă. A aşteptat în tăcere în timp ce mi-am clătit gura şi am scuipat. După ce am terminat, m-am sprijinit de bufet şi am privit în chiuvetă.

În curând, s-a plictisit.

— Deci, Rătăcitoareo… sau mai porţi încă numele acesta? Nu vreau să fiu nepoliticoasă numindu-te astfel.

Nu m-am uitat la ea.

— Încă mai sunt Rătăcitoarea.

— Interesant. Aş fi crezut că eşti genul care şi-ar alege un nume al ei.

— Mi *l-am* ales. Am ales Rătăcitoarea.

De mult mi-a fost limpede că uşoara ciorovăială pe care o auzisem în prima zi când m-am trezit în centrul

de Vindecare a fost din pricina Căutătoarei. Căutătoarea era cel mai beligerant suflet pe care îl întâlnisem de-a lungul a nouă vieţi. Primul meu Vindecător, Fords Deep Waters, fusese calm, amabil şi înţelept chiar şi pentru un suflet. Totuşi nu fusese capabil să se stăpânească când avea de-a face cu ea. Asta m-a făcut să mă simt mai bine gândindu-mă la reacţia pe care o avusesem.

M-am răsucit pentru a o privi în faţă. Stătea pe mica mea canapea, tolănită confortabil, de parcă se pregătise pentru o vizită lungă. Expresia ei trăda mulţumire de sine, iar ochii bulbucaţi aveau o privire amuzată. Mi-am stăpânit dorinţa de a mă încrunta.

— De ce te afli aici? am întrebat din nou.

Vocea mea era monotonă. Reţinută. Nu îmi voi pierde din nou controlul în faţa acestei femei.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai auzit de tine, aşa că m-am gândit să verific personal. Încă n-am înregistrat niciun progres în cazul tău.

Mâinile mi s-au încleştat de marginea bufetului, în spate, dar mi-am păstrat vocea sălbatic de calmă.

— Asta pare… exces de zel. În plus, ţi-am trimis un mesaj noaptea trecută.

Sprâncenele ei s-au strâns în stilul propriu, un stil care o făcea să pară furioasă şi enervată în acelaşi timp, de parcă tu, nu ea, erai vinovat pentru furia ei. Şi-a scos computerul de buzunar şi i-a atins ecranul de câteva ori.

— Oh, a spus ea pe un ton aspru. Azi nu mi-am verificat e-mailurile.

A rămas tăcută în timp ce citea ce scrisesem.

— L-am trimis foarte devreme dimineaţă, am zis eu. Eram pe jumătate adormită atunci. Nu sunt sigură cât din ceea ce am scris era amintire sau vis, sau poate am scris în timp ce dormeam.

Am continuat să rostesc vorbele — vorbele lui Melanie — în timp ce îmi ieşeau cu uşurinţă din gură; la sfârşit, chiar am adăugat râsul meu vesel. Nu era cinstit din partea mea. Un comportament ruşinos. Dar nu voiam să afle Căutătoarea că eram mai slabă decât gazda mea.

Măcar o dată, Melanie nu s-a mai împăunat că m-a înfrânt. Era prea uşurată, prea recunoscătoare că, din meschine motive personale, nu o trădasem.

— Interesant, a murmurat Căutătoarea. Mai e cineva în libertate. A clătinat din cap. Ordinea ne ocoleşte în continuare.

Nu părea înspăimântată de ideea unei ordini fragile — mai curând părea să-i facă plăcere.

Mi-am muşcat buza cu putere. Melanie voia atât de tare să nege din nou, să pretindă că băiatul doar făcea parte dintr-un vis. *Nu fi proastă,* i-am spus. *Ar fi prea evident.* Faptul că eu şi Melanie ajunsesem în aceeaşi tabără într-o ceartă spunea mult despre caracterul antipatic al Căutătoarei.

O urăsc. Şoapta lui Melanie a fost ascuţită, dureroasă ca o tăietură.

Ştiu. Ştiu. Aş fi vrut să fi putut nega că simţeam… acelaşi lucru. Ura era o emoţie de neiertat. Dar era foarte greu să… o placi pe Căutătoare. Imposibil.

Căutătoarea mi-a întrerupt conversaţia interioară.

— Deci, în afară de a revedea noua locaţie, nu mă poţi ajuta cu altceva în privinţa hărţilor?

Mi-am simţit trupul reacţionând la tonul ei critic.

— N-am spus niciodată că erau linii pe o hartă. Asta este presupunerea ta. Şi nu, nu am nimic altceva pentru tine.

A plescăit repede, de trei ori, din limbă.

— Dar ai spus că erau direcţii.

— Cred că asta sunt. Nu mai obţin nimic în plus.

— De ce nu? Nu ai supus încă fiinţa umană?

A râs zgomotos. Râdea de mine.

I-am întors spatele şi am făcut un efort să mă calmez. Am încercat să-mi închipui că ea nu era acolo. Că stăteam singură în bucătăria mea austeră, uitându-mă pe fereastră la micul petec din cerul nopţii, la cele trei stele strălucitoare pe care le zăream prin ea.

Ei bine, la fel de singură ca întotdeauna.

În timp ce priveam la micile puncte de lumină din întuneric, liniile pe care le văzusem iarăşi şi iarăşi — în visele mele şi în amintirile tulburi care apăreau în momente ciudate, nepotrivite — mi-au revenit în minte.

Prima: o curbă domoală, grosolană, apoi o întoarcere în unghi ascuţit către nord, o alta la fel în celălalt sens, răsucindu-se din nou spre nord pe o porţiune mai lungă şi apoi o coborâre bruscă spre sud, care s-a terminat cu o altă curbă largă.

A doua: un zigzag accentuat, patru întoarceri strânse, a cincea ciudat de largă, de parcă s-ar fi produs o ruptură…

A treia: un val lin întrerupt de un pinten brusc ca un deget lung şi subţire îndreptat către nord şi înapoi.

De nepătruns, părând fără sens. Dar ştiam că era important pentru Melanie. De la bun început ştiusem asta. Şi-a protejat acest secret cu mai multă ardoare decât pe oricare altul, aproape ca pe băiatul, ca pe fratele ei. Poate că, pe măsură ce o auzeam tot mai puternic în capul meu, îi scăpau tot mai multe secrete faţă de mine.

Poate face vreo greşeală şi voi afla semnificaţia acestor linii ciudate. Ştiam că înseamnă ceva. Că duc undeva.

Şi în acel moment, în timp ce ecoul râsului Căutătoarei încă plutea în aer, am înţeles brusc de ce erau atât de importante. Duceau înapoi la Jared, desigur. La amândoi, la Jared şi la Jamie. Unde altundeva? Ce alt loc ar fi putut avea vreo semnificaţie pentru ea? Numai că acum am văzut că nu duceau *înapoi,* pentru că nimeni dintre ei nu mai urmase acele linii înainte. Linii care fuseseră un mister la fel de mare pentru ea, ca şi pentru mine, până când…

Zidul era prea lent pentru a mă bloca. Atenţia ei era distrasă, îndreptându-se mai mult decât a mea către Căutătoare. A tresărit neliniştită în capul meu la auzul unui sunet din spatele meu şi atunci am simţit şi eu apropierea Căutătoarei.

Căutătoarea a oftat.

— Mă aşteptam la mai mult de la tine. Realizările tale păreau atât de promiţătoare.

— Este păcat că tu însuţi nu ai fost disponibilă pentru această misiune. Sunt sigură că, dacă ai fi avut de-a face cu o gazdă ostilă, ar fi fost o joacă de copii.

Nu m-am întors pentru a o privi. Vocea mi-a rămas calmă.

A pufnit.

— Primele valuri au însemnat suficiente provocări, chiar şi fără gazde ostile.

— Da. Am avut şi eu parte de câteva.

Căutătoarea a respirat zgomotos.

— Ierburile-de-Mare au fost dificil de stăpânit? Aveau obiceiul să fugă?

Mi-am păstrat vocea calmă.

— N-am avut nicio problemă la Polul Sud. Desigur, în nord a fost o cu totul altă situaţie. S-a procedat greşit. Am pierdut întreaga pădure.

Tristeţea acelor vremuri a răsunat ca un ecou dincolo de vorbele mele. O mie de fiinţe simţitoare închizându-şi ochii mai degrabă decât să ne accepte. Şi-au plecat frunzele din calea soarelui şi s-au lăsat să moară de foame.

Bravo lor, a şoptit Melanie. Nu era nimic veninos în acel gând, doar o aprobare în timp ce ea saluta tragedia din amintirea mea.

A fost aşa o pierdere. Am lăsat agonia cunoaşterii, simţământul gândurilor muribunde care ne-a chinuit cu durerea pădurii-surori să-mi invadeze mintea.

A fost moarte şi de-o parte, şi de cealaltă.

Căutătoarea a vorbit şi am încercat să mă concentrez doar asupra unei conversaţii.

— Da. Vocea ei era neplăcută. A fost o misiune executată greşit.

— Nu poţi fi niciodată prea prudent atunci când vine vorba de a distribui puterea. Unii nu sunt atât de atenţi cum ar trebui.

Nu a răspuns şi am auzit-o dându-se câţiva paşi înapoi. Toată lumea ştia că greşeala din spatele sinuciderii în masă a aparţinut Căutătorilor, care — fiindcă Ierburile-de-Mare nu puteau *fugi* — subestimaseră capacitatea lor de a *scăpa.* Ei au acţionat nechibzuit, începând prima instalare înainte de a exista un număr suficient de suflete pentru o asimilare completă. Când au înţeles de ce erau în stare, ce doreau să facă Ierburile-de-Mare, a fost prea târziu. Următorul transport de suflete în hibernare se afla prea departe şi, înainte ca acesta să sosească, pădurea nordică era pierdută.

Am privit-o acum în faţă pe Căutătoare, curioasă să evaluez impactul vorbelor mele. Era impasibilă, privind goliciunea albă a peretelui îndepărtat al camerei.

— Îmi pare rău că nu te mai pot ajuta.

Am rostit cuvintele cu fermitate, încercând să fac clar că prezenţa ei era nenecesară. Doream să am casa

din nou pentru mine. *Pentru noi,* a adăugat Melanie cu ciudă. Am oftat. Era atât de plină de ea acum.

— Chiar nu trebuia să te deranjezi să vii atât de departe.

— Asta mi-e slujba, a spus Căutătoarea, ridicând din umeri. Reprezinţi singura mea sarcină. Până îi găsesc pe restul, trebuie să stau pe lângă tine şi să sper că voi avea noroc.

CAPITOLUL 7:
Confruntată

— DA, FACES SUNWARD[3]? am întrebat eu, recunoscătoare mâinii ridicate că mi-a întrerupt cuvântarea.

Nu mă simţeam la fel de confortabil ca de obicei în spatele catedrei. Puterea mea cea mai mare, singura mea calitate reală — pentru că trupul gazdei mele avusese prea puţin parte de o educaţie formală, fiind pe fugă încă de la începutul adolescenţei sale — era experienţa personală din care, de obicei, învăţam ceva. Ceea ce prezentam semestrul acesta era istoria primei lumi despre care nu aveam amintiri din care să extrag fapte. Eram sigură că studenţii mei aveau de suferit din pricina diferenţei.

— Îmi pare rău că întrerup, dar… Bărbatul cu păr alb a făcut o pauză, luptându-se să formuleze întrebarea. Nu sunt sigur că înţeleg. De fapt, Gustătorii-Focului… *ingerau* fumul provenit din arderea Florilor-Umblătoare? Ca hrană?

Încerca să-şi mascheze oroarea din voce. Nu era treaba unui suflet să judece alt suflet. Dar, dat fiind trecutul lui pe Planeta Florilor, nu am fost surprinsă de reacţia lui puternică faţă de soarta unei forme de viaţă similare.

Este întotdeauna surprinzător pentru mine cum unele suflete se cufundă în problemele vreunei lumi pe care au locuit şi ignoră restul universului. Dar, ca să fiu cinstită, poate că Faces Sunward hiberna când Lumea Focului devenise faimoasă.

— Da, primeau nutrienţii esenţiali din acest fum. Şi în asta constă dilema fundamentală şi controversa în privinţa Lumii Focului — şi motivul pentru care planeta nu a fost închisă, deşi, cu certitudine, a existat timp suficient pentru a fi populată integral. De asemenea, au

avut loc relocări într-un procentaj ridicat. Când a fost descoperită Lumea Focului, a existat un prim gând că specia dominantă, Gustătorii-Focului, erau singura formă de viaţă inteligentă. Gustătorii-Focului nu considerau Florile-Umblătoare drept egalii lor — un prejudiciu cultural — , aşa că a trecut o vreme, chiar şi după primul val de colonizare, până ce sufletele să înţeleagă că ucideau creaturi inteligente. De atunci, savanţii de pe Lumea Focului şi-au concentrat eforturile pentru găsirea unui înlocuitor pentru necesităţile nutriţionale, ale Gustătorilor-Focului. Pentru a-i ajuta, acolo au fost transportaţi păianjeni, dar planetele se află la distanţă de sute de ani-lumină. Când acest obstacol va fi depăşit — şi sunt sigură că va fi curând –, există speranţa că Florile-Umblătoare vor putea fi şi ele asimilate. Între timp, din această ecuaţie a fost eliminată o mare parte din brutalitate. Aspectul de a fi ars de viu, desigur, precum şi altele.

— Cum pot să…

Faces Sunward s-a poticnit, incapabil să termine.

O altă voce a completat gândul lui Faces Sunward.

— Pare a fi un ecosistem foarte crud. De ce planeta nu a fost abandonată?

— Evident, s-a discutat despre asta, Robert. Dar nu abandonăm uşor planetele. Există multe suflete pentru care Lumea Focului este casa lor. Nu vor fi dezrădăcinate împotriva voinţei lor.

Mi-am întors privirea către notiţele mele, într-o încercare de a pune capăt acestei discuţii adiacente.

— Dar este barbar!

Fizic, Robert era mai tânăr decât cei mai mulţi dintre studenţi — de fapt, mai apropiat de vârsta mea decât oricare. Şi cu adevărat copil în multe privinţe importante. Pământul era prima lui lume — în acest caz Mama chiar fusese şi ea un locuitor al Pământului înainte de a se ceda singură — şi el nu părea să aibă atât de multă perspectivă ca nişte suflete mai în vârstă, care călătoriseră mai mult. M-am întrebat cum ar fi să te naşti în senzaţiile şi emoţiile copleşitoare ale acestor gazde, fără să ai o experienţă anterioară la care să te poţi raporta. Ar fi foarte dificil să fii obiectiv. Am încercat să-mi amintesc acest lucru şi să fiu deosebit de răbdătoare în timp ce îi răspundeam.

— Fiecare lume reprezintă o experienţă unică. Dacă cineva nu a trăit în acea lume, este imposibil să înţelegi cu adevărat…

— Dar nu aţi locuit niciodată în Lumea Focului, m-a întrerupt el. Probabil că aţi simţit la fel… Doar dacă nu aţi avut alte motive pentru care nu aţi fost acolo? Aţi fost aproape peste tot altundeva.

— Alegerea unei planete este o decizie foarte personală şi privată, Robert, după cum s-ar putea să constaţi într-o zi.

Tonul meu a încheiat definitiv subiectul.

De ce nu le spui? Tu crezi *că este barbar — şi crud, şi greşit. Ceea ce este destul de ironic, dacă mă întrebi pe mine — nu că o faci vreodată. Care-i problema? Ţi-e ruşine că eşti de acord cu Robert? Pentru că el este mult mai uman decât ceilalţi?*

Melanie, regăsindu-şi vocea, devenea de-a dreptul de nesuportat. Cum era să mă concentrez asupra muncii mele în timp ce părerile ei îmi răsunau tot timpul în cap?

Pe locul din spatele lui Robert, o umbră întunecată s-a mişcat.

Căutătoarea, înveşmântată în negrul ei obişnuit, s-a aplecat în faţă, concentrată pentru prima dată asupra subiectului discuţiei.

Am rezistat dorinţei arzătoare de a mă încrunta la ea. Nu voiam ca Robert, care deja părea jenat, să facă greşala de a crede că expresia îi era adresată. Melanie a mormăit. *Ea* voia să nu mă abţin. Fusese educativ pentru Melanie ca fiecare pas să ne fie urmărit de Căutătoare; înainte credea că nu poate urî pe nimeni şi nimic mai mult decât pe mine.

— Timpul aproape că s-a scurs, am anunţat uşurată. Îmi face plăcere să vă informez că vom avea un oaspete marţea următoare, care va fi în măsură să compenseze ignoranţa mea asupra acestui subiect. Flame Tender[4], un nou-venit pe planeta noastră, se va afla aici pentru a ne da informaţii personale despre Lumea Focului. Ştiu că îi veţi acorda politeţea pe care o arătaţi faţă de mine şi veţi fi respectuoşi faţă de foarte tânăra sa gazdă. Mulţumesc pentru atenţie.

Clasa s-a golit încet, mulţi dintre studenţi zăbovind încă o vreme pentru a flecări în timp ce îşi adunau

lucrurile. Mi-a trecut prin minte ce spusese Kathy despre prietenie, dar n-am simţit nicio dorinţă să mă alătur vreunuia dintre ei. Erau nişte străini.

Asta simţeam? Sau Melanie simţea asta? Era greu de spus. Poate că eram antisocială din fire. Istoria mea personală susţinea, cred, această teorie. Nu aş fi dezvoltat niciodată un ataşament suficient de puternic încât să mă ţină pe orice planetă mai mult de o viaţă.

I-am remarcat pe Robert şi pe Faces Sunward întârziind în uşa clasei, captivaţi de o discuţie care părea aprinsă. Putem să bănuiesc subiectul.

— Poveştile din Lumea Focului stârnesc discuţii contradictorii.

Am luat-o încet din loc.

Căutătoarea se afla lângă mine. De obicei, femeia îşi anunţa apropierea printr-un păcănit rapid al pantofilor ei duri. Am privit în jos şi am constatat că, măcar o dată, purta pantofi de sport — negri, desigur. Fără adaosul celor câţiva centimetri părea chiar mai măruntă.

— Nu este subiectul meu favorit, am spus eu cu o voce prevenitoare. Prefer să împărtăşesc experienţe la prima mână.

— Au fost reacţii puternice din partea clasei.

— Da.

S-a uitat la mine cu o privire expectativă, de parcă aştepta mai mult. Mi-am adunat notiţele şi m-am întors să le pun în geantă.

— Şi tu pari să reacţionezi la fel.

Mi-am pus cu grijă hârtiile în geantă, fără să mă întorc.

— M-am întrebat de ce nu ai răspuns la întrebare.

A urmat o pauză în timp ce aştepta ca eu să răspund. N-am făcut-o.

— Deci… de ce n-ai răspuns la întrebare?

M-am răsucit, fără să-mi ascund nerăbdarea de pe chip.

— Pentru că altă replică nu-şi avea locul în cadrul lecţiei, pentru că Robert trebuie să înveţe să se poarte şi pentru că nu e treaba nimănui altcuiva.

Mi-am atârnat geanta pe umăr şi m-am îndreptat spre uşă. A rămas alături de mine, grăbindu-se să ţină pasul cu al picioarelor mele lungi. Am mers pe coridor

în tăcere. Abia afară, unde soarele după-amiezii făcea să lucească firicelele de praf din aerul sărat, ea a vorbit din nou.

— Crezi că te vei stabili vreodată undeva, Rătăcitoareo? Poate pe această planetă? Pari a avea o afinitate pentru… sentimentele lor.

M-am stăpânit la auzul insultei pe care o implica tonul. Nici măcar nu eram sigură cum a vrut să mă insulte, dar era clar că o făcuse. Melanie s-a foit, iritată.

— Nu sunt sigură că am înţeles ce ai vrut să spui.

— Zi-mi ceva, Rătăcitoareo. Ţi-e milă de ei?

— De cine? am întrebat cu o voce neutră. De Florile-Umblătoare?

— Nu, de oameni.

Am zorit pasul şi ea a rămas alături de mine. Ne aflam la câteva străzi distanţă de apartamentul meu şi mă grăbisem pentru a mă îndepărta de ea, dar nu am reuşit şi oricum s-ar fi autoinvitat înăuntru. Dar întrebarea m-a surprins nepregătită.

— De oameni?

— Da. Ţi-e milă de ei?

— Ţie nu?

— Nu. Erau o rasă destul de brutală. Au fost norocoşi să supravieţuiască atât cât au făcut-o.

— Nu toţi erau răi.

— Era o predilecţie a geneticii lor. Brutalitatea era o caracteristică a speciei. Dar se pare că *ţie* ţi-e milă de ei.

— Sunt multe de pierdut, nu crezi?

Am arătat de jur împrejur. Ne aflam într-o mică grădiniţă dintre două case acoperite cu iederă. Verdele adânc al iederei era plăcut ochiului, mai ales în contrast cu roşul palid al vechilor cărămizi. Aerul era auriu şi blând şi mirosul de ocean părea foarte sărat în contrast cu mireasma de dulceaţa mierii a florilor din tufişuri. Adierea vântului mi-a mângâiat pielea goală a braţelor.

— În celelalte vieţi nu ai putut simţi nimic atât de intens. Nu ai compătimi pe oricine căruia i-ar fi luate toate acestea?

Expresia ei a rămas neutră, împietrită. Am făcut o încercare de a o atrage, de a o face să înţeleagă un alt punct de vedere.

— În ce alte lumi ai mai trăit?

A ezitat, apoi şi-a îndreptat umerii.

— În niciuna. Am trăit doar pe Pământ.

Acest lucru m-a surprins. Era la fel de copil ca Robert.

— Numai pe o singură planetă? Şi ai ales să fii o Căutătoare în prima ta viaţă?

A încuviinţat o dată, cu bărbia înţepenită.

— Ei bine. Ei bine, asta-i treaba ta.

Am început din nou să merg. Poate că, dacă îi respectam intimitatea, mi-ar fi reîntors această favoare.

— Am vorbit cu Alinătoarea ta.

Dar poate că nu, a gândit Melanie ironic.

— Cum? am întrebat eu cu răsuflarea întretăiată.

— Am înţeles că ai mai multe probleme decât doar aflarea informaţiilor de care am eu nevoie. Te-ai gândit să încerci altă gazdă, mai docilă? Ea a sugerat asta, nu?

— Kathy nu ţi-ar spune nimic!

Faţa Căutătoarei a devenit îngâmfată.

— Nu era nevoie să-mi răspundă. Mă pricep foarte bine să descifrez expresiile omeneşti. Îmi dau seama când întrebările mele ating puncte nevralgice.

— Cum îndrăzneşti? Relaţia dintre un suflet şi Alinătorul lui…

— Este sacrosanctă, da. Cunosc teoria. Dar metodele acceptabile de investigare nu par a da rezultate în cazul tău. Trebuie să fiu creativă.

— Crezi că îţi ascund ceva? am vrut să ştiu, prea furioasă pentru a mai disimula dezgustul din voce. Crezi că aş fi făcut astfel de confesiuni Alinătoarei?

Furia mea nu a iritat-o. Poate că, dată fiind ciudata ei personalitate, era prea obişnuită cu astfel de reacţii.

— Nu. Cred că îmi spui ceea ce ştii… Dar nu cred că te străduieşti cum ai fi în stare. Am mai văzut asta. Dezvolţi simpatie faţă de gazda ta. Laşi ca, în mod inconştient, amintirile ei să îţi controleze propriile dorinţe. Acum este probabil prea târziu. Cred că te-ai simţi mai bine dacă ai trece mai departe şi, poate, altcineva va avea mai mult noroc cu ea.

— Ha! am ţipat eu. Melanie l-ar mânca de viu.

Expresia ei a îngheţat.

Habar n-avea, indiferent ce credea că aflase de la Kathy. A crezut că influenţa lui Melanie constă în amintiri, că era subconştientă.

— Mi se pare foarte interesant că vorbeşti despre ea la prezent.

Am ignorat comentariul, încercând să pretind că nu fusese o scăpare din partea mea.

— Dacă tu crezi că altcineva va avea mai mult noroc în descoperirea secretelor ei, greşeşti.

— Există doar o singură cale de a afla.

— Ai pe cineva în minte? am întrebat eu cu vocea îngheţată de aversiune.

A făcut o grimasă.

— Am permisiunea să încerc. N-ar trebui să dureze mult. Îmi vor păstra gazda pe care o am acum.

A trebuit să trag adânc aer în piept. Eu tremuram, iar Melanie era atât de plină de ură încât nu-şi putea găsi cuvintele. Ideea de a o avea pe Căutătoare în mine, deşi ştiam că eu nu voi fi aici, îmi repugna atât de mult încât am simţit greaţa pe care o avusesem cu o săptămână în urmă.

— Păcat pentru investigaţia ta că nu sunt genul care renunţă.

Ochii Căutătoarei s-au îngustat.

— Ei bine, în mod cert face ca această misiune să înregistreze progrese. Istoria nu prea m-a interesat niciodată, dar se pare că m-am înscris la un curs complet.

— Tocmai ai spus că probabil este prea târziu pentru a mai afla ceva din amintirile ei, i-am atras atenţia, făcând un efort ca vocea să-mi rămână calmă. De ce nu te duci acolo unde ţi-e locul, oriunde ar fi acesta?

A ridicat din umeri şi a schiţat un zâmbet mic.

— Sunt sigură că *este* prea târziu… pentru informaţii voluntare. Dar dacă tu nu cooperezi, ea s-ar putea ca, totuşi, să mă conducă la ele.

— Să te *conducă?*

— Când ea preia controlul total, şi tu nu eşti cu nimic mai bună decât acea buruiană plăpândă, cândva Cântecul-Avântat, acum Kevin. Îţi aminteşti de el? Cel care l-a atacat pe Vindecător.

M-am holbat la ea, cu ochii larg deschişi, cu nările fremătând.

— Da, probabil că este doar o chestiune de timp. Alinătoarea ta nu ţi-a spus statisticile, nu? Ei bine, chiar

dacă a făcut-o, nu dispunea de ultimele informaţii la care *noi* avem acces. Rata de succes pe termen lung în cazul unor situaţii ca a ta — odată ce o gazdă umană începe să opună rezistenţă — este sub douăzeci de procente. Aveai habar cât este de rău? Ei modifică informaţiile pe care le dau unui potenţial colonist. Nu vor mai fi oferite gazde adulte. Riscurile sunt prea mari. Pierdem suflete. Nu va mai trece mult până când ea va vorbi cu tine, va vorbi prin tine, controlându-ţi deciziile.

Nu am mişcat un centimetru, nici nu mi-am relaxat vreun muşchi. Căutătoarea s-a aplecat, s-a întins pe vârful degetelor pentru a-şi apropia faţa de a mea. Vocea ei a coborât şi a devenit mai moale în încercarea de a fi persuasivă.

— Asta vrei, Rătăcitoareo? Să pierzi? Să te estompezi, ştearsă de o altă conştiinţă? Să nu fii cu nimic mai bună decât trupul unei gazde?

Nu puteam respira.

— Va fi tot mai rău. Nu vei mai fi *tu.* Te va înfrânge şi vei dispărea. Poate altcineva va interveni… Poate te vor muta, aşa cum au făcut cu Kevin. Şi vei deveni un copil numit Melanie căruia îi place mai mult să repare maşini decât să compună muzică. Sau orice îi place ei să facă.

— Rata de succes este sub douăzeci de procente? am şoptit eu.

A încuviinţat, încercând să-şi reprime un zâmbet.

— Te pierzi, Rătăcitoareo. Toate lumile pe care le-ai văzut, toate experienţele pe care le-ai acumulat — nu vor mai avea niciun rost. Am văzut în dosarul tău că ai potenţial pentru Maternitate. Dacă te dai pentru a fi Mamă, cel puţin toate acele lumi nu vor fi complet irosite. De ce să renunţi la tine? Te-ai gândit la Maternitate?

M-am depărtat brusc de ea, culoarea pierindu-mi din obraji.

— Îmi pare rău, a murmurat, chipul ei întunecându-se de asemenea. Am fost nepoliticoasă. Uită că am spus asta.

— Mă duc acasă. Nu mă urmări.

— Trebuie s-o fac, Rătăcitoareo. Este slujba mea.

— De ce îţi pasă atât de mult de câţiva oameni care au scăpat? De ce? Cum îţi mai justifici acum

slujba? Noi am câştigat! Este vremea să te alături societăţii şi să faci ceva productiv!

Întrebarea mea, acuzaţiile implicite, nu au făcut-o să se zburlească.

— Oriunde extremităţile lumii lor o ating pe a noastră există moarte.

A rostit cuvintele împăciuitor şi, timp de o clipă, pe chipul ei am întrezărit expresia altei persoane. M-a surprins să înţeleg că ea credea cu convingere în ceea ce făcea. O parte din mine crezuse că alesese căutarea pentru că, în mod ilicit, îşi dorea cu înfocare violenţa.

— Este prea mult dacă chiar şi un suflet este pierdut pentru al tău Jared sau al tău Jamie. Până la atingerea păcii complete pe această planetă, slujba mea este justificată. Atât timp cât există oameni ca Jared care supravieţuiesc, este nevoie de mine pentru a-i proteja pe ai noştri. Atât timp cât există Melanii care duc sufletele de nas…

I-am întors spatele şi m-am îndreptat către apartamentul meu cu paşi mari, care ar fi forţat-o să alerge dacă voia să se ţină după mine.

— Nu te irosi, Rătăcitoareo! a strigat în urma mea. Îţi expiră timpul! A făcut o pauză, apoi a ţipat şi mai puternic. Să mă informezi când să încep să-ţi spun Melanie!

Vocea ei s-a estompat pe măsură ce spaţiul dintre noi creştea. Ştiam că mă va urma în ritmul ei. Această ultimă săptămână neplăcută — să-i văd mereu faţa în spatele clasei, să-i aud în fiecare zi paşii pe trotuar în urma mea — nu era nimic în comparaţie cu ceea ce urma să se întâmple. Era pe cale să-mi facă viaţa mizerabilă.

Mă simţeam de parcă Melanie se izbea violent de pereţii interiori ai craniului meu.

Hai să facem să fie concediată. Spune-le superiorilor ei că a făcut ceva inacceptabil. Ne-a atacat. Este cuvântul nostru împotriva cuvântului ei…

Într-o lume omenească, i-am reamintit, aproape întristată că nu am acces la o astfel de scăpare. *Nu există superiori, în sensul ăsta. Toţi lucrează împreună ca egali. Există cei cărora mulţi le dau raportul, pentru a menţine informaţiile organizate, şi consilii care iau decizii în legătură cu acele informaţii, dar nu o vor*

concedia dintr-o poziţie pe care o doreşte. Vezi tu, treaba funcţionează ca şi cum…

Cui îi pasă cum funcţionează, dacă nu ne este de folos? Ştiu — hai s-o ucidem! O imagine involuntară a mâinilor mele strângându-se în jurul gâtului Căutătoarei mi-a umplut mintea.

Genul ăsta de lucruri este exact *motivul pentru care este mai bine ca ai mei să se ocupe locul acesta.*

Dă-te jos de pe piedestal. Ți-ar plăcea la fel de mult cum mi-ar place mie. Scena a revenit, faţa Căutătoarei devenind vânătă în imaginaţia noastră, dar de data aceasta era însoţită de un val năprasnic de plăcere.

Asta eşti tu, nu eu. Afirmaţia mea era adevărată; imaginea îmi făcuse greaţă. Dar, de asemenea, era primejdios de aproape de a fi întemeiată — în sensul că mi-ar fi plăcut teribil de mult să n-o mai văd niciodată pe Căutătoare.

Ce facem acum? Eu nu renunţ. Tu nu renunţi. Şi ticăloasa aia de Căutătoare e sigur ca naiba că nu renunţă!

Nu i-am răspuns. N-aveam un răspuns pregătit.

Pentru o clipă, a fost linişte în capul meu. A fost plăcut. Mi-am dorit ca tăcerea să dureze. Dar exista doar o singură modalitate de a-mi cumpăra pacea. Eram dispusă să plătesc preţul? Mai aveam vreo şansă?

Încet, Melanie s-a calmat. Până când am intrat pe uşă şi am încuiat zăvorul pe care nu-l trăsesem până atunci niciodată — artefacte umane care nu-şi aveau locul într-o lume a păcii — gândurile ei au devenit contemplative.

Nu m-am gândit niciodată cum vă perpetuaţi voi specia. N-am ştiut că este aşa.

Luăm acest lucru foarte în serios, după cum îţi poţi imagina. Îţi mulţumesc pentru preocupare. Ironia din gând nu a deranjat-o.

Încă mai pritocea descoperirea când mi-am deschis computerul şi am început să caut zboruri de legătură. A trecut un moment până când a fost conştientă de ceea ce fac.

Unde mergem? Gândul conţinea o urmă de panică. I-am simţit conştiinţa cotrobăindu-mi prin cap,

atingerea ei fiind ca o perie moale din pene, în căutarea a ceva ce i-aş fi putut ascunde.

M-am hotărât să pun cap căutărilor ei. *Mă duc la Chicago.*

Panica era acum mai mult decât o urmă. *De ce?*

Mă duc să-l văd pe Vindecător. Nu am încredere în ea. *Vreau să vorbesc cu el înainte de a lua o decizie.*

A urmat o scurtă tăcere înainte ca ea să vorbească din nou.

Decizia de a mă ucide?

Da, asta.

CAPITOLUL 8:
Iubită

— *Îţi este frică să zbori*? Vocea Căutătoarei era atât de plină de neîncredere încât suna a batjocură. Ai călătorit de opt ori prin spaţiul nesfârşit şi ţi-e frică să iei avionul spre Tucson, Arizona?

— În primul rând, nu mi-e frică. În al doilea, când am călătorit prin spaţiu nu eram chiar conştientă unde mă aflu, fiindcă mă aflam într-o cameră de hibernare. Şi în al treilea, această gazdă are rău de avion.

Căutătoarea şi-a dat ochii peste cap a dezgust.

— Ia medicamente, atunci! Ce te-ai fi făcut dacă Vindecătorul Fords nu s-ar fi mutat la Saint Mary's? Te-ai fi dus cu maşina până la Chicago?

— Nu. Dar pentru că mersul cu maşina este acum o opţiune rezonabilă, aşa voi face. Va fi plăcut să văd ceva mai mult din această lume. Deşertul poate fi uimitor…

— Deşertul e plictisitor de moarte.

— … Şi nu mă grăbesc. Am multe lucruri la care să mă gândesc şi mi-ar prinde bine să fiu un timp *singură.*

M-am uitat fix la ea în timp ce am subliniat ultimul cuvânt.

— Oricum nu înţeleg care-i rostul vizitării bătrânului tău Vindecător. Sunt foarte mulţi Vindecători competenţi aici.

— Mă simt bine cu Vindecătorul Fords. Are experienţă cu lucruri de genul ăsta şi nu cred că am toate informaţiile necesare.

I-am aruncat o altă privire semnificativă.

— N-ai timp să *nu* te grăbeşti, Rătăcitoareo. Recunosc semnele.

— Scuză-mă dacă nu cred că informaţiile tale sunt imparţiale. Cunosc suficient de bine comportamentul

omenesc pentru a recunoaşte semnele manipulării.

Mi-a aruncat o căutătură urâtă.

Îmi puneam în maşina închiriată cele câteva lucruri pe care plănuisem să le iau cu mine. Aveam suficiente lucruri pentru a nu fi nevoie să spăl o săptămână şi obiectele elementare de igienă. Deşi nu luasem multe, lăsam şi mai puţine în urmă. Acumulasem foarte puţin în privinţa lucrurilor personale. După toate acele luni petrecute în micul meu apartament, pereţii erau încă goi, rafturile goale. Poate că nu intenţionasem niciodată să mă stabilesc aici.

Căutătoarea era proţăpită pe trotuar, lângă portbagajul deschis, asaltându-mă cu întrebări deranjante şi comentarii de câte ori mă aflam în preajma ei. Cel puţin eram sigură că nu avea suficientă răbdare pentru a mă urmări pe drum. O să ia un avion spre Tucson, aşa cum spera să mă determine şi pe mine să fac, de ruşine. Era o uşurare colosală. Mi-am imaginat-o alăturându-mi-se de fiecare dată când m-aş fi oprit să mănânc, prezenţa ei iminentă pe lângă băile din benzinării, întrebările inepuizabile care mă aşteptau ori de câte ori maşina mea s-ar fi oprit la vreun semafor. M-am cutremurat la acest gând. Dacă un nou trup însemna să mă eliberez de Căutătoare… ei bine, era chiar ispititor.

Mai aveam şi o altă opţiune. Puteam să abandonez această întreagă lume ca pe un eşec şi să trec pe o a zecea planetă. Puteam face un efort să uit toată această experienţă. Pământul ar putea fi doar o mică pată în palmaresul meu, altfel impecabil.

Dar unde să mă duc? Pe o planetă unde am mai fost? Lumea Cântătoare fusese una dintre favoritele mele, dar să dau vederea pe orbire? Planeta Florilor a fost încântătoare… Totuşi formele de viaţă bazate pe clorofilă aveau o gamă emoţională atât de limitată. Ar fi părut insuportabil de lentă după ritmul acestui loc omenesc.

O nouă planetă? *Exista* o achiziţie recentă — aici pe Pământ; ei numeau noile gazde Delfini, în lipsa unei comparaţii mai bune, cu toate că semănau mai mult cu libelulele decât cu mamiferele marine.

O specie foarte dezvoltată şi, cu siguranţă, mobilă, dar, după şederea mea îndelungată printre Ierburile-de-

Mare, gândul unei alte planete acvatice îmi repugna.

Nu, mai erau atât de multe lucruri pe care nu le trăisem pe *această* planetă. Nicăieri altundeva în universul cunoscut nu am simţit atracţia atât de puternică pe care o exercita asupra mea micuţa curticică verde şi umbroasă de pe această stradă liniştită. Sau vraja cerului din deşertul pustiu, pe care îl văzusem doar în amintirile Melaniei.

Melanie nu mi-a împărtăşit opiniile sale despre părerile mele. Fusese foarte tăcută de când luasem decizia de a-l găsi pe Fords Deep Waters, primul meu Vindecător. Nu eram sigură ce înseamnă această detaşare. Încerca să pară mai puţin primejdioasă, mai puţin împovărătoare? Se pregătea pentru invazia Căutătoarei? Pentru moarte? Sau se pregătea pentru lupta cu mine? Pentru încercarea de a mă prelua?

Oricare era planul ei, se ţinea la distanţă. Era doar o prezenţă palidă, atentă, în fundul capului meu.

Am făcut ultimul drum înăuntru, căutând ce aş fi putut uita. Apartamentul părea pustiu. Doar mobilierul strict necesar fusese lăsat de ultimul chiriaş. Aceleaşi farfurii erau încă în dulap, pernele pe pat, veiozele pe mese; dacă nu m-aş fi întors, ar fi rămas puţine lucruri pe care următorul chiriaş să le arunce.

Telefonul a sunat în timp ce ieşeam pe uşă şi m-am întors să răspund, dar a fost prea târziu. Programasem deja mesageria să intre de la primul apel. Ştiam ce va auzi cel care sunase: explicaţia mea vagă că voi lipsi restul semestrului şi că orele mele vor fi anulate până la găsirea unui înlocuitor. Nu dădeam niciun motiv. M-am uitat la ceasul de pe televizor Abia dacă trecuse de 8 dimineaţă. Eram sigură că, la telefon, trebuie să fie Curt, după ce tocmai primise e-mailul doar puţin mai detaliat pe care i-l trimisesem târziu noaptea trecută. M-am simţit vinovată că nu mi-am îndeplinit angajamentul luat faţă de el, aproape de parcă deja renunţasem. Poate că acest pas, această renunţare era preludiul următoarei mele decizii, ruşinea mea şi mai mare. Gândul a fost neplăcut. M-a făcut să nu mai vreau să ascult, oricare ar fi fost mesajul, cu toate că nu prea mă grăbeam să plec.

M-am uitat încă o dată la apartamentul gol. N-avea niciun rost să las ceva în urma mea, n-aveam niciun ataşament faţă de aceste camere. Am avut senzaţia

ciudată că această lume — nu doar Melanie, dar întregul glob al planetei — nu mă voia, indiferent cât de mult o doream eu. Nu păream să-mi pot înfige rădăcinile în ea. Am zâmbit strâmb la gândul rădăcinilor. Acest sentiment era doar o aiureală de om superstiţios.

Nu avusesem niciodată o gazdă capabilă de superstiţii. Era o senzaţie interesantă. Ca şi când ştiai că eşti privit, fără ca tu să-l poţi vedea pe cel care te priveşte. Gândul acesta a făcut să mi se zburlească părul pe ceafă.

Am închis cu hotărâre uşa în urma mea, dar nu m-am atins de broasca demodată. Nimeni nu mi-ar fi cotrobăit prin casă până nu m-aş fi întors sau ar fi fost dată altcuiva.

Fără să o privesc pe Căutătoare, m-am urcat în maşină. Nu condusesem prea mult până acum, şi nici Melanie, aşa că eram puţin nervoasă. Dar nu mă îndoiam că mă voi obişnui destul de repede.

— O să te aştept în Tucson, a spus Căutătoarea, aplecându-se pe geamul deschis al pasagerului, în timp ce eu porneam motorul.

— Nu mă îndoiesc de asta, am murmurat eu.

Am găsit comenzile de pe interiorul portierei. Încercând să-mi ascund un zâmbet, am apăsat butonul prin care se ridica geamul şi am privit-o sărind înapoi.

— Poate că… a spus ea, ridicându-şi vocea pentru ca eu să o aud peste zgomotul motorului şi prin geamul închis, poate că voi încerca să fac ca tine. Poate ne vedem pe drum.

A zâmbit şi a ridicat din umeri.

Spunea asta doar ca să mă supere. Am încercat să nu o las să vadă că reuşise. Mi-am concentrat privirea asupra drumului şi am plecat cu grijă de la trotuar.

A fost destul de uşor să găsesc autostrada şi apoi să urmez indicatoarele pentru a ieşi din San Diego. În curând, nu au mai fost indicatoare de urmat, nici schimbări greşite de direcţie pe care să le fac. În opt ore voi fi în Tucson. Nu era suficient de mult. Poate voi sta o noapte în vreun orăşel de pe drum. Dacă aş fi fost sigură că ajunge înaintea mea Căutătoarea, aşteptând nerăbdătoare, mai degrabă decât să mă urmeze, un popas ar fi reprezentat o întârziere plăcută.

M-am pomenit privind adesea în oglinda retrovizoare, căutând vreun semn că eram urmărită. Conduceam mai încet decât oricine altcineva, nedorind să ajung la destinaţie, iar celelalte maşini mă depăşeau fără încetare.

În timp ce înaintam, nu am zărit chipuri pe care să le recunosc. N-ar fi trebuit să permit ca răutăţile Căutătoarei să mă afecteze; în mod cert, temperamentul o împiedica să meargă încet oriunde, totuşi… am continuat să verific dacă nu mă urmărea.

Fusesem spre vest, la ocean, către nord şi sud, în susul şi în josul frumoasei coaste californiene, dar spre est nu mă dusesem niciodată, indiferent cât de departe. Civilizaţia a rămas repede în urma mea şi curând m-am pomenit înconjurată de dealuri sterpe şi stânci, care precedau pustietatea deşertului.

Era foarte relaxant să te îndepărtezi de civilizaţie şi asta m-a deranjat. N-ar fi trebuit ca singurătatea să mi se pară atât de bine-venită. Sufletele erau sociabile. Trăiam şi munceam, şi creşteam împreună, în armonie. Eram toţi la fel: liniştiţi, prietenoşi, cinstiţi. De ce să mă simt mai bine departe de ai mei? Era Melanie cea care mă făcea să fiu astfel?

Am căutat-o, dar am aflat-o îndepărtată, visând într-un cotlon al capului meu.

Aşa era cel mai bine de când începuse să vorbească din nou.

Kilometrii se derulau rapid. Stâncile întunecate, aspre şi câmpiile prăfuite pline de arbuşti zburau pe lângă mine într-o monotonie uniformă. Mi-am dat seama că mergeam mai repede decât intenţionasem. Nu era nimic aici care să-mi ţină mintea ocupată, aşa că îmi era greu să mă concentrez. Absentă, m-am întrebat de ce deşertul era mult mai colorat în amintirile lui Melanie, mult mai fascinant. Mi-am lăsat mintea să vagabondeze împreună cu a ei, încercând să-mi dau seama ce era atât de special în legătură cu acest loc sterp.

Dar ea nu vedea goliciunea, pământul mort care ne înconjura. Visa la un alt deşert, cu canioane şi roşu, un loc magic. Nu a încercat să mă îndepărteze. De fapt, părea că aproape nu îşi dă seama de prezenţa mea. M-am întrebat din nou ce înseamnă detaşarea ei. N-am

simţit niciun gând de atac. Părea mai mult o pregătire pentru sfârşit.

Trăia acum într-un loc mai fericit din amintirile ei, de parcă îşi lua rămas-bun. Era un loc pe care nu îmi permisese niciodată să îl văd până atunci.

Era o cabană, o casă ingenioasă înghesuită într-o văgăună în gresie roşie, primejdios de aproape de albia râului. Un loc neverosimil, departe de orice potecă sau drum, construit în ceea ce părea un loc fără sens. Un loc dur, fără vreuna din facilităţile tehnologiei moderne. Şi-a amintit că a râs în faţa chiuvetei la care trebuia să pompezi pentru a scoate apă din pământ.

— Bate de la distanţă ţevile, spune Jared, cuta dintre ochi adâncindu-i-se în timp ce sprâncenele i se împreunează.

Pare îngrijorat de râsul meu, îi este teamă că nu o să-mi placă?

Nimic care să poată fi urmărit, nicio dovadă că am fost aici.

— Îmi place, am spus eu repede. Este ca într-un film vechi. E perfect!

Zâmbetul care niciodată nu-i părăseşte cu adevărat chipul — zâmbeşte chiar şi în somn — devine mai larg.

— În filme nu ţi se spun lucrurile cele mai rele. Hai să-ţi arăt unde-i latrina.

Aud ecoul râsului lui Jamie în canionul îngust, în timp ce aleargă deasupra noastră. Părul negru îi saltă pe spate. Ţopăie tot timpul acum, acest băiat slăbuţ cu pielea întunecată de soare. N-am înţeles povara pe care o duceau acei umeri înguşti. Cu Jared, este mereu plin de viaţă. Expresia de teamă i-a pălit; zâmbetul îi înseninează faţa. Amândoi suntem mai optimişti decât aş fi crezut că este posibil.

— Cine a construit acest loc?

— Tatăl meu şi fraţii mai mari. Am ajutat şi eu sau, mai bine zis, m-am împiedicat puţin printre picioarele lor. Tatălui meu îi plăcea să stea departe de orice. Şi nici nu-i păsa de convenţii. Nu s-a deranjat niciodată să afle cui îi *aparţinea* de fapt pământul, sau să obţină vreun permis, sau vreo chestie de-asta plictisitoare. Jared a râs, dându-şi capul pe spate. Soarele dansa în şuviţele

blonde din părul său. Oficial, acest loc nu există. Convenabil, nu?

Fără să pară a se gândi la asta, se întinde şi îmi ia mâna.

Pielea îmi arde când o simte pe a lui. Atingerea este mai mult decât plăcută, dar îmi provoacă o ciudată durere în piept.

Întotdeauna mă atinge aşa, părând mereu să aibă nevoie să se încredinţeze că sunt aici. Înţelege oare ce îmi face, simpla apăsare a palmei lui calde pe a mea? I se accelerează şi lui pulsul? Sau doar este fericit că nu mai e singur?

Leagănă mâinile noastre în timp ce ne plimbăm pe sub un pâlc de plopi, verdele lor atât de strălucitor în comparaţie cu roşul pietrei încât îmi tulbură privirea. El este fericit aici, mai fericit decât altundeva. Şi eu sunt fericită. Totuşi, sentimentul nu îmi este familiar.

Nu m-a mai sărutat după acea primă noapte, când am ţipat atingând cicatricea de pe gâtul lui. Nu vrea să mă mai sărute? Ar trebui să-l sărut eu? Dacă nu-i place?

Priveşte în jos către mine şi zâmbeşte, liniile din jurul ochilor încreţindu-se într-o mică reţea. Mă întreb dacă el este atât de frumos cum cred eu sau dacă îl văd aşa doar pentru că este singura persoană rămasă pe lume în afară de mine şi de Jamie.

Nu, nu cred că-i aşa. Este cu adevărat frumos.

— La ce te gândeşti, Mel? întreabă el. Pari să fii concentrată asupra a ceva foarte important.

Râde.

Ridic din umeri şi simt fluturi în stomac.

— E frumos aici.

Se uită în jur.

— Da. Dar nu-i întotdeauna frumos acasă?

— Acasă. Repet cuvântul încet. Acasă.

— Este şi casa ta, dacă vrei.

— Vreau.

Mi se pare că fiecare kilometru pe care l-am străbătut în ultimii trei ani ducea către acest loc. Nu vreau să plec niciodată, deşi ştiu că va trebui. Mâncarea nu creşte în copaci. Cel puţin, nu în deşert.

Îmi strânge mâna şi inima îmi bate cu putere. Plăcerea aceasta seamănă cu durerea.

Am avut o senzaţie confuză în timp ce Melanie a continuat, gândurile ei dansând în ziua fierbinte şi apoi multe ore după ce soarele coborâse în spatele pereţilor roşii ai canionului. Am mers mai departe, aproape hipnotizată de drumul fără sfârşit care se întindea în faţa mea, de tufişurile scheletice care zburau pe lângă mine, cu mintea amorţită de monotonia peisajului.

Am aruncat o privire în micul dormitor îngust. Salteaua dublă se află, de fiecare parte, la doar câţiva centimetri distanţă de pereţii aspri ai stâncii.

Să-l văd pe Jamie dormind pe un pat adevărat, cu capul pe o pernă moale îmi trezeşte o senzaţie profundă de bucurie. Cu braţele lui lungi şi subţiri, picioarele răşchirate, îmi lasă prea puţin loc unde să pot dormi. Este mult mai mare în realitate decât în mintea mea. Aproape zece — în curând nu va mai fi copil. Doar că întotdeauna va fi copil pentru mine.

Jamie respiră regulat, în somn. Nu există nicio spaimă în visul lui, cel puţin nu în momentul ăsta.

Închid uşa fără să fac zgomot şi mă întorc la mica canapea unde Jared aşteaptă.

— Mulţumesc, şoptesc eu, cu toate că ştiu că, nici dacă aş striga cuvintele, Jamie nu s-ar trezi. Îmi pare rău. Canapeaua este mult prea scurtă pentru tine. Poate că tu ar trebui să dormi în pat cu Jamie.

Jared chicoteşte.

— Mel, eşti cu doar câţiva centimetri mai scundă decât mine. Dormi comod, măcar o dată. Data viitoare când ies, o să fur un pat pliant sau ceva de genul ăsta.

Nu-mi place asta, dintr-o mulţime de motive. O să plece curând? Ne va lua cu el când pleacă? Consideră permanentă noua destinaţie a camerei sale?

Îşi pune mâinile pe umerii mei şi mă trage lângă el. Mă ghemuiesc şi mai aproape, deşi căldura atingerii lui îmi face din nou inima să mă doară.

— De ce te-ai încruntat? întreabă el.

— Când va… când va trebui să *plecăm iarăşi?*

Ridică din umeri.

— Am adunat destulă mâncare la ultimul drum, aşa că suntem asiguraţi pentru câteva luni. Pot să fac câteva raiduri scurte, dacă doreşti să stai într-un loc pentru o vreme. Sunt sigur că te-ai săturat să fugi.

— Da, m-am săturat, admit eu. Respir adânc pentru a-mi regăsi curajul. Dar dacă pleci, te însoţesc.

Mă îmbrăţişează şi mai strâns.

— Trebuie să recunosc că îmi place mai mult aşa. Gândul de a mă despărţi de tine… Râde fără zgomot. Ţi se pare prostesc să spun că, mai degrabă, aş muri? E prea melodramatic?

— Nu, ştiu ce vrei să spui.

Pesemne că simte ceea ce simt şi eu. Ar spune aceste lucruri dacă s-ar gândi la mine doar ca la un alt om, şi nu ca la o femeie?

Mi-am dat seama că aceasta este prima dată când suntem singuri din noaptea în care ne-am întâlnit — prima dată când exista o uşă care să fie închisă între Jamie ce dormea şi noi doi. Am stat treji atâtea nopţi, vorbind în şoaptă, spunându-ne poveştile, poveştile fericite şi pe cele de groază, întotdeauna cu capul lui Jamie cuibărit la mine în poală. Gândul face respiraţia să îmi fie mai rapidă — acea simplă uşă închisă.

— Nu cred că ai nevoie de un pat pliant, nu încă.

Îi simt privirea aţintită asupra mea, întrebătoare, dar nu pot să mă uit la el. Mi-e ruşine acum, prea târziu. Cuvintele fuseseră rostite.

— Vom sta aici până se termină mâncarea, nu-ţi face griji. Am dormit şi în condiţii mai proaste decât pe canapeaua asta.

— Nu asta am vrut să spun, am zis eu, încă privind în pământ.

— Ia tu patul, Mel. Nu voi ceda în privinţa asta.

— Nici asta n-am vrut să spun. Era aproape o şoaptă. Vreau să spun că această canapea este suficient de mare pentru Jamie, O să-i fie bună mult timp. Aş putea împărţi patul cu… tine.

A urmat o pauză. Voiam să-mi ridic privirea, să-i văd expresia de pe chip, dar eram încremenită. Dacă era dezgustat? Cum voi suporta asta? Mă va goni?

Degetele lui calde, noduroase mi-au ridicat bărbia. Inima mi-a bătut nebuneşte în timp ce privirile noastre s-au întâlnit.

— Mel, eu…

Măcar o dată, pe chipul lui nu mai era niciun zâmbet.

Am încercat să-mi mut privirea, dar mi-a ţinut bărbia în aşa fel încât să nu o pot face. Nu simţea focul dintre trupurile noastre? Numai eu simţeam asta? Cum se putea ca numai eu să simt? Parcă un soare firav ar fi captiv între noi — strivit ca o floare între paginile unei cărţi groase, arzând hârtia. Lui i se pare altceva? Ceva rău?

După o clipă, capul lui se întoarce, el este cel care îşi mută privirea, încă ţinându-mă de bărbie. Vocea lui este liniştită.

— Nu-mi datorezi asta, Melanie. Nu-mi datorezi absolut nimic.

Mi-e greu să înghit.

— Nu spun… N-am vrut să spun că mă simt *obligată.* Şi… nici tu n-ar trebui. Uită că am spus ceva.

— Puţin probabil, Mel.

Oftează, iar eu vreau să dispar. Să renunţ, să le cedez mintea mea invadatorilor, dacă asta este necesar pentru a şterge această greşeală uriaşă. Să dau la schimb viitorul pentru a face să dispară ultimele două minute ale trecutului. Orice.

Jared trage adânc aer în piept. Priveşte către podea, cu ochii încruntaţi şi fălcile încleştate.

— Mel, nu trebuie să fie aşa. Numai pentru că suntem împreună, numai pentru că suntem ultimul bărbat şi ultima femeie de pe Pământ… Caută cuvintele, ceva ce nu cred că l-am văzut făcând vreodată. Asta nu înseamnă că trebuie să faci ceva ce nu vrei. Nu sunt genul de bărbat care ar… Nu trebuie să…

Pare atât de necăjit, încă încruntat, încât mă pomenesc vorbind, cu toate că ştiu că-i o greşeală încă înainte să deschid gura.

— Nu asta am vrut să spun, murmur eu. Nu vorbesc despre obligaţie şi nu cred că eşti acel gen de bărbat. Nu. Sigur că nu. Doar că…

Doar că îl iubesc. Îmi încleştez dinţii înainte de a mă umili şi mai mult. Ar trebui să-mi muşc limba chiar acum, înainte de a mai spune şi alte prostii.

— Doar că…? întreabă el.

Încerc să clatin din cap, dar el încă îmi ţine strâns bărbia între degete.

— Mel?

Mă eliberez şi clatin din cap cu putere.

El se apleacă şi mai mult spre mine şi chipul lui este, brusc, altfel. Există un nou conflict pe care nu-l recunosc în expresia lui şi, cu toate că nu îl înţeleg în totalitate, şterge sentimentul de respingere care-mi face ochii să mă usture.

— Spune-mi ceva. Te rog, murmură el.

Îi simt răsuflarea pe obraz şi durează câteva clipe până ca măcar să pot gândi.

Ochii lui mă fac să uit că sunt încremenită, că am vrut să nu mai vorbesc niciodată.

— Dacă ar trebui să aleg pe cineva, pe oricine, cu care să fiu abandonat pe o planetă pustie, tu ai fi acela, şoptesc eu.

Soarele dintre noi arde şi mai puternic.

— Vreau să fiu cu tine întotdeauna. Nu doar… nu doar să vorbim. Când mă atingi…

Îndrăznesc să-mi trec uşor degetele peste pielea caldă a braţului său şi, de parcă flăcări ar curge din vârfurile lor, braţul lui se strânge în jurul meu. Simte focul?

— Nu vreau să te opreşti. Vreau să mă exprim mai precis, dar nu găsesc cuvintele. E-n regulă. E suficient de rău că am recunoscut chiar şi atât. Dacă tu nu simţi la fel, înţeleg. Poate că pentru tine nu este la fel. E-n regulă.

Minciuni.

— Oh, Mel, oftează el în urechea mea şi îmi întoarce faţa pentru a o lipi de a sa.

Alte flăcări în buzele sale, mai puternice decât celelalte, strălucind. Nu ştiu ce fac, dar nu pare să conteze. Mâinile lui sunt în părul meu şi inima mea pare să se mistuiască, pârjolită. Nu pot respira. Nu vreau să respir.

Dar buzele lui se apropie de urechea mea şi el îmi susţine capul când încerc să le găsesc din nou.

— A fost un miracol, mai mult decât un miracol, atunci când te-am găsit, Melanie. În clipa asta, dacă mi s-ar oferi posibilitatea de a alege între a căpăta lumea înapoi şi a te avea pe tine, n-aş fi în stare să te părăsesc. Nici măcar ca să salvez cinci miliarde de vieţi.

— E greşit.

— Foarte greşit, dar pe deplin adevărat.

— Jared, am tras eu aer în piept.

Încerc să-i găsesc din nou buzele. Se trage într-o parte, ca şi când ar avea ceva de spus. Ce ar mai putea fi?

— Dar…

— Dar?

Cum putea să mai existe un „dar“? Ce ar mai putea urma după această văpaie care să înceapă cu „dar“?

— Dar ai şaptesprezece ani, Melanie. Şi eu am douăzeci şi şase.

— Ce importanţă are?

Nu răspunde. Mâinile lui îmi lovesc uşor braţele, umplându-le cu foc.

— Cred că glumeşti.

M-am aplecat pentru a-i căuta chipul.

— Îţi vei face griji din pricina unor convenţii în condiţiile în care am supravieţuit sfârşitului lumii?

Înghite zgomotos înainte de a vorbi.

— Cele mai multe convenţii există cu un motiv, Mel. Aş simţi că sunt un om rău, că profit de tine. Eşti foarte tânără.

— Nimeni nu mai este tânăr. Oricine a supravieţuit atât de mult este bătrân cât lumea.

Miji un zâmbet.

— Poate ai dreptate. Dar acesta nu este un lucru în privinţa căruia să ne grăbim.

— De ce să aşteptăm? vreau eu să ştiu.

Ezită preţ de o clipă îndelungată, gândindu-se.

— Ei bine, în primul rând, există nişte… aspecte practice de luat în considerare.

Mă întreb dacă nu cumva caută să deturneze discuţia, încercând să-mi distragă atenţia. Aşa mi se pare. Ridic o sprânceană. Nu-mi vine să cred ce turnură a luat conversaţia. Dacă chiar mă vrea, asta nu are sens.

— Vezi tu, explică el, ezitând. Sub auriul intens al bronzului pielii sale, pare a fi pe cale să roşească. Când am conceput acest loc, nu prea am avut în vedere… oaspeţi. Restul cuvintelor le-a rostit rapid. Contracepţia a fost ultimul lucru la care să mă gândesc.

Îmi simt fruntea încruntându-se.

— Oh.

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip şi, preţ de o clipă scurtă, a apărut o urmă de furie pe care nu am mai zărit-

o vreodată. Îl face să pară primejdios într-un mod pe care nu mi-l imaginasem a fi posibil.

— Nu este genul de lume în care aş vrea să aduc un copil.

Cuvintele îşi fac efectul şi eu dau înapoi la gândul unui bebeluş mic şi inocent deschizând ochii în acest loc. Este suficient de rău să vezi ochii lui Jamie, să ştii ce-i va aduce viaţa, chiar şi în circumstanţele cele mai favorabile.

Brusc, Jared este din nou Jared. Pielea din jurul ochilor i se încreţeşte.

— Oricum, avem o grămadă de timp să… ne gândim la asta.

Eschivându-se din nou, presupun.

— Îţi dai seama de cât de puţin timp suntem împreună? Au trecut abia patru săptămâni de când ne-am găsit unul pe celălalt.

Acest lucru m-a şocat.

— Nu poate fi adevărat.

— Douăzeci şi nouă de zile. Le număr.

Mă gândesc în urmă. Nu este posibil să fi trecut douăzeci şi nouă de zile de când Jared ne-a schimbat vieţile. Mi se pare că eu şi Jamie am fost împreună în fiecare secundă de când am rămas singuri. Doi sau trei ani, poate.

— Avem timp, spune Jared iarăşi.

O panică neaşteptată, ca o premoniţie care mă avertiza, m-a împiedicat să vorbesc preţ de câteva clipe. Urmăreşte schimbările de pe chipul meu cu ochi îngrijoraţi.

— Nu ştii asta.

Disperarea, care s-a domolit când el m-a găsit, mă loveşte ca o lovitură de bici.

— Nu ştii cât de mult timp vom avea. Nu ştii dacă vor fi luni sau zile, sau ore.

Râde cald, lipindu-şi buzele de locul încordat unde sprâncenele mele se împreunau.

— Nu-ţi face griji, Mel. Miracolele nu funcţionează aşa. Nu te voi pierde niciodată. Nu te voi lăsa niciodată să pleci de lângă mine.

Ea m-a adus înapoi în prezent la banda îngustă a autostrăzii care se unduia prin deşertul Arizonei, prăjindu-se sub soarele năprasnic al amiezii fără ca eu

să aleg reîntoarcerea. Am privit pustiul din faţă şi am simţit pustiul din mine.

Gândul ei a oftat estompat în mintea mea. *Nu ştii niciodată cât timp mai ai.*

Lacrimile care îmi curgeau pe obraji erau ale amândurora.

CAPITOLUL 9:
Descoperită

AM CONDUS CU VITEZĂ PE AUTOSTRADA I-10, în timp ce soarele cobora în urma mea. Nu vedeam mare lucru în afară de liniile albe şi galbene de pe asfalt şi, ocazional, câte un mare panou verde care indica drumul mai departe, către est. Mă grăbeam acum.

Totuşi, nu eram sigură *din ce motiv* mă grăbeam. Ca să scap de asta, am presupus. De durere, de tristeţe, de jalea pentru o iubire pierdută şi fără speranţă. Asta însemna să scap de acest corp? Nu mă puteam gândi la un alt răspuns. Îl voi întreba totuşi pe Vindecător, dar mi se părea că deja luasem decizia. *Fricoaso. Laşo.* Am analizat cuvintele în minte, încercând să ajung la un compromis.

Dacă aş fi găsit vreo modalitate, aş ţine-o pe Melanie la distanţă de mâinile Căutătoarei. Ar fi foarte greu. Nu, ar fi imposibil.

Voi încerca.

I-am promis acest lucru, dar ea nu asculta. Încă visa. Să renunţi — m-am gândit –, acum era prea târziu să renunţi a ajuta.

Am încercat să mă ţin de-o parte de canionul roşu din mintea ei, dar mă aflam şi eu acolo. Nu conta cât de mult mă străduiam să văd maşinile care zburau pe lângă mine, cursele care se îndreptau către port, cei câţiva norişori care rătăceau pe cer. Nu mă puteam elibera complet de visurile ei. Memorasem chipul lui Jared văzut dintr-o mie de unghiuri diferite. L-am urmărit pe Jamie înălţându-se, întotdeauna numai piele şi os. Mă dureau braţele din pricina celor doi — nu, senzaţia era mai ascuţită decât o durere, era ca un cuţit şi violentă. Era insuportabilă. Trebuia să scap.

Am condus aproape orbeşte de-a lungul autostrăzii cu două benzi. Deşertul era mai monoton şi mai pustiu

decât înainte. Mai plat şi mai lipsit de culoare. Voi ajunge în Tucson cu mult înainte de cină. Cina. Încă nu mâncasem pe ziua de azi şi burta mi-a chiorăit când mi-am dat seama de asta.

Căutătoarea mă va aştepta acolo. La acest gând, stomacul mi s-a revoltat, foamea de moment fiind înlocuită cu greaţă. Automat, piciorul meu s-a ridicat de pe acceleraţie.

Am verificat harta aflată pe locul pasagerului. Voi ajunge la un mic popas aflat într-un loc numit Picacho Peak. Poate mă voi opri să mănânc ceva acolo. Să amân întâlnirea cu Căutătoarea câteva momente preţioase.

În timp ce mă gândeam la acest nume nefamiliar — Picacho Peak, am simţit o reacţie ciudată, de sufocare, din partea lui Melanie. Nu mi-am dat seama de semnificaţia ei. Mai fusese acolo? Am căutat o amintire, o imagine sau un miros care să se potrivească, dar nu am găsit nimic. Picacho Peak. Din nou, am simţit acea urmă de interes pe care Melanie a reprimat-o. Ce însemnau aceste cuvinte pentru ea? S-a retras în amintiri îndepărtate, evitându-mă.

Acest lucru mi-a trezit curiozitatea. Am mărit viteza, întrebân-du-mă dacă vederea acelui loc va declanşa ceva.

Vârful solitar al unui munte — nu masiv, după standarde normale, dar mai înalt decât dealurile joase, pietroase, care se aflau mai aproape — începea să capete contur la orizont. Avea o formă neobişnuită, distinctivă. Melanie privea cum acesta creşte pe măsură ce ne apropiam, simulând indiferenţa.

De ce pretindea că nu o interesează, când, în mod cert, îi păsa. M-a tulburat forţa ei când am încercat să aflu. Nu zăream niciun drum în jurul vechiului perete gol. Părea mai gros decât în mod obişnuit, deşi mă gândisem că este aproape distrus.

Am încercat să o ignor, nedorind să mă gândesc la acest lucru — că devenea mai puternică. În schimb, am privit muntele, urmărindu-i conturul profilat pe cerul fierbinte, palid. Era ceva familiar în legătură cu el. Ceva ce eram sigură că recunosc, chiar dacă ştiam sigur că niciuna dintre noi nu mai fusese vreodată aici.

Aproape ca şi când încerca să-mi distragă atenţia, Melanie s-a aruncat într-o amintire puternică despre

Jared, luându-mă prin surprindere.

Am tremurat în haina mea, încordându-mi ochii pentru a vedea strălucirea amuţită a soarelui murind în spatele copacilor groşi, cu coroane bogate. Mi-am spus că nu este atât de frig cum credeam. Pur şi simplu, corpul meu nu este obişnuit cu asta.

Mâinile sale poposind brusc pe umerii mei nu mă surprind, cu toate că mi-e teamă de acest loc străin şi nu-l aud când se apropie pe tăcute. Greutatea lor este prea familiară.

— E uşor să se furişeze cineva lângă tine.

Chiar şi acum, în vocea lui există un zâmbet.

— Te-am văzut venind înainte ca tu să faci primul pas, am spus eu fără să mă întorc. Am ochi la ceafă.

Degete calde mi-au atins faţa, de la frunte către bărbie, lăsându-mi dâre de foc de-a lungul pielii.

— Arăţi ca o driadă ascunsă în copacii de aici, îmi şopteşte el la ureche. Una dintre ele. Atât de frumoasă încât probabil eşti o fantasmă.

— Ar trebui să plantăm mai mulţi copaci în jurul cabanei.

Chicoteşte şi acest zgomot face ca ochii să mi se închidă, iar buzele să mi se strângă într-un zâmbet amar.

— Nu este necesar, spune el. Întotdeauna să arăţi aşa.

— Zice ultimul om de pe Pământ ultimei femei de pe Pământ, în ajunul despărţirii lor.

Surâsul îmi piere de pe buze în timp ce vorbesc. Zâmbetele nu pot dura astăzi.

Oftează. Răsuflarea lui pe obrazul meu este fierbinte în comparaţie cu răcoarea aerului din pădure.

— Jamie s-ar putea să nu fie de acord cu ceea ce implică aceste cuvinte.

— Jamie este încă copil. Te rog, te rog, ai grijă să fie în siguranţă.

— O să fac o înţelegere cu tine, se oferă Jared. Ai tu grijă ca *voi* să fiţi în siguranţă, iar eu voi face tot posibilul să fie bine. Altfel, nu avem nicio înţelegere.

O simplă glumă, dar eu nu pot să o ignor. Odată despărţiţi, nu există garanţii.

— Indiferent ce se întâmplă, insist eu.

— Nu se va întâmpla nimic. Nu-ţi face griji.

Cuvintele aproape că nu înseamnă nimic. Un efort inutil. Dar îmi place să îi aud vocea, indiferent ce spune.

— Bine.

Mă întoarce cu faţa spre el şi îmi sprijin capul de pieptul lui. Nu ştiu cu ce să compar mirosul său. Este un parfum propriu, la fel de unic ca al ienupărului atunci când plouă în deşert.

— Eu şi cu tine nu ne vom pierde unul pe celălalt, promite el. Te voi găsi mereu. Fiind Jared, nu putea fi serios mai mult de o clipită sau două. Indiferent cât de bine te vei ascunde. Sunt imbatabil la v-aţi ascunselea.

— Mă vei lăsa să număr până la zece?

— Fără să trag cu ochiul.

— Ne-am înţeles, am murmurat eu, încercând să-mi înghit lacrimile.

— Nu-ţi fie frică. Vei fi în regulă. Eşti puternică, eşti rapidă şi eşti deşteaptă.

Încerca să se convingă şi pe el însuşi.

De ce îl părăsesc? Este atât de puţin probabil ca Sharon să fie încă om.

Dar când i-am zărit chipul la ştiri, am fost atât de sigură.

A fost doar un raid normal, unul din o mie. Ca de obicei când ne simţeam suficient de izolaţi, suficient de în siguranţă, televizorul era pornit în timp ce goleam cămara şi frigiderul. Doar pentru a afla timpul probabil, nu erau prea multe emisiuni de divertisment printre rapoartele plictisitoare de moarte de tipul „totul este perfect“ care treceau drept ştiri pentru paraziţii veniţi pe Pământ. Părul ei mi-a atras atenţia — fluturarea culorii puternice, aproape roşu-rozaliu pe care o văzusem doar la o singură persoană.

Încă îi văd expresia feţei în timp ce se uita pe furiş, cu colţul ochiului, la aparatul de filmat. Privirea care spunea *încerc să fiu invizibilă; nu mă vezi.* Nu mergea suficient de încet, încercând prea din greu să pară impasibilă, încercând cu disperare să se amestece în mulţime.

Niciun hoţ de trupuri nu ar fi simţit această nevoie.

Ce caută Sharon, un om, într-un oraş gigantic, precum Chicago? Mai sunt şi alţii? Sigur, să încerci să o

găseşti nici măcar nu pare o opţiune. Dacă există vreo şansă ca acolo să fie şi alţi oameni, trebuie să-i găsim.

Şi trebuie să mă duc singură. Sharon va fugi de oricine altcineva în afară de mine — ei bine, va fugi şi de mine, dar poate se va opri suficient pentru a-i explica. Sunt sigur că îi cunosc locuinţa secretă.

— Şi tu? îl întreb cu voce groasă. Nu sunt sigură că, fizic, pot suporta acest rămas-bun ameninţător. Tu vei fi în siguranţă?

— Nici raiul, nici iadul nu mă pot ţine departe de tine, Melanie.

Fără să îmi dea vreo şansă să-mi recapăt răsuflarea sau să-mi şterg lacrimile proaspete, îmi mai serveşte încă o amintire.

Jamie se ghemuieşte sub braţul meu — nu mai are atât de mult loc. Trebuie să se îndoaie, este lung, are membrele crescute excesiv, cu unghiuri ascuţite. Braţele lui încep să se întărească şi să fie vânjoase, dar acum este copil, tremurând, aproape făcându-se mic de frică. Jared încarcă maşina. Jamie nu ar manifesta această spaimă, dacă el ar fi aici. Jamie vrea să fie viteaz, să fie ca Jared.

— Mi-e frică, şopteşte el.

Îi sărut părul întunecat ca noaptea. Chiar şi aici, printre copacii înalţi şi răşinoşi, miroase a praf şi soare. Mă simt de parcă el face parte din mine, iar separarea noastră ar face ca pielea să mi se rupă acolo unde suntem uniţi.

— Vei fi în siguranţă cu Jared.

Trebuie să par puternică, chiar dacă mă simt sau nu aşa.

— Ştiu asta. Mi-e frică pentru tine. Mi-e teamă că nu te mai întorci. La fel ca tata.

Mă cutremur. Când tata nu s-a mai întors — deşi trupul lui a făcut-o, până la urmă, încercând să-i conducă pe Căutători la noi — am simţit cea mai mare oroare şi cea mai mare frică, şi cea mai îngrozitoare durere. Dacă eu îi fac din nou asta lui Jamie?

— Mă voi întoarce. Întotdeauna mă întorc.

— Mi-e frică, spune el iarăşi.

Trebuie să fiu vitează.

— Îţi promit că totul va fi bine. Mă întorc. Îţi promit. Nu voi încălca o promisiune, Jamie. Nu faţă de tine.

Tremură mai puţin. Mă crede. Are încredere în mine.

Şi încă una:

Îi aud la etajul de dedesubt. În câteva minute sau secunde mă vor găsi. Mâzgălesc cuvintele pe un petic murdar de ziar. Sunt aproape de neînţeles, dar dacă el le găseşte, va înţelege.

N-am fost suficient de rapidă. Te iubesc. Îl iubesc pe Jamie. Nu te duce acasă.

Nu doar că eu le-am frânt inimile, le-am furat şi refugiul. Îmi imaginez abandonată mica noastră căsuţă din canion, aşa cum probabil că este acum pentru totdeauna. Sau dacă nu abandonată, atunci un mormânt, îmi văd trupul conducându-i pe Căutători la ea. Chipul meu zâmbind în timp ce îi prindem acolo…

— Destul, spun eu cu voce tare, dând înapoi sub biciuirea durerii. Destul! Te-am înţeles! Nici eu nu mai pot trăi acum fără ei. Asta te face fericită? Pentru că nu-mi lasă prea multe opţiuni, nu-i aşa? Doar una — să scap de tine. O *vrei* pe Căutătoare în tine? Uh!

Am respins acest gând de parcă eu aş fi fost aceea care urma să o găzduiască.

Mai există o posibilitate, a gândit Melanie timid.

— Serios? am vrut eu să aflu cu o voce plină de sarcasm. Spune-mi.

Uită-te şi vei vedea.

Încă priveam vârful muntelui. Domina peisajul, un masiv brusc de stâncă avântat către înălţimi, înconjurat de deşertul cu arbuşti. Dorinţa ei mi-a mutat privirea peste conturul său, urmărind creasta cu două colţuri neregulate.

O linie domol arcuită, apoi o întoarcere bruscă către nord, o altă întoarcere bruscă în celălalt sens, răsucindu-se înapoi către nord pe o porţiune mai lungă şi apoi o coborâre abruptă spre sud într-o altă curbă largă.

Nu nord şi sud, aşa cum percepusem întotdeauna liniile din amintirile ei disparate; era sus şi jos.

Profilul unui vârf de munte.

Puteam să-i găsesc.

Noi putem, să-i găsim, m-a corectat ea. *Nu cunoşti toate îndrumările. La fel ca în cazul cabanei, nu ţi-am dat niciodată totul.*

— Nu înţeleg. Nu înţeleg. Unde duce? *Cum* ne poate îndruma un munte?

Pulsul meu bătea din ce în ce mai repede în timp ce mă gândeam la asta: Jared era aproape. Puteam să ajung la Jamie.

Ea mi-a arătat răspunsul.

— Sunt doar linii. Şi unchiul Jeb este doar un nebun bătrân. Dus cu capul, ca toţi din familia tatălui meu.

Am încercat să smulg cartea din mâinile lui Jared, dar el nu prea părea să bage în seamă efortul meu.

— Dus cu capul, ca mama lui Sharon? se opune el, încă studiind urmele negre lăsate de creion, care strică coperta din spate a unui vechi album de poze.

Este singurul lucru pe care nu l-am pierdut în toată fuga. Chiar şi desenul pe care ţăcănitul unchi Jeb l-a făcut în timpul ultimei sale vizite are acum valoare sentimentală.

— Punct marcat.

Dacă Sharon este încă în viaţă e pentru că mama ei, nebuna mătuşă Maggie, i-a dat unchiului Jeb o şansă la titlul „Cel mai nebun dintre nebunii fraţi Stryder". Tatăl meu fusese doar puţin atins de nebunia Stryder — nu avea un buncăr secret în grădină sau ceva de genul ăsta. Restul, sora şi fraţii, mătuşa Maggie, unchiul Jeb şi unchiul Guy, erau cei mai devotaţi adepţi ai teoriei conspiraţiei. Unchiul Guy a murit înainte de dispariţia celorlalţi în timpul invaziei, într-un accident atât de banal încât chiar şi Maggie şi Jeb au trebuit să facă eforturi serioase pentru a născoci o intrigă legată de el.

Tatăl meu întotdeauna s-a referit la ei numindu-i, cu afecţiune, *nebunii.*

— Cred că este timpul să-i vizităm pe nebuni, anunţa tata, iar mama suspina — motiv pentru care aceste anunţuri erau făcute foarte rar.

Într-una din acele rare vizite la Chicago, Sharon mi-a arătat pe furiş ascunzătoarea mamei sale. Am fost prinse — femeia avea capcane sonore peste tot. Sharon a fost mustrată aspru şi, cu toate că eu am fost pusă să jur că voi păstra secretul, am o presimţire că mătuşa Maggie s-ar putea să-şi fi construit un nou sanctuar.

Dar îmi amintesc unde se află primul. Mi-o închipui pe Sharon acum acolo, trăind viaţa lui Anne Frank în mijlocul unui oraş vrăjmaş. Trebuie să o găsim şi să o aducem acasă.

Jared îmi întrerupe şirul amintirilor.

— Nebunii sunt exact genul de oameni care au supravieţuit. Oameni care l-au văzut pe Big Brother atunci când el nu era acolo. Oameni care au suspectat restul umanităţii înainte ca restul umanităţii să devină primejdioasă. Oameni care aveau ascunzătorile pregătite. Jared zâmbeşte amar, încă studiind liniile. Şi apoi vocea lui este mai profundă. Oameni ca tatăl *meu.* Dacă el şi fraţii mei s-ar fi ascuns, în loc să lupte… Ei bine, ei încă ar fi fost aici.

Tonul meu este mai blând la auzul durerii din vocea lui.

— Bine, sunt de acord cu teoria. Dar aceste linii nu *înseamnă* nimic.

— Spune-mi din nou ce a zis când le-a desenat.

Oftez.

— Se certau — unchiul Jeb şi tata. Unchiul Jeb încerca să-l convingă că ceva era greşit, spunându-i să nu aibă încredere în nimeni. Tata a râs de el. Jeb a înşfăcat albumul de pe masă şi a început… aproape că grava liniile cu creionul în coperta din spate. Tata s-a înfuriat, a spus că mama va fi supărată. Jeb a spus: „Mama Lindei v-a invitat să veniţi în vizită, nu? Cam ciudat, aşa din senin? S-a supărat puţin când a aflat că doar Linda va veni? Ca să-ţi spun adevărul, Trev, nu cred că Lindei îi va păsa de prea multe când se va întoarce. Oh, s-ar putea să se poarte ca şi când aşa ar fi, dar tu vei fi în stare să-ţi dai seama de diferenţă". Vorbele lui nu au avut niciun sens atunci, dar ceea ce a spus chiar l-a supărat pe tata. L-a dat afară din casă pe unchiul Jeb. La început, Jeb n-a vrut să plece. Ne tot avertiza să nu aşteptăm până când e prea târziu. M-a apucat de umăr şi m-a tras lângă el. „Nu-i lăsa să pună

mâna pe tine, scumpo, a şoptit el. Urmează liniile. Începe cu începutul şi urmează liniile. Unchiul Jeb îţi va păstra un loc în siguranţă.“ Şi atunci tata l-a dat pe uşă afară.

Jared încuviinţează absent, încă studiind liniile.

— Începutul… începutul… trebuie să însemne ceva.

— Serios? Sunt doar nişte linii şerpuite, Jared. Nu arată ca o hartă, nici măcar nu sunt legate între ele.

— Totuşi, este ceva cu prima. Îmi aminteşte de ceva. Pot să jur că am mai văzut-o undeva.

Suspin.

— Poate că i-a spus mătuşii Maggie. Poate că ea are îndrumări mai clare.

— Poate, spune el şi continuă să privească mâzgăliturile unchiului Jeb.

M-a târât înapoi în timp, către o altă amintire mult, mult mai veche — o amintire pe care nu o mai avusese de mult. Am fost surprinsă să-mi dau seama că abia de curând pusese împreună cele două amintiri — cea veche şi cea recentă. După ce au am ajuns aici. De aceea liniile îi scăpaseră, în ciuda controlului atent, în ciuda faptului că reprezentau unul dintre secretele ei cele mai valoroase — datorită faptului că trebuiau descoperite urgent.

În această amintire ceţoasă de demult, Melanie stătea în poala talălui ei cu acelaşi album nu atât de ponosit pe vremea aceea — deschis în mâini. Mâinile îi erau micuţe, degetele scurte şi groase. Era foarte ciudat să-mi amintesc copilăria în acest trup.

Ei erau pe prima pagină.

— Îţi aminteşti unde e asta? a întrebat tata, arătând către o poză veche şi cenuşie din partea de sus a paginii. Hârtia părea mai subţire decât a celorlalte fotografii de parcă se tot deteriorase, devenind din ce în ce mai subţire, poate fiind făcută de vreun stră-stră-străbunic.

— De unde venim noi, Stryderii, răspund eu, repetând ce am fost învăţată.

— Corect. Este vechea fermă Stryder. Ai fost odată acolo, dar fac pariu că nu îţi aminteşti. Cred că aveai un an şi şase luni.

Tata râde.

— Este pământul familiei Stryder chiar de la început…

Şi apoi însăşi amintirea pozei.

O fotografie la care se uitase de o mie de ori fără să o *vadă,* de fapt, vreodată. Era alb-negru, decolorată până ce devenise gri. O casă mică, rustică, din lemn, departe, dincolo un câmp pustiu, câţiva cai între gard şi casă. Şi, în spate, profilul ascuţit, familiar…

Erau şi nişte cuvinte, scrise neciteţ cu creionul pe marginea albă de sus:

Ferma Stryder, 1904, în umbra de dimineaţă a…

— Picacho Peak, am spus eu încet.

O să-şi dea seama şi el, chiar dacă ei n-o s-o găsească niciodată pe Sharon. Ştiu că Jared va pune lucrurile cap la cap. Este mai deştept decât mine şi are poza, probabil că şi-a dat seama care-i răspunsul înainte ca eu să o fac. El ar putea fi atât de aproape…

Gândul a umplut-o de atâta dor şi nerăbdare încât zidul gol din capul meu a dispărut complet.

Am văzut acum întreaga călătorie, am văzut atentul drum al ei, al lui Jared şi al lui Jamie de-a lungul ţării, întotdeauna noaptea, în vehiculul lor furat, care nu atrăgea atenţia. Le-a luat săptămâni întregi. Am văzut unde s-a despărţit de ei, într-o rezervaţie forestieră de lângă oraş, atât de diferită de pustiul deşertului cu care ei erau obişnuiţi. Pădurea rece unde Jared şi Jamie urmau să se ascundă şi să o aştepte părea în anumite privinţe mai sigură — fiindcă ramurile erau groase şi tăinuitoare, spre deosebire de frunzişul fusiform din deşert, care putea prea puţin să tăinuiască ceva — dar, în acelaşi timp, mai primejdios, cu mirosurile şi sunetele sale nefamiliare.

Apoi despărţirea, o amintire atât de dureroasă încât am trecut repede peste ea, înfiorându-ne. A urmat clădirea abandonată în care ea se ascunsese, supraveghind casa de peste drum şi aşteptând ca şansa să-i surâdă. Acolo, ascunsă între pereţii săi sau în pivniţa secretă, ea spera să o găsească pe Sharon.

N-ar fi trebuit să te las să vezi asta, a gândit Melanie. Slăbiciunea din vocea ei abia auzită a lăsat să i se întrezărească oboseala. Asaltul amintirilor,

persuasiunea şi constrângerea o obosiseră. *Le vei spune unde să o găsească. O vei ucide şi pe ea.*

— Da, am gândit cu voce tare. Trebuie să-mi fac datoria.

De ce? a murmurat ea aproape ca adormită. *Ce bucurie îţi va aduce această faptă?*

Nu voiam să mă cert cu ea, aşa că nu am spus nimic.

Muntele se contura tot mai mare deasupra noastră. În câteva momente, ne vom afla la poalele lui. Se vedea un mic popas, cu un magazin cu de toate şi un restaurant fast-food mărginit într-o parte de un spaţiu betonat — un loc pentru rulote. Erau doar câteva, căldura verii care venea făcându-le inconfortabile.

Şi acum ce să fac? m-am întrebat. Să mă opresc pentru un prânz târziu sau pentru o cină timpurie? Să-mi umplu rezervorul cu benzină şi apoi să merg mai departe către Tucson pentru a-i relata Căutătoarei proaspetele descoperiri?

Gândul m-a scârbit atât de mult încât fălcile mi s-au încleştat în încercarea de a stăpâni revolta bruscă a stomacului meu gol. Am apăsat frâna din reflex, oprindu-mă în scrâşnet de roţi pe mijlocul benzii. Nu erau alţi şoferi care să oprească şi să-şi ofere ajutorul şi grija. Deocamdată, autostrada era goală. Soarele bătea pe pavaj, făcându-l să strălucească, să dispară pe alocuri.

N-ar trebui să simt asta ca pe o trădare, ideea de a-mi continua viaţa corectă şi firească. În prima mea limbă, adevărata limbă a sufletului care a fost vorbită doar pe planeta noastră de origine, nu exista un cuvânt pentru trădare sau trădător. Sau chiar loialitate — pentru că fără existenţa faptei, conceptul nu avea nicio semnificaţie.

Şi totuşi am avut un puternic sentiment de vină la însăşi ideea de Căutător. Ar fi greşit să îi spun ce ştiam. *Greşit, în ce fel?* mi-am contrazis cu răutate propriul gând. Dacă mă opresc aici şi ascult de sugestiile atrăgătoare ale gazdei mele, voi fi cu adevărat o trădătoare. Acest lucru era imposibil. Eram un suflet.

Şi totuşi ştiam ce vreau, mai puternic şi mai intens decât dorisem vreodată ceva în toate cele opt vieţi pe care le trăisem. Imaginea chipului lui Jared dansând în

spatele pleoapelor mele în timp ce clipeam din cauza soarelui — nu era amintirea lui Melanie de această dată, ci amintirea mea despre ce simţise ea. Nu mă mai silea să fac nimic acum. Abia dacă o puteam simţi în capul meu în timp ce ea aştepta — mi-am imaginat-o ţinându-şi respiraţia, de parcă aşa ceva era posibil — ca eu să iau o decizie.

Nu mă puteam detaşa de dorinţele trupului. Eram eu, mai mult decât intenţionasem să fiu. Eu voiam sau el voia? Mai conta acum diferenţa?

În oglinda retrovizoare, scânteierea soarelui pe o maşină aflată în depărtare mi-a atras atenţia.

Mi-am mutat piciorul pe acceleraţie, pornind încet către micul magazin aflat în umbra muntelui. Era doar un singur lucru de făcut.

CAPITOLUL 10:
Răzgândindu-mă

SONERIA ELECTRICĂ A SUNAT, anunţând alt vizitator care intra în magazin. M-am urnit din loc vinovată şi mi-am ascuns capul în spatele unor rafturi cu produse pe care le examinam.

Încetează să te mai porţi ca un criminal, m-a sfătuit Melanie.

— *Nu mă port aşa,* i-am răspuns răspicat.

Mi-am simţit palmele reci sub o peliculă subţire de transpiraţie, cu toate că mica încăpere era chiar încinsă. Ferestrele largi lăsau să intre prea mult soare, pentru ca aerul condiţionat zgomotos şi chinuit să poată face faţă.

Pe care să o iau? am vrut eu să ştiu.

Pe cea mare, mi-a spus ea.

Dintre cele două existente, am ales geanta cea mai mare, care avea o curea din pânză ce părea în stare să susţină mai mult decât puteam eu duce. Apoi am dat colţul către locul unde se afla apa îmbuteliată.

Putem căra doisprezece litri de apă, a hotărât ea. *Asta ne lasă trei zile pentru a-i găsi.*

Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi spun că nu sunt de acord. Pur şi simplu, încercam să obţin mai multe coordonate de la ea, asta era tot. Când aş avea toată povestea, aş găsi pe cineva — un alt Căutător, poate, unul mai puţin dezgustător decât cel care mi-a fost repartizat şi îi voi transmite toate informaţiile. Eram doar conştiincioasă, mi-am promis mie însămi.

Încercarea ciudată de a mă minţi singură era atât de patetică, încât Melanie nu i-a dat nicio atenţie, nu s-a simţit deloc îngrijorată. Probabil că era prea târziu pentru mine, după cum mă avertizase Căutătoarea. Poate că ar fi trebuit să iau avionul.

Prea târziu? Aş vrea eu! a mârâit Melanie. *Nu te pot determina să faci nimic din ce nu vrei. Nici măcar nu pot ridica mâna!* Gândul ei era un geamăt de frustrare.

Am privit în jos, către mâna care se odihnea pe coapsă în loc să se întindă după apă, aşa cum dorea ea atât de mult. Îi simţeam nerăbdarea, dorinţa ei aproape disperată de a pleca. Să fugim din nou, de parcă existenţa mea nu era altceva decât o întrerupere scurtă, un anotimp trecut pe care ea l-a irosit.

La asta, mi-a răspuns cu echivalentul mental al unui pufnit şi apoi a intrat în acţiune. *Hai,* m-a implorat. *Hai să mergem! Se va întuneca în curând.*

Cu un oftat, am luat de pe raft cel mai mare bax cu sticle de apă. Aproape că a atins podeaua înainte de a-l prinde, proptindu-l de marginea inferioară a raftului. Îmi simţeam braţele de parcă ar fi ieşit pe jumătate din articulaţii.

— Îţi baţi joc de mine! am exclamat cu voce tare.

Taci!

— Pardon? a întrebat din capătul culoarului celălalt client, un bărbat scund şi gârbovit.

— Uh, nimic, am murmurat eu, evitând să-i întâlnesc privirea. Este mai greu decât m-am aşteptat.

— Vrei să te ajut? s-a oferit el.

— Nu, nu, am răspuns grăbită. O să iau unul mai mic.

S-a întors înapoi la chipsurile de cartofi.

Nu, n-o vei face, m-a asigurat Melanie. *Am cărat lucruri mai grele decât ăsta. Ne-ai lăsat să devenim mai slabe, Rătăcitoareo,* a adăugat ea iritată.

Îmi pare rău, am răspuns absentă, năucită de faptul că îmi folosise numele pentru prima dată.

Ridică-l cu picioarele.

M-am luptat cu baxul de apă, întrebându-mă cât de departe voi fi în stare să îl car. Am reuşit, cel puţin, să îl duc până la casa din faţă. Răsuflând uşurată, am reuşit să-l ridic pe tejghea. Am pus geanta deasupra apei şi apoi am adăugat o cutie cu batoane de cereale, o cutie cu gogoşi şi o *pungă cu chipsuri luate din cel mai apropiat galantar.*

În deşert, apa este mult mai importantă decât mâncarea şi putem căra doar atât…

Mi-e foame, am întrerupt-o. *Şi astea sunt uşoare.*

Cred că este din pricina spatelui, a spus ea înciudată şi apoi a ordonat: *Ia o hartă!*

Am pus-o pe cea dorită de ea, o hartă topografică a ţării, pe tejghea, alături de restul lucrurilor. Nu era decât un element din şarada ei.

Casierul, un bărbat cu părul alb, cu un zâmbet gata pregătit, a scanat codurile de bare.

— Faci o excursie? a întrebat el amabil.

— Muntele este foarte frumos.

— Poteca începe chiar dincolo de… a spus el începând să facă un gest.

— O să o găsesc, i-am promis repede, trăgând proviziile care stăteau într-un echilibru instabil de pe tejghea.

— Să te întorci înainte să se întunece, drăguţă. Nu vrei să te rătăceşti.

— Aşa o să fac..

Melanie avea gânduri rele despre amabilul om în vârstă.

Era amabil. Este sincer îngrijorat pentru binele meu, i-am reamintit.

Sunteţi toţi foarte ciudaţi, mi-a spus ea pe un ton acid. *Nu ţi-a spus nimeni niciodată să nu vorbeşti cu străini?*

Am simţit un puternic sentiment de vină, în timp ce i-am răspuns. *Nu există străini printre cei ca mine.*

Nu mă pot obişnui să nu plătesc pentru lucruri, a spus ea, schimbând subiectul. *Ce rost mai are să fie scanate?*

Pentru inventar, desigur. Vrei să-şi amintească tot ce am luat atunci când va trebui să mai comande? În afară de asta, ce rost au banii când toţi sunt perfect cinstiţi? Am făcut o pauză, simţind din nou vina atât de puternic încât era, de fapt, durere. *Toţi, mai puţin eu, desigur.*

Melanie s-a ferit de sentimentele mele, îngrijorată de profunzimea lor, îngrijorată că m-aş putea răzgândi. În schimb, s-a concentrat asupra dorinţei sale arzătoare de a fi departe de acest loc, de a se îndrepta către obiectivul ei. Neliniştea ei s-a scurs prin mine şi am grăbit pasul.

Am cărat proviziile la maşină şi le-am pus pe pământ, lângă uşa pasagerului.

— Lasă-mă să te ajut.

M-am ridicat brusc şi l-am văzut pe celălalt bărbat din magazin stând lângă mine, cu o pungă de plastic în mână.

— Ah… mulţumesc, am reuşit eu să îngaim în cele din urmă, simţindu-mi pulsul bătând în tâmple.

Am aşteptat amândouă, Melanie încordată de parcă s-ar fi pregătit să o ia la goană, în timp ce el ne punea lucrurile în maşină.

N-are de ce să-ţi fie frică. Şi el este amabil.

Ea a continuat să-l urmărească, neîncrezătoare.

— Mulţumesc, am spus eu din nou, în timp ce el închidea portiera.

— Cu plăcere.

S-a îndreptat către propriul său vehicul, fără să se uite înapoi la noi. M-am aşezat la locul meu şi am luat punga cu chipsuri.

Uită-te pe hartă, a spus ea. *Aşteaptă până când el dispare din raza vizuală.*

Nu ne priveşte nimeni, am asigurat-o eu. Dar, cu un suspin, am despăturit harta şi am început să mănânc cu o mână. Era o idee bună să am oarecare habar încotro ne îndreptăm.

Încotro ne îndreptăm? am întrebat-o cu. *Am găsit locul de unde să începem, aşa că ce facem mai departe?*

Uită-te în jur, a ordonat ea. *Dacă nu o vedem de aici, o să încercăm de pe partea sudică a vârfului.*

Să vedem ce?

Mi-a înfăţişat imaginea memorată: o linie frântă în zigzag, patru întoarceri strânse, o a cincea curbă ciudat de largă, de parcă ar fi fost ruptă de restul. Acum am văzut-o aşa cum ar fi trebuit, o serie de patru vârfuri muntoase, ca nişte zimţi, cu un al cincelea care părea a fi rupt…

A urmărit linia cerului de la est la vest, spre orizontul dinspre nord. Era atât de simplu încât părea eronat, cu toate că am perceput imaginea abia *după ce* am văzut silueta muntelui care forma linia nordică a orizontului.

Asta este! Melanie aproape cânta de entuziasm. *Să mergem!* Voia să ies din maşină, să merg.

Am clătinat din cap, aplecându-mă iarăşi asupra hărţii. Creasta muntelui se afla atât de departe încât nu-mi puteam da seama câţi kilometri sunt până acolo. Nici vorbă să ies din parcare şi să mă aventurez în deşertul pustiu, dacă exista vreo altă posibilitate.

Hai să fim raţionale! am sugerat eu, trecându-mi degetul de-a lungul liniei subţiri de pe hartă, un drum nebotezat care, la câţiva kilometri spre est, se desprindea din autostradă şi apoi continua în direcţia muntelui.

Sigur, a fost ea de acord mulţumită. *Cu cât mai repede, cu atât mai bine.*

Am găsit uşor drumul neasfaltat. Era doar o cicatrice palidă printre tufişurile rare, atât de îngust încât abia dacă încăpea o maşină. Am avut impresia că, nefiind folosit de atât timp, drumeagul ar fi fost distrus într-o altă regiune — vreun loc cu vegetaţie mai abundentă, nu plantele din deşert care aveau nevoie de decenii pentru a se regenera în urma violării care a însemnat-o construcţia lui. Un lanţ ruginit era întins la intrare, prins în şuruburi de un ţăruş din lemn, la un capăt, petrecut liber peste un altul, la celălalt capăt. M-am mişcat rapid, îndepărtând lanţul şi îngrămădindu-l la baza primului ţăruş, apoi m-am întors repede la maşina pe care o lăsasem cu motorul mergând, sperând că nimeni nu va trece pe acolo şi se va opri pentru a se oferi să mă ajute. Autostrada a rămas goală în timp ce eu am intrat pe drumeagul prăfuit şi apoi m-am întors să pun din nou lanţul.

Amândouă ne-am relaxat în timp ce asfaltul a dispărut în urma noastră. Am fost bucuroasă că, aparent, nu mai rămăsese nimeni pe care să trebuiască să-l mint, indiferent dacă prin vorbe sau prin tăcere. Singură, mă simţeam mai puţin renegată.

Melanie se simţea perfect ca acasă aici, în mijlocul a nimic. Cunoştea numele tuturor plantelor spinoase din jur. A murmurat numele lor ca pentru sine, salutându-le ca pe nişte vechi prieteni.

Tufişuri creozot, ocotillo, opuntia chola, cactus limba-soacrei, mesquites…

Departe de autostradă, de capcanele civilizaţiei, deşertul părea să capete o nouă semnificaţie pentru Melanie. Cu toate că ea aprecia viteza maşinii care sălta

peste hârtoape — vehiculul nostru nu avea o gardă la sol suficient de mare pentru această escapadă în teren accidentat, după cum îmi aminteau amortizoarele la fiecare denivelare –, era nerăbdătoare să se afle pe propriile picioare, să se avânte prin siguranţa pustiului încins.

Probabil că va trebui să mergem pe jos, mult prea curând pentru gustul meu, dar când acea vreme va sosi, mă îndoiam că acest lucru o va satisface. Îi simţeam dorinţa adevărată dincolo de aparenţe. Libertate. Să-şi mişte corpul în ritmul familiar al paşilor mari, ghidat doar de voinţa ei. Preţ de o clipă mi-am îngăduit să văd închisoarea care era viaţa fără un trup. Să fii purtat înăuntru, dar incapabil să influenţezi ceea ce se întâmpla în jurul tău. Să fii prins în capcană. Să nu poţi face nicio alegere.

M-am scuturat şi m-am concentrat asupra drumului dificil, încercând să alung sentimentele amestecate de milă şi oroare. Nicio altă gazdă nu mă făcuse să mă simt atât de vinovată pentru ceea ce eram. Desigur, niciuna dintre celelalte nu a rămas pentru a se plânge de situaţie.

Soarele era aproape de vârfurile dealurilor vestice când am avut primul nostru conflict. Umbrele lungi creau tipare ciudate de-a curmezişul drumului, făcând dificilă evitarea pietrelor şi gropilor.

Aici este! a strigat Melanie fericită când, în câmpul vizual, ne-a apărut o altă formaţiune stâncoasă mai departe spre est: o undă lină de piatră, întreruptă de un pinten care arăta ca un deget lung şi subţire îndreptat către cer.

Ea dorea să ne îndreptăm imediat către sălbăticie, indiferent dacă maşina era în stare sau nu.

Poate că trebuie să mergem până la primul reper, am subliniat eu. Micul drum prăfuit continua să şerpuiască mai mult sau mai puţin în direcţia cea bună şi eu eram îngrozită să-l părăsesc. Cum altfel aş găsi drumul înapoi spre civilizaţie? Nu urma să mă întorc?

Chiar în acest moment mi-am imaginat-o pe Căutătoare, în timp ce soarele atingea linia întunecată şi în zigzag a orizontului dinspre vest. Ce va crede când va vedea că nu ajung în Tucson? Un val de bucurie m-a făcut să râd zgomotos. Şi Melanie a fost încântată la

imaginarea iritării furioase a Căutătoarei. Cât îi va lua să se întoarcă în San Diego ca să vadă dacă acesta nu a fost un complot pentru a scăpa de ea? Şi apoi ce va face când va constata că nu eram acolo? Că nu eram nicăieri.

Nu-mi puteam imagina foarte clar unde aş fi fost la vremea aceea.

Uite, o albie uscată. E suficient de lată pentru ca maşina să încapă, hai să mergem prin ea, a insistat Melanie.

Nu sunt sigură că trebuie deja să o luăm încolo.

În curând se va întuneca şi va trebui să ne oprim. Pierzi timpul! ţipa de frustrare, în tăcere.

Sau economisesc timp, dacă am dreptate, în afară de asta, este timpul meu, nu?

Nu a răspuns cu vorbe. Părea să se dilate în mintea mea, întorcându-se spre albia convenabilă.

Eu sunt cea care face asta, aşa că o fac în felul meu.

Ca răspuns, Melanie a clocotit fără cuvinte.

De ce nu îmi arăţi şi restul liniilor? am sugerat eu. *Am putea să ne uităm dacă se vede ceva, înainte de a se înnopta.*

Nu, a pufnit ea. *Partea asta o voi face în felul meu.*

Te porţi ca un copil.

A refuzat din nou să răspundă. Am continuat drumul către cele patru vârfuri ascuţite, în timp ce ea stătea îmbufnată.

Când soarele a dispărut în spatele dealurilor, noaptea a învăluit brusc totul; într-o clipă deşertul era scăldat în portocaliul apusului, iar în clipa următoare era negru. Am încetinit, mâna rătăcindu-mi pe bord în căutarea comutatorului pentru faruri.

Ţi-ai pierdut minţile? a sâsâit Melanie. *Ai idee cât de vizibile ar fi farurile aici? Cineva sigur ne va vedea.*

Şi ce vrei să facem acum?

Sper că scaunul este rabatabil.

Am lăsat motorul să meargă la ralanti, în vreme ce încercam să mă gândesc ce alte opţiuni mai aveam în afară de a dormi în maşină, înconjurată de singurătatea nopţii petrecute în deşert. Melanie a aşteptat răbdătoare, ştiind că nu voi găsi niciuna.

Asta-i o nebunie, ştii? i-am spus eu, oprind motorul şi scoţând cheile din contact. *Toată treaba asta.*

Nu se poate ca ei să fie aici. Nu vom găsi nimic. Şi, încercând să o facem, ne vom rătăci fără a avea vreo şansă să găsim drumul înapoi. Aveam un sentiment abstract al primejdiei fizice pe care o presupunea planul nostru să rătăcim prin arşiţă fără a avea un plan de rezervă, fără vreo cale de întoarcere. Ştiam că Melanie înţelegea pericolul mult mai clar, dar păstra detaliile pentru ea.

Nu a răspuns la acuzaţiile mele. Niciuna dintre aceste probleme nu o deranja. Mi-am dat seama că mai curând ar rătăci singură prin deşert pentru tot restul vieţii decât să se întoarcă la viaţa pe care eu o avusesem înainte. Chiar şi fără ameninţarea Căutătoarei, ea prefera acest lucru.

Am înclinat spătarul cât de mult a fost posibil. Nu era nici pe departe confortabil. Mă îndoiam că voi fi în stare să dorm, dar erau atât de multe lucruri la care nu îmi permiteam să mă gândesc, încât mintea mea era pustie şi neinteresantă. Melanie era şi ea tăcută.

Am închis ochii, găsind o diferenţă prea mică între întunericul din spatele pleoapelor coborâte şi noaptea fără lună şi m-am cufundat neaşteptat de uşor într-o stare de inconştienţă.

CAPITOLUL 11:
Deshidratată

— BINE! AI DREPTATE, AI DREPTATE! am rostit eu cuvintele cu voce tare.

Nu era nimeni în jur care să mă audă.

Melanie nu *zicea:* „Ţi-am spus eu“. Nu în atât de multe vorbe. Dar simţeam acuzaţia din tăcerea ei. Încă nu doream să părăsesc maşina, cu toate că acum nu-mi mai era de folos. Când benzina s-a terminat, am lăsat-o să meargă din inerţie până când s-a proptit într-un defileu îngust — o mică albie lăsată de ultima ploaie torenţială. M-am uitat prin parbriz la câmpia vastă şi pustie şi mi-am simţit stomacul strângându-se de panică.

Trebuie să ne mişcăm, Rătăcitoareo. O să se facă din ce în ce mai cald.

Dacă n-aş fi risipit mai mult de un sfert din benzina din rezervor încercând cu încăpăţânare să ajung chiar la baza celui de-al doilea reper — doar ca să descopăr că al treilea nu se mai vedea din acel loc şi să trebuiască să mă întorc — ne-am fi aflat mult mai departe pe albia nisipoasă, mult mai aproape de ţinta noastră următoare. Din pricina mea, acum aveam mai mult de mers pe jos.

Am pus apa în rucsac, câte o sticlă o dată, cu mişcări inutil de calculate; la fel de încet, am adăugat baloanele de cereale rămase. În tot acest timp, Melanie mă îmboldea să mă grăbesc. Nerăbdarea ei mă împiedica să gândesc, să mă concentrez asupra a orice. Cum ar fi ce avea să ni se întâmple.

Hai, hai, hai, a scandat ea până când am coborât înţepenită şi stângace din maşină. Spatele m-a înjunghiat în timp ce m-am îndreptat. Mă durea din cauză că noaptea trecută dormisem contorsionată, nu

din pricina greutăţii rucsacului — nu era atât de greu când mi-am folosit umerii pentru a-l ridica.

Acum, acoperă maşina, m-a îndemnat ea, creând în minte imaginea mea în timp ce rupeam crăci spinoase din tufişurile de creozot şi paloverde din preajmă şi le aşterneam pe acoperişul argintiu.

— De ce?

Tonul ei spunea că sunt chiar proastă dacă nu înţeleg. *Pentru ca nimeni să nu ne găsească.*

Dar dacă eu vreau să fiu găsită? Dacă aici nu este nimic altceva decât căldură şi praf? N-avem cum să ne întoarcem acasă!

Acasă? a întrebat ea, amintindu-mi scene prea puţin vesele: apartamentul gol din San Diego, expresia extrem de dezgustătoare a Căutătoarei, punctul care marca Tucsonul pe hartă… un flash accidental, ceva mai fericit al canionului roşu. *Unde ar fi acasă?*

Am întors spatele maşinii, ignorându-i sfatul. Deja eram prea departe. Nu voiam să renunţ la orice speranţă că mă voi întoarce. Poate că cineva va găsi maşina şi apoi mă va găsi pe mine. Aş putea explica uşor şi cinstit oricărui salvator ce făceam aici: m-am rătăcit. Rătăcisem drumul… îmi pierdusem controlul… îmi pierdusem minţile.

La început, am urmat drumul albiei, lăsându-mi trupul să urmeze ritmul său natural, cu paşi mari. Nu era felul în care mergeam pe trotuar spre şi dinspre universitate nu era deloc mersul meu. Dar aici se potrivea cu terenul denivelat şi mă purta lin înainte, cu o viteză care m-a surprins până când m-am obişnuit cu ea.

„Dacă nu aş fi venit aici? m-am întrebat în timp ce mergeam mai departe în imensitatea deşertului. Dacă Vindecătorul Fords era încă în Chicago? Dacă drumul meu nu ne-ar fi adus atât de aproape de ei?“

Era acea necesitate, acea dorinţă imperioasă — gândul că Jared şi Jamie ar putea fi *aici,* undeva în acest loc pustiu — care mă făcuse incapabilă să rezist acestui plan lipsit de sens.

Nu sunt sigură, a recunoscut Melanie. *Cred că aş fi încercat şi înainte, dar mi-a fost teamă când alte suflete erau prin preajmă. Încă îmi mai este frică. Faptul că am încredere în tine s-ar putea să îi ucidă.*

Ne-am cutremurat amândouă la acest gând.

Dar să fim aici, atât de aproape… mi s-a părut că trebuia *să încerc. Te rog* — şi, deodată, părea să mă implore — *te rog nu te folosi de asta ca să le faci rău.*

— Nu vreau să… Nu cred că *pot* să le fac rău. Mai curând…

Ce? Aş muri? Mai degrabă decât să dau câţiva oameni pe mâna Căutătorilor?

Ne-am cutremurat iarăşi la acest gând, dar repulsia mea faţă de această idee a liniştit-o, iar pe mine m-a înfricoşat mai tare decât a alinat-o pe ea.

Când albia a început să cotească prea departe spre nord, Melanie a sugerat să uităm de poteca plată şi albicioasă şi să o luăm direct către al treilea reper, pintenul estic al stâncii care părea să arate, asemenea unui deget, către cerul fără urmă de nori.

Nu-mi făcea plăcere să părăsesc albia, la fel cum ezitasem să plec de lângă maşină. Puteam să merg prin albie înapoi până la drum şi drumul înapoi până la autostradă. Erau kilometri întregi şi mi-ar fi luat zile să parcurg această distanţă, dar odată ce abandonam această albie eram oficial rătăcită.

Ai credinţă, Rătăcitoareo. O să-l găsim pe unchiul Jeb sau ne va găsi el pe noi.

Dacă încă mai trăieşte, am adăugat eu, oftând şi pornind printre tufişurile care arătau la fel în toate direcţiile. *Credinţa nu este un concept familiar mie. Nu ştiu dacă să am încredere în el.*

Încredere, atunci?

În cine? În tine? am râs eu. Aerul fierbinte mi-a ars gâtul când l-am inspirat.

Gândeşte-te numai, a spus ea, schimbând subiectul, *poate că o să-i găsim până diseară.*

Dorul ne aparţinea amândurora; imaginea chipurilor lor, unul bărbat, celălalt copil, provenea din amintirile amândurora. Când am grăbit pasul, nu am fost sigură dacă eu eram complet răspunzătoare de dictarea acestei mişcări.

S-a făcut mai cald — şi apoi şi mai cald, şi din ce în ce mai cald. Transpiraţia îmi lipea părul de cap şi făcea ca tricoul meu galben-deschis să mi se lipească la fel de neplăcut de corp. După-amiază, s-au stârnit rafale fierbinţi de vânt, care mă loveau cu nisip în faţă. Aerul

uscat a făcut ca transpiraţia să dispară, mi-a umplut părul de ţărână, mi-a fluturat tricoul, făcându-l să mi se dezlipească de trup — s-a mişcat la fel de ţeapăn ca un carton, din pricina sării uscate. Am continuat să merg.

Beam apă mai des decât voia Melanie. Era înciudată pe fiecare sorbitură, ameninţându-mă că mâine o vom dori mult mai mult. Dar deja îi dădusem azi atât de multe, încât nu mai aveam chef să o ascult. Beam când îmi era sete, adică mai tot timpul.

Picioarele mă purtau înainte, fără ca eu să mă gândesc la asta. Scârţâitul paşilor era ca o muzică în fundal, joasă şi plictisitoare.

Nu era nimic de văzut; un tufiş strâmb, fragil arăta exact la fel ca următorul. Peisajul uniform mi-a creat o stare de confuzie — eram conştientă doar de forma munţilor care se profilau pe cerul palid, decolorat. Le studiam conturul la fiecare câţiva paşi, până când l-am ştiut atât de bine, încât l-aş fi putut desena chiar şi legată la ochi.

Peisajul părea încremenit. Priveam mereu în jur, căutând al patrulea reper — vârful mare de forma unui dom cu o bucată lipsă, un gol rotunjit scobit în unul dintre pereţi, pe care Melanie mi-l arătase abia în dimineaţa aceasta — de parcă perspectiva s-ar fi modificat de când făcusem ultimul pas. Speram să fie ultimul indiciu, pentru că am fi fost norocoase să ajungem atât de departe. Dar aveam senzaţia că Melanie îmi ascunde şi altele şi că sfârşitul călătoriei noastre se afla la o distanţă imposibilă.

După-amiază, am mâncat un baton de cereale, înţelegând prea târziu că îl mâncasem pe ultimul. După ce soarele a apus, noaptea a coborât la fel de repede ca ieri. Melanie era pregătită, deja căutând un loc de popas.

Aici, mi-a spus ea. *Stai cât mai departe de tufişurile de chola. Te agiţi în somn.*

Am zărit cactusul care părea pufos în lumina slabă, atât de plin de ţepi de culoarea osului încât semăna cu o blană, şi m-am cutremurat.

Vrei să dorm, pur şi simplu, pe pământ? Aici?

Vezi altă alternativă? Mi-a simţit panica şi tonul ei s-a înmuiat, de parcă îi era milă. *Uite, e mai bine decât în maşină. Cel puţin e drept. Este prea mare zăpuşeală*

ca vreo vieţuitoare să fie atrasă de căldura corpului tău şi…

— Vieţuitoare? am întrebat eu cu voce tare. *Vieţuitoare?*

Printre amintirile ei, am zărit câteva flashuri cu insecte care păreau foarte primejdioase şi şerpi încolăciţi.

Nu-ţi face griji. A încercat să mă liniştească în timp ce mă ridicam pe vârfuri, departe de orice s-ar fi putut ascunde în nisipul de dedesubt, scrutând întunericul în căutarea unei salvări. *Nimic n-o să te deranjeze, decât dacă-l deranjezi tu prima. La urma urmelor, eşti mai mare decât orice altceva de aici.* O altă amintire scurtă, de data aceasta o sălbăticiune canină, un coiot, ne-a trecut prin minte.

— Perfect, am mormăit eu, ghemuindu-mă pe jos, cu toate că încă îmi era frică de pământul negru de sub mine. Ucisă de câini sălbatici. Cine s-ar fi gândit la un sfârşit atât de… trivial? Cât de extravagant. Bestia cu colţi de pe Planeta Ceţurilor, desigur. Cel puţin ar exista oarece demnitate în a fi doborât de aşa ceva.

Tonul pe care mi-a răspuns Melanie m-a făcut să-mi închipui ochii ei care se dădeau peste cap. *Încetează să te porţi ca un copil. Nimic n-o să te mănânce. Acum, întinde-te şi odihneşte-te. Mâine va fi mai greu decât azi.*

— Mulţumesc pentru veştile bune, am mârâit eu.

Devenea tiranică. M-a făcut să mă gândesc la zicala omenească: „Dă-i un deget şi îţi ia toată mâna“. Dar eram mai extenuată decât bănuiam şi, în timp ce mă aşezam deşi nu doream asta, mi-a fost imposibil să nu mă prăbuşesc, de fapt, în praful gros, plin de pietricele şi să nu închid ochii.

A părut că a trecut doar un minut până la mijirea zorilor, o strălucire orbitoare şi deja destul de cald ca să transpir. Când m-am trezit, am descoperit că praful şi pietricelele formaseră o crustă pe trupul meu; braţul drept era prins sub mine şi îmi înţepenise. M-am dezmorţit şi am tras rucsacul aproape să iau nişte apă.

Melanie nu a fost de acord, dar am ignorat-o. Am căutat sticla pe jumătate goală din care băusem ultima dată, cotrobăind printre cele pline şi cele goale până când am început să văd un tipar.

Cu un sentiment de alarmă în creştere, am început să număr. Am numărat de două ori. Sticlele goale erau cu două mai multe decât cele pline. Deja consumasem mai mult de jumătate din rezerva de apă.

Ţi-am spus că bei prea mult.

Nu i-am răspuns, dar mi-am pus rucsacul pe umeri fără să beau nicio picătură de apă. Aveam o senzaţie oribilă în gură, era uscată, plină de nisip şi de gustul amar al bilei. M-am străduit să ignor acest lucru, am încercat să încetez să-mi mai trec limba, pe care o simţeam ca şmirghelul, peste dinţii acoperiţi de nisip şi am pornit la drum.

În timp ce soarele se ridica tot mai sus şi era tot mai fierbinte, devenea mai greu să ignor mai degrabă stomacul decât gura. Se răsucea şi se contracta la intervale regulate, anticipând mesele care nu apăreau. Până după-amiază, foamea devenise, din disconfortabilă, dureroasă.

Asta nu-i nimic, mi-a amintit Melanie, strâmbându-se. *Ne-a fost şi mai foame.*

Ţie ţi-a *fost,* am ripostat eu. Nu mă simţeam în stare să fac faţă amintirilor ei despre privaţiuni.

Tocmai începeam să disper, când s-a întâmplat ceva bun. În timp ce îmi întorceam capul privind linia orizontului, cu o mişcare de rutină, fără tragere de inimă, forma de bulb a domului a ţâşnit în faţa ochilor mei din mijlocul liniei nordice de vârfuri mici. De unde eram, bucata lipsă se zărea doar ca un dinte.

Pe aproape, a decis Melanie, la fel de entuziasmată ca şi mine că făcusem un progres. M-am întors nerăbdătoare către nord, lungind pasul. *Fii atentă la următoarea.* Şi-a amintit o altă formaţiune, pentru mine, şi am întors repede capul, cu toate că ştiam că este prea devreme să mă uit după ea.

Ar trebui să fie spre est. Nord şi apoi est, şi iarăşi nord. Acesta era tiparul.

Uşurarea de a găsi alt reper m-a făcut să merg mai departe, cu toată sfârşeala din picioare. Melanie m-a îmboldit, scandând încurajări când încetineam, gândindu-se la Jared şi la Jamie când deveneam apatică. Înaintam constant şi aşteptam până când Melanie îmi permitea să beau apă, chiar dacă-mi simţeam gâtul de parcă ar fi fost plin de băşici.

A trebuit să recunosc că mă simţeam mândră de mine pentru că eram atât de rezistentă. Când a apărut drumul prăfuit, mi s-a părut ca o răsplată. Şerpuia către nord, direcţia în care mă îndreptam, dar Melanie era reticentă.

Nu-mi place cum arată, a insistat ea.

Drumul era doar o linie pământie printre tufişuri, definit doar de textura mai lină şi lipsa vegetaţiei. Urme foarte vechi de roţi creau o depresiune dublă pe centrul unei singure benzi.

Când o ia în direcţie greşită, îl părăsim. Deja mergeam pe mijlocul urmelor. *Este mai uşor decât să ocoleşti printre tufişurile de creozot sau să te fereşti de chola.*

Nu mi-a răspuns, dar neliniştea ei m-a făcut să mă simt puţin paranoică. Mi-am continuat căutarea următoarei formaţiuni — un M perfect, două conuri vulcanice de aceeaşi înălţime –, dar scrutam deşertul din jur cu mai multă atenţie decât înainte.

Din cauza plusului de atenţie, am remarcat pata gri din depărtare cu mult timp înainte de a-mi da seama ce este. M-am întrebat dacă ochii nu cumva îmi joacă feste şi am clipit, deranjată de praful care îi acoperea.

Apoi am clipit din nou şi pata a devenit brusc o formă clară, mai apropiată decât crezusem. Era un fel de casă sau clădire, mică şi cu acoperişul de un gri anost.

Fiorul de panică al lui Melanie m-a făcut să părăsesc drumeagul îngust şi să intru în camuflajul dubios al tufişurilor uscate.

Calmează-te, i-am spus. *Sunt sigură că e părăsită.*

De unde ştii? Mă trăgea cu atâta putere înapoi încât trebuia să mă concentrez asupra fiecărui pas pentru a putea înainta.

Cine să locuiască aici? Noi, sufletele, trăim pentru societate. Am auzit amărăciunea explicaţiei şi am ştiut că era din cauza locului unde mă aflam acum — fizic şi metaforic, în mijlocul pustiului. De ce nu mai aparţin comunităţii sufletelor. De ce simt că nu… că nu mai *vreau* să aparţin? făcusem vreodată parte, cu adevărat, din comunitatea care fusese sortită să fie a mea, sau acesta era motivul din spatele lungului şir de vieţi trăite într-un loc sau altul? Fusesem întotdeauna o aberaţie,

sau era ceva în care mă băgase Melanie? Mă schimbase această planetă, sau îmi arătase cum sunt, de fapt?

Melanie nu avea răbdare pentru criza mea personală — voia să mă îndepărtez cât mai mult posibil de acea clădire. Gândurile ei mă smulgeau din ale mele şi le goneau, scoţându-mă din introspecţie.

Calmează-te, i-am ordonat, încercând să mă concentrez, să-mi separ gândurile de ale ei. *Dacă chiar locuieşte cineva aici, acela este om. Ai încredere în mine în privinţa asta; nu există pustnici printre suflete. Poate unchiul tău Jeb…*

A respins acest gând cu asprime. *Nimeni nu ar putea supravieţui aşa, în câmp deschis. Cei ca tine ar fi cercetat cu meticulozitate fiecare habitat. Oricine ar locui aici a fugit sau a devenit ca tine. Unchiul Jeb ar fi găsit o ascunzătoare mai bună.*

Şi dacă oricine a locuit aici a devenit unul dintre noi, *am asigurat-o eu, atunci a părăsit acest loc. Doar un om ar trăi aşa…* M-am oprit brusc, înspăimântată şi eu.

Cum? A reacţionat puternic la frica mea, făcându-ne să încremenim pe loc. Mi-a scanat gândurile, căutând ceva ce mă supărase.

Dar n-am văzut nimic nou. *Melanie, dacă sunt oameni acolo nu unchiul Jeb şi Jared, şi Jamie? Dacă altcineva ne găseşte?*

A absorbit lent ideea, gândindu-se la ea. *Ai dreptate. Ne vor omorî imediat. Desigur.*

Am încercat să înghit, să spăl gustul terorii din gura mea uscată.

Nu va fi altcineva. Cum ar putea fi? a raţionat ea. *Cei din neamul tău sunt departe. Numai cineva care deja se ascundea ar fi avut vreo şansă. Deci, hai să verificăm — tu eşti sigură că nu e cineva ca tine, eu sunt sigură că nu e cineva ca mine. Poate găsim, ceva util, ceva ce putem folosi ca armă.*

M-am cutremurat la gândurile ei despre cuţite ascuţite şi unelte lungi din metal care puteau fi transformate în bâte. *Fără arme.*

Of. Cum de ne-au înfrânt astfel de creaturi fără coloană vertebrală?

Acoperire şi superioritate numerică. Oricine dintre voi, chiar şi cei tineri sunt de o sută de ori mai

primejdioşi decât oricare dintre noi. Dar voi sunteţi ca o termită într-un furnicar. Noi suntem un milion, toţi muncind în armonie perfectă pentru atingerea scopului.

Din nou, în timp ce desenam unitatea, am avut sentimentul covârşitor de panică şi dezorientare.

Am stat printre tufele de creozot în timp ce ne apropiam de mica structură. Părea să fie o casă, o mică cocioabă alături de drum, fără vreun indiciu al unui alt rost. Motivul existenţei sale aici era un mister — acest loc nu avea nimic de oferit decât pustietate şi căldură.

Nu se vedea niciun semn că ar fi fost locuită recent. Cadrul uşii se căsca în absenţa acesteia, doar câteva cioburi de sticlă atârnând în cadrele goale ale ferestrelor. Praful se adunase în pridvor şi se strecurase înăuntru. Pereţii gri păreau să fie înclinaţi din pricina vântului, de parcă aici ar fi bătut întotdeauna din aceeaşi direcţie.

Puteam să-mi controlez anxietatea în timp ce mergeam ezitând spre cadrul gol al uşii; s-ar putea ca aici să fim la fel de singure cum fusesem toată ziua de azi şi cea de ieri. Umbra pe care intrarea neagră o promitea m-a făcut să merg mai departe, anulând teama cu atractivitatea ei. Încă ascultam cu atenţie, dar picioarele mele se mişcau înainte, cu paşi iuţi şi siguri. Am privit din pragul uşii, grăbindu-mă într-o parte, de parcă aş fi vrut să am un perete în spate. A fost ceva instinctiv, un rezultat al zilelor în care Melanie umbla după mâncare. Am rămas îngheţată acolo, speriată de faptul că nu vedeam nimic, aşteptând ca ochii mei să se obişnuiască cu întunericul.

Mica colibă era goală, aşa cum ştiusem că va fi. Înăuntru nu existau mai multe semne decât afară că ar fi fost ocupată. O masă ruptă se sprijinea pe cele două picioare rămase în mijlocul încăperii, iar alături se afla un scaun metalic ruginit. Petice de beton se zăreau prin găurile mari din covorul ponosit şi murdar. Lângă un perete se afla o chicinetă cu o chiuvetă ruginită, un rând de dulapuri unele fără uşi — şi un frigider care îmi ajungea până la talie, cu uşa deschisă dezvăluind interiorul mucegăit şi negru. Rama unei canapele era sprijinită de peretele cel mai îndepărtat, dar toate saltelele dispăruseră, încă atârnată deasupra canapelei,

doar puţin îndoită se afla poza înrămată a unor câini care jucau poker.

Ca acasă, a gândit Melanie, suficient de uşurată pentru a fi sarcastică. *Are mai multe articole de decor decât apartamentul tău.*

Deja mă îndreptam către chiuvetă.

Visezi, a adăugat Melanie îndatoritoare.

Desigur, ar fi fost o risipă să ai apă curentă în acest loc izolat; sufletele se ocupau prea bine de asemenea detalii pentru a lăsa în urma lor o asemenea anomalie. Totuşi, trebuia să răsucesc robinetele vechi. Unul mi s-a spart în mână, de ruginit ce era.

M-am apropiat apoi de dulapuri, îngenunchind pe covorul murdar pentru a mă uita cu grijă înăuntru. Am rămas la distanţă în timp ce deschideam uşa, de teamă că s-ar putea să deranjez din culcuş vreun animal veninos de deşert.

Primul era gol, fără tăblia din spate, aşa încât puteam vedea scândurile din lemn ale peretelui exterior. Următorul nu avea uşă, dar în el se afla un maldăr de ziare vechi, acoperite cu praf. Am scos unul, curioasă, scuturând praful pe duşumeaua şi mai prăfuită, şi am citit data.

Din vremuri omeneşti, am remarcat eu. Nu că aveam nevoie de dată ca să-mi dau seama de asta.

„Un bărbat îi dă foc fiicei sale de trei ani, iar acesta moare“, a ţipat la mine titlul de pe prima pagină, însoţit de o fotografie a unui angelic copil blond. Aceasta nu era prima pagină. Oroarea detaliată aici nu era atât de hidoasă încât să merite prioritatea primei pagini. Dedesubt era faţa unui om căutat pentru uciderea soţiei şi a doi copii cu doi ani înainte de data în care apăruse ziarul; articolul scria despre posibilitatea ca el să fi fost zărit în New Mexico. Doi oameni au fost omorâţi şi alţi trei răniţi într-un accident provocat de un şofer beat. Investigaţia unei fraude şi a unei crime legate de presupusa sinucidere a unui proeminent bancher local. În urma retragerii unei mărturii, un pedofil recunoscut a fost eliberat. Animale de companie măcelărite găsite într-un tomberon.

Mi s-a făcut silă şi am dat ziarul de-o parte, punându-l la loc în dulap.

Acelea erau excepţiile, nu normalitatea, a gândit Melanie în tăcere, încercând să împiedice oroarea proaspătă a reacţiei mele să-şi facă loc printre amintirile acelor ani şi să le dea o nouă culoare.

Înţelegi, totuşi, că ne-am gândit că am putea să îmbunătăţim lucrurile? Cum să fi presupus că voi poate nu meritaţi toate lucrurile excelente ale acestei lumi?

Răspunsul ei a fost acid. *Dacă voiaţi să curăţaţi planeta, puteaţi foarte bine să o aruncaţi în aer.*

În ciuda a ceea ce visau scriitorii voştri de science-fiction, pur şi simplu nu avem tehnologia necesară.

N-a fost de părere că gluma mea era amuzantă.

În afară de asta, am adăugat eu, *ar fi fost aşa o risipă. Este o planetă încântătoare. Cu excepţia acestui deşert incalificabil, desigur.*

Aşa mi-am dat seama că sunteţi aici, ştii, a spus ea, gândindu-se iarăşi la titlurile dezgustătoare. *Când ştirile de seară nu au fost altceva decât povestiri educative, când pedofilii şi drogaţii făceau coadă la spitale pentru a se preda, când totul a devenit idilic, atunci a fost clară existenţa voastră.*

— Ce denaturare îngrozitoare! am zis eu sec, întorcându-mă spre următorul dulăpior. Am tras uşa înţepenită şi am găsit filonul de aur. *Biscuiţi!* am ţipat eu, înşfăcând cutia decolorată, pe jumătate sfărâmată cu biscuiţi săraţi. În spatele ei se afla o alta, care arăta de parcă cineva călcase pe ea. *Twinkies*[5]*!* am jubilat.

Uită-te! m-a îmboldit Melanie, arătând cu un deget mental trei sticle prăfuite cu înălbitor aliate în fundul dulapului.

La ce-ţi trebuie înălbitorul? am întrebat eu, desfăcând deja cutia cu biscuiţi. *Să-l arunci în ochii cuiva? Sau să-i dai în cap cu sticla?*

Spre încântarea mea, biscuiţii, deşi fărâmiţaţi, se aflau încă în ambalajul lor de plastic. Am desfăcut unul şi am început să scutur firimiturile în gură, înghiţindu-le pe jumătate mestecate. Nu le puteam mânca suficient de repede.

Deschide o sticlă şi miroase-o, mi-a cerut ea, ignorându-mi comentariul. *Aşa obişnuia tata să păstreze apa în garaj. Reziduurile de înălbitor împiedicau stricarea apei.*

Imediat. Am terminat o porţie de firimituri şi am început-o pe următoarea. Erau foarte râncede, dar, în comparaţie cu gustul pe care îl aveam în gură, păreau ambrozie. După ce am terminat-o pe a treia mi-am dat seama că sarea făcea ca biscuiţii să îmi ardă pe buze şi în colţurile gurii.

Am ridicat una dintre sticlele de înălbitor, sperând că Melanie avea dreptate. Îmi simţeam braţele slăbite şi grele, abia putând să ridice sticla. Acest lucru ne preocupa pe amândouă. Cât de mult se deteriorase deja condiţia noastră fizică? Cât de departe vom mai putea merge?

Capacul sticlei era atât de strâns, încât m-am întrebat dacă nu cumva se topise, lipindu-se de gâtul sticlei. Totuşi, în cele din urmă, am fost în stare să-l desfac cu dinţii. Am mirosit interiorul cu grijă, fiindcă nu ţineam să leşin din cauza vaporilor de înălbitor. Mirosul de chimicale era foarte slab. Am mirosit din nou. Era apă, în mod sigur. Apă stătută, coclită, dar apă. Am luat o mică înghiţitură. Nu era apă proaspătă de izvor, dar era umezeală. Am început să beau pe nerăsuflate.

Ia-o uşor, m-a atenţionat Melanie şi am fost de acord. Am dat peste această comoară, dar nu avea sens să o irosim. În plus, voiam ceva solid, acum că arsura sării dispăruse. M-am întors la cutia cu Twinkies şi am lins trei dintre prăjiturelele terciuite din interior.

Ultimul dulap era gol.

Îndată ce chinurile foamei s-au mai estompat, nerăbdarea lui Melanie a început să îmi invadeze gândurile. Fiindcă, de data acesta, nu simţeam nicio opoziţie, am încărcat rapid prada în rucsac, punând sticlele goale de apă în chiuvetă, pentru a le face loc celorlalte. Bidoanele de înălbitor erau grele, dar greutatea lor era reconfortantă. Însemna că în această noapte nu aveam să mai dorm iarăşi în deşert însetată şi înfometată. Cu energia dată de zahăr începând să îmi vâjâie prin vene, am ieşit din nou în după-amiaza strălucitoare.

CAPITOLUL 12:
Eşuând

— E imposibil! Ai înţeles greşit! Nu e bine! Nu se poate!

Am privit în depărtare, senzaţia de rău dată de neîncredere transformându-se rapid în groază.

Ieri-dimineaţă, la micul dejun, mâncasem ultima bucăţică de Twinkie. Ieri clupă-amiază, găsisem vârfurile duble şi m-am îndreptat din nou către est. Melanie îmi dezvăluise ceea ce promisese că era ultima formaţiune care trebuia găsită. Vestea aproape că m-a făcut să devin isterică de bucurie. Noaptea trecută, băusem ultima porţie de apă. Fusese ziua a patra.

Dimineaţa de azi era o amintire neclară despre un soare orbitor şi speranţă disperată. Timpul trecea şi eu căutam ultimul reper cu un sentiment de panică în creştere. Nu vedeam niciun loc unde ar fi putut să fie; linia lungă, dreaptă a unui podiş flancat de ambele părţi de vârfuri tocite, ca nişte santinele. Un asemenea aranjament ar necesita spaţiu, iar munţii dinspre est şi nord erau plini de colţuri ascuţite. Nu-mi dădeam seama unde între ei s-ar fi putut ascunde podişul neted.

La mijlocul dimineţii — soarele era încă la est, în ochii mei — m-am oprit să mă odihnesc. Mă simţeam atât de slăbită încât mi s-a făcut frică. Fiecare muşchi din trup începuse să mă doară, dar nu era doar din cauza mersului. Simţeam durerea pricinuită de efort şi, de asemenea, durerea provocată de dormitul pe pământ, iar acestea erau diferite de noua durere. Corpul meu se deshidrata şi această durere era a muşchilor care protestau faţă de această tortură. Ştiam că, în curând, nu voi mai putea merge.

M-am întors cu spatele spre est, ca să împiedic soarele să îmi bată în faţă, pentru o clipă.

Atunci am văzut-o. Linia lungă, dreaptă a podişului, nu puteai să îl confunzi cu altceva, datorită vârfurilor care îl străjuiau. Era acolo, atât de departe spre vest încât părea licărirea unui miraj, plutind, suspendat deasupra deşertului asemenea unui nor întunecat. Fiecare pas pe care îl făcusem fusese în direcţia greşită. Ultimul reper era mai departe spre vest decât mersesem în toată călătoria noastră.

— Imposibil, am şoptit din nou.

Melanie era îngheţată în capul meu, fără să gândească, inertă, încercând cu disperare să respingă această nouă înţelegere a situaţiei. Am aşteptat-o, privirea mea urmărind formele indiscutabil familiare, până când brusca ei acceptare şi durere m-au făcut să cad în genunchi. Bocetul ei tăcut de înfrângere a avut ecou în capul meu şi mi-a amplificat durerea. Respiraţia mi-a devenit neregulată — un hohot de plâns tăcut, fără lacrimi. Soarele mi s-a târât în sus pe spate, căldura lui lovindu-mă puternic prin părul întunecat.

Umbra forma un mic cerc în jurul meu, când mi-am recăpătat controlul. Cu mare greutate, m-am ridicat în picioare. Mici pietricele ascuţite mi se lipiseră de pielea de pe picioare. Nu m-am ostenit să le îndepărtez. Timp îndelungat, fierbinte, am privit podişul plutitor care parcă îşi bătea joc de mine, din vest.

Şi, în sfârşit, fără să ştiu prea bine de ce, am pornit către el. Ştiam un singur lucru: eu eram cea care se mişca, nimeni altcineva. Melanie era atât de mică în creierul meu — o mică capsulă de durere învelită strâns în ea însăşi. Nu aveam niciun ajutor din partea ei.

Paşii mei scârţâiau încet pe pământul sfărâmicios.

— La urma urmelor, era doar un nebun bătrân, care se amăgea singur, am murmurat doar pentru mine.

Un fior ciudat m-a izbit în piept şi o tuse răguşită mi-a urcat în gât. Valul de tuse bolovănoasă s-a revărsat în continuare, dar abia când am simţit în ochi înţepătura lacrimilor care nu aveau de unde să vină mi-am dat seama că râdeam.

— N-a fost niciodată… nimic… aici! am icnit printre spasmele de isterie.

M-am împleticit mergând mai departe, de parcă aş fi fost beată, paşii mei formând o urmă neregulată în spate.

Nu. Melanie s-a desprins din nefericirea ei, pentru a apăra credinţa de care încă se agăţa. *Am înţeles greşit sau ceva de genul ăsta. E vina mea.*

Am râs de ea. Sunetul a fost absorbit de vântul care ardea.

Stai, stai, a gândit ea, încercând să-mi abată atenţia de la faptul că râdeam de această situaţie. *Nu crezi că… adică, crezi că poate* ei *au încercat asta?*

Teama ei neaşteptată m-a surprins în mijlocul unui hohot de râs. M-am înecat cu aerul fierbinte, în timp ce pieptul îmi bătea din pricina accesului de isterie morbidă. Până să-mi recapăt respiraţia, orice urmă de umor negru dispăruse. Instinctiv, privirea mea a măturat vidul deşertului, în căutarea unei dovezi că nu eram prima care îşi pierdea viaţa în felul acesta. Câmpia era imposibil de vastă, dar nu mi-am putut controla căutarea frenetică a vreunor… rămăşiţe.

Nu, sigur că nu. Melanie încerca deja să se liniştească. *Jared este prea deştept. N-ar fi venit niciodată aici nepregătit, aşa cum am făcut noi. Nu l-ar fi pus niciodată pe Jamie în primejdie.*

Sunt convinsă că ai dreptate, i-am spus, vrând să cred asta la fel de mult ca ea. *Sunt sigură că nimeni din întregul univers n-ar fi putut să fie atât de prost. În afară de asta, probabil că el nu a venit niciodată să caute. Probabil că niciodată nu şi-a dat seama. Aş fi vrut ca nici tu să nu o faci.*

Picioarele mele continuau să se mişte. Abia dacă eram conştientă de asta. Părea atât de nesemnificativ comparativ cu distanţa din faţă. Şi chiar dacă am fi fost transportate ca prin farmec la poalele podişului, ce mare lucru? Nimeni nu ne aştepta acolo pentru a ne salva.

— O să murim, am spus eu.

Am fost surprinsă că nu era nici urmă de teamă în vocea mea scrâşnită. Era un fapt ca oricare altul. Soarele este fierbinte. Deşertul este arid. Noi vom muri.

Da. Şi ea era calmă. Asta, moartea, era mai uşor de acceptat decât că eforturile noastre fuseseră ghidate de nebunie.

— Nu te deranjează?

S-a gândit un moment, înainte de a răspunde.

Cel puţin am murit încercând. Şi am câştigat. Nu i-am trădat niciodată. Nu le-am făcut rău niciodată. Am

făcut tot posibilul să-i găsesc. Am încercat să-mi ţin promisiunea… Am murit pentru ei.

Am numărat nouăsprezece paşi înainte de a-i putea răspunde. Nouăsprezece scârţâituri lente, inutile pe nisip.

— Atunci eu de ce mor? am întrebat, senzaţia de înţepătură revenind în canalele lacrimale secate. Cred că din cauză că am pierdut, nu? De aia?

Am numărat treizeci şi patru de scârţâituri înainte ca ea să aibă un răspuns la întrebarea mea.

Nu, a gândit ea încet. *Nu cred că acesta este motivul. Cred… Ei bine, cred că, poate… mori să fii om.* Aproape că a existat un zâmbet în gândul ei, la auzul înţelesului dublu al propoziţiei. *După toate planetele şi gazdele prin care ai trecut, ai găsit, în sfârşit, un loc şi un trup pentru care ai muri. Cred că ţi-ai găsit casa, Rătăcitoareo.*

Zece scârţâituri.

Nu mai aveam putere să-mi mai deschid buzele.

Atunci, păcat că nu am putut să stau mai mult aici.

Nu am fost sigură ce răspuns mi-a dat. Poate că încerca să mă facă să mă simt mai bine. O recompensă pentru că o adusesem aici să moară. Câştigase; nu dispăruse niciodată.

Paşii mei au început să fie tot mai ezitanţi. Muşchii mei ţipau să am milă de ei. Nu aveam nicio posibilitate de a le calma durerea. Cred că m-aş fi oprit chiar acolo, dar Melanie, ca întotdeauna, era mai puternică decât mine.

O simţeam acum, nu doar în minte, ci şi în membre. Pasul mi s-a lungit; urma pe care o lăsam în spate era mai dreaptă. Prin simpla forţă a voinţei, mi-a târât carcasa pe jumătate moartă către imposibila ţintă.

Simţeam o bucurie neaşteptată faţă de lupta inutilă. La fel cum eu o puteam simţi pe ea, ea îmi putea simţi corpul. Trupul nostru, acum; slăbiciunea mea i-a cedat ei controlul. A savurat libertatea de a mişca înainte braţele şi picioarele, indiferent cât de inutile erau aceste gesturi. Era fericire doar pentru că o *putea* face din nou. Se diminuase chiar şi durerea morţii lente în care ne cufundam.

Ce crezi că e dincolo? a întrebat ea în timp ce mărşăluiam către sfârşit. *Ce vei vedea, după ce murim?*

Nimic. Cuvintele erau goale şi dure, şi sigure. *Există un motiv pentru care o numim moartea finală.*

Sufletele nu cred în viaţa de apoi?

Avem atât de multe vieţi. Orice altceva în plus ar fi… să cerem prea mult. Murim o mică moarte de fiecare dată când părăsim o gazdă. Trăim din nou în alta. Când vom muri aici, acesta va fi sfârşitul.

A urmat o lungă pauză, în timp ce picioarele noastre se mişcau din ce în ce mai încet.

Dar tu? am întrebat eu până la urmă. *După toate astea, mai crezi că există şi altceva?* Gândurile mele au scormonit prin amintirile ei despre sfârşitul lumii omeneşti.

Se pare că există nişte lucruri care nu *pot muri.*

În mintea noastră, chipurile lor erau aproape şi le vedeam limpede. Dragostea pe care am simţit-o pentru Jared şi Jamie părea permanentă. În acel moment, m-am întrebat dacă moartea era suficient de puternică pentru a distruge ceva atât de vital şi de pătrunzător. Poate că această dragoste va trăi în continuare cu ea, într-un loc de basm cu porţi de mărgăritar. Nu cu mine.

Va fi o uşurare să mă eliberez de asta? Nu eram sigură. Părea a fi deja o parte din ceea ce eram.

Am mai rezistat doar câteva ore. Nici măcar forţa colosală a minţii lui Melanie nu mai putea susţine corpul care se prăbuşea. Abia dacă mai puteam vedea. Parcă nu mai găseam oxigen în aerul uscat pe care îl absorbeam şi pe care apoi îl scuipam. Durerea făcea ca de pe buzele noastre să iasă scâncete răguşite.

Niciodată nu te-ai simţit atât *de rău,* am necăjit-o eu abia perceptibil, în timp ce ne clătinam spre tulpina uscată a unui copac care era abia cu puţin mai înalt decât tufişurile din preajmă. Voiam să ajungem la fâşia îngustă de umbră înainte de a ne prăbuşi.

Nu, a fost ea de acord. *Nu mi-a fost niciodată atât de rău.*

Ne-am atins scopul. Copacul mort şi-a aruncat umbra împăienjenită asupra noastră, iar picioarele au cedat sub noi. Ne-am întins, dorind ca niciodată să nu mai simţim soarele pe faţă. Capul s-a întors într-o parte din proprie voinţă, în căutarea aerului arzător. Am privit praful aflat la câţiva centimetri de nasul nostru şi am ascultat gâfâitul respiraţiei.

După un timp lung sau scurt, nu ştiam, ne-am închis ochii. Pleoapele noastre erau roşii şi strălucitoare pe dinăuntru. Nu simţeam nimic din umbra palidă; poate că nu se mai afla deasupra noastră.

Cât timp? am întrebat-o.

Nu ştiu. N-am mai murit până acum..

O oră? Mai mult?

Habar n-am.

Unde-s coioţii când ai nevoie de ei?

Poate vom avea noroc… să scăpăm de ghearele fiarelor sau ceva…

Gândul ei era incoerent.

Aceea a fost ultima noastră conversaţie. Era prea greu să te concentrezi pentru a forma cuvinte. Era mai dureros decât am crezut că va fi. Toţi muşchii din corp se revoltau, se contractau şi erau cuprinşi de spasme în lupta lor împotriva morţii.

Noi nu luptam. Ne-am lăsat în voia sorţii şi am aşteptat, în vreme ce gândurile treceau haotic de la o amintire la alta. Pe când încă eram lucide, am murmurat în minte un cântec de leagăn. Era cel cu care îl alinam pe Jamie când pământul era prea tare sau aerul prea rece, sau frica era prea puternică pentru a putea dormi. I-am simţit greutatea capului în scobitura de sub umăr şi forma spatelui sub braţ. Şi apoi ni s-a părut de parcă capul *nostru* se afla cuibărit sub un umăr mai larg şi un alt cântec de leagăn ne alina pe *noi.*

Pleoapele ne-au devenit negre, dar nu din pricina morţii. Căzuse noaptea şi acest lucru ne-a întristat. Fără căldura zilei, probabil că vom trăi mai mult.

Un timp incalculabil, a fost întuneric şi tăcere. Apoi s-a auzit un sunet.

Abia dacă ne-a trezit. Nu eram sigure dacă nu cumva ni-l imaginasem. Poate că, la urma urmelor, era un coiot. Voiam să fie? Nu ştiam. Am pierdut şirul gândurilor şi am uitat zgomotul.

Ceva ne-a zgâlţâit, ne-a tras de braţele amorţite. Nu puteam forma cuvintele pentru a ne exprima dorinţa de a se întâmpla repede, dar aceasta era speranţa noastră. Am aşteptat tăietura dinţilor. În loc de asta, trasul s-a transformat în împins şi am simţit cum faţa ne era întoarsă către cer.

Ceva a curs peste faţa noastră — umed, rece şi imposibil. Ni s-a prelins peste ochi, spălând nisipul de pe ei. Pleoapele au fluturat, ochii au clipit pentru a se apăra de picături. Bărbia ni s-a ridicat, căutând disperată, gura deschizându-se şi închizându-se cu o slăbiciune oarbă, patetică, ca a unui pui abia ieşit din ou.

Am crezut că am auzit un oftat.

Şi apoi apa ne-a curs în gură şi am înghiţit, şi ne-am înecat cu ea. Apa a dispărut în timp ce ne-am înecat, iar mâinile noastre slabe s-au întins după ea. Am simţit bătăi grele pe spate, până când am putut respira. Mâinile noastre continuau să se agaţe de aer, căutând apa.

În mod cert, de data aceasta, am auzit un suspin.

Ceva a apăsat buzele noastre crăpate şi apa a curs. Am băut cu lăcomie, atente să nu respirăm în acelaşi timp. Nu că ne-ar fi păsat dacă ne înecăm, dar nu voiam ca apa să ne fie luată din nou.

Am băut până când ni s-a umplut burta şi ne-a durut. Apa a început să picure, până când s-a oprit şi am ţipat răguşite în semn de protest. Iarăşi, un alt recipient ne-a fost lipit de buze şi am sorbit frenetic până când şi acesta s-a golit.

Stomacul nostru ar fi explodat dacă am mai fi luat vreo înghiţitură, dar totuşi am clipit şi am încercat să ne concentrăm pentru a vedea dacă mai găsim apă. Era prea întuneric; nu se vedea nici măcar o stea. Şi apoi am clipit din nou şi am înţeles că întunericul era mult mai aproape decât cerul. O siluetă plutea deasupra noastră, mai întunecoasă decât noaptea.

Se auzea zgomotul slab al unei ţesături care se freca de ea înseşi şi nisipul care foşnea sub un călcâi. Silueta s-a îndepărtat şi am auzit un fâsâit ascuţit — zgomotul unui fermoar, asurzitor în nemişcarea nopţii.

Ca un pumnal, o lumină ne-a sfâşiat ochii. Am gemut de durere şi mâinile au zburat pentru a ne acoperi ochii. Chiar şi în spatele pleoapelor, lumina era prea strălucitoare. Lumina a dispărut şi am simţit răsuflarea următorului suspin lovindu-ne faţa.

Am deschis ochii cu grijă, mai orbite decât înainte. Oricine stătea în faţa noastră era nemişcat şi nu spunea nimic. Am început să simţim tensiunea clipei, dar părea

îndepărtat, dincolo de noi. Era greu să ne pese de altceva decât de apa din stomac şi de unde am fi putut căpăta mai multă. Am încercat să ne concentrăm, să vedem ce ne salvase.

Primul lucru de care ne-am dat seama, după minute bune de clipit şi privit printre pleoape, a fost albul gros care cădea dinspre faţa întunecată, milioane de aşchii palide în noapte. Când am pus mâna, am constatat că era o barbă — ca a lui Moş Crăciun, am gândit haotic — celelalte elemente ale chipului erau furnizate de memorie. Totul se potrivea: nasul mare cu o despicătură în vârf, oasele mari ale obrazului, sprâncenele albe şi groase, ochii adânciţi şi pielea ridată. Deşi vedeam doar fragmente din fiecare trăsătură, ştiam cum le va dezvălui lumina.

— Unchiule Jeb, am murmurat surprinse. Ne-ai găsit.

Unchiul Jeb, care stătea pe vine lângă noi, s-a lăsat pe călcâie când i-am rostit numele.

— Ei bine, a spus el şi vocea lui aspră a trezit o mulţime de amintiri. Ei bine, avem o problemă.

CAPITOLUL 13:
Condamnată

— SUNT AICI?

Cuvintele au explodat înecate — au ţâşnit din noi la fel cum ne ieşise apa din plămâni, expulzată. După apă, această întrebare era tot ce conta.

— Au scăpat?

Expresia de pe chipul unchiului Jeb era imposibil de descifrat în întuneric.

— Cine? a întrebat el.

— Jamie, Jared! Şoapta noastră a ars ca un ţipăt. Jared era cu Jamie. Fratele nostru! Sunt aici? Au venit? I-ai găsit şi pe ei?

Abia dacă a existat o pauză.

— Nu.

Răspunsul lui a fost ferm şi în el nu era nici urmă de milă, niciun sentiment.

— Nu, am şoptit noi. Nu eram ecoul lui, protestam împotriva faptului că ne căpătăm viaţa înapoi. Ce rost avea?

Am închis ochii din nou şi am ascultat durerea din trup. Am lăsat-o să învăluie durerea din minte.

— Uite, a spus unchiul Jeb după un moment. Eu, of, trebuie să mă ocup de ceva. Odihneşte-te puţin şi mă întorc să te iau.

N-am prins înţelesul vorbelor sale, am auzit doar sunetele. Ochii noştri au rămas închişi. Paşii lui au scârţâit, îndepărtându-se. Nu ne-am dat seama în ce direcţie s-a dus. Oricum nu ne păsa.

Dispăruseră. Nu exista nicio modalitate de a-i găsi, nicio speranţă. Jared şi Jamie dispăruseră, un lucru pe care ştiau bine să îl facă, şi nu îi vom mai vedea niciodată.

După apa băută şi în aerul răcoros al nopţii am devenit din nou lucide, ceva ce nu voiam. Ne-am

răsucit, pentru a ne îngropa iarăşi faţa în nisip. Eram atât de obosite, dincolo de extenuare, o stare mult mai profundă, mai dureroasă. Puteam dormi, cu siguranţă. Tot ce aveam de făcut era să nu gândim. Puteam face asta.

Am făcut-o.

Când ne-am trezit, era încă noapte, dar zorii ameninţau la orizontul estic — munţii erau mărginiţi de o vagă linie roşie. În gură, aveam gust de praf şi, la început, am fost sigure că visasem apariţia unchiului Jeb. Sigur că visasem.

Mintea ne era mai limpede în această dimineaţă şi am remarcat rapid forma ciudată de lângă obrazul drept — ceva ce nu era o piatră sau un cactus. Am atins-o şi era dură şi netedă. Am clătinat-o şi, din interior, s-a auzit sunetul încântător făcut de apa care clipocea.

Unchiul Jeb a fost real şi ne lăsase un bidon.

Ne-am ridicat cu grijă, surprinse că nu ne-am rupt în două ca un vreasc uscat. De fapt, ne simţeam mai bine. Probabil că apa avusese timp să acţioneze în corp. Durerea se mai domolise şi, pentru prima dată după o vreme îndelungată, am simţit foamea din nou.

Degetele ne erau înţepenite şi neîndemânatice în timp ce am răsucit dopul bidonului. Nu era plin, dar conţinea destulă apă pentru a ne umple din nou burta — probabil că aceasta se micşorase. Am băut-o pe toată; terminasem cu raţionalizarea.

Am lăsat bidonul de tablă să cadă pe nisip şi a scos un pocnet slab în tăcerea de dinaintea zorilor. Ne simţeam complet treze acum. Am oftat, preferând inconştienţa, şi ne-am lăsat capul în palme. Şi acum ce facem?

— De ce i-ai dat apă, Jeb? a vrut să ştie o voce furioasă, chiar în spatele nostru.

Ne-am răsucit pe genunchi. Ceea ce am văzut ne-a făcut inima să bată mai repede, iar de vigilenţa noastră s-a ales praful.

Opt oameni înconjuraseră pe jumătate locul de sub copacul unde mă adăpostisem să mor. Nu era nicio îndoială că erau oameni, toţi. Nu văzusem niciodată chipuri contorsionate de asemenea expresii — nu la cei din neamul meu. Aceste buze strânse de ură, răsfrânte

peste dinţi încleştaţi, ca la animalele sălbatice. Aceste sprâncene împreunate peste ochi care ardeau de furie.

Şase bărbaţi şi două femei, unii foarte mari, cei mai mulţi mai mari decât mine. Am simţit cum sângele mi se scurge din chip în timp ce pricepeam de ce îşi ţin mâinile atât de ciudat — strânse în faţă, fiecare balansând un obiect. Aveau arme. Unii aveau cuţite — câteva scurte, la fel ca acelea pe care le aveam eu în bucătărie, şi altele mai lungi, unul uriaş şi ameninţător. Acest cuţit nu îşi avea rostul în bucătărie. Melanie mi-a furnizat numele: o macetă.

Alţii aveau bare lungi, unele din metal, altele din lemn. Bâte.

Printre ei, l-am recunoscut pe unchiul Jeb. În mâinile sale, ţinut lejer, se afla un obiect pe care nu îl mai văzusem în realitate, doar în amintirile lui Melanie, la fel ca pe cuţitul cel mare. Era o puşcă.

Am văzut toate astea cu oroare, dar Melanie le privea cu mirare, mintea ei şovăind la constatarea numărului lor. Opt supravieţuitori umani. Crezuse că Jared era singurul sau, în cel mai bun caz, cu doar alţi doi. Să vadă atât de mulţi oameni în viaţă a umplut-o de bucurie.

Eşti o proastă, i-am spus. *Uită-te la ei. Priveşte-i aşa cum sunt.*

Am silit-o să vadă lucrurile din perspectiva mea: să vadă formele ameninţătoare din interiorul jeanşilor şi a cămăşilor uşoare din bumbac, maronii din pricina prafului. S-ar putea să fi fost oameni — aşa cum se gândea ea la cuvânt — odată, dar în acest moment erau altceva. Erau barbari, monştri. Stăteau deasupra noastră, setoşi de sânge.

În fiecare pereche de ochi se citea o sentinţă de moarte.

Melanie a văzut toate astea şi, cu toate că îi era greu să admită, a trebuit să recunoască că aveam dreptate. În clipa aceasta, oamenii ei dragi se aflau în starea lor cea mai proastă — la fel ca în poveştile din ziarul pe care îl găsisem în coliba abandonată. Ne uitam la nişte criminali.

Ar fi trebuit să fim mai deştepte; ar fi trebuit să murim ieri.

De ce unchiul Jeb ne-a ţinut în viaţă ca să avem parte de aşa ceva?

Un fior m-a străbătut la acest gând. Am revăzut istoria atrocităţilor omeneşti. Nu aveam stomacul suficient de rezistent pentru asta. Poate că ar fi trebuit să mă concentrez mai puternic. Ştiam că existau motive pentru care oamenii îşi lăsau duşmanii să trăiască, pentru scurt timp. Lucruri pe care le voiau din mintea sau de la trupul lor…

Desigur, mi-a venit imediat ideea — unicul secret pe care ei l-ar fi vrut de la mine. Cel pe care niciodată, niciodată nu l-aş fi putut trăda. Indiferent ce mi-ar face. Ar trebui să mă ucidă mai întâi.

N-am lăsat-o pe Melanie să vadă secretul pe care îl apăram. Am folosit împotriva ei propriile sale metode de apărare şi am ridicat un zid în minte, pentru a mă ascunde în spatele lui în timp ce mă gândeam, pentru prima dată de la implantare, la acea informaţie. Nu avusesem niciun motiv să mă gândesc la ea înainte.

Melanie, aflată de cealaltă parte a zidului, abia dacă era curioasă; nu a făcut niciun efort să treacă de el. Existau probleme mult mai urgente decât faptul că ea nu era singura care avea secrete.

Avea vreo importanţă faptul că mi-am protejat secretul faţă de ea? Nu eram la fel de puternică ca Melanie; nu aveam nicio îndoială că ea putea îndura tortura. Cât de multă durere puteam suporta înainte de a le spune tot ce voiau?

Stomacul mi s-a revoltat. Sinuciderea era o opţiune care îmi repugna mai rău, pentru că ar fi fost şi crimă. Melanie ar fi fost implicată fie în tortură, fie în moarte. Voi aştepta până când nu va mai exista absolut nicio alternativă.

Nu, ei nu pot face asta. Unchiul Jeb nu îi va lăsa niciodată să îmi facă rău.

Unchiul Jeb nu ştie că eşti aici, i-am reamintit.

Spune-i!

M-am concentrat asupra chipului bărbatului în vârstă, barba groasă şi albă mă împiedica să-i văd expresia gurii, dar ochii lui nu păreau să ardă ca ai celorlalţi. Din colţul ochiului, am văzut cum câţiva bărbaţi şi-au mutat privirea de la mine la el. Aşteptau ca el să răspundă la întrebarea care mă alertase pe mine la

vederea prezenţei lor. Unchiul Jeb m-a privit, ignorându-i.

Nu pot să-i spun, Melanie. Nu o să mă creadă. Şi dacă ei cred că îi mint, vor bănui că sunt o Căutătoare. Probabil că au trecut prin destule pentru a şti că numai o Căutătoare ar veni până aici cu o minciună, o poveste concepută pentru a se infiltra.

Melanie a recunoscut imediat adevărul din gândul meu. Singur cuvântul *Căutătoare* a făcut-o să se crispeze de ură şi ştia că aceşti străini ar avea aceeaşi reacţie.

Oricum, nu contează. Sunt un suflet — asta este suficient pentru ei.

Cel care avea maceta — cel mai mare dintre bărbaţi, cu părul negru, faţa ciudat de albă şi ochi albaştri, vioi — a scos un sunet de dezgust şi a scuipat pe pământ. A făcut un pas înainte, ridicând încet lama lungă.

Mai bine repede decât încet. Mai bine că a fost această mână brutală şi nu mâna mea cea care ne-a ucis. Bine că n-am murit ca o creatură violentă, vinovată pentru sângele lui Melanie, ca şi pentru al meu.

— Stai, Kyle.

Cuvintele lui Jeb erau domoale, aproape normale, dar bărbatul cel mare s-a oprit. S-a strâmbat şi s-a întors spre unchiul lui Melanie.

— De ce? Ai spus că eşti sigur. Este una dintre ei.

Am recunoscut vocea — era aceeaşi care îl întrebase pe Jeb de ce mi-a dat apă.

— Ei bine, da, cu siguranţă este. Dar e puţin mai complicat.

— În ce fel?

Întrebarea a fost pusă de alt bărbat. Stătea alături de Kyle cel mare şi cu părul întunecat şi semănau atât de mult încât, în mod cert, erau fraţi.

— Vezi tu, aici este şi nepoata mea.

— Nu, nu mai este, a spus Kyle cu voce plată.

A scuipat din nou şi a făcut un alt pas deliberat în direcţia mea, având cuţitul pregătit. Îmi dădeam seama din poziţia umerilor pregătiţi de acţiune că vorbele nu îl vor opri din nou. Mi-am închis ochii.

S-au auzit două clicuri metalice ascuţite şi cineva a gemut. Am deschis ochii din nou.

— Ţi-am spus să stai, Kyle.

Vocea unchiului Jeb era încă relaxată, dar strângea în mână puşca aţintind-o către spatele lui Kyle. Kyle a încremenit la doar câţiva paşi de mine; maceta atârna nemişcată în aer deasupra umărului său.

— Jeb, a spus fratele său, oripilat, ce faci?

— Îndepărtează-te de fată, Kyle.

Kyle s-a întors cu spatele la noi, răsucindu-se furios spre Jeb.

— Nu este o fată, Jeb!

Jeb a ridicat din umeri; puşca i-a rămas pregătită în mâini, îndreptată către Kyle.

Sunt lucruri care trebuie discutate.

Doctorul ar putea afla câte ceva despre ea, a propus o voce răguşită de femeie.

M-am încordat la auzul cuvintelor, ele descriind cele mai îngrozitoare dintre temerile mele. Cum Jeb tocmai mă numise nepoata lui, permisesem prosteşte apariţia unui licăr de speranţă poate că vor fi miloşi. Fusesem proastă să cred asta, chiar şi pentru o secundă. Singura milă pe care o puteam spera din partea acestor creaturi era moartea.

M-am uitat la femeia care vorbise, surprinsă să constat că era la fel de bătrână ca Jeb, poate chiar mai bătrână. Părul ei era mai curând cenuşiu întunecat decât alb, de aceea nu-i remarcasem vârsta mai devreme. Faţa ei era brăzdată de riduri, toate orientate în jos în linii furioase. Dar, dincolo de cute, era ceva familiar în acele trăsături.

Melanie a făcut legătura între acest chip străvechi şi o altă faţă, mai netedă, din amintirile ei.

— Mătuşă Maggie? Eşti aici? Cum? Sharon este…

Cuvintele erau ale lui Melanie, dar au ţâşnit din gura mea şi nu am fost în stare să le opresc. Timpul lung petrecut împreună în deşert o făcuseră mai puternică sau pe mine mai slabă. Ori poate era doar faptul că eu mă concentram să descopăr din care direcţie va lovi moartea. Eu îmi adunam toate puterile pentru a întâmpina moartea noastră, iar ea avea o reuniune de familie.

Melanie s-a oprit la jumătatea şirului de exclamaţii. Femeia foarte în vârstă numită Maggie s-a lansat înainte cu o viteză care i-a dezminţit exteriorul

fragil. Nu a ridicat mâna care ţinea ranga neagră. Aceea era mâna pe care o urmăream, aşa că nu i-am văzut mâna liberă care mi-a lovit faţa cu putere.

Capul meu a fost proiectat spre spate şi apoi în faţă. M-a plesnit din nou.

— N-o să ne *prosteşti,* parazitule. Ştim cum procedaţi. Ştim cât de bine ne puteţi imita.

Am simţit gustul sângelui în gură.

Să nu mai faci niciodată asta, am certat-o cu asprime pe Melanie. *Ţi-am spus ce vor crede.*

Melanie era prea şocată pentru a răspunde.

— Hai, Maggie, a început Jeb pe un ton liniştitor.

— Nu mă lua cu asta, bătrân prost! Probabil că a condus o legiune până la noi.

S-a îndepărtat de mine, privirea ei supraveghindu-mi nemişcarea de parcă eram un şarpe încolăcit. S-a oprit lângă fratele ei.

— Nu văd pe nimeni, i-a replicat Jeb. *Hei!* a ţipat el, iar eu am clipit surprinsă. Nu eram singura. Jeb şi-a fluturat mâna stângă deasupra capului, dreapta fiindu-i încă încleştată pe armă. *Aici!*

— Taci, a mârâit Maggie, înghiontindu-l în piept.

Deşi aveam motive întemeiate să ştiu că era puternică, Jeb nu s-a clintit.

— Este singură, Mag. Era aproape moartă când am găsit-o… nici acum nu se simte prea bine. Miriapozii nu-şi sacrifică semenii în felul acesta. Ar fi venit după ea mai repede decât am ajuns eu. Orice ar fi, este singură.

Am văzut în minte imaginea insectei lungi şi cu multe picioare, dar n-am făcut legătura.

Vorbeşte despre tine, a tradus Melanie. A plasat imaginea urâtei insecte alături de amintirea unui suflet strălucitor, argintiu. Nu vedeam vreo asemănare.

Mă întreb cum de el ştie felul în care arăţi, s-a mirat Melanie absentă. Amintirile mele despre aspectul adevărat al unui suflet reprezentaseră o noutate pentru ea la început.

N-aveam timp să mă minunez împreună cu ea. Jeb se îndrepta către mine, iar alţii îl urmau îndeaproape. Mâna lui Kyle plana deasupra umărului lui Jeb, gata să-l imobilizeze sau să-l împingă într-o parte, nu-mi dădeam seama.

Jeb şi-a mutat arma în mâna stângă şi a întins-o pe dreapta către mine. Am privit-o îngrijorată, aşteptând să mă lovească.

— Hai, m-a îndemnat cu blândeţe. Dacă aş fi putut să te car, te-aş fi adus acasă noaptea trecută. Va trebui să mai mergi puţin.

— Nu! s-a opus Kyle.

— O aduc acasă, a spus Jeb şi, pentru prima dată, tonul vocii sale era mai aspru.

Sub barbă, falca i s-a încordat a încăpăţânare.

— Jeb! a protestat Maggie.

— E casa mea, Mag. Fac ce vreau.

— Bătrân prost! a pufnit ea din nou.

Jeb s-a aplecat şi mi-a luat mâna de unde zăcea strânsă în pumn, pe şold. M-a ridicat în picioare. În gestul său nu era cruzime, abia dacă părea să se grăbească. Dar, totuşi, nu era aceasta cea mai rea formă de cruzime — a-mi prelungi viaţa pentru motive oarecare?

M-am clătinat, nesigură. Nu-mi simţeam picioarele prea bine — furnicături ca nişte ace în timp ce sângele se punea în mişcare.

S-a auzii un sâsâit de dezaprobare în spatele lui. Venea de pe mai multe buze.

— Bine, oricine ai fi, mi s-a adresat cu voce încă blândă. Hai să te luăm de aici înainte să se încălzească.

Cel care era probabil fratele lui Kyle şi-a pus mâna pe braţul lui Jeb.

— Nu-i poţi arăta unde locuim, Jeb.

— Cred că nu contează, a spus Maggie cu asprime. Nu va avea nicio şansă să spună poveşti.

Jeb a oftat şi a scos o bandană — pe care barba o ascunsese — din jurul gâtului.

— Asta-i o prostie, a murmurat el, dar a rulat materialul murdar, întărit de transpiraţie uscată.

Am rămas complet nemişcată în timp ce mi-l lega peste ochi, luptându-mă cu teama care a crescut în clipa în care nu mi-am mai putut vedea duşmanii.

Nu puteam vedea, dar ştiam că Jeb a fost cel care mi-a pus o mână pe spate şi m-a ghidat; nimeni dintre ceilalţi nu ar fi fost atât de blând.

Am luat-o din loc, îndreptându-ne către nord, am bănuit eu. La început, nimeni nu a vorbit — se auzea

doar nisipul scrâşnind sub numeroase picioare. Pământul era drept, dar eu m-am tot împiedicat pe picioarele amorţite. Jeb era răbdător; mâna lui care mă ghida era aproape cavalerească.

În timp ce mergeam, am simţit soarele ridicându-se. Unii dintre paşi erau mai rapizi decât ceilalţi. Se mişcau înaintea noastră, până când abia s-au auzit. Părea că doar o minoritate a rămas cu mine şi cu Jeb. Probabil că ajunseseră la concluzia că nu era nevoie să fiu păzită de prea mulţi — eram slăbită de foame şi tot mai şovăielnică cu fiecare pas; îmi simţeam capul ameţit şi golit.

— Nu intenţionezi să îi spui, nu?

Era vocea lui Maggie; a venit de la câţiva centimetri din spatele meu şi a sunat a acuzaţie.

— El are dreptul să ştie, a replicat Jeb.

Nota de încăpăţânare îi revenise în voce.

— Faci un lucru crud, Jebediah.

— Viaţa este crudă, Magnolia.

Era greu de hotărât care dintre ei era mai îngrozitor. Jeb, care părea a intenţiona să mă ţină în viaţă? Sau Maggie, care prima dată făcuse referire la *doctor* — un apelativ care mă umpluse de o groază instinctivă, plină de scârbă –, dar care părea mai îngrijorată de cruzime decât fratele ei?

Am mers din nou în tăcere, timp de câteva ore. Când picioarele mi s-au împleticit, Jeb m-a aşezat pe pământ şi mi-a pus la gură un bidon, aşa cum făcuse noaptea trecută.

— Spune-mi când eşti gata să mergi, mi-a zis Jeb.

Vocea lui părea amabilă, cu toate că ştiam că este o interpretare falsă.

Cineva a suspinat nerăbdător.

— De ce faci asta, Jeb? a întrebat un bărbat.

Mai auzisem vocea înainte; era a unuia dintre fraţi.

— Pentru doctor? Puteai să-i spui asta lui Kyle. Nu trebuia să îndrepţi arma către el.

— Asupra lui Kyle ar trebui mai des îndreptată o armă, a murmurat Jeb.

— Spune-mi, te rog, că nu ai făcut asta din compasiune, a continuat bărbatul. La urma urmelor, ai văzut…

— La urma urmelor, am văzut că, dacă nu aş fi învăţat ce-i compasiunea, nu aş valora prea mult. Dar nu, nu este vorba de compasiune. Dacă aş fi avut destulă compasiune faţă de această creatură, aş fi lăsat-o să moară.

M-am cutremurat în aerul ca de cuptor încins.

— Atunci, ce-a fost? a vrut să ştie fratele lui Kyle.

A urmat o lungă tăcere şi apoi mâna lui Jeb a atins-o pe a mea. Am strâns-o, având nevoie de ajutor pentru a mă ridica în picioare. Cu cealaltă mână m-a apăsat pe spate şi am început să mergem, din nou.

— Curiozitate, a spus Jeb cu voce joasă.

Nimeni nu a răspuns.

În timp ce mergeam, m-am gândit la câteva fapte certe. Unu, nu eram primul suflet pe care îl capturaseră. Aici deja exista o rutină. Acest „doctor“ încercase să obţină răspunsuri şi de la alţii, înaintea mea.

Doi, încercase fără succes. Dacă vreun suflet renunţase la sinucidere doar pentru a ceda la tortura oamenilor, ei nu ar fi avut acum nevoie de mine. Moartea mea ar fi fost milos de rapidă.

În mod ciudat, nu mă puteam, totuşi, legăna în speranţa unui sfârşit rapid sau să încerc să-l îl provoc. Ar fi uşor să o fac, chiar şi fără implicarea mea directă. Trebuia doar să le spun o minciună — să pretind că aş fi o Căutătoare, să le zic că tovarăşii mei erau pe urmele mele chiar în clipa aceasta, să mă laud şi să ameninţ. Sau să le spun adevărul — că Melanie trăia în mine şi că ea mă adusese aici.

Ar fi considerat asta tot o minciună şi chiar una extraordinar de irezistibilă — ideea că un om ar putea trăi după implantare –, atât de tentant de a fi crezută, din perspectiva lor, atât de insidioasă, încât ar crede că sunt o Căutătoare mai degrabă decât dacă eu aş fi susţinut acest lucru. Ar presupune că este o capcană, ar scăpa de mine rapid şi ar găsi un nou loc pentru a se ascunde, departe de aici.

Probabil ai dreptate, a fost Melanie de acord. *Eu aşa aş face.*

Dar încă nu sufeream, deci era greu să mă hotărăsc pentru vreuna dintre formele de sinucidere; instinctul de supravieţuire mi-a sigilat buzele. Amintirea primei şedinţe cu Alinătoarea — o perioadă atât de civilizată

încât părea să fi fost pe o altă planetă mi-a fulgerat prin minte. Melanie provocându-mă să o îndepărtez, un impuls care părea suicidar, dar care era doar un bluf. Mi-am amintit că mă gândeam cât de greu este să contemplu moartea dintr-un scaun confortabil.

Noaptea trecută, eu şi Melanie ne dorisem moartea, dar moartea fusese doar la un pas pe vremea aceea. Acum, că eram pe picioare, lucrurile stăteau altfel.

Nici eu nu vreau să mor, a şoptit Melanie. *Dar poate că greşeşti. Poate că nu de aceea ne ţin ei în viaţă. Nu înţeleg de ce ar...* Nu voia să-şi imagineze lucrurile pe care ni le-ar putea face. Eram sigură că ar fi putut născoci ceva şi mai rău decât mine. Ce răspuns şi-ar putea dori atât de mult de la tine?

Nu o să spun niciodată. Nu ţie, nici unui om.

O declaraţie îndrăzneaţă. Dar încă nu suferearn…

O altă oră a trecut — soarele se afla chiar deasupra noastră, îi simţeam fierbinţeala în păr asemenea unei coroane de foc — când sunetul s-a schimbat. Paşii scrâşniţi pe care abia dacă îi mai auzeam s-au transformat în ecouri, în faţă. Picioarele lui Jeb încă făceau nisipul să foşnească, la fel ca ale mele, dar cineva, înaintea noastră, ajunsese pe un alt tip de teren.

— Ai grijă, acum, m-a atenţionat Jeb. Fii atentă la cap.

Am ezitat, nesigură dacă trebuia să am grijă sau să mă uit având ochii acoperiţi. Mâna lui stângă s-a îndepărtat de pe spatele meu şi mi-a apăsat capul în jos, în timp ce-mi spunea să mă aplec. M-am înclinat. Gâtul îmi era înţepenit.

M-a îndrumat înainte şi am auzit paşii noştri făcând acelaşi sunet ca un ecou. Solul nu părea a fi nisipos, dar nici bolovănos. Era drept şi solid sub picioarele mele.

Soarele dispăruse — nu îl mai simţeam arzându-mi pielea sau pârjolindu-mi părul.

Am făcut un alt pas şi un aer proaspăt mi-a atins faţa. Nu era o adiere. Era încremenit — am intrat în *el.* Vântul uscat din deşert dispăruse. Acest aer era liniştit şi mai rece. Exista o urmă slabă de umezeală, o mucezeală pe care o puteam mirosi şi gusta.

Erau atât de multe întrebări în mintea mea şi a lui Melanie. Voia să le pună pe ale ei, dar am păstrat tăcerea. Nimic din ce ar fi putut spune oricare din noi nu ne-ar fi fost de folos.

— Bine, poţi să te îndrepţi, mi-a spus Jeb.

Mi-am ridicat încet capul.

Chiar şi legată la ochi, îmi dădeam seama că nu exista nicio lumină. Era întuneric beznă dincolo de marginile bandanei. Îi auzeam pe ceilalţi în urma mea, grăbindu-şi paşii nerăbdători, aşteptând ca noi să înaintăm.

— Pe aici, a spus Jeb, în vreme ce mă ghida iarăşi.

Paşii noştri au avut un ecou apropiat — spaţiul în care ne aflam pesemne că era destul de mic. M-am pomenit aplecându-mi capul, instinctiv.

Am mai făcut câţiva paşi, apoi am cotit brusc, părând că ne întoarcem în direcţia din care venisem. Terenul a început să coboare. Unghiul devenea mai ascuţit cu fiecare pas şi Jeb mi-a dai mâna lui aspră pentru a mă împiedica să cad. Nu ştiu cât timp am alunecat şi m-am poticnit prin întuneric. Călătoria probabil că a părut mai lungă decât în realitate, fiecare clipă trecând mai încet din pricina terorii.

Am cotit din nou şi apoi podeaua a început să urce. Picioarele îmi erau tot mai nesigure şi de greoaie pe măsură ce cărarea era tot mai abruptă. Jeb a trebuit să mă târască de la jumătatea drumului. Aerul a devenit din ce în ce mai umed, pe măsură ce înaintam, dar întunericul era acelaşi. Singurele sunete erau paşii noştri şi ecourile lor apropiate.

Drumul s-a făcut din nou drept şi a început să cotească şi să se răsucească ca un şarpe.

La sfârşit, a apărut în fine o strălucire deasupra şi dedesubtul pânzei care îmi acoperea ochii. Am vrut ca aceasta să alunece, pentru că îmi era prea teamă să o trag eu. Mi se părea că nu aş fi atât de îngrozită dacă aş putea *vedea* unde mă aflam şi cine era cu mine.

Odată cu lumina, am auzit un zgomot. Un zgomot ciudat, un murmur slab bolborosit. Aproape că suna ca o cascadă.

Bolborositul a devenit tot mai puternic pe măsură ce înaintam şi, cu cât se apropia, cu atât mai puţin suna a apă. Era prea variat, tonuri joase şi înalte

amestecându-se şi având ecou. Dacă nu ar fi fost discordant, ar fi putut părea o versiune mai urâtă a muzicii permanente pe care o auzisem şi cântasem în Lumea Cântătoare. Întunericul dat de bandana care îmi acoperea ochii se potrivea cu acea amintire, amintirea orbirii.

Melanie a înţeles nepotrivirea înainte ca eu să o fac. Nu auzisem sunetul niciodată, pentru că niciodată nu fusesem printre oameni.

Este o ceartă, a priceput ea. *Se aude de parcă mai mulţi oameni s-ar certa.*

Era atrasă de acel zgomot. Atunci, aici se aflau mai mulţi oameni? Chiar şi faptul că erau opt ne surprinsese pe amândouă. Ce era acest loc?

Nişte mâini mi-a atins ceafa şi m-am ferit de ele.

— Uşurel, a spus Jeb. Mi-a luat pânza de pe ochi.

Am clipit încet şi umbrele din jur au devenit forme pe care le înţelegeam: pereţi aspri, neregulaţi, un tavan găurit, o duşumea uzată şi prăfuită. Ne aflam sub pământ, undeva într-o peşteră naturală. Nu puteam fi la mare adâncime. M-am gândit că mai mult urcasem decât coborâsem.

Pereţii stâncoşi şi tavanul erau de un maro-purpuriu întunecat şi punctaţi de găuri superficiale, ca un şvaiţer. Marginile găurilor apropiate de sol erau erodate, dar cele de deasupra capului erau mai bine definite, iar muchiile lor păreau ascuţite.

Lumina provenea dintr-o gaură rotundă din faţa noastră, cu o formă care nu diferea de a celorlalte din peşteră, dar mai mare. Aceasta era o intrare, o uşă către un loc mai luminos. Melanie era nerăbdătoare, fascinată de ideea existenţei mai multor oameni. Eu m-am dat înapoi, brusc îngrijorată că orbirea ar putea fi mai bună decât vederea.

Jeb a suspinat.

— Îmi pare rău, a murmurat el atât de încet, încât am fost sigură că doar eu l-am auzit.

Am încercat să înghit şi nu am putut. Inima a început să îmi zvâcnească, dar s-ar putea să fi fost din pricina foamei. Mâinile îmi tremurau ca nişte frunze în bătaia vântului, în timp ce Jeb m-a împins prin gaura cea mare.

Tunelul s-a deschis într-o cameră atât de vastă, încât, la început, nu am putut accepta ceea ce ochii îmi spuneau. Tavanul era prea strălucitor şi prea înalt — părea un cer artificial. Am încercat să văd ce îl luminează, dar trimitea în jos lănci ascuţite de lumină care mi-au rănit ochii.

Mă aşteptam ca bolborositul să devină mai puternic, dar, în uriaşa peşteră, s-a făcut brusc linişte.

Duşumeaua părea estompată în comparaţie cu tavanul strălucitor aflat atât de sus. Mi-a fost necesar un moment, pentru ca ochii să înţeleagă toate acele forme.

O mulţime. Nu exista un alt cuvânt pentru asta — era o mulţime de oameni care stăteau nemişcaţi şi tăcuţi, toţi privindu-mă cu aceeaşi expresie arzătoare, plină de ură pe care o văzusem în zori.

Melanie era prea şocată pentru a face altceva decât să numere. Zece, cincisprezece, douăzeci… douăzeci şi cinci douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte…

Nu îmi păsa câţi erau. Nu era nevoie de douăzeci dintre ei ca să mă omoare. Ca să ne omoare. Am încercat să o fac să priceapă cât de precară era situaţia noastră, dar, în acea clipă, se afla dincolo de avertizările mele, pierdută în lumea omenească despre care nu visase vreodată că se află aici.

Un bărbat s-a desprins din mulţime, iar privirea mi s-a îndreptat întâi către mâinile sale, în căutarea vreunei arme pe care ar fi avut-o. Mâinile îi erau strânse în pumni, dar nu purtau altă ameninţare. Ochii mei, care încă se obişnuiau cu lumina orbitoare, au perceput pielea lui poleită de soare şi apoi au recunoscut-o.

Înecându-mă din cauza bruştei speranţe care mă năucise, am ridicat privirea către chipul bărbatului.

CAPITOLUL 14:
Disputată

Era prea mult pentru amândouă, să-l vedem acolo, acum, după ce deja acceptasem că nu-l vom mai vedea vreodată, după ce crezusem că l-am pierdut pentru totdeauna. Am încremenit, incapabilă să reacţionez. Voiam să mă uit la unchiul Jeb, să-i înţeleg răspunsul din deşert, care mi-a frânt inima, dar nu mi-am putut mişca ochii. Am privit chipul lui Jared, fără să pot conştientiza.

Melanie a reacţionat diferit.

— Jared, a ţipat ea.

Din gâtul meu rănit, sunetul a ieşit: ca un croncănit.

M-a împins cu putere înainte, aproape la fel cum făcuse în deşert, preluând controlul asupra corpului meu încremenit. Singura diferenţă era că, de data aceasta, a făcut-o în forţă.

N-am fost în stare să o opresc suficient de repede.

S-a avântat, ridicându-mi braţele pentru a-l atinge. Am ţipat un avertisment în minte, dar ea nu mă asculta. Abia dacă era conştientă că mă aflam acolo.

Nimeni nu a încercat să o oprească, în timp ce se repezea la el. Nimeni în afară de mine. Se afla la câţiva centimetri de el şi încă nu vedea ceea ce vedeam eu. Nu vedea cum faţa lui se schimbase în lungile luni de la despărţire, cum devenise mai dură, cum era străbătută de riduri. Nu vedea că acel zâmbet inconştient pe care ea şi-l amintea nu se mai potrivea fizic, cu acest chip. Doar o dată văzuse această faţă întunecându-se şi devenind primejdioasă, iar acea expresie era nimic în comparaţie cu cea de acum. Nu a văzut sau poate că nu îi păsa.

Reacţia lui a fost mai rapidă decât a mea.

Înainte ca Melanie să-mi poată face degetele să îl atingă, braţul lui a ţâşnit şi mi-a izbit obrazul cu dosul palmei. Lovitura a fost atât de puternică încât picioarele mele au părăsit pământul înainte ca ţeasta să mi se izbească de podeaua stâncoasă. Am auzit cum restul corpului lovea duşumeaua cu un bufnet estompat, dar nu am simţit nimic. Ochii mi s-au dat peste cap şi am auzit un ţiuit în urechi. M-am luptat cu ameţeala care ameninţa să mă facă să-mi pierd cunoştinţa.

Proastă, proastă, am scâncit către ea. *Ţi-am* spus *să nu faci asta!*

Jared este aici, Jared trăieşte, Jared este aici. Era incoerentă, psalmodiind cuvintele de parcă erau versurile unui cântec.

Am încercat să-mi concentrez privirea, dar ciudatul tavan mă orbea. Mi-am răsucit capul din calea luminii şi apoi mi-am înghiţit un hohot de plâns fiindcă mişcarea îmi trimisese pumnale de durere prin obrazul lovit.

Abia dacă puteam suporta durerea provocată de această lovitură neaşteptată. Cum de sperasem să pot îndura un atac intensiv, calculat?

Am auzit un hârşâit de picioare lângă mine; ochii mei s-au mişcat instinctiv pentru a detecta ameninţarea şi l-am văzut pe unchiul Jeb stând deasupra mea. Avea o mână pe jumătate întinsă către mine, dar ezita, privind în altă parte. Mi-am ridicat capul un centimetru, înăbuşindu-mi un alt geamăt, pentru a vedea la ce se uita el.

Jared se îndrepta spre noi şi chipul lui era asemenea celor ale barbarilor din deşert — numai că era mai curând frumos decât înfricoşător în furia lui. Inima mea a şovăit, apoi a bătut nebuneşte şi am vrut să râd de mine. Avea vreo importanţă că era frumos, că îl iubeam, dacă el urma să mă omoare?

Am privit crima care se citea în expresia lui şi am încercat să sper că turbarea va învinge iuţeala, dar adevărata dorinţă de a muri mă părăsise.

Jeb şi Jared şi-au încrucişat privirile preţ de o clipă îndelungată. Maxilarul lui Jared s-a încleştat şi s-a descleştat, dar chipul lui Jeb era calm. Confruntarea tăcută s-a încheiat când Jared a pufnit furios şi a făcut un pas înapoi.

Jeb s-a aplecat să-mi ia mâna şi şi-a pus celălalt braţ în jurul meu pentru a mă ridica. Capul mi s-a învolburat şi m-a durut, stomacul mi s-a răzvrătit. Dacă n-ar fi fost gol de zile întregi, probabil că aş fi vomat. Mi se părea că picioarele mele nu ating pământul. M-am clătinat şi m-am împleticit în faţă. Jeb m-a sprijinit şi apoi m-a apucat de cot pentru a mă ajuta să stau în picioare.

Jared a privit rânjind toată scena. Ca o idioată, Melanie s-a luptat iarăşi să se îndrepte spre el. Dar eu depăşisem şocul de a-l vedea aici şi eram mai puţin proastă decât era ea acum. Nu va mai evada. Am încuiat-o departe, în spatele fiecărei bare pe care am putut-o crea în minte.

Taci! Nu vezi cum mă detestă? Orice ai spune va face să fie mai rău. Suntem moarte.

Dar Jared trăieşte. Jared este aici, a fredonat ea.

Tăcerea din peşteră s-a spulberat; şoapte veneau din toate direcţiile, toate în acelaşi timp, de parcă îmi scăpase vreo replică. Nu înţelegeam niciunul dintre murmurele şuierate.

Privirea mea a măturat mulţimea de oameni — toţi adulţi, nu exista nicio siluetă mai mică, mai tânără printre ei. Inima m-a durut constatând această absenţă şi Melanie s-a luptat să rostească întrebarea. I-am cerut ferm să tacă. Nu era nimic de văzut aici, nimic decât furia şi ura de pe chipurile unor străini sau furia şi ura de pe faţa lui Jared.

Până când un bărbat şi-a făcut loc prin grămada care şoptea. Era subţire şi înalt, structura scheletică fiindu-i mai evidentă de sub piele decât la alţii. Părul îi era decolorat, fie un castaniu-deschis, fie un blond întunecat indescriptibil. La fel ca părul moale şi trupul prelung, trăsăturile sale erau blânde şi uscăţive. Pe chipul lui nu se citea furie şi asta mi-a atras atenţia.

Ceilalţi i-au făcut loc bărbatului aparent modest, de parcă ar fi avut un statut important printre ei. Doar Jared l-a ignorat; a rămas pe loc, uitându-se doar la mine. Bărbatul înalt l-a ocolit, fără să pară a observa obstacolul din calea lui mai mult decât dacă ar îi fost un morman de pietre.

— Bine, bine, a spus el cu o voce ciudat de veselă, în timp ce îl ocolea pe Jared şi venea în faţa mea. Sunt

aici. Ce avem?

Mătuşa Maggie a fost cea care i-a răspuns, apărând alături de el.

— Jeb a găsit-o în deşert. A fost nepoata noastră Melanie. Părea să urmeze traseul pe care el i l-a dat.

I-a aruncat o privire urâtă lui Jeb.

— Mda, a murmurat bărbatul înalt, osos, privirea sa măsurându-mă cu curiozitate.

Era ciudată acea evaluare. Părea să-i placă ceea ce vedea. Nu-mi puteam imagina de ce.

Privirea mea s-a îndepărtat de el, îndreptându-se spre o altă femeie o femeie tânără care s-a ivit lângă el, cu mâna odihnindu-se pe braţul lui privirea mi-a fost atrasă de părul ei plin de viaţă.

Sharon! a ţipat Melanie.

Verişoara lui Melanie a văzut în ochii mei că o recunoşteam şi faţa ei s-a înăsprit.

Am împins-o pe Melanie cu brutalitate în fundul minţii. *Şttt!*

— Mda, a spus bărbatul din nou, încuviinţând din cap. A întins o mână către faţa mea şi a părut surprins când m-am retras din calea ei, aplecându-mă spre Jeb. E-n regulă, a zis bărbatul înalt, zâmbind puţin, a încurajare. Nu îţi voi face rău.

A îndreptat din nou mâna către faţa mea. Jeb şi-a întins mâna şi m-a împins spre el. Bărbatul înalt mi-a atins falca sub ureche, cu degete mai blânde decât mă aşteptam, şi mi-a întors chipul. Mi-am dat seama că studia cicatricea rămasă în urma inserţiei.

Am privit faţa lui Jared din colţul ochiului. Ceea ce făcea acest bărbat îl deranja în mod clar şi credeam că ştiu de ce — cât de mult trebuie că ura linia roz şi subţire de pe gâtul meu.

Jared s-a încruntat, dar am fost surprinsă să constat că o parte din furie dispăruse din expresia lui. Sprâncenele îi erau strânse laolaltă. Părea confuz.

Bărbatul înalt a lăsat mâinile să-i cadă şi s-a îndepărtat de mine. Buzele îi erau strânse, ochii luminaţi de vreo provocare.

— Pare suficient de sănătoasă, dincolo de epuizarea recentă, deshidratare şi malnutriţie. Sper că ai băgat destulă apă în ea pentru ca deshidratarea să nu creeze probleme. Bine, atunci.

A făcut un gest ciudat, inconştient, cu mâinile, de parcă le spăla.

— Să începem.

Apoi cuvintele sale şi scurta examinare au căpătat sens şi am înţeles — acest bărbat care părea amabil, care tocmai îmi promisese că nu-mi va face rău, era doctorul.

Unchiul Jeb a suspinat greoi şi şi-a închis ochii.

Doctorul a întins o mână către mine, invitându-mă să o pun pe a mea în a lui. Mi-am strâns mâinile în pumni la spate. M-a privit din nou cu atenţie, evaluându-mi teroarea din ochi. Colţurile guri sale au coborât, dar nu era o încruntare. Se gândea cum să procedeze.

— Kyle, Ian? i-a chemat el, întorcându-şi capul pentru a-i căuta în mulţime pe cei invitaţi.

Genunchii mi s-au clătinat când cei doi fraţi mari cu părul negru şi-au făcut loc spre noi.

— Cred că am nevoie de ceva ajutor. Poate să căraţi… a început să spună doctorul care, alături de Kyle, nu mai părea atât de înalt.

— Nu.

Toată lumea s-a întors să vadă de unde venea opoziţia. Eu nu aveam nevoie să mă uit, pentru că am recunoscut vocea. M-am uitat oricum la el.

Sprâncenele lui Jared coborâseră şi mai mult deasupra ochilor, gura îi era strânsă într-o grimasă ciudată. Atât de multe emoţii i se citeau pe chip, încât era greu să numeşti vreuna. Furie, sfidare, confuzie, ură, teamă… durere.

Doctorul a clipit, chipul lui pălind de surpriză.

— Jared? E vreo problemă?

— Da.

Toată lumea a aşteptat. Lângă mine, Jeb îşi ţinea colţurile gurii coborâte, de parcă acestea încercau să se ridice într-un zâmbet. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci bătrânul avea un simţ ciudat al umorului.

— Şi anume? a întrebat doctorul.

Jared a răspuns printre dinţi.

— O să-ţi spun care-i problema, doctore. Care-i diferenţa între a te lăsa pe tine să o iei sau pe Jeb să-i tragă un glonţ în cap?

M-am cutremurat. Jeb m-a bătut pe braţ.

Doctorul a clipit din nou.

— Bine, a fost tot ce a spus.

Jared a răspuns la propria lui întrebare.

— Diferenţa este că dacă o omoară Jeb, cel puţin moare decent.

— Jared. Vocea doctorului era mângâietoare, având acelaşi ton pe care îl folosise pentru mine. Învăţăm atât de multe de fiecare dată. Poate că de data aceasta…

— Ha, a pufnit Jared. Nu văd să se facă vreun progres, doctore.

Jared ne va proteja, a gândit Melanie slab.

Îmi era greu să mă concentrez suficient pentru a forma cuvinte. *Nu pe noi, doar trupul tău.*

Pe-aproape… Vocea ei părea să vină de la distanţă, din afara capului care îmi bubuia.

Sharon a făcut un pas înainte, aşa că acum stătea pe jumătate în faţa doctorului. Era o atitudine ciudat de protectoare.

— N-are rost să irosim o oportunitate, a spus ea ferm. Toţi înţelegem că este dificil pentru tine, Jared, dar, până la urmă, nu tu iei hotărârea asta. Trebuie să iei în considerare ce este mai bine pentru majoritate.

Jared s-a încruntat la ea.

— Nu.

Cuvântul era un mârâit.

Îmi dădeam seama că nu şoptise cuvântul, dar totuşi îmi răsunase foarte încet în urechi. De fapt, brusc, totul era tăcut. Buzele lui Sharon s-au mişcat, degetul ei s-a îndreptat cu răutate către Jared, dar tot ce am auzit a fost un sâsâit moale. Nimeni nu a făcut vreun pas, dar toţi păreau să se îndepărteze de mine.

I-am văzut pe fraţii cu păr întunecat păşind spre Jared, cu figuri furioase. Mi-am simţit mâna încercând să se ridice a protest, dar doar a tresărit, slăbită. Faţa lui Jared a devenit roşie când buzele i s-au dezlipit şi tendoanele gâtului s-au încordat de parcă ţipa, dar nu am auzit nimic. Jeb a dat drumul braţului meu şi am văzut griul palid al ţevilor puştii ridicându-se pe lângă mine. M-am ferit de armă, deşi nu era îndreptată în direcţia mea. Acest gest mi-a afectat echilibrul şi am văzut cum camera se înclină încet într-o parte.

— Jamie, am suspinat eu în timp ce lumina se învolbura în faţa ochilor mei.

Chipul lui Jared a fost brusc foarte aproape, aplecându-se spre mine cu o expresie fioroasă.

— Jamie? am respirat din nou, întrebând de data aceasta. Jamie?

Vocea lui Jeb a răspuns de undeva de departe.

— Copilul e bine. Jared l-a adus aici.

Am privit chipul chinuit al lui Jared dispărând rapid în ceaţa întunecată care mi-a acoperit ochii.

— Mulţumesc, am şoptit eu.

Şi apoi m-am cufundat în întuneric.

CAPITOLUL 15:
Păzită

CÂND MI-AM REVENIT, NU ERAM DELOC DEZORIENTATĂ. Ştiam precis unde mă aflu, la modul general vorbind, dar mi-am ţinut ochii închişi şi respiraţia regulată. Am încercat să aflu cât de multe puteam despre situaţia mea exactă, fără a-i lăsa să afle că eram iarăşi conştientă.

Îmi era foame. În stomac aveam un nod şi îl simţeam cum se strânge şi scotea sunete furioase. Mă îndoiam că acele zgomote mă vor trăda — eram sigură că chiorăise şi se văitase şi în timp ce dormeam.

Capul mă durea cumplit. Era imposibil să ştiu cât de mult din cauza oboselii şi cât de mult din pricina loviturilor pe care le încasasem.

Zăceam pe o suprafaţă dură. Era aspră şi… cu găuri. Nu era dreaptă, ci curbată ciudat, de parcă mă aflam într-un bol puţin adânc. Nu era confortabil. Spatele şi coapsele pulsau amorţite în această poziţie. Probabil că durerea era cea care mă trezise; mă simţeam departe de a fi odihnită.

Era întuneric — îmi dădeam seama chiar şi fără să deschid ochii. Nu întuneric beznă, dar foarte întuneric.

Aerul era chiar mai umed decât înainte — umed şi stătut, iar un gust înţepător, straniu părea să mi se fi înţepenit în fundul gâtului. Temperatura era mai scăzută decât fusese în deşert, dar umezeala apăsătoare făcea aerul neplăcut. Transpiram din nou, apa pe care mi-o dăduse Jeb găsindu-şi drumul prin porii mei.

Auzeam ecoul respiraţiei mele răspunzând de la circa un metru distanţă. Ar fi putut însemna că eram aproape de un perete, dar bănuiala mea era că mă aflam într-un spaţiu foarte mic. Am ascultat cât de atent am putut şi mi s-a părut că ecoul îmi răspunde şi din cealaltă parte.

Ştiind că probabil mă aflam încă în sistemul de peşteri unde mă adusese Jeb, nu eram foarte sigură ce voi zări când voi deschide ochii. S-ar putea să mă aflu într-o mică scobitură în stânca maro-purpurie întunecată şi străbătută de găuri ca un şvaiţer.

Era linişte, exceptând zgomotele scoase de trupul meu. Temându-mă să deschid ochii, m-am bazat pe urechi, încordându-le din ce în ce mai tare împotriva tăcerii. Nu auzeam pe nimeni altcineva şi asta nu avea niciun sens. Nu m-ar fi lăsat fără un gardian, nu? Unchiul Jeb şi puşca lui omniprezentă sau cineva mai puţin amabil. Să mă lase singură… asta nu s-ar potrivi cu brutalitatea lor, cu teama naturală şi ura faţă de ceea ce eram eu.

Doar dacă…

Am încercat să înghit, dar teroarea îmi încleştase gâtul. Nu m-ar lăsa singură. Doar dacă au crezut că eram moartă ori s-au asigurat că *voi fi.* Doar dacă aici existau peşteri din care nu s-a mai întors nimeni.

Imaginea pe care mi-o formam despre locul unde mă aflam a început să-mi joace ameţitor în cap. M-am văzut pe fundul unui puţ adânc sau zidită într-un mormânt strâmt. Respiraţia mi s-a accelerat, gustând aerul pentru a constata dacă este stătut, vreun semn că oxigenul era pe sfârşite. Muşchii din jurul plămânilor s-au contractat, trăgând aer pentru ţipătul care era pe cale să izbucnească. Mi-am încleştat dinţii pentru a-l împiedica.

Tăios şi aproape, ceva a râcâit pământul lângă capul meu.

Am ţipat strident şi sunetul a fost pătrunzător în spaţiul îngust. Ochii mi s-au deschis brusc. M-am ferit de zgomotul sinistru, aruncându-mă către peretele din stâncă ascuţită. Mâinile mi s-au ridicat pentru a-mi proteja faţa, în timp ce capul mi s-a lovit dureros de tavanul jos.

O lumină slabă a lăsat să se vadă ieşirea perfect rotundă din peştera ca o bulă în care eram ghemuită. Chipul lui Jared era pe jumătate luminat în timp ce se aplecase în deschizătură, cu un braţ întins către mine. Buzele lui erau strânse de furie. O venă de pe frunte îi pulsa, în vreme ce îmi urmărea reacţia panicată.

Nu s-a mişcat; doar se uita furios, în timp ce inima începea să îmi bată din nou, iar respiraţia mi se domolea. I-am întâlnit privirea, amintindu-mi cât de tăcut fusese mereu — ca o fantomă atunci când voia. Nu era de mirare că nu îl auzisem păzindu-mă din afara celulei mele.

Dar auzisem *ceva.* Pe când îmi aminteam, Jared şi-a apropiat braţul şi sunetul ca o zgârietură s-a repetat. M-am uitat în jos. La picioarele mele se afla o bucată ruptă de plastic care servea drept tavă.

Şi pe ea…

M-am repezit la sticla deschisă de apă. Ducându-mi rapid sticla la gură, abia dacă băgam de seamă că Jared avea gura pungă de dezgust. Eram sigură că acest lucru mă va deranja mai târziu, dar acum nu îmi păsa decât de apă. M-am întrebat dacă vreodată în viaţă voi mai considera apa ca pe un dat firesc. Dat fiind că viaţa mea avea probabil să se sfârşească aici, răspunsul era probabil nu.

Jared a dispărut prin ieşirea circulară. Îi vedeam o bucată de mânecă şi atât. Lumina palidă venea de undeva de lângă el. Avea o culoare bleu artificială.

Înghiţisem jumătate din cantitatea de apă, când un nou miros mi-a atras atenţia, informându-mă că apa nu era singurul dar. Am privit din nou în jos, către tavă.

Mâncare. Mă hrăneau?

Pâinea — o bucată întunecată, o franzeluţă cu formă neregulată — era prima pe care am adulmecat-o, dar se mai afla şi un vas cu lichid limpede cu miros de ceapă. În timp ce mă aplecam mai aproape, am putut vedea bucăţile mai întunecate de pe fund. În afară de acestea, se mai aflau trei cilindri grosolani. Am presupus că erau legume, dar nu am recunoscut soiul.

Am avut nevoie de doar câteva secunde pentru a face aceste descoperiri, dar, în ciuda acestui timp scurt, stomacul aproape că mi-a ţâşnit pe gură în încercarea de a ajunge la mâncare.

M-am repezit la pâine. Era foarte densă, presărată cu granule de cereale care mi-au rămas printre dinţi. Textura era grăunţoasă, dar gustul era minunat de bogat. Nu îmi aminteam nimic care să aibă un gust atât de delicios, nici măcar prăjiturile Twinkie terciuite. Fălcile mele se mişcau cât de repede puteau, dar am înghiţit

nemestecată cea mai mare parte a îmbucăturii de pâine. Auzeam hrana lovindu-mi stomacul cu un chiorăit. Nu m-am simţit atât de bine cum am crezut că se va întâmpla. De prea multă vreme gol, stomacul meu a reacţionat la mâncare cu o senzaţie de disconfort.

Am ignorat-o şi am luat lichidul — era supă. Aceasta a coborât mai uşor. În afară de ceapa pe care o mirosisem, nu avea alte condimente. Bucăţile verzi erau moi şi spongioase. Am băut-o direct din vas şi mi-am dorit ca acesta să fi fost mai adânc. L-am răsturnat, pentru a mă asigura că sorbisem şi ultima picătură.

Legumele albe erau crocante, cu gust lemnos. Un fel de rădăcini. Nu erau la fel de satisfăcătoare ca supa sau la fel de gustoase ca pâinea, dar am fost recunoscătoare pentru mărimea lor. Nu m-am săturat — nici măcar pe aproape — şi probabil că aş fi mâncat şi tava dacă aş fi crezut că sunt în stare să o mestec.

Nu mi-a trecut prin minte, până când n-am terminat, că ei nu ar trebui să mă hrănească. Doar dacă Jared pierduse confruntarea cu doctorul. Dar atunci de ce mi-ar fi Jared paznic?

Am împins tava de-o parte când s-a golit, înspăimântându-mă de zgomotul făcut. Am rămas lipită de peretele din fundul grotei, în timp ce Jared s-a întins să o ia. De data aceasta, nu s-a uitat la mine.

— Mulţumesc, am şoptit eu în timp ce el dispărea din nou.

Nu a spus nimic; pe chipul lui nu era nicio schimbare. Nici măcar bucata de mânecă nu s-a mai văzut, dar eram sigură că el se afla acolo.

Nu pot să cred că m-a lovit, a gândit Melanie, mai degrabă nevenindu-i a crede decât cu resentimente. Încă nu depăşise surpriza faptului. Eu nu fusesem deloc surprinsă. Sigur că mă lovise.

M-am întrebat unde eşti, am răspuns eu. *Ar fi lipsit de maniere să mă bagi în beleaua asta şi apoi să mă abandonezi.*

Mi-a ignorat tonul acid. *N-aş fi crezut că este în stare să o facă, indiferent de orice. Nu cred că eu l-aş putea lovi.*

Sigur că ai putea. Dacă ar fi venit la tine cu ochi reflectorizanţi, ai fi făcut acelaşi lucru. Prin firea voastră, sunteţi violenţi. I-am amintit visele cu ochii

deschişi când voia să o sugrume pe Căutătoare. Părea să se fi întâmplat cu luni în urmă, cu toate că ştiam că erau doar zile. Ar fi avut sens dacă ar fi trecut mai mult timp de atunci. Ar fi trebuit să dureze ceva până când cineva să se pomenească într-o încurcătură atât de mare ca aceasta în care mă aflam eu acum.

Melanie a încercat să se gândească imparţial la acest lucru. *Nu cred. Nu Jared… şi Jamie, în niciun caz nu i-aş putea face rău lui Jamie, chiar dacă ar fi…* S-a retras, detestând acest gen de gânduri.

Am reflectat la asta şi mi-am dat seama că este adevărat. Chiar dacă copilul devenise altceva sau altcineva, nici eu, nici ea n-am fi putut ridica mâna la el.

Asta-i altceva. Tu îi eşti ca o… mamă. Mamele sunt iraţionale în această privinţă. Sunt prea multe emoţii implicate.

Maternitatea este întotdeauna încărcată de emoţii chiar şi pentru suflete.

N-am răspuns.

Ce crezi că se va întâmpla?

Tu eşti experta în oameni, i-am reamintit. *Probabil că nu e de bine faptul că îmi dau mâncare. Mă gândesc că există un singur motiv pentru care ei vor să fiu în putere.*

Cele câteva caracteristici pe care mi le aminteam din istoria brutalităţilor omeneşti s-au amestecat cu poveştile din ziarul vechi pe care le citisem cu câteva zile în urmă. Focul — asta era ceva rău. Melanie îşi arsese odată degetele de la mâna dreaptă într-un accident stupid, apucând o tigaie despre care nu şi-a dat seama că este fierbinte. Mi-am amintit cum o şocase durerea — a fost atât de neaşteptat de ascuţită şi i-a cuprins toate simţurile.

Totuşi, a fost doar un accident. Şi-a tratat rapid durerea cu apă, unguente, medicamente.

Nimeni nu o făcuse intenţionat, nimeni nu a prelungit durerea, făcând-o să continue la nesfârşit…

Nu trăisem niciodată pe o planetă unde se puteau întâmpla asemenea atrocităţi, chiar şi înainte de venirea sufletelor. Acest loc era, cu adevărat, cel mai evoluat şi cel mai primitiv dintre toate lumile — simţurile cele mai frumoase, cele mai deosebite emoţii… cele mai răuvoitoare dorinţe, cele mai întunecate fapte. Poate că

aşa s-a vrut să fie. Poate că, fără coborâşuri, înălţimile nu puteau fi atinse. Erau sufletele excepţia de la această regulă? Puteau avea lumina fără întunericul acestei lumi?

Am… simţit ceva, când el te-a lovit, m-a întrerupt Melanie. Cuvintele au venit încet, unul câte unul, de parcă nu ar fi vrut să le gândească.

Şi eu am simţit ceva. Era uimitor cât de simplu era acum, după ce am petrecut atât timp cu Melanie, să fiu sarcastică. *Chiar are mâna grea, nu?*

Nu asta am vrut să spun… A ezitat o clipă lungă şi apoi restul cuvintelor au venit grăbite. *Credeam, că este vorba numai de mine — ceea ce simţim pentru el. Credeam că eu… controlez asta.*

Gândurile din spatele cuvintelor erau mai clare decât vorbele înseşi.

Te-ai gândit că eşti capabilă să mă aduci aici pentru că o doreai foarte mult. Că tu mă controlezi pe mine, în loc să fie invers. Am încercat să nu mă enervez. *Ai crezut că mă manipulezi.*

Da. Amărăciunea din tonul ei nu era din cauza faptului că eu eram necăjită, ci pentru că nu-i plăcea să se înşele. *Dar…*

Am aşteptat.

Cuvintele au venit iarăşi zorite. *Şi tu eşti îndrăgostită de el, separat de mine. Este diferit de felul în care, simt eu. Altfel. Nu mi-am dat seama de asta până când el nu a fost alături de noi, până când l-ai văzut pentru prima dată. Cum de s-a întâmplat asta? Cum poate un vierme lung de opt centimetri să se îndrăgostească de o fiinţă umană?*

Vierme?

Scuze. Am crezut că aveţi un fel de… picioruşe.

Nu chiar. Sunt mai curând antene. Şi am puţin mai mult de opt centimetri, atunci când sunt întinse.

Vreau să spun că el nu face parte din specia ta.

Corpul meu este omenesc, i-am spus. *Când sunt ataşată de el, şi eu sunt om. Şi felul în care tu îl vezi pe Jared în amintirile tale… ei bine, e numai vina ta.*

S-a gândit la acest lucru, preţ de o clipă. Nu i-a plăcut prea mult.

Deci dacă te-ai fi dus în Tucson şi ţi-ai fi luat un corp nou, nu l-ai mai fi iubit?

Sper, cu adevărat, că aşa este.

Pe niciuna din noi nu a încântat-o răspunsul. Mi-am sprijinit capul pe genunchi. Melanie a schimbat subiectul.

Cel puţin, Jamie este în siguranţă. Ştiam că Jared va avea grijă de el. Dacă tot a trebuit să-l părăsesc, nu l-aş fi putut lăsa pe mâini mai bune… Aş vrea să-l pot vedea.

N-o să cer asta! M-am cutremurat la gândul răspunsului pe care l-aş fi primit la *această* solicitare.

În acelaşi timp, voiam din tot sufletul să văd eu însămi chipul băiatului. Doream să mă asigur că se află, într-adevăr, aici, că este, într-adevăr, în siguranţă că ei îl hrănesc şi că au grijă de el aşa cum Melanie nu mai putea să o facă vreodată. Aşa cum eu, mama nimănui, voiam să am grijă de el. Avea pe cineva care să-i cânte seara? Să-i spună poveşti? S-ar gândi noul şi furiosul Jared la asemenea lucruri mărunte în acest fel? Avea pe cineva care să se ghemuiască lângă el când era înspăimântat?

Crezi că îi vor spune că sunt aici? a întrebat Melanie.

Asta i-ar face bine sau rău? am întrebat-o şi eu.

Gândul ei a fost o şoaptă. *Nu ştiu… Aş vrea să-i pot spune că mi-am ţinut promisiunea.*

Cu siguranţă ai făcut-o. Am clătinat din cap, surprinsă. *Nimeni nu poate să spună că nu te-ai întors, ca întotdeauna.*

Îţi mulţumesc pentru asta. Vocea ei era slabă. Nu mi-am dat seama dacă se referea la cuvintele mele sau la imaginea de ansamblu, la faptul că o adusesem aici.

Brusc, m-am simţit obosită şi am simţit că şi ea era. Acum, că stomacul meu se domolise un pic şi îl simţeam aproape pe jumătate plin, celelalte dureri ale mele nu erau suficient de puternice pentru a mă ţine trează. Am ezitat să mă mişc, temându-mă să fac vreun zgomot, dar trupul meu voia să se întindă. Am făcut-o cât de încet am putut, încercând să găsesc în grotă un loc suficient de mare. În cele din urmă, aproape că a trebuit să-mi scot picioarele prin deschizătura rotundă. Nu mi-a plăcut să fac asta, îngrijorată că Jared ar putea auzi mişcarea în apropierea sa şi ar crede că vreau să evadez, dar el nu a reacţionat în niciun fel. Mi-am pus

capul pe braţ, pe partea stângă, nevătămată, încercând să ignor felul cum podeaua curbată îmi jena spatele, dar am închis ochii.

Cred că am dormit, dar, dacă am făcut-o, nu a fost un somn profund. Sunetul paşilor era încă foarte îndepărtat când m-am trezit complet.

De data aceasta, am deschis ochii imediat. Nu se schimbase nimic — puteam auzi uşor că paşii se apropiau. Mi-am tras picioarele din deschizătură, mişcându-mă cât de încet puteam şi ghemuindu-mă iarăşi cu spatele la perete. Aş fi vrut să pot sta în picioare; m-ar fi făcut să mă simt mai puţin vulnerabilă, mai pregătită să fac faţă la orice urma să se întâmple. Tavanul jos al grotei ca o bulă abia dacă mi-ar fi permis să stau în genunchi.

În afara temniţei mele, s-a auzit o mişcare scurtă. Am văzut o parte din piciorul lui Jared, în timp ce el se ridica fără zgomot.

— Ah. Aici eşti, a spus un om.

Cuvintele erau atât de sonore după acea tăcere goală, încât am tresărit. Am recunoscut vocea. Era unul dintre fraţii pe care îi văzusem în deşert — cel cu maceta, Kyle.

Jared nu a scos niciun cuvânt.

— Nu vom permite asta, Jared.

Era vocea altcuiva, dar părea mult mai rezonabilă. Probabil că îi aparţinea fratelui mai tânăr, Ian. Vocile celor doi fraţi erau foarte asemănătoare — sau ar fi fost dacă Kyle n-ar fi vorbit tot timpul pe jumătate ţipând, totdeauna cu vocea distorsionată de furie.

— Toţi am pierdut pe cineva — la naiba, toţi am pierdut pe toată lumea. Dar asta-i ridicol.

— Dacă n-o laşi pe mâna doctorului, atunci trebuie să moară, a adăugat Kyle cu vocea ca un mârâit.

— Nu o poţi ţine prizonieră aici, a continuat Ian. Până la urmă, va evada şi noi toţi vom fi expuşi.

Jared nu a vorbit, dar a făcut un pas într-o parte, care l-a plasat în dreptul deschizăturii celulei mele.

Inima mea a bătut tare şi repede în timp ce am înţeles ce spuneau fraţii. Jared câştigase. Nu urma să fiu torturată. Nu urma să fiu ucisă — cel puţin, nu imediat. Jared mă ţinea prizonieră.

Părea un cuvânt frumos, date fiind circumstanţele.

Ţi-am spus că ne va apăra.

— Nu face ca lucrurile să fie dificile, Jared, a zis o nouă voce bărbătească, pe care nu am recunoscut-o. Trebuie să o facem.

Jared nu a spus nimic.

— Nu vrem să-ţi facem rău, Jared. Aici, toţi suntem fraţi. Dar o vom face, dacă ne sileşti. În tonul lui Kyle nu era nici urmă de ezitare. Dă-te la o parte!

Jared a rămas ferm pe poziţie.

Inima a început să-mi bată mai tare decât înainte, lovindu-se cu atâta putere de coaste, încât ritmul de lucru al plămânilor a fost afectat, făcând respiraţia dificilă. Melanie era înlemnită de frică, incapabilă să gândească în cuvinte coerente.

Ei urmau să-l rănească. Acei oameni nebuni urmau să-l atace pe unul dintre ei.

— Jared… te rog, a spus Ian.

Jared nu a răspuns.

S-a auzit un zgomot de paşi o săritură şi sunetul unui obiect greu lovind ceva tare. Un geamăt, gâlgâitul cuiva care se îneacă…

— Nu! am ţipat eu şi m-am repezit prin gaura rotundă.

CAPITOLUL 16:
Sortită

MARGINEA IEŞITURII DIN STÂNCĂ ERA ERODATĂ, dar mi-a zgâriat palmele şi gleznele în timp ce m-am târât prin ea. Mă durea, amorţită cum eram, să mă strecor pe acolo, iar respiraţia îmi era întreruptă. Mă simţeam ameţită în timp ce sângele mi se punea în mişcare.

Căutam un singur lucru — locul unde se afla Jared, pentru a mă putea interpune între el şi atacatori.

Toţi erau încremeniţi, holbându-se la mine. Jared stătea cu spatele lipit de perete, cu mâinile strânse în pumni şi lăsate în jos pe lângă corp. În faţa lui, Kyle era încovoiat, ţinându-se de stomac. Ian şi un străin îl flancau cu câţiva paşi mai în spate, având gurile căscate, şocaţi. Am profitat de surprinderea lor. Din doi paşi lungi, împleticiţi, m-am postat între Kyle şi Jared.

Kyle a reacţionat primul. Mă aflam la mai puţin de jumătate de metru de el şi primul lui instinct a fost să mă îmbrâncească într-o parte. Mâna lui mi-a lovit umărul şi m-a trântit la podea. Înainte de a cădea, ceva m-a prins de încheietura mâinii şi m-a ridicat din nou pe picioare.

Îndată ce şi-a dat seama ce făcuse, Jared a dat drumul mâinii mele, de parcă piele mea secreta acid.

— Treci înapoi acolo, a răcnit el la mine.

Mi-a lovit şi el umărul, dar nu atât de tare cum a făcut-o Kyle. M-a făcut să mă clatin doi paşi înapoi către gaura din perete.

Gaura era un cerc negru în tunelul îngust. Dincolo de mica închisoare, peştera mai mare părea la fel, doar mai lungă şi mai înaltă, mai curând un tub decât o bulă. O mică lampă — nu-mi putea da seama ce o făcea să funcţioneze — lumina palid culoarul, dinspre podea. Arunca umbre ciudate asupra trăsăturilor bărbaţilor, transformându-le în chipuri de monştri furioşi.

Am făcut din nou un pas către ci, întorcându-mă cu spatele la Jared.

— Eu sunt cea pe care o vrei, i-am spus direct lui Kyle. Lasă-l în pace.

Preţ de o clipă, nimeni nu a spus nimic.

— Nemernică şi vicleană, a murmurat Ian în cele din urmă, cu ochii larg deschişi de oroare.

— Ţi-am spus să treci înapoi acolo, a şuierat Jared în spatele meu.

M-am întors pe jumătate, nedorind să-l scap pe Kyle din ochi.

— Nu e sarcina ta să mă aperi pe mine, dacă asta îţi face ţie rău.

Jared s-a strâmbat, ridicând o mână pentru a mă împinge din nou înapoi către celulă.

M-am ferit din calea lui; mişcarea m-a trimis către cei care voiau să mă ucidă.

Ian m-a înşfăcat de mâini şi mi le-a strâns la spate. M-am luptat instinctiv să scap, dar el era foarte puternic. Mi-a îndoit articulaţiile prea tare şi am gemut.

— Ia-ţi mâinile de pe ea, a ţipat Jared, repezindu-se.

Kyle l-a prins şi l-a răsucit, forţându-i gâtul să se aplece. Celălalt bărbat a apucat unul dintre braţele lui Jared, care încercau să lovească.

— Nu-i face rău, am ţipat eu. M-am încordat pentru a mă elibera de braţele care mă ţineau prizonieră.

Cotul liber al lui Jared l-a izbit pe Kyle în stomac. Kyle a gemut şi a slăbit strânsoarea. Jared s-a eliberat de atacatori, apoi s-a repezit iarăşi înainte, pumnul lui lovind nasul lui Kyle. Sânge roşu-închis a stropit peretele şi lampa.

— Termin-o, Ian! a urlat Kyle.

Şi-a aplecat capul şi l-a izbit pe Jared, aruncându-l în celălalt bărbat.

— Nu! am ţipat şi eu, şi Jared în acelaşi moment.

Ian mi-a eliberat braţele, iar mâinile lui mi s-au încleştat în jurul gâtului, oprindu-mi respiraţia. M-am agăţat de mâinile lui cu unghiile mele inutile, scurte. M-a strâns şi mai tare, ridicându-mă de la podea.

Mă durea — mâinile care mă sugrumau, brusca panică din plămânii mei. Era agonic. M-am zvârcolit, mai mult încercând să scap de durere decât de moarte.

Clic, clic.

Mai auzisem doar o dată acest sunet, dar l-am recunoscut. La fel şi ceilalţi. Toţi au încremenit, Ian cu mâinile strângându-mă puternic.

— Kyle, Ian, Brandt — înapoi! a răcnit Jeb.

Nimeni nu s-a mişcat doar mâinile mele încă încleştate şi picioarele zbătându-se în aer.

Jared a ţâşnit brusc de sub braţul nemişcat al lui Kyle şi s-a repezit la mine. I-am văzut pumnul zburând către faţa mea şi am închis ochii.

S-a auzit un bufnet sonor la câţiva centimetri în spatele capului meu. Ian a urlat şi eu am căzut pe podea. M-am ghemuit acolo, la picioarele lui, gâfâind. Jared s-a retras, după ce a aruncat o privire furioasă în direcţia mea, şi s-a dus lângă Jeb.

— Sunteţi oaspeţi aici, băieţi, şi nu uitaţi asta, a mârâit Jeb. V-am spus să nu vă duceţi s-o căutaţi pe fată. Deocamdată, şi ea este oaspetele meu şi n-o să tolerez ca unii dintre oaspeţii mei să-i omoare pe alţii.

— Jeb, a gemut Ian deasupra mea, cu vocea estompată de mâna pe care şi-o ţinea la gură. Jeb, asta-i o nebunie.

— Care-i planul tău? a vrut Kyle să ştie. Faţa lui era pătată de sânge, o privelişte violentă, macabră. Dar în vocea lui nu exista vreo dovadă de durere, doar o clocotitoare furie controlată. Avem dreptul să ştim. Trebuie să decidem dacă acest loc mai este sigur sau dacă e vremea s-o luăm din loc. Deci… cât timp o să mai ţii asta pe post de animal de companie? Ce-o să faci cu ea când o să termini joaca de-a Dumnezeu? Toţi merităm să ştim răspunsul la aceste întrebări.

Cuvintele extraordinare ale lui Kyle au avut ecou dincolo de pulsul care îmi bătea nebuneşte în cap. Să mă ţină ca animal de companie? Jeb mă numise *oaspetele* său… Ce alt cuvânt mai exista pentru prizonier? Era posibil să existe doi oameni care să nu dorească nici moartea mea, nici vreo confesiune obţinută prin tortură? Dacă aşa stăteau lucrurile, era un adevărat, miracol.

— Nu am răspunsuri la aceste întrebări, Kyle, a spus Jeb. Nu depinde de mine.

Mă îndoiesc că orice alt răspuns le-ar fi dat Jeb i-ar fi năucit mai mult. Toţi cei patru bărbaţi, Kyle, Ian, cel

pe care nu-l cunoşteam şi chiar Jared s-au holbat şocaţi la el. Încă mă luptam să respir la picioarele lui Ian, dorind să existe vreo modalitate de a mă duce neobservată înapoi în gaura mea.

— Nu depinde de tine? a întrebat Kyle în cele din urmă, ca un ecou, încă neîncrezător. Atunci, de cine? Dacă te gândeşti să pui la vot, să ştii că asta s-a făcut deja. Eu, Ian şi Brandt suntem însărcinaţi să facem ceea ce s-a hotărât.

Jeb a clătinat din cap — o mişcare scurtă care nu i-a îndepărtat privirea de la bărbatul din faţa lui.

— Nu e cazul să votaţi. Aceasta încă este casa mea.

— Atunci, *cine hotărăşte?* a ţipat Kyle.

Privirea lui Jeb a fulgerat spre altcineva, apoi înapoi spre Kyle.

— Este decizia lui Jared.

Toţi, inclusiv eu, ne-am holbat la Jared.

El a gemut, la fel de surprins ca restul, iar apoi dinţii lui s-au încleştat cu un sunet pe care l-am putut auzi. A aruncat o privire plină de ură în direcţia mea.

— Jared? a întrebat Kyle, înfruntându-l din nou pe Jeb. Asta n-are niciun sens! Nu se mai controla, aproape că împroşca salivă de furie. El este mai părtinitor decât oricine altcineva! De ce? Cum poate fi raţional în privinţa asta?

— Jeb, eu nu… a murmurat Jared.

— Ea este responsabilitatea ta, Jared, a spus Jeb cu voce fermă. O să te ajut, desigur, dacă mai ai probleme ca aceasta, şi să o păzeşti, şi toate astea. Dar când vine vorba de luat vreo decizie, asta este treaba ta. A ridicat o mână când Kyle a încercat iarăşi să protesteze. Priveşte lucrurile în felul acesta, Kyle. Dacă cineva o găseşte pe Jodi într-un raid şi o aduce aici, ai vrea ca eu sau doctorul, sau un vot să decidă ce facem cu ea?

— Jodi este moartă, a şuierat Kyle, sângele împroşcând picături de pe buzele sale.

S-a uitat la mine cu aceeaşi expresie pe care tocmai o avusese Jared.

— Ei bine, dacă trupul ei ar rătăci pe aici, tu ar trebui să iei o hotărâre. Ai vrea să fie altfel?

— Majoritatea…

— Casa mea, regulile mele, l-a întrerupt Jeb cu asprime. Nu mai discutăm despre asta. Nu se mai votează. Nu se mai încearcă executarea ei. Voi trei răspândiţi vorba — aşa stau lucrurile de acum încolo. O regulă nouă.

— *Alta?* a murmurat Ian cu voce joasă.

Jeb l-a ignorat.

— Dacă, deşi este improbabil, acest lucru se întâmplă cumva din nou, atunci cel căruia îi aparţine trupul ia hotărârea respectivă.

Jeb a îndreptat ţeava armei către Kyle, apoi a mutat-o câţiva centimetri, către tunelul din spatele lui.

— Plecaţi de aici. Nu vreau să vă mai văd iarăşi pe aici. Spuneţi-le tuturor că nu au ce căuta pe acest coridor. Nimeni nu are niciun motiv să fie aici, cu excepţia lui Jared şi, dacă prind pe careva dând târcoale, voi pune întrebările după aceea. Aţi înţeles? Plecaţi! Acum!

A îndreptat din nou arma către Kyle.

Am fost surprinsă că cei trei asasini s-a retras imediat în tunel, fără a face măcar o pauză pentru a se uita la mine sau la Jared înainte de despărţire.

Voiam din tot sufletul să cred că arma din mâinile lui Jeb era o cacealma.

De prima dată de când îl văzusem, Jeb se purtase întotdeauna cumsecade cu mine. Nu mă atinsese niciodată cu violenţă, nici măcar nu mă privise cu ostilitate evidentă. Acum, părea a fi unul dintre cei doi oameni care nu-mi doreau răul. S-ar putea ca Jared să se fi luptat pentru a mă ţine în viaţă, dar era limpede că în el se dădea o bătălie aprigă în legătură cu această decizie. Îmi dădeam seama că îşi putea schimba părerea în orice clipă. Din expresia lui se vedea clar că o parte din el voia ca toate astea să se încheie — mai ales acum că Jeb aruncase povara deciziei pe umerii lui. În vreme ce făceam această analiză, Jared s-a uitat la mine cu scârbă.

Oricum, oricât de mult doream să cred că Jeb blufa, în timp ce îi priveam pe cei trei bărbaţi dispărând în întuneric, era limpede că lucrurile stăteau altfel. Dincolo de faţadă, Jeb era probabil la fel de crud ca şi ceilalţi. Dacă nu ar fi folosit acea armă în trecut — a

folosit-o pentru a ucide, nu doar ca să ameninţe –, nimeni nu l-ar fi ascultat în acest fel.

Vremuri disperate, a şoptit Melanie. *Nu ne permitem să fim amabili în lumea pe care voi aţi creat-o. Suntem fugari şi o specie pe cale de dispariţie. Fiecare alegere este despre viaţă sau moarte.*

Şşt. Nu am timp de o dezbatere. Trebuie să mă concentrez.

Jared stătea în faţa lui Jeb, cu o mână întinsă în faţă, cu palma în sus şi degetele uşor îndoite. Acum, că ceilalţi plecaseră, trupurile lor aveau o atitudine mai relaxată. Jeb chiar zâmbea în barba lui stufoasă, de parcă se amuza de reacţia pe care o provocase arma lui. Ciudat om.

— Te rog, nu-mi pune asta în cârcă, Jeb, a spus Jared. Kyle are dreptate în legătură cu un lucru — *nu pot* să iau o decizie raţională.

— Nimeni nu zice că trebuie să te hotărăşti în secunda asta. Ea nu pleacă nicăieri. Jeb a privit în jos, către mine, încă zâmbind. Ochiul care era mai aproape de mine — cel pe care Jared nu-l putea vedea — s-a închis repede şi s-a deschis iarăşi. Mi-a făcut cu ochiul. Nu după tot chinul pe care l-a îndurat ca să ajungă aici. Ai o grămadă de timp să te gândeşti la asta.

— Nu am la ce să mă gândesc. Melanie *este* moartă. Dar nu pot, nu pot, Jeb, pur şi simplu nu pot…

Jared nu părea în stare să termine propoziţia.

Spune-i.

Nu sunt pregătită să mor chiar în clipa asta.

— Atunci, nu te gândi la asta, i-a zis Jeb. Poate o să te lămureşti mai târziu. Lasă să treacă o vreme.

— Ce-o să facem cu ea? Nu putem s-o păzim tot timpul.

Jeb a clătinat din cap.

— Asta-i *exact* ce o să trebuiască să facem un timp. Lucrurile o să se calmeze. Nici măcar Kyle nu este în stare să fie furios până la crimă mai mult de câteva săptămâni.

— Câteva *săptămâni?* Nu ne permitem să ne jucăm de-a paznicii aici pentru câteva săptămâni. Avem şi alte lucruri…

— Ştiu, ştiu, a suspinat Jeb. O să mă gândesc la ceva.

— Şi asta-i doar jumătate din problemă.

Jared s-a uitat din nou la mine, în timp ce o venă îi pulsa pe tâmplă.

— Unde o ţinem? Nu e ca şi cum am avea o închisoare amenajată.

Jeb mi-a zâmbit.

— N-o să ne faci necazuri, nu-i aşa?

M-am holbat la el, fără să spun o vorbă.

— Jeb, a murmurat Jared supărat.

— Oh, nu-ţi face griji în privinţa ei. În primul rând, o să o supraveghem. În al doilea, n-o să fie niciodată în stare să găsească ieşirea de aici — o să rătăcească pe aici, până când va da peste cineva. Ceea ce ne duce la numărul trei: nu e proastă. A ridicat o sprânceană groasă şi albă uitându-se către mine. N-o să te duci să-i cauţi pe Kyle şi pe restul, nu-i aşa? Nu cred că vreunul dintre ei te place prea tare.

M-am uitat la el, precaută faţă de tonul lui lejer, de sporovăială.

— Aş vrea să nu-i vorbeşti aşa, a murmurat Jared.

— Am fost crescut în vremuri mai civilizate, puştiule. Nu mă pot abţine. Jeb a pus o mână pe braţul lui Jared, bătându-l uşor. Uite ce-i, ai stat treaz o noapte întreagă. Lasă-mă să o păzesc eu de acum încolo. Dormi puţin.

Jared părea a fi pe cale să obiecteze, dar apoi s-a uitat din nou la mine şi expresia i-a devenit mai dură.

— Cum vrei tu, Jeb. Şi… eu nu, eu nu voi accepta vreo responsabilitate pentru asta. Omoar-o, dacă crezi că aşa e cel mai bine.

Am tresărit.

Văzându-mi reacţia, Jared s-a încruntat, apoi s-a întors brusc cu spatele şi a plecat în aceeaşi direcţie ca şi ceilalţi. Jeb l-a privit îndepărtându-se. În timp ce era atent la altceva, m-am târât înapoi în gaura mea.

L-am auzit pe Jeb aşezându-se încet pe pământ, lângă deschizătură. A oftat şi s-a întins, făcând să pocnească câteva articulaţii. După câteva minute, a început să fluiere încetişor. Era o melodie veselă.

M-am ghemuit cu genunchii strânşi la gură, cu spatele lipit de perete, în cel mai îndepărtat colţişor al micuţei mele celule. Am simţit mici fiori în spate, apoi tot mai puternici, alergând în sus şi în jos pe şira

spinării. Mâinile mi-au tremurat, iar dinţii au început să-mi clănţăne, în ciuda căldurii umede.

— Ai putea să te întinzi şi să dormi, a spus Jeb, dar n-am fost sigură dacă mi se adresează mie sau lui însuşi. Mâine va fi o zi grea.

Tremuratul mi-a trecut după o vreme — poate o jumătate de oră. Când a încetat, m-am simţit epuizată. M-am hotărât să urmez sfatul lui Jeb. Cu toate că podeaua părea şi mai inconfortabilă decât înainte, în câteva secunde dormeam dusă.

Mirosul mâncării m-a trezit. De data aceasta, când am deschis ochii, eram ameţită şi dezorientată. O senzaţie instinctivă de panică a făcut ca mâinile să îmi tremure din nou înainte de a fi complet conştientă.

Pe pământ, alături de mine, se afla aceeaşi tavă, cu o ofertă identică pe ea. Îl puteam vedea şi auzi pe Jeb. Stătea în profil în faţa grotei, privind către coridorul lung şi rotund şi fluierând încetişor.

Mânată de o sete îngrozitoare, m-am ridicat şi am înşfăcat sticla deschisă de apă.

— 'Neaţa, a spus Jeb, dând din cap în direcţia mea.

Am îngheţat cu mâna pe sticlă, până când el şi-a întors capul şi a început să fluiere din nou.

Doar că acum, nemaifiind atât de disperat de însetată, am remarcat gustul ciudat şi neplăcut al apei. Semăna cu gustul acru din aer, dar era uşor mai puternic. Limba mi s-a plimbat prin gură, fără să-l poată evita.

Am mâncat rapid, de data această păstrând supa la sfârşit. Astăzi, stomacul meu a reacţionat mai bine, acceptând mâncarea cu mai multă eleganţă. Abia dacă a chiorăit.

Trupul meu avea, totuşi, alte nevoi, acum că cele mai stringente fuseseră satisfăcute. Am privit de jur împrejurul găurii mele întunecoase şi strâmte. Nu se vedeau prea multe opţiuni. Dar abia dacă îmi puteam stăpâni frica la gândul de a-i vorbi şi a-i cere ceva chiar şi bizarului, dar prietenosului Jeb.

M-am legănat înainte şi înapoi, gândindu-mă. Coapsele m-au durut din cauza poziţiei curbate pe podeaua în formă de cupă a grotei.

— Hm! a zis Jeb. Se uita iarăşi la mine, cu faţa mai colorată ca de obicei sub părul alb. Stai aici de ceva vreme, a spus el. Vrei să ieşi?

Am încuviinţat din cap.

— Mi-ar prinde şi mie bine puţină mişcare.

Vocea lui era veselă. Şi-a întins picioarele cu o agilitate surprinzătoare.

M-am târât către marginea găurii, privind precaută către el.

— O să-ţi arăt mica noastră baie, a continuat el. Trebuie să ştii că va trebui să trecem prin… un fel de piaţă centrală, ca să zic aşa. Nu-ţi face griji. Cred că, până acum, toţi au primit mesajul.

Inconştient, şi-a atins arma.

Am încercat să înghit. Vezica mea era atât de plină, încât durerea era permanentă, imposibil de ignorat. Dar să defilez prin mijlocul mulţimii de ucigaşi furioşi? N-ar putea doar să-mi aducă o găleată?

Mi-a măsurat frica din ochi — a urmărit felul în care, automat, m-am retras şi mai adânc în grotă –, iar buzele lui s-au strâns gânditoare. Apoi s-a întors şi a pornit pe holul întunecat.

— Urmează-mă! a strigat el în urmă, fără să se uite dacă îl ascultam.

Prin faţa ochilor mi-a trecut brusc imaginea lui Kyle găsindu-mă singură aici şi, într-o secundă, eram în spatele lui Jeb, după ce m-am târât cu greu prin gaură, bălăbănindu-mă repede pe picioarele amorţite. Mi se părea oribil şi minunat în acelaşi timp să stau dreaptă din nou — simţeam o durere ascuţită, dar uşurarea era şi mai mare.

Eram imediat în spatele lui când am ajuns la capătul tunelului; întunericul se întrezărea ameninţător prin crăpătura înaltă şi ovală a ieşirii. Am ezitat, privind înapoi către micuţa lampă pe care o lăsase pe podea. Era singura lumină din peştera întunecată. Trebuia să o iau eu?

M-a auzit oprindu-mă şi s-a oprit pentru a mă privi peste umăr. Am dat din cap către lumină, apoi m-am uitat iarăşi la el.

— Las-o. Ştiu drumul. A întins mâna liberă către mine. O să te ghidez eu.

O clipă lungă am privit mâna, iar apoi, simţind presiunea din vezică, mi-am pus încet mâna în palma lui, abia atingând-o — la fel cum aş fi atins un şarpe dacă, pentru vreun motiv oarecare, aş fi fost silită să o fac.

Jeb m-a condus prin întuneric cu paşi siguri şi repezi. Tunelul cel lung a fost urmat de o serie de şerpuiri haotice în direcţii opuse. În timp ce coteam la o răsucire în V a drumului, am crezut că ne întorceam, fără speranţă, de unde am plecat. Am fost sigură că era intenţionat şi motivul pentru care Jeb nu luase lampa. Nu voia ca eu să ştiu prea multe despre ieşirea din acest labirint.

Eram curioasă în legătură cu modul în care se formase acest loc, cum îl găsise Jeb şi cum de ajunseseră ceilalţi aici. Dar mi-am forţat buzele să rămână lipite. Mi se părea că cel mai bun lucru acum era să rămân tăcută. Nu eram sigură ce speram. Câteva zile în plus de viaţă? Doar o contenire a durerii? Mai rămăsese altceva? Ştiam numai că nu eram pregătită să mor, după cum îi spusesem lui Melanie; instinctul meu de supravieţuire era identic în totalitate celui al oamenilor.

Am cotit din nou şi am zărit prima lumină. În faţă, o fisură înaltă şi îngustă a strălucit de lumina altei încăperi. Această lumină nu era artificială, ca micuţa lampă de lângă grota mea. Era prea albă, prea pură.

Nu puteam trece amândoi în acelaşi timp prin deschizătura strâmtă din piatră. Jeb a intrat primul, iar eu l-am urmat îndeaproape. Odată aflaţi dincolo — şi în stare să văd iarăşi –, mi-am tras mâna din strângerea uşoară a lui Jeb. Nu a reacţionat în niciun fel, doar şi-a pus şi mâna proaspăt eliberată pe puşcă.

Ne aflam într-un tunel scurt, iar o lumină şi mai strălucitoare s-a zărit prin intrarea grosolan boltită. Pereţii erau aceeaşi stâncă găurită şi vânătă.

Se auzeau voci. Erau coborâte, mai puţin imperioase decât ultima oară, când auzisem bolboroseala unei mulţimi omeneşti. Nimeni nu ne aştepta astăzi. Mi-am imaginat doar care ar fi reacţia la apariţia mea împreună cu Jeb. Palmele îmi erau reci şi umede, respiram cu uşoare gâfâituri. M-am apropiat cât de mult am putut de Jeb, fără să îl ating.

— Uşurel, a murmurat el, fără să se întoarcă. Lor le e mai frică de tine decât ţie de ei.

Mă îndoiam de acest lucru. Şi, chiar dacă ar fi existat vreo posibilitate să fie adevărat, frica s-a transformat în ură şi violenţă în inima umană.

— N-o să las pe nimeni să-ţi facă rău, a murmurat Jeb în timp ce se îndrepta spre arcadă. Oricum, s-ar putea să se fi obişnuit cu ideea.

Doream să-l întreb ce voia să spună cu asta, dar a intrat în camera următoare. M-am strecurat după el, cu o jumătate de pas în urmă, ascunzându-mă cât de mult puteam în spatele lui. Singurul lucru mai dificil decât să intru în acea încăpere era acela de a rămâne în urma lui Jeb şi de a fi prinsă singură aici.

O tăcere bruscă a întâmpinat intrarea noastră.

Ne aflam din nou în grota gigantică, luminoasă, cea în care mă aduseseră prima oară. Cu cât timp în urmă se întâmplase? Habar nu aveam. Tavanul era încă prea strălucitor pentru mine, aşa că nu-mi puteam da seama cum exact era luminat. Nu remarcasem înainte, dar pereţii nu erau întregi — zeci de spaţii neregulate se deschideau către tunele adiacente. Unele dintre deschizături erau uriaşe, altele atât de înguste încât abia dacă un bărbat solid putea trece prin ele; unele erau fisuri naturale, altele, chiar dacă nu erau făcute de mâna omului, erau cel puţin lărgite.

Câţiva oameni se holbau la noi din acele intrânduri, încremeniţi. Mai mulţi se aflau în spaţiul deschis, trupurile lor prinse în mijlocul vreunei acţiuni întreruptă de intrarea noastră. O femeie era aplecată pe jumătate, intenţionând să-şi lege şireturile. Braţele nemişcate ale unui bărbat atârnau în aer, ridicate pentru a sublinia ceva în conversaţia purtată cu tovarăşii săi. Un alt bărbat s-a clătinat, pierzându-şi echilibrul din pricina unei opriri bruşte. Piciorul lui a coborât apăsat, în timp ce el se lupta să rămână la verticală; bufnetul căderii acestuia a fost singurul sunet care s-a auzit în spaţiul vast. A avut ecou în toată camera.

Era fundamental greşit din partea mea să fiu recunoscătoare pentru hidoasa armă din mâinile lui Jeb… dar aşa simţeam. Ştiam că, fără ea, am fi fost probabil atacaţi. Aceşti oameni nu s-ar fi abţinut să-l lovească pe Jeb, dacă în acest fel puteau să ajungă la

mine. Totuşi, am putea fi atacaţi în ciuda armei. Jeb putea să împuşte doar pe cineva o dată.

Tabloul din capul meu a devenit atât de înfiorător, încât nu-l mai puteam suporta. Am încercat să mă concentrez asupra situaţiei imediate, care era şi aşa dificilă.

Jeb s-a oprit un moment, cu arma proptită de şold şi îndreptată înainte. S-a uitat de jur împrejurul camerei, părând să-i fixeze din priviri pe toţi, adunându-i unul câte unul. Erau mai puţin de douăzeci; a durat ceva vreme. Când a fost satisfăcut de cele constatate, s-a îndreptat către peretele stâng al peşterii. Cu sângele bătându-mi cu putere în urechi, l-am urmat îndeaproape.

N-a traversat grota direct, ci s-a ţinut, pe lângă curbura peretelui. I-am călcat pe urme până când am observat un pătrat mare de pământ mai închis la culoare care ocupa centrul podelei. Nimeni nu stătea pe acest pământ întunecat. Eram mult prea înspăimântată pentru a face altceva decât să remarc anomalia. Nici măcar nu am putut să presupun motivul existenţei sale.

S-au petrecut mici mişcări, în timp ce noi dădeam ocol încăperii tăcute. Femeia aplecată s-a îndreptat, răsucindu-se din talie pentru a ne urmări cu privirea. Bărbatul care gesticula şi-a încrucişat braţele la piept. Toţi ochii s-au îngustat şi toate feţele s-au crispat în expresii de furie. Oricum, nimeni nu a făcut vreo mişcare spre noi şi nimeni nu a vorbit. Indiferent ce le spuseseră Kyle şi ceilalţi bărbaţi acestor oameni despre confruntarea lor cu Jeb părea să fi avut efectul pe care unchiul lui Melanie îl sperase.

În timp ce am trecut prin mulţimea de statui umane, le-am recunoscut pe Sharon şi Maggie, care ne priveau din deschizătura unui tunel. Expresiile lor erau neutre, privirile reci. Nu s-au uitat la mine, ci doar la Jeb. El le-a ignorat.

Mi s-a părut că au trecut ani până când am ajuns, în cele din urmă, în capătul îndepărtat al peşterii. Jeb s-a îndreptat către o ieşire de dimensiuni medii, neagră comparativ cu luminozitatea acestei încăperi. Privirile din spatele meu făceau să mi se zbârlească părul pe ceafă, dar nu am îndrăznit să mă uit înapoi. Oamenii erau încă tăcuţi, dar îmi era teamă că ne-ar putea

urmări. A fost o uşurare să intru în întunecimea noului pasaj. Mâna lui Jeb mi-a atins cotul pentru a mă îndruma şi eu nu m-am ferit de ea. În spatele nostru nu s-a ridicat vreun murmur de voci.

— Totul a decurs mai bine decât m-am aşteptat, a şoptit Jeb în timp ce mă conducea prin peşteră.

Cuvintele sale m-au surprins şi am fost bucuroasă că nu am ştiut ce crezuse el că se va întâmpla.

Terenul cobora sub picioarele mele. În faţă, o lumină slabă pâlpâia în întuneric.

— Fac pariu că nu ai văzut niciodată ceva cum este locuinţa mea. Vocea lui era mai puternică acum şi avea din nou tonul lejer de mai devreme. E chiar deosebit, nu? A făcut o scurtă pauză, în caz că i-aş fi răspuns, apoi a continuat. Am găsit locul ăsta în anii '70. De fapt, el m-a găsit. Am căzut prin acoperişul camerei mari probabil că ar fi trebuit să mor în urma căzăturii, dar spre binele meu sunt rezistent. Mi-a luat ceva timp să găsesc o ieşire. Până când am reuşit, îmi era atât de foame încât îmi venea să mănânc pietre. La vremea aceea, eram singurul care rămăsese la fermă, aşa că n-am avut cui să i-o arăt. I-am explorat fiecare cotlon, fiecare grotă şi am văzut ce posibilităţi are. Am hotărât că s-ar putea să fie un as bun de avut în mânecă, în caz de ceva. Aşa suntem noi, Stryderii ne place să fim pregătiţi.

Am trecut pe lângă sursa luminii palide — provenea dintr-o gaură din tavan de dimensiunea unui pumn, creând un cerc strălucitor pe duşumea. După ce a rămas în urma noastră, am văzut în depărtare un alt spot luminos.

— Probabil că eşti curioasă cum de au apărut toate astea aici. A făcut o altă pauză, mai scurtă decât ultima. În orice caz, eu am fost. Am făcut nişte cercetări. Sunt canale de lavă — îţi vine să crezi? Asta a fost un vulcan, cred. Nu complet stins, aşa cum vei vedea imediat. Toate aceste peşteri şi grote sunt bule de aer din lava care se răcea. Am muncit ceva în ultimele decenii. O parte a fost uşor — să conectez canalele a fost o nimica toată. Pentru altele a fost nevoie de mai multă imaginaţie. Ai văzut tavanul din camera mare? Asta mi-a luat ani de zile până a ieşit cum trebuie.

Am vrut să-l întreb cum a făcut-o, dar nu m-am putut hotărî să vorbesc. Era mai prudent să tac.

Podeaua a început să coboare într-un unghi mai ascuţit. Terenul era spart în trepte grosolane, dar păreau suficient de sigure. Jeb m-a condus încrezător în jos. În timp ce coboram tot mai mult în adâncul pământului, căldura şi umiditatea au crescut.

M-am încordat când am auzit iarăşi voci, de data aceasta din faţă. Jeb m-a bătut amabil pe braţ.

— O să-ţi placă asta — tuturor le place, a promis el.

O arcadă largă a licărit într-o lumină mişcătoare. Avea aceeaşi culoare ca lumina din încăperea mare, pură şi albă, dar pâlpâia într-un dans ciudat.

Ca orice îmi era de neînţeles în peştera aceasta, lumina m-a înfricoşat.

— Am ajuns, a spus Jeb entuziasmat, trăgându-mă prin arcadă. Ce părere ai?

CAPITOLUL 17:
Vizitată

ÎNTÂI M-A IZBIT CĂLDURA — ca un perete de abur, aerul gros şi umed s-a rostogolit peste mine şi mi s-a condensat pe piele. Gura mi s-a deschis automat în timp ce încercam să trag o gură din aerul deodată mai dens. Mirosul era mai puternic decât înainte — acelaşi gust metalic care mi s-a lipit în gât şi care dădea aromă apei de aici.

Murmurul neclar al vocilor de bas şi soprană părea să vină din toate părţile, un ecou ce ricoşa de pereţi. Am privit neliniştită prin norul învârtejit de abur, încercând să-mi dau seama de unde veneau vocile. Era multă lumină aici — tavanul era orbitor, la fel ca în încăperea mare, dar se afla mult mai aproape. Lumina se reflecta dansând din aburi, creând o perdea tremurătoare care aproape că m-a orbit. Ochii mei s-au luptat să se adapteze şi m-am agăţat panicată de mâna lui Jeb.

Am fost surprinsă că rumoarea nu a contenit la intrarea noastră. Poate că nici ei nu ne vedeau încă.

— Aerul e cam închis aici, a spus Jeb pe un ton de scuză, fluturând mâna prin aburul din faţa chipului său.

Vocea îi era degajată şi suficient de puternică pentru a mă face să tresar. Vorbea de parcă nu eram înconjuraţi. Şi murmurul a continuat, ignorându-i vocea.

— Nu că mă plâng, a continuat el. Aş fi murit de mai multe ori, dacă acest loc n-ar fi existat. Chiar de prima dată când am rămas blocat în peşteri, desigur. Şi acum, n-am putea să ne ascundem aici, dacă n-ar exista asta. Fără vreun loc unde să ne ascundem, suntem morţi cu toţii, nu? M-a împuns cu cotul, într-un gest conspirativ. E destul de convenabil, aşa cum este. N-aş fi putut să-l plănuiesc atât de bine nici dacă l-aş fi sculptat eu din plastilină.

Râsul lui a îndepărtat o parte din abur şi, pentru prima dată, am văzut camera.

Două râuri curgeau prin spaţiul rece, umed, cu boltă înaltă. Acesta era murmurul care mi-a răsunat în urechi — apa care curgea în şuvoi peste şi pe sub roca vulcanică vineţie. Jeb a vorbit de parcă eram singuri, pentru că eram. De fapt, exista un singur râu şi un pârâiaş. Pârâiaşul se afla cel mai aproape de noi; o panglică argintie puţin adâncă în lumina care venea de sus, prelingându-se printre stânci nu prea înalte şi care părea pe cale să se reverse în orice moment. Un murmur feminin, pe un ton înalt, se desprindea din unduirile sale.

Bolboroseala masculină, de bas, venea dinspre râu, la fel ca norii groşi de aburi, care se ridicau din gropile ce se căscau din pământul dinspre peretele îndepărtat. Râul era negru, afundându-se sub podeaua peşterii, ieşind la iveală în zone erodate largi şi rotunde pe toată lungimea încăperii. Găurile păreau întunecate şi primejdioase, râul abia vizibil în timp ce gonea năvalnic către o destinaţie invizibilă şi insondabilă. Apa părea să clocotească, producând căldură şi abur. Şi zgomotul pe care îl făcea era ca al apei în fierbere.

De tavan atârnau câteva stalactite lungi şi înguste, picurând către stalagmitele aflate dedesubt. Trei dintre ele se uniseră deja, formând stâlpi negri şi subţiri între cele două ape curgătoare.

— Trebuie să fii atentă aici, a spus Jeb. Curentul izvorului fierbinte este foarte puternic. Dacă Doamne fereşte cazi, s-a terminat. S-a întâmplat o dată.

Şi-a înclinat capul, amintindu-şi, iar chipul i-a devenit sobru.

Vârtejul iute şi negru al râului subteran mi s-a părut, brusc, oribil. Mi-am închipuit cum ar fi să fiu prinsă în curentul fierbinte şi m-am cutremurat.

Jeb şi-a pus uşor mâna pe umărul meu.

— Nu-ţi face griji. Fii atentă pe unde calci şi totul va fi în regulă. Uite, a zis el, arătând către capătul îndepărtat al peşterii, unde pârâiaşul puţin adânc intra într-o grotă întunecată, prima grotă de acolo este baia. Am săpat în podea pentru a face o cadă adâncă şi bună. Există un orar pentru a face baie, dar intimitatea nu este, de obicei, o problemă — este întuneric beznă. Încăperea

este drăguţă şi călduroasă, fiind atât de aproape de râu, dar apa nu te va arde ca izvorul fierbinte de aici. Mai există o altă grotă dincolo de aceea şi se intră printr-o fisură din stâncă. Am lărgit intrarea până a căpătat o dimensiune confortabilă. Acea încăpere este cea mai îndepărtată în care curentul apare la suprafaţă — de acolo o ia pe sub pământ. Aşa că acolo am amenajat o latrină. Convenabilă şi igienică. Vocea lui căpătase un ton plin de sine, de parcă îşi asuma meritele pentru creaţia naturii. Ei bine, el descoperise şi amenajase locul, deci o parte din mândrie era justificată. Nu ne place să facem risipă de baterii şi cei mai mulţi dintre noi cunosc ca în palmă configuraţia podelei, dar, fiindcă eşti aici pentru prima oară, poţi să-ţi găseşti drumul cu asta.

Jeb a scos o lanternă din buzunar şi mi-a întins-o. Vederea ei mi-a amintit de clipa când m-a găsit zăcând în deşert, când mi-a verificat ochii şi şi-a dat seama ce sunt. N-am ştiut de ce această amintire m-a întristat.

— Să nu-ţi vină vreo idee nebunească cum că poate râul te va scoate de aici sau ceva de genul ăsta. Odată ce apa intră sub pământ, nu mai iese la suprafaţă, m-a avertizat el.

Fiindcă părea să aştepte o confirmare a faptului că am înţeles atenţionarea lui, am încuviinţat din cap. Am luat încet lanterna din mâna lui, atentă să nu fac vreo mişcare bruscă care să-l ia prin surprindere.

A zâmbit încurajator.

I-am urmat rapid îndrumările — sunetul apei curgătoare nu-mi uşura cu nimic disconfortul. Mi se părea foarte ciudat să nu mă aflu în raza lui vizuală. Dacă cineva era ascuns în aceste grote, bănuind că, până la urmă, trebuia să vin aici? Ar auzi Jeb sunetul luptei peste vuietul apelor învolburate?

Am rotit lanterna de jur împrejurul camerei de baie, căutând vreun semn de ambuscadă, dar n-am descoperit nimic care să-mi confirme temerile. Cada lui Jeb era mai curând de mărimea unui mic bazin de înot şi neagră ca smoala. Sub suprafaţa ei, o persoană ar fi invizibilă atât timp cât şi-ar putea ţine respiraţia… M-am grăbit să trec prin deschizătura îngustă din peretele îndepărtat al încăperii pentru a scăpa de lucrurile pe care mi le imaginam. Departe de Jeb, aproape că am

fost copleşită de panică — nu puteam respira normal, abia dacă auzeam altceva decât venele care îmi pulsau în tâmple. Mai mult alergam decât mergeam atunci când m-am întors în camera în care se aflau râurile.

Să-l găsesc pe Jeb stând acolo, încă singur, a fost ca un balsam pentru nervii mei încordaţi. Respiraţia şi bătăile inimii mi s-au calmat. Nu puteam înţelege de ce acest om nebun reprezenta o asemenea alinare pentru mine. Am presupus că era aşa cum îmi spusese Melanie — *vremuri disperate.*

— Nu-i prea rău, nu? a întrebat el cu o grimasă de mândrie pe chip.

Am încuviinţat din nou şi i-am dat înapoi lanterna.

— Aceste peşteri sunt un mare dar, a spus el în timp ce ne îndreptam înapoi spre coridorul întunecat. N-am putea supravieţui într-un grup atât de mare fără ele. Magnolia şi Sharon se descurcau destul de bine — şocant de bine — în Chicago, dar îşi forţau norocul ascunzându-se amândouă. E chiar plăcut să existe din nou o comunitate. Mă face să mă simt om. M-a apucat încă o dată de cot în timp ce urcam treptele grosolane. Îmi pare rău pentru, hm, locul în care te-am pus să stai. A fost cel mai sigur la care m-am putut gândi. Sunt surprins că băieţii ăia te-au găsit atât de repede. Jeb a oftat. Ei bine, Kyle se… montează, uşor. Dar presupun că tot rău-i spre bine. Ar trebui să se obişnuiască cu felul în care merg lucrurile aici. Poate o să găsim ceva mai ospitalier pentru tine. O să mă gândesc la asta… Cel puţin când sunt cu tine, nu trebuie să te înghesui în gaura aia mică. Poţi sta pe coridor cu mine, dacă preferi. Deşi cu Jared…

Vocea i s-a stins.

Am ascultat mirată scuzele lui; era mult mai multă bunăvoinţă decât sperasem, mai multă compasiune decât crezusem că această specie poate simţi pentru duşmanii săi. Am bătut uşor mâna de pe cotul meu, încercând să-i arăt că am înţeles şi că nu îi voi crea probleme. Eram sigură că Jared prefera să nu dea ochii cu mine.

Jeb nu a avut nicio problemă în a traduce limbajul meu fără cuvinte.

— Eşti o fată bună, a spus el. O să rezolvăm asta cumva. Doctorul nu are decât să se ocupe de vindecarea

oamenilor. *Eu* cred că eşti mult mai interesantă în viaţă fiind.

Trupurile noastre erau suficient de apropiate pentru ca el să-mi simtă tremurul.

— Nu fi îngrijorată. Doctorul nu o să te mai deranjeze acum.

Nu mă puteam opri din tremurat. Jeb putea să-mi promită doar *acum.* Nu exista nicio garanţie că Jared nu va decide că secretul meu era mai important decât protejarea corpului lui Melanie. Ştiam că o asemenea soartă m-ar face să doresc ca Ian să fi reuşit noaptea trecută să facă ce-şi propusese. Am înghiţit un nod, simţind cum mă zgârie în interiorul gâtului.

Nu ştii niciodată cât timp vei mai avea, îmi spusese Melanie cu atât de multe zile în urmă, când încă ţineam lucrurile sub control.

Cuvintele ei mi-au răsunat ca un ecou în cap în timp ce intram în încăperea mare, piaţa centrala a comunităţii omeneşti a lui Jeb. Era plină, ca în prima noapte, iar toată lumea se uita la noi cu ochi în care se citea furie şi sentimentul trădării, când se uitau la el, şi crimă, când mă priveau pe mine. Mi-am menţinut privirea în pământ, la pietrele de sub picioare. Din colţul ochiului, am văzut că Jeb îşi ţinea din nou arma pregătită.

Într-adevăr, era doar o problemă de timp. O simţeam în atmosfera de ură şi teamă. Jeb nu mă putea proteja mult timp.

A fost o uşurare să mă frec din nou de pereţii tunelului îngust, să aştept cu nerăbdare trecerea prin labirintul întunecat şi întortocheat şi intrarea în mica mea ascunzătoare; speram să fiu singură acolo.

În spatele meu, un şuierat furios, ca dintr-un cuib de şerpi aţâţaţi, a răsunat ca un ecou în marea peşteră. Sunetul m-a făcut să-mi doresc ca Jeb să mă conducă mai repede prin labirint.

Jeb a chicotit pe sub mustaţă. Pe măsură ce petreceam mai mult timp în preajma lui, părea să devină tot mai ciudat. Simţul său al umorului mi se părea la fel de straniu ca motivele lui.

— Ştii, devine cam neplăcut aici, jos, uneori, a murmurat el, adresându-mi mie cuvintele sau lui însuşi. Cu Jeb, era greu de spus. Poate când le va trece

supărarea pe mine vor înţelege că, de fapt, le place toată agitaţia pe care le-o procur.

Drumul nostru prin întuneric s-a răsucit în serpentine. Nu-mi părea deloc familiar. Poate că alesese un traseu diferit, pentru ca eu să nu-l recunosc. Drumul a părut să dureze mai mult decât înainte, dar, până la urmă, am zărit palida lumină albastră a lămpii strălucind de după curba următoare.

M-am încordat, întrebându-mă dacă Jared va fi din nou acolo. Dacă era, ştiam că ar fi supărat. Nu mă îndoiam că n-ar fi fost de acord ca Jeb să mă ia într-o escapadă, indiferent cât de necesar ar fi fost.

Îndată ce am dat colţul, am văzut o siluetă sprijinită de zid lângă lampă, aruncând o umbră lungă spre noi. În mod evident nu era Jared. Mâna mea s-a încleştat pe braţul lui Jeb, într-un reflex generat de frică.

Şi apoi m-am uitat la silueta care aştepta. Era mai mică decât mine — aşa am ştiut că nu este Jared — şi subţire. Mică, dar, în acelaşi timp, prea înaltă şi prea subţire. Chiar şi în lumina slabă a lămpii albastre, am văzut că pielea lui era puternic bronzată de soare şi că părul lui mătăsos atârna neîngrijit dincolo de bărbie.

Genunchii mi s-au muiat.

Mâna mea, încleştată panicat de braţul lui Jeb, s-a sprijinit de el.

— Ei bine, pentru Dumnezeu! a exclamat Jeb, evident iritat. Nimeni nu poate păstra un secret aici mai mult de douăzeci şi patru de ore? La naiba, asta mă scoate din sărite! O grămadă de babe bârfitoare…

Cuvintele i s-au stins într-un bombănit.

Nici măcar nu am încercat să înţeleg cuvintele pe care le spunea Jeb; eram prinsă în cea mai cumplită bătălie a vieţii mele a tuturor vieţilor pe care le trăisem.

O simţeam pe Melanie în fiecare celulă a trupului meu. Terminaţiile nervoase mi-au zbârnâit la recunoaşterea prezenţei ei familiare. Muşchii mi s-au încordat în anticiparea mişcării ei. Buzele mi-au tremurat, încercând să se deschidă. M-am aplecat către băiatul de pe coridor, trupul meu apropiindu-se pentru că mâinile nu erau în stare.

Melanie învăţase multe lucruri în cele câteva ocazii când îi cedasem sau pierdusem controlul asupra ei, aşa că a trebuit, cu adevărat, să mă lupt cu ea — atât

de tare încât deasupra sprâncenelor mi-au apărut mărgele de sudoare proaspătă. Dar acum nu muream în deşert. Nici nu eram slăbită şi ameţită, şi luată pe nepregătite de apariţia cuiva pe care îl credeam pierdut; ştiam că această clipă ar fi putut să vină. Corpul meu era viguros, se vindeca rapid — eram puternică din nou. Forţa trupului a dat forţă controlului, hotărârii.

Am alungat-o din membrele mele, am îndepărta-o de orice se agăţa, am împins-o înapoi într-un colţ al minţii şi am înlănţuit-o acolo.

A cedat brusc şi total. *Aaah,* a suspinat ea şi aproape că a fost un geamăt de durere.

Îndată ce am învins-o, m-am simţit ciudat de vinovată.

Ştiam deja că ea reprezintă pentru mine mai mult decât o gazdă care opune rezistenţă şi îmi face viaţa inutil de dificilă. Devenisem tovarăşe, chiar confidente în timpul ultimelor săptămâni petrecute împreună — mai ales de când Căutătoarea ne unise împotriva unui duşman comun. În deşert, având cuţitul lui Kyle deasupra capului, fusesem bucuroasă că *trebuie* să mor. Nu aş fi fost eu cea care să o omoare pe Melanie; chiar şi atunci, ea era mai mult decât un trup pentru mine. Dar acum părea să fie ceva dincolo de asta. Mi-a părut rău că i-am provocat durere.

Era totuşi necesar şi ea nu a părut să înţeleagă acest lucru. Orice cuvânt greşit, orice gest necalculat ar fi însemnat o execuţie rapidă. Reacţiile ei erau prea sălbatice şi emoţionale. Ne-ar fi băgat în belea.

Trebuie să ai încredere în mine, i-am spus. *Încerc doar să rămânem în viaţă. Ştiu că nu vrei să crezi că oamenii tăi ne-ar putea face rău…*

Dar este Jamie, a şoptit ea. Tânjea atât de tare după băiat, încât genunchii mi s-au muiat din nou.

Am încercat să-l privesc cu imparţialitate — acest adolescent cu chipul ursuz care se rezema de peretele tunelului cu braţele strâns încrucişate la piept. Am încercat să îl văd ca pe un străin şi să îmi plănuiesc reacţia sau lipsa ei, în funcţie de a lui. Am încercat, dar nu am reuşit. Era Jamie, era frumos şi braţele mele — ale mele, nu ale lui Melanie — s-au întins să-l îmbrăţişeze. Lacrimi mi-au umplut ochii şi mi s-au

prelins pe faţă. Puteam doar să sper că nu se vedeau în lumina palidă.

— Jeb, a rostit Jamie — un salut morocănos.

Privirea lui s-a abătut asupra mea şi apoi s-a îndepărtat.

Vocea lui era atât de profundă! Era chiar atât de în vârstă? Având o puternică senzaţie de vinovăţie, mi-am dat seama că ratasem a paisprezecea lui aniversare. Melanie mi-a arătat ziua şi mi-am dat seama că era aceeaşi în care am avut primul vis cu Jamie. Se luptase atât de tare în timpul orelor de trezie să păstreze durerea pentru ea, să-şi camufleze amintirile pentru a-l proteja pe băiat, încât el îi apăruse în vis. Şi eu îi trimisesem un e-mail Căutătoarei.

M-am înfiorat, nevenindu-mi să cred că fusesem atât de nemiloasă.

— Ce faci aici, copile? a vrut Jeb să ştie.

— De ce nu mi-ai spus? a pretins Jeb să afle, la rândul lui.

Jeb a tăcut.

— A fost ideea lui Jared? a insistat Jamie.

Jeb a oftat.

— Bine, deci ştii. La ce-ţi serveşte, hm? Am vrut doar să…

— Să mă protejaţi? l-a întrerupt el cu asprime.

Când devenise atât de înverşunat? Era vina mea? Sigur că era.

Melanie a început să suspine în capul meu. Era un sunet care îmi distrăgea atenţia, puternic — făcea ca vocile lui Jeb şi Jamie să pară foarte îndepărtate.

— Bine, Jamie. Deci n-ai nevoie de protecţie. Ce doreşti?

Această capitulare rapidă a părut să-l debusoleze pe Jamie. Privirea lui s-a plimbat de câteva ori de la chipul lui Jeb la al meu, în timp ce făcea eforturi să formuleze o cerere.

— Vreau… vreau să vorbesc cu ea… cu fiinţa asta, a spus el în cele din urmă.

Vocea lui era mai stridentă trădându-i nesiguranţa.

— Ea nu vorbeşte prea mult, i-a spus Jeb, dar n-ai decât să încerci, copile.

Jeb mi-a îndepărtat degetele de pe braţul său. După ce s-a eliberat, s-a întors cu spatele spre cel mai

apropiat perete, s-a sprijinit de el şi s-a lăsat la pământ. S-a aşezat acolo, foindu-se până când şi-a găsit o poziţie confortabilă. Arma i-a rămas în echilibru în poală. Capul lui Jeb s-a rezemat de stâncă şi ochii i s-au închis. În câteva secunde, părea să fi adormit.

Am rămas în picioare acolo unde mă lăsase, încercând fără succes să nu privesc chipul lui Jamie.

Jamie era din nou surprins de faptul că Jeb a cedat atât de uşor. L-a privit cu ochi mari pe bătrânul care stătea întins pe podea, expresie care îl făcea să pară şi mai tânăr. După câteva minute în care Jeb nu s-a clintit, Jamie s-a uitat din nou la mine cu ochii mijiţi.

Felul în care se holba la mine — furios, încercând din răsputeri să fie viteaz şi matur, dar cu ochi întunecaţi în care se citea atât de limpede teamă şi durere — a făcut-o pe Melanie să suspine şi mai tare, iar mie mi s-au muiat genunchii. Decât să risc să mă prăbuşesc din nou, m-am îndreptat încet către peretele tunelului de vizavi de Jeb şi m-am lăsat să alunec la podea. M-am ghemuit strângându-mi picioarele îndoite la piept, încercând să fiu cât mai mică posibil.

Jamie m-a urmărit cu ochi precauţi, apoi a făcut patru paşi lenţi înainte, până când s-a aflat deasupra mea. Privirea lui s-a abătut asupra lui Jeb, care nu se mişcase şi nici nu-şi deschisese ochii, după care Jamie a îngenuncheat lângă mine. Expresia de pe chipul lui a devenit brusc intensă şi asta l-a făcut să pară mai adult decât oricând înainte. Inima mea a bătut cu putere pentru bărbatul trist oglindit de faţa micului băiat.

— Nu eşti Melanie, a spus el cu voce joasă.

Era şi mai greu să nu îi vorbesc, pentru că *eu* eram cea care voia să vorbească. În loc de asta, după o scurtă ezitare, am clătinat din cap.

— Totuşi, te afli în trupul ei.

O altă pauză şi eu am încuviinţat.

— Ce s-a întâmplat cu chipul tău… al ei?

Am ridicat din umeri. Nu ştiam cum arată faţa mea, dar îmi puteam imagina.

— Cine ţi-a făcut asta? a insistat el.

Cu un deget ezitant aproape că mi-a atins gâtul într-o parte. Am rămas nemişcată, fără să simt nevoia să mă feresc de mâna *lui.*

— Mătuşa Maggie, Jared şi Ian, a înşirat Jeb cu o voce plictisită.

Amândoi am tresărit la auzul vorbelor. Jeb nu se mişcase şi ochii lui erau încă închişi. Părea atât de liniştit, de parcă răspunsese în somn la întrebarea lui Jamie.

Jamie a aşteptat o clipă, apoi s-a întors din nou spre mine, cu aceeaşi expresie intensă.

— Nu eşti Melanie, dar îi cunoşti toate amintirile şi restul, nu?

Am încuviinţat iarăşi.

— Ştii cine sunt?

Am încercat să înghit cuvintele, dar mi s-au prelins printre buze.

— Eşti Jamie.

N-am fost în stare să controlez felul în care vocea mea s-a încolăcit în jurul numelui, ca o dezmierdare.

El a clipit, uimit că spărsesem tăcerea. Apoi a încuviinţat din cap.

— Aşa-i, mi-a şoptit.

Ne-am uitat amândoi la Jeb, care a rămas liniştit, şi apoi unul la celălalt.

— Deci îţi aminteşti ce i s-a întâmplat ei? a întrebat.

Am tresărit, apoi am încuviinţat încet.

— Vreau să ştiu, a şoptit.

Am clătinat din cap.

— Vreau să ştiu, a repetat Jamie.

Buzele lui au tremurat.

— Nu sunt un copil. Spune-mi!

— Nu este… plăcut, am murmurat incapabilă să mă stăpânesc.

Era foarte greu să-i refuzi acestui băiat ceea ce voia să ştie.

Sprâncenele lui drepte şi negre s-au împreunat deasupra ochilor mari.

— Te rog, a şoptit el.

M-am uitat la Jeb. M-am gândit că poate trage cu ochiul printre gene, dar nu eram sigură.

Vocea mea era slabă ca o şoaptă.

— Cineva a văzut-o intrând într-un loc interzis. Şi-au dat seama că e ceva în neregulă. Au chemat Căutătorii.

S-a cutremurat când a auzit denumirea.

— Căutătorii au încercat să o facă să se predea. A fugit de ei. Când au încolţit-o, a sărit în puţul unui lift.

M-am crispat amintindu-mi durerea, iar chipul lui Jamie a devenit alb sub bronz.

— Nu a murit? a şoptit el.

— Nu. Avem Vindecători foarte pricepuţi. Au făcut-o bine rapid. Apoi m-au pus pe mine în ea. Au sperat că le voi spune cum de supravieţuise ea atâta vreme.

Nu intenţionasem să spun atât de multe; gura mi s-a închis brusc. Jamie n-a părut să bage de seamă scăparea mea, dar ochii lui Jeb s-au deschis încet şi privirea lui s-a fixat pe chipul meu. N-a făcut nicio altă mişcare şi Jamie n-a observat schimbarea.

— De ce n-ai lăsat-o să moară? a întrebat el.

A trebuit să înghită un nod; un hohot de plâns ameninţa să izbucnească. Era cu atât mai dureros cu cât nu era sunetul obişnuit pe care îl face un copil înspăimântat de necunoscut, ci agonia unui adult care înţelege ce se întâmplă. Era atât de chinuitor să nu întind mâna şi să nu-i mângâi obrazul. Voiam să-l îmbrăţişez şi să-l implor să nu fie trist. Mi-am strâns mâinile în pumni şi am încercat să mă concentrez asupra întrebării. Privirea lui Jeb s-a mutat către mâinile mele, apoi iarăşi către chip.

— Nu eram în măsură să iau această hotărâre, am murmurat. Eram încă în rezervorul unde hibernam, în spaţiu, când s-au întâmplat toate astea.

Jamie a clipit din nou, surprins. Nu se aşteptase la răspunsul pe care i l-am dat şi l-am văzut luptându-se cu o nouă emoţie. L-am privit pe Jeb; ochii lui străluceau de curiozitate.

Aceeaşi curiozitate, deşi mai precautã, a avut câştig de cauză la Jamie.

— De unde veneai? a întrebat el.

Deşi am încercat să mă controlez, am zâmbit la auzul curiozităţii sale involuntare.

De departe. De pe o altă planetă.

— Care era… a început el să întrebe, dar a fost întrerupt de o altă întrebare.

— Ce naiba? a ţipat Jared la noi, încremenit de furie în timp ce dădea colţul de la capătul tunelului. Fir-

ar să fie, Jeb! Am fost de acord să nu…

Jamie s-a ridicat brusc.

— Nu Jeb m-a adus aici. Dar *tu* ar fi trebuit s-o faci.

Jeb a oftat şi s-a ridicat încet în picioare. În timp ce făcea asta, puşca i s-a rostogolit din poală pe podea. S-a oprit la doar câţiva centimetri de mine. M-am ferit de ea, stânjenită.

Jared a avut o reacţie diferită. S-a repezit către mine, parcurgând din câţiva paşi distanţa care ne despărţea. M-am lipit de perete şi mi-am acoperit faţa cu braţele. Furişându-mi privirea pe după cot, l-am văzut înşfăcând arma de pe podea.

— Încerci să ne omori? aproape că a ţipat el la Jeb, înfigând puşca în pieptul bătrânului.

— Calmează-te, Jared, a spus Jeb cu o voce obosită şi a luat arma cu o mână. N-ar atinge obiectul acesta nici dacă l-aş lăsa toată noaptea singur lângă ea. Nu-ţi dai seama de asta?

A îndreptat ţeava puştii către mine, iar eu m-am ferit într-o parte.

— Asta nu e o Căutătoare.

— Taci, Jeb, taci odată!

— Lasă-l în pace! a ţipat Jamie. N-a greşit cu nimic.

— Tu! a ţipat şi Jared, răsucindu-se către silueta subţire şi furioasă. Pleacă în clipa asta de aici sau aşa să-mi ajute Dumnezeu!

Jamie şi-a încleştat pumnii şi nu s-a clintit din loc.

Şi pumnii lui Jared s-au strâns.

Încremenisem din pricina şocului. Cum de puteau să ţipe unul la celălalt în felul acesta? Erau o familie, relaţiile dintre ei erau mai puternice decât orice legătură de sânge. Jared nu l-ar lovi pe Jamie n-ar fi în stare! Voiam să fac ceva, dar nu ştiam ce. Orice care să le atragă atenţia asupra mea le-ar fi sporit furia.

Pentru prima dată, Melanie era mai calmă decât mine. *Nu-i poate face rău lui Jamie,* a gândit ea. *Nu e posibil.*

M-am uitat la ei, cum se priveau ca nişte duşmani, şi am intrat în panică.

N-ar fi trebuit niciodată să venim aici. Uită-te cât de nefericiţi i-am făcut, am gemut eu.

— N-ar fi trebuit să încerci să faci din asta un secret faţă de mine, a spus Jamie printre dinţi. Şi n-ar fi trebuit s-o loveşti.

Una dintre palme s-a descleştat şi a fluturat arătând către faţa mea.

Jared a scuipat pe duşumea.

— Asta nu e Melanie. Nu se mai întoarce niciodată, Jamie.

— Asta este faţa ei, a insistat Jamie. Şi gâtul ei. Vânătăile alea nu te *deranjează?*

Jared a lăsat mâinile să-i cadă. Şi-a închis ochii şi a tras adânc aer în piept.

— Jamie, ori pleci acum şi mă laşi în pace, ori *te fac* eu să pleci. Nu glumesc. Nu mai suport nimic acum, bine? Sunt la limită. Putem deci continua această discuţie mai târziu?

Şi-a deschis iarăşi ochii; erau plini de durere.

Jamie l-a privit şi furia i-a dispărut încet de pe chip.

— Îmi pare rău, a murmurat el după o clipă. O să plec… dar nu promit că nu mă voi întoarce.

— Nu pot să mă gândesc la asta acum. Pleacă! Te rog!

Jamie a ridicat din umeri. A mai aruncat o privire cercetătoare către mine şi apoi a plecat, pasul lui rapid şi lung făcând să-mi pară din nou rău pentru perioada în care lipsisem.

Jared l-a privit pe Jeb.

— Şi tu la fel, a spus el cu voce plată.

Jeb şi-a dat ochii peste cap.

— Ca să fiu cinstit, nu cred că ai avut o pauză suficient de lungă. O s-o păzesc…

— Du-te!

Jeb s-a încruntat gânditor.

— Bine. Sigur.

A pornit pe coridor.

— Jeb? a rostit Jared în urma lui.

— Mda?

— Dacă ţi-aş cere să o împuşti în clipa asta, ai face-o?

Jeb a continuat să meargă încet, fără să se uite la noi, dar cuvintele lui s-au auzit clar.

— Ar trebui s-o fac. Îmi respect propriile reguli. Aşa că nu mă întreba decât dacă chiar asta vrei.

A dispărut în întuneric.

Jared l-a privit îndepărtându-se. Înainte de a-şi întoarce privirea fioroasă către mine, m-am târât în adăpostul meu inconfortabil şi m-am ghemuit în colţul cel mai îndepărtat.

CAPITOLUL 18:
Plictisită

Mi-am petrecut restul zilei, cu o singură scurtă excepţie, în tăcere totală.

Acea excepţie a apărut când Jeb a adus mâncare şi pentru mine şi pentru Jared, câteva ore mai târziu. În timp ce aşeza tava la intrarea în minuscula mea grotă, a zâmbit a scuză.

— Mulţumesc, am şoptit eu.

— Cu plăcere, mi-a răspuns el.

L-am auzit pe Jared mormăind, iritat de micul nostru schimb de cuvinte.

Acesta a fost singurul sunet pe care l-a scos Jared toată ziua. Eram sigură că se află acolo, dar nici măcar sunetul respiraţiei sale nu mi-a confirmat vreodată această convingere.

A fost o zi foarte lungă — în care m-am simţit foarte înghesuită şi foarte plictisită. Am încercat fiecare poziţie pe care mi-am putut-o imagina, dar, de fapt, n-am reuşit niciodată să mă întind confortabil. Noada a început să-mi palpite incontrolabil.

Eu şi Melanie ne-am gândit o mulţime de timp la Jamie. Eram, în special, îngrijorate de faptul că i-am făcut rău venind aici, că îi făceam rău acum. Ce însemna o promisiune făcută în comparaţie cu asta?

Semnificaţia pierderii noţiunii timpului. Ar fi putut fi apusul sau zorii — n-aveam niciun reper aici, îngropate în pământ. Eu şi Melanie am rămas fără subiecte de discuţie. Am baleat apatic printre amintirile comune, de parcă schimbam canalele la televizor, fără să ne oprim pentru a privi ceva anume. Am aţipit la un moment dat, dar n-am putut adormi de-a binelea din cauza poziţiei inconfortabile.

Când Jeb s-a întors, în cele din urmă, aş fi fost în stare să-i sărut faţa zbârcită. S-a aplecat în celula mea,

cu un rânjet care-i schimonosea obrajii.

— E vremea pentru o altă plimbare? m-a întrebat el.

Am dat din cap nerăbdătoare.

— O s-o fac eu, a bombănit Jared. Dă-mi puşca!

Am ezitat, m-am ghemuit stângace în deschizătura grotei, până când Jeb a înclinat din cap către mine.

— Du-te! mi-a spus el.

Am ieşit înţepenită, clătinându-mă, şi am apucat mâna pe care Jeb mi-a întins-o pentru a mă ajuta să-mi găsesc echilibrul. Jared a scos un sunet a repulsie şi şi-a întors faţa. Ţinea arma strâns, cu articulaţiile degetelor albite pe ţeavă. Nu-mi plăcea să o văd în mâinile lui. Mă deranja mai mult decât atunci când era la Jeb.

Jared nu era îngăduitor cu mine, aşa cum fusese Jeb. S-a repezit în tunelul întunecat, fără să se oprească pentru a-mi da răgaz să-l ajung.

A fost dificil — nu făcea mult zgomot şi nu mă îndruma, aşa că a trebuit să merg cu o mână întinsă în faţă şi una pe perete, încercând să nu mă izbesc de stâncă. Am căzut de două ori pe podeaua plină de denivelări. Cu toate că nu m-a ajutat, a aşteptat până când a auzit că eram din nou pe picioare, în stare să merg mai departe. O dată, în timp ce mă grăbeam printr-o secţiune mai îngustă a tunelului, m-am apropiat prea mult şi mâna mea întinsă i-a atins spinarea şi s-a prelins pe umeri, înainte de a-mi da seama că nu este vorba de un alt perete. A sărit într-o parte, ferindu-se de degetele mele cu un şuierat furios.

— Îmi pare rău, am şoptit eu, simţind cum mi se înfierbântă obrajii în întuneric.

Nu a răspuns, dar a grăbit pasul, aşa că a devenit şi mai greu să-l urmăresc.

Am fost confuză când, în final, în faţa mea a apărut o lumină. Alesese un alt traseu? Aceasta nu era strălucirea albă a celei mai mari peşteri. Era tăcută, palidă şi argintie. Dar fisura îngustă prin care a trebuit să trecem părea aceeaşi… Abia când m-am aflat în spaţiul gigantic, plin de ecouri, am înţeles care era cauza diferenţei.

Era noapte; lumina care strălucea slab de deasupra semăna mai curând cu lumina lunii decât cu a soarelui. Am profitat de lumina mai puţin puternică pentru a

examina tavanul, încercând să-i desluşesc secretul. Înalt, atât de departe deasupra mea, o sută de mici luni făcând să strălucească lumina lor diluată către duşumeaua întunecată aliată la mare distanţă. Lunile cele mici erau împrăştiate în fascicule care nu respectau niciun tipar, unele mai îndepărtate decât altele. Mi-am clătinat capul. Cu toate că acum puteam privi direct în lumină, tot nu înţelegeam.

— Vino! mi-a ordonat Jared cu asprime de la câţiva paşi distanţă.

Am clipit şi m-am grăbit să-l urmez. Mi-a părut rău că mi-am lăsat atenţia să rătăcească. Am băgat de seamă cât de mult l-a iritat faptul că a fost nevoit să-mi vorbească.

Nu m-am aşteptat să capăt o lanternă când am ajuns în încăperea unde se aflau râurile şi nici n-am primit. Şi acolo era acum o lumină slabă, ca în peştera mare, dar erau doar douăzeci de luni miniaturale, ciudate. Maxilarul lui Jared s-a încleştat şi el a privit către tavan în timp ce eu păşeam şovăielnic în camera în care se afla bazinul negru ca smoala. Am presupus că, dacă m-aş fi împiedicat şi aş fi căzut în năvalnicul izvor fierbinte care intra în subteran şi aş fi dispărut, probabil că Jared ar fi considerat-o o amabilă intervenţie divină.

Cred că i-ar părea rău, m-a contrazis Melanie în timp ce-mi croiam drum prin camera de baie întunecată, ţinându-mă de perete. *Dacă am cădea.*

Mă îndoiesc. S-ar putea să-şi aducă aminte de durerea pricinuită de pierderea ta pentru întâia oară, dar ar fi fericit dacă eu *aş dispărea.*

Pentru că nu te cunoaşte, a şoptit Melanie şi apoi prezenţa ei s-a estompat, de parcă ar fi fost brusc extenuată.

Am încremenit, acolo unde mă aflam, surprinsă. Nu eram sigură, dar am simţit de parcă Melanie tocmai îmi făcuse un compliment.

— Mişcă-te, a răcnit Jared din cealaltă încăpere.

M-am grăbit cât de tare mi-au permis întunericul şi frica.

Când ne-am întors, Jeb ne aştepta lângă lampa albastră; la picioarele lui se aflau doi cilindri zgrunţuroşi şi două obiecte rectangulare neregulate. Nu-

i remarcasem înainte. Poate se dusese să-i ia în timp ce noi am fost plecaţi.

— În noaptea asta, dormi tu aici sau eu? l-a întrebat Jeb pe Jared pe un ton normal.

Jared a privit formele de la picioarele lui Jeb.

— Eu, a răspuns el tăios. Şi am nevoie doar de o saltea.

Jeb a ridicat o sprânceană groasă.

— Nu este una de-a noastră, Jeb. Ai lăsat asta pe seama mea… aşa că vezi-ţi de treabă.

— Nu este un animal, puştiule. Şi nu te-ai purta aşa nici cu un câine.

Jared nu a răspuns. Dinţii lui s-au încleştat.

— Nu mi-am imaginat niciodată că eşti un om crud, a spus Jeb cu blândeţe. Dar a ridicat unul din suluri, şi-a petrecut braţul printr-o chingă şi l-a pus pe umăr, apoi a înghesuit unul dintre obiectele rectangulare — o pernă — la subraţ. Îmi pare rău, scumpo, a spus el în timp ce trecea pe lângă mine, bătându-mă pe umăr.

— Termină! a mârâit Jared.

Jeb a ridicat din umeri şi s-a îndepărtat agale. Înainte să-l pierd din vedere, m-am grăbit să dispar în temniţa mea; m-am ascuns în cel mai întunecat cotlon, strângându-mă într-un ghem care speram că este prea mic pentru a fi văzut.

În loc să stea la pândă tăcut şi invizibil în tunelul de afară, Jared şi-a întins salteaua chiar în faţa intrării în grota mea. Şi-a foşnit perna de câteva ori, probabil încercând să îmi facă în ciudă. S-a întins şi şi-a încrucişat braţele pe piept. Aceasta era partea din el pe care puteam să o zăresc prin deschizătură — doar braţele încrucişate şi jumătate din stomac. Pielea lui avea acelaşi bronz auriu întunecat care îmi bântuise visele în ultima jumătate de an. Era foarte ciudat să am acel fragment de vis în realitate, la niciun metru jumate de mine. Era ireal.

— N-o să te poţi furişa pe lângă mine, m-a avertizat el. Vocea lui era mai moale decât înainte — somnoroasă. Dacă încerci… A căscat. O să te ucid.

Nu i-am răspuns. Avertismentul m-a izbit ca o insultă. De ce aş încerca să mă furişez pe lângă el? Unde să mă duc? În mâinile barbarilor care mă aşteptau, toţi dorindu-şi să fac exact acest gen de încercare

prostească? Sau, presupunând că m-aş *putea* strecura cumva pe lângă ei, în deşertul care aproape că mă ucisese ultima dată când am încercat să-l străbat? M-am întrebat de ce mă credea el în stare. Ce plan credea el că ţes pentru a distruge mica lor lume? Chiar păream atât de puternică? Nu era limpede cât de patetic de neajutorată eram?

Mi-am dat seama când a adormit profund, pentru că a început să aibă acele spasme de care Melanie îşi amintea că apăreau uneori. Dormea atât de agitat doar când era necăjit. I-am privit degetele cum se strângeau şi se desfăceau şi m-am întrebat dacă visa că se încleştau pe gâtul meu.

Zilele care au urmat — o săptămână poate, a fost imposibil să le ţin socoteala — au fost foarte liniştite. Jared era ca un zid tăcut între mine şi orice altceva din lume, bun sau rău. Nu exista niciun sunet, în afara celui al propriei respiraţii, al propriei mişcări; nu existau alte privelişti decât ale grotei întunecate care mă înconjura, cercul de lumină slabă, tava familiară cu aceleaşi porţii, privirile scurte, furişate ale lui Jared; nu existau alte atingeri decât rocile găurite lipite de pielea mea; nu existau alte gusturi decât apa amară, pâinea tare, supa insipidă, rădăcinile lemnoase, iarăşi şi iarăşi.

Era o combinaţie foarte ciudată: o teroarea constantă, un disconfort psihic care persista dureros şi o monotonie chinuitoare. Dintre cele trei, plictiseala ucigătoare era cel mai greu de suportat. Închisoarea mea era o cameră de privare senzorială.

Amândouă, eu şi Melanie, ne temeam că vom înnebuni.

Amândouă auzim o voce în cap, a pus ea punctul pe i. *Niciodată acesta nu este un semn bun.*

O să uităm cum se vorbeşte, m-am îngrijorat eu. *Cât timp a trecut de când a vorbit cineva cu noi?*

Cu patru zile în urmă, i-ai mulţumit lui Jeb că ne-a adus mâncare şi el ţi-a spus „Cu plăcere“. Ei bine, cred că era cu patru zile în urmă. De atunci am dormit mult de cel puţin patru ori. A părut să ofteze. *Nu-ţi mai roade unghiile — mi-au trebuit ani de zile să scap de acest obicei.*

Dar unghiile lungi, care zgâriau, mă deranjau. *Nu cred că, pe termen lung, este cazul să ne facem griji pentru obiceiurile proaste.*

Jared nu l-a mai lăsat pe Jeb să aducă mâncare. În schimb, cineva o aducea până la capătul coridorului şi Jared o lua de acolo. Am căpătat acelaşi lucru — pâine, supă şi legume — de două ori pe zi. Uneori, erau lucruri în plus pentru Jared — Red Vines[6], Snikers[7], Pop-Tarts[8]. Am încercat să-mi imaginez cum de reuşiseră oamenii să pună mâna pe asemenea delicatese.

Nu m-am aşteptat ca el să le împartă cu mine — sigur că nu — dar m-am întrebat uneori dacă crede că speram să o facă. Una dintre puţinele mele distracţii era să-l aud cum îşi mănâncă bunătăţile, pentru că de fiecare dată o făcea ostentativ, foşnindu-le aşa cum probabil făcuse cu perna în prima noapte.

O dată, Jared a desfăcut încet o pungă de Cheetos[9] — demonstrativ, ca de obicei — şi mirosul puternic de praf de brânză artificială a năvălit în grota mea… delicios, irezistibil. A mâncat unul încet, lăsându-mă să aud fiecare crănţănit.

Stomacul mi s-a revoltat zgomotos şi am râs de mine. Nu mai râsesem de atâta vreme; am încercat să-mi amintesc când s-a întâmplat ultima oară şi nu am fost în stare — doar criza ciudată de isterie macabră din deşert, care nu putea fi, de fapt, considerată râs. Nici înainte de a ajunge aici, nu fuseseră prea multe lucruri pe care să le consider amuzante.

Dar, din anumite motive, acest lucru îmi părea ilar — stomacul meu tânjind după o bucăţică mică de Cheetos — şi am râs din nou. Un semn de nebunie, desigur.

N-am ştiut cum de reacţia mea l-a ofensat, dar s-a ridicat şi a dispărut. După o clipă lungă, l-am auzit iarăşi mâncând snacksuri, dar mai departe. Am furişat o privire afară din grotă şi l-am văzut stând în umbrele de la capătul coridorului, cu spatele la mine. Mi-am tras capul înăuntru, temându-mă că s-ar putea întoarce şi m-ar zări privindu-l. De atunci, a stat jos, la capătul tunelului, cât mai mult posibil. Doar noaptea se întindea în faţa temniţei mele.

De două ori pe zi — sau, mai bine zis, de două ori pe noapte, pentru că niciodată nu mă ducea când ceilalţi erau prin preajmă — mergeam la camera unde se aflau râurile; erau momente pe care abia le aşteptam, în ciuda terorii, pentru că doar atunci nu stăteam ghemuită în modul nefiresc la care mă obliga mica grotă. De fiecare dată când trebuia să mă târăsc înapoi înăuntru, îmi era tot mai greu.

De trei ori în acea săptămână, întotdeauna în timpul orelor de somn, cineva venea să ne controleze.

Prima dată a fost Kyle.

M-a trezit saltul pe care l-a făcut Jared pentru a se ridica brusc.

— Pleacă de aici, l-a avertizat el, ţinând puşca pregătită.

— Verificam doar, a spus Kyle.

Vocea lui era îndepărtată, dar puternică şi suficient de aspră pentru a fi sigură că nu era fratele lui.

— Într-o zi s-ar putea să nu fii aici. Într-o zi s-ar putea să dormi prea profund.

Singurul răspuns al lui Jared a fost armarea puştii.

Am auzit râsul lui Kyle urmându-l în timp ce acesta se îndepărta.

În celelalte două rânduri, nu am ştiut cine a fost. Din nou, Kyle sau poate Ian, sau poate cineva al cărui nume nu-l aflasem. Tot ce ştiam era că de încă două ori am fost trezită de Jared, care a sărit în picioare cu arma îndreptată către intrus. Nu s-au mai rostit cuvinte. Oricine „verifica doar“ nu s-a ostenit să facă conversaţie. După plecarea lor, Jared a adormit rapid. Mie mi-a luat mai mult să-mi potolesc bătăile inimii.

A patra oară a fost ceva nou.

Nu eram complet adormită, când Jared s-a trezit brusc, răsucindu-se pe genunchi. S-a ridicat cu arma în mâini şi cu un blestem pe buze.

— Uşurel, a murmurat o voce de la distanţă. Am venit cu gânduri bune.

— Orice ai vinde, nu cumpăr, a mârâit Jared.

— Vreau doar să vorbim.

Vocea s-a apropiat.

— Eşti îngropat aici şi pierzi discuţii importante… Ne lipseşte faptul că nu te ocupi de anumite treburi.

— Sunt sigur, a spus Jared sarcastic.

— Oh, lasă puşca jos. Dacă voiam să mă bat cu tine, de data asta aş fi venit însoţit de patru tipi.

A urmat o tăcere scurtă şi, când Jared a vorbit din nou, în vocea lui exista o urmă de umor negru.

— Cum se mai simte fratele tău zilele astea? a întrebat el.

Pe Jared părea să-l distreze întrebarea. Îl relaxa să-l necăjească pe vizitator. S-a aşezat şi s-a sprijinit de perete la jumătatea distanţei dintre grota mea şi individ, relaxat, dar cu arma pregătită.

Mă durea gâtul, de parcă acesta înţelegea că mâinile care îl zdrobiseră şi îl răniseră se aflau foarte aproape.

— Încă fumegă din pricina nasului, a spus Ian. Oh, bine… nu e prima dată când i-l sparge cineva. O să-i zic că ai spus că îţi pare rău.

— Nu-mi pare.

— Ştiu. Nimănui nu-i pare vreodată rău că-l bate pe Kyle.

Amândoi au râs pe înfundate; exista un sentiment de camaraderie care părea straniu de nepotrivit din moment ce Jared avea o armă în mâini, pe care o ţinea îndreptată spre Ian. Dar relaţiile care se sudau în acest loc disperat trebuie să fi fost foarte solide. Mai puternice decât sângele.

Ian s-a aşezat pe saltea alături de Jared. Îi vedeam silueta din profil, o formă neagră în lumina albastră. Am remarcat că nasul lui era perfect — drept, genul de nas pe care îl văzusem în pozele unor sculpturi faimoase. Însemna asta că alţii îl considerau mai suportabil decât pe fratele lui, al cărui nas era adesea spart? Sau că ştia să se ferească mai bine?

— Deci ce vrei, Ian? Presupun că nu doar să-ţi ceri scuze pentru Kyle.

— Ţi-a spus Jeb?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Au renunţat la căutări. Chiar şi Căutătorii.

Jared n-a făcut niciun comentariu, dar simţeam tensiunea bruscă din aerul care îl înconjura.

— Am supravegheat cu atenţie împrejurările pentru a vedea dacă apare vreo schimbare, dar ei n-au părut din cale-afară de îngrijoraţi. Căutarea nu s-a îndepărtat de zona unde am abandonat maşina şi, în

ultimele câteva zile, căutau, în mod cert, un cadavru, nu un supravieţuitor. Apoi, cu două nopţi în urmă, am avut noroc — grupul de Căutători a lăsat nişte gunoi la vedere şi o haită de coioţi le-a atacat tabăra de bază. Unul dintre *ei* s-a întors târziu şi a surprins animalele. Coioţii l-au atacat şi l-au târât câteva sute de metri în deşert înainte ca restul să-i audă ţipetele şi să-i sară în ajutor. Ceilalţi Căutători erau înarmaţi, desigur. Au speriat coioţii cu uşurinţă şi victima nu a fost serios rănită, dar se pare că această întâmplare le-a răspuns la orice întrebare ar fi avut privind ceea ce ar fi putut păţi oaspetele nostru.

M-am întrebat cum de-au fost în stare să-i spioneze pe Căutătorii care încercau să mă găsească — să vadă atât de multe. La acest gând, m-am simţit ciudat de expusă. Nu-mi plăcea imaginea din mintea mea: oamenii invizibili urmărind sufletele pe care le urau. Gândul a făcut să mi se zburlească părul de pe ceafă.

— Aşa că au împachetat şi au plecat. Căutătorii au renunţat, la căutare. Toţi voluntarii au plecat acasă. Nimeni nu îl caută.

Silueta lui s-a întors către mine şi m-am ghemuit şi mai mult, sperând că era prea întuneric pentru a mă vedea aici — că, la fel precum chipul lui, îi voi apărea doar ca o formă întunecată.

— Îmi închipui că este oficial declarată moartă, dacă ţin cont de aceste lucruri aşa cum o făceam noi. Jeb spune „ţi-am zis eu“ oricui stă suficient prin preajma lui pentru a auzi asta.

Jared a mârâit ceva neinteligibil; n-am înţeles decât numele lui Jeb. Apoi a tras aer adânc în piept, a expirat şi a spus:

— Bine, atunci, presupun că asta-i tot.

— Aşa se pare.

Ian a ezitat o clipă, apoi a adăugat:

— Doar că… Ei bine, probabil că nu-i nimic.

Jared a devenit iarăşi tensionat; nu-i plăcea să-i fie ascunse informaţii.

— Continuă.

— Nimeni în afară de Kyle nu se gândeşte prea mult la asta şi tu ştii cum e Kyle.

Jared a mormăit a încuviinţare.

— Ai o intuiţie care nu dă greş când e vorba de asemenea lucruri; voiam să-ţi cer părerea. De aceea mă aflu aici, luându-mi viaţa în propriile mâini pentru a mă infiltra în zona interzisă, a spus Ian pe un ton uscat şi vocea lui era extrem de serioasă din nou.

— Vezi tu, este tipa asta… o Căutătoare, fără îndoială — are un Glock.

Mi-a trebuit o secundă să pricep cuvântul pe care l-a folosit. Nu era un element familiar din vocabularul lui Melanie. Când am priceput că vorbea despre un fel de armă, tonul meditativ, pizmaş al vocii lui m-a făcut să-mi fie rău.

— Kyle a fost primul care a remarcat cum se deosebea aceasta de restul. Nu părea a fi importantă în ochii celorlalţi — în mod cert nu făcea parte din grupul decizional. Oh, a avut destule sugestii, din câte am putut să vedem, dar nimeni nu părea s-o asculte. Aş vrea să fi putu auzi ce spunea…

Din nou m-au trecut fiorii.

— Oricum, a continuat Ian, când au renunţat la căutare, tipa asta n-a fost deloc încântată. Ştii cum sunt paraziţii ăştia atât de… foarte *amabili?* Asta a fost ciudat — a fost aproape prima dată când am văzut ceva ce era aproape o ceartă. Nu o ceartă adevărată, pentru că nimeni nu i-a dat replica, dar, în mod sigur, cea nemulţumită părea să se certe cu ei. Grupul principal de Căutători a ignorat-o — au plecat toţi.

— Dar cea nemulţumită? a întrebat Jared.

— S-a suit într-o maşină şi s-a dus în Phoenix. Apoi s-a întors la Tucson. După aceea s-a dus din nou spre vest.

— O caută încă.

— Sau este foarte confuză. S-a oprit la magazinul de lângă munte. A vorbit cu parazitul care lucrează acolo, deşi el fusese deja interogat.

— Mda, a mormăit Jared.

Era interesat acum, se concentra asupra puzzle-ului.

— Apoi a urcat pe munte proasta. Probabil că arde de vie, îmbrăcată în negru din cap până-n picioare.

Un spasm mi-a cutremurat trupul; m-am pomenit ridicată de la podea şi cramponată de peretele celulei. Mâinile mi s-au ridicat instinctiv pentru a-mi proteja

faţa. Am auzit ecoul unui şuierat prin micul spaţiu şi abia după ce s-a estompat mi-am dat seama că eu scosesem acest sunet.

— Ce-a fost *asta?* a întrebat Ian cu o voce şocată.

Mi-am furişat privirea printre degete şi am văzut feţele amândurora aplecate spre mine, prin deschizătură. Al lui Ian era întunecată, dar o parte din a lui Jared era luminată şi avea trăsăturile împietrite.

Voiam să stau nemişcată, invizibilă, dar un tremurat pe care nu-l puteam controla îmi zguduia violent trupul.

Jared s-a aplecat într-o parte şi s-a întors cu lampa în mâini.

— Uită-te la ochii ei, a murmurat Ian. Este înspăimântată.

Le vedeam expresiile amândurora, dar îl priveam numai pe Jared. Ochii lui era aţintiţi asupra mea, încercând să-şi dea seama. Am presupus că se gândea la ce îi spusese Ian, căutând să ghicească motivul comportamentului meu.

Corpul meu nu se oprea din tremurat.

Ea nu o să renunţe, niciodată, a gemut Melanie.

Ştiu, ştiu, am gemut şi eu.

Când se transformase aversiunea noastră în frică? În stomac mi s-a format un nod şi am avut o senzaţie de vomă. De ce nu era în stare să accepte moartea mea, aşa cum o făcuseră ceilalţi? Chiar şi moartă, m-ar mai vâna?

— Cine este Căutătoarea în negru? s-a răstit Jared deodată la mine.

Buzele mi-au tremurat, dar n-am răspuns. Tăcerea era cea mai sigură.

— Ştiu că poţi vorbi, a mârâit Jared. Vorbeşti cu Jeb şi Jamie. Acum o să vorbeşti cu mine.

A încercat să intre prin gura grotei, forţându-se surprins de cât de mult trebuia să se aplece pentru a reuşi. Tavanul coborât l-a silit să îngenuncheze şi asta nu l-a încântat. Mi-am dat seama că ar fi preferat să stea deasupra mea.

N-aveam unde să fug. Eram deja chircită în capătul cel mai îndepărtat. În grotă abia dacă era loc pentru amândoi. Îi simţeam respiraţia pe piele.

— Spune-mi ce ştii, mi-a ordonat el.

CAPITOLUL 19
Abandonată

— Cine este Căutătoarea în negru? De ce te caută încă?

Ţipătul lui Jared era asurzitor, venind spre mine sub formă de ecou din toate părţile.

M-am ascuns în spatele mâinilor, aşteptând prima lovitură.

— Ah… Jared? a murmurat Ian. Poate ar trebui să mă laşi pe mine…

— Nu te amesteca!

Vocea lui Ian s-a apropiat şi pietrele au scrâşnit în timp ce el încerca să-l urmeze pe Jared în spaţiul strâmt care era deja prea plin.

— Nu vezi că este prea înfricoşată pentru a vorbi? Las-o în pace o clipă…

Am auzit ceva zgâriind duşumeaua în timp ce Jared s-a mişcat şi apoi o bufnitură. Ian a înjurat. Am privit printre degete şi am constatat că Ian nu se mai vedea, iar Jared era cu spatele la mine.

Ian a scuipat şi a mormăit.

— Asta-i a doua oară, a bombănit el şi am înţeles că lovitura care îmi era destinată fusese deviată de intervenţia lui Ian.

— Sunt gata şi pentru a treia, a murmurat Jared, dar s-a răsucit către mine, luând şi lampa cu el; o înşfăcase cu aceeaşi mână cu care îl lovise pe Ian.

Grota părea aproape strălucitoare după atât de multă beznă. Jared mi-a vorbit din nou, cercetându-mi chipul în lumina cea nouă, făcând din fiecare cuvânt o propoziţie.

— Cine. Este. Căutătoarea.

Am lăsat mâinile să-mi cadă şi l-am privit în ochii nemiloşi. Mă deranja că altcineva avusese de suferit din pricina tăcerii mele — chiar dacă era vorba de cineva

care încercase cândva să mă omoare. Nu aşa se presupunea că trebuie să funcţioneze tortura.

Expresia de pe chipul lui Jared s-a schimbat când a văzut cum s-a modificat a mea.

— Nu e nevoie să-ţi fac rău, a spus el încet, oarecum nesigur. Dar trebuie să aflu răspunsul la această întrebare.

Nici măcar nu era întrebarea corectă — nu era un secret pe care jurasem să-l apăr.

— Spune-mi, a insistat el, cu ochii mijiţi de nemulţumire şi profundă nefericire.

Eram cu adevărat laşă? Mai curând aş fi preferat să cred că sunt, că teama de durere era mai puternică decât orice altceva. Motivul real pentru care am deschis gura şi am vorbit era mult mai patetic.

Voiam să-i fac *pe plac* lui, acestui om care mă ura din adâncul fiinţei sale.

— Căutătoarea, am început eu, cu voce aspră şi răguşită; nu vorbisem de multă vreme.

M-a întrerupt, nerăbdător.

— Ştim deja că este o Căutătoare.

— Nu, nu este orice Căutătoare, am şoptit eu. Este Căutătoarea *mea.*

— Ce vrei să spui cu Căutătoarea *mea?*

— Desemnată mie, care mă urmăreşte. Ea este motivul pentru care…

M-am oprit chiar înainte de a rosti cuvântul care ar fi însemnat moartea noastră. Înainte de a spune *noi.* Adevărul suprem pe care el l-ar fi considerat minciuna supremă — o bătaie de joc la adresa celor mai profunde dorinţe ale sale, celei mai profunde dureri. N-ar fi înţeles niciodată că era posibil ca dorinţa lui să se îndeplinească. Ar fi văzut doar mincinoasa primejdioasă care privea prin ochii pe care el îi iubise.

— Motivul? m-a îmboldit el.

— Motivul pentru care am fugit, am spus pe nerăsuflate. Motivul pentru care am venit aici.

Nu era complet adevărat, dar nici nu era chiar o minciună.

Jared m-a privit lung, cu gura pe jumătate deschisă, în timp ce încerca să proceseze informaţia. Cu colţul ochiului, îl vedeam pe Ian cum îşi furişează din nou privirea prin deschizătură, ochii lui de un albastru

intens fiind măriţi de surpriză. Pe buzele sale palide era sânge întunecat.

— Ai fugit de o Căutătoare? Dar eşti una dintre ei!

Jared făcea eforturi să se stăpânească, să revină la şirul întrebărilor.

— De ce să te urmărească? Ce voia?

Am înghiţit un nod; sunetul a părut nefiresc de puternic.

— Te voia pe tine. Pe tine şi pe Jamie.

Expresia lui a devenit dură.

— Şi încercai să o conduci aici?

Am clătinat din cap.

— Eu nu… Eu…

Cum să explic asta? N-ar accepta niciodată adevărul.

— Ce?

— Eu… nu voiam să-i spun. Nu-mi place de ea.

A clipit confuz din nou.

— Vouă nu trebuie să vă placă toţi?

— Aşa ar trebui, am recunoscut eu, înroşindu-mă de ruşine.

— Cui ai spus despre acest loc? a întrebat Ian peste umărul lui Jared.

Jared s-a încruntat, dar şi-a menţinut privirea aţintită asupra mea.

— N-am putut spune, n-am ştiut… am văzut doar nişte linii. Liniile din album. Le-am desenat pentru Căutătoare… dar nu ştiam ce reprezintă. Ea încă crede că sunt o hartă.

Părea că nu mă pot opri din vorbit. Am încercat să fac vorbele să iasă mai încet, ca să nu-mi scape ceva.

— Cum adică nu ştiai ce sunt? Eşti aici.

Mâna lui Jared s-a îndreptat spre mine, dar a căzut înainte de a parcurge mica distanţă.

— Eu… am avut probleme cu… cu… cu amintirile ei. Nu înţelegeam… nu aveam acces la tot. Existau ziduri. De aceea mi-a fost desemnată Căutătoarea, ca să aştepte să desluşesc restul.

Prea mult, prea mult. Mi-am muşcat limba.

Ian şi Jared s-au uitat unul la celălalt. Nu mai auziseră niciodată aşa ceva. Nu aveau încredere în mine, dar voiau cu disperare să creadă că este posibil. Voiau atât de mult. Asta i-a făcut să se teamă.

Vocea lui Jared a biciuit cu o asprime bruscă.

— Ai fost în stare să-mi *accesezi* cabana?

— Nu pentru mult timp.

— Şi apoi i-ai spus Căutătoarei?

— Nu.

— Nu? De ce nu?

— Pentru că… până când mi-am amintit… n-am mai *vrut* să-i spun.

Ochii lui Ian au încremenit măriţi.

Vocea lui Jared s-a schimbat, a devenit joasă, aproape tandră. Mult mai primejdioasă decât ţipetele.

— De ce n-ai vrut să-i spui?

Maxilarul mi s-a încleştat. Nu era *acel* secret, dar era un secret pe care ar fi trebuit să mi-l smulgă cu forţa. În acest moment, hotărârea mea de a-mi ţine gura avea mai puţin de-a face cu autoconservarea decât cu o mândrie prostească, plină de ciudă. *Nu* îi voi spune acestui bărbat care mă dispreţuia că îl iubesc.

A văzut licărirea sfidătoare din ochii mei şi a părut să înţeleagă ce va presupune aflarea acestui răspuns. A decis să treacă mai departe sau poate să revină mai târziu, să-l lase la urmă, în caz că nu voi mai fi în stare să răspund la alte întrebări atunci când va termina cu mine.

— De ce n-ai fost în stare să accesezi totul? Este… normal?

Această întrebare era şi ea foarte primejdioasă. Pentru prima dată, am spus o minciună completă.

— A căzut de foarte sus. Corpul era afectat.

Nu mi-a fost uşor să mint; minciuna mi-a ieşit plată. Şi Jared, şi Ian au reacţionat la auzul notei false. Capul lui Jared s-a sumeţit, una dintre sprâncenele lui Ian s-a ridicat.

— De ce nu renunţă această Căutătoare, aşa cum au făcut ceilalţi? a întrebat Ian.

Eram răpusă de extenuare. Ştiam că ei pot s-o ţină aşa toată noaptea, că *ar ţine-o* aşa toată noaptea, dacă eu continuam să răspund şi, până la urmă, aş face o greşeală. Am alunecat pe lângă perete şi mi-am închis ochii.

— Nu ştiu, am şoptit. Nu este ca alte suflete. Este… *enervantă.*

Ian a râs o dată — un sunet de surprindere.

— Şi tu? Tu eşti precum celelalte… suflete? a întrebat Jared.

Am deschis ochii şi l-am privit obosită timp de o clipă lungă. *Ce întrebare prostească,* m-am gândit eu. Apoi mi-am închis ochii strâns, mi-am îngropat faţa în genunchi şi mi-am acoperit capul cu braţele.

Fie că Jared a înţeles că nu mai voiam să vorbesc, fie că trupul lui se văita prea tare pentru a-l ignora. A mormăit de câteva ori în timp ce se strecura prin deschizătura grotei, luând lampa cu el şi apoi a gemut încet în vreme ce îşi îndrepta corpul.

— Asta a fost neaşteptat, a şoptit Ian.

— Minciuni, desigur, i-a răspuns Jared tot în şoaptă.

Abia le-am înţeles cuvintele. Probabil că ei n-au priceput cum funcţiona ecoul în grota mea.

— Doar că… nu-mi prea dau seama ce vrea să ne facă să credem… unde vrea să ajungă.

— Nu cred că minte. Ei bine, doar o dată. Ai remarcat?

— Face parte din rol.

— Jared, când ai întâlnit vreodată un parazit care să mintă, despre orice? Cu excepţia unui Căutător, bineînţeles.

— Ceea ce probabil că este.

— Vorbeşti serios?

— Este cea mai bună explicaţie.

— N-are absolut nimic în comun cu orice Căutător pe care l-am întâlnit. Dacă un Căutător ar fi avut vreo idee despre cum să ne găsească, ar fi adus o armată.

— Şi ei n-ar fi găsit nimic. Dar ea… a ajuns aici, nu?

— A fost aproape ucisă de vreo şase…

— Totuşi respiră încă, nu?

Au rămas tăcuţi o bună bucată de vreme. Atât de mult încât am început să mă gândesc să desfac ghemul în care mă chircisem, dar nu voiam să fac vreun zgomot în timp ce mă întindeam. Mi-am dorit ca Ian să plece, pentru a putea dormi. Adrenalina m-a lăsat atât de slăbită când mi s-a scurs din vine.

— Cred că o să mă duc să vorbesc cu Jeb, a şoptit Ian în cele din urmă.

— Oh, *asta-i o* idee grozavă.

Vocea lui Jared era plină de sarcasm.

— Îţi aminteşti acea primă noapte? Când a sărit între tine şi Kyle? A fost bizar.

— Încerca doar să găsească o modalitate de a rămâne în viaţă, de a scăpa…

— Îndemnându-l pe Kyle să o ucidă? Un plan foarte bun.

— A funcţionat.

— Puşca lui Jeb a funcţionat. Ştia că el se apropie?

— Te gândeşti prea mult la asta, Ian. Exact asta vrea ea.

— Nu cred că ai dreptate. Nu ştiu de ce… dar cred că nu vrea deloc să ne gândim la ea.

L-am auzit pe Ian ridicându-se.

— Ştii ce-i, într-adevăr, ciudat? a murmurat el cu o voce care nu mai era şoptită.

— Ce anume?

— M-am simţit vinovat — vinovat ca naiba — când am văzut-o ferindu-se de noi. Când am zărit urmele întunecate de pe gâtul ei.

— Nu-i poţi permite să te afecteze în felul ăsta. Jared a fost deodată tulburat. Nu este om. Să nu uiţi asta.

— Doar pentru că nu este om, crezi că înseamnă că nu simte durerea? a întrebat Ian în timp ce vocea sa se estompa din pricina distanţei. Că nu simte ca o fată care a fost bătută — bătută de noi?

— Controlează-te, a şuierat Jared în urma lui.

— Ne mai vedem, Jared.

Jared nu s-a relaxat o lungă perioadă după plecarea lui Ian; s-a plimbat o vreme înainte şi înapoi prin faţa grotei şi apoi s-a aşezat, pe saltea, blocând lumina, după care a murmurat pentru sine ceva de neînţeles. Am renunţat să aştept ca el să adoarmă şi m-am întins cât de bine am putut pe podeaua curbată. A tresărit când mişcarea mea a făcut zgomot şi apoi a început din nou să murmure în surdină.

— Vinovat, a bombănit el pe un ton acid. S-a lăsat influenţat de ea. La fel ca Jeb, la fel ca Jamie. Nu pot lăsa lucrurile să continue în felul ăsta. A fost o prostie s-o las în viaţă.

Pielea de pe braţe mi s-a făcut ca de găină, dar am încercat să ignor senzaţia. Dacă mă panicam de câte ori

el se gândea să mă ucidă, n-aş mai fi avut nicio clipă de linişte. M-am răsucit pe burtă, pentru a-mi îndoi coloană în altă direcţie şi el a tresărit din nou şi apoi s-a cufundat în tăcere. Eram sigură că încă medita la această situaţie, când, în cele din urmă, m-a cuprins somnul.

Când m-am trezit, Jared stătea pe saltea într-o poziţie care îmi permitea să-l zăresc, cu coatele pe genunchi şi capul proptit într-un pumn.

Nu credeam că am dormit mai mult de o oră sau două, dar eram prea chinuită pentru a încerca să adorm din nou imediat. În schimb, m-am gândit îngrijorată la vizita lui Ian, neliniştită că Jared se va strădui şi mai tare să mă ţină izolată după reacţia stranie a lui Ian. De ce nu-şi ţinuse Ian gura despre faptul că se simţea vinovat? Dacă ştia că e în stare să se simtă vinovat, de ce s-a apucat să sugrume oameni, de la bun început? Şi Melanie era iritată din cauza lui Ian şi nervoasă din pricina accesului său.

Temerile noastre au fost întrerupte după doar câteva minute.

— Sunt doar eu, am auzit vocea lui Jeb. Nu te ambala.

Jared a tras cocoşul puştii.

— Hai, împuşcă-mă, copile. Dă-i drumul.

Sunetul vocii lui Jeb se apropia cu fiecare cuvânt.

Jared a suspinat şi a lăsat arma jos.

— Te rog, pleacă.

— Trebuie să vorbesc cu tine, a spus Jeb, gâfâind în timp ce s-a aşezat jos în faţa lui Jared. Hei, tu, a vorbit în direcţia mea, dând din cap.

— Ştii cât de mult urăsc asta, a murmurat Jared.

— Mda.

— Ian mi-a zis deja despre Căutători…

— Ştiu. Tocmai am vorbit cu el despre asta.

— Minunat. Şi atunci ce vrei?

— Nu-i vorba prea mult despre ce vreau *eu.* Este vorba despre nevoile tuturor. Ni se cam termină toate cele. Ne trebuie o raită de aprovizionare consistentă.

— Oh, a murmurat Jared; nu din pricina acestui subiect era îngrijorat. Trimite-l pe Kyle.

— Bine, a spus Jeb, sprijinindu-se de perete pentru a se ridica.

Jared a suspinat. Părea că sugestia lui fusese un bluf. S-a răzgândit îndată ce Jeb a fost de acord cu el.

— Nu. Nu Kyle. Este prea…

Jeb a chicotit.

— Aproape că ne-a băgat în belea ultima dată când s-a dus singur, nu? Nu e genul care să cumpănească lucrurile. Ian, atunci?

— El le cumpăneşte prea mult.

— Brandt?

— Nu este bun pentru drumuri lungi. Începe să se panicheze după câteva săptămâni. Face greşeli.

— Bine, atunci, spune-mi tu cine.

Secundele au trecut şi l-am auzit pe Jared trăgând aer în piept de câteva ori, de fiecare dată de parcă era pe cale să-i dea lui Jeb un răspuns, dar apoi expira doar şi nu spunea nimic.

— Ian şi Kyle împreună? a întrebat Jeb. Poate s-ar completa unul pe celălalt.

Jared a bombănit.

— Aşa ca ultima oară? Bine, bine, ştiu că trebuie să mă duc eu.

— Eşti cel mai bun, a fost Jeb de acord. Ne-ai schimbat vieţile când ai apărut aici.

Eu şi Melanie au încuviinţat în sinea noastră; acest lucru nu ne-a surprins pe niciuna dintre noi.

Jared este fermecat. Eu şi Jamie eram în perfectă siguranţă când instinctele lui Jared ne îndrumau; niciodată n-am fost pe cale să fim prinşi. Dacă Jared ar fi fost în Chicago, sunt sigură că s-ar fi descurcat de minune.

Jared a arătat cu umărul către mine.

— Şi cu…

— O voi supraveghea eu, când am timp. Şi mă aştept să-l iei pe Kyle cu tine. Asta ar trebui să fie de folos.

— N-o să fie suficient. Kyle plecat şi tu s-o păzeşti când poţi. Ea… n-o să reziste mult.

Jeb a ridicat din umeri.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri. Asta-i tot ce pot face.

Jared a început să-şi clatine încet capul înainte şi înapoi.

— Cât o să poţi sta aici? l-a întrebat Jeb.

— Nu ştiu, a şoptit Jared.

A urmat o tăcere lungă. După câteva minute, Jeb a început să fluiere încetişor.

În cele din urmă, Jared a expirat cu putere — eu nu observasem că îşi ţinuse respiraţia.

— O să plec la noapte.

A rostit cuvintele încet, cu resemnare, dar şi cu uşurare. Vocea lui s-a schimbat uşor, a devenit mai puţin defensivă. Era de parcă făcea tranziţia la înapoi la cel care fusese aici înainte ca eu să apar. Lăsând ca o responsabilitate să-i fie luată de pe umeri pentru a fi înlocuită de o alta, mai convenabilă.

Renunţa la a-mi mai păzi viaţa, lăsând natura — sau, mai bine zis, justiţia hoardei — să-şi urmeze cursul. Dacă aş fi moartă la întoarcerea lui, nu ar cere socoteală nimănui. Nu ar jeli. Toate astea le-am înţeles din cele cinci cuvinte.

Ştiam cum exagerau oamenii durerea — *o inimă frântă.* Melanie şi-a amintit rostind ea vorbele, dar eu mă gândisem întotdeauna că este o hiperbolizare, o descriere tradiţională pentru ceva care nu avea o reală legătură fiziologică, gen cap pătrat. Deci nu mă aşteptasem la durerea pe care am simţit-o în piept. Ameţeala, da, nodul din gât, da, şi, da, lacrimile arzându-mi ochii. Dar ce era senzaţia aceasta sfâşietoare din piept? N-avea nicio explicaţie logică.

Şi nu era doar sfâşietoare, ci răsucea şi trăgea în direcţii diferite. Pentru că inima Melaniei era şi ea frântă şi era o senzaţie separată, de parcă dezvoltasem un alt organ pentru a compensa sentimentele noastre gemene. O inimă dublă pentru o minte dublă. O durere dublată.

Pleacă, a suspinat ea. *N-o să-l mai vedem niciodată.* Nu a pus la îndoială faptul că urma să murim.

Voiam să plâng împreună cu ea, dar cineva trebuia să-şi păstreze cumpătul. Mi-am muşcat mâna pentru a-mi reprima geamătul.

— Probabil că aşa e cel mai bine, a spus Jeb.

— Trebuie să mă organizez…

Mintea lui Jared era departe, departe de acest coridor strâmb.

— Atunci, o să rămân eu aici. Să te întorci cu bine!

— Mulţumesc. Ne mai vedem, Jeb.

— Aşa cred.

Jared i-a dat puşca înapoi lui Jeb, s-a ridicat şi şi-a îndepărtat absent praful de pe haine. Apoi a plecat, grăbindu-se pe coridor cu pasul lui rapid, familiar, cu mintea la alte lucruri. Nici o singură privire în direcţia mea, nici un singur gând pentru soarta mea.

Am ascultat sunetul care se estompa al paşilor săi până când s-a stins cu totul. Apoi, uitând de existenţa lui Jeb, mi-am lăsat faţa în palme şi am început să plâng în hohote.

CAPITOLUL 20:
Eliberată

JEB M-A LĂSAT SĂ PLÂNG, fără să mă întrerupă. N-a comentat nimic în timp ce-mi tot trăgeam nasul. Abia după ce am tăcut complet o jumătate de oră, a vorbit.

— Eşti încă trează?

N-am răspuns. Mă obişnuisem prea mult cu tăcerea.

— Nu vrei să ieşi şi să te întinzi? mi-a propus el. Mă doare spatele numai când mă gândesc la gaura aia stupidă.

În mod ironic, ţinând cont de săptămâna înnebunitoare de tăcere, nu aveam chef de tovărăşie, dar propunerea lui nu era una pe care să o pot refuza. Înainte de a fi în stare să mă gândesc la asta, mâinile mele îmi trăgeau trupul prin deschizătură.

Jeb stătea pe saltea cu picioarele încrucişate. L-am privit, aşteptând vreo reacţie, în timp ce-mi scuturam braţele şi picioarele şi-mi roteam umerii, dar avea ochii închişi. La fel ca atunci când Jamie mă vizitase, părea adormit.

Cât timp trecuse de când îl văzusem pe Jamie? Şi ce făcea acum? Mi s-a strâns inima deja întristată.

— Te simţi mai bine? a întrebat Jeb, în timp ce ochii i se deschideau.

Am ridicat din umeri. A zâmbit larg.

— O să fie bine, ştii. A rânjit, zâmbetul larg accentuându-i ridurile. Lucrurile alea pe care i le-am spus lui Jared… Ei bine, n-o să spun chiar că am *minţit,* pentru că sunt adevărate dintr-un anumit punct de vedere, dar, dintr-un altul, nu era chiar adevărat ceea ce avea el nevoie să audă.

L-am privit lung doar; nu înţelegeam niciun cuvânt din ce spunea.

— Oricum, Jared are nevoie să se distanţeze de toate astea. Nu de tine, puştoaico, a adăugat el repede, ci de această situaţie. O să capete o perspectivă mai largă în timp ce este departe.

M-am întrebat cum de părea să ştie exact care cuvinte şi propoziţii mă vor răni. Şi, mai mult decât atât, de ce i-ar păsa lui Jeb dacă cuvintele sale îmi fac rău sau dacă spatele mă durea? Bunătatea lui faţă de mine era înspăimântătoare în felul ei, pentru că era de neînţeles. Cel puţin, acţiunile lui Jared aveau sens. Tentativele de crimă ale lui Kyle şi Ian, nerăbdarea optimistă a doctorului de a-mi face rău — aceste comportamente erau, de asemenea, logice. Nu amabilitatea. Ce voia Jeb de la mine?

— Nu fi atât de posomorâtă, m-a rugat Jeb. Există ceva bun în toate astea. Lui Jared îi căşunase pe tine şi acum, că a dispărut temporar din peisaj, lucrurile vor sta mai bine.

Sprâncenele mi s-au încruntat în timp ce încercam să înţeleg ce-a vrut să spună.

— De exemplu, a continuat el. De obicei, folosim acest spaţiu pentru depozitare. Acum, când Jared şi băieţii se vor întoarce, vom avea nevoie de un loc unde să punem toate cele pe care le vor aduce. Aşa că am putea găsi un loc nou pentru tine. Ceva puţin mai mare, poate?

A zâmbit din nou în timp ce încerca să mă ademenească.

Mă aşteptam să se răsucească, să-mi spună că a glumit.

În loc de asta, ochii lui — de culoarea blugilor spălăciţi — au devenit foarte, foarte blânzi. Ceva din expresia lor mi-a adus iarăşi un nod în gât.

— Nu trebuie să te întorci în gaura aia, scumpo. Ce-a fost mai greu a trecut.

Am descoperit că nu mă puteam îndoi de expresia onestă de pe chipul lui. Pentru a doua oară într-o oră, mi-am lăsat faţa în mâini şi am plâns.

S-a ridicat în picioare şi m-a bătut jenat pe umăr. Nu părea să se simtă în largul lui când era vorba de lacrimi.

— Hai, hai, a murmurat el.

De data aceasta, am reuşit să mă controlez mult mai repede. Când mi-am şters lacrimile de la ochi şi am încercat să-i zâmbesc, a dat din cap a încuviinţare.

— Bună fată, a spus el, bătându-mă din nou pe umăr. Acum, va mai trebui să stăm pe-aici până vom fi siguri că Jared chiar a plecat şi nu poate să ne prindă. A zâmbit conspirativ. Apoi o să ne distrăm puţin!

Mi-am amintit că ideea lui despre distracţie era de obicei legată de o luptă armată.

A chicotit văzându-mi expresia.

— Nu-ţi face griji. În timp ce aşteptăm, ai putea încerca să te odihneşti puţin. Pun pariu că până şi salteaua asta subţire o să ţi se pară destul de bună acum.

Mi-am mutat privirea de la chipul lui la saltea şi înapoi.

— Hai, a spus el. Arăţi de parcă ai avea nevoie de un somn bun. O să te păzesc.

Mişcată, cu lacrimi proaspete în ochi, m-am lăsat pe saltea şi mi-am pus capul pe pernă. Era divin, în ciuda faptului că Jeb spusese că-i subţire. M-am întins complet, inclusiv degetele de la picioare şi de la mâini. Mi-am auzit încheieturile trosnind. Apoi m-am cufundat în saltea. Am simţit-o de parcă mă îmbrăţişa, mângâindu-mi toate punctele dureroase. Am oftat.

— Mă bucur să văd asta, a murmurat Jeb. Să ştii că cineva suferă sub acoperişul tău e un gând care nu-ţi dă pace.

S-a lăsat la podea la câţiva metri distanţă şi a început să fredoneze în surdină. Am adormit înainte să termine primul vers.

Când m-am trezit, ştiam că dormisem buştean mult timp — mult mai mult decât dormisem vreodată de la sosirea aici. N-au existat dureri, întreruperi înfricoşătoare. M-aş fi simţit destul de bine, doar că trezirea cu capul pe pernă mi-a amintit că Jared plecase. Încă mirosea a el. Şi într-un fel plăcut, nu aşa cum miroseam eu.

Înapoi doar la visuri. Melanie a suspinat tristă din pricină că fusese părăsită.

Mi-am amintit doar vag visul meu, dar ştiam că-l visasem pe Jared, ca de fiecare dată când dormeam suficient de profund pentru a visa.

— 'Neaţa, puştoaico, a spus Jeb cu o voce veselă.

Mi-am ridicat pleoapele pentru a-l privi. Stătuse sprijinit de perete toată noaptea? Nu părea obosit, dar, brusc, m-am simţit vinovată că monopolizasem lucrurile confortabile.

— Deci, băieţii sunt de mult plecaţi, a spus el cu entuziasm. Ce-ai zice de-o plimbare?

Şi-a aranjat puşca în cingătoarea din talie, cu un gest inconştient.

Ochii mi s-au deschis mai larg; mă holbam neîncrezătoare la el.

— Hai, nu fi timidă. Nimeni n-o să te deranjeze. Şi, până la urmă, va trebui să cunoşti drumurile pe aici.

A întins o mână pentru a mă ajuta să mă ridic.

Am apucat-o automat, în timp ce capul mi se învârtea încercând să procesez vorbele lui. Ar trebui să cunosc drumurile? De ce? Şi ce voia să spună cu „până la urmă"? Câtă vreme se aştepta să rezist?

M-a tras în picioare şi m-a îndrumat înainte.

Uitasem cum era să te mişti prin tunelurile întunecate având o mână care să mă ghideze. Era atât de uşor — abia dacă trebuia să mă concentrez asupra mersului.

— Să vedem, a murmurat Jeb. Poate aripa din dreapta, întâi. Ţi-am aranjat un loc decent. Apoi bucătăriile…

A continuat să planifice turul său, în timp ce păşeam prin deschizătura îngustă în tunelul luminos care ducea la şi mai luminoasa încăpere mare. Când sunetul vocilor a ajuns la noi, am simţit cum mi se usucă gura. Jeb a mers înainte, vorbindu-mi, fie nebăgând de seamă, fie ignorându-mi groaza.

— Fac pariu că morcovii au încolţii azi, spunea el în timp ce mă conducea în piaţa centrală.

Lumina m-a orbit şi n-am putut vedea ce se afla acolo, dar le-am simţit privirile aţintite asupra mea. Tăcerea bruscă era la fel de ameninţătoare ca întotdeauna.

— Mda, şi-a răspuns Jeb lui însuşi. Întotdeauna cred că arată destul de bine. Este o plăcere să vezi un verde primăvăratic atât de frumos.

S-a oprit şi a întins mâna, invitându-mă să privesc. Am privit printre gene în direcţia indicată de el, dar ochii mei continuau să observe toată încăperea în timp

ce aşteptam să se obişnuiască cu lumina. A durat o clipă, dar apoi am văzut despre ce vorbea. De asemenea, am văzut că astăzi se aflau acolo vreo cincisprezece oameni, toţi privindu-mă cu ostilitate. Dar mai erau ocupaţi cu ceva.

Pătratul mare, întunecat care ocupa centrul uriaşei peşteri nu mai era întunecat. Jumătate din el era estompat de un verde primăvăratic, aşa cum tocmai spusese Jeb. *Era* frumos. Şi surprinzător.

Nu era de mirare că nimeni nu stătea pe spaţiul acela. Era o grădină.

— Morcovi? am şoptit eu.

A răspuns pe un ton normal.

— Jumătatea asta care înverzeşte. Cealaltă este spanac. Ar trebui să apară în câteva zile.

Oamenii din încăpere se întorseseră la treabă, trăgând cu coada ochiului la mine din când în când, dar concentrându-se, în general, asupra a ceea ce făceau.

Era destul de uşor să le înţeleg gesturile — şi butoiul mare pe roţi, şi furtunurile — acum că recunoscusem grădina.

— Irigaţii? am şoptit eu iarăşi.

— Aşa-i. Se usucă destul de repede pe căldura asta.

Am dat din cap a încuviinţare. Era încă devreme, am presupus, dar eram deja transpirată. Căldura provenită de la radiaţia intensă de sus era sufocantă în peşteri. Am încercat să examinez din nou tavanul, dar era mult prea strălucitor pentru a-l privi.

Am apucat mâneca lui Jeb şi m-am uitat printre pleoape la lumina orbitoare.

— Cum?

Jeb a zâmbit, părând încântat de curiozitatea mea.

— Aşa cum fac magicienii — cu oglinzi. Sute. Mi-a luat destul timp să le aduc pe toate aici sus. E plăcut să ai nişte mâini în plus atunci când trebuie curăţate. Vezi tu, există doar patru mici guri de ventilaţie în tavan şi nu era suficientă lumină pentru ce aveam în minte. Ce părerea ai?

Şi-a tras umerii înapoi, mândru din nou.

— Spectaculos, am şoptit eu. Şocant.

Jeb a rânjit şi a încuviinţat, bucurându-se de reacţia mea.

— Să mergem mai departe, a propus el. Avem o grămadă de făcut azi.

M-a condus printr-un nou tunel larg, cu o formă naturală, care se deschidea din peştera mare. Acesta era un teritoriu nou. Mi s-au încordat toţi muşchii; am mers înainte cu picioare înţepenite, fără să îndoi genunchii.

Jeb m-a bătut pe mână, dar, altfel, a ignorat încordarea mea.

— Aici sunt, mai ales, dormitoare şi câteva spaţii de depozitare. Tunelele sunt mai apropiate de suprafaţă aici, aşa că este mai uşor să le luminezi.

A arătat către o crăpătură îngustă şi strălucitoare din tavanul tunelului. Arunca pe podea un fascicul alb, de dimensiunea unei mâini.

Am ajuns la o bifurcaţie largă — nu chiar o bifurcaţie, pentru că erau multe ramificaţii. Pasajele se formau din centru precum braţele unei caracatiţe.

— Al treilea din stânga, a spus el şi s-a uitat la mine, aşteptând.

— Al treilea din stânga, am repetat eu.

— Corect. Să nu uiţi. Este uşor să te rătăceşti pe-aici şi asta n-ar fi bine pentru tine. Oamenii ăştia mai curând te-ar înjunghia decât să te îndrume în direcţia corectă.

M-am cutremurat.

— Mersi, am murmurat eu cu un sarcasm disimulat.

A râs, de parcă răspunsul meu îl încântase.

— N-are rost să ignori adevărul. Nu-i cu nimic mai rău dacă-l rosteşti cu voce tare.

Dar nici nu era cu nimic mai bine, însă n-am spus asta. Începeam să mă amuz un pic. Era atât de plăcut să-mi vorbească cineva din nou. Jeb era, dacă nu altceva, măcar o companie interesantă.

— Unu, doi, trei, a numărat el, apoi m-a condus către al treilea tunel din stânga.

Am trecut pe lângă intrări acoperite de o varietate de uşi improvizate. Unele erau drapate de materiale textile; altele aveau bucăţi mari de carton lipite între ele cu bandă adezivă. O gaură avea două uşi adevărate — una din lemn vopsit în roşu, alta din metal gri, care acopereau deschizătura.

— Şapte, a numărat Jeb şi s-a oprit în faţa unei găuri circulare mici, al cărei punct cel mai înalt se afla la doar câţiva centimetri deasupra capului meu. Această intrare era protejată de un paravan drăguţ, verde-jad genul care ar fi putut împărţi spaţiul dintr-o sufragerie elegantă. Pe mătase era brodat un model cu flori de cireş.

— Este singurul loc la care mă pot gândi deocamdată. Singurul care este dotat decent pentru traiul uman. O să fie liber câteva săptămâni şi o să ne gândim la ceva mai bun până când va fi din nou nevoie de el.

A pliat paravanul într-o parte şi am fost întâmpinaţi de o lumină mai strălucitoare decât cea de pe coridor.

Încăperea mi-a provocat o senzaţie ciudată de ameţeală poate pentru că era mai mult înaltă decât largă. Să stai înăuntru era ca şi când te-ai fi aflat într-un turn sau într-un siloz, nu că aş fi fost vreodată în asemenea locuri, dar acelea au fost comparaţiile pe care le-a făcut Melanie. Tavanul aflat la o înălţime de două ori mai mare decât lăţimea camerei era larg, un labirint de fisuri. Ca nişte vinişoare de lumină, făceau înconjurul lui şi aproape se întâlneau. Îmi păreau primejdioase — instabile. Dar pe chipul lui Jeb nu se citea nici urmă de teamă în timp ce m-a condus mai departe.

Pe podea se afla o saltea dublă, mărginită de spaţii de circa un metru pătrat pe trei dintre laturile sale. Cele două perne şi două pături rulate în două grămezi separate pe fiecare dintre jumătăţile saltelei dovedeau că încăperea a fost folosită de un cuplu. Un ţăruş gros din lemn — ceva precum coada unei greble — era agăţat la orizontal pe peretele îndepărtat, la înălţimea umărului, cu capetele proptite în două dintre găurile de şvaiţer ale peretelui. De el atârnau o mână de tricouri şi două perechi de blugi. Un taburet din lemn era lipit de peretele pe care se afla cuierul improvizat, iar pe duşumea, sub el, era o grămadă de cărţi ponosite.

— Cine? l-am întrebat pe Jeb, şoptind din nou.

Acest spaţiu aparţinea atât de evident cuiva, încât nu mai simţeam că suntem singuri.

— Doar unul dintre tipii care a plecat în expediţie. Nu se va întoarce o vreme. O să-ţi găsim ceva până atunci.

Nu-mi plăcea asta — nu camera, ci ideea de a sta în ea. Prezenţa proprietarului era puternică, în ciuda faptului că existau puţine obiecte personale. Indiferent cine era, n-ar fi bucuros că mă aflu aici. Nu i-ar plăcea deloc.

Jeb a părut să-mi citească gândurile — sau poate că expresia de pe chipul meu a fost suficient de limpede.

— Hai, hai, a spus el. Nu te îngrijora din pricina asta. Asta este casa mea şi asta este doar una dintre multele camere de oaspeţi. În clipa asta, tu eşti oaspetele meu şi eu îţi ofer această cameră.

Tot nu-mi plăcea, dar nici nu aveam de gând să-l necăjesc pe Jeb. Am jurat că nu voi deranja nimic, chiar dacă asta însemna să dorm pe podea.

— Ei bine, hai să mergem mai departe. Nu uita: a treia din stânga, a şaptea intrare.

— Paravanul verde, am adăugat eu.

— Exact.

Jeb m-a dus înapoi prin marea cameră cu grădină, ocolind perimetrul celeilalte părţi, şi prin ieşirea spre cel mai mare tunel. Când am trecut pe lângă cei care se ocupau de irigaţii, s-au încordat şi s-au răsucit, temându-se să mă aflu în spatele lor.

Acest tunel era bine luminat, fisurile luminoase fiind la intervale prea regulate pentru a fi naturale.

— Acum ne apropiem şi mai mult de suprafaţă. Aerul devine mai uscat, dar şi mai fierbinte.

Am remarcat asta aproape imediat. În loc să fim fierţi la aburi, acum eram copţi. Aerul era mai puţin îmbâcsit şi stătut. Puteam gusta praful deşertului.

În faţă, se auzeau şi mai multe voci. Am încercat să mă întăresc în faţa reacţiei inevitabile. Dacă Jeb insista să mă trateze ca pe… ca pe un om, ca pe un oaspete bine-venit, trebuia să mă obişnuiesc cu asta. Nu exista niciun motiv să mă apuce ameţeala iarăşi şi iarăşi. Dar stomacul a început să mi se strângă oricum.

— Pe aici este bucătăria, mi-a spus Jeb.

La început, am crezut că ne aflăm în alt tunel, unul plin de oameni. M-am lipit de perete, încercând să rămân la distanţă.

Bucătăria era un coridor lung, cu un tavan înalt, mai mult înalt decât larg, la fel ca noua mea cameră.

Lumina era strălucitoare şi fierbinte. În loc de fisuri subţiri prin stânca groasă, acest loc avea găuri uriaşe care dădeau afară.

— Desigur, nu se poate găti în timpul zilei. E fum, ştii. Aşa că îl folosim mai ales pe post de cantină, până la căderea nopţii.

Toate conversaţiile s-au oprit brusc, aşa încât cuvintele lui Jeb au putut fi auzite de toată lumea. Am încercat să mă ascund în spatele lui, dar a continuat să meargă mai departe.

Întrerupsesem micul dejun sau poate că era prânzul.

Oamenii — aproape douăzeci, la o estimare rapidă — erau foarte aproape aici. Nu era ca în peştera cea mare. Voiam să-mi menţin privirea îndreptată spre podea, dar nu mă puteam împiedica să nu mă uit de jur împrejurul încăperii. Pentru orice eventualitate. Stăteam, încordată, gata s-o iau la goană, deşi nu ştiam încotro să fug.

De-o parte şi de alta a coridorului se aflau grămezi lungi de pietre. Majoritatea neprelucrate, roci vulcanice vineţii, mărginite de o substanţă de culoare mai deschisă — ciment? care făcea legătura între ele, creând straturi, ţinându-le lipite. În vârful acestor grămezi se afla alt tip de pietre, mai maronii şi mai plate. Şi ele erau lipite împreună cu mortar gri-deschis. Rezultatul final era o suprafaţă relativ plană, ca o tejghea sau ca o masă. Era limpede că erau folosite în ambele scopuri.

Oamenii stăteau sau se sprijineau de ele. Am recunoscut cornurile pe care le ţineau suspendate la jumătatea distanţei dintre masă şi gurile lor, încremenite de neîncredere la vederea lui Jeb şi a însoţitoarei sale.

Unii dintre ei îmi erau familiari. Sharon, Maggie şi doctorul formau grupul cel mai apropiat de mine. Verişoara şi mătuşa lui Melanie s-au uitat furioase la Jeb — aveam convingerea ciudată că aş fi putut să stau în cap şi să zbier din adâncul plămânilor cântece pe care şi le amintea Melanie şi ei tot nu s-ar fi uitat la mine –, dar doctorul m-a privit cu o curiozitate aproape prietenoasă care m-a făcut să simt cum îmi îngheaţă măduva în oase.

În capătul îndepărtat al camerei în formă de coridor, l-am recunoscut pe bărbatul înalt cu păr ca de

cerneală şi inima mi-a stat în loc. Mă gândisem că Jared trebuia să-i ia cu el pe fraţii ostili pentru a-i face lui Jeb ceva mai uşoară sarcina de a mă ţine în viaţă. Măcar era cel mai tânăr, Ian, cel care îşi dăduse seama cu întârziere că are o conştiinţă — şi asta nu era chiar atât de rău cum ar fi fost dacă rămânea Kyle. Oricum, această consolare nu mi-a domolit pulsul, care o luase razna.

— V-aţi săturat toţi atât de repede? a întrebat Jeb cu voce tare şi sarcastic.

— Ne-am pierdut pofta de mâncare, a murmurat Maggie.

— Şi tu, a spus el, întorcându-se către mine. Ţi-e foame?

Un bombănit în surdină s-a auzit dinspre asistenţă.

Am clătinat din cap o mişcare mică, dar frenetică. Nici măcar nu ştiam dacă mi-e foame, dar ştiam că n-aş putea înghiţi nimic în faţa acestei mulţimi care m-ar fi mâncat cu plăcere pe mine.

— Ei bine, mie îmi este, a mormăit Jeb.

A parcurs culoarul dintre mese, dar eu nu l-am urmat. Nu puteam suporta gândul de a fi atât de aproape de ceilalţi. Am rămas lipită de perete acolo unde mă aflam. Doar Sharon şi Maggie l-au urmărit îndreptându-se către un recipient mare din plastic aflat pe o masă şi luând un corn. Toţi ceilalţi mă priveau pe mine. Eram sigură că, dacă m-aş fi mişcat un centimetru, s-ar fi năpustit asupra mea. Am încercat să nu respir.

— Bine, hai să mergem mai departe, a sugerat Jeb cu gura plină, în timp ce revenea agale către mine. Nimeni nu pare în stare să se concentreze asupra prânzului. Oamenii ăştia sunt uşor de distras.

Îi urmăream pe oameni atentă la mişcările bruşte, fără să le văd cu adevărat feţele după primul moment în care i-am recunoscut pe cei câţiva ale căror nume le ştiam. Abia când Jamie s-a ridicat, am remarcat că era acolo.

Era cu un cap mai scund decât adulţii de lângă el, dar mai înalt decât cei doi copii mai mici care se cocoţaseră pe masă în partea cealaltă a lui. S-a ridicat uşor de pe scaunul pe care stătea şi l-a urmat pe Jeb. Avea o expresie crispată, închisă în sine, de parcă încerca să rezolve în minte o ecuaţie dificilă. M-a

studiat cu ochii mijiţi, în timp ce se apropia de Jeb. Acum nu mai eram singura din încăpere care îşi ţinea respiraţia. Privirile celorlalţi se mutau de la mine la fratele lui Melanie şi înapoi.

Oh, Jamie, a gândit Melanie. Îi displăcea profund expresia tristă, matură de pe chipul lui, iar mie probabil că îmi displăcea şi mai mult. Ea nu se simţea atât de vinovată ca mine de apariţia acesteia.

Măcar dacă am putea s-o alungăm, a oftat ea.

E prea târziu. Ce am putea să facem ca să îi fie mai bine?

Era o întrebare retorică, dar m-am pomenit căutând un răspuns, la fel şi Melanie. N-am descoperit nimic în secunda scurtă în care ne-am gândit la asta; nu era nimic de descoperit, eram sigură. Dar amândouă ştiam că vom căuta din nou, după ce această escapadă idioată se va încheia şi vom avea timp să ne gândim. Dacă mai trăiam până atunci.

— Ce vrei, puştiule? a întrebat Jeb fără să se uite la el.

— Mă întrebam ce faci, a răspuns Jamie cu o voce care se străduia să fie nonşalantă, dar eşua lamentabil.

Jeb s-a oprit când a ajuns la mine şi s-a întors să-l privească pe Jamie.

— Fac cu ea un tur al locului. Aşa cum fac cu orice nou-venit.

A urmat un alt bombănit în surdină.

— Pot să vin şi eu? a întrebat Jamie.

Am văzut cum Sharon îşi clătina capul din răsputeri, cu o expresie ultragiată pe chip. Jeb a ignorat-o.

— Nu mă deranjează… dacă eşti în stare să te comporţi civilizat.

Jamie a ridicat din umeri.

— Nicio problemă.

A trebuit să mă mişc — să-mi încleştez degetele în faţă. Voiam atât de mult să-i îndepărtez lui Jamie părul neîngrijit de pe ochi şi apoi să-mi pun braţul în jurul gâtului său. Ceva ce n-ar fi bine primit, eram sigură.

— Să mergem, ni s-a adresat Jeb amândurora.

Ne-a condus pe drumul pe care venisem. Jeb mergea lângă mine, Jamie se afla în partea cealaltă. Jamie părea a se strădui să se uite în podea, dar îmi

privea întruna chipul — tot aşa cum eu nu mă puteam stăpâni să nu mă uit la al său. Ori de câte ori privirile noastre se întâlneau, ne uitam repede în altă parte.

Ne aflam pe la jumătatea drumului către peştera centrală, când am auzit paşi uşori în urma noastră. Reacţia mea a fost instantanee şi fără să mă gândesc. M-am lipit brusc de peretele tunelului, trăgându-l pe Jamie cu un braţ, pentru a mă afla între el şi orice m-ar fi atacat.

— Hei! a protestat el, dar nu mi-a îndepărtat braţul.

Jeb a fost la fel de rapid. Puşca a ţâşnit din cureaua ei cu o viteză de neînchipuit.

Ian şi doctorul şi-au ridicat amândoi mâinile deasupra capului.

— Şi noi putem să ne comportăm civilizat, a spus doctorul.

Era greu de crezut că acest bărbat cu voce domoală şi expresie prietenoasă era torţionarul locului; îmi părea cu atât mai înfiorător cu cât părea atât de blajin. O persoană ar fi în stare de alertă într-o noapte întunecoasă şi ameninţătoare, o persoană ar fi pregătită. Dar într-o zi senină, însorită? Cum ar şti că trebuie să fugă când n-ar vedea nici un loc în care pericolul s-ar putea ascunde?

Jeb l-a privit chiorâş pe Ian, ţeava puştii urmărindu-i privirea.

— Nu vreau probleme, Jeb. Voi fi la fel de politicos ca doctorul.

— Bine, a spus Jeb tăios, punând puşca la loc. Doar să nu mă puneţi la încercare. N-am mai împuşcat pe nimeni de mult timp şi îmi cam lipseşte exaltarea provocată de asta.

Am gemut. Toată lumea a auzit şi s-au întors pentru a-mi vedea expresia îngrozită. Doctorul a fost primul care a râs, dar până şi Jamie i s-a alăturat imediat.

— E o glumă, mi-a şoptit Jamie.

Mâna i s-a mişcat, aproape de parcă încerca să o apuce pe a mea, dar şi-a băgat-o repede în buzunarul pantalonilor scurţi. Mi-am lăsat şi eu braţul — încă întins protector în faţa trupului său — să cadă.

— Ei bine, ziua e pe sfârşite, a spus Jeb, puţin ursuz încă. Va trebui să ţineţi pasul cu toţii, pentru că n-am să vă aştept.

A luat-o din loc înainte de a termina de vorbit.

CAPITOLUL 21:
Numită

AM MERS FOARTE APROAPE DE JEB, puţin în faţa lui. Voiam să fiu cât mai departe posibil de cei doi bărbaţi care ne urmau. Jamie mergea undeva la mijloc, nesigur unde voia să fie.

N-am fost în stare să mă concentrez prea mult asupra restului turului pe care îl făcea Jeb. N-am acordat mare atenţie celei de-a doua grădini prin care m-a condus — în care grâul creştea până la talie în căldura puternică dată de oglinzile strălucitoare — sau cavernei largi, dar cu tavan jos, pe care el a numit-o „camera de recreere“. Era neagră precum catranul şi se afla la mare adâncime, dar mi-a spus că aduceau lumini acolo atunci când voiau să se joace. Cuvântul „joacă“ nu avea niciun înţeles pentru mine, nu aici, în acest grup de supravieţuitori tensionaţi şi furioşi, dar nu l-am rugat să-mi explice. Era mai multă apă aici, un mic izvor sulfuros, despre care Jeb mi-a spus că îl foloseau uneori drept o a doua latrină, pentru că apa nu era bună de băut.

Atenţia îmi era împărţită între bărbaţii care mergeau în urma noastră şi băiatul de lângă mine.

Ian şi doctorul s-au comportat surprinzător de civilizat. Nimeni nu m-a atacat de la spate — cu toate că am crezut că ochii mi s-au răsucit definitiv la ceafă în încercarea de a vedea dacă au de gând să o facă. Ne-au urmat doar în tăcere, uneori vorbind între ei cu voci joase. Comentariile lor se învârteau în jurul unor nume pe care nu le cunoşteam şi a unor porecle pentru locuri şi lucruri care s-ar fi putut sau nu afla în aceste peşteri. N-am înţeles nimic.

Jamie nu a spus nimic, dar s-a uitat de multe ori la mine. Când nu încercam să-i supraveghez pe ceilalţi, îmi furişam şi eu adesea privirea către el. Asta îmi lăsa

prea puţin timp să admir lucrurile pe care Jeb mi le arăta, dar el nu părea să-mi bage de seamă preocupările.

Unele dintre tuneluri erau foarte lungi — distanţele ascunse sub pământ erau năucitoare. Adesea erau întunecate ca smoala, dar Jeb şi ceilalţi nu se opreau niciodată, fiind în mod cert familiarizaţi cu locurile în care se aflau şi demult obişnuiţi să meargă prin întuneric. Pentru mine era mai greu decât atunci când eu şi Jeb eram singuri. În întuneric, fiecare zgomot suna ca un atac. Chiar şi sporovăiala uşoară a doctorului şi a lui Ian părea să mascheze o mişcare infamă.

Paranoică, a comentat Melanie.

Dacă de asta este nevoie pentru a rămâne în viaţă, aşa să fie.

Aş vrea să fii mai atentă la unchiul Jeb. E fascinant ce-i aici.

Fă ce vrei cu timpul tău.

Nu pot auzi şi vedea decât ce auzi şi vezi tu, Rătăcitoareo, mi-a spus ea. Apoi a schimbat subiectul. *Jamie pare-n regulă, nu crezi? Nu e prea nefericit.*

Pare… îngrijorat.

Tocmai intram într-o zonă oarecum luminată, după o cale lungă în întunecimea umedă.

— Aceasta este cea mai sudică ramificaţie a sistemului de tuneluri, a explicat Jeb în timp ce mergeam. Nu este foarte convenabil, dar are lumină bună în tot timpul zilei. De aceea am amenajat aici aripa spitalului. Aici îşi face doctorul treaba.

Atunci, toate astea fuseseră un şiretlic? Au aşteptat ca încăpăţânatul Jared să fie plecat şi apoi m-au ademenit aici? Nu-mi venea să cred că ajunsesem aici de bunăvoie. Cât de proastă am fost!

Melanie era la fel de înfricoşată.

Ne-am dat singure pe mâna lor!

S-au uitat la mine, Jeb fără nicio expresie pe chip, doctorul părând la fel de surprins ca mine deşi nu atât de speriat.

Aş fi fugit, m-aş fi rupt de atingerea unei mâini pe braţul meu, dacă mâna aceea nu mi-ar fi fost atât de familiară.

— Nu, a spus Jamie, cu mâna odihnindu-se ezitant chiar sub cotul meu. Nu, e-n regulă. Serios. Serios,

unchiule Jeb? Jamie l-a privit încrezător pe bărbatul în vârstă. E-n regulă, nu?

— Sigur că da.

Ochii de un albastru spălăcit ai lui Jeb erau calmi şi limpezi.

— Doar îţi arăt locurile mele, puştoaico, atât.

— Despre ce vorbiţi? a bombănit Ian din spatele nostru, părând iritat că nu înţelegea.

— Ai crezut că te-am adus aici cu un scop anume, pentru a te da pe mâna doctorului? mi s-a adresat Jamie mie, în loc să-i răspundă lui Ian. Pentru că n-am face asta. I-am promis lui Jared.

M-am uitat la chipul lui onest, încercând să-l cred.

— Oh! a exclamat Ian, înţelegând, şi apoi a râs. Asta nu era un plan rău. Mă mir că nu m-am gândit la el.

Jamie s-a încruntat la bărbatul cel mare şi m-a bătut pe braţ înainte de a-şi îndepărta mâna.

— Nu-ţi fie frică, a spus el.

Jeb a continuat de unde rămăsese.

— Deci, această încăpere mare de aici este dotată cu câteva paturi, în caz că se îmbolnăveşte cineva. Am fost destul de norocoşi în privinţa asta. Doctorul nu prea are cu ce să lucreze în caz că apar urgenţe, a rânjit Jeb către mine. Ai tăi au aruncat toate medicamentele *noastre* când au preluat controlul. E greu să facem rost de cele necesare.

Am încuviinţat din cap încetişor; a fost o mişcare absentă. Încă eram ameţită şi încercam să-mi vin în fire. Această cameră părea destul de inocentă, de parcă era folosită doar pentru vindecare, dar a făcut ca stomacul să mi se răsucească şi să se contracte.

— Ce ştii despre medicina extraterestră? a întrebat brusc doctorul, cu capul sumeţit într-o parte.

Mi-a privit chipul cu curiozitate, aşteptând răspunsul meu.

M-am uitat la el fără să spun nimic.

— Oh, poţi să vorbeşti cu doctorul, m-a încurajat Jeb. E un tip cumsecade, în general.

Am încuviinţat din cap o dată. Voiam să răspund la întrebarea doctorului, să le spun că nu ştiam nimic, dar ei au înţeles greşit.

— Nu trădează niciun secret, a spus Ian pe un ton acid. Nu-i aşa scumpo?

— Poartă-te frumos, Ian, s-a răstit Jeb.

— E un secret? a întrebat Jamie, reţinut, dar evident curios.

Am încuviinţat iarăşi din cap. Toţi m-au privit confuzi. Doctorul a clătinat şi el din cap, încurcat.

Am tras adânc aer în piept, apoi am şoptit:

— Nu sunt un Vindecător. Nu ştiu cum lucrează ele — medicamentele. Doar că lucrează — vindecă, mai degrabă decât tratează simptomele. Nu e pe încercate şi nici nu dau greş. Sigur că s-a renunţat la medicamentele omeneşti.

Toţi patru m-au privit inexpresivi. Întâi au fost surprinşi că n-am răspuns, acum au fost miraţi că am făcut-o. Oamenii erau imposibil de mulţumit.

— Ai tăi n-au schimbat prea multe din ce am lăsat noi în urmă, a spus Jeb gânditor, după o clipă. Doar ce-i legat de medicină şi nave spaţiale în loc de avioane. Altfel, viaţa pare să se desfăşoare la fel ca întotdeauna… aparent.

— Am venit să căpătăm această experienţă, nu să schimbăm, am şoptit eu. Totuşi, sănătatea are prioritate în faţa filosofiei.

Am închis gura cu un sunet perceptibil. Trebuia să fiu mai prudentă. Ultimul lucru pe care oamenii îl voiau era o predică despre filosofia sufletului. Cine să ştie ce-i va înfuria? Sau ce va frânge fragila lor răbdare?

Jeb a încuviinţat, încă gânditor, şi apoi ne-a îndemnat să mergem mai departe. N-a mai fost la fel de entuziast în timp ce a continuat turul prin cele câteva peşteri legate una de alta din aripa medicală, prezentarea n-a mai fost atât de vivace. Când ne-am întors şi ne-am îndreptat înapoi spre coridorul întunecat, s-a cufundat în tăcere. A fost un drum lung şi tăcut. M-am gândit la ce spusesem, căutând ceva care ar fi putut să-i ofenseze. Jeb mi se părea prea ciudat pentru a ghici dacă aşa stăteau lucrurile. Ceilalţi oameni, ostili şi suspicioşi cum erau, puteau fi, cel puţin, de înţeles. Cum aş putea spera să-l înţeleg pe Jeb?

Turul s-a sfârşit brusc când am intrat din nou în peştera uriaşă în care se afla grădina, unde mlădiţele

morcovilor creaseră un covor verde strălucitor pe podeaua întunecată.

— Spectacolul s-a încheiat, a spus Jeb cu asprime, privindu-i pe Ian şi pe doctor. Duceţi-vă şi faceţi ceva util.

Ian şi-a dat ochii peste cap, privindu-l pe doctor, dar amândoi s-au întors cu destulă seninătate şi s-au îndreptat către ieşirea cea mai mare — cea care ducea spre bucătărie, mi-am amintit eu. Jamie a ezitat, privind în urma lor, dar nu s-a clintit.

— Tu vii cu mine, i-a spus Jeb, de data asta cu mai puţină asprime. Am o treabă pentru tine.

— Bine, a zis Jamie.

Vedeam că este încântat că fusese ales.

Jamie a mers din nou alături de mine, în timp ce ne îndreptam din nou către zona peşterilor în care se aflau dormitoarele. Am fost surprinsă, în vreme ce o luam pe al treilea tunel din stânga, că Jamie părea să ştie exact încotro ne îndreptăm. Jeb se afla puţin în urma noastră, dar Jamie s-a oprit îndată ce am ajuns în dreptul paravanului verde care acoperea intrarea în al şaptelea apartament. A îndepărtat paravanul într-o parte, pentru a-mi permite să intru, dar a rămas pe hol.

— E-n regulă dacă stai liniştită o vreme? m-a întrebat Jeb.

Am încuviinţat, recunoscătoare că mă pot ascunde din nou. Mi-am ferit capul pentru a intra prin deschizătură, apoi m-am oprit câţiva metri mai departe, nesigură ce să fac mai departe. Melanie şi-a amintit că erau cărţi aici, dar i-am atras atenţia că jurasem să nu ating nimic.

— Am treburi de făcut, puştiule, i-a spus Jeb lui Jamie. Mâncarea n-o să se facă singură, ştii. E rândul tău să stai de pază?

— Sigur, a zis Jamie cu un zâmbet strălucitor.

Pieptul îngust i s-a umflat după ce a tras adânc aer în piept.

Ochii mi s-au rotunjit a neîncredere în timp ce îl priveam pe Jeb punând puşca în mâinile nerăbdătoare ale lui Jamie.

— Eşti *nebun?* am ţipat eu.

Vocea mi-a fost atât de puternică, încât la început n-am recunoscut-o. Mă simţeam de parcă şoptisem

dintotdeauna.

Jeb şi Jamie s-au uitat şocaţi la mine. Într-o clipită m-am aflat alături de ei, pe hol.

Aproape că am atins metalul dur al ţevii, aproape că l-am smuls din mâinile băiatului. Ce m-a oprit n-a fost înţelegerea faptului că un gest de genul acesta m-ar fi ucis, cu siguranţă. Ceea ce m-a oprit a fost faptul că eram mai slabă decât oamenii în privinţa aceasta; nici măcar pentru a-l salva pe băiat, n-aş fi fost în stare să ating arma.

În loc de asta, m-am întors către Jeb.

— Ce-i în capul tău? Să-i dai o armă unui copil? Ar putea să se omoare!

— Cred că Jamie a trecut prin destule pentru a fi numit bărbat. Ştie ce să facă cu o armă.

Umerii lui Jamie s-au îndreptat la auzul laudei lui Jeb şi a strâns mai tare arma la piept.

M-am revoltat din pricina prostiei lui Jeb.

— Dacă vin după mine în timp ce e el aici? Te-ai gândit la ce s-ar putea întâmpla? Asta nu-i o glumă! O să-i facă rău pentru a ajunge la mine!

Jeb a rămas calm, cu chipul placid.

— Nu cred că va fi vreo problemă astăzi. Aş paria pe asta.

— Ei bine, eu nu!

Ţipam din nou. Vocea mea forma ecouri, izbindu-se de pereţii tunelului — cineva precis o auzea, dar nu-mi păsa. Mai bine să vină cât Jeb era aici.

— Dacă eşti atât de sigur, atunci lasă-mă aici singură. Ce-o fi, o fi. Dar nu-l pune pe Jamie în pericol!

— Ţi-e teamă pentru copil sau că el va întoarce arma împotriva ta? a întrebat Jeb cu o voce aproape apatică.

Am clipit, furia fiindu-mi deturnată. Acest gând nici măcar nu-mi trecuse prin minte. M-am uitat cu ochi goi pe Jamie, i-am întâlnit privirea uimită şi am constatat că ideea era şi pentru el la fel de şocantă.

Mi-a trebuit cam un minut să pot reveni la motivul pentru care mă certam, dar, până atunci, expresia lui Jeb se schimbase. Privirea îi era gânditoare, şi avea buzele strânse — de parcă era pe cale să potrivească ultima piesă dintr-un puzzle.

— Dă-i arma lui Ian sau oricui altcuiva, nu-mi pasă, am spus eu cu voce slabă şi calmă. Numai nu-l amesteca pe băiat în asta.

Zâmbetul larg al lui Jeb, întins pe toată faţa, mi-a amintit în mod ciudat de o pisică gata de atac.

— E casa mea, puştoaico, şi o să fac ce-am chef. Ca întotdeauna.

Jeb s-a întors cu spatele şi s-a îndepărtat agale pe coridor, fluierând. Cu gura deschisă, l-am privit îndepărtându-se. După ce a dispărut, m-am întors către Jamie, care mă privea supărat.

— Nu sunt copil, a murmurat el pe un ton mai profund decât de obicei, cu bărbia împinsă în faţă, gata să mă înfrunte. Acum, ar trebui… ar trebui să intri în camera ta.

Ordinul nu era prea sever, dar nu puteam face nimic altceva. Pierdusem detaşat această înfruntarea având la bază o neînţelegere.

M-am aşezat cu spatele sprijinit de stânca care forma una dintre laturile intrării — latura unde mă puteam ascunde în spatele paravanului pe jumătate pliat, dar de unde încă îl puteam supraveghea pe Jamie. Mi-am încolăcit braţele în jurul picioarelor şi am început să fac ceea ce ştiam că voi face atât timp cât această situaţie dementă continua să existe: mi-am făcut griji.

De asemenea, mi-am încordat ochii şi urechile, pentru a desluşi vreun sunet care să indice apropierea cuiva, pentru a fi pregătită. Indiferent ce a spus Jeb, aş împiedica pe oricine să-l provoace pe Jamie. M-aş preda înainte de a cere cineva asta.

Da, a fost Melanie de acord — un gând sec.

Jamie stătea pe coridor de câteva minute, cu arma ţinută strâns în mâini, nesigur cum să-şi ducă sarcina la bun sfârşit. Apoi a început să se plimbe înainte şi înapoi prin faţa paravanului, dar după câţiva paşi a început să i se pară o idee prostească. După aceea s-a aşezat pe duşumea lângă capătul pliat al paravanului Până l-a urmă şi-a lăsat arma sprijinită de picioarele încrucişate şi bărbia în palmele făcute căuş. După o bună bucată de vreme, a suspinat.

Eu nu m-am plictisit privindu-l.

După vreo oră sau două, a început să se uite din nou la mine, priviri furişate. Buzele i s-au deschis de câteva ori, apoi s-a gândit mai bine la orice ar fi avut de gând să spună.

Mi-am proptit bărbia pe genunchi şi am aşteptat în vreme ce în sufletul lui se dădea o bătălie. Răbdarea mi-a fost răsplătită.

— Planeta de pe care ai venit înainte de a fi în Melanie, a spus el în cele din urmă. Cum era acolo? Era ca aici?

Direcţia în care o luaseră gândurile lui m-a prins nepregătită.

— Nu, am zis eu.

Fiind doar cu Jamie, mi s-a părut firesc să vorbesc pe un ton normal, în loc să şoptesc.

— Nu, era cu totul altfel.

— Îmi spui cum era? m-a întrebat el, sumeţindu-şi capul într-o parte, aşa cum obişnuia când era într-adevăr interesat de una dintre poveştile spuse de Melanie la culcare.

Aşa că i-am spus.

I-am povestit despre planeta acoperită de apă a Ierburilor-de-Mare. I-am spus despre cei doi sori, despre orbita eliptică, despre apele cenuşii, despre permanenta nemişcare a rădăcinilor, despre extraordinara vedere a celor o mie de ochi, despre conversaţiile interminabile a un milion de voci tăcute care toate auzeau.

A ascultat cu ochi măriţi şi cu un zâmbet fascinat.

— Este acela singurul alt loc? a întrebat el când am tăcut,

încercând să mă gândesc dacă nu îmi scăpase ceva. Sunt Ierburile-de-Mare[10] — a râs gândindu-se la calambur — singurii extratereştrii?

Am râs şi eu.

— Nu prea. E ca şi când ai spune că eu sunt singurul extraterestru din lume.

— Zi-mi.

Aşa că i-am spus despre Liliecii din Lumea Cântătoare — cum era să trăieşti într-un întuneric plin de muzică, cum era să zbori. I-am spus despre Miss Planet — cum era să ai o blană groasă şi albă şi patru

inimi care să-ţi ţină de cald, cum să te fereşti de bestiile cu gheare.

Ani început să-i spun despre Planeta Florilor, despre culoare şi lumină, dar m-a întrerupt cu o nouă întrebare.

— Cum e cu tipii ăia mici şi verzi, cu capete triunghiulare şi ochi mari, negri? Cei care s-au prăbuşit la Roswell şi toate alea. Eraţi voi?

— Nu, nu eram noi.

— A fost o farsă?

— Nu ştiu — poate da, poate nu. Universul este mare şi sunt foarte multe civilizaţii.

— Atunci, cum aţi venit aici — dacă nu sunteţi tipii mici şi verzi, cine sunteţi? Trebuia să aveţi corpuri ca să vă mişcaţi şi chestii din astea, nu?

— Aşa-i, am fost eu de acord, surprinsă de modul cum vedea lucrurile. N-ar fi trebuit să mă mir — ştiam cât de inteligent era, având mintea ca un burete însetat. La început, ne folosim de personalităţile Păianjen pentru a demara lucrurile.

— Păianjeni?

I-am spus despre Păianjeni — o specie fascinantă. Strălucitoare, cele mai incredibile minţi pe care le-am întâlnit şi fiecare Păianjen avea câte trei. Trei creiere, fiecare în câte unul din cele trei segmente ale corpului. Încă mai încercam să găsim vreo problemă pe care ei să nu o poată rezolva pentru noi. Şi, cu toate că erau atât de ciudat de analitici, rar venea câte-o problemă pe care erau curioşi să o rezolve pentru ei înşişi. Dintre toate gazdele noastre, Păianjenii au apreciat cel mai mult invazia noastră. Abia dacă au remarcat diferenţa şi, atunci când au făcut-o, au părut să aprecieze îndrumarea pe care le-am oferit-o. Cele câteva suflete care au fost pe suprafaţa planetei Păianjenilor înainte de implantare ne-au spus că era frig şi totul era gri, aşa că nu-i de mirare că Păianjenii văd doar în alb şi negru şi nu prea simt diferenţele de temperatură. Păianjenii trăiau puţin, dar progeniturile lor se năşteau ştiind tot ceea ce ştiau părinţii lor, deci nimic din cunoştinţele lor nu se irosea.

Trăisem una dintre vieţile scurte ale speciei şi nu aveam nicio dorinţă să mă întorc. Limpezimea uimitoare a gândurilor mele, răspunsurile care-mi veneau uşor la orice întrebare, aproape fără efort,

marşul şi dansul numerelor nu puteau înlocui emoţia şi culoarea, pe care le înţelegeam doar vag în interiorul acelui trup. M-am întrebat cum de putea fi vreun suflet mulţumit acolo, dar planeta reprezentase un adăpost primitor timp de mii de ani pământeni. Încă te puteai stabili acolo, pentru că Păianjenii se reproduceau atât de repede — aveau efectiv pungi cu ouă.

Am început să-i spun lui Jamie cum fusese lansată ofensiva aici. Păianjenii erau cei mai buni ingineri ai noştri — navele pe care le-au făcut pentru noi au dansat sprintene şi nedetectabile printre stele. Corpurile Păianjenilor erau aproape la fel de utile ca şi minţile lor: patru picioare lungi pentru fiecare segment — de unde le vine porecla pe această planetă — şi mâini cu câte douăsprezece degete pe fiecare picior. Aceste degete articulate câte şase erau la fel de suple şi puternice ca nişte fibre, capabile să execute cele mai delicate operaţiuni. Având aproximativ greutatea unei vaci, dar scunzi şi slabi, Păianjenii n-au avut nicio problemă cu primele inserări. Erau mai puternici decât oamenii, mai inteligenţi decât oamenii şi ştiau ce au de făcut, care oameni nu erau…

M-am oprit abrupt, în mijlocul frazei, când am zărit strălucirea cristalină de pe obrazul lui Jamie.

Privea drept înainte la nimic anume, cu buzele strânse într-o linie subţire. O picătură mare de apă sărată s-a rostogolit încet pe obrazul dinspre mine.

Idioato, m-a certat Melanie cu asprime. *Nu te-ai gândit ce înseamnă povestea asta pentru el?*

De ce nu te-ai gândit să mă avertizezi mai devreme?

N-a răspuns. Fără îndoială că şi ea fusese la fel de captivată de poveste ca şi mine.

— Jamie, am murmurat eu. Vocea îmi era groasă. Vederea lacrimii lui îmi crease reacţii ciudate în gât. Jamie, îmi pare atât de rău. Nu m-am gândit.

Jamie a clătinat din cap.

— E-n regulă. Eu am întrebat. Voiam să ştiu cum s-a întâmplat.

Vocea lui era aspră, încercând să ascundă durerea.

A fost ceva instinctiv, dorinţa de a mă apleca şi de a-i şterge lacrima. L-a început, am încercat s-o ignor; nu era Melanie. Dar lacrima atârna acolo, nemişcată, de

parcă n-ar fi urmat să cadă niciodată. Ochii lui Jamie au rămas aţintiţi asupra peretelui gol şi buzele i-au tremurat.

Nu se afla la mare distanţă de mine. Am întins mâna să-i mângâi obrazul cu degetele; lacrima i s-a întins subţire pe piele şi a dispărut. Din nou instinctiv, mi-am lăsat mâna pe obrazul lui cald, mângâindu-i chipul.

Timp de o clipă scurtă, s-a făcut că mă ignoră.

Apoi s-a rostogolit către mine, cu ochii închişi, cu mâinile întinse. S-a ghemuit lângă mine, cu capul în scobitura umărului meu, unde altădată îşi găsea loc atât de bine şi a început să plângă în hohote.

Nu erau lacrimile unui copil şi asta le făcea şi mai profunde — le făcea mai sacre şi mai dureroase decât dacă le-ar fi plâns în faţa mea. Era durerea unui bărbat la funeraliile întregii sale familii.

Braţele mele l-au ocrotit, dar nu-l mai cuprindeau atât de bine ca odinioară, şi am plâns şi eu.

— Îmi pare rău, am spus iarăşi şi iarăşi.

Mi-am cerut iertare pentru tot în cele trei cuvinte. Pentru că găsisem acel loc. Pentru că îl alesesem. Pentru că eu fusesem aceea care o luase pe sora lui. Pentru că o adusesem pe ea aici şi l-am rănit pe el din nou. Pentru că îl făcusem să plângă astăzi cu povestirile mele insensibile.

Nu mi-am îndepărtat braţele când durerea lui a ostenit; nu mă grăbeam să-i dau drumul. Era ca şi cum corpul meu ar fi tânjit înfometat după această senzaţie, de la început, dar nu înţelesesem până acum ce l-ar fi ostoit. Misterioasa legătură dintre mamă şi copil atât de puternică pe această planetă — nu mai era o enigmă pentru mine. Nu exista o legătură mai puternică decât aceea care te făcea să-ţi dai viaţa pentru altcineva. Înţelesesem acest adevăr înainte; ce nu înţelesesem era *de ce.* Acum ştiam de ce o mamă şi-ar da viaţa pentru copilul ei şi cunoaşterea acestui lucru a schimbat pentru totdeauna felul în care vedeam universul.

— Ştiu că te-am educat mai bine de atât, copile.

Am sărit fiecare într-o parte. Jamie a ţâşnit în picioare, dar eu m-am ghemuit mai aproape de pământ, lipindu-mă de perete.

Jeb s-a aplecat şi a luat de pe jos arma de care uitasem amândoi.

— Ar trebui să ai mai multă grijă de o puşcă, Jamie.

Tonul lui era foarte blând — a mai înmuiat critica. A întins mâna pentru a ciufuli părul neîngrijit al lui Jamie.

Jamie s-a aplecat sub palma lui Jeb, cu chipul stacojiu de ruşine.

— Îmi pare rău, a murmurat el şi s-a întors de parcă ar fi vrut să o ia la goană. S-a oprit după doar un pas şi s-a răsucit pentru a se uita la mine. Nu ştiu cum te cheamă, a spus el.

— Ei îmi spun Rătăcitoarea, am şoptit eu.

— Rătăcitoarea?

Am încuviinţat.

A înclinat şi el din cap, apoi s-a îndepărtat grăbit. Ceafa îi era roşie încă.

După plecarea lui, Jeb s-a proptit de perete şi s-a lăsat să alunece până s-a aşezat pe locul unde stătuse Jamie. La fel ca Jamie, îşi ţinea arma în poală.

— Ai un nume cu adevărat interesant, mi-a spus el.

Părea să fi revenit la starea în care avea chef de flecăreală.

— Poate o să-mi zici cândva cum l-ai căpătat. Fac pariu că-i o poveste interesantă. Dar îţi cam umple gura, nu crezi? Rătăcitoare?

M-am uitat la el.

— Te superi dacă îţi spun Wanda[11], pe scurt? E mai uşor de pronunţat.

De data aceasta, a aşteptat un răspuns. În cele din urmă, am ridicat din umeri. Nu conta pentru mine, indiferent dacă îmi spunea „puştoaico“ sau folosea vreo poreclă ciudată de-a oamenilor. M-am gândit că voia să fie amabil.

— Bine atunci, Wanda. A zâmbit, încântat de născocirea lui. E plăcut că ai un nume. Mă face să mă simt ca şi cum am fi prieteni vechi.

A zâmbit larg, cu toată faţa, şi nu m-am putut stăpâni să nu-i zâmbesc şi eu, cu toate că zâmbetul meu era mai curând trist decât încântat. Se presupunea că el este duşmanul meu. Probabil că era nebun. Şi el *era* prietenul meu. Nu că nu m-ar fi ucis dacă lucrurile ar fi

degenerat, dar nu i-ar face plăcere. Când era vorba de oameni, ce altceva i-ai fi putut pretinde unui prieten?

CAPITOLUL 22:
Frântă

JEB ŞI-A PUS MÂINILE LA CEAFĂ şi a privit în sus, către tavanul întunecat, cu chipul gânditor. Cheful lui de pălăvrăgeală nu trecuse.

— M-am întrebat de multe ori cum este — să fii prins, ştii. Am văzut asta întâmplându-se de câteva ori, altădată era s-o păţesc chiar eu. M-am întrebat cum ar fi. Ar durea să ţi se pună ceva în cap? Am văzut cum se face, ştii?

Ochii mi s-au rotunjit de mirare, dar el nu se uita la mine.

— Se pare că voi toţi folosiţi un fel de anestezic, însă e doar o presupunere. Totuşi, nimeni nu ţipa în agonie sau ceva de genul ăsta, deci nu poate fi prea dureros.

Mi-am încreţit nasul. Tortură. Nu, asta era specialitatea oamenilor.

— Poveştile alea pe care i le spuneai puştiului erau chiar interesante.

M-am încordat şi el a râs uşor.

— Mda, ascultam. Trăgeam cu urechea, recunosc. Nu-mi pare rău a fost grozav şi tu nu mi-ai vorbit aşa cum vorbeşti cu Jamie. M-ai dat gata cu adevărat cu liliecii ăia şi plantele, şi păianjenii. Sunt o grămadă de lucruri, la care să te gândeşti. Întotdeauna mi-a plăcut să citesc poveşti nebuneşti despre alte lumi, science-fiction şi altele asemenea. Le mâncam pe pâine. Şi puştiul e la fel ca mine — a citit toate cărţile pe care i le-am dat, de câte două sau trei ori. Cred că e încântat să audă poveşti noi. Ca mine. Eşti o bună povestitoare.

Mi-am ţinut privirea coborâtă, dar am simţit cum mă înmoi, lăsând puţin garda jos. La fel ca oricine în aceste corpuri emotive, tânjeam după admiraţie.

— Toţi de aici cred că ne-ai vânat pentru a ne da pe mâna Căutătorilor.

Cuvântul a făcut să simt de parcă un curent electric mi-a străbătut trupul. Falca mi s-a încleştat şi dinţii mi-au muşcat limba. Am simţit gustul sângelui.

— Ce alt motiv ar putea fi? a continuat el, nebăgând de seamă reacţia mea sau ignorând-o. Însă cred că ei sunt doar prizonierii unor idei fixe. Eu sunt singurul care are întrebări… Vreau să spun, ce fel de plan a fost ăsta, să rătăceşti prin deşert fără a avea cum să te întorci înapoi? A chicotit. Să rătăceşti — cred că asta-i specialitatea ta, eh, Wanda?

S-a aplecat spre mine şi m-a împuns cu cotul. Măriţi de incertitudine, ochii mei au clipit către podea, către chipul lui şi înapoi către podea. El a râs din nou.

— Drumul ăsta a fost cât pe ce să fie o sinucidere reuşită, după părerea mea. În mod cert, nu e modul de operare al unei Căutătoare, dacă înţelegi ce vreau să spun. Am încercat să înţeleg. Să folosesc logica, nu? Deci, dacă n-aveai acoperire, din care n-am văzut nici urmă, atunci probabil că aveai un alt scop. N-ai fost prea vorbăreaţă de când ai ajuns aici, doar cu puştiul acum, dar am ascultat ce ai spus. Mi se cam pare că motivul pentru care aproape că ai murit a fost dorinţa nebună de a-i găsi pe copil şi pe Jared.

Mi-am închis ochii.

— Numai că de ce ţi-ar păsa *ţie?* a întrebat Jeb fără să aştepte un răspuns, doar meditativ. Deci, uite cum văd eu lucrurile: fie eşti o actriţă cu adevărat bună — ca o Supercăutătoare, o specie nouă, mai şireată decât prima –, care are un plan despre care nu-mi pot da seama, fie nu te prefaci. Prima variantă pare cam complicată pentru a explica purtarea ta, atunci şi acum, şi nu cred că e adevărată. Dar dacă nu joci teatru… A făcut pauză o clipă. Am petrecut mult timp urmărindu-i pe cei ca tine. Am aşteptat întotdeauna ca ei să se schimbe, ştii, când nu a mai fost nevoie ca ei să se poarte ca noi, fiindcă nu mai aveau *pentru cine* să se prefacă. Am continuat să-i urmăresc şi să aştept, dar ei au continuat să se poarte precum oamenii. Să stea cu familiile corpurilor lor, să iasă la picnicuri când era vreme bună, să planteze flori şi să picteze tablouri, şi

restul. M-am întrebat dacă voi nu deveniţi oameni. Dacă noi, până la urmă, nu avem vreo influenţă reală.

A aşteptat, dându-mi o şansă să răspund. N-am făcut-o.

— Acum câţiva ani, am văzut ceva care mi-a rămas în minte. Un bărbat şi o femeie în vârstă, bine, corpurile unui bărbat şi unei femei în vârstă. Fuseseră împreună de atâta vreme încât pielea de pe degetele lor se ridase în jurul verighetelor. Se ţineau de mână şi el o săruta pe ea pe obraz, şi ea a roşit în ciuda ridurilor. Mi s-a părut că voi aveţi aceleaşi sentimente ca şi noi, pentru că sunteţi de fapt noi, nu doar nişte mâini care manevrează o marionetă.

— Da, am şoptit. Avem aceleaşi sentimente. Sentimente omeneşti. Speranţă şi durere, şi iubire.

— Deci, dacă nu te prefaci… ei bine, atunci aş jura că îi iubeşti pe amândoi. Aşa e. Wanda, nu doar trupul lui Mel.

Mi-am lăsat capul pe braţe. Gestul era echivalent cu o recunoaştere, dar nu-mi păsa. Nu mă mai puteam abţine.

— Deci tu eşti. Dar mă întreb şi ce-i cu nepoata mea. Cum a fost pentru ea, cum ar fi pentru mine? Când îţi pun pe cineva în cap, pur şi simplu… dispari? Eşti anulat? E ca şi cum ai muri? Sau este ca şi cum ai dormi? Eşti conştient de controlul din afară? El este conştient de existenţa ta? Eşti închis acolo, ţipând înăuntru?

Am stat nemişcată, încercând să-mi păstrez chipul calm.

— Pe scurt, amintirile şi obiceiurile, toate astea rămân. Dar conştiinţa… Se pare că unii oameni nu cedează fără a lupta. La naiba, ştiu că eu unul aş încerca să rămân — n-am fost niciodată omul care să ia de bun un răspuns negativ, oricine îţi poate confirma asta. Sunt un luptător. Toţi cei care am rămas suntem luptători. Şi, ştii, aş fi jurat că şi Mel este o luptătoare.

Nu şi-a clintit privirea de la tavan, dar eu mă uitam în podea — o fixam, memorând tiparele desenate în praful vineţiu.

— M-am tot întrebat cum stau lucrurile.

Îi simţeam acum privirea aţintită asupra mea, deşi aveam încă capul aplecat. Nu m-am mişcat, respiram

doar încet, inspirând şi expirând. A trebuit să fac un efort substanţial pentru a-mi menţine constant acel ritm domol. A trebuit să înghit, simţindu-mi pulsul mărit.

De ce am crezut vreodată că el este nebun? s-a întrebat Mel. *Vede tot. Este genial.*

Este şi una şi alta.

Ei bine, poate că asta înseamnă că nu mai avem de ce să păstrăm tăcerea. Ştie. Mel era plină de speranţă. Fusese foarte tăcută în ultima vreme, aproape absentă jumătate din timp. N-a fost uşor pentru ea să se concentreze când era oarecum fericită. Îşi câştigase bătălia cea mare. Ne adusese aici. Secretele ei nu mai erau în primejdie; Jared şi Jamie nu mai puteau fi trădaţi de amintirile ei.

Nemaiavând pentru ce să lupte, pentru ea era mai greu să găsească voinţa de a vorbi, chiar şi cu mine. Vedeam cum ideea descoperirii — de a-i face pe alţi oameni să recunoască existenţa ei a învigorat-o.

Jeb ştie, da. Schimbă asta lucrurile cu ceva?

S-a gândit la felul în care ceilalţi oameni îl priveau pe Jeb. *Corect.* A suspinat. *Dar cred ca Jamie… ei bine, el nu ştie sau nu a ghicit, dar cred că simte care-i adevărul.*

S-ar putea să ai dreptate. Presupun că ne vom da seama, până la urmă, dacă ne foloseşte la ceva, nouă sau lui.

Jeb n-a fost în stare să păstreze tăcerea decât câteva secunde, apoi a continuat, întrerupându-ne.

— E destul de interesant. Nu cu atâtea împuşcături ca în filmele care-mi plăceau. Totuşi, destul de interesant. Aş vrea să aud mai multe despre păianjeni. Chiar sunt curios… chiar curios, cu siguranţă.

Am tras adânc aer în piept şi mi-am ridicat capul.

— Ce vrei să ştii?

Mi-a zâmbit cu căldură, cu ochii pe jumătate mijiţi.

— Trei creiere, nu?

Am încuviinţat.

— Câţi ochi?

— Doisprezece — câte unul la fiecare joncţiune între picior şi corp. N-aveam pleoape, doar o mulţime de fibre — ca nişte gene din lână groasă ca oţelul pentru a-i proteja.

A dat din cap, cu ochi strălucitori.

— Erau blănoşi, ca tarantulele?

— Nu. Era un fel de… armură — ca nişte solzi, ca la reptile sau peşti.

M-am sprijinit de perete, aşezându-mă comod, pregătită pentru o conversaţie lungă.

Jeb nu m-a dezamăgit în privinţa asta. Am pierdut şirul întrebărilor pe care mi le-a pus. A vrut detalii — cum arătau Păianjenii, comportamentul lor şi cum s-au descurcat pe Pământ. N-a clipit când a auzit detaliile invaziei; din contră, aproape că a părut să-i placă mai mult partea asta decât restul. Întrebările veneau rapid, aproape înainte de a termina de dat răspunsul şi zâmbetele sale maliţioase erau frecvente. După ce a fost satisfăcut de cele aflate despre Păianjeni, câteva ore mai târziu, a vrut să ştie mai multe despre Flori.

— N-ai explicat despre asta nici pe jumătate, mi-a reamintit el.

Aşa că i-am povestit despre cea mai frumoasă şi paşnică dintre planete. Aproape de fiecare dată când mă opream să respir, mă întrerupea cu o nouă întrebare. Îi făcea plăcere să ghicească răspunsul dinainte de a putea eu vorbi şi nu părea să-l deranjeze când acestea erau greşite.

— Deci mâncaţi muşte, precum Capcana lui Venus[12]? Fac pariu că aşa e sau poate ceva mai mare, o pasăre cât un pterodactil!

— Nu, foloseam lumina soarelui pentru a ne hrăni, ca mai toate plantele de aici.

— Ei bine, nu-i la fel de amuzant ca ideea mea.

Câteodată, mă pomeneam că râd împreună cu el.

Tocmai treceam la Dragoni, când a apărut Jamie aducând cina pentru toţi trei.

— Bună, Rătăcitoareo! a spus el, un pic ruşinat.

— Bună, Jamie! i-am răspuns eu, puţin timidă, nesigură dacă nu regreta apropierea noastră de mai devreme — la urma urmelor, eram personajul negativ.

Dar el s-a aşezat chiar lângă mine, între mine şi Jeb, încrucişându-şi picioarele şi punând tava cu mâncare în mijlocul micului nostru grup. Muream de foame aveam gâtul uscat de cât vorbisem. Am luat un bol cu supă şi l-am dat gata din câteva înghiţituri.

— Trebuia să ştiu că eşti doar politicoasă azi la bucătărie. Să spui când ţi-e foame, Wanda. Nu pot citi

gândurile.

N-am fost de acord cu ultima parte, dar eram prea ocupată cu mestecarea unei bucăţi mari de pâine pentru a-i răspunde.

— Wanda? a întrebat Jamie.

Am încuviinţat, lăsându-l să înţeleagă că nu mă deranjează.

— I se cam potriveşte, nu crezi?

Jeb era atât de mândru de el, încât am fost surprinsă că nu s-a bătut singur pe umăr, aşa, de efect.

— Oarecum, a spus Jamie. Vorbeaţi despre dragoni?

— Da, i-a zis Jeb entuziasmat, dar nu cei ca şopârlele. Toţi sunt făcuţi dintr-o substanţă gelatinoasă. Pot să zboare… deşi, ceva de genul ăsta. Aerul e mai gros, tot un fel de gelatină. Aşa că e aproape ca şi când ai înota. Şi răsuflarea lor e acidă — asta-i aproape la fel ca focul, nu crezi?

L-am lăsat pe Jeb să-i dea lui Jamie toate detaliile în timp ce am mâncat mai mult decât porţia mea şi am băut o sticlă cu apă. După ce n-am mai avut gura plină, Jeb a reluat şirul întrebărilor.

— Acidul ăsta…

Jamie nu punea întrebări aşa cum făcea Jeb şi, în prezenţa lui, am fost mult mai atentă ce vorbesc. Oricum, de data aceasta, Jeb n-a întrebat nimic ce ar fi putut duce la un subiect sensibil, fie din întâmplare, fie intenţionat, aşa că precauţiunile mele n-au fost necesare.

Lumina a pălit încet, până când holul s-a cufundat în întuneric. Apoi a apărut o reflexie argintie, subţire şi palidă a luminii lunii care era suficientă, pe măsură ce ochii mi se obişnuiau, pentru a-i zări pe bărbatul şi băiatul de lângă mine.

Jamie s-a apropiat şi mai mult de mine pe măsură ce noaptea se adâncea. N-am băgat de seamă că îmi trec degetele prin părul lui în timp ce vorbeam, până când nu l-am văzut pe Jeb privindu-mi mâna.

Mi-am încrucişat braţele.

În cele din urmă, Jeb a căscat zdravăn, ceea ce ne-a determinat pe mine şi pe Jamie să facem la fel.

— Spui o poveste interesantă, Wanda, a zis Jeb după ce toţi ne-am întins.

— Este ceea ce am făcut… înainte. Am fost profesoară la Universitatea din San Diego. Am predat istorie.

— Profesoară! a repetat Jeb, interesat. Ei bine, nu-i surprinzător? E ceva ce ne-ar putea folosi aici. Sharon, fata lui Mag, le predă celor trei copii, dar ea ne poate ajuta mult. Ea se pricepe mai bine la matematică şi cele asemănătoare. Istoria, totuşi…

— Am predat doar istoria *noastră,* l-am întrerupt eu.

Dar se părea că să-l aştept pe el să-şi tragă respiraţia nu era o idee bună.

— Nu v-aş fi de ajutor ca profesor. N-am nicio pregătire.

— Istoria voastră e mai bună decât nimic. Sunt lucruri pe care noi, oamenii, ar trebui să le ştim, să vedem cum să trăim într-un univers mai populat decât credeam.

— Dar n-am fost o profesoară adevărată, i-am spus eu, disperată.

Credea sincer că cineva ar vrea să-mi audă vocea, să stea să-mi asculte poveştile?

— Am fost profesor onorific, aproape un lector invitat. M-au vrut doar pentru că… ei bine, din pricina numelui meu.

— Asta-i următoarea întrebare pe care voiam să ţi-o pun, a spus Jeb afabil. Putem vorbi mai târziu despre experienţa ta ca profesoară. Acum — de ce îţi spun Rătăcitoarea? Am auzit o grămadă de nume ciudate — Apă-Uscată, Degete-pe-Cer, Să-Cazi-în-Sus –, toate amestecate, desigur, cu Pam şi Jim. Să-ţi spun ceva, asta poate face pe cineva să înebunească de curiozitate.

Am aşteptat până când am fost sigură că a terminat, pentru a putea începe.

— Ei bine, lucrurile stau, în general, în felul următor: un suflet încearcă una sau două planete — două este media — apoi se stabileşte în locul favorit. Trec doar în gazde noi de pe aceeaşi planetă, atunci când trupul este pe cale să moară. Este foarte deconcertant să treci dintr-un anumit fel de trup în altul. Multe suflete detestă asta. Unele nu se mută niciodată de pe planeta unde s-au născut. Uneori, cineva întâmpină dificultăţi în a găsi ceva care să i se

potrivească. E posibil să încerce trei planete. Odată, am întâlnit un suflet care fusese pe cinci, până să se stabilească cu Liliecii. Mi-a plăcut acolo — cred că aceea a fost singura pe care am fost pe cale să o aleg. Dacă n-ar fi fost orbirea…

— Pe câte planete ai trăit? a întrebat Jamie cu voce şoptită. Cumva, în timp ce vorbeam, mâna lui îşi găsise drum în a mea.

— Aceasta este a noua, i-am spus, strângându-i degetele cu blândeţe.

— Uau, nouă! a şuierat el.

— De aceea au vrut să predau. Oricine le poate spune statistici, dar eu am experienţa personală a celor mai multe dintre planetele pe care le-am… luat. Am ezitat asupra cuvântului, dar nu a părut să-l deranjeze pe Jamie. Sunt doar trei pe care n-am fost — ei bine, patru acum. Tocmai au deschis o lume nouă.

M-am aşteptat ca Jeb să dea năvală cu întrebările despre noua lume sau despre cele pe care nu fusesem, dar el se juca absent cu capetele bărbii.

— De ce n-ai rămas niciodată nicăieri? a întrebat Jamie.

— N-am găsit niciodată un loc care să-mi placă atât de mult încât să rămân.

— Dar Pământul? Crezi că aici vei sta?

Am vrut să zâmbesc la auzul încrederii sale copilăreşti de parcă aş mai fi căpătat vreodată şansa să trec în o altă gazdă. De parcă aş căpăta şansa să mai trăiesc măcar o lună în cea pe care o aveam.

— Pământul este… foarte interesant, am murmurat eu. Este mai dificil decât în orice alt loc în care am fost înainte.

— Mai dificil decât locul cu aer îngheţat şi bestii cu gheare? a întrebat el.

— În felul lui, da.

Cum să-i explic că Planeta Ceţurilor te ataca doar dinafară — era mult mai greu când erai atacat din interior.

Atacată, m-a luat în râs Melanie.

Am căscat. De *fapt, nu mă gândeam la tine,* i-am spus. *Mă gândeam la acele emoţii instabile, care mă trădează întotdeauna. Dar tu chiar m-ai atacat. Să-ţi impui amintirile. În felul în care ai făcut-o.*

Mi-am învăţat lecţia, m-a asigurat sec. Am simţit cât de intens conştientiza prezenţa mâinii din palma mea. O emoţie pe care nu o cunoşteam lua amploare în ea. Ceva asemănător cu furia, cu o urmă de dorinţă şi o doză de disperare.

Gelozie, m-a luminat ea.

Jeb a căscat din nou.

— Cred că sunt chiar nepoliticos. Probabil că eşti dărâmată — te-am pus să mergi toată ziua, apoi te-am ţinut trează jumătate de noapte cu poveşti. Ar trebui să fiu o gazdă mai bună. Hai, Jamie, să mergem şi s-o lăsăm pe Wanda să doarmă puţin.

Eram extenuată. Simţeam că fusese o zi lungă şi, din spusele lui Jeb, poate că nu mi-o imaginasem.

— Bine, unchiule Jeb.

Jamie a sărit cu uşurinţă în picioare şi apoi i-a întins mâna bărbatului în vârstă.

— Mersi, puştiule, a mormăit Jeb în timp ce se ridica. Şi îţi mulţumesc şi ţie, a adăugat el în direcţia mea. Cea mai interesantă conversaţie pe care am avut-o… ei bine, vreodată, probabil. Odihneşte-ţi vocea, Wanda, pentru că am o curiozitate foarte puternică. A, uite-l. Era şi timpul.

Abia atunci am auzit sunetul paşilor care se apropiau. Automat, m-am ghemuit la perete şi am intrat cât mai departe în peştera-încăpere, dar m-am simţit mai expusă, pentru că lumina lunii era mai strălucitoare înăuntru.

Am fost surprinsă că aceasta era prima persoană care venea să înnopteze; pe coridor păreau să fie mai multe dormitoare.

— Îmi pare rău, Jeb. A trebuit să stau de vorbă cu Sharon şi apoi cred că am aţipit puţin.

Era imposibil să nu recunoşti vocea uşoară şi blândă. Stomacul mi s-a zvârcolit, pe cale să se revolte, şi mi-am dorit să fi fost gol.

— Nici măcar n-am remarcat, doctore, a spus Jeb. Ne distram de minune aici. Într-o zi o să trebuiască s-o faci să-ţi spună una dintre povestirile ei — sunt grozave. Ne vedem dimineaţă.

Doctorul întindea o saltea în faţa intrării în peşteră, aşa cum făcuse Jeb.

— Stai de pază, a spus Jeb, punând puşca lângă saltea.

— Te simţi bine, Wanda? a întrebat Jamie. Tremuri.

Nu băgasem de seamă, dar corpul meu tremura din cap până-n picioare. Nu i-am răspuns — gâtul îmi era uscat.

— Hai, hai, a spus Jeb cu o voce mângâietoare. L-am întrebat pe doctor dacă poate face de pază. Nu trebuie să-ţi faci griji. Doctorul e om serios.

Doctorul a zâmbit adormit.

— N-o să-ţi fac rău… Wanda, nu? Promit. O să te păzesc doar în timp ce dormi.

Mi-am muşcat buzele, dar tremurul nu a încetat.

Totuşi, Jeb părea să creadă că totul e aranjat.

— Noapte bună, Wanda. Noapte bună, doctore, a spus el şi s-a îndepărtat pe hol.

— Hai băiete, e târziu!

Jamie s-a grăbit pe urmele lui Jeb.

După ce ei au plecat, l-am privit pe doctor, aşteptând o schimbare. Expresia relaxată de pe chipul doctorului nu a dispărut, totuşi, şi nici nu a atins puşca. Şi-a întins trupul lung pe saltea, gambele şi tălpile depăşind suprafaţa acesteia. Întins, părea mai scund, era atât de subţire.

— Noapte bună, a murmurat somnoros.

Bineînţeles că nu i-am răspuns. L-am privit în lumina neclară a lunii, cronometrându-i mişcările pieptului care se ridica şi cobora în funcţie de pulsul care îmi bubuia în urechi. Respiraţia lui s-a domolit şi a devenit mai profundă şi apoi a început să sforăie încet.

Ar fi putu să se prefacă, însă, chiar dacă era aşa, nu puteam face nimic. Fără zgomot, m-am târât şi mai departe în încăpere, până când mi-am simţit spatele atingând salteaua. Îmi promisesem că nu voi deranja lucrurile de aici, dar probabil că nu s-ar supăra nimeni dacă mă ghemuiam la marginea patului. Podeaua era plină de asperităţi şi atât de dură.

Sforăitul domol al doctorului era reconfortant; chiar dacă era prefăcut pentru a mă calma, măcar ştiam exact unde se află în întuneric.

Să trăiesc sau să mor s-ar putea întâmpla foarte bine şi în somn. Eram frântă de oboseală, după cum ar

fi spus Melanie. Ochii mi s-au deschis brusc şi am văzut o umbră între mine şi tavanul luminat de lună. Afară, sforăitul doctorului a continuat neîntrerupt.

CAPITOLUL 23:
Confesată

Umbra era uriașă și diformă. S-a conturat deasupra mea, grea, plutind tot mai aproape de faţa mea.

Cred că am vrut să ţip, dar sunetul mi-a rămas prizonier în gât şi tot ce mi-a ieşit a fost un cârâit înfundat.

— Şttt, eu sunt, a şoptit Jamie. Ceva voluminos şi rotund s-a rostogolit de pe umerii lui şi a aterizat uşor pe podea. Greutatea odată îndepărtată, i-am văzut umbra alungită în lumina lunii.

Am înghiţit câteva guri de aer, cu mâna încleştată de gât.

— Îmi pare rău, a şoptit el, aşezându-se pe marginea saltelei. Cred că a fost destul de prosteşte ce-am făcut. Încercam să nu-l trezesc pe Doc — nici prin cap nu mi-a trecut că te voi speria. Te simţi bine?

M-a bătut pe gleznă, pentru că se afla cel mai aproape de el.

— Sigur, am pufnit eu, având încă răsuflarea tăiată.

— Îmi pare rău, a murmurat el din nou.

— Ce faci aici, Jamie? N-ar trebui să dormi deja?

— De aia sunt aici. Unchiul Jeb sforăie de nu-ţi vine să crezi. Nu mai suportam.

Răspunsul lui nu avea sens pentru mine.

— Nu dormi de obicei cu Jeb?

Jamie a căscat şi s-a aplecat să deznoade salteaua voluminoasă pe care o lăsase să-i cadă pe podea.

— Nu, de obicei dorm cu Jared. El nu sforăie. Dar tu ştii asta.

Ştiam.

— Atunci, de ce nu dormi în camera lui Jared? Ţi-e teamă să dormi singur?

Nu l-aş fi condamnat pentru asta. Trăiam cu frica-n sân.

— Teamă? a mormăit el ofensat. Nu. Asta *este* camera lui Jared. Şi a mea.

— Cum? am gemut eu. Jeb m-a adus în camera lui Jared?

Nu-mi venea să cred. Jared m-ar fi ucis. Nu, l-ar fi ucis întâi pe Jeb, *apoi* m-ar fi ucis pe mine.

— E şi camera mea. Şi i-am spus lui Jeb că poţi să stai aici.

— Jared va fi furios, am şoptit eu.

— Pot să fac ce vreau cu camera mea, a murmurat Jamie pe un ton rebel, dar apoi şi-a muşcat buzele. N-o să-i spunem. Nu trebuie să ştie.

Am încuviinţat din cap.

— O idee bună.

— Nu te superi dacă dorm aici, nu? Unchiul Jeb chiar face mult zgomot.

— Nu, nu mă supăr. Dar, Jamie, nu cred că ar trebui.

S-a încruntat, încercând să fie dur, în loc să pară rănit.

— De ce?

— Pentru că nu este sigur. Uneori oamenii vin să mă caute noaptea.

Ochii lui s-au mărit.

— Serios?

— Jared avea întotdeauna arma, aşa că ei plecau.

— Cine?

— Nu ştiu. Kyle, uneori. Dar, cu siguranţă, mai sunt şi alţii care încă se mai află aici.

A încuviinţat.

— Un motiv în plus pentru care ar trebui să stau. Doctorul ar putea avea nevoie de ajutor.

— Jamie…

— Nu sunt copil, Wanda. Pot avea grijă de mine.

Evident, discuţia în contradictoriu îl făcea să fie şi mai încăpăţânat.

— Cel puţin, dormi în pat, am spus eu, cedând. O să dorm eu pe podea. E camera ta.

— Nu-i corect. Tu eşti oaspete.

Am pufnit pe înfundate.

— Ha. Nu, patul este al tău.

— Nici vorbă.

S-a întins pe saltea, încrucişându-şi braţele la piept.

Din nou, am constatat că cearta era o metodă greşită de abordare în privinţa lui Jamie. Ei bine, aş putea rectifica acest lucru îndată ce adormea. Jamie dormea atât de profund, încât era ca în comă. Melanie îl putea căra oriunde, odată ce adormea.

— Poţi să foloseşti perna mea, mi-a spus el, bătând-o pe cea de lângă el. Nu-i nevoie să te chinui acolo.

Am oftat, dar m-am suit în pat.

— Foarte bine, a spus el aprobator. Poţi să mi-o arunci pe a lui Jared?

Am ezitat, pe cale să trag perna de sub capul meu; el a ţâşnit în sus şi a înşfăcat cealaltă pernă. Am oftat din nou.

Amândoi am stat întinşi o vreme în tăcere, ascultând şuieratul uşor al respiraţiei doctorului.

— Doctorul sforăie destul de plăcut, nu? a şoptit Jamie.

— N-o să te ţină treaz, am fost eu de acord.

— Eşti obosită?

— Mda.

— Oh.

Am aşteptat ca el să spună şi altceva, dar a rămas tăcut.

— Voiai ceva? am întrebat.

Nu a răspuns imediat, dar simţeam că în sufletul lui se dădea o bătălie, aşa că am aşteptat.

— Dacă te întreb ceva, o să-mi spui adevărul?

A fost rândul meu să ezit.

— Nu ştiu totul, am bâiguit eu.

— Ar trebui să ştii asta. Când mergeam… eu şi Jeb… mi-a spus nişte lucruri. Lucruri l-a care s-a gândit, dar nu ştiu dacă are dreptate.

Am simţit-o deodată pe Melanie foarte *prezentă* în capul meu.

Şoapta lui Jamie era greu de auzit, mai slabă decât respiraţia mea.

— Unchiul Jeb crede că Melanie ar putea fi încă în viaţă. În interiorul tău, vreau să spun.

Jamie al meu, a suspinat Melanie.

N-am spus nimic nici unuia din ei.

— N-am ştiut că asta se poate întâmpla. Se întâmplă?

Vocea lui s-a frânt şi mi-am dat seama că se luptă cu lacrimile. Nu era genul de băiat care să plângă şi eu îl îndurerasem profund a doua oară într-o zi. O durere mi-a străpuns pieptul.

— Aşa e, Wanda?

Spune-i. Te rog, spune-i că îl iubesc.

— De ce nu-mi răspunzi?

M-am târât din pat, strecurându-mă în spaţiul îngust dintre pat şi saltea, şi mi-am pus braţul peste pieptul lui fremătător. Mi-am lăsat capul pe creştetul lui şi i-am simţit lacrimile încălzindu-mi gâtul.

— Melanie trăieşte încă, Wanda? Te rog?

Probabil că el era o unealtă. Era posibil ca bătrânul să-l fi trimis aici doar pentru asta; Jeb era suficient de deştept pentru a vedea cât de uşor mă făcea Jamie să-mi las garda jos. Era posibil ca Jeb să caute confirmarea teoriei sale şi nu-l deranja să-l folosească pe băiat pentru a o obţine. Ce ar face Jeb când ar fi sigur de primejdiosul adevăr? Cum ar folosi informaţia? Nu credeam că vrea să-mi facă rău, dar puteam avea încredere în propria-mi judecată? Oamenii erau înşelători, creaturi ameninţătoare. Nu puteam anticipa intenţiile lor întunecate când asemenea lucruri erau de neconceput pentru specia mea.

Trupul lui Jamie s-a cutremurat lângă mine.

Suferă, a ţipat Melanie. Mi-a atacat fără succes controlul pe care-l aveam asupra ei.

Dar nu puteam da vina pe Melanie dacă se dovedea a fi o uriaşă greşeală. Ştiam cine vorbeşte acum.

— A promis că se va întoarce, nu? am murmurat eu. Ar încălca Melanie vreo promisiune făcută ţie?

Jamie şi-a petrecut braţele în jurul pieptului meu şi s-a încleştat de mine pentru o bună bucată de vreme. După câteva minute, a şoptit:

— Te iubesc, Mel.

— Şi ea te iubeşte. E atât de fericită că eşti aici şi în siguranţă.

A rămas tăcut suficient timp pentru ca lacrimile de pe piele să mi se usuce, lăsând în urmă un praf fin şi

sărat.

— Toţi sunt aşa? a şoptit Jamie mult după ce eu crezusem că a adormit. Toţi rămân?

— Nu, i-am spus cu tristeţe. Nu, Melanie este specială.

— Este puternică şi vitează.

— Foarte.

— Crezi că…

A făcut o pauză pentru a-şi trage nasul.

— Crezi că şi tata e acolo?

Am înghiţit, încercând să fac nodul să-mi alunece pe gât. N-a funcţionat.

— Nu, Jamie. Nu cred. Nu aşa ca Melanie.

— De ce?

— Pentru că i-a adus pe Căutători la voi. Ei bine, sufletul din el a făcut-o. Tatăl vostru n-ar fi permis să se întâmple aşa ceva, dacă ar fi fost încă acolo. Sora ta nu m-a lăsat niciodată să văd unde se afla cabana voastră — pentru mult timp, nici măcar nu m-a lăsat să aflu că existaţi. Nu m-a adus aici până când n-a fost sigură că nu v-aş face rău.

Era prea multă informaţie. Abia când am terminat de vorbit, am realizat că doctorul nu mai sforăie. Nu mai auzeam zgomotul respiraţiei sale. Proasto. M-am blestemat în gând.

— Uau, a spus Jamie.

I-am şoptit la ureche, atât de aproape încât era imposibil ca doctorul să audă:

— Da, este foarte puternică.

Jamie şi-a îndreptat trupul pentru a auzi, încruntându-se, apoi a privit deschizătura dinspre holul întunecat. Probabil că remarcase acelaşi lucru ca şi mine, pentru că şi-a întors faţa spre urechea mea şi a şoptit mai încet decât înainte.

— De ce ai face asta? Să nu ne faci rău? Nu asta vreţi?

— Nu, nu vreau să vă fac rău.

— De ce?

— Eu şi sora ta am… petrecut o mulţime de vreme împreună. M-a lăsat să aflu despre tine. Şi… am început să… te iubesc şi eu.

— Şi pe Jared?

Mi-am încleştat dinţii pentru o secundă, întristată că făcuse legătura atât de uşor.

— Sigur că nu vreau ca nimic să-i facă rău nici lui Jared.

— El te urăşte, mi-a spus Jamie, sincer întristat de acest lucru.

— Da. Toată lumea mă urăşte, am suspinat eu. Nu pot să-i condamn.

— Jeb nu te urăşte. Şi nici eu.

— S-ar putea să o faci, după ce te gândeşti mai bine.

— Dar nici măcar nu erai aici când ne-au cotropit. Nu i-ai luat tu pe tata, pe mama sau pe Melanie. Te aflai în spaţiu atunci, nu?

— Da, dar sunt ceea ce sunt, Jamie. Am făcut ceea ce fac sufletele. Am avut multe gazde înainte de Melanie şi nimic nu m-a împiedicat să… iau vieţi. Iarăşi şi iarăşi. Aşa trăiesc eu.

— Melanie te urăşte?

M-am gândit un minut.

— Nu la fel de mult ca înainte.

Nu, nu te urăsc deloc. Nu te mai urăsc.

— Spune că nu mă mai urăşte deloc, am murmurat aproape fără glas.

— Cum… cum se simte?

— Se bucură că este aici. E atât de fericită să te vadă. Nici măcar nu-i mai pasă că ne vor omorî.

Jamie s-a încordat sub braţul meu.

— Nu pot s-o facă! Nu dacă Mel trăieşte încă!

L-ai întristat, s-a plâns Melanie. *Nu trebuia să spui asta.*

N-o să-i fie mai uşor, dacă nu este pregătit.

— Ei nu vor crede asta, Jamie, am şoptit eu. Vor crede că mint ca să te păcălesc. Vor dori şi mai mult să mă ucidă, dacă le spui asta. Doar Căutătorii mint.

Cuvântul l-a făcut să se cutremure.

— Dar tu nu minţi. Ştiu asta, a spus el după o clipă.

Am ridicat din umeri.

— N-o să-i las să o omoare.

Vocea lui, deşi slabă ca o respiraţie, era plină de fermitate. Am încremenit la gândul că el ar putea să se implice mai mult în această situaţie. M-am gândit la

barbarii cu care locuia. Vârsta lui l-ar fi protejat de ei, dacă încerca să mă apere? Mă îndoiam. Gândurile mi s-au învălmăşit, căutând o cale de a-l face să-şi schimbe părerea fără a mă lovi de încăpăţânarea lui.

Jamie a vorbit înainte ca eu să pot spune ceva; brusc, era calm, de parcă răspunsul îi era evident.

— Jared va găsi o soluţie. Întotdeauna o face.

— Nici Jared nu te va crede. El va fi cel mai furios dintre ei.

— Chiar dacă nu o să creadă, o s-o protejeze. Pentru orice eventualitate.

— Vom vedea, am murmurat eu. O să găsesc mai târziu cuvintele potrivite — argumentul care nu va suna ca o constrângere.

Jamie a rămas tăcut, gândindu-se. Până la urmă, respiraţia i s-a domolit şi gura i s-a deschis. Am aşteptat până când am fost sigură că doarme profund, apoi am trecut peste el şi l-am mutat cu grijă de pe podea pe pat. Era mai greu decât înainte, dar m-am descurcat. Nu s-a trezit.

Am pus perna lui Jared la locul ei şi apoi m-am întins pe saltea.

Bine, m-am gândit, *tocmai am scăpat de-o belea.* Dar eram prea obosită pentru a-mi păsa care vor fi consecinţele de mâine. În câteva secunde, eram în lumea viselor.

Când m-am trezit, fisurile din tavan erau strălucitoare datorită soarelui şi cineva fluiera.

Fluieratul s-a oprit.

— În sfârşit, a murmurat Jeb, când ochii mi s-au deschis.

M-am răsucit pe o parte pentru a-l putea vedea; în timp ce m-am mişcat, mâna lui Jamie a alunecat de pe braţul meu. Cândva în timpul nopţii, probabil că se apropiase de mine — ei bine, nu de mine, de sora lui.

Jeb stătea sprijinit de cadrul din stâncă al uşii, cu braţele încrucişate la piept.

— 'Neaţa, a spus el. Ai dormit destul?

M-am întins, gândindu-mă că mă simţeam acceptabil de odihnită şi apoi am încuviinţat.

— Oh, să nu începi din nou cu atitudinea asta tăcută, s-a văitat el, încruntându-se.

— Îmi pare rău, am murmurat eu. Am dormit bine, mulţumesc.

Jamie s-a foit la auzul vocii mele.

— Wanda? a întrebat el.

Am fost ridicol de mişcată că, adormit încă, îmi rostise stupida poreclă.

— Da?

Jamie a clipit şi şi-a îndepărtat părul încâlcit de pe ochi.

— Oh, bună, unchiule Jeb.

— Camera mea nu-i destul de bună pentru tine, puştiule?

— Sforăi foarte tare, a spus Jamie şi apoi a căscat.

— Nu te-am învăţat chiar nimic? l-a întrebat Jeb. De când laşi un oaspete şi o doamnă să doarmă pe podea?

Jamie s-a ridicat brusc şi a privit în jur dezorientat. S-a încruntat.

— Nu-l necăji, i-am spus eu lui Jeb. El a insistat să stea pe saltea. Eu l-am mutat după ce a adormit.

Jamie a pufnit.

— Şi Mel făcea asta întotdeauna.

L-am privit cu ochii puţin măriţi, încercând să-l avertizez.

Jeb a chicotit. Mi-am ridicat privirea către el şi am constatat că avea aceeaşi expresie de ieri, a unei pisici care stă la pândă. Expresia cuiva care a rezolvat un puzzle. S-a apropiat şi a lovit marginea patului.

— Ai ratat deja cursul de dimineaţă. Sharon devine ţâfnoasă când e vorba de asta, aşa că du-te!

— Sharon este întotdeauna ţâfnoasă, s-a văitat Jamie, dar s-a ridicat rapid.

— Du-te, băiete.

Jamie m-a privit din nou, apoi s-a întors şi a dispărut pe coridor.

— Acum, a spus Jeb îndată ce am rămas singuri, cred că toată prostia asta de dădăceală a durat destul. Sunt un om ocupat. Toţi sunt ocupaţi aici — prea ocupaţi să stea degeaba, făcând de pază. Aşa că azi o să vii cu mine, în timp ce îmi fac treburile.

Am simţit cum mi se deschide gura involuntar.

M-a privit fără să zâmbească.

— Nu trebuie să fii atât de înfricoşată, a mormăit el. N-o să păţeşti nimic.

A bătut arma cu mâna.

— În casa mea nu-i loc pentru bebeluşi.

Nu puteam să contest *asta.* Am respirat de trei ori repede şi adânc, încercând să-mi controlez nervii. Pulsul îmi bătea atât de tare în urechi, încât vocea lui mi s-a părut slabă, prin comparaţie, când a vorbit din nou.

— Hai, Wanda. Trece ziua.

S-a răsucit şi a ieşit din încăpere.

Timp de o clipă am rămas îngheţată, apoi m-am grăbit să-l urmez. Nu glumea — deja dăduse primul colţ. M-am zorit după el, îngrozită la gândul că aş putea să dau peste altcineva în această aripă evident locuită. L-am prins din urmă înainte ca el să ajungă la intersecţia mare de tuneluri. Nici măcar nu s-a uitat la mine, în timp ce încetineam pentru a-mi potrivi pasul cu al lui.

— E vremea să însămânţăm câmpul din nord-est. Înainte, trebuie să pregătim solul. Sper că nu te deranjează să te murdăreşti pe mâini. O să am grijă să te poţi spăla. Ai nevoie de asta.

A pufnit semnificativ, apoi a râs.

Am simţit cum mi se încing obrajii, dar am ignorat ultimul comentariu.

— Nu mă deranjează să-mi murdăresc mâinile, am murmurat eu.

Din câte îmi aminteam, câmpul din nord-est. Nu era în drumul oamenilor. Poate că vom reuşi să muncim singuri.

Odată ajunşi în peştera centrală, am început să trecem pe lângă oameni. Toţi se holbau înfuriaţi, ca de obicei. Începeam să-i recunosc pe cei mai mulţi dintre ei: femeia de vârstă mijlocie cu coadă lungă şi neagră înspicată cu alb, pe care o văzusem ieri în echipa ce se ocupa de irigaţii. Bărbatul scund, cu burtă rotundă, păr rar şi nisipiu şi obraji rumeni fusese cu ea. Femeia cu aspect atletic şi piele de culoarea caramelei era cea care, prima dată când venisem aici în timpul zilei, stătea aplecată pentru a-şi lega şiretul de la pantof. O altă femeie cu piele întunecată, buze groase şi ochi adormiţi fusese în bucătărie, lângă cei doi copii cu păr negru — era probabil mama lor? Acum am trecut pe lângă

Maggie; s-a uitat urât la Jeb şi şi-a întors faţa de la mine. Am trecut pe lângă un bărbat palid, cu aspect bolnăvicios şi păr alb, pe care eram sigură că nu-l mai văzusem până atunci. Apoi am trecut pe lângă Ian.

— Bună, Jeb, a spus el pe un ton vesel. Ce-ai de gând să faci?

— Să sap câmpul din est, a mormăit Jeb.

— Ai nevoie de ajutor?

— *Ar trebui* să te faci util, a murmurat Jeb.

Ian a luat afirmaţia drept consimţământ şi s-a luat după noi. Simţindu-i ochii în ceafă, pielea mi s-a făcut ca de găină.

Am trecut pe lângă un bărbat tânăr care nu părea a avea cu mult mai mulţi ani decât Jamie — părul lui negru se ridica de pe fruntea lui măslinie ca o perie de sârmă.

— Bună, Wes! l-a salutat Ian.

Ne-a privit în tăcere în timp ce treceam pe lângă el. Ian a râs, văzându-i expresia.

Am trecut pe lângă doctor.

— Bună, Doc! a spus Ian.

— Ian, a dat doctorul din cap. Avea în mâini o bucată de aluat. Cămaşa îi era acoperită cu făină întunecată, grosieră.

— 'Neaţa, Jeb! 'Neaţa, Wanda!

— 'Neaţa! i-a răspuns Jeb.

Am înclinat din cap, fără să mă simt în largul meu.

— Ne mai vedem, a zis doctorul, îndepărtându-se grăbit cu povara sa.

— Wanda, hm? a întrebat Ian.

— A fost ideea mea, i-a spus Jeb. Cred că i se potriveşte.

— Interesant, a fost tot ce a spus Ian.

Am ajuns, în cele din urmă, la câmpul din nord-est, iar acolo iluziile mi s-au spulberat.

Erau mai mulţi oameni aici decât pe drum — cinci femei şi nouă bărbaţi. Toţi şi-au întrerupt treaba şi, evident, s-au încruntat.

— Nu-i băga în seamă, a murmurat Jeb către mine.

Jeb şi-a urmat propriul sfat; s-a îndreptat către o grămadă dezordonată de unelte aflată lângă peretele cel mai apropiat, şi-a pus arma la cingătoare şi a luat o cazma şi două lopeţi.

El fiind atât de departe, mă simţeam expusă. Ian se afla la doar un pas în urma mea — îi puteam auzi respiraţia. Ceilalţi din încăpere au continuat să privească urât, cu uneltele nemişcate în mâini. Nu mi-a scăpat faptul că sapele şi cazmalele cu care zdrobeau pământul puteau fi foarte uşor folosite pentru a zdrobi un corp. Descifrându-le unora expresiile, mi s-a părut că nu eram singura căreia îi venise această idee.

Jeb s-a întors şi mi-a dat o lopată. Am apucat coada din lemn lustruit şi tocit, simţindu-i greutatea. Văzând setea de sânge din ochii oamenilor, era greu să nu mă gândesc că reprezintă o armă. Nu-mi plăcea ideea. Mă îndoiam că aş putea-o măcar ridica pentru a para vreo lovitură.

Jeb i-a dat lui Ian cazmaua. Metalul ascuţit şi înnegrit părea o armă mortală în mâinile lui. Am făcut apel la toată voinţa mea ca să n-o iau la goană.

— Hai să ne ocupăm de colţul din spate.

Măcar Jeb m-a dus către cel mai puţin populat loc din peştera lungă şi însorită. L-a pus pe Ian să pulverizeze ţărâna încinsă din faţa noastră, în timp ce eu răscoleam bulgării de pământ, iar el ne urma zdrobindu-i şi transformându-i în sol afânat cu marginea lopeţii.

Privind sudoarea care şiroia pe pielea albă a lui Ian — îşi scosese cămaşa după câteva secunde petrecute în căldura uscată dată de lumina reflectată din oglinzi — şi auzindu-l pe Jeb gâfâind în spatele meu, mi-am dat seama că eu căpătasem sarcina cea mai uşoară. Mi-am dorit să am ceva mai dificil de făcut, ceva care să mă împiedice să fiu distrasă de mişcările celorlalţi oameni. Fiecare mişcare a lor mă făcea să mă crispez şi să dau înapoi.

Nu puteam face treaba lui Ian — n-aveam braţul lui puternic şi muşchii spatelui necesari ca să înfig adânc cazmaua în solul tare. Dar m-am hotărât să fac ce puteam din sarcina lui Jeb, zdrobind pământul în bucăţi mai mici înainte de a trece mai departe. M-a ajutat puţin — mi-a ţinut privirile ocupate şi m-a obosit destul pentru a mă face să mă concentrez asupra muncii.

Din când în când, Ian ne-a adus apă. Era o femeie — scundă şi blondă, pe care o văzusem ieri în bucătărie — care părea a avea sarcina de a le aduce celorlalţi apă, dar ne-a ignorat. De fiecare dată, Ian aducea suficientă

pentru trei persoane. Schimbarea atitudinii lui faţă de mine mi se părea tulburătoare. Chiar nu-mi mai dorea moartea? Sau căuta doar momentul potrivit? Apa avea întotdeauna un gust ciudat aici — sulfuros şi stătut –, dar acum acel gust mi se părea suspicios. Pe cât de mult posibil, am încercat să ignor temerile neîntemeiate.

Munceam suficient de conştiincios pentru a-mi ţine privirea ocupată şi mintea amorţită; n-am băgat de seamă când am ajuns la capătul ultimului rând. M-am oprit doar când Ian a făcut-o. S-a întins, ridicând cazmaua deasupra capului cu ambele mâini şi trosnindu-si încheieturile. M-am ferit de cazmaua ridicată, dar el nu a observat. Am realizat că toţi ceilalţi se opriseră, de asemenea. Am privit pământul proaspăt răscolit, de-a lungul întregii podele, şi am înţeles că munca era terminată.

— Bună treabă! a anunţat Jeb grupul cu voce tare. Mâine însămânţăm şi udăm.

Încăperea era plină de flecăreli şi sunetul uneltelor puse la loc în grămada de la perete. Unele dintre conversaţii erau fireşti, altele tensionate din pricina mea. Ian a întins mâna după lopata mea, iar eu i-am dat-o, simţind cum moralul meu, deja afectat, ajunge la pământ. Nu mă îndoiam că sarcinile de a doua zi mă priveau şi pe mine. Va fi la fel de greu ca şi azi.

L-am privit pe Jeb întristată şi el a zâmbit în direcţia mea. Avea ceva maliţios în expresie care m-a făcut să cred că ştia ce gândeam — nu doar că mi-a ghicit disconfortul, dar îi făcea plăcere.

Mi-a făcut cu ochiul, prietenul meu nebun. Mi-am dat seama din nou că era tot ce puteam aştepta de la o prietenie omenească.

— Ne vedem mâine, Wanda, a strigat Ian din celălalt capăt al încăperii şi a râs ca pentru el însuşi.

Toţi ceilalţi s-au holbat.

CAPITOLUL 24:
Tolerată

ERA ADEVĂRAT CĂ NU MIROSEAM BINE.

Pierdusem şirul zilelor petrecute aici — erau acum mai mult de o săptămână? sau două? — şi mereu purtasem aceleaşi haine cu care străbătusem deşertul cât pe ce să-mi găsesc sfârşitul. Tricoul de bumbac mi-era ţeapăn şi boţit de la sarea cu care se îmbibase. De culoare galben pal la început, acum devenise vineţiu-închis ca podeaua peşterii. Părul meu scurt se făcuse tare şi sârmos, zbârlindu-se-n toate direcţiile; pe creştet aveam o creastă ca de papagal. Nu-mi văzusem faţa de ceva vreme, dar bănuiam că se contura în două nuanţe de vineţiu: de la praful peşterii şi vânătăile în curs de vindecare.

Aşa că puteam înţelege punctul de vedere al lui Jeb — da, aveam nevoie de o baie. Şi de schimburi, ca să merite să fac baie. Jeb mi-a oferit nişte lucruri de-ale lui Jamie în timp ce ale mele se uscau, dar nu am vrut să-i stric hainele, şi aşa puţine, lărgindu-le. Slavă Domnului, Jeb nu a încercat să-mi ofere ceva de-a lui Jared. Până la urmă m-am ales cu un pulovăr de la Jeb cu mânecile deşirate şi nişte pantaloni de trening găuriţi şi spălăciţi. Cu ele maldăr în braţe şi ţinând în mână o masă amorfă şi urât mirositoare numită de Jeb săpun de cactus făcut în casă, l-am urmat pe unchiul lui Melanie în camera cu cele două râuri.

Din nou nu eram singură şi din nou această constatare mă dezamăgea întristându-mă. Trei bărbaţi şi o femeie — cu părul împletit — umpleau găleţi cu apă din râul mai mic. Din baie se auzeau pleoscăituri şi râsete.

— Aşteptăm să ne vină rândul, mi-a spus Jeb, sprijinindu-se de perete.

Am stat ţeapănă lângă el. Nu mă simţeam în largul meu cu cele patru perechi de ochi aţintiţi asupra mea, deşi mă uitam în jur la izvorul fierbinte ce ţâşnea de sub podeaua din piatră poroasă.

După o scurtă aşteptare, trei femei ieşiră din camera de baie cu părul ud picurându-le pe spatele bluzelor — femeia atletică, cu pielea de culoarea caramelului, o tânără blondă de care nu-mi aminteam şi verişoara lui Melanie, Sharon. Râsetele lor conteniră brusc când dădură cu ochii de noi.

— Bună seara, doamnelor, a salutat Jeb, atingându-şi fruntea ca şi cu ar fi avut un chipiu.

— Jeb, a răspuns sec femeia cu pielea caramel.

Sharon şi cealaltă fată s-au făcut că nu ne bagă-n seamă.

— Bine, Wanda, a zis el după ce femeile s-au depărtat. Baia e toată a ta.

I-am aruncat o privire sumbră, apoi mi-am croit grijulie drum spre camera întunecată.

Am încercat să-mi amintesc cum era podeaua — ştiam sigur că mai aveam câţiva paşi până la marginea apei. Mi-am scos ghetele ca să simt apa cu degetele de la picioare.

Era aşa de întuneric. Mi-am amintit de bazinul de culoarea cernelii — temându-mă de pericolele ce m-ar putea pândi de sub suprafaţa lui opacă — şi m-am înfiorat. Dar cu cât aşteptam mai mult, cu atât rămâneam mai mult aici, aşa că mi-am aşezat hainele curate lângă ghete, am ţinut strâns săpunul urât mirositor şi am înaintat atentă până la marginea bazinului.

Apa era rece comparativ cu aerul din grotă. Se simţea plăcut. Chiar şi aşa am tresărit, dar tot m-am bucurat de răcoare. De mult nu mai simţisem ceva *răcoros.* Încă îmbrăcată complet în hainele mele murdare, m-am afundat până la brâu în apă. Puteam simţi curentul apei înconjurându-mi gleznele şi îmbrăţişând piatra de pe fundul bazinului. M-am bucurat că apa curgea — m-ar fi supărat s-o murdăresc eu.

M-am lăsat în jos scufundându-mă până la umeri în apa ca cerneala. M-am dat cu săpun peste haine

pentru a le curăţa simţind pişcături în locurile unde masa cleioasă îmi atingea pielea.

Mi-am scos hainele şi le-am frecat bine sub apă. Le-am tot săpunit şi frecat până când n-am mai avut niciun dubiu că îndepărtasem orice urmă de lacrimi şi sudoare. Apoi le-am stors bine şi le-am pus pe podea, lângă ghete speram eu.

Am părăsit bazinul cu un amestec ciudat de uşurare şi regret. Apa era foarte plăcută, la fel cum era şi senzaţia de curăţenie a pielii, chiar dacă încă mă pişcă săpunul. Dar mă săturasem să orbecăi temându-mă de tot ce mă putea pândi din întuneric. Am pipăit după hainele curate, mi le-am tras repede pe mine şi mi-am vârât în ghete picioarele umede. Am apucat delicat cu două degete săpunul, în cealaltă mână ţinând hainele ude.

Jeb râse văzându-mă; ochii-i erau aţintiţi asupra săpunului pe care-l ţineam cu atâta grijă.

— Ustură un pic, nu-i aşa? Încercăm să remediem asta.

Şi-a întins mâna protejată de capătul mânecii şi eu i-am pus săpunul în palmă.

Nu i-am răspuns la întrebare pentru că nu eram singuri; un şir de oameni aşteptau tăcuţi în spatele lui — cinci oameni, toţi întorşi de pe câmp.

Ian era primul la coadă.

— Arăţi mai bine, mi-a spus el, dar eu nu mi-am putut da seama după tonul lui dacă era surprins sau supărat de asta.

Şi-a ridicat braţul întinzându-şi degetele lungi şi palide spre gâtul meu. M-am ferit şi el şi-a coborât repede mâna.

— Scuze, a îngăimat el.

Că mă speriase, sau că-şi îndreptase mâna în primul rând spre gâtul meu? Nu-mi puteam imagina că-şi cerea scuze pentru că încercase să mă ucidă. Desigur, încă mă dorea moartă. Dar nu aveam de gând să întreb. Am luat-o din loc şi Jeb m-a urmat.

— Deci azi n-a fost aşa rău, mi-a zis Jeb în timp ce străbăteam culoarul întunecat.

— Nu aşa de rău, am murmurat.

În definitiv, scăpasem cu viaţă — asta conta.

— Mâine va fi şi mai bine, mi-a promis el. Întotdeauna mi-a plăcut să sădesc plante — să văd miracolul seminţelor trezite la viaţă. Asta mă face să simt că şi unui om bătrân ca mine îi rămâne un potenţial. Chiar dacă nu poate sluji decât de îngrăşământ, a adăugat el râzând.

Când am ajuns la grota mare care adăpostea grădina, Jeb m-a apucat de cot şi m-a tras spre est mai degrabă decât spre vest.

— Nu încerca să-mi spui că nu ţi-e foame după atâta bălăceală, a spus el. Nu e treaba mea să asigur serviciu în cameră. Vei mânca unde mănâncă toţi ceilalţi.

M-am strâmbat cu capu-n pământ, dar l-am lăsat să mă conducă în bucătărie.

Era bine că mâncarea era cea de fiecare zi, pentru că dacă prin minune s-ar fi servit o bucăţică de friptură sau o pungă de Cheetos, nu aş fi putut savura nimic. Mi-a trebuit toată concentrarea ca să reuşesc să înghit — am urât să fac chiar şi acel zgomot mic în liniştea care s-a lăsat după sosirea mea. Bucătăria nu era aglomerată, doar vreo zece oameni se rezemau de tejghea sorbind supa foarte diluată şi molfăind chifle tari. Dar simpla mea prezenţă a făcut să înceteze toate conversaţiile din încăpere. M-am întrebat cât putea fi suportată aşa o situaţie.

Răspunsul a venit în exact patru zile.

Tot atât timp mi-a luat şi să înţeleg ce urmărea Jeb, motivele pentru care se preschimbase dintr-o gazdă curtenitoare într-un şef aspru.

A doua zi după ce am arat, am însămânţat şi udat acelaşi câmp. Alături de mine munceau alţi oameni decât în ziua anterioară, aşa că mi-am imaginat că lucrau prin rotaţie. Maggie făcea parte din acest grup, de asemenea femeia cu tenul caramel, dar nu i-am aflat numele. Cei mai mulţi lucrau în tăcere. Liniştea era nefirească — un protest la adresa prezenţei mele.

Ian lucra cu noi când nu era clar rândul lui şi asta mă deranja.

Trebuia să mănânc din nou în bucătărie. Jamie era acolo şi rupea tăcerea din încăpere. Ştiam că era prea sensibil să nu observe că se făcea deodată linişte, dar ignora intenţionat asta, părând să pretindă că el, Jeb şi

eu eram singurii oameni din încăpere. Pălăvrăgea despre orele de curs cu Sharon, povestind nu fără oarecare mândrie că vorbise în plus şi plângându-se de exerciţiile primite ca pedeapsă. Jeb îl taxa cu blândeţe. Amândoi reuşeau să-şi intre în rol şi să se comporte normal. Eu nu eram o actriţă aşa de bună. Când Jamie mă întreba cum mi-am petrecut ziua, nu reuşeam decât să bălmăjesc un răspuns monosilabic. Nu-mi desprindeam deloc ochii din farfurie. Jamie părea întristat să mă vadă aşa, dar nu m-a dojenit.

Noaptea era altă mâncare de peşte — nu mă lăsa să mă opresc din povestit până nu-l rugam să-mi dea voie să dorm. Jamie dorise să doarmă mai departe în camera lui. Se culca pe partea de pat a lui Jared, oferindu-mi mie locul lui. Melanie îşi amintea că aşa dormiseră şi pe vremuri, aşa că a fost de acord.

Jeb de asemenea.

— Nu mai trebuie să găsesc pe cineva care să facă pe paznicul. Ţine arma pe lângă tine şi nu uita de ea, i-a spus el lui Jamie.

Am protestat din nou, dar atât bărbatul, cât şi băiatul au refuzat să mă asculte. Aşa că Jamie a dormit cu arma lângă el, ţinând-o pe partea depărtată de mine, iar eu mi-am făcut griji şi am avut coşmare legate de asta.

În a treia zi am lucrat la bucătărie. Jeb m-a învăţat să frământ aluatul din făină şi tărâţe, să-i dau formă de cocoloaşe rotunde şi să-l las la dospit, şi apoi să aţâţ focul în cuptorul mare de piatră şi să las fumul să iasă când afară e întuneric.

La mijlocul după-amiezii, Jeb a plecat.

— Mă duc să mai aduc făină, a mormăit el, jucându-se cu agăţătoarea în care-şi ţinea arma fixată de centură.

Cele trei femei tăcute care frământau cu noi aluatul nu au ridicat privirea. Eram cu braţele până la coate în aluatul lipicios, dar am început să mi-l desprind de pe mâini ca să-l pot urma.

Jeb a rânjit, a aruncat o privire fulgerătoare spre femeile care-şi vedeau de treaba lor şi a clătinat din cap. Apoi s-a întors şi a ieşit din cameră înainte să apuc să-mi curăţ mâinile.

Am îngheţat, cu răsuflarea tăiată. M-am uitat la cele trei femei — tânăra blondă pe care-o întâlnisem în camera de baie, femeia cu părul împletit şi mama cu gene mari — aşteptând să-şi dea seama că mă pot ucide. Nu era Jeb, nici puşca să le ţină la distanţă, iar eu aveam mâinile afundate-n aluat — nimic nu le putea opri.

Dar cele trei femei continuară să frământe aluatul şi să-i dea formă, părând să nu-şi dea seama cum stau lucrurile. După o clipă îndelungată, în care mi-am ţinut răsuflarea, am reînceput să frământ aluatul, cu gândul că dacă mă opresc din lucru, vor sesiza mai repede ce şansă au.

Jeb a lipsit o veşnicie. Poate voia să spună că trebuie să mai *macine* faină. Asta părea singura explicaţie pentru lunga lui absenţă.

— Ţi-a luat cam mult, i-a zis femeia cu părul împletit când s-a întors, aşa că nu mi s-a părut că a lipsit într-adevăr mult.

Jeb a lăsat jos sacul greu de pânză. S-a auzit un bufnet sec.

— E multă faină aici. Încearcă să-l cari tu, Trudy.

Trudy a pufnit.

— Îmi imaginez că a trebuit să faci multe pauze să-l duci atâta cale.

— Sigur că da, a spus Jeb, zâmbind şmechereşte.

Inima, care-mi bătuse ca la o pasăre speriată, s-a mai liniştit.

În ziua următoare am curăţat oglinzi în încăperea cu câmpul de grâu. Jeb mi-a spus că oglinzile trebuiau şterse regulat pentru că praful şi umiditatea le acopereau repede, iar dacă lumina era prea slabă plantele nu mai puteau creşte. Ian, care lucra din nou cu noi, se căţăra pe scara şubredă de lemn, pe care Jeb şi eu încercam s-o ţinem să nu se clatine. Era o sarcină grea dată fiind greutatea lui Ian şi echilibrul precar al scării. La sfârşitul zilei aveam braţele amorţite şi mă dureau mâinile.

Abia când terminasem munca şi ne îndreptam spre bucătărie am văzut că teaca improvizată a lui Jeb era goală.

Am înghiţit zgomotos în sec. Mi s-au înmuiat genunchii şi m-am clătinat oprindu-mă-n loc.

— Ce nu-i în regulă, Wanda? m-a întrebat Jeb cu aparentă nevinovăţie.

Aş fi răspuns dacă Ian nu s-ar fi aflat chiar lângă mine, privindu-mă cu ochii lui albaştri, fascinat de comportarea mea ciudată.

Aşa că doar i-am aruncat lui Jeb o privire în care se amestecau neîncrederea şi reproşul şi am reînceput să merg încet în spatele lui, clătinând din cap.

— Care-i ideea? l-a întrebat Ian pe Jeb, ca şi cum eu n-aş auzi.

— Să mă baţi şi nu ştiu, i-a răspuns Jeb.

Minţea cum numai un om poate — nonşalant şi fără să se simtă cu musca pe căciulă. Era un bun mincinos şi am început să mă întreb dacă nu cumva toate gesturile lui — să nu-şi care tot timpul arma cu el, să mă lase singură cu ceilalţi şi să mă oblige să stau în preajma oamenilor — erau o strategie să mă vadă ucisă fără a-şi murdări el mâinile. Era prietenia doar o noţiune din capul meu? O altă minciună?

Aceasta era a patra zi când mâneam în bucătărie.

Jeb, Ian şi eu am intrat în încăperea lungă şi fierbinte unde oamenii adunaţi vorbeau cu voci joase despre evenimentele zilei şi nu s-a întâmplat nimic.

Nu s-a întâmplat nimic.

Nu s-a lăsat brusc tăcerea. Niciun om nu s-a întrerupt să mă fulgere cu privirea. Nimeni nu părea să ne observe prezenţa.

Jeb m-a condus într-un colţ gol al tejghelei şi s-a dus să aducă pâine cât pentru trei porţii. Ian s-a aşezat lângă mine, întorcându-se relaxat spre fata de după el. Era tânăra blondă — Paige o numea el.

— Cum o duci? Cum te de descurci cât Andy e plecat?

— Mi-ar fi mai bine dacă nu mi-aş face atâtea griji, i-a spus ea, muşcându-si buza.

— Se va întoarce acasă curând, a încredinţat-o Ian. Jared mereu îi aduce pe toţi în siguranţă acasă. Are un talent înnăscut. Nu au mai fost probleme de când a venit el. Andy va fi bine.

Am ciulit urechile când la pomenit pe Jared — şi Melanie, atât de somnoroasă, a tresărit –, dar Ian nu a mai spus nimic. Doar a bătut-o pe umăr pe Paige şi s-a întors să-şi ia mâncarea de la Jeb.

Jeb stătea lângă mine şi privea în jur foarte mulţumit. M-am uitat şi eu, întrebându-mă ce vedea. Aşa era probabil aici de-obicei când nu mă aflam şi eu în bucătărie. Doar ca azi nimeni nu părea deranjat de prezenţa mea. Probabil se saturaseră să-i tot întrerup din conversaţiile cotidiene.

— Apele se liniştesc, a comentat Ian, întorcându-se spre Jeb.

— Ştiam că aşa va fi. Suntem oameni rezonabili, noi ce-i de-aici.

M-am încruntat.

— E adevărat, însă doar pe moment, a zis Ian, râzând. Fratele meu nu e prin preajmă.

— Exact, i-a dat dreptate Jeb.

Era interesant pentru mine că Ian se număra printre oamenii rezonabili. Observase că Jeb era neînarmat? Ardeam de curiozitate să ştiu, dar n-aş fi riscat să-i atrag eu atenţia dacă nu băgase de seamă.

Masa a continuat în aceeaşi atmosferă. Prezenţa mea nu mai era o noutate.

După-masă, Jeb a spus că merit un răgaz de odihnă. M-a condus tot drumul până-n cameră făcând din nou pe gentlemanul.

— O după-amiază bună, Wanda, a zis el, ducându-şi degetele la chipiul imaginar.

Am tras aer în piept.

— Jeb, aşteaptă.

— Da?

— Jeb… Am ezitat, alegându-mi cu grijă cuvintele. Eu… ei bine, poate e o greşeală din partea mea, dar am crezut că suntem într-un fel prieteni.

I-am cercetat chipul, căutând indicii că m-ar minţi. Părea amabil, dar ce ştiam eu despre cum se ascund minciunile?

— Sigur că suntem, Wanda.

— Atunci de ce cauţi să mă vezi ucisă?

S-a încruntat uimit.

— Acum, de ce ai crede asta, dulceaţă?

— N-ai luat arma azi, iar ieri m-ai lăsat singură, am dat glas gândurilor mele.

— Credeam că urăşti arma, a rânjit Jeb.

Am continuat să aştept răspunsul.

— Wanda, dacă te voiam moartă, nu ai fi supravieţuit primei zile.

— Ştiu, am murmurat, începând să mă simt stânjenită, deşi nu înţelegeam de ce. De asta e totul aşa de *confuz.*

Jeb a râs vesel.

— Nu, nu te vreau moartă! Asta-i ideea, puştoaico. Încerc să-i fac să se obişnuiască cu tine prin preajmă, să accepte situaţia fără să bage de seamă. E ca şi cum ai fierbe o broască.

Fruntea mi s-a încreţit la auzul excentricei comparaţii.

— Dacă arunci o broască în apă fierbinte, va sări imediat afară, mi-a explicat Jeb. Dar dacă pui broasca în apă călâie şi o încălzeşti uşor, broasca nu-şi va da seama ce ai de gând decât când va fi prea târziu. Broască fiartă. E vorba doar să faci totul cu binişorul.

M-am gândit o clipă — şi mi-am amintit că oamenii mă ignoraseră azi la prânz. Jeb îi făcea să se obişnuiască cu mine. Speranţa era ceva prostesc în situaţia mea, dar tot mi s-a strecurat în inimă, dând o altă culoare percepţiilor mele. Eram mai optimistă.

— Jeb?

— Mda?

— Sunt broasca sau apa?

Jeb a râs.

— Te voi lăsa să găseşti singură răspunsul. Să cugeţi la ale tale face bine sufletului. A râs din nou, mai tare de data asta. Fără ironie.

— Aşteaptă — pot să te mai întreb ceva?

— Desigur. Oricum, aş zice că-i rândul tău după câte întrebări ţi-am tot pus.

— *De ce* eşti prietenul meu, Jeb?

Şi-a strâns buzele căutând răspunsul.

— Ştii că sunt un om curios, a început el.

Am încuviinţat.

— Ei, v-am urmărit pe voi, sufletele, cât am putut de mult, dar nu m-am dus la un suflet să discut cu el. Aveam un munte de întrebări… În plus, mereu am crezut că, dacă vrei, poţi s-o scoţi la capăt cu oricine. Îmi place să-mi verific teoriile. Şi iată-te aici, una din cele mai drăguţe fete din câte am întâlnit. E interesant

să ai un suflet ca prieten, şi sunt foarte încântat că am reuşit asta.

Mi-a făcut cu ochiul, s-a înclinat şi a plecat.

Doar pentru că am înţeles planul lui Jeb, nu mi-a fost mai uşor când l-a pus în aplicare.

Nu a mai luat niciodată puşca cu el. Nu ştiu unde o ţinea, dar cel puţin eram recunoscătoare că Jamie nu mai dormea cu ea. Mă îngrijora puţin să-l ştiu neprotejat, dar la o adică ar fi fost mai primejdios să aibă arma cu el. Nimeni nu simţea imboldul să-l rănească dacă nu reprezenta o ameninţare. În plus, nimeni nu a mai venit după mine.

Jeb a început să-mi dea mici comisioane de îndeplinit. Să dau fuga la bucătărie să-i mai aduc o chiflă pentru că-i era foame, să mă duc după o găleată cu apă pentru că un colţ al câmpului era uscat. Oare a răsărit spanacul? Ce-ar fi să mă duc să văd. Mai ştiu drumul în grotele dinspre sud? Jeb avea un mesaj pentru Doc.

De câte ori aveam de îndeplinit astfel de comisioane, mă cuprindea teama. Broboane de transpiraţie mi se adunau pe frunte, încercam să nu atrag atenţia şi înaintam cât puteam de repede prin grotele mari şi coridoarele întunecate. Tindeam să mă lipesc de perete şi-mi ţineam ochii plecaţi. Uneori, apariţia mea punea capăt conversaţiilor, dar cel mai adesea eram ignorată. Singura dată când m-am simţit în pericol de moarte a fost când i-am întrerupt ora lui Sharon ca să-l iau pe Jamie. Privirea pe care mi-a aruncat-o Sharon părea să preceadă o acţiune ostilă. Dar după ce am îngăimat cu glasul sufocat ce aveam de spus, a încuviinţat scurt, dându-i voie lui Jamie să iasă din clasă. Când eram singuri, Jamie m-a luat de mâna tremurândă şi mi-a spus că Sharon se uita la fel la oricine-i întrerupea ora.

Cel mai rău a fost când a trebuit să-l găsesc pe Doc, pentru că Ian a insistat să-mi arate drumul. Puteam refuza desigur, dar Jeb nu părea deranjat de oferta lui Ian, ceea ce însemna că avea încredere că acesta nu m-ar ucide. Nu m-am simţit în largul meu să testăm teoria *asta,* dar părea inevitabil. Dacă Jeb se înşela în privinţa lui Ian, oricum acesta va găsi cât de curând un prilej să mă ucidă. Aşa că am mers cu Ian prin tunelul sudic lung

şi întunecat ca şi cum urma să fiu supusă unei probe de foc.

Nu am păţit nimic la dus. Doc şi-a primit mesajul. Nu părea surprins să mă vadă însoţită de Ian. Poate a fost doar în închipuirea mea, dar am avut impresia că au schimbat o privire semnificativă. Mai că mă aşteptam să mă pună pe o targă. În locul ăsta nu mă puteam simţi în largul meu.

Dar Doc doar mi-a mulţumit şi m-a expediat repede. Pesemne că era ocupat. Nu puteam spune exact ce face — avea câteva cărţi deschise şi vrafuri întregi de hârtie care păreau să nu conţină decât schiţe.

Pe drumul de întoarcere curiozitatea mi-a învins frica.

— Ian? am întrebat, fiindu-mi destul de greu să-i rostesc numele pentru prima dată.

— Da?

Părea surprins că voiam să-i spun ceva.

— De ce nu m-ai ucis încă?

Pufni.

— Asta a fost o întrebare directă.

— Ai fi putut, ştiu. Jeb s-ar supăra poate, dar nu cred că ar trage-n tine.

Ce spuneam? Parcă încercam să-l conving s-o facă. Mi-am muşcat limba.

— Ştiu, mi-a zis cu calm în glas.

S-a lăsat linişte o vreme. Se auzeau doar ecoul paşilor noştri înăbuşit de pereţii tunelului.

— Nu mi s-a părut cinstit, a zis Ian într-un târziu. M-am gândit mult şi nu văd cum uciderea ta ar fi un act de dreptate. E ca şi cum ai ucide un civil pentru crimele de război ale generalului. Nu pun preţ pe toate teoriile lui Jeb — sigur, ar fi frumos să crezi, dar doar pentru că tu vrei ca ceva să fie adevărat nu înseamnă că lucrurile şi stau aşa. Indiferent dacă se înşală sau nu, tu nu-mi pari primejdioasă pentru noi. Trebuie să recunosc, pari să-l îndrăgeşti tare mult pe Jamie. E foarte ciudat să vezi asta. Oricum, atât timp cât nu reprezinţi un pericol, pare… *crud* să te ucid. Ce mai e încă o persoană neadaptată în locul ăsta?

M-am gândit la descrierea *persoană neadaptată.* Poate era cea mai apropiată de adevăr descriere a mea din câte am auzit. Unde m-am *adaptat* eu?

Ciudat că tocmai Ian dintre toţi oamenii era atât de delicat. Nu-mi dădusem seama că nu vedea cu ochi buni *cruzimea.*

A aşteptat în tăcere să mă gândesc bine la toate astea.

— Dacă nu vrei să mă ucizi, atunci de ce ai venit cu mine azi? l-am întrebat.

A stat un pic pe gânduri înainte de a-mi răspunde.

— Nu sunt sigur că… A ezitat. Jeb crede că apele s-au liniştit, dar eu nu sunt aşa de sigur. Mai sunt câţiva… Oricum, Doc şi eu încercăm să te supraveghem cât de cât. Mi s-a părut că Jeb a cam forţat norocul trimiţându-te în culoarul sudic. Dar la asta Jeb se pricepe foarte bine — să forţeze norocul cât de mult se poate.

— Tu… tu şi Doc încercaţi să mă *protejaţi?*

— Ciudată lume, nu-i aşa?

Mi-a luat câteva clipe să pot răspunde.

— Cea mai ciudată, i-am dat eu în cele din urmă dreptate.

CAPITOLUL 25:
Obligată

ÎNCĂ O SĂPTĂMÂNĂ TRECUSE, POATE DOUĂ — părea lipsit de importanţă să măsori timpul aici, unde era atât de irelevant –, iar lucrurile deveniseră şi mai ciudate pentru mine.

Am lucrat cu oamenii în fiecare zi, dar nu tot timpul cu Jeb. În unele zile Ian era cu mine, în unele zile era Doc, şi în altele doar Jamie. Am prăşit câmpurile, am frământat aluat pentru pâine şi am frecat tejghelele. Am cărat apă, am fiert supă de ceapă, am spălat haine în capătul îndepărtat al bazinului negru şi mi-am ars mâinile făcând acel săpun acid. Fiecare îşi făcea treaba, şi de vreme ce nu aveam niciun drept să mă aflu aici, am încercat să lucrez de două ori mai mult decât ceilalţi. Nu puteam să-mi câştig un loc, ştiam asta, dar am încercat pe cât posibil ca prezenţa mea să nu fie o povară.

Am aflat câte ceva despre oamenii din jurul meu, majoritatea lucrurilor doar ascultându-i. Cel puţin le-am învăţat numele. Numele femeii cu pielea de culoarea caramelului era Lily şi venea din Philadelphia. Avea un simţ al umorului sec şi se înţelegea bine cu toată lumea, deoarece nu se certa niciodată cu nimeni. Tânărul cu păr negru cu ţepi, Wes, o privea îndelung, dar ea nu părea să observe. El avea doar nouăsprezece ani şi evadase din Eureka, Montana. Pe mama cu ochii somnoroşi o chema Lucina, iar băieţii ei se numeau Isaiah şi Freedom[13] — Freedom se născuse chiar aici, în peşteri, şi fusese adus pe lume de către Doc. Pe aceştia trei nu prea îi vedeam; se părea că mama îşi ţinea copiii departe de mine, pe cât de mult putea în acest spaţiu limitat. Bărbatul cu chelie şi obraji roşii era soţul lui Trudy; numele său era Geoffrey. Ei stăteau de multe ori împreună cu un alt bărbat mai în vârstă, Heath[14], care

fusese cel mai bun prieten al lui Geoffrey încă din copilărie; cei trei scăpaseră de invazie laolaltă. Bărbatul palid cu păr alb era Walter. El era bolnav, iar Doc nu ştia ce avea — nu exista nicio modalitate de a afla, nu fără teste şi laboratoare, şi, chiar dacă Doc ar fi putut stabili un diagnostic, acesta nu avea niciun medicament cu care să îl vindece. Pe măsură ce simptomele progresau, Doc începuse să bănuiască că era o formă de cancer. Asta mă îndurera — să văd pe cineva *murind* cu adevărat de la un lucru care se prinsese cu atâta uşurinţă. Walter obosea repede, dar era mereu vioi. Femeia cu păr blond-argintiu — cu ochii contrastant de întunecaţi — care adusese apă celorlalţi în acea primă zi pe câmp era Heidi. Travis, John, Stanley, Reid, Carol, Violetta, Ruth Ann… cel puţin ştiam toate numele. Erau treizeci şi cinci de oameni în colonie, cu şase plecaţi în raid, incluzându-l şi pe Jared. Douăzeci şi nouă de oameni în peşteri acum, şi un extraterestru aproape nepoftit.

De asemenea, am aflat mai multe despre vecinii mei.

Ian şi Kyle împărţeau peştera de pe culoarul meu, cu două uşi adevărate proptite la intrare. Ian începuse să doarmă la Wes, într-un alt coridor, ca protest împotriva prezenţei mele aici, dar se reîntorsese după doar două nopţi. Celelalte peşteri din apropiere rămăseseră şi ele libere pentru o vreme. Jeb mi-a spus că ocupanţilor le era frică de mine, ceea ce m-a făcut să râd. Se temeau douăzeci şi nouă de şerpi cu clopoţei de un singur şoarece de câmp?

Paige se întorsese în peştera alăturată, pe care o împărţea cu partenerul ei, Andy, căruia acum îi ducea dorul pentru că el lua parte la raid. Lily era cu Heidi în prima peşteră, cu o pânză înflorată la intrare; Heath stătea în a doua, cu o bucată de carton lipită cu bandă adezivă; iar Trudy şi Geoffrey se aflau în a treia, cea cu o cuvertură în dungi. Reid şi Violetta erau cu o peşteră mai încolo pe hol faţă de mine, intimitatea lor fiind protejată de o carpetă orientală, pătată şi roasă până la urzeală.

A patra peşteră de pe acest coridor le aparţinea lui Doc şi lui Sharon, iar cea de-a cincea lui Maggie, dar niciunul dintre aceştia trei nu se întorsese.

Doc şi Sharon erau parteneri, iar Maggie, în rarele ei momente de umor sarcastic, o necăjea pe Sharon zicându-i că fusese nevoie de sfârşitul omenirii pentru ca ea, să-şi găsească bărbatul perfect: orice mamă şi-ar fi dorit un doctor pentru fiica ei.

Sharon nu era fata pe care o văzusem în amintirile lui Melanie. Să-şi fi pus amprenta asupra ei anii în care locuise singură cu încăpăţânata Maggie, ani ce o schimbaseră într-o versiune viu colorată a mamei ei? Cu toate că relaţia ei cu Doc era nouă în această lume, chiar mai nouă decât eram eu, nu prezenta deloc efectele îmblânzitoare ale unei iubiri.

Ştiam despre durata relaţiei de la Jamie — Sharon şi Maggie uitau rar că mă aflam în cameră cu ele şi erau reţinute în conversaţie. Ele încă reprezentau opoziţia cea mai puternică, singurii oameni de aici care mă ignorau cu duşmănie.

Îl întrebasem pe Jamie cum de Sharon şi Maggie ajunseseră aici. L-au găsit ele singure pe Jeb, luând-o înaintea lui Jared şi a lui Jamie aici? El părea să înţeleagă adevărata întrebare: fusese ultimul efort al lui Melanie de a-i găsi pe ei un eşec total?

Jamie mi-a spus că nu. Când Jared i-a arătat ultimul bilet al lui Melanie, în care ea îi explica că dăduse greş — avusese nevoie de ceva timp pentru a fi în stare să vorbească din nou după acea mărturisire, iar eu am putut vedea pe faţa lui ce însemnase acea veste pentru amândoi — s-au dus ei înşişi să o caute pe Sharon. Maggie îl ţintuise pe Jared cu vârful unei săbii vechi în timp ce el încerca să explice; fusese cât pe ce.

În scurt timp Maggie şi Jared lucrau împreună la descifrarea ghicitorii lui Jeb. Cei patru ajunseseră la peşteri înainte ca eu să mă mut din Chicago în San Diego.

Când eu şi cu Jamie am vorbit despre Melanie, nu a fost pe atât de dificil pe cât ar fi trebuit să fie. Ea era mereu o parte din aceste conversaţii — liniştindu-i durerea, netezindu-mi stângăcia — cu toate că avea puţine de spus. Foarte rar mai vorbea cu mine, şi când o făcea, era în surdină; câteodată nu eram sigură dacă o auzeam sau era doar ideea mea despre ceea ce ea ar putea gândi. Dar făcea un efort pentru Jamie. O auzeam

numai când el era în preajmă. Când nu vorbea, amândoi o simţeam acolo.

— De ce e Melanie atât de tăcută acum? M-a întrebat Jamie târziu, într-o noapte.

Era prima dată când nu mă sâcâia vorbind despre Păianjeni şi Gustătorii-Focului. Eram amândoi obosiţi — fusese o zi lungă, în care culesesem morcovi. Mă durea spatele de parcă ar fi fost frânt.

— Îi este greu să vorbească. Trebuie să facă un efort mai mare decât al meu şi al tău la un loc. Nu-şi doreşte atât de tare să spună ceva acum.

— Dar *ce face* ea tot timpul?

— Ascultă, cred. Nu ştiu.

— Acum o auzi?

— Nu.

Am căscat, iar el a tăcut. Am crezut că adormise. Şi eu voiam să fac acelaşi lucru.

— Crezi că va pleca? Chiar va pleca? a şoptit dintr-odată Jamie.

Vocea sa se agăţase de ultimul cuvânt.

Nu eram mincinoasă şi nu cred că aş fi putut să-l mint pe Jamie, chiar dacă aş fi fost. Am încercat să nu mă gândesc la implicaţiile sentimentelor mele pentru el. Deoarece, cum ar fi dacă cea mai mare iubire pe care o simţisem în cele nouă vieţi ale mele, primul adevărat înţeles al familiei, al instinctului matern, ar fi pentru o formă de viaţă extraterestră? Am alungat gândul cutremurându-mă.

— Nu ştiu, i-am spus. Iar apoi, pentru că era adevărat, am adăugat: Sper că nu.

— O placi pe ea aşa cum mă placi pe mine? O urai, aşa cum te ura şi ea pe tine?

— Este diferit de felul în care te iubesc pe tine. Şi nu am urât-o niciodată cu adevărat, nici măcar la început. Mi-a fost foarte teamă de ea şi am fost furioasă că din cauza ei nu puteam fi şi eu ca ceilalţi. Dar mereu, mereu i-am admirat puterea, iar Melanie este cea mai puternică persoană pe care o cunosc.

Jamie râse.

— *Ţie* ţi-a fost teamă de *ea?*

— Nu crezi că sora ta poate fi înspăimântătoare? Îţi aminteşti când te-ai cocoţat prea sus pe canion? Ai

ajuns târziu acasă, şi ea „te-a luat în primire cu un acces de furie“, după spusele lui Jared?

A chicotit amintindu-şi. Eram mulţumită că îl distrăsesem de la întrebarea sa dureroasă.

Îmi doream să fac pace cu toţi noii mei tovarăşi, în orice fel. Credeam că aveam chef să fac orice, oricât de obositor sau mirositor ar fi, dar mi-am dat seama că greşeam.

— Aşadar, mă gândeam şi eu, îmi spusese Jeb într-o zi, probabil acum vreo două săptămâni, după ce toată lumea se „calmase“.

Începusem să urăsc acele cuvinte ale lui Jeb.

— Îţi aminteşti când spuneam că ar fi bine să predai puţin pe aici?

— Da, venise răspunsul meu concis.

— Ei bine, ce zici de asta?

Nu trebuia să mă gândesc, căci ştiam răspunsul.

— Nu.

Propriul meu refuz îmi stârnise un junghi neaşteptat. Nu refuzasem nicio Chemare înainte. Părea un lucru egoist de făcut. Evident, cu toate că nu era la fel. Sufletele nu mi-ar fi spus niciodată să fac ceva sinucigaş.

Se uitase încruntat la mine, împreunându-şi sprâncenele ca nişte omizi.

— De ce nu?

— Cum crezi că o să îi placă asta lui Sharon? îl întrebasem cu o voce egală.

Era doar un exemplu, dar probabil cel mai convingător.

Încuviinţase, încă încruntat, confirmându-mi spusele.

— Este pentru binele tuturor, bombăni el.

— Binele tuturor? pufnisem eu. Asta nu mi-ar atrage o împuşcătură?

— Wanda, eşti oarbă, spusese el, certându-se cu mine de parcă răspunsul meu fusese o încercare serioasă de persuasiune. Ceea ce avem aici este o oportunitate neobişnuită de a învăţa. Ar fi o prostie să o irosim.

— Chiar nu cred că cineva şi-ar dori să înveţe de la mine. Nu mă deranjează să vorbesc cu tine sau cu Jamie…

— Nu contează ce vor ei, insistase Jeb. E vorba despre ce este bine pentru ei. Ca ciocolata versus broccoli. Cât de cât să înveţe mai multe despre univers — fără să mai vorbim despre noii locuitori ai planetei noastre.

— Cum îi va ajuta asta, Jeb? Crezi că ştiu ceva care ar putea distruge sufletele? Să schimb lucrurile? Jeb, s-a terminat.

— Nu s-a terminat atâta timp cât noi încă suntem aici, îmi spusese el, rânjind, aşa că ştiam că mă necăjeşte. Nu mă aştept de la tine să te faci trădătoare şi să ne dai câteva super-arme. Cred doar că ar trebui să ştim mai multe despre lumea în care trăim.

Am tresărit la cuvântul *trădătoare.*

— Chiar dacă aş vrea, nu aş putea să îţi dau o armă, Jeb. Noi nu avem nicio slăbiciune, niciun călcâi al lui Ahile. Niciun duşman mai puternic prin spaţiu care ar putea să-ţi vină în ajutor, niciun virus care ne-ar putea omori şi să vă lase pe voi în pace. Îmi cer scuze.

— Nu te strădui. Îşi strânse mâna pumn şi mă lovi în mod jucăuş în braţ. Ai fi surprinsă totuşi. Ţi-am spus că oamenii se plictisesc pe aici. Ei şi-ar putea dori poveştile tale mai mult decât crezi.

Ştiam că Jeb nu avea să renunţe. S-ar lăsa el înfrânt? Mă îndoiam.

La masă, de obicei stăteam cu Jeb şi Jamie, dacă acesta nu era la şcoală sau cu treburi prin altă parte. Ian mereu stătea prin apropiere, cu toate că nu chiar cu noi. Nu puteam accepta în totalitate ideea rolului său, hotărât de el, de a-mi fi bodyguard. Era prea frumos ca să fie adevărat şi astfel, conform filosofiei umane, în totalitate fals.

La câteva zile după ce îi refuzasem lui Jeb cererea de a le preda oamenilor „pentru propriul lor bine", Doc a venit să se aşeze lângă mine în timpul cinei.

Sharon a rămas unde era, în colţul cel mai îndepărtat de locul meu obişnuit. Era singură astăzi, fără mama ei. Nu s-a întors să-l privească pe Doc venind spre mine. Părul ei strălucitor era strâns într-un coc înalt, aşa că puteam vedea că avea gâtul încordat şi umerii adunaţi în faţă. Stătea acolo încordată şi nefericită. M-a făcut să vreau să plec imediat, înainte ca Doc să fi avut ocazia să-mi spună orice avusese de gând

să-mi spună, aşa încât să nu considere că eram în cârdăşie cu el.

Dar Jamie era cu mine şi m-a luat de mână când mi-a surprins privirea panicată, cu care se obişnuise. Devenise deosebit de abil în a mă simţi. Am oftat şi am rămas unde eram. Probabil că ar fi trebuit să mă deranjeze mai mult constatarea că eram o sclavă a dorinţelor acestui copil.

— Cum merg lucrurile? a întrebat Doc cu o voce pe un ton obişnuit, alunecând pe tejgheaua de lângă mine.

Ian, care stătea puţin mai încolo de noi, şi-a întors corpul, aşa încât părea să facă parte din grupul nostru.

Am dat din umeri.

— Am fiert supă astăzi, a anunţat Jamie. Încă mă ustură ochii.

Doc şi-a ridicat mâinile roşiatice.

— Săpun.

Jamie a râs.

— Tu ai câştigat.

Doc a făcut o plecăciune amuzantă, apoi s-a întors către mine.

— Wanda, am o întrebare pentru tine…

Lăsă cuvintele să piară.

Am ridicat din sprâncene.

— Ei bine, mă întrebam… Dintre toate planetele diferite pe care le cunoşti, care specie este fizic cea mai apropiată de omenire?

Am clipit.

— De ce?

— Doar o curiozitate biologică demodată. Cred că m-am gândit la Vindecătorii voştri… De unde îşi iau cunoştinţele să vindece, în loc să trateze simptomele, aşa cum ai spus? Doc vorbea mai tare decât era necesar, vocea sa blândă ducându-se mai departe decât ar fi trebuit. Câţiva oameni îşi întoarseră privirile spre noi — Trudy şi Geoffrey, Lily, Walter…

Mi-am strâns braţele în jurul corpului, încercând să ocup cât mai puţin spaţiu.

— Acestea sunt două întrebări diferite, am murmurat.

Doc a zâmbit şi mi-a făcut semn să vorbesc.

Jamie m-a strâns de mână.

Am oftat.

— Urşii şi Planeta Ceţurilor, probabil.

— Cu bestiile cu gheare? a şoptit Jamie.

Am încuviinţat.

— În ce sens se aseamănă cu noi? m-a îndemnat Doc să continui.

Mi-am dat ochii peste cap, simţind indicaţiile lui Jeb în asta, dar am continuat.

— Sunt apropiate de mamifere în mai multe feluri. Blană, sânge cald. Sângele lor nu este la fel ca al vostru, dar are în esenţă acelaşi rol. Au sentimente similare, aceeaşi nevoie de interacţiune socială şi de a face lucruri creative…

— Creative? Doc se apleca în faţă, fascinat — sau mimând fascinaţia. Cum aşa?

M-am uitat la Jamie.

— Tu ştii. De ce nu-i spui tu lui Doc?

— Aş putea să mă încurc.

— Ba nu.

Jamie s-a uitat la Doc, care a încuviinţat.

— Ei bine, vezi tu, ei au nişte mâini minunate. Jamie s-a entuziasmat aproape imediat. Cumva cu duble-articulaţii. Pot fi îndoite în ambele sensuri. Îşi îndoaie propriile degete ca şi cum ar fi încercat să le îndoaie dându-le peste cap.

— O parte e moale, ca palma mea, dar cealaltă este ascuţită ca o lamă. Pot tăia gheaţa — sculpta în gheaţă. Construiesc oraşe ca nişte castele de cristal, care niciodată nu se topesc! E minunat, nu-i aşa, Wanda?

S-a întors către mine pentru confirmare. Am încuviinţat din cap.

— Ei văd un spectru de culori diferit — gheaţa e plină de curcubee. Oraşele lor constituie un punct de mândrie pentru ei. Întotdeauna încearcă să le facă mai frumoase. Am auzit de un Urs pe care îl numim… ei bine, ceva de genul Ţesătorul-Strălucitor, dar sună mai bine în acea limbă, datorită modului în care gheaţa pare să ştie ce ar dori el şi se automodelează după visele sale. L-am întâlnit cândva şi i-am văzut creaţiile. Este una dintre cele mai frumoase amintiri ale mele.

— Ei visează? întrebă Ian încetişor.

Am zâmbit chinuit.

— Nu atât de viu precum oamenii.

— Cum capătă Vindecătorii tăi cunoştinţele legate de fiziologia unei noi specii? Ei vin pe această planetă gata pregătiţi. Am privit cum începe — am privit pacienţi în stadiul terminal, ieşind din spital teferi…

O încruntătură gravă ca o cută în formă de V apăru pe fruntea îngustă a lui Doc. El îi ura pe invadatori, la fel ca fiecare, dar spre deosebire de ceilalţi, el îi şi invidia.

N-am vrut să răspund. Cu toţii ne ascultaseră până acum, şi nu era niciun basm legat de Urşii care sculptează în gheaţă. Aceasta era povestea înfrângerii lor. Doc aşteptă încruntându-se.

— Ei… ei prelevează mostre, am murmurat.

Înţelegând, Ian a rânjit.

— Răpiri extraterestre.

L-am ignorat.

Doc şi-a strâns buzele.

— E de înţeles.

Liniştea din încăpere mi-a amintit de prima mea venire aici.

— Când a început rasa voastră? întrebă Doc. Îţi aminteşti? Vreau să spun, ca specie, ştii cum aţi evoluat?

— Originea? am răspuns, încuviinţând din cap. Încă trăim acolo. E locul unde am fost… născută.

— E ceva deosebit, a adăugat Jamie. E lucru rar să întâlneşti pe cineva din Origeno, nu-i aşa? Multe suflete încearcă să locuiască acolo, nu-i aşa, Wanda?

Nu a aşteptat răspunsul meu. Începeam să regret că-i răspunsesem la întrebări atât de exact în fiecare seară.

— Deci când cineva se mută, asta îl face aproape… o celebritate? Sau ca un membru al familiei regale.

Îmi simţeam obrajii încălzindu-se.

— E un loc mişto, a continuat Jamie. O mulţime de nori, cu un mănunchi de straturi diferit colorate. E singura planetă unde sufletele pot trăi multă vreme în afara corpului unei gazde. Gazdele de pe planeta Origeno sunt şi ele cu adevărat drăguţe, cu un fel de aripi şi cu o mulţime de tentacule şi ochi argintii.

Doc se aplecă înainte, ţinându-şi faţa în palme.

— Îşi amintesc cum s-a format relaţia gazdă-parazit? Cum a început colonizarea?

Jamie m-a privit ridicând din umeri.

— Întotdeauna am fost aşa, am răspuns încet, încă ostil. Cel puţin atâta timp cât am fost destul de inteligenţi ca să ne cunoaştem pe noi înşine. Am fost descoperiţi de alte specii, Vulturii, aşa cum îi numim noi aici, mai mult pentru personalitatea lor decât pentru aspect. Ei nu erau… amabili. Apoi am descoperit că puteam să ne alăturăm lor, aşa cum se întâmplase cu gazdele noastre originale. De vreme ce îi controlam, ne foloseam de tehnologia lor. Le-am luat planeta mai întâi, şi apoi i-am urmat pe Planeta Dragon şi Lumea de Vară — drăguţe locuri unde, de asemenea, Vulturii nu erau amabili. Am început colonizarea; gazdele noastre se reproduceau cu mult mai încet decât o făceam noi, iar durata vieţii lor era scurtă. Am început să explorăm şi mai departe în univers.

Am tăcut deodată, conştientă de multele perechi de ochi care mă priveau. Numai Sharon a continuat să se uite în altă parte.

— Vorbeşti despre acest lucru ca şi cum ai fi fost acolo, observă Ian liniştit. Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

— După ce dinozaurii au trăit aici, dar înainte de apariţia voastră. Nu am fost acolo, dar îmi amintesc câte ceva din ce-şi amintea străbunica mea.

— *Tu* câţi ani ai? a întrebat Ian, aplecându-se către mine, cu ochii albaştri pătrunzători.

— Nu ştiu în ani pământeşti.

— Estimativ? insistă el.

— Mii de ani, poate, am ridicat din umeri. Am pierdut socoteala anilor petrecuţi în hibernare.

Uimit, Ian s-a lăsat pe spate.

— Uau, asta da etate, a şuierat Jamie.

— Dar, în realitate, sunt mai tânără ca tine, am murmurat eu către el. Nici măcar în vârstă de un an. Mă simt tot timpul ca un copil.

Jamie a mijit un zâmbet. Îi plăcea ideea de a fi mai matur decât eram eu.

— Care e procesul de îmbătrânire la rasa voastră? a întrebat Doc. Durata naturală a vieţii?

— N-avem o limită, i-am spus. Atât timp cât avem o gazdă sănătoasă, putem trăi veşnic.

Un murmur scăzut — supărare? spaimă? dezgust? n-aş fi putut să spun — se ridică în jurul pereţilor peşterii. Am constant că răspunsul meu fusese unul neînţelept; am înţeles că aceste cuvinte aveau însemnătate pentru ei.

— Minunat.

Cuvântul, spus pe un ton scăzut, furios, veni dinspre direcţia lui Sharon, dar ea nu se întorsese.

Jamie mi-a apăsat tare mâna, văzând din nou în ochii mei dorinţa de a fugi mâncând pământul. De data asta, mi-am eliberat uşurel mâna.

— Nu-mi mai este foame, am şoptit eu, cu toate că pâinea mea zăcea aproape neatinsă pe tejgheaua de lângă mine.

Am sărit jos şi, luând-o pe lângă perete, am fugit de acolo.

Jamie a sărit imediat după mine. M-a ajuns din urmă în grădina mare şi mi-a înmânat resturile mele de pâine.

— Chiar a fost interesant, zău. Nu cred că cineva e prea supărat.

— Jeb l-a pus Doc să facă asta, nu-i aşa?

— Povesteşti bine. Şi, de vreme ce fiecare ştie treaba asta, vor dori să mai audă. Aşa ca mine şi ca Jeb.

— Şi dacă eu nu *vreau* să le spun?

Jamie s-a încruntat.

— Ei bine, cred că… n-ar trebui. Dar se pare că nu te deranjează să-mi spui mie poveşti.

— Asta e cu totul altceva. Tu mă placi. Aş fi putut spune „tu nu vrei să mă omori“, dar implicaţiile l-ar fi supărat.

— Când oamenii ajung să te cunoască, te plac. Ian şi Doc te plac.

— Ian şi Doc nu mă plac, Jamie. Sunt doar foarte curioşi.

— Nu zău?

— Ah, am mormăit.

Ajunseserăm în încăperea noastră deja. Am dat la o parte paravanul şi m-am aruncat pe saltea. Jamie s-a aşezat uşor lângă mine şi mi-a înconjurat genunchii cu mâinile.

— Nu fi supărată, m-a rugat el. Jeb îţi vrea binele.

Am mormăit.

— Nu o să fie chiar aşa de rău.

— Doc o să facă asta de fiecare dată când intru în bucătărie, nu-i aşa?

Jamie a încuviinţat din cap timid.

— Sau Ian. Sau Jeb.

— Sau tu.

— Cu toţii vrem să ştim.

Am oftat şi m-am întors pe burtă.

— Trebuie ca Jeb să facă de fiecare dată doar ce vrea el?

Jamie s-a gândit o clipă şi apoi a încuviinţat din cap.

— Cam da, mda.

Am luat o îmbucătură mare din pâine. Când am terminat de mestecat, am spus:

— Cred că de acum înainte am să mănânc aici.

— Ian are de gând să îţi pună întrebări mâine, când vei plivi spanacul. Nu Jeb îl obligă. El vrea.

— Ei bine, asta-i minunat.

— Te pricepi destul de bine să fii sarcastică. Credeam că paraziţilor, vreau să spun sufletelor, nu le place umorul negru. Doar chestiile vesele.

— Ar învăţa destul de repede aici, puştiule.

Jamie a râs şi m-a luat de mână.

— Nu urăşti locul ăsta, nu-i aşa? Nu eşti nefericită, nu-i aşa? Ochii săi mari de culoarea ciocolatei priveau îngrijoraţi.

Am apăsat mâna lui pe faţa mea.

— Sunt bine, i-am spus, şi în clipa aceea era adevărul deplin.

CAPITOLUL 26:
Reîntoarsă

FĂRĂ SĂ-MI FI DAT ACORDUL VREODATĂ, am devenit dascălul pe care şi-l dorea Jeb.

„Ora mea de clasă“ era neoficială. Am răspuns la întrebări în fiecare seară după cină. Descoperisem că, atâta timp cât aveam chef să fac asta, Ian şi Doc şi Jeb mă lăsau în pace în timpul zilei, astfel încât să mă pot concentra asupra sarcinilor grele. Ne adunam mereu în bucătărie; îmi plăcea să ajut la copt în timp ce vorbeam. Îmi oferea scuze ca să pot face pauze înainte de a răspunde întrebărilor dificile, şi un loc unde să mă uit când nu voiam să întâlnesc ochii cuiva. În mintea mea, totul părea că se potriveşte; cuvintele mele erau uneori supărătoare, dar faptele mele erau mereu pentru binele lor.

Nu voiam să recunosc că Jamie avea dreptate. Desigur, oamenii nu mă *plăceau.* Nu puteau să mă placă; nu eram una dintre ei. Jamie mă plăcea, dar asta era doar o reacţie chimică ciudată, departe de a fi raţională. Jeb mă plăcea, dar Jeb era nebun. Ceilalţi nu aveau nici ei vreo scuză.

Nu, nu mă plăceau. Dar lucrurile s-au schimbat când am început să vorbesc.

Prima oară când mi-am dat seama a fost în dimineaţa după ce îi răspunsesem întrebărilor lui Doc în timpul cinei; eram în încăperea cu baia neagră, spălând haine împreună cu Trudy, Lily şi Jamie.

— Poţi să îmi dai săpunul, te rog, Wanda? mi-a cerut, din stânga, Trudy.

Un curent electric mi-a străbătut corpul meu când mi-a auzit numele rostit de o voce feminină. Uluită, i-am dat săpunul, clătind apoi spuma de pe mână.

— Mulţumesc, a spus ea, plecând capul.

— Cu plăcere, am murmurat.

Vocea mea se frânse pe ultima silabă.

Am depăşit-o pe Lily pe culoar, o zi mai târziu, în timp ce-l căutam pe Jamie înainte de cină.

— Wanda, a spus ea, înclinând din cap.

— Lily, am răspuns cu gâtul uscat.

Curând, nu doar Doc şi Ian îmi puneau întrebări seara. Eram surprinsă de majoritatea celor ale căror voci le auzeam: Walter cel obosit, cu faţa de un cenuşiu îngrijorător, era necontenit interesat de Liliecii din Lumea Cântătoare. Heath, de obicei tăcut, lăsându-i pe Trudy şi Geoffrey să vorbească pentru el, avea atâtea de întrebat seară de seară. Era fascinat de Lumea Focului, şi, cu toate că era una dintre cele mai puţin favorite poveşti de spus, mă bombarda cu întrebări până când auzea toate detaliile pe care le ştiam. Lily era interesată de mecanismul lucrurilor — ea dorea să ştie despre vasele care ne transportau de pe o planetă pe alta, despre piloţii lor, despre carburanţii lor. Lily era cea căreia îi explicasem despre rezervoarele criogenice — ceva ce văzuseră cu toţii, dar puţini înţeleseseră rolul lor. Timidul Wes, care de obicei stătea lângă Lily, nu mă întrebase despre alte planete în afară de aceasta. Cum funcţiona? Fără bani, fără recompense pentru muncă — de ce nu se dezmembra societatea noastră de suflete? Am încercat să-i explic că nu era atât de diferită precum viaţa din peşteri. Nu lucrăm cu toţii fără bani şi împărţim în mod egal produsele muncii noastre?

— Da, m-a întrerupt el, clătinând din cap. Dar e altfel aici — Jeb are o armă pentru dezertori.

Toată lumea se uită la Jeb, care făcu cu ochiul, după care toţi izbucniră în râs.

Jeb era de serviciu la fiecare două seri. Nu participa; el doar stătea gânditor în spatele încăperii, zâmbind din când în când.

Avea dreptate în legătură cu factorul de amuzament; ciudat, pentru că noi toţi aveam picioare, situaţia îmi amintea de Ierburile-de-Mare. Pe planeta lor exista un titlu special pentru reprezentanţi, ca *Alinător* sau *Vindecător,* sau *Căutător.* Eu eram unul dintre *Povestitori*, aşa că tranziţia ca dascăl aici, pe Pământ, nu mă schimbase foarte tare, cel puţin din punct de vedere al ocupaţiei. Era aproape la fel în bucătărie după ce se întuneca, cu mirosul de fum şi de pâine care se

cocea, umplând camera. Toţi se opreau aici, părând să prindă rădăcini. Poveştile mele erau ceva nou, ceva la care să se gândească pe lângă lucrurile obişnuite — aceleaşi treburi obosite care se repetau fără sfârşit, aceleaşi treizeci şi cinci de feţe, aceleaşi amintiri ale altor feţe, care le aduseseră aceleaşi dureri, aceleaşi frici şi aceleaşi disperări, care le fuseseră mult timp tovarăşi familiari. Şi aşa, bucătăria era mereu plină la lecţiile mele obişnuite. Doar Sharon şi Maggie erau mereu absente.

Eram cam în a patra săptămână în postul de profesor neoficial, când viaţa din peşteri s-a schimbat din nou.

Bucătăria era plină, ca de obicei. Doar Jeb şi Doc lipseau, pe lângă ceilalţi doi obişnuiţi. Pe tejgheaua de lângă mine erau o tavă de metal cu chifle de aluat negru, crescute de două ori mai mult decât fuseseră iniţial. Erau pregătite pentru cuptor, imediat ce tava anterioară se termina de copt. Trudy verifica mereu ca să se asigure că nimic nu ardea.

Deseori încercam să-l conving pe Jamie să vorbească în locul meu, când ştia povestea bine. Îmi plăcea să-i văd entuziasmul luminându-i faţa şi felul în care-şi folosea mâinile ca să facă semne prin aer. În seara aceasta, Heidi voia să ştie mai multe despre Delfini, aşa că l-am rugat pe Jamie să-i răspundă întrebărilor, pe cât de bine putea.

Oamenii mereu sunt trişti atunci când întreabă despre cea mai nouă achiziţie. Ei îi vedeau pe Delfini ca pe oglinzile lor în primii ani de când ocupaseră spaţiul. Ochii întunecaţi ai lui Heidi, tulburându-se sub şuviţele de păr blond-argintiu, erau plini de simpatie în timp ce punea întrebările.

— Ei arată mai mult a libelule uriaşe decât a peşti, nu-i aşa, Wanda? Jamie aproape mereu se uita la mine pentru aprobare, cu toate că niciodată nu aştepta răspunsul meu. Cu toţii au pene, dar unii au trei, patru sau cinci perechi de aripi, în funcţie de vârsta lor, nu? Aşa că ei oarecum zboară prin apă — este mai uşoară decât apa de aici, mai puţin densă. Delfinii au cinci, şapte sau nouă picioare, în funcţie de sexul lor, nu, Wanda? Ei au trei sexe diferite. Au mâini cu adevărat lungi, cu degete aspre şi puternice, cu care pot construi

tot felul de lucruri. Construiesc oraşe subacvatice, folosind plante tari care cresc acolo, un fel de copaci, dar nu chiar. Nu sunt foarte dezvoltaţi, aşa cum suntem noi, nu, Wanda? Deoarece ei nu au construit niciodată o navă spaţială sau telefoane pentru comunicare. Oamenii erau mai avansaţi.

Trudy scoase tava de chifle coapte, iar eu m-am dus să bag următoarea tavă de aluat crescut în gaura fierbinte şi plină de fum. O balansasem puţin şi o înghesuisem, ca să intre bine.

În timp ce transpiram în faţa focului, am auzit un fel de gălăgie în afara bucătăriei, ecourile venind din josul coridorului, din altă parte a peşterilor. Era dificil să apreciez de aici distanţele, cu toate reverberaţiile sonore întâmplătoare şi acustica ciudată.

— Hei! a ţipat Jamie în spatele meu, şi m-am întors la timp să-i văd ceafa în timp ce fugea pe uşă.

Am sărit de unde stăteam şi am făcut un pas să mă duc după el, instinctul spunându-mi să-l urmez.

— Aşteaptă! mi-a cerut Ian. Se va întoarce. Povesteşte-ne mai multe despre Delfini.

Ian stătea pe tejgheaua de lângă cuptor — un loc fierbinte pe care eu nu l-aş fi ales — ceea ce făcea ca el să fie destul de aproape să se întindă şi să mă prindă de încheietura mâinii. Mi-am tras braţul, dar am rămas acolo unde eram.

— Ce se întâmplă acolo? am întrebat, încă auzeam un fel de sporovăială — mi s-a părut că recunosc vocea entuziasmată a lui Jamie printre celelalte.

Ian a ridicat din umeri.

— Cine ştie? Poate că Jeb…

A ridicat iarăşi din umeri, de parcă nu era destul de interesat ca să-şi bată capul cu asta. Nonşalant, dar în ochii săi exista o încordare pe care nu o puteam înţelege.

Eram sigură că voi afla destul de curând ce se petrece, aşa că am ridicat şi eu din umeri şi am început să explic relaţia familială incredibil de complexă a Delfinilor, în timp ce o ajutam pe Trudy să scoată pâinea caldă în vasele de plastic.

— Şase din cei nouă… bunici, ca să spun aşa, stau în mod tradiţional cu larvele în timpul primului lor stadiu de dezvoltare, în timp ce ceilalţi trei părinţi

muncesc împreună cu cei şase bunici ai *lor* la o nouă aripă a casei familiei, pentru ca cel mai mic membru să o moştenească, când vor deveni mobili, explicam eu, cu ochii pe chiflele din mâinile mele, mai degrabă decât la publicul meu, ca de obicei, când am auzit geamătul din spatele încăperii. Am continuat cu următoarea propoziţie automat, în timp ce scanam mulţimea ca să văd pe cine supărasem. Ceilalţi trei bunici sunt implicaţi în mod obişnuit…

Nimeni nu era supărat pe mine. Fiecare cap era întors în aceeaşi direcţie în care mă uitam şi eu. Am privit pe deasupra capetelor lor întoarse, către ieşirea întunecată.

Primul lucru pe care l-am văzut a fost înfăţişarea abia vizibilă a lui Jamie, agăţat de braţul cuiva. Cineva murdar din cap până-n picioare, care aproape că se confunda cu peretele peşterii. Cineva prea înalt ca să fie Jeb şi, oricum, Jeb era chiar în spatele umărului lui Jamie. Chiar şi de la această distanţă, puteam vedea că ochii lui Jeb erau strânşi, iar nasul cutat, de parcă ar fi fost nerăbdător — un sentiment rar pentru Jeb. La fel cum am văzut şi că faţa lui Jamie era luminată de bucurie.

— Şi începem… a murmurat Ian în spatele meu, vocea sa abia auzindu-se deasupra trosniturilor făcute de foc.

Omul murdar de care Jamie încă se agăţa a făcut un pas înainte. Una din mâinile sale s-a ridicat încetişor, ca un reflex involuntar, şi s-a strâns pumn.

Din silueta murdară ieşi vocea lui Jared — fără vlagă, lipsită de orice fel de inflexiune.

— Ce înseamnă asta, Jeb?

Aveam un nod în gât. Am încercat să înghit, dar nu am reuşit. Am încercat să respir, fără succes. Inima mea bătea anapoda.

Jared! Vocea bucuroasă a lui Melanie era puternică, ca un ţipăt potolit de exaltare. Trăirea ei radiantă explodă în capul meu. *Jared s-a întors acasă!*

— Wanda ne învaţă totul despre univers, a ciripit Jamie cu înflăcărare, fără să observe furia lui Jared — probabil că era prea emoţionat ca să fie atent.

— *Wanda?* repetă Jared încet, de parcă mormăia.

Erau mai multe figuri murdare în coridorul din spatele lui. I-am observat pe ceilalţi de-abia când repetară şi ei ceea ce spusese Jared, cu un murmur ultragiat.

Un cap blond s-a ridicat din mulţimea îngheţată. Paige s-a ridicat.

— Andy! a strigat ea, împleticindu-se pe lângă siluetele ce se aflau lângă ea.

Unul dintre bărbaţii murdari a trecut pe lângă Jared şi a prins-o când aproape că a căzut peste Wes.

— O, Andy! a plâns ea cu hohote, tonul vocii ei amintindu-mi de cel al lui Melanie.

Momentan, reacţia lui Paige a schimbat atmosfera. Mulţimea tăcută a început să murmure, mulţi dintre ei ridicându-se în picioare. Sunetul era unul de primire acum, în timp ce majoritatea s-au dus să le dea bun venit călătorilor reîntorşi. Am încercat să citesc expresiile ciudate de pe feţele lor în timp ce se chinuiau să zâmbească şi mă priveau pe furiş. Mi-am dat seama, după o secundă care a părut nesfârşită — timpul părea să se congeleze în jurul meu, îngheţându-mă într-un loc –, că expresia la care mă uitam era una de *vinovăţie.*

— Va fi bine, Wanda, a murmurat Ian dintr-o suflare.

I-am aruncat o privire sălbatică, căutând aceeaşi vină pe faţa sa. Nu am găsit-o, era doar o încordare defensivă în jurul ochilor săi plini de viaţă, în timp ce se uita la nou-veniţi.

— Ce naiba, oameni buni? a explodat o nouă voce.

Kyle — uşor identificabil după statura sa, în ciuda murdăriei — îşi croia drum pe lângă Jared, venind spre… mine.

— Îi permiteţi să vă spună minciunile sale? Aţi înnebunit cu toţii? Sau a adus Căutătorii aici? Sunteţi cu *toţii* acum paraziţi?

Multe capete s-au plecat, ruşinate. Doar câţiva şi-au păstrat bărbiile sus şi umerii drepţi: Lily, Trudy, Heath, Wes… şi plăpândul Walter, dintre toţi oamenii.

— Uşurel, Kyle, a spus Walter cu vocea sa slăbită.

Kyle îl ignoră. Mergea cu paşi hotărâţi spre mine, ochii săi — de acelaşi albastru cobalt aprins, ca ai fratelui său — strălucind de furie. Totuşi, nu mă puteam uita în continuare la el — ochii mei se tot întorceau la

forma întunecată a lui Jared, încercând să-i citească expresia de pe chip.

Iubirea lui Melanie m-a inundat ca un lac trecând peste un baraj, distrăgându-mi şi mai mult atenţia de la bărbatul înfuriat care se apropia de mine cu repeziciune.

Ian a alunecat în faţa mea. Mi-am dat capul într-o parte, ca să îl pot vedea clar în continuare pe Jared.

— Lucrurile s-au schimbat de când ai plecat tu, frate.

Kyle s-a oprit, pe faţă citindu-i-se neîncrederea.

— Deci au venit Căutătorii, Ian?

— Ea nu reprezintă un pericol pentru noi.

Kyle a scrâşnit din dinţi, şi cu coada ochiului l-am văzut căutând ceva în buzunar.

Acest lucru mi-a atras atenţia în cele din urmă. Am tremurat, aşteptându-mă la o armă. Cuvintele mi s-au transformat într-o şoaptă sugrumată.

— Nu te aşeza în faţa lui, Ian.

Ian nu a răspuns rugăminţii mele. Eram surprinsă cât de multă teamă îmi provoca atitudinea lui, cât de mult doream să nu-l văd rănit. Nu era vorba de protecţia instinctivă, *nevoia* adâncă de a-l proteja, pe care o simţeam pentru Jamie sau chiar şi pentru Jared. Pur şi simplu, ştiam că Ian nu trebuia să păţească ceva încercând să mă protejeze.

Kyle şi-a tras mâna afară din buzunar, scoţând la iveală o lumină. A îndreptat-o spre faţa lui Ian şi a ţinut-o acolo preţ de o clipă. Ian nu s-a dat la o parte din lumină.

— Păi, atunci, ce? a întrebat Kyle, punând lanterna înapoi în buzunar. Nu eşti parazit. Cum de te-a prins?

— Calmează-te şi îţi vom spune totul.

— Nu.

Refuzul nu a venit de la Kyle, ci de la cineva din spatele său. L-am văzut pe Jared mergând încetişor spre noi, printre spectatorii tăcuţi. Pe măsură ce se apropia, cu Jamie încă stând agăţat de mâna sa, cu o expresie uluită, îi puteam citi faţa mai bine pe sub masca de murdărie. Chiar şi Melanie, toată delirând de fericire la reîntoarcerea sa în siguranţă, nu putea interpreta greşit expresia de dezgust de pe chipul lui.

Jeb îşi risipise eforturile fără să fie cazul. Nu conta că Trudy sau Lily vorbeau cu mine, că Ian s-ar băga

între mine şi fratele său, că Sharon şi Maggie nu făcuseră nicio mişcare ostilă către mine. Singurul care ar fi trebuit să fie convins se hotărâse în sfârşit.

— Nu cred că cineva trebuie să se calmeze, a spus Jared printre dinţi. Jeb, a continuat el, neîntorcându-se să vadă dacă bătrânul venise după el, dă-mi arma.

Liniştea care urmă cuvintelor sale era atât de apăsătoare încât îi simţeam presiunea în urechi.

Din momentul în care i-am văzut clar faţa, am ştiut că totul se terminase. Acum ştiam ce am de făcut; Melanie era de acord. Pe cât de liniştit puteam, am păşit lateral şi uşor înapoi, să mă dau de lângă Ian. Apoi am închis ochii.

— Se întâmplă să n-o am la mine, a spus tărăgănat Jeb.

M-am uitat pe furiş, pe sub pleoapele mijite, în timp ce Jared s-a răsucit să vadă dacă ceea ce spusese Jeb era adevărat.

Jared a pufnit nervos.

— Bine, a murmurat el. A mai făcut un pas către mine. Cu toate că va fi mai lent aşa. Ar fi mult mai uman dacă ai găsi puşca mai repede.

— Te rog, Jared, haide să vorbim, a spus Ian, proptindu-se pe picioare în timp ce vorbea, ştia deja răspunsul.

— Cred că deja am vorbit prea mult, a mârâit Jared. Jeb m-a lăsat pe mine să fac asta, iar eu am luat o decizie.

Jeb şi-a dres vocea. Jared s-a întors pe jumătate să se uite din nou la el.

— Ce e? a întrebat el. Tu ai făcut regula, Jeb.

— Ei bine, da, e adevărat.

Jared s-a întors către mine.

— Ian, dă-te din faţa mea.

— Ei, ei, stai o secundă, a continuat Jeb. Dacă îţi aminteşti, regula era ca acela căruia îi aparţine trupul, oricare ar fi el, să ia hotărârea.

O venă pe fruntea lui Jared pulsa în mod vizibil.

— Şi?

— Mi se pare că e cineva aici cu o cerere la fel de îndreptăţită ca a ta. Poate mai îndreptăţită.

Jared a privit fix înainte, procesând asta. După un lung moment, a înţeles. A privit în jos la băiatul care

încă era agăţat de braţul său.

Toată bucuria dispăruse de pe faţa lui Jamie, lăsând-o palidă şi îngrozită.

— Nu poţi, Jared, a spus el înăbuşit. N-ai să îndrăzneşti. Wanda e bună. Ea e prietena mea. Şi Mel! Cum rămâne cu Mel? Nu poţi s-o omori pe Mel! Te rog! Trebuie să…

Vocea i s-a frânt; pe chip i se citea durerea.

Am închis din nou ochii, încercând să blochez imaginea băiatului suferind din mintea mea. Era aproape imposibil să nu mă duc către el. M-am încordat, spunându-mi că nu îi voi fi de niciun ajutor dacă mă mişcam atunci.

— Deci, a spus Jeb, tonul său fiind mult prea conversaţional pentru moment, vezi că Jamie nu e de acord. Îmi imaginez că are la fel de multe de spus ca şi tine.

Niciun răspuns multă vreme, aşa că a trebuit să deschid iarăşi ochii. Jared se uita îngrozit la chipul plin de teamă a lui Jamie.

— Cum ai permis să se întâmple asta, Jeb? a şoptit el.

— Trebuie să vorbim, a răspuns Jeb. De ce nu îţi îngădui un moment de răgaz până una alta. Poate că ai să ai mai mult chef de o conversaţie după o baie.

Jared i-a aruncat o privire ucigătoare bătrânului, cu ochii plini de şocul şi de durerea trădării. N-am decât comparaţii umane pentru o astfel de privire. Cezar şi Brutus, Iisus şi Iuda.

Tensiunea de nesuportat a mai durat câteva clipe ce au părut să nu se mai sfârşească şi apoi Jared a dat la o parte degetele lui Jamie de pe braţul său.

— Kyle, a strigat Jared, întorcându-se şi ieşind din încăpere.

Kyle i-a aruncat fratelui său o privire de despărţire şi l-a urmat.

Ceilalţi membri murdari şi istoviţi ai expediţiei au plecat în tăcere după ei, Paige cu braţul înghesuit în siguranţă sub braţul lui Andy.

Majoritatea celorlalţi oameni, cei care-şi plecaseră capetele de ruşine pentru că mă lăsaseră să intru în societatea lor, s-au înghesuit şi ei în urma lor. Doar

Jamie, Jeb şi Ian lângă mine, precum şi Trudy, Geoffrey, Heath, Lily, Wes şi Walter au rămas.

Nimeni nu a vorbit până când ecourile paşilor nu s-au stins.

— Pfui, a răsuflat Ian, a fost cât pe ce. Bine gândit, Jeb.

— Inspiraţie într-o situaţie disperată. Dar încă nu am scăpat de pericol, a răspuns Jeb.

— De parcă n-aş şti! N-ai lăsat arma pe undeva la vedere, nu-i aşa?

— Nu. M-am gândit că s-ar putea întâmpla asta curând.

— Cel puţin, e şi asta ceva.

Jamie tremura. Singur, în spaţiul lăsat de exod. Înconjurată de cei pe care îi consideram prieteni, m-am simţit capabilă să merg lângă el. M-a cuprins cu braţele de talie şi l-am bătut pe spate cu mâini tremurânde.

— E în regulă, am şoptit eu minţind. E în regulă.

Ştiam că până şi un prost îşi putea da seama de nota falsă din vocea mea, iar Jamie nu era prost.

— N-o să-ţi facă niciun rău, a spus Jamie pe un ton hotărât, luptând împotriva lacrimilor pe care le vedeam în ochii lui. N-am să-l las.

— Şşş, am murmurat.

Eram neîncrezătoare — simţeam că faţa mea încă păstra semnele groazei. Jared avea dreptate — cum putuse Jeb să permită să se întâmple aşa ceva? Dacă m-ar fi omorât în prima mea zi aici, înainte ca Jamie să mă fi văzut… Sau în prima săptămână, când Jared mă ţinea izolată de oricine, înainte ca Jamie şi cu mine să fi devenit prieteni… sau dacă mi-aş fi ţinut gura în legătură cu Melanie… Era prea târziu pentru toate acestea. L-am cuprins în braţe pe copil.

Melanie era din nou îngrozită. *Bietul meu copil.*

Bietul meu copil.

Ţi-am spus *că nu a fost o idee bună să îi spui lui totul,* i-am reamintit.

Ce o să-i facă acum, când noi murim?

Va fi îngrozitor. Va fi traumatizat şi speriat, şi devastat…

Melanie m-a întrerupt. *Ajunge. Ştiu, ştiu. Dar ce putem face noi*?

Să nu murim, presupun.

Melanie şi cu mine am evaluat posibilităţile supravieţuirii noastre şi ne-a cuprins disperarea.

Ian i-a dat un ghiont lui Jamie în spate — am simţit mişcare reverberându-se în ambele noastre trupuri.

— Nu te îngrozi în legătură cu asta, puştiule, a spus el. Nu eşti singur în toată chestia asta.

— Ei sunt doar şocaţi, asta-i tot. Am recunoscut vocea de altistă a lui Trudy în spatele meu. De îndată ce vom avea o şansă să le explicăm, or să vadă motivul.

— Să vadă motivul? Kyle? a şuierat cineva, aproape ininteligibil.

— Ştiam că asta va urma, a murmurat Jeb. Trebuie doar să trecem peste asta. Furtunile trec.

— Poate că ar trebui să găseşti arma aceea, a sugerat calm Lily. Seara asta ar putea fi una lungă. Wanda poate să stea cu Heidi şi cu mine…

— Cred că ar fi mai bine să o ţinem în altă parte, şi-a exprimat dezacordul Ian. Poate în tunelele sudice? Aş putea să o păzesc. Jeb, vrei să îmi dai o mână de ajutor?

— Nu or să o caute dacă e cu mine.

Oferta lui Walter fu doar o şoaptă.

Wes a vorbit peste ultimele cuvinte ale lui Walter.

— Mă alătur şi eu, Ian. Ei sunt şase.

— Nu, am reuşit să spun în cele din urmă pe un ton gâtuit. Nu. Nu e drept. Nu trebuie să luptaţi cu ceilalţi. Locul vostru, al tuturor, e aici. Trebuie să rămâneţi împreună. Nu trebuie să luptaţi, nu din cauza mea.

I-am îndepărtat braţele lui Jamie de pe talia mea, ţinându-l de încheieturile mâinilor când a încercat să mă oprească.

— Am nevoie să fiu o clipă singură, i-am spus, ignorând toate privirile care-mi ţintuiau chipul. Am nevoie să fiu singură. Am întors capul să-l găsesc pe Jeb. Şi ar trebui să aveţi o şansă fără ca eu să fiu de faţă să ascult. Nu e cinstit să trebuiască să discutaţi strategia în faţa duşmanului.

— Acum nu fi şi tu aşa, spuse Jeb.

— Lasă-mă să mă gândesc puţin, Jeb.

M-am îndepărtat de Jamie, dându-i drumul la mâini. Cineva a pus o mână pe umărul meu, făcându-

mă să tresar.

Era Ian.

— Nu e o idee bună ca tu să hoinăreşti de una singură.

M-am aplecat către el şi am încercat s-o spun pe un ton atât de scăzut încât Jamie să nu mă audă.

— De ce să prelungim inevitabilul? Va fi mai uşor, sau mai dificil pentru el?

M-am gândit că ştiam răspunsul la ultima mea întrebare. M-am tras de sub mâna lui Ian şi am rupt-o la fugă către ieşire.

— Wanda, a strigat Jamie după mine.

Cineva i-a zis să tacă. Nu auzeam paşi în urma mea. Probabil că au înţeles că era mai înţelept să mă lase să plec.

Coridorul era întunecat şi pustiu. Cu puţin noroc aş fi putut s-o şterg dincolo de pereţii marii grădini, în întuneric, cu nimeni să mă urmărească.

În tot timpul meu petrecut aici, singurul lucru pe care nu îl descoperisem era ieşirea. Părea ca şi când fusesem în tunelul timpului iar şi iar şi niciodată nu găseam nicio ieşire pe care să n-o fi explorat în cele din urmă în căutarea unui lucru sau al altuia. Mă gândeam la asta acum, în timp ce mă târam prin cele mai întunecate colţuri ale marii peşteri. Unde ar putea fi ieşirea? Şi m-am gândit aşa: dacă aş fi putut să rezolv acest puzzle, aş fi putut să plec?

Nu mă puteam gândi la nimic pentru care să merite să plec — cu siguranţă nu la deşertul care mă aştepta afară, dar nici la Căutătoare, nici la Vindecător, nici la Alinător, nici la viaţa mea de dinainte, care lăsase doar o impresie superficială asupra mea. Ceea ce conta cu adevărat pentru mine se găsea aici. Jamie. Totuşi, Jared, el m-ar omorî. Nici măcar nu-mi imaginam că aş putea pleca departe de niciunul din ei.

Şi Jeb. Ian. Aveam prieteni acum. Doc, Trudy, Lily. Wes, Walter, Heath. Ciudaţi oameni, care puteau trece cu vederea ceea ce eram şi puteau să vadă ceva ce nu trebuiau să omoare. Poate era doar curiozitatea, dar cu toate acestea, păreau dispuşi să-mi ţină partea împotriva celorlalţi din familia lor de supravieţuitori strâns legaţi între ei. Mi-am scuturat capul cu uimire când am simţit cu palma stânca aspră.

Îi auzeam pe ceilalţi în grotă. Departe de mine. Nu m-am oprit; nu mă puteau vedea aici, şi am găsit crevasa pe care o căutam.

La urma urmelor, nu exista decât un singur loc pentru mine unde aş fi putut să merg. Chiar şi dacă aş fi putut cumva ghici calea de evadare, tot pe calea asta aş fi mers. M-am târât în întunericul cel mai negru cu putinţă şi m-am grăbit pe drumul meu.

CAPITOLUL 27:
Nehotărâtă

AM PIPĂIT DRUMUL CĂTRE GAURA care reprezenta închisoarea mea.

Trecuseră săptămâni la rând de când fusesem jos în acest coridor anume; dar nu mă mai întorsesem aici din dimineaţa de după ce Jared plecase şi Jeb mă eliberase. Mi se părea că de vreme ce trăiam şi Jared era în peşteri, acesta era locul căruia îi aparţineam.

Nu era nicio lumină obscură care să mă întâmpine acum. Eram destul de sigură că mă aflam în ultima ramificaţie. Cotiturile şi răsucirile îmi erau încă vag cunoscute. Mâna mea brăzda peretele, cât de jos puteam să ajung, pipăind pentru a găsi deschizătura, în timp ce mă târâm înainte. Nu eram hotărâtă dacă să mă caţăr înapoi *în* gaura înghesuită, dar cel puţin mi-ar fi dat un indiciu, lămurindu-mă că mă aflam acolo unde voiam să fiu.

De fapt, nu prea aveam chef să locuiesc din nou în celula mea.

În clipa în care degetele mele au simţit marginea aspră a găurii, piciorul meu a întâlnit un obstacol şi m-am împiedicat, căzând în genunchi. Am întins mâinile să mă prind de ceva, şi ele au pătruns, cu zgomot, prin ceva care nu era piatră şi nici nu aparţinea acestui loc.

Zgomotul m-a făcut să tresar, iar obiectul neaşteptat m-a înspăimântat. Poate că am cotit greşit şi nu mă aflam deloc în apropierea găurii mele. Poate că mă aflam în spaţiul de locuit al cuiva. Am scormonit prin amintirile călătoriilor mele recente din mintea mea, întrebându-mă cum de am putut să mă încurc aşa de tare. În acelaşi timp ascultam să aud ceva reacţii la căderea mea zgomotoasă, străduindu-mă să păstrez o tăcere absolută în întunericul dens.

Nu era nimic — nicio reacţie, niciun sunet. Era doar întuneric, înăbuşeală şi umezeală, aşa cum fusese întotdeauna, şi atât de multă linişte, încât am ştiut că eram singură.

Cu grijă, încercând să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă, am încercat să pipăi în jurul meu.

Mâinile mele erau prinse de ceva. Mi le-am tras că să le eliberez şi am simţit conturul a ceva ce părea să fie o cutie de carton — o cutie de carton cu un înveliş de plastic subţire foşnitor deasupra, prin care trecuseră mâinile mele. Am pipăit de jur împrejurul interiorului cutiei şi am descoperit un strat de plastic şi mai foşnitor — dreptunghiuri mici care făceau mult zgomot când le atingeam. Mi-am tras mâinile repede, temându-mă că aş putea atrage atenţia asupra mea.

Mi-am amintit că eu crezusem că găsisem marginea găurii. Am pipăit la stânga mea şi am găsit mai multe mormane de cutii de carton în partea aceea. Am încercat să găsesc vârful movilei şi a trebuit să mă ridic în picioare ca să pot face asta — era la nivelul capului meu. Am continuat să pipăi până când am găsit peretele, şi apoi gaura, exact acolo unde credeam că se aflau. Am încercat să mă caţăr, ca să mă asigur că era cu adevărat acelaşi loc — o secundă pe podeaua aceea arcuită, şi aş fi ştiut cu siguranţă — dar n-am putut ajunge dincolo de deschizătură. Era de asemenea burduşită cu cutii.

Stându-mi în cale, am explorat cu palmele, mişcându-mă înapoi în coridor. Am descoperit că nu puteam pătrunde mai adânc în pasaj; era în întregime umplut cu misterioasele pătrate de carton.

Pe măsură ce bântuiam pe podea încercând să înţeleg, am simţit ceva diferit la pipăit de mulţimea de cutii. Era un material aspru, ca pânza de sac, un sac plin cu ceva greu care şi-a modificat forma cu un fâsâit uşor când l-am lovit cu piciorul. Am pipăit sacul cu palmele, mai puţin alarmată de sâsâit decât de fâsâitul plasticului — părea puţin probabil ca acest sunet să anunţe prezenta mea cuiva.

Deodată, totul a devenit clar. Mirosul a fost cel care m-a ajutat. În timp ce mă jucam cu materialul asemănător nisipului din sac, am simţit un iz de miros cunoscut. Acesta m-a dus înapoi în bucătăria mea goală

din San Diego, în partea de jos a dulapului, din partea stângă a chiuvetei mele. În mintea mea vedeam atât de clar sacul de boabe de orez, cupa din plastic pentru măsurat cu care scoteam orezul, şirurile de hrană conservată din spatele lui…

Odată ce mi-am dat seama că ceea ce atingeam era un sac de orez, am înţeles. La urma urmelor, eram în locul potrivit. Nu spusese Jeb că foloseau acest loc pentru a depozita? Şi nu tocmai se întorsese Jared dintr-un raid îndelungat? Acum, tot ceea ce jefuitorii furaseră în săptămânile în care fuseseră plecaţi era păstrat în acest loc ferit, până când putea să fie utilizat.

Mai multe gânduri mi-au trecut prin minte în acelaşi timp.

Mai întâi, mi-am dat seama că eram înconjurată de mâncare. Nu doar pâine aspră şi supă slabă de ceapă, ci *mâncare adevărată.* Undeva în această grămadă ar putea fi unt de arahide. Prăjiturele cu fulgi de ciocolată. Chipsuri de cartofi. *Cheetos.*

Chiar şi imaginându-mi că găsesc aceste lucruri, că le gust din nou, simţindu-mă sătulă pentru prima dată de când părăsisem civilizaţia, mă simţeam vinovată pentru că mă gândeam la aşa ceva. Jared nu-şi riscase viaţa şi nu-şi petrecuse săptămânile ascunzându-se şi furând ca să mă hrănească pe mine. Această mâncare era pentru ceilalţi.

De asemenea, mi-am făcut griji că poate nu era toată pradă. Ce ar fi dacă ar mai avea cutii de dosit? Ar fi Jared şi Kyle cei care le-ar aduce? Nu era nevoie de imaginaţie deloc ca să vizualizez scena care ar fi avut loc dacă m-ar fi găsit aici.

Dar nu era acesta motivul pentru care mă aflam aici? Nu era exact ceea ce-mi trebuia ca să fiu singură şi să mă gândesc?

M-am gârbovit lângă perete. Sacul de orez constituia o pernă decentă. Am închis ochii, deşi nu era necesar în întunericul ca de cerneală şi am pus la cale o consultare.

Bine, Mel, ce urmează acum?

Eram bucuroasă să aflu că era încă trează şi vigilentă. Opoziţia îi dădea puterea. Numai când lucrurile mergeau bine ea se îndepărta.

Priorităţile, a hotărât ea. *Ce e mai important pentru noi? Să rămânem în viaţă? Sau Jamie?*

Ştia răspunsul. *Jamie,* am afirmat eu, oftând tare. Sunetul respiraţiei mele era reverberat de pereţii negri.

De acord. Am putea să mai rezistăm o vreme dacă îi lăsăm pe Jeb şi pe Ian să ne apere. Îi va fi asta de folos?

Poate. I-ar fi mai rău dacă am renunţa? Sau dacă lăsăm asta la voia întâmplării doar ca să se sfârşească rău, ceea ce pare inevitabil?

Nu-i plăcea asta. O simţeam agitându-se, căutând alternative.

Încercăm, să evadăm? am sugerat.

Puţin probabil, a hotărât ea. *Şi pe urmă, ce o să facem acolo afară? Ce să le spunem* lor?

Ne-am imaginat împreună — cum aş explica lunile mele de absenţă? Aş putea minţi. Aş putea crea nişte poveşti alternative sau aş putea să le spun că nu-mi amintesc. Dar m-am gândit la faţa sceptică a Căutătoarei, cu ochii ei suspicioşi şi am ştiut că toate încercările mele de a găsi un subterfugiu ar fi fost sortite eşecului.

Ei ar crede că preiau eu controlul, a admis Melanie. *Apoi te-ar extrage pe tine şi ar pune-o pe* ea *înăuntru.*

M-am vânzolit, ca şi când o nouă poziţie pe podeaua de piatră m-ar putea îndepărta de idee, şi m-am înfiorat. Apoi am dus raţionamentul până la capăt. *Ea le-ar spune despre locul acesta şi Căutătorii ar veni.*

Ne-a cuprins groaza.

Sigur, am continuat. *Deci evadarea cade.*

Sigur, a şoptit ea, emoţia făcându-i gândul instabil.

Deci hotărârea e… repede sau încet. Ce i-ar face mai puţin rău?

Părea că dacă mă concentram asupra lucrurilor practice, aş fi putut cel puţin să vorbesc cu oarecare detaşare, cam ca la o discuţie de afaceri. Melanie a încercat să-mi imite efortul.

Nu sunt sigură. Pe de-o parte, în mod logic, cu cât noi trei suntem mai mult împreună, cu atât mai dură ar fi… separarea noastră pentru el. Apoi, din nou, dacă nu luptăm, şi pur şi simplu renunţăm… nu i-ar fi pe plac. S-ar simţi trădat de noi.

Am cântărit ambele alternative pe care le-a prezentat, încercând să fiu raţională.

Deci… repede, dar trebuie să ne străduim ca să nu murim?

Hai să luptăm, a afirmat ea pe un ton fioros.

Să luptăm. Grozav. Am încercat să-mi imaginez asta: violenţă contra violenţă. Ridicându-mi mână să lovesc pe cineva. Puteam alcătui cuvintele, dar nu şi imaginea mentală.

Poţi să o faci, m-a încurajat ea. *Te voi ajuta.*

Mulţumesc, dar mai bine nu. Trebuie să existe şi o altă cale.

Nu te înţeleg, Wanda. Ai renunţa la specia ta cu totul, eşti gata să mori pentru fratele meu, eşti îndrăgostită de bărbatul pe care eu îl iubesc şi care are de gând să ne omoare, şi totuşi nu vrei să renunţi la deprinderile care nu-şi au locul aici.

Sunt cine sunt, Mel. Nu pot să schimb asta, deşi orice altceva se poate schimba. Tu te bizui pe tine; lasă-mă să fac şi eu la fel.

Dar dacă vrem să…

Ar fi continuat să se certe cu mine, dar am fost întrerupte.

Un sunet ca de încălţăminte frecată pe piatră s-a auzit cu ecou de undeva din josul coridorului.

Am îngheţat — toate funcţiile trupului meu se opriseră, în afară de inimă, şi chiar şi ea funcţiona anapoda — şi am ascultat. Speranţa că doar mi se păruse că aud sunetul a fost de scurtă durată. În câteva secunde am auzit paşi venind încoace.

Melanie şi-a păstrat calmul, în vreme ce eu aproape m-am panicat.

Ridică-te în picioare, a ordonat ea.

De ce?

N-ai să lupţi, dar poţi să fugi. Trebuie să încerci ceva — pentru Jamie.

Am început să respir din nou, încet şi superficial. Încet, m-am rostogolit înainte, până ce am reuşit să mă ridic în picioare. Adrenalina îmi circula prin muşchi, făcându-i să se contracte şi să mă furnice. Aş putea fi mai rapidă decât majoritatea celor care ar vrea să mă prindă, dar încotro să alerg?

— Wanda? a şoptit cineva încetişor. Wanda, eşti aici? Eu sunt.

Vocea sa se frânse şi l-am recunoscut.

— Jamie, am spus pe un ton aspru. Ce faci aici? Ţi-am spus că am nevoie să fiu singură.

Uşurarea făcuse ca vocea sa să fie joasă, dar acum tonalitatea crescu.

— Cu toţii te caută. Adică, ştii tu, Trudy, Lily şi Wes — *aceşti* toţi. Numai că nu trebuie să-şi dea seama nimeni ce facem noi. Nimeni nu trebuie să ştie că lipseşti. Jeb are din nou arma. Ian e cu Doc. Când va fi liber Doc, va vorbi cu Jared şi Kyle. Toţi îl ascultă pe Doc. Deci nu trebuie să te ascunzi. Cu toţii sunt ocupaţi şi probabil că tu eşti obosită.

Pe măsura ce îmi explica, Jamie a continuat să se mişte până când degetele sale întâlniră braţul meu şi apoi palma.

— Nu chiar mă *ascund,* Jamie. Ţi-am spus că trebuie să mă gândesc.

— Ai putea să gândeşti şi cu Jeb acolo, nu-i aşa?

— Unde vrei să mă duc? Înapoi în camera lui Jared? Pentru că acolo ar trebui să fiu.

— Nu mai e nevoie.

Încăpăţânarea cunoscută îşi făcu loc în vocea sa.

— De ce sunt cu toţii ocupaţi? am întrebat, ca să îi distrag atenţia. Ce face Doc?

Încercarea mea a fost lipsită de succes; n-a răspuns.

După un minut de tăcere, i-am atins obrazul.

— Uite, ar trebui să fii cu Jeb. Spune-le celorlalţi să înceteze să mă mai caute. Am să mai pierd vremea puţin pe aici.

— Nu poţi dormi aici.

— Am mai făcut-o şi altă dată.

Am simţit cum capul său tremură în mâna mea.

— Mă duc să-ţi aduc saltele şi perne măcar.

— Nu-mi trebuie decât una.

— Nu stau cu Jared atât timp cât e un astfel de ticălos.

Am mormăit în sinea mea:

— Atunci stai cu Jeb şi sforăiturile lui. Locul tău e cu ei, nu cu mine. Locul meu e acolo unde vreau eu să fiu.

Gândul ameninţător că Kyle ar putea să mă găsească aici era încă viu în mintea mea. Dar acest argument nu ar face decât să-l facă pe Jamie să se simtă responsabil de protecţia mea.

— Bine, dar trebuie să obţii permisiunea lui Jeb.

— Mai târziu. N-am de gând să-l plictisesc pe Jeb în seara asta.

— Ce face Jeb?

Jamie nu mi-a răspuns. Abia acum mi-am dat seama că în mod deliberat nu-mi răspunsese la această întrebare nici prima dată. Era ceva ce el nu voia să-mi spună. Poate că şi ceilalţi erau ocupaţi încercând să mă găsească pe mine. Poate că întoarcerea acasă a lui Jared îi readusese la părerea lor iniţială despre mine. Aşa păruse acolo, în bucătărie, când îşi plecaseră capetele şi mă priviseră cu un fel de vinovăţie ascunsă.

— Jamie, ce se întâmplă? am insistat eu

— Nu ar trebui să îţi spun, a murmurat el. Şi nici n-am s-o fac.

Braţele lui îmi înconjurau talia, iar faţa şi-o apăsase pe umărul meu.

— O să fie totul bine, mi-a promis el cu o voce plină.

L-am bătut pe spate şi mi-am trecut degetele prin coama lui încâlcită.

— Bine, am spus, fiind de acord să-i accept tăcerea. La urma urmelor, aveam şi eu secretele mele, nu-i aşa? Nu fi supărat, Jamie. Orice va să fie, va fi spre binele nostru. Îţi va fi şi ţie bine.

Rostind aceste cuvinte, mi le-aş fi dorit adevărate.

— Nu ştiu ce să sper, a şoptit el.

Privind absent în întuneric, încercând să înţeleg ceea ce nu voia să-mi spună, o licărire slabă mi-a atras privirea către capătul îndepărtat al coridorului — slabă, dar evidentă în peştera întunecată.

— Şşş, am răsuflat eu. Vine cineva. Repede, ascunde-te după cutii!

Capul lui Jamie a ţâşnit spre lumina galbenă care devenea tot mai strălucitoare cu fiecare secundă. Am ascultat cu atenţie să aud şi paşii însoţitori, dar n-am auzit nimic.

— N-am de gând să mă ascund, a spus el dintr-o suflare. Wanda, treci în spatele meu!

— Nu!

— Jamie! a strigat Jared. Ştiu că te-ai întors aici!

Am simţit că mi se taie picioarele, şi aşa amorţite. Chiar trebuia să fie Jared? Ar fi fost cu mult mai uşor pentru Jamie dacă Kyle ar fi fost cel care mă omora.

— Pleacă! a ţipat Jamie ca răspuns.

Lumina galbenă se apropie repede şi deveni un cerc pe peretele îndepărtat.

Jared pândea de după colţ cu lanterna din mâna sa măturând înainte şi înapoi pe podeaua de piatră. Era din nou curat, purtând o cămaşă roşu spălăcit, pe care am recunoscut-o — atârnase în încăperea unde locuisem timp de câteva săptămâni, şi astfel reprezenta o privelişte familiară. Chipul său era, de asemenea, familiar avea exact aceeaşi expresie pe care o avusese încă din prima clipă când apărusem eu pe aici.

Fascicolul lanternei m-a izbit în faţă, orbindu-mă; ştiam că lumina se reflecta strălucitor în argintul din spatele ochilor mei, pentru că l-am simţit pe Jamie tresăltând — o mică tresărire, şi apoi a stat pe poziţie mai decis decât înainte.

— Pleacă de lângă ea! a urlat Jared.

— Taci din gură! i-a replicat ţipând Jamie. Tu n-o cunoşti! Las-o-n pace!

Se agăţa de mine, şi asta în timp ce eu încercam să-i descleştez mâinile.

Jared a intrat ca un taur înfuriat. L-a înşfăcat pe Jamie de spatele cămăşii sale cu o mână şi l-a smuls de lângă mine. Strângea în mână un pumn de material şi îl zgâlţâia pe băiat în timp ce ţipa:

— Eşti un idiot! Nu-ţi dai seama că te foloseşte?

Instinctiv, m-am băgat în spaţiul îngust dintre ei. După cum intenţionasem, mişcarea mea l-a făcut să-i dea drumul lui Jamie. N-am vrut şi nici nu am avut nevoie de ceea ce s-a mai întâmplat — modul în care mirosul său cunoscut mi-a asaltat simţurile, felul în care conturul pieptului său se simţea sub palmele mele.

— Lasă-l pe Jamie în pace, am spus eu, dorindu-mi ca măcar o dată să pot să fiu ceva mai mult, aşa cum Melanie ar fi vrut ca mâinile mele să fi putut fi mai puternice acum, ca vocea mea să fi putut să fie mai tare.

Mi-a prins încheieturile mâinilor cu o singură mână şi s-a folosit de aceasta ca de o pârghie ca să mă

arunce de lângă el, spre perete. Impactul m-a luat prin surprindere şi m-a lăsat fără răsuflare. M-am dezlipit de perete, căzând pe podea, aterizând din nou peste cutii, producând şi mai multe zgomote foşnitoare, căci am intrat în mai multe straturi de celofan.

Pulsul îmi bubuia în cap, aşa cum zăceam într-o poziţie ciudată, aplecată peste cutii şi pentru o clipă am văzut luminiţe ciudate trecând prin faţa ochilor mei.

— Laşule, a ţipat Jamie către Jared. Nu ţi s-ar întâmpla nimic dacă i-ai cruţa viaţa! De ce nu poţi s-o laşi în pace?

Ani auzit cutiile deformându-se şi am simţit mâinile lui Jamie pe braţul meu.

— Wanda? Eşti bine, Wanda?

— Bine, am şoptit eu, ignorând bubuitul din capul meu.

Îi vedeam faţa nerăbdătoare, ca o ameninţare pentru mine, luminată de lanterna, pe care probabil că Jared o scăpase.

— Ar trebui să pleci acum Jamie, am şoptit. Fugi!

Jamie a dat fioros din cap că nu.

— Nu te *apropia* de ăsta! a urlat Jared.

Am privit cum Jared l-a înşfăcat pe Jamie de umăr ghemuit lângă mine, şi l-a ridicat smucindu-l. Cutiile astfel deplasate au căzut peste mine, ca o mică avalanşă. M-am rostogolit, acoperindu-mi capul cu braţele. O cutie grea m-a lovit între omoplaţi şi am urlat de durere.

— Încetează să o mai răneşti! a urlat Jamie.

Deodată s-a auzit un sunet ascuţit de ceva crăpând şi cineva a gemut.

M-am luptat ca să mă trag afară de sub cartonul greu, ridicându-mă ameţită pe coate.

Jared avea una dintre palme peste nas, şi ceva închis la culoare îi picura peste buze. Ochii săi erau larg deschişi datorită surprizei. Jamie şedea în faţa lui, cu ambele mâini strânse pumn şi încruntându-se fioros.

Fruntea lui Jamie se descreţea încet, în timp ce Jared îl privea uluit. Durerea luă locul încruntăturii — durerea şi sentimentul atât de profund de a fi, încât rivaliza cu expresia lui Jared din bucătărie.

— Nu eşti bărbatul pe care l-am crezut, a şoptit Jamie.

S-a uitat la Jared, ca şi cum acesta era undeva foarte departe, ca şi cum între ei era un zid, iar el, ar fi fost complet izolat pe partea sa.

Cu ochii înotându-i în lacrimi, Jamie şi-a întors capul, ruşinat de a-şi fi arătat slăbiciunea în faţa lui Jared. S-a îndepărtat rapid, cu mişcări smucite.

Am încercat, a gândit cu tristeţe Melanie. O durea inima din cauza copilului, chiar dacă tânjea ca eu să-mi întorc ochii spre bărbat. I-am oferit ceea ce-şi dorea.

Jared nu se uita la mine. Se holba la întunericul în care dispăruse Jamie, încă acoperindu-şi nasul cu palma.

— Au, *la naiba!* a strigat el deodată. Jamie! Vino înapoi!

Niciun răspuns.

Jared mi-a aruncat o privire goală — m-am dat înapoi de teamă, deşi furia sa părea să fi pălit şi apoi şi-a ridicat lanterna şi a pornit hotărât după Jamie, dând deoparte cu piciorul o cutie din calea sa.

— Îmi pare rău, bine? Nu plânge, puştiule!

A mai strigat şi alte scuze când a dat colţul, lăsându-mă să zac în întuneric.

Pentru un moment lung, tot ce am putut să fac a fost să respir. M-am concentrat pe aerul care îl inspiram, apoi pe care îl expiram, apoi iar pe cel pe care îl inspiram. După ce am simţit că stăpâneam acest capitol am lucrat la a mă ridica de pe podea. A durat câteva secunde să-mi amintesc cum să-mi mişc picioarele şi, chiar şi aşa, acestea tremurau şi ameninţau să se prăbuşească sub mine, aşa că m-am sprijinit iar de perete, alunecând de-a lungul lui, până când mi-am găsit perna umplută cu orez. M-am prăbuşit acolo şi am început să iau act de starea mea.

Nimic nu era rupt — cu excepţia, poate, a nasului lui Jared. Am dat din cap uşurel. Jamie şi Jared n-ar trebui să se bată. Le-am pricinuit atâta de multă agitaţie şi nefericire. Am oftat şi m-am întors la ale mele. Simţeam o zonă dureroasă întinsă în mijlocul spatelui meu şi îmi simţeam obrazul jupuit şi umed, acolo unde se lovise de perete. Mă înţepa când îl atingeam şi simţeam curgând un lichid călduţ pe degetele mele. Totuşi, asta era cel mai rău. Celelalte vânătăi şi zgârieturi era neimportante.

Când mi-am dat seama de asta am fost pe neaşteptate copleşită de un sentiment de uşurare.

Trăiam. Jared avusese şansa să mă omoare şi nu se folosise de ea. În loc de asta fugise după Jamie ca să îndrepte lucrurile dintre ei. Aşa că orice rău aş fi cauzat relaţiei lor, nu era probabil de nereparat.

Fusese o zi lungă — ziua îmi păruse lungă şi înainte ca Jared şi ceilalţi să fi apărut. Şi asta părea să se fi întâmplat cu secole în urmă. Am închis ochii chiar acolo unde mă aflam şi am adormit pe orez.

CAPITOLUL 28:
Neiluminată

Eşti dezorientat când te trezeşti în întuneric absolut. În ultimele luni mă obişnuisem ca soarele să-mi spună că e dimineaţă. La început am crezut că încă era noapte, dar apoi, simţind înţepăturile de pe faţa mea şi durerea de spate, mi-am amintit unde mă aflam.

Lângă mine am auzit sunetul unei respiraţii liniştite şi egale. Nu m-a înspăimântat întrucât era cel mai cunoscut dintre sunetele de pe aici. N-am fost surprinsă că Jamie se strecurase înapoi şi că dormise lângă mine noaptea trecută.

Poate că schimbarea din respiraţia mea l-a trezit; poate că programele noastre se sincronizaseră. Dar la câteva secunde după ce mă trezisem, el suspină uşor.

— Wanda? şopti el.

— Sunt chiar aici.

Oftă uşurat.

— E foarte întuneric aici, a spus el.

— Da.

— Crezi că e timpul pentru micul dejun?

— Nu ştiu.

— Mi-e foame. Hai să mergem să vedem.

Nu i-am răspuns.

El a interpretat tăcerea mea într-un mod corect, aşa cum trebuia.

— Nu trebuie să te ascunzi aici, Wanda, a spus el cinstit, după ce aşteptase o clipă ca eu să vorbesc. Am vorbit cu Jared noaptea trecută. Are de gând să nu se mai ia de tine — mi-a făgăduit.

Aproape că am zâmbit. Să se ia de mine.

— Ai să vii cu mine? a insistat Jamie.

Mâna sa a găsit-o pe a mea.

— Este chiar ceea ce vrei ca eu să fac? am întrebat pe un ton scăzut.

— Da. Totul va fi aşa cum a fost la început.

Mel? Aşa e cel mai bine?

Nu ştiu. Era sfâşiată. Ştia că nu putea să fie obiectivă; voia să-l vadă pe Jared.

Ştii, asta e o nebunie.

Nu-i o nebunie atât de mare. Ca faptul că şi tu vrei să-l vezi.

— Bine, Jamie, am fost eu de acord. Dar să nu te superi când nu va fi ca la început, bine? Dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă… Ei bine, să nu fii surprins.

— O să fie bine. O să vezi.

L-am lăsat pe el să ne conducă să ieşim din întuneric, trăgându-mă după el, de mâna de care încă mă ţinea. Păşeam ţeapăn când am intrat în grădina peşterii; azi nu putea fi sigură de reacţia nimănui faţă de mine. Cine ştie ce se spusese cât timp dormisem?

Dar grădina era goală, deşi soarele strălucea pe cerul dimineţii. Era reflectat de sutele de oglinzi care pentru moment mă orbeau.

Jamie nu era interesat de peştera goală. Ochii lui erau aţintiţi asupra feţei mele şi îşi supse dinţii şuierător când lumina îmi atinse obrajii.

— Oh, gemu el. Te simţi bine? Te doare rău?

Mi-am atins faţa uşurel. Pielea o simţeam aspră. Murdărie închegată în sânge. Unde mă atingeam cu degetele, simţeam pielea vibrând.

— E bine, am şoptit; peştera goală m-a făcut să fiu prudentă n-am vrut să vorbesc prea tare. Unde sunt cu toţii?

Jamie a ridicat din umeri, cu ochii încă aţintiţi asupra feţei mele.

— Ocupaţi, cred.

Nu şi-a coborât tonul vocii.

Asta mi-a reamintit de noaptea trecută, de secretul pe care nu a vrut să mi-l spună. M-am încruntat.

Ce crezi că nu ne spune?

Tu ştii ceea ce ştiu şi eu, Wanda.

Tu eşti om. N-ar trebui să ai intuiţie sau ceva de genul ăsta?

Intuiţie? Intuiţia mea îmi spune că nu cunoaştem locul ăsta atât de bine cum credeam, a spus Melanie.

M-am gândit că suna ameninţător.

A fost aproape o uşurare să aud sunetele normale ale orei de masă venind dinspre culoarul bucătăriei. Nu voiam să văd pe nimeni în mod special — pe lângă dorul de a-l vedea pe Jared, desigur — dar tunelele nepopulate, combinat cu faptul că ştiam că ceva îmi era ascuns, m-a făcut să fiu arţăgoasă.

Bucătăria nu era nici pe jumătate plină — o ciudăţenie pentru această oră a dimineţii. Dar de-abia am observat asta, deoarece mirosul care venea dinspre cuptorul de piatră mi-a şters orice gând.

— Ooo, a mormăit Jamie. Ouă!

Jamie mă trăgea mai repede acum şi nu aveam nicio reţinere în a ţine pasul cu el. Ne-am grăbit cu burţile chiorăind către tejgheaua de lângă cuptorul unde Lucina, mama, şedea cu un polonic din plastic în mână. De regulă, la micul dejun, era cu autoservire, dar asta se întâmpla când micul dejun însemna chifle tari.

Îl privea doar pe băiat în timp ce vorbea.

— Erau mai gustoase în urmă cu o oră.

— Vor fi la fel de gustoase şi acum, rosti Jamie pe un ton entuziast. Au mâncat toţi?

— Cam da. Cred că i-au dus o tavă lui Doc şi celorlalţi…

Lucina şi-a curmat brusc propoziţia, aruncându-mi pentru prima dată o privire; şi-a îndreptat ochii spre mine şi Jamie. N-am priceput expresia care i-a traversat faţa Lucinei. A dispărut prea rapid, înlocuită de altceva, pe măsură ce-mi evalua noile semne de pe faţă.

— Cât a mai rămas? a întrebat Jamie.

Curiozitatea sa suna uşor forţat acum.

Lucina s-a întors şi s-a aplecat, scoţând o tigaie de metal de pe pietrele încinse de pe fundul cuptorului şi mânuind un polonic.

— Cât vrei Jamie? E destul, i-a spus ea, fără să se întoarcă.

— Prefă-te că aş fi Kyle, a zis el râzând.

— Atunci să fie o porţie de mărimea Kyle, a spus Lucina, dar când a zâmbit, ochii ei erau nefericiţi.

A umplut cu vârf unul dintre castroanele de supă cu scrob aproape ca un cauciuc, s-a ridicat în picioare şi i l-a înmânat lui Jamie.

M-a privit din nou şi am înţeles pentru ce fusese *această* privire.

— Hai să stăm aici, Jamie, am spus, împingându-l de lângă tejghea.

El m-a privit uimit.

— Tu nu vrei deloc?

— Nu, eu sunt…

Era cât pe ce să spun „bine“, când stomacul meu neascultător deveni zgomotos.

— Wanda?

— S-a uitat la mine, apoi înapoi la Lucina, care stătea cu braţele încrucişate la piept.

— Am să iau numai pâine, am murmurat, încercând să-l îndepărtez.

— Nu. Lucina, care e treaba?

S-a uitat la ea, aşteptând. Ea nu s-a mişcat.

— Dacă ai terminat aici, preiau eu, a propus el, ochii săi îngustându-se şi gura arătându-i încăpăţânarea.

Lucina a ridicat din umeri şi a pus polonicul pe tejgheaua de piatră. S-a îndepărtat uşor, fără să mă mai privească.

— Jamie, am murmurat dintr-o suflare. Această mâncare nu e pentru mine. Jared şi ceilalţi nu şi-au riscat vieţile ca eu să pot avea ouă la micul dejun. Mi-e de ajuns doar pâinea.

— Nu fi proastă, Wanda, a spus Jamie. Tu locuieşti aici acum, la fel ca noi toţi ceilalţi. Nimeni nu se supără când le speli hainele sau le coci pâinea. Şi, în plus, aceste ouă n-or să mai reziste mult. Dacă nu le mănânci, vor fi aruncate.

Simţeam că toţi ochii din încăpere sunt aţintiţi asupra mea.

— Unii ar prefera asta, am spus şi mai încet.

Nimeni n-ar fi putut să mă audă, în afară de Jamie.

— Las-o baltă, a mârâit Jamie. A sărit peste tejghea, a umplut alt vas cu ouă şi apoi l-a împins către mine. Ai să mănânci şi ultima firimitură, mi-a spus el hotărât.

Am privit vasul. Gura îmi lăsa apă. Am împins ouăle câţiva centimetri mai încolo şi pe urmă mi-am pus braţele la piept.

Jamie s-a încruntat.

— Bine, a spus el şi a împins vasul său dincolo de tejghea. Dacă tu nu mănânci, nu mănânc nici eu.

Burta sa a chiorăit tare. Şi-a strâns şi el braţele la piept.

Ne-am uitat lung unul la celălalt timp de două minute lungi şi burţile noastre fremătau când inhalam mirosul de ouă. Din când în când, privea cu coada ochiului la mâncare. Asta m-a învins — privirea sa care tânjea.

— Bine, am pufnit.

I-am împins vasul înapoi către el şi l-am recuperat pe al meu.

A aşteptat până când eu am luat prima înghiţitură, înainte să se atingă de porţia lui. Am mormăit de plăcere când am simţit gustul pe limbă. Ştiam că ouăle reci şi cu aspect de cauciuc nu erau cel mai bun lucru pe care îl gustasem vreodată, dar aşa simţeam. Acest corp trăia pentru prezent. Jamie a avut o reacţie similară. Şi apoi a început să-şi îndese mâncarea în gură atât de repede, încât părea că nu are timp să respire. L-am privit ca să mă asigur că nu se îneacă.

Eu mâncam mult mai încet, sperând că voi putea să-l conving să mai mănânce ceva şi de la mine când avea să-şi termine porţia lui.

Atunci a fost clipa când, cu mica noastră ciondăneală terminată şi cu stomacul satisfăcut, am observat în cele din urmă atmosfera din bucătărie.

M-aş fi aşteptat, cu bucuria ouălor de la micul dejun, după luni întregi de monotonie, mai mult la un fel de sentiment de sărbătoare. Dar atmosfera era sumbră, şi toate conversaţiile purtate în şoaptă. Era cumva aceasta o reacţie la scena din seara precedentă? Am scrutat încăperea, încercând să înţeleg.

Oamenii *mă priveau,* câţiva ici şi colo, dar ei nu erau singurii care vorbeau în şoaptă, cu seriozitate, iar ceilalţi nu mă băgau deloc în seamă. În plus, niciunul dintre ei nu părea mânios, vinovat, încordat sau în altă stare de spirit la care m-aş fi aşteptat.

Nu, ei erau *trişti.* Disperarea era întipărită pe fiecare faţă din încăpere. Sharon a fost ultima persoană pe care am remarcat-o, mâncând într-un colţ îndepărtat, fiind de una singură, ca de obicei. Părea atât de liniştită, mâncându-şi mecanic micul dejun, încât nu i-am văzut lacrimile curgându-i şiroaie pe faţă. Îi cădeau pe

mâncare, dar ea continua să mănânce ca şi când nu putea să le observe.

— E ceva în neregulă cu Doc? i-am şoptit lui Jamie, înfricoşată deodată.

Mă întrebam dacă eram paranoică — poate că asta n-avea nimic de-a face cu mine. Tristeţea din încăpere părea să facă parte dintr-o altă dramă umană din care fusesem exclusă. Asta era ceea ce îi ţinea ocupaţi pe toţi ceilalţi? Avusese loc un accident?

Jamie a privit-o pe Sharon şi a oftat înainte să-mi răspundă.

— Nu, Doc e bine.

— Mătuşa Maggie? E rănită?

A clătinat din cap.

— Unde-i Walter? am întrebat, încă şoptind.

Am simţit o nelinişte muşcătoare când m-am gândit la răul care ar putea să cadă asupra unuia dintre tovarăşii mei de aici, chiar şi asupra celor care mă urau.

— Nu ştiu. E bine, sunt sigur de asta.

Mi-am dat seama acum că şi Jamie era la fel de trist ca şi ceilalţi de aici.

— Ce s-a întâmplat, Jamie? De ce eşti supărat?

Jamie a privit în jos la ouăle sale, mâncându-le acum încet, în mod deliberat, şi nu mi-a răspuns.

Am terminat în tăcere. Am încercat să-i pasez ceea ce îmi rămăsese în vas, dar s-a încruntat atât de tare, încât am luat vasul înapoi şi am mâncat tot, fără să mai opun rezistenţă. Am adăugat şi vasele noastre în ligheanul mare de plastic cu vase murdare. Era plin, aşa încât l-am luat de pe tejghea. Nu eram foarte sigură ce urma să se întâmple în peşteri astăzi, dar vasele ar trebui să fie o ocupaţie sigură.

Jamie a venit cu mine, fiind cu ochii-n patru. Nu mi-a plăcut asta. Nu i-aş fi permis să se comporte ca bodyguardul meu dacă s-ar fi ivit ocazia. Dar apoi, pe când ne croiam drumul în marginea câmpiei mari, bodyguardul meu obişnuit m-a descoperit, aşa încât întrebarea cine mă apără a devenit un subiect de controversă.

Ian era murdar. Praful cafeniu-deschis îl acoperea din cap până în călcâie, mai întunecat acolo unde era umezit cu transpiraţie.

Dârele cafenii de pe faţa sa nu puteau ascunde oboseala întipărită acolo. N-am fost surprinsă să văd că şi el era cu moralul la pământ ca şi ceilalţi. Dar praful m-a făcut curioasă. Nu era praful negru-purpuriu din peşteri. Ian fusese afară în această dimineaţă.

— Iată-te, a murmurat el când ne-a văzut. Se plimba băţos, picioarele sale lungi tăind distanţa cu paşi nerăbdători. Când a ajuns la noi, n-a încetinit, mai degrabă m-a prins pe mine de sub braţ şi m-a grăbit înainte. Hai să intrăm un pic aici.

M-a împins în gura tunelului îngust, care ducea către câmpia de est, unde porumbul era aproape copt. Nu m-a condus prea departe, doar în întunericul în care nu puteam fi văzuţi din încăperea mare. Am simţit mâna lui Jamie odihnindu-se uşor pe celălalt braţ al meu.

După o jumătate de minut, s-au auzit ecourile unor voci profunde din marea grotă. Nu păreau violente — erau sumbre, la fel de deprimate ca şi feţele pe care le întâlnisem în această dimineaţă. Vocile ne-au depăşit, aproape de crăpătura în care ne ascundeam, şi mâna lui Ian s-a încordat pe cotul meu, degetele sale apăsând în carnea de deasupra osului. Am recunoscut vocile lui Jared şi Kyle. Melanie s-a încordat împotriva voinţei mele şi voinţa mea era oricum insuficientă. Ambele doream să-i vedem chipul lui Jared. A fost un lucru bun că Ian ne reţinea aici.

— …Nu ştiu de ce îi permitem să mai încerce. Când s-a terminat, s-a terminat, l-am auzit pe Jared spunând.

— El chiar a crezut că a rezolvat-o de data asta. Era atât de sigur… Oh, ei bine. Vor merita toate acestea dacă într-o zi el îşi va da seama, l-am auzit pe Kyle dezaprobând.

— *Dacă,* a mârâit Jared. Cred că e bine că am găsit acel brandy. Doc o să sufle tot până la căderea nopţii, în ritmul în care merge.

— O să crape destul de repede, spuse Kyle, vocea sa începând să pălească în depărtare. Aş vrea ca Sharon să…

Şi apoi n-am mai auzit nimic.

Ian a aşteptat până când vocile s-au pierdut complet, şi apoi încă vreo câteva minute, înainte să-mi dea drumul la braţ, într-un sfârşit.

— Jared a făgăduit, a murmurat Jamie.

— Mda, dar Kyle n-a făcut-o, răspunse Ian.

Au păşit din nou în lumină. I-am urmat la mică distanţă în spatele lor, nu prea sigură de ceea ce simţeam.

Ian a remarcat pentru prima dată ce căram.

— Fără vase acum, mi-a spus. Să le dăm o şansă să fie curăţate şi să o luăm din loc.

M-am gândit să-l întreb de ce era murdar, dar probabil, ca şi Jamie, ar refuza să-mi răspundă. M-am întors să privesc lung la tunelul care ducea către râuri, speculând.

Ian a scos un sunet supărat.

M-am uitat înapoi la el, înspăimântată, apoi mi-am dat seama ce-l supărase — abia atunci mi-a văzut faţa.

Şi-a ridicat mâna ca şi când ar fi vrut să-mi prindă bărbia, dar m-am eschivat şi a abandonat ideea.

— Asta îmi face greaţă, a spus el, şi vocea sa chiar suna ca şi când ar fi fost îngreţoşat. Şi, mai rău, gândindu-mă că dacă n-aş fi rămas în urmă, aş fi putut să fiu cel care ar fi făcut-o…

Am clătinat din cap.

— Nu-i nimic, Ian.

— Eu nu sunt de acord cu *asta,* şi apoi i s-a adresat lui Jamie. Probabil că ar trebui să mergi la şcoală. Este mai bine să revenim la normal pe cât de curând posibil.

Jamie a mormăit:

— Sharon va fi un *coşmar* astăzi.

Ian a zâmbit.

— E timpul să încasezi una pentru echipă, puştiule. Nu te invidiez.

Jamie a oftat şi a lovit pământul.

— Stai cu ochii pe Wanda.

— Aşa voi face.

Jamie a luat-o din loc târându-şi picioarele şi aruncând priviri înapoi către noi, la fiecare câteva secunde, până când a dispărut într-un alt tunel.

— Dă-mi mie alea, a zis Ian, luându-mi ligheanul cu vase înainte să pot răspunde.

— Nu erau prea grele pentru mine, i-am spus.

A zâmbit iar.

— Mă simt caraghios stând aici, cu braţele goale, în timp ce tu cari astea cu tine. Trece-o la galanterii.

Haida. Hai să mergem să ne relaxăm undeva, să le ieşim din cale, până când drumul va fi liber.

Cuvintele lui m-au tulburat şi l-am urmat în tăcere. De ce ar trebui să fie galant cu mine?

El a mers tot drumul către lanul de porumb şi apoi prin lan, păşind în partea joasă a brazdei, între tulpini. L-am urmat, mergând în spatele lui, până când s-a oprit undeva în mijlocul câmpului, unde a pus farfuriile deoparte şi s-a întins pe pământ.

— Ei bine, aici nu suntem în calea lor, am spus, aşezându-mă pe pământ, lângă el şi încrucişându-mi picioarele. Dar n-ar trebui să muncim?

— Munceşti prea mult, Wanda. Eşti singura care niciodată nu-şi ia o zi liberă.

— Asta-mi oferă şansa să am ceva de făcut, am murmurat.

— Cu toţii am luat o pauză azi. Aşa că ai putea şi tu.

L-am privit curioasă. Lumina provenind de la oglinzi arunca umbre duble printre tulpinile de porumb şi acestea se încrucişau asupra lui ca dungile zebrei. Sub umbre şi murdărie, faţa sa era obosită.

— Arăţi de parcă ai tot muncit.

Ochii săi s-au îngustat.

— Dar mă odihnesc acum.

Jamie nu vrea să-mi spună ce se întâmplă, am murmurat.

— Nu. Şi nici eu. A oftat. Oricum e ceva ce n-ai vrea să ştii.

Am privit praful cafeniu-purpuriu de pe pământ, în timp ce stomacul meu se crispa şi se răsucea. Mă gândeam că nu poate fi nimic mai rău decât să nu ştii, dar poate că îmi lipsea imaginaţia.

— Nu prea e cinstit, a spus Ian după un moment de tăcere, dat fiind că eu nu-ţi răspund la întrebări, dar te superi dacă eu te întreb ceva?

Am acceptat propunerea.

— Întreabă.

N-a vorbit imediat, aşa încât m-am uitat să văd motivul ezitării sale. Privea fix în jos acum, uitându-se la praful care făcea dâre pe dosul palmelor sale.

— Nu eşti o mincinoasă. Ştiu asta acum, spuse el liniştit. Şi te voi crede, oricare va fi răspunsul tău.

Am aşteptat iar, în timp ce el continua să-şi privească mizeria de pe piele.

— N-am crezut povestea lui Jeb la început, dar el şi Doc sunt aproape convinşi… Wanda? întrebă el, uitându-se cercetător la mine. Ea e încă cu tine înăuntru? Fata al cărei trup îl porţi?

Acesta nu mai era doar secretul meu — atât Jamie, cât şi Jeb cunoşteau adevărul. Şi nici nu era secretul care să fi contat cu adevărat. Oricum, aveam încredere că Ian nu o să meargă să îl divulge oricui ar fi vrut să mă omoare pentru el.

— Da, i-am spus. Melanie e încă aici.

El a încuviinţat din cap uşurel.

— Cum este? Pentru tine? Pentru ea?

— Este… frustrant, pentru ambele. La început aş fi dat orice ca ea să fi dispărut aşa cum ar fi trebuit. Dar acum eu… eu m-am obişnuit cu ea. Am zâmbit strâmb. Uneori e drăguţ să ai companie. E mai greu pentru ea. Ea e prizonieră în mai multe feluri. Încuiată în capul meu. Totuşi ea preferă captivitatea dispariţiei.

— N-am ştiut că avea de ales.

— N-a avut la început. N-a avut până când rasa voastră n-a descoperit ce se întâmplase şi n-au şi început să opună rezistenţă. Asta pare să fie cheia — să ştii ce urmează să se întâmple. Oamenii care au fost luaţi prin surprindere, n-au ripostat.

— Şi dacă eu aş fi fost prins?

Am evaluat expresia sa mândră — flacăra din ochii săi strălucitori.

— Mă îndoiesc că vei dispărea. Lucrurile s-au schimbat totuşi. Acum când prind adulţi maturi, nu-i oferă ca gazde. Prea multe probleme. Am zâmbit din nou pe jumătate. Probleme ca ale *mele.* Înmuindu-mă, ajungând să-mi compătimesc gazda, rătăcindu-mă…

A cumpănit o vreme, uneori privindu-mi faţa, alteori uitându-se la tulpinile de porumb, iar alteori la nimic.

— Şi totuşi ce-ar face cu mine dacă m-ar prinde acum? a întrebat el într-un târziu.

— Cred că încă ţi-ar face o inserţie. Încercând să obţină informaţii. Probabil ar pune un Căutător în interiorul tău.

A ridicat din umeri.

— Dar nu te-ar păstra ca gazdă. Indiferent dacă ar descoperi informaţia sau nu, ar… renunţa la tine.

Acest cuvânt a fost greu de pronunţat. Ideea mi-a făcut greaţă. Ciudat, de obicei lucrurile umane îmi produceau greaţă. Dar niciodată înainte n-am privit situaţia din perspectiva corpului; nicio altă planetă nu m-a forţat să o fac. Se renunţa rapid şi fără durere la un corp care nu funcţiona bine, pentru că era le fel de inutil ca o maşină care nu putea merge. Ce rost ar fi avut să-l păstrezi? Mai erau şi stările mentale, de asemenea, care făceau un corp inutilizabil: dependenţele mentale periculoase, dorinţele malefice, lucrurile care nu puteau fi vindecate şi care făceau corpul nesigur pentru ceilalţi. Sau, desigur, o minte cu o voinţă prea puternică ca să poată fi ştearsă. O anomalie localizată pe această planetă.

Nu văzusem niciodată atât de clar ca acum, privind în ochii lui Ian, cât era de urât să consideri defect un spirit de necucerit.

— Şi dacă te-ar prinde pe *tine?* a întrebat el.

— Dacă şi-ar da seama cine sunt… dacă cineva încă mă caută… m-am gândit la căutătoarea mea şi am ridicat şi eu din umeri, aşa cum făcuse şi el. M-ar lua şi m-ar pune într-o altă gazdă. Cineva tânăr, uşor de depistat. Ar spera că aş fi capabilă să redevin eu însămi. Poate că m-ar trimite într-o navă spaţială în afara planetei — să mă scoată de sub influenţele greşite.

— Şi ai fi din nou tu însăţi?

I-am întâlnit privirea.

— *Sunt* eu însămi. Nu m-am pierdut în faţa lui Melanie. Aş simţi la fel ca acum, chiar ca Urs sau Floare.

— Nu s-ar *descotorosi* de tine?

— Nu de un suflet. Nu avem pedepse capitale pentru rasa noastră. Sau alte pedepse, zău. Orice ar face, ar fi pentru salvarea mea. Gândeam că nu era nevoie de nicio altă cale, dar acum mă am pe mine însămi ca dovadă împotriva acestei teorii. Ar fi probabil corect să se descotorosească de mine. Sunt o trădătoare, nu-i aşa?

Ian şi-a strâns buzele.

— Mai mult o expatriată aş spune. Nu te-ai întors împotriva lor; doar ai părăsit societatea lor.

Am rămas din nou tăcuţi. Voiam să cred că ceea ce-mi spusese era adevărat. Aveam în vedere cuvântul „expatriată“, încercând să mă conving pe mine însămi că nu eram ceva mai rău.

Ian a răsuflat atât de tare, încât m-a făcut să tresar.

— Când Doc se va trezi din beţie, o să-l aducem să se uite la faţa ta.

S-a întins şi şi-a pus mâna sub bărbia mea; de data asta nu m-am ferit. Mi-a întors capul pe partea din care putea să-mi examineze rana.

— Nu-i cine ştie ce. Sunt sigură că arată mai rău decât este.

— Sper — arată îngrozitor. A oftat şi apoi s-a întins. Presupun că ne-am ascuns destul încât Kyle să se fi spălat şi dus la culcare până acum. Ai nevoie de ajutor la vase?

Ian nu mă va lăsa să spăl vasele în râu, aşa cum o făceam de obicei. A insistat să mergem în încăperea cu baia neagră, unde n-aş putea fi văzută. Am spălat vasele în capătul mai puţin adânc al bazinului negru în timp ce el curăţa mizeria lăsată în urmă de muncile mele misterioase. Apoi m-a ajutat cu ultimele vase murdare.

Când am terminat, m-a escortat înapoi către bucătărie, care începuse să se umple cu mulţimea care venise pentru prânz. În meniu erau mai multe alimente perisabile: felii de pâine albă moale, bucăţi de brânză cheddar, rotocoale de şuncă de Bologna. Oamenii înfulecau cu poftă delicatesele, deşi disperarea era încă vizibilă în linia umerilor aplecaţi, în absenţa zâmbetelor sau a râsului.

Jamie mă aştepta la tejgheaua noastră obişnuită. Două movile duble de sendvişuri se aflau în faţa lui, dar el nu mânca. Stătea cu braţele încrucişate, aşteptându-mă pe mine. Ian i-a privit expresia feţei cu curiozitate, dar apoi a plecat să-şi aducă propria hrană, fără să întrebe nimic.

Mi-am dat ochii peste cap văzând încăpăţânarea lui Jamie şi am luat o îmbucătură. Jamie s-a servit şi el, de îndată ce eu începusem să mestec. Ian s-a întors curând şi cu toţii mâneam în tăcere. Hrana era atât de gustoasă încât era greu să-ţi imaginezi un motiv pentru conversaţie — sau orice altceva care ar fi putut să ne golească gurile.

M-am oprit după primele două, dar Jamie şi Ian au mâncat până când au mormăit de durere. Ian arăta ca şi când ar fi fost gata să se prăbuşească. Ochii săi făceau eforturi să rămână deschişi.

— Întoarce-te la şcoală, puştiule, i-a spus el lui Jamie.

Jamie s-a uitat întrebător la el.

— Poate că ar trebui să preiau…

— Du-te la şcoală, i-am spus repede. Astăzi, voiam ca Jamie să se afle la o distanţă sigură faţă de mine.

— Ne vedem mai târziu, bine? Să n-ai nicio grijă pentru… pentru nimic.

— Sigur.

O minciună de un cuvânt nu era chiar atât de evidentă. Sau poate că eram din nou sarcastică.

Odată Jamie plecat, m-am întors către Ian cel somnoros.

— Du-te şi te odihneşte. Voi fi bine o să stau într-un loc ferit. În mijlocul unui lan de porumb sau ceva de genul.

— Unde ai dormit noaptea trecută? m-a întrebat el, cu ochii surprinzător de tăioşi sub pleoapele pe jumătate închise.

— De ce?

— Aş putea dormi acolo acum şi tu ai putea fi ferită alături de mine.

Doar murmuram cu puţin peste volumul unei şoapte. Nimeni nu ne dădea nicio atenţie.

— Nu mă poţi păzi în fiecare secundă.

— Pariu?

Am dat din umeri renunţând.

— M-am întors la… la gaură. Acolo unde am fost ţinută la început.

Ian s-a încruntat; nu-i plăcea asta. Dar s-a ridicat în picioare şi m-a condus înapoi către coridorul locului de depozitare. Piaţa principală era din nou aglomerată, plină de oameni care se mişcau de jur împrejurul grădinii, cu toţii gravi, cu ochii în pământ.

Când am rămas singuri în tunelul întunecat, am încercat să port din nou o discuţie cu el.

— Ian, ce rost are? Cu cât rămân mai mult timp în viaţă, cu atât va fi mai rău pentru Jamie, nu? În fine, n-ar fi mai bine pentru el dacă…

— Nu gândi aşa, Wanda. Nu suntem animale. Moartea ta nu este o chestiune inevitabilă.

— Dar nu cred că eşti un animal, am spus încetişor.

— Mulţumesc. N-am spus-o ca pe o acuzaţie, deşi nu te-aş condamna dacă ai face-o.

Acesta a fost sfârşitul conversaţiei noastre; acesta a fost momentul în care amândoi am văzut lumina palidă, de culoare albastru-deschis, reflectându-se pierdut de după următoarea cotitură a tunelului.

— Şşş, spuse Ian. Aşteaptă aici.

M-a apăsat pe umeri, ca să mă las în jos, pentru a rămâne acolo unde şedeam. Apoi a păşit înainte, nefăcând nicio încercare ca să înăbuşe sunetul paşilor săi. Dispăru după colţ.

— Jared? l-am auzit spunând, mimând surprinderea.

Mi-am simţit inima grea în piept, iar senzaţia era mai mult de durere decât de teamă.

— Ştiu că e cu tine, a răspuns Jared. Şi-a ridicat vocea, astfel încât, oricine s-ar fi aflat între acest loc şi piaţa principală să poată auzi. Ieşi, ieşi de oriunde ai fi, a strigat el, cu o voce tare şi batjocoritoare.

CAPITOLUL 29:
Trădată

Poate că ar fi trebuit să fug în partea opusă. Nimeni nu mă reţinea acum şi, cu toate că vocea sa era rece şi furioasă, Jared mă striga. Melanie era chiar şi mai dornică decât mine, când am păşit cu grijă în jurul colţului şi în lumina albastră; acolo am ezitat.

Ian stătea la doar câţiva metri depărtare de mine, balansându-se pe tălpi, pregătit pentru orice mişcare ostilă pe care ar fi făcut-o Jared către mine.

Jared stătea pe jos, pe unul din covoraşele pe care eu şi Jamie le lăsasem acolo. Arăta la fel de obosit ca şi Ian, deşi ochii săi erau mult mai ageri decât restul înfăţişării sale extenuate.

— Stai calm, i-a spus Jared lui Ian. Vreau doar să vorbesc cu asta. I-am făgăduit puştiului să nu-i fac rău şi mă voi ţine de promisiune.

— Unde e Kyle? a întrebat Ian.

— Sforăie. Peştera ta ar putea să crape din cauza vibraţiilor.

Ian nu a făcut nicio mişcare.

— Nu mint, Ian. Şi nu am de gând să-l omor. Jeb are dreptate. Indiferent de cât de încurcată este această situaţie stupidă, Jamie are de spus la fel de multe ca şi mine, iar el a fost complet prostit, aşa că mă îndoiesc că o să-mi dea acceptul prea curând.

— Nimeni nu a fost prostit, a mârâit Ian.

Jared şi-a mişcat mâna, refuzând să-i dea dreptate.

— Nu e în niciun pericol din partea mea, asta-i ideea. Pentru prima dată se uită la mine, evaluând felul în care mă ţineam de peretele îndepărtat, urmărindu-mi mâinile care tremurau. Nu te voi răni din nou, mi-a spus el.

Am făcut un mic pas înainte.

— Nu eşti obligată să vorbeşti cu el dacă nu vrei, Wanda, mi-a zis Ian repede. Aceasta nu este o îndatorire sau vreo sarcină de făcut. Nu este obligatoriu. Poţi să alegi.

Sprâncenele lui Jared coborâseră peste ochii săi — cuvintele lui Ian îl încurcaseră.

— Nu, am şoptit. Am să vorbesc cu el. Am mai făcut un pas mic.

Jared şi-a întors mâna cu palma în sus şi îşi îndoi degetele de două ori, făcându-mi semne de încurajare să înaintez.

Am mers încetişor, fiecare pas, ca o mişcare de sine stătătoare, urmat de o pauză, nefăcând parte dintr-un mers constant. M-am oprit la aproape un metru de el. Ian păşise în acelaşi ritm, ţinându-se aproape de mine.

— Aş vrea să-i vorbesc singur, dacă nu te deranjează, i-a spus Jared lui Ian.

Ian a rămas pe poziţie.

— Mă deranjează.

— Nu, Ian, e în regulă. Du-te şi dormi puţin. Va fi bine.

L-am mângâiat uşor pe braţ.

Ian m-a privit scrutător, cu o expresie greu descifrabilă.

— Nu e cumva vreo ultimă dorinţă? Să scutim copilul? a întrebat el.

— Nu. Jared nu l-ar minţi pe Jamie în legătură cu asta.

Jared s-a încruntat când i-am rostit numele pe un ton plin de încredere.

— Te rog, Ian, am insistat. Vreau să vorbesc cu el.

Ian m-a privit preţ de câteva clipe ce păreau nesfârşite, apoi s-a întors şi s-a încruntat la Jared. Vorbi ferm, de parcă ar fi dat un ordin.

— Numele ei e *Wanda,* nu *ăsta.* Nu te vei atinge de ea. Orice semn pe care i-l vei lăsa, ţi-l voi dubla pe pielea ta mizerabilă.

Ameninţarea mi-a dat fiori.

Ian s-a întors brusc şi a dispărut în întuneric.

Timp de un moment a fost tăcere, în timp ce amândoi priveam spre spaţiul gol pe unde dispăruse el. M-am uitat prima oară la faţa lui Jared, în timp ce el

încă privea lung după Ian. Când se întoarse să-mi întâlnească privirea, mi-am închis ochii.

— Uau. Nu glumeşte, nu-i aşa? a întrebat Jared.

Am luat-o ca pe o întrebare retorică.

— De ce nu iei loc? m-a întrebat el, indicându-mi covoraşul de lângă el.

M-am gândit o clipă, apoi m-am dus să mă aşez lângă acelaşi perete, dar mai aproape de gaură, interpunând lungimea covorului între noi. Lui Melanie nu îi plăcea asta; ea voia să fie cât mai aproape de el, să mă facă să-i simt mirosul şi căldura corpului lângă mine.

Nu voiam asta — şi nu era din cauză că mi-era teamă că mă va răni; nu arăta furios pe moment, ci doar obosit şi prudent. Pur şi simplu nu voiam să fiu mai aproape de el. Ceva îmi pricinuia o durere în piept, să îl am atât de aproape — să fie atât de aproape, urându-mă.

Se uita la mine, cu capul într-o parte; am putut să îi întâlnesc privirea într-o mişcare foarte rapidă înainte să trebuiască să mă uit în altă parte.

— Îmi cer scuze pentru aseară — pentru faţa ta. N-ar fi trebuit să-ţi fac asta.

M-am uitat la mâinile mele împreunate în poală.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de mine.

Am încuviinţat din cap, fără să mă uit la el.

El a mârâit.

— Am crezut că ai spus că vrei să vorbeşti cu mine?

Am ridicat din umeri. Nu reuşeam să-mi găsesc vocea din cauza animozităţii care plutea în aerul dintre noi.

L-am auzit mişcându-se. Şi-a tras covoraşul până când a ajuns lângă mine aşa cum sperase Melanie. Prea aproape — era greu să gândesc cum trebuie, greu să respir cum trebuie — dar nu puteam să fug. Ciudat, deşi era ceea ce-şi dorise ea de la început, Melanie a devenit dintr-odată iritată.

Ce e? am întrebat, tresărind din cauza intensităţii trăirilor ei.

Nu vreau să stai lângă el. Nu e bine. Nu-mi place felul în care ţi-l doreşti acolo. Pentru prima dată de când abandonasem civilizaţia împreună, am simţit că ea

emana unde de ostilitate. Eram şocată. Cu greu se putea spune că era corect.

— Am doar o singură întrebare, a spus el, întrerupându-ne.

I-am întâlnit privirea şi apoi m-am ruşinat — ferindu-mă de ochii săi pătrunzători şi de resentimentele lui Melanie.

— Probabil că ghiceşti ce este. Jeb şi Jamie şi-au petrecut toată noaptea sâcâindu-mă…

Am aşteptat întrebarea, uitându-mă pe deasupra coridorului întunecat la sacul de orez — perna nopţii anterioare. Cu coada ochiului, i-am văzut mâna ridicându-se şi m-am dat înapoi spre perete.

— Nu am de gând să te lovesc, a spus din nou, nerăbdător, şi mi-a cuprins bărbia în mâna sa aspră, întorcându-mi faţa, astfel încât a trebuit să mă uit la el.

Inima mea a stat în loc când m-a atins şi, dintr-odată, ochii mi s-au umezit. Am clipit, încercând să alung lacrimile.

— Wanda. Mi-a spus numele încet — fără plăcere, puteam să-mi dau seama, cu toate că vocea sa era egală şi calmă. Melanie mai este încă în viaţă — mai este o parte din tine? Spune-mi adevărul.

Melanie atacă cu puterea brută a unui bulgăre distrugător. Fizic, era dureros, ca o înţepătură neaşteptată în timpul unei migrene, atunci când a încercat să-şi forţeze ieşirea.

Opreşte-te! Nu-ţi dai seama?

Era foarte evident în felul în care îşi ţinea buzele, liniile drepte de sub ochii săi. Nu conta ce spuneam eu sau ce spunea ea.

Sunt deja o mincinoasă în faţa lui, i-am zis. *Nu vrea adevărul — el doar caută dovezile, o cale de a dovedi că sunt o mincinoasă, o Căutătoare, în faţa lui Jeb şi a lui Jamie, ca să primească permisiunea de a mă omorî.*

Melanie a refuzat să-mi răspundă la întrebare sau să mă creadă; mă luptam să o ţin tăcută.

Jared privea transpiraţia care îmi curgea de pe frunte, observa fiorii ciudaţi care îmi scuturau spatele, iar ochii săi se îngustară. Mă ţinea de bărbie, nelăsându-mă să-mi ascund faţa.

Jared, te iubesc, a încercat ea să strige. *Sunt chiar aici.*

Buzele mele nu s-au mişcat, dar am fost surprinsă că el nu putea citi cuvintele care se vedeau clar în ochii mei.

Timpul trecea încet, în timp ce el aştepta răspunsul meu. Era sfâşietor să trebuiască să privesc adânc în ochii săi, să trebuiască să-i văd repulsia întipărită în ei. Şi, de parcă asta nu era de ajuns, furia lui Melanie continua să mă taie în interior. Gelozia ei s-a umflat devenind o inundaţie acerbă, care se năpustea prin corpul meu şi îl lăsa întinat.

Trecuse ceva timp, iar lacrimile s-au adunat, până când nu au mai putut fi ţinute sub pleoape. S-au scurs pe obrajii mei şi s-au rostogolit tăcute în palma lui Jared. Expresia sa nu s-a schimbat.

În cele din urmă mă săturasem. Am închis ochii şi mi-am tras capul în jos. Ca să nu mă lovească, el a dat drumul la mână.

A oftat nemulţumit.

M-am aşteptat să plece. Din nou mi-am privit mâinile, aşteptând. Bătăile inimii mele marcau minutele care treceau. El nu s-a mişcat. Eu nu m-am mişcat. Părea sculptat în piatră alături de mine. I se potrivea această linişte ca de stană de piatră. I se potrivea această expresie nouă, dură, rigiditatea din ochii săi.

Melanie l-a cântărit pe acest Jared, comparându-l cu bărbatul care fusese. Şi-a amintit o zi obişnuită pe când fugea.

— Ah! mârâiră Jared şi Jamie împreună.

Jared se cuibărise pe sofaua din piele, iar Jamie se întinsese pe covorul din faţa lui. Urmăreau un meci de baschet pe televizorul cu ecran mare. Paraziţii care locuiesc în această casă sunt la muncă şi deja umplusem jeep-ul cu tot ceea ce putea acesta să ducă. Aveam câteva ore la dispoziţie să ne odihnim înainte să trebuiască să dispărem din nou.

La televizor, doi jucători au o discuţie în contradictoriu, dar în mod politicos, pe tuşă. Cameramanul e aproape; se aude ce-şi spun.

— Cred că eu am fost ultimul care să o fi atins — mingea îţi aparţine.

— Nu sunt foarte sigur în legătură cu treaba asta. N-aş vrea să beneficiez de niciun avantaj nemeritat. Ar fi mai bine ca arbitrii să revadă caseta.

Jucătorii îşi strâng mâinile şi se bat reciproc pe umeri.

— E ridicol, mormăie Jared.

— Nu pot să suport, este de acord Jamie, reflectând în mod perfect tonul lui Jared; pe zi ce trece, vocea lui seamănă din ce în ce mai mult cu a lui Jared — una dintre multele forme pe care le îmbracă adoraţia pentru idolul său. Mai e şi altceva la televizor?

Jared butonează câteva canale până când găseşte o cursă atletică. Jocurile Olimpice ale paraziţilor sunt în plină desfăşurare în Haiti. Din ceea ce vedem, extratereştri sunt în culmea entuziasmului. Mulţi dintre ei au atârnat steagurile olimpice în afara caselor lor. Dar nu e acelaşi lucru, totuşi. Fiecare participant primeşte o medalie acum. Jalnic.

Dar nu prea pot să mistifice întrecerea la o sută metri garduri. Sporturile individuale ale paraziţilor sunt cu mult mai distractive decât atunci când ei încearcă să concureze unul împotriva celuilalt în direct. Ei obţin performanţe mai bune alergând pe culoare separate.

— Mel, vino, relaxează-te, strigă Jared.

Eu stau la uşa din spate din obişnuinţă, nu pentru că sunt gata de fugă. Nu pentru că mi-e frică. Doar un obicei, nimic mai mult.

Mă duc la Jared. El mă aşază pe genunchii săi şi-mi îndeasă capul sub bărbia sa.

— Confortabil? mă întreabă.

— Da, spun, fiindcă mă simt cu adevărat pe deplin confortabil. Aici, în casa unui extraterestru.

Uneori, tata obişnuia să spună o mulţime de lucruri amuzante — ca şi când ar fi vorbit propria sa limbă. Douăzeci şi trei de atelaje pentru zăpadă, zile de salată, obraznicul de valet care parchează, proaspăta cutie pentru pălării, locul păsării, ceainicul de ciocolată şi ceva despre ouăle absorbante ale Bunicii. Una dintre preferatele sale era „sigur precum casele".

Pe când mă învăţa să merg cu bicicleta, mama stătea îngrijorată pe alee.

— *Linişteşte-te, Linda. Strada asta e sigură precum casele.*

I-a spus lui Jamie ca să-l convingă să doarmă fără lumina de veghe:

— E sigur precum casele aici, fiule, niciun monstru pe o rază de mulţi kilometri.

Şi atunci, peste noapte, lumea s-a transformat într-un coşmar hidos. Iar propoziţia a devenit o glumă proastă pentru Jamie şi pentru mine. Casele erau cele mai periculoase locuri pe care le cunoşteam.

Ascunzându-ne într-un petic de pini pitici, urmărind o maşină ieşind din garajul unei case izolate, hotărând dacă să dăm o raită în căutare de mâncare sau dacă era prea riscant.

— Crezi că paraziţii vor fi plecaţi mult timp?

— Nici gând, acest loc e sigur precum casele. Hai să plecăm de aici.

Şi acum pot să stau aici şi să mă uit la televizor ca şi cum nu ar fi trecut cinci ani, şi mama şi tata încă mai sunt în camera cealaltă, şi eu n-aş fi petrecut niciodată o noapte ascunzându-mă într-o ţeavă de canalizare cu Jamie şi cu o grămadă de şobolani, în timp ce răpitorii de corpuri, cu lanterne, îi caută pe hoţii care au reuşit să scape cu o traistă de fasole uscate şi un vas de spaghete reci.

Ştiu că şi dacă Jamie şi cu mine am supravieţui singuri timp de douăzeci de ani, n-am descoperi niciodată acest sentiment pe cont propriu. Sentimentul de siguranţă. Mai mult decât siguranţă, chiar fericire. Siguranţă şi fericire, două lucruri pe care n-am crezut că am să le mai simt vreodată.

Jared ne face să ne simţim astfel fără ca măcar să încerce, doar fiind el însuşi.

Respir mirosul pielii sale şi simt căldura trupului său sub al meu.

Jared face totul sigur, totul fericit. Chiar şi casele.

Încă mă face să mă simt în siguranţă, şi-a dat seama Melanie, simţind căldura acolo unde braţul său era doar la un centimetru de mine. *Deşi el nici măcar nu ştie că sunt aici.*

Eu nu m-am simţit în siguranţă. Să-l iubesc pe Jared mă făcea să mă simt cel mai puţin în siguranţă în comparaţie cu orice alt lucru la care m-aş fi putut gândi.

M-am întrebat dacă Melanie şi cu mine l-am fi iubit pe Jared dacă el ar fi fost mereu aşa cum era acum, mai degrabă decât pe zâmbitorul Jared din amintirile noastre, cel care venise către Melanie cu mâinile pline de speranţă şi miracole. L-ar fi urmat ea dacă ar fi fost întotdeauna atât de dur şi de cinic? Ce ar fi fost dacă pierderea tatălui său glumeţ şi a rebelilor săi fraţi mai mari i-ar fi îngheţat inima, aşa cum a făcut pierderea lui Melanie?

Bineînţeles. Melanie era sigură. *L-aş iubi pe Jared în orice formă. Chiar şi aşa, ne aparţinem unul celuilalt.*

M-am întrebat dacă era valabil şi pentru mine. L-aş iubi acum dacă el ar fi aşa în amintirea ei?

Apoi am fost întreruptă. Fără niciun indiciu pe care să-l fi simţit, deodată Jared a început să vorbească, ca şi când ne aflam deja în mijlocul unei conversaţii.

— Şi astfel, din cauza ta, Jeb şi Jamie sunt convinşi că e posibil să continui să fii conştient după… ce ai fost prins. Ambii sunt convinşi că Mel încă mai mişună pe acolo.

Bătu uşor cu pumnul în capul meu. M-am dat la o parte şi el şi-a încrucişat braţele.

— Jamie crede că ea vorbeşte cu el. Şi-a dat ochii peste cap. Nu-i prea cinstit să-ţi baţi joc de copil în felul ăsta dar asta înseamnă să îţi asumi un sens al eticii care în mod cert nu se aplică în acest caz. M-a cuprins cu braţele. Jeb are totuşi un punct de vedere — şi asta mă omoară pe mine! Ce vrei *tu* de fapt? Cercetarea Căutătorilor nu a fost bine direcţională sau chiar… suspicioasă. Păreau să te caute doar pe tine nu pe noi. Aşa că poate nici nu ştiau ce puneai la cale. Poate că eşti pe cont propriu? Ceva de genul sub acoperire. Sau…

A fost mai uşor să-l ignor când specula atât de prosteşte. M-am concentrat asupra genunchilor mei. Erau murdari, ca de obicei, praful fiind de culoare vineţie.

— Poate că au dreptate — în legătură cu partea legată de uciderea ta, cel puţin.

Pe neaşteptate, degetele sale s-au plimbat pe braţul meu, iar cuvintele sale mi-au făcut pielea că de găină. Vocea sa era mai moale când mi-a vorbit iar.

— De acum nimeni n-o să-ţi mai facă rău. Atât timp cât n-ai să pricinuieşti vreun necaz… A ridicat din umeri. Înţeleg cumva punctul lor de vedere şi poate, într-un mod bolnăvicios, ar *putea* să fie greşit, aşa cum zic ei. Poate că nu e niciun motiv întemeiat să… în afară că Jamie…

Mi-am ridicat capul — ochii săi erau tăioşi, studiindu-mi reacţia. Am regretat că m-am arătat interesată şi din nou mi-am privit genunchii.

— Mă sperie când văd cât de tare se ataşează, a murmurat Jared. N-ar fi trebuit să-l las în urmă. Nu mi-am imaginat niciodată… şi nici nu ştiu ce să fac acum. El crede că Mel e în viaţă, acolo, înăuntru. Ce o să i se întâmple când…

Am remarcat cum a spus „când“ şi nu „dacă“. Indiferent de promisiunile pe care le făcuse, nu mă vedea rămânând în viaţă pe termen lung.

— Sunt surprins că te-ai împăcat cu Jeb, a reflectat el, schimbând subiectul. El e hoţ bătrân. Trece peste decepţii cu uşurinţă. Până acum. S-a gândit preţ de câteva clipe. Nu prea ai chef de conversaţii, nu-i aşa?

Altă tăcere îndelungată.

Cuvintele sale izbucniră într-un şuvoi neaşteptat.

— Partea care mă sâcâie e dacă ei au dreptate? Cum naiba să ştiu? Urăsc modul în care logica lor capătă sens pentru mine. Trebuie să fie o altă explicaţie.

Melanie se lupta din nou să vorbească, nu cu atâta răutate ca înainte, de data aceasta fără speranţa de a se putea ivi. Mi-am ţinut braţele şi buzele strânse.

Jared s-a mişcat, îndepărtându-se de perete, astfel încât corpul său era întors către mine. Am urmărit mişcările cu coada ochiului.

— De ce eşti aici? a şoptit el.

I-am privit faţa pe furiş. Era blând, amabil, aproape aşa cum şi-l amintea Melanie. Am simţit că-mi pierd controlul; buzele mi-au tremurat. Aveam nevoie de toată forţa ca să-mi ţin braţele strânse. Voiam să-i ating faţa. Eu voiam. Lui Melanie nu-i plăcea asta.

Dacă nu mă laşi să vorbesc, cel puţin ţine-ţi mâinile acasă, a şuierat ea.

Încerc. Îmi pare rău. Chiar îmi părea. Asta o rănea pe ea. Ne durea pe amândouă, dureri diferite. Era greu de spus pentru cine era mai rău în aceste clipe.

Jared mă privea curios în timp ce ochii mi se umpleau iarăşi de lacrimi.

— De ce? a întrebat el moale. Ştii, Jeb are această idee nebunească cum că tu eşti aici pentru mine şi pentru Jamie. Nu e o tâmpenie?

Gura mea era pe jumătate deschisă. Mi-am muşcat repede buza.

Jared s-a aplecat uşor în faţă şi mi-a cuprins faţa în palme. Ochii mei s-au închis.

— Nu vrei să-mi spui?

Am clătinat o dată din cap, repede. Nu am fost sigură cine a făcut-o. Eram eu care spuneam nu vreau, sau Melanie care spunea nu pot?

Palmele sale şi-au înteţit strânsoarea sub obrazul meu. Am deschis ochii şi faţa sa era la câţiva centimetri de a mea. Stomacul mi s-a strâns ghem — am încercat să respir, dar plămânii nu m-au ascultat.

Am recunoscut intenţia din ochii săi. Ştiam cum se mişca, cum erau buzele lui. Şi totuşi era atât de nou pentru mine, o prima dată mult mai şocantă decât oricare altă dată, când şi-a apăsat buzele pe ale mele.

Cred că a vrut doar să-şi atingă buzele de ale mele, să fie moale, dar lucrurile s-au schimbat atunci când buzele noastre s-au întâlnit. Gura sa era deodată aspră şi dură, mâinile sale îmi ţineau faţa lipită de a lui, în timp ce buzele lui le mişcau pe ale mele în tipare necunoscute, imperioase. Era atât de diferit de sărutul din amintiri, cu mult mai intens. Capul meu se mişca necontrolat.

Trupul s-a revoltat. Nu-l mai controlam — el mă controla pe mine. Nu era Melanie — trupul era mai puternic decât oricare din noi acum. Respiraţia noastră se auzea tare, cu ecou; a mea sălbatică şi gâfâind, a lui fioroasă, aproape ca un mârâit.

Braţele mele s-au eliberat de sub control. Mâna mea stângă s-a întins spre faţa lui, spre părul său, pentru ca să-mi trec degetele prin el.

Mâna mea dreaptă a fost şi mai rapidă. N-a fost a mea.

Pumnul lui Melanie l-a lovit în falcă, îndepărtându-i faţa de a mea cu un sunet brusc, scăzut. Carne împotriva cărnii, dură şi mânioasă.

Forţa loviturii n-a fost destulă pentru a-l îndepărta, dar el s-a dezlipit de mine în clipa în care buzele noastre nu mai erau unite, uitându-se cu ochi îngroziţi la expresia mea îngrozită.

M-am uitat în jos la pumnul meu încă încleştat, cu atâta repulsie de parcă aş fi descoperit un scorpion crescându-mi la capătul braţului. Un geamăt de repulsie îmi ieşi din gâtlej. Mi-am apucat încheietura mâinii drepte cu palma stângă, din disperarea de a o opri pe Melanie să-mi mai folosească din nou trupul pentru violenţă.

I-am aruncat o privire lui Jared. Şi el se uita la pumnul pe care-l ţineam cu cealaltă mână, expresia de groază de pe faţă pălind, surprinderea luându-i locul. În secunda aceea, expresia sa era complet lipsită de apărare. Puteam cu uşurinţă să-i citesc gândurile, aşa cum se reflectau pe chipul său deschis.

Nu la aşa ceva se aşteptase. Şi avusese aşteptări; se vedea limpede. Acesta fusese un test. Un test despre care el crezuse că era pregătit să-l treacă. Un test ale cărui rezultate le anticipase cu încredere. Dar a fost surprins.

Asta însemna reuşită sau eşec?

Durerea din pieptul meu nu era o surpriză. Am ştiut dintotdeauna că o inimă frântă era mai mult decât o expresie exagerată.

Într-o situaţie de genul luptă sau fugi, n-aveam nicio opţiune; pentru mine ar fi fost întotdeauna fugi. Întrucât Jared era între mine şi întunericul ieşirii din tunel, m-am rotit şi m-am aruncat în gaura căptuşită cu cutii.

Cutiile au trosnit şi s-au sfărâmat, şi iar au trosnit, când greutatea mea le-a împins în pereţi, în podea. M-am ghemuit în spaţiul imposibil, răsucindu-mă în jurul cutiilor mai grele şi zdrobindu-le pe celelalte. Am simţit cum degetele lui îmi zgâriau piciorul, în încercarea lui de a mă prinde de gleznă, şi am împins cu piciorul între noi una dintre cutiile mai solide. El a mârâit şi, disperat, şi-a înfăşurat mâinile în jurul gâtului meu. N-am vrut să-l rănesc iar. N-am vrut să-l lovesc. Încercam doar să scap.

Nu mi-am auzit propriile suspine, aşa puternice cum erau, până când n-am putut merge mai departe în

gaura aglomerată şi atunci sunetul propriei mele umilinţe a încetat. Când m-am auzit cu adevărat, am auzit gemetele sfâşietoare, aspre, ale durerii cumplite; eram copleşită de zbucium.

Atât de îndurerată, atât de umilită. Eram îngrozită de mine însămi. De violenţa căreia îi permisesem să curgă prin trupul meu, indiferent dacă fusese în mod conştient sau nu, dar nu acesta era motivul pentru care suspinam. Suspinam pentru că fusese un test şi ca o creatură emotivă proastă, proastă, proastă ce mă găseam, îmi dorisem să fi fost adevărat.

Melanie se zbătea în agonie în interiorul meu şi era greu să înţelegi durerea dublă. Simţeam aşadar că mor, pentru că nu fusese adevărat. Ea simţea aşadar că moare pentru că pentru ea fusese destul de adevărat. În tot ceea ce pierduse de la sfârşitul lumii ei, care avusese loc cu mult timp în urmă, niciodată nu se simţise trădată. Când tatăl ei adusese Căutătorii pe urmele copiilor lui, ea ştiuse că nu era *el.* Nu fusese nicio trădare, ci doar jale. Tatăl ei murise. Dar Jared trăia şi era el însuşi.

Nimeni nu te-a trădat, proasto, am urlat la ea. Voiam ca durerea ei să înceteze. Era prea mult. Povara în plus a zbuciumului ei. A mea era destul.

Cum a putut? Cum? a declamat ea ignorându-mă.

Am suspinat dincolo de orice control.

Un cuvânt ne-a pălmuit făcându-ne să ne revenim.

De la marginea găurii, vocea lui Jared, joasă, aspră, spartă şi în mod straniu copilărească a întrebat:

— Mel?

CAPITOLUL 30:
Confundată

— MEL? A ÎNTREBAT EL DIN NOU, sperând să nu se observe dorinţa de a-şi îndulci tonul.

Am respirat suspinând ca după şoc.

— Ştii că asta a fost pentru tine, Mel. *Ştii* asta. Nu pentru… ăsta. Ştii că nu pe ăsta îl sărutam.

Următorul meu suspin a fost mai puternic, un geamăt. De ce n-am putut să-mi ţin gura? Am încercat să-mi ţin respiraţia.

— Mel, dacă eşti acolo…

El s-a oprit.

Melanie ura cuvântul „ăsta“. Un suspin mi-a ieşit brusc din plămâni şi am tras adânc aer în piept.

— Te iubesc, a spus Jared. Chiar dacă nu eşti acolo, chiar dacă nu mă auzi. Te iubesc.

Mi-am ţinut din nou respiraţia, muşcându-mi buzele până ce mi-a dat sângele. Durerea fizică nu mă distrăgea pe atât de mult pe cât aş fi vrut să o facă.

Dincolo de gaură ora tăcere. Şi apoi tăcere şi înăuntru, în timp ce depresia mea se adâncea. Am ascultat în mod intenţionat, concentrându-mă numai pe ceea ce auzeam. Nu mi-a venit să cred.

Şedeam în cea mai chinuitoare poziţie. Capul meu se afla în punctul cel mai de jos, partea dreaptă a feţei fiind apăsată de stânca aspră. Umerii mei erau aplecaţi peste muchia strivită a unei cutii, dreptul mai sus decât stângul. Şoldurile mele formau un unghi în partea opusă, cu gamba stângă apăsată pe tavan. Lupta mea împotriva cutiilor îmi lăsase vânătăi — le simţeam formându-se. Ştiam că va trebui să găsesc o cale să le explic lui Ian şi lui Jamie că mi le făcusem singură, dar cum? Ce ar trebui să zic? Cum puteam să le spun că Jared mă sărutase ca să mă testeze, la fel ca atunci când supui un cobai unui şoc electric ca să-i observi reacţia?

Şi cât mai trebuia să stau în această poziţie? Nu voiam să fac niciun zgomot, dar simţeam că în scurt timp coloana mea vertebrală va ceda. Cu fiecare secundă, durerea devenea tot mai insuportabilă. N-aş putea să-i mai rezist în tăcere multă vreme. Deja, un scâncet mi se ridica în gâtlej.

Melanie nu avea nimic să-mi spună. Era tăcută, ocupată fiind cu propria uşurare şi furie. Jared îi vorbise ei, admiţând, în cele din urmă, existenţa ei. Îi spusese că o iubeşte. Dar mă sărutase pe mine. Ea încercase să se convingă că nu era niciun motiv pentru care să se simtă rănită, încercând să creadă toate motivele solide pentru care aceasta nu era ceea ce părea. Încercând, dar încă nereuşind. Auzeam toate acestea, dar erau canalizate în interior. Ea nu-mi vorbea — în sensul juvenil şi mărunt al propoziţiei. Eram tratată cu indiferenţă.

Am simţit că am pentru ea un soi de mânie necunoscută. Nu ca la început, când mă temeam de ea şi îmi doream dispariţia ei din mintea mea. Nu, acum aveam propriul meu înţeles pentru trădare. Cum putea ea să fie supărată pe *mine* pentru ceea ce se întâmplase? Cum putea fi înţeles acest lucru? Cu ce eram eu vinovată că mă îndrăgostisem prin amintirile pe care *ea* mi le transmisese forţat şi după aceea că fusesem trădată de acest trup neascultător? Îmi păsa că ea suferea, deşi durerea mea nu însemna nimic pentru ea. Se bucura de ea. Om plin de vicii. Lacrimi, mult mai slabe ca celelalte, îmi curgeau pe obraji în tăcere. Ostilitatea ei faţă de mine dădea în clocot în mintea mea.

Deodată, durerea din spatele meu învineţit, răsucit, a devenit prea mult. Picătura care umplu paharul.

— Uf, am mormăit, împingându-mă în piatră şi carton, pe măsură ce mă trăgeam înapoi.

Nu-mi mai păsa de zgomote, voiam doar să ies. Mi-am jurat că nu voi mai trece nici moartă pragul acestei gropi nenorocite. Literalmente.

Era mai greu să mă târăsc în afară decât fusese să plonjez înăuntru. Mă agitam şi înaintam târâş, până când mi-am dat seama că nu făceam decât să înrăutăţesc lucrurile, îndoindu-mă în formă de covrig turtit într-o parte. Am început să plâng din nou, ca un copil, de teamă că nu voi mai putea niciodată să mă eliberez.

Melanie oftă.

Agaţă-te cu piciorul de marginea gropii şi trage-te în afară, mi-a sugerat ea.

Am ignorat-o, luptându-mă să reuşesc să-mi trec torsul peste un colţ deosebit de ascuţit. M-a săgetat imediat sub coaste.

Nu fi meschină, a mormăit ea.

Asta e prea mult, venind din partea ta.

Ştiu. A ezitat, apoi m-a împuns. *Bine, îmi pare rău. Chiar îmi pare. Uite, sunt om. E greu să fii corect uneori. Nu întotdeauna intuim lucrurile cum trebuie sau le facem cum trebuie.* Resentimentul încă mai exista, dar încerca să ierte şi să uite că tocmai mă sărutasem cu iubirea ei adevărată — cel puţin, aşa gândea.

Mi-am agăţat piciorul de margine şi m-am tras brusc. Genunchiul a lovit podeaua, şi am folosit asta ca pe o pârghie să-mi ridic coastele dincolo de acest punct. A fost mai uşor să-mi scot celălalt picior în afară şi din nou să mă trag brusc. În cele din urmă, mâinile mele au atins podeaua şi mi-am croit drum ca la o naştere în prezentare pelvină, căzând pe covoraşul verde-închis. Am zăcut acolo pentru un moment, cu faţa în jos, respirând. În acest moment, eram convinsă că Jared plecase de mult, dar nu m-am asigurat pe loc de acest lucru. Doar am inspirat şi am expirat, pregătindu-mă să ridic capul.

Eram singură. Am încercat să mă agăţ de sentimentul de uşurare şi să uit supărarea pe care acest fapt o generase. Era mai bine să fiu singură. Mai puţin umilitor.

M-am făcut ghem pe covoraş, apăsându-mi faţa de materialul învechit. Nu îmi era somn, dar eram obosită. Greutatea zdrobitoare a respingerii lui Jared a cântărit atât de mult încât mă epuizase. Am închis ochii şi am încercat să mă gândesc la lucruri care să nu-mi provoace iar înţepături în ochi. Orice, în afară de privirea şocată a lui Jared când s-a depărtat de mine…

Oare ce făcea Jamie acum? Ştia că sunt aici? Sau mă căuta? Probabil că Ian dormea de mult, pentru că păruse extenuat. Oare Kyle se va trezi în curând? Va veni să mă caute? Unde era Jeb? Nu-l văzusem toată ziua. Oare Doc băuse până căzuse lat? Părea atât de neobişnuit pentru el…

M-am trezit încetişor, stârnită de stomacul meu hârâitor. Am rămas întinsă în tăcere, timp de câteva minute, încercând să mă orientez. Era zi sau noapte? Cât timp dormisem aici de una singură?

Totuşi, stomacul meu nu mai putea fi ignorat multă vreme şi m-am rostogolit pe genunchi. Probabil că dormisem ceva vreme dacă-mi era atât de foame — pierdusem o masă sau două.

M-am gândit să mănânc ceva din grămada de provizii din gaură — la urma urmelor, deja dărâmasem aproape totul, poate distrusesem ceva. Dar asta n-a făcut decât să-mi crească sentimentul de vinovăţie legat de ideea de a lua mai mult. Ar trebui să merg să caut ceva chifle la bucătărie.

Mă simţeam puţin rănită, peste sentimentul de rău mai mare că fusesem aici, jos, atât de mult timp fără ca cineva să vină să mă caute — ce atitudine deşartă; de ce ar trebui să îi pese cuiva de ceea ce mi s-ar întâmpla? — aşa încât m-am simţit uşurată şi liniştită găsindu-l pe Jamie, care şedea în drumul către grădina cea mare, cu spatele întors la lumea oamenilor dindărătul său, aşteptându-mă negreşit pe mine.

Ochii mei s-au luminat, la fel şi ai lui. S-a ridicat în picioare, vizibil uşurat.

— Eşti bine, a spus el; aş fi vrut să aibă dreptate. Vreau să spun, a turuit el mai departe, n-am crezut că Jared minţea, dar el a spus că a crezut că ai vrut să fii singură şi Jeb a zis că nu puteam să merg să văd ce e cu tine şi trebuia să stau chiar aici, unde ei puteau să vadă că nu mă furişam acolo, dar chiar şi aşa, n-am *crezut* că ai să fii rănită sau ceva de genul, e greu să nu ştii nimic sigur, înţelegi?

— Sunt bine, i-am spus.

Dar mi-am întins mâinile în căutare de mângâiere. El m-a cuprins cu braţele de talie şi am fost şocată să descopăr că îşi putea odihni capul pe umărul meu, în timp ce stăteam în picioare.

— Ochii tăi sunt roşii, a şoptit el. A fost rău cu tine?

— Nu.

La urma urmelor, oamenii nu erau răi în mod intenţionat faţă de cobai — ei doar încercau să obţină informaţii.

— Orice i-ai spus, cred că de acum te crede. Despre Mel, vreau să spun. Ea cum se simte?

— Se bucură în legătură cu asta.

A încuviinţat din cap mulţumit.

— Dar tu?

Am ezitat, căutând un răspuns adevărat.

— E mai uşor pentru mine să spun adevărul decât să încerc să-l ascund.

A părut mulţumit de răspunsul meu.

În spatele lui, lumina din grădină era roşie şi pălea. Soarele apusese deja în deşert.

— Mi-e foame, i-am spus şi ne-am desprins din îmbrăţişare.

— Am ştiut că-ţi va fi foame. Ţi-am păstrat ceva bun.

Am oftat.

— Pâinea ar fi bună.

— Las-o baltă, Wanda. Ian spune că te sacrifici prea mult pentru binele tău.

M-am strâmbat.

— Cred că are dreptate, a murmurat Jamie. Chiar dacă toţi te vrem aici, locul tău nu va fi aici până când nu vei decide tu asta.

— Locul meu nu va putea fi niciodată aici. Şi nimeni nu mă vrea cu adevărat aici, Jamie.

— Eu te vreau.

Nu m-am certat cu el, dar n-avea dreptate. Nu minţea, pentru că el chiar credea ceea ce spunea. Dar ceea ce-şi dorea cu adevărat era s-o aibă pe Melanie. El nu făcea distincţie între noi, aşa cum ar fi trebuit.

Trudy şi Heidi coceau chifle în bucătărie şi împărţeau un măr verde strălucitor, zemos. Muşcau pe rând din el.

— Îmi pare bine să te văd, Wanda, a spus Trudy cu sinceritate, acoperindu-şi gura cu mâna în timp ce vorbea, fiindcă încă mai mesteca ultima îmbucătură.

Heidi a dat din cap în chip de salut, dinţii ei fiind înfipţi în măr. Jamie m-a înghiontit pe furiş cu cotul, arătându-mi că oamenii mă vor. N-o făcea doar de dragul politeţii.

— I-ai pus deoparte cina? a întrebat el nerăbdător.

— Da, a spus Trudy.

S-a aplecat către cuptor şi s-a întors cu o tavă de metal în mână. Am păstrat-o caldă. Probabil că nu mai e aşa de bună acum şi e tare. Dar, oricum, e mai bună decât de obicei.

Pe tavă era o bucată mărişoară de carne roşie. Gura îmi lăsa apă chiar în timp ce respingeam porţia alocată mie.

— E prea mult.

— Trebuie să mâncăm toate alimentele perisabile în prima zi, m-a încurajat Jamie. Toţi mănâncă până li se face rău — e o tradiţie.

— Ai nevoie de proteine, a adăugat Trudy. Prea mult timp am trăit numai din raţii de peşteră. Chiar mă surprinde că nimeni nu e într-o formă mai rea.

Mi-am mâncat proteinele în timp ce Jamie mă privea cu o atenţie ca de şoim, pe măsură ce fiecare bucăţică călătorea de la tavă către gura mea. Am mâncat tot, ca să îi fac plăcere. Deşi ştiam că mă va durea stomacul dacă mâncam atât de mult. În timp ce terminam, bucătăria a început din nou să se umple. Câţiva aveau mere în mâini cu toţii împărţindu-le cu altcineva. Ochi curioşi examinau partea inflamată a feţei mele.

— De ce vin cu toţii aici, acum? am murmurat către Jamie.

Era întuneric afară, iar ora cinei trecuse de mult.

Jamie m-a privit nedumerit o clipă.

— Ca să te audă cum predai.

Tonul său a adăugat şi cuvântul „desigur“.

— Glumeşti?

— Ţi-am spus că nimic nu s-a schimbat.

Am privit lung în jurul încăperii înguste. Nu era chiar plină. Nu era Doc, în seara aceasta, şi niciunul dintre cei care se întoarseră din raid, ceea ce însemna că nu era nici Paige. Nici Jeb, nici Ian, nici Walter. Şi alţi câţiva lipseau: Travis, Carol, Ruth Ann. Dar era mai mult decât aş fi crezut dacă m-aş fi gândit că cineva ar fi putut lua în considerare continuarea unei rutine după o astfel de zi anormală.

— Putem să ne întoarcem la Delfini, acolo unde am rămas? a întrebat Wes, întrerupându-mă din evaluarea încăperii.

Am văzut că luase asupra sa spargerea gheţii, mai degrabă decât că era foarte interesat de cercurile de rudenie de pe o planetă extraterestră.

Cu toţii mă priveau aşteptând. Aparent, viaţa nu se schimbase atât de mult pe cât crezusem eu. Am luat o tavă de chifle din mâinile lui Heidi şi m-am întors să o bag în cuptorul de piatră. Am început să vorbesc, fiind încă întoarsă cu spatele.

— Deci… ăăă… hmm… cel, ăăă, de-al treilea set de bunici… În mod tradiţional ei servesc comunitatea aşa cum o văd ei. Pe Pământ, ei ar fi cei care pun pâinea pe masă, cei care părăsesc căminul şi se întorc cu mijloacele de subzistenţă. Cei mai mulţi sunt fermieri. Ei cultivă ceva asemănător unei plante din care storc sevă…

Şi viaţa şi-a continuat cursul.

Pe coridorul pentru provizii, Jamie a încercat să mă convingă să dorm, dar a spus-o doar cu o jumătate de gură. Nu mai exista un alt loc pentru mine. Încăpăţânat ca de obicei, a insistat să împărţim culcuşul meu. Mi-am închipuit că lui Jared nu i-ar plăcea acest lucru, dar întrucât nu aveam să-l văd nici în seara aceea şi nici în ziua următoare, n-am putut să-mi verific teoria.

Era ciudat să-mi văd iarăşi de treburile mele obişnuite, cu cei şase participanţi la raid întorşi acasă — exact ca atunci când Jeb mă obligase prima dată să mă alătur comunităţii. Priviri ostile, tăceri mânioase. Totuşi, era mai greu pentru ei decât pentru mine — *eu* eram obişnuită cu asta. Ei, pe de altă parte, erau total neobişnuiţi cu modul în care ceilalţi mă tratau. Când am ajutat la recoltarea porumbului, de exemplu, şi Lily mi-a mulţumit pentru un nou coş cu un zâmbet, ochii lui Andy s-au bulbucat în orbite văzând schimbul de amabilităţi. Sau când aşteptam la bazinul pentru îmbăiere, cu Trudy şi Heidi, şi când Heidi a început să se joace cu părul meu. Crescuse, şi îmi intra în ochi în zilele acelea şi aveam de gând să-l tund. Heidi încerca să găsească un stil pentru mine, fluturând încolo şi încoace şuviţele. Brandt şi Aaron — Aaron era cel mai bătrân dintre participanţii la raid, unul dintre cei pe care nu-mi aminteam să-i fi văzut deloc înainte — au intrat şi ne-au găsit acolo, pe Trudy râzând la o

monstruozitate prostească pe care Heidi încerca să o creeze în vârful capului meu. Văzându-ne, ambii bărbaţi s-au înverzit şi au trecut dincolo de noi în tăcere.

Desigur, lucruri neimportante ca acestea nu însemnau nimic. Kyle cutreiera peşterile acum şi, deşi i se ordonase în mod evident să mă lase în pace, expresia sa dovedea în mod clar că restricţia îi repugna. Când ne încrucişam drumurile, eram întotdeauna cu ceilalţi şi mă întrebam dacă acesta era singurul motiv pentru care el nu făcea nimic mai mult decât să se încrunte la mine şi în mod inconştient să îşi strângă degetele ca pe nişte gheare. Asta mi-a readus panica din primele săptămâni petrecute aici şi aş fi putut să cedez ispitei — să reîncep să mă ascund, să evit zonele comune –, dar ceva mai important decât privirile asasine ale lui Kyle mi-a atras atenţia în cea de-a doua noapte.

Bucătăria se umpluse iar — nu ştiu sigur cât de mult îi interesau poveştile mele sau cât de mult îi interesau ciocolatele pe care le înmâna Jeb. Am refuzat-o pe a mea, explicându-i unui Jamie nemulţumit că nu puteam vorbi şi mesteca în acelaşi timp. Am bănuit că el va păstra una pentru mine, încăpăţânat ca întotdeauna. Ian stătea din nou în locul lui fierbinte, obişnuit, de lângă foc, şi Andy era acolo — cu ochii în patru lângă Paige. Niciunul dintre ceilalţi participanţi la raid, inclusiv Jared, desigur, nu asista. Doc nu se afla de faţă şi m-am întrebat dacă era încă beat sau poate doar mahmur. Şi din nou, Walter lipsea.

Geoffrey, soţul lui Trudy, m-a chestionat pentru prima dată în seara aceasta. Am fost încântată, deşi am încercat să nu o arăt; părea că se alăturase mulţimii de oameni care mă tolerau. Dar nu i-am putut răspunde bine la întrebări, ceea ce a fost foarte rău. Întrebările lui erau ca ale lui Doc.

— Chiar nu ştiu nimic despre Vindecare, am recunoscut. Niciodată nu am mers la un Vindecător după… după ce am ajuns prima dată aici. N-am fost bolnavă. Tot ceea ce ştiu este că nu alegem o planetă decât dacă putem să menţinem corpurile gazdă în stare perfectă. Nu există nimic care să nu poate fi vindecat, de la o simplă tăietură, un os rupt, până la o boală. Bătrâneţea este singura cauză a decesului acum. Chiar şi corpurile omeneşti sănătoase tocmai au fost

proiectate să dureze mai mult. Şi mai există şi accidentele, de asemenea, cred, deşi acestea nu se întâmplă atât de des cu sufletele. Suntem precauţi.

— Oamenii înarmaţi nu sunt doar un accident, a murmurat cineva.

Mutam chiflele fierbinţi. N-am văzut cine vorbea şi n-am recunoscut vocea.

— Da, e adevărat, am aprobat pe un ton egal.

— Atunci, nu ştii ce folosesc ca să vindece bolile? a insistat Geoffrey. Ce e în medicamentele lor?

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, nu ştiu. Nu a fost o temă care să mă intereseze atunci când aveam acces la informaţii. Mă tem că am luat de bun ceea ce mi s-a spus. O stare înfloritoare de sănătate e pur şi simplă un dat pe fiecare planetă pe care am locuit.

Obrajii roşii ai lui Geoffrey au strălucit mai tare ca de obicei. Privea în jos, cu buzele strânse a supărare. Ce spusesem de-l ofensasem?

Heath, şezând lângă Geoffrey, l-a bătut pe braţ. Liniştea era evidentă în toată încăperea.

— Ah — în legătură cu Vulturii… a spus Ian — cuvintele au sunat forţat, o schimbare voită de subiect. Nu ştiu dacă am lipsit vreodată la partea aceasta, dar nu-mi amintesc ca tu să-mi fi explicat vreodată de ce nu sunt „amabili"…?

Nu era un lucru pe care eu să îl *fi* explicat, dar eram aproape sigură că nu-l interesa cu adevărat — a fost doar prima întrebare care îi trecuse prin minte.

Ora mea neoficială de clasă a luat sfârşit mai devreme ca de obicei. Întrebările veneau rar şi majoritatea erau furnizate de către Jamie şi de către Ian. Întrebările lui Geoffrey îi lăsaseră gânditori pe toţi ceilalţi.

— Ei bine, avem ceva de rezolvat mâine la prima oră, să tăiem tulpinile… a adăugat gânditor Jeb, după o altă tăcere ciudată, transformând cuvintele într-un „sunteţi liberi".

Oamenii s-au ridicat în picioare şi s-au întins vorbind pe tonuri joase care nu erau deloc întâmplătoare.

— GCe-am spus? i-am şoptit lui Ian.

— Nimic. Se gândesc la mortalitate.

A oftat.

Mintea mea umană a făcut unul din acele salturi pentru a înţelege ceea ce ei numeau intuiţie.

— Unde-i Walter? am întrebat încă în şoaptă.

Ian a oftat din nou.

— În aripa de sud. El… nu se simte bine.

— De ce nu mi-a spus nimeni şi mie?

— Lucrurile n-au fost… uşoare pentru tine în ultima vreme, deci…

Am scuturat din cap nerăbdătoare la această afirmaţie.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Jamie se afla lângă mine acum; m-a luat de mână.

— Câteva dintre oasele lui Walter s-au frânt, sunt atât de fragile, a zis el pe un ton tainic. Doc e sigur că e vorba de cancer — stadiul final, spune el.

— Walt probabil că n-a scos o vorbă despre durerea sa mult timp, până acum, a adăugat Ian pe un ton sumbru.

M-am cutremurat.

— Şi nu se poate face ceva? Nimic?

Ian a clătinat din cap, privindu-mă cu ochii săi strălucitori.

— Nu pentru noi. Chiar dacă n-am fi fost blocaţi aici, n-ar exista niciun fel de ajutor pentru el acum. N-am găsit până acum leacul acestei boli.

Mi-am muşcat buzele, ca să nu dau glas sugestiei care-mi venea în minte. Desigur, nu mai era nimic de făcut pentru Walter. Oricare dintre aceşti oameni ar prefera mai degrabă să moară încet şi în chinuri decât să-şi negocieze mintea pentru leacul trupului. Puteam să înţeleg acest lucru… acum.

— A tot întrebat de tine, a continuat Ian. Adică ţi-a rostit numele uneori; e greu de zis ce vrea să spună — Doc îl ţine într-o veşnică beţie, ca să îl ajute să treacă peste dureri.

— Doc regretă că a folosit o cantitate atât de mare de alcool pentru el însuşi, a adăugat Jamie. Sincronizare proastă peste tot.

— Pot să-l văd? am întrebat. Sau asta îi va face pe ceilalţi nefericiţi?

Ian s-a încruntat şi a pufnit.

— N-ar însemna asta că unii oameni nu-şi văd de treburile lor? A clătinat din cap. Şi totuşi cui îi pasă, bine? Dacă e ultima dorinţă a lui Walt…

— Bine, am fost de acord. Cuvântul „ultima“ m-a făcut să-mi simt ochii arzând. Dacă dorinţa lui Walter este să mă vadă, atunci cred că nu contează ce poate să gândească oricine altcineva sau dacă ideea îi înnebuneşte.

— Nu-ţi fă griji în legătură cu asta n-am de gând să las pe nimeni să te hărţuiască.

Buzele lui Ian să strânseră într-o linie subţire.

M-am simţit nerăbdătoare, ca şi când aş fi vrut să mă uit la ceas. Timpul încetase să mai însemne mare lucru pentru mine, dar deodată am simţit povara unui termen limită.

— E prea târziu să mergem în seara asta? Îl vom deranja?

— Nu doarme la ore regulate. Putem să mergem să vedem.

Şi am luat-o repede din loc, trăgându-l pe Jamie fiindcă el încă era agăţat de mâna mea. Sentimentul timpului care trece, al sfârşiturilor şi al finalităţii m-a împins înainte. Cu paşii săi mari Ian m-a ajuns repede din urmă. În grădina luminată de lună, i-am depăşit pe ceilalţi care, în cea mai mare parte, nu ne-au dat niciun fel de atenţie. Eram mult prea des în compania lui Jamie şi a lui Ian ca să mai stârnesc vreo curiozitate, deşi nu ne îndreptam către tunelele obişnuite.

Singura excepţie a fost Kyle. El a îngheţat la jumătatea pasului când l-a văzut pe fratele său alături de mine. Ochii săi au fulgerat când au zărit mâna lui Jamie în mâna mea, apoi de pe buzele sale a ieşit un mârâit. Ian a ridicat din umeri în timp ce lua act de reacţia fratelui său — gura sa imitând-o pe a lui Kyle — şi în mod deliberat s-a întins după mâna mea cealaltă. Kyle a scos un sunet ca şi când i-ar fi fost rău şi ne-a întors spatele. Când am ajuns în întunericul lungului tunel sudic, am încercat să-mi eliberez mâna. Ian a strâns-o şi mai tare.

— Aş vrea să nu-l înfurii şi mai tare, am murmurat.

— Kyle se înşală. Să se înşele pare a fi un soi de obicei al său. O să îi trebuiască mult mai mult timp

decât oricui ca să treacă peste asta, dar asta nu înseamnă că ar trebui să îi permitem orice.

— Mă sperie, am recunoscut în şoaptă. Nu vreau ca el să aibă şi mai multe motive să mă urască.

Ian şi Jamie mă strânseră de mâini în acelaşi timp. Au vorbit simultan:

— Nu te teme, a zis Jamie.

— Jeb şi-a spus foarte clar punctul de vedere, a spus Ian.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat pe Ian.

— Dacă Kyle nu poate accepta regulile lui Jeb, atunci nu mai este bine-venit aici.

— Dar asta e greşit. Locul lui Kyle e aici.

Ian s-a încruntat.

— Rămâne… Deci va trebui să înveţe să accepte.

N-am mai vorbit de-a lungul drumului. Mă simţeam vinovată părea a fi o stare emoţională permanentă aici. Vină şi teamă, şi inimi frânte. De ce venisem?

Pentru că aia e locul tău, oricât de ciudat ar părea, a şoptit Melanie. Era foarte conştientă de căldură mâinilor lui Jamie şi a lui Ian, înfăşurate şi îngemănate cu ale mele. *Unde altundeva ai avut parte de aşa ceva?*

Nicăieri, am mărturisit, simţindu-mă şi mai deprimată. *Dar asta nu mă face să simt că aici e locul meu. Nu în modul în care te face pe tine.*

Suntem ambele părţi ale unei înţelegeri, Wanda.

Ca şi cum ar fi nevoie să-mi reaminteşti…

Am fost puţin surprinsă să o aud atât de clar. Fusese tăcută ultimele două zile, aşteptând, nerăbdătoare, sperând să-l vadă din nou pe Jared. Desigur, acestea au fost şi preocupările mele.

Poate că e cu Walter. Poate că acolo e, a gândit Melanie, *plină de speranţă.*

Dar nu pentru asta mergem să-l vedem pe Walter.

Nu, sigur că nu. Tonul ei era de căinţă, dar mi-am dat seama că Walter nu însemna la fel de mult pentru ea aşa cum însemna pentru mine. Fireşte, era tristă, pentru că el era pe moarte, dar ea acceptase sfârşitul din capul locului. Eu, pe de altă parte, nu puteam să-l accept nici măcar acum. Walter era prietenul meu, nu al ei. Mie-mi luase apărarea.

Una dintre acele lumini albastre, obscure, ne-a întâmpinat când ne-am apropiat de aripa cu spitalul (ştiam acum că lanternele aveau baterii solare şi era lăsate în colţuri însorite peste zi, pentru a se încărca). Cu toţii ne mişcam mai în linişte, încetinind în acelaşi timp, fără să fie nevoie să stabilim acest lucru.

Uram această încăpere. În întuneric, toate acest umbre ciudate aruncate de strălucirea slabă, păreau doar să sporească interdicţia. Era un nou miros — încăperea emana un miros de putreziciune lentă, alcool înţepător şi bilă.

Două paturi erau ocupate. Picioarele lui Doc atârnau peste marginea unuia; i-am recunoscut sforăitul uşor. Din celălalt, arătând hidos de palid şi diform, Walter ne privea apropiindu-ne.

— Ai chef de vizitatori, Walt? a şoptit Ian, când ochii lui Walter s-au îndreptat către el.

— Ah, a mormăit Walter.

Avea buzele lăsate şi chipul slăbit, iar pielea sa strălucea udă în lumina palidă.

— Ai nevoie de ceva? am murmurat.

Mi-am eliberat mâinile — atârnau neajutorate între mine şi Walter.

Ochii săi se roteau stins, scrutând întunericul. M-am apropiat cu un pas.

— Am putea face ceva pentru tine? Ceva, câtuşi de puţin? Ochii săi s-au mişcat până când mi-au întâlnit faţa. Dintr-odată, ei s-au fixat dincolo de apatia datorată beţiei şi durerii.

— În sfârşit, a gemut el. Respiraţia sa era hârâită şi şuierătoare. Ştiam că vei veni dacă aş fi avut suficientă răbdare să te aştept. O, Gladys, am atâtea să-ţi spun.

CAPITOLUL 31:
Nevoită

Am îngheţat şi apoi am privit peste umăr, să văd dacă era cineva în spatele meu.

— Gladys a fost soţia lui, a şoptit Jamie, aproape de neauzit. Ea n-a scăpat.

— Gladys? a spus Walter, nedându-şi seama de reacţia mea. Îţi vine să crezi că am plecat şi am făcut cancer? Care sunt şansele, ha? N-am avut nicio zi de concediu medical în toată viaţa mea…

Vocea sa s-a stins încet, până când nu l-am mai auzit, dar buzele sale continuau să se mişte. Era prea slăbit ca să-şi ridice mâna; degetele lui se mişcau singure către marginea patului, spre mine.

Ian m-a înghiontit uşor.

— Ce-ar trebui să fac? am spus eu dintr-o suflare.

Broboanele de sudoare de pe fruntea mea n-aveau nimic de-a face cu căldura umedă.

— …Bunicul a trăit până la o sută şi unu de ani, se auzi din nou Walter, hârâind. Nimeni n-a avut cancer în familia mea. Nici măcar verii. Nu cumva mătuşa ta Regan a avut cancer de piele?

S-a uitat la mine cu încredere, aşteptând să răspund. Ian m-a înghiontit în spate.

— Aăă, am murmurat.

— Poate că a fost mătuşa lui Bill, a rostit îngăduitor Walter.

I-am aruncat o privire plină de panică lui Ian, care a ridicat din umeri.

— Ajutor, mi-am mişcat buzele către el.

Mi-a făcut semn să apuc de degetele scormonitoare ale lui Walter.

Pielea lui Walter era albă ca varul şi transparentă. Vedeam pulsul slab în venele albastre de pe dosul mâinii sale. I-am ridicat delicat palma, îngrijorată fiind

de oasele subţiri despre care Jamie spusese că erau atât de fragile. Era atât de uşoară, de parcă ar fi fost golită.

— Ah, Gladdie, a fost greu fără tine. E un loc drăguţ aici; o să îţi placă, chiar şi atunci când eu nu o să mai fiu — o grămadă de oameni cu care să vorbeşti — ştiu câtă nevoie ai de conversaţie…

Volumul vocii sale scăzu până când el n-a mai putut să rostească cuvintele, dar buzele sale încă luau forma vorbelor pe care el voia să le împărtăşească soţiei sale. Gura sa a continuat să se mişte, chiar şi atunci când ochii săi s-au închis şi capul i-a căzut pe o parte.

Ian a găsit o cârpă umedă şi a început să-i şteargă lui Walter faţa, care strălucea.

— Nu prea mă pricep la… minciuni, am şoptit privind buzele lui Walter care murmurau, pentru a mă asigura că el nu mă asculta: Nu vreau să-l supăr.

— Nu trebuie să spui nimic, m-a încredinţat Ian. Nu e destul de lucid ca să-i pese.

— Semăn cu ea?

— Câtuşi de puţin — am văzut poza ei. O roşcată scundă şi îndesată.

— Hai, lasă-mă pe mine să fac asta.

Ian mi-a dat cârpa şi am şters sudoarea de pe gâtul lui Walter. Să am mâinile ocupate mă făcea întotdeauna să mă simt în largul meu. Walter a continuat să murmure. Mi s-a părut că l-am auzit spunând:

— Mulţumesc, Gladdie, e frumos din partea ta.

N-am observat că sforăitul lui Doc se oprise. Vocea sa familiară a răsunat deodată în spatele meu, prea blândă să mă sperie.

— Cum îi este?

— Halucinează, a şoptit Ian. E de la brandy sau de la durere?

— Mai mult de la durere, aş zice. Mi-aş da braţul drept pentru nişte morfină.

— Poate că Jared va mai produce un miracol, a sugerat Ian.

— Poate, a oftat Doc.

Am şters absentă faţa palidă a lui Walter, ascultând mai atentă acum, dar n-au mai vorbit despre Jared.

Nu aici, a şoptit Melanie.

Căutând ajutor pentru Walter, am aprobat.

Singur, a adăugat ea.

M-am gândit la ultima dată când îl văzusem — sărutul, credinţa… *Probabil că îşi dorea să fie singur un timp.*

Sper că nu-i acolo încercând să se convingă singur că nu eşti iar o actriţă-foarte-talentantă-bară-Căutătoare…

Se poate, desigur.

Melanie a suspinat liniştit.

Ian şi Doc murmurau pe tonuri scăzute despre lucruri neimportante, în mare parte Ian punându-l la curent pe Doc cu ce se întâmpla în peşteri.

— Ce a păţit Wanda la faţă? a şoptit Doc, dar încă îl puteam auzi cu uşurinţă.

— Cam acelaşi lucru, a pus Ian cu o voce scăzută.

Doc a scos un sunet nefericit odată cu respiraţia sa şi apoi plescăi din limbă.

Ian i-a spus câte ceva despre ciudata oră de clasă din seara aceasta, despre întrebările lui Geoffrey.

— Ar fi fost grozav de convenabil dacă Melanie ar fi fost posedată de un Vindecător, gândi Doc cu voce tare.

Am tresărit. Dar ei erau în spatele meu şi probabil că nu şi-au dat seama.

— Suntem norocoşi că a fost Wanda, a murmurat Ian în apărarea mea. Nimeni altcineva…

— Ştiu, l-a întrerupt Doc, manierat ca întotdeauna. Cred că ar trebui să spun că e păcat că Wanda n-a fost câtuşi de puţin interesată de medicină.

— Îmi pare rău, am murmurat. Am *fost* neglijentă, beneficiind de o sănătate perfectă, fără însă să fi fost măcar curioasă în legătură cu cauza.

O mâna m-a atins pe umăr.

— Nu ai de ce să te scuzi, a spus Ian.

Jamie era foarte tăcut. M-am uitat înjur şi am văzut că se cuibărise pe patul unde Doc trăsese un pui de somn.

— E târziu, a remarcat Doc. Walter n-o să plece nicăieri în noaptea asta. Ar trebui să dormiţi puţin.

— Ne vom întoarce, a promis Ian. Să ne spui ce vă putem aduce.

Am aşezat mâna lui Walter pe pat, bătând-o uşurel, cu multă atenţie. Ochii săi se deschiseră brusc, fiind mult mai conştient decât înainte.

— Plecaţi? a hârâit el. Trebuie să plecaţi aşa de curând?

I-am luat din nou mâna, repejor.

— Nu, eu nu trebuie să plec.

El a zâmbit şi a închis din nou ochii. Degetele sale le-au înconjurat pe ale mele cu o apăsare uşoară.

Ian a oftat.

— Tu poţi să pleci, i-am spus. Nu mă supăr. Du-l pe Jamie înapoi în patul său.

Ian a privit în jurul încăperii.

— Stai o secundă, a spus el şi apoi a înşfăcat patul cel mai apropiat de el. Nu era greu — l-a ridicat cu uşurinţă şi l-a aşezat pe locul de lângă cel al lui Walter. Mi-am întins braţul până la limită, încercând să nu-l împing pe Walter, aşa încât Ian să poată să aranjeze patul de dedesubt. Apoi mă înşfacă cu aceeaşi uşurinţă şi mă aşeză pe patul de lângă Walter. Pleoapele lui Walter nu s-au mişcat. Am suspinat uşurel, prinsă cu garda jos, uimită de modul întâmplător în care Ian îşi putea pune mâinile pe mine ca şi când aş fi fost om.

Ian a făcut semn cu bărbia către mâna lui Walter, care o strângea pe a mea.

— Crezi că poţi să dormi aşa?

— Da, sunt sigură că pot.

— Somn uşor, atunci.

A zâmbit către mine, apoi s-a întors şi l-a ridicat pe Jamie de pe celălalt pat.

— Să mergem, puştiule, a murmurat el, cărându-l pe băiat, fără efort, ca şi când ar fi fost un bebeluş. Sunetul paşilor liniştiţi ai lui Ian s-au pierdut în depărtare până când nu l-am mai auzit deloc.

Doc a căscat şi s-a aşezat în spatele biroului pe care îl construise din resturi de lemn şi dintr-o uşă de aluminiu, luând cu el lampa de veghe. Era prea întuneric să îi văd faţa lui Walter şi asta mă emoţiona. Era ca şi cum deja nu mai era. Mi-am găsit alinarea în degetele lui, strânse ferm în jurul degetelor mele.

Doc a început să răsfoiască nişte hârtii, murmurând aproape de neauzit şi pentru el. Mi-am îndreptat atenţia către sursa foşnetului.

Dimineaţă, Walter m-a recunoscut.

Nu s-a trezit până când nu şi-a făcut Ian apariţia să mă conducă înapoi; era timpul ca lanul de porumb să fie

curăţat de vechile tulpini. I-am promis lui Doc că îi voi aduce micul dejun înainte să merg la muncă. Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi eliberez cu grijă degetele amorţite din strânsoarea lui Walter.

El a deschis ochii.

— Wanda, a şoptit el.

— Walter?

Nu eram sigură cât timp mă va recunoaşte sau dacă îşi va aminti de noaptea trecută. Mâna sa strânse aerul din jur, aşa încât i-am dat mâna mea stângă, cea care nu era amorţită.

— Ai venit să mă vezi. A fost frumos. Ştiu… cu ceilalţi reveniţi… trebuie să fie greu… pentru tine… Faţa ta…

Pentru el părea greu să-şi mişte buzele astfel încât să articuleze cuvintele, iar ochii săi se închideau şi deschideau datorită efortului. Cât de caracteristic lui ca primele cuvinte adresate mie să fie pline de grijă.

— Totul e bine, Walter. Cum te simţi?

— Ah… a mormăit uşurel. Nu aşa de… Doc?

— Aici, a murmurat Doc din spatele meu.

— Mai ai licoare? a gemut el.

— Desigur.

Doc era deja pregătit. Ţinea gâtul unei sticle groase la buzele slăbite ale lui Walter şi îi turna cu grijă în gură, cu picături rare, lichidul cafeniu-închis.

Walter se cutremura când fiecare sorbitură îi ardea gâtlejul. O parte din alcool se scurgea pe la colţul gurii, pe pernă. Mirosul îmi înţepa nările.

— Mai bine? a întrebat Doc după ce i-a turnat câteva picături.

Walter a mormăit. N-a părut a fi de acord. A închis ochii.

— Mai vrei? a întrebat Doc.

Walter a făcut o grimasă şi apoi a mormăit.

Doc a înjurat încet.

— Unde e Jared? a murmurat el.

Am înţepenit la auzul numelui. Melanie s-a agitat şi apoi s-a liniştit.

Faţa lui Walter a pălit. Capul i-a căzut din nou pe pernă.

— Walter? am şoptit.

— Durerea e prea mare pentru el ca să rămână conştient. Lasă-l în pace, a spus Doc.

Îmi simţeam gâtul umflat.

— Ce pot să fac?

Vocea lui Doc era încărcată de tristeţe.

— Cam cât pot şi eu. Ceea ce înseamnă nimic. Sunt nefolositor.

— Nu fi aşa, Doc, l-am auzit pe Ian murmurând. Nu e vina ta. Lumea nu mai funcţionează aşa cum funcţiona cândva. Nimeni nu aşteaptă mai mult de la tine.

Mi-am lăsat umerii în jos. Nu, într-adevăr, lumea lor nu mai funcţiona la fel.

Un deget m-a bătut pe braţ.

— Să mergem, a şoptit Ian.

Am înclinat din cap şi am început să-mi trag mâna.

Ochii lui Walter s-au deschis, fără însă să vadă ceva.

— Gladdie? Eşti aici? a implorat el.

— Ăăă, sunt aici, am spus pe un ton nesigur, permiţând degetelor lui să se înfăşoare în jurul degetelor mele.

Ian a ridicat din umeri.

— Am să vă aduc amândurora ceva de mâncare, a şoptit el şi apoi a plecat.

Am aşteptat nerăbdătoare ca el să se întoarcă, nefiind enervată de confuzia lui Walter. Walter a tot murmurat numele lui Gladys, dar nu părea să aibă nevoie de nimic de la mine, lucru pentru care îi eram recunoscătoare. După o vreme, poate o jumătate de oră, am început să ascult dacă se auzeau paşii lui Ian în tunel, întrebându-mă de ce îi lua atât de mult timp.

Şi apoi am auzit ceva, dar nu erau paşi.

— Ce-i asta? l-am întrebat pe Doc în şoaptă. Walter era din nou liniştit, poate inconştient. N-am vrut să-l tulbur.

Doc s-a întors să mă privească, în timp ce încerca să-l asculte cu o ureche pe Walter.

Zgomotul era un răpăit caraghios, un fel de bătaie rapidă şi moale. Am crezut că am auzit-o ceva mai tare, dar imediat intensitatea sunetului a scăzut iar.

— E ciudat, a spus Doc. Sună aproape ca…

S-a oprit, fruntea sa făcând cute de concentrare, în timp ce zgomotul neobişnuit se stingea.

Întrucât ascultam cu şi mai multă atenţie, am auzit paşii când încă erau departe. Dar ei nu se potriveau celor aşteptaţi. Pasul egal al întoarcerii lui Ian. Mergea rapid — ba nu, alerga.

Doc a reacţionat imediat la sunetul prevestitor de necazuri. S-a repezit să-l întâmpine pe Ian. Aş fi vrut să văd şi eu ce nu era în regulă, dar n-am vrut să-l supăr pe Walter încercând să-mi eliberez din nou mâna. În schimb am ascultat şi mai încordat.

— Brandt? l-am auzit pe Doc întrebând cu surprindere.

— Unde e? *Unde e?* a întrebat celălalt om fără suflare.

Paşii care alergau s-au oprit doar pentru o secundă, apoi au reînceput, dar nu la fel de iuţi.

— Despre ce vorbeşti? a întrebat Doc, trăgând de timp.

— Parazitul! a şuierat Brandt impacientat, nerăbdător, în timp ce se repezea prin intrarea boltită.

Brandt nu era un bărbat masiv, aşa cum erau Kyle sau Ian; era doar cu câţiva centimetri mai înalt decât mine, însă era gros şi solid ca un rinocer. Ochii săi măturară odaia. Privirea sa pătrunzătoare se fixă pe faţa mea timp de o jumătate de secundă, apoi îl măsură pe Walter aşa cum era, de nerecunoscut, apoi alergă de jur împrejurul camerei doar pentru a se opri din nou la mine.

Atunci Doc l-a ajuns din urmă pe Brandt, degetele sale lungi prinzându-i umărul exact când bărbatul mai solid făcea primul pas în direcţia mea.

— Ce faci? a întrebat Doc, vocea sa fiind tot mai apropiată de un mârâit pe care nu îl mai auzisem niciodată.

Înainte ca Brandt să răspundă, sunetul ciudat a revenit, mergând dinspre slab către urlător de tare şi din nou către slab, atât de neaşteptat, încât cu toţii am îngheţat. Bătăile tunau una după alta, făcând aerul să vibreze, când se aflau la intensitate maximă.

— Ăsta e — ăsta e un elicopter? a întrebat Doc şoptind.

— Da, i-a răspuns Brandt şoptind şi el. E Căutătoarea — cea de dinainte, cea care îl caută pe *ăsta.*

El arată cu bărbia spre mine.

Deodată, gâtlejul meu păru prea mic — respiraţiile care ieşeau de acolo, slabe şi superficiale, nefiind de ajuns. M-am simţit ameţită.

Nu. Nu acum. Te rog.

Care-i problema ei? a mârâit Mel în capul meu. *De ce nu poate să ne lase în pace?*

Nu putem să o lăsăm să le facă rău lor.

Dar cum o oprim?

Nu ştiu. E doar vina mea.

Şi a mea, Wanda. A noastră.

— Eşti sigur? a întrebat Doc.

— Kyle a văzut clar prin binoclu în timp ce dădea târcoale. Acelaşi elicopter pe care l-a mai văzut şi înainte.

— Caută pe *aici?*

Vocea lui Doc sună deodată îngrozită. S-a întors pe jumătate, cu ochii clipind către ieşire.

— Unde e Sharon?

Brandt a clătinat din cap.

— Face doar ture. Începe la Picacho şi apoi se învârte în spirale. Nu pare să se fixeze pe ceva apropiat. A făcut câteva ture pe deasupra locului unde am abandonat maşina.

— Sharon? a întrebat Doc din nou.

— E cu copiii şi cu Lucina. Sunt bine. Băieţii îşi pregătesc lucrurile în caz va trebui s-o tulim la noapte, dar Jeb spune că e puţin probabil.

Doc expiră şi apoi păşi către biroul său. Se rezemă de el, arătând ca şi când ar fi alergat într-o cursă lungă.

— Deci nu e nimic nou, zău, murmură el.

— Neah. Doar că trebuie să stăm ascunşi câteva zile, l-a asigurat Brandt din nou. Ochii lui sclipeau din nou, privind camera, fixându-se pe mine la fiecare două secunde. Ai vreo funie la îndemână? a întrebat el.

Trase marginea unui cearşaf de pe un pat gol, examinându-l.

— Funie? repetă Doc monoton.

— Pentru parazit. Kyle m-a trimis aici ca să îl leg pe ăsta.

Muşchii mei s-au contractat în mod involuntar; mâna mea a strâns degetele lui Walter prea tare, iar el a murmurat. Am încercat să mă relaxez, în timp ce ochii mei priveau la faţa dură a lui Brandt. Îl aştepta pe Doc, plin de speranţă.

— Eşti aici ca s-o *legi* pe Wanda? a spus Doc, vocea sa redevenind dură. Şi ce te face să crezi că e necesar?

— Haide, Doc. Nu fi prost. Ai nişte guri de aerisire pe aici şi o mulţime de metal reflectorizant. Brandt gesticulă către un fişet de pe peretele îndepărtat. Ajunge o jumătate de minut de neatenţie, iar ăsta va transmite semnale luminoase către Căutătoare.

Am tras aer cu putere în piept, şocată; respiraţia mea răsună zgomotoasă în camera tăcută.

— Vezi? a zis Brandt. I-am ghicit planul imediat.

Voisem să mă îngrop sub un bolovan ca să mă ascund de ochii neliniştiţi şi pătrunzători ai Căutătoarei, cu toate acestea, el şi-a imaginat că voiam să o conduc înăuntru. S-o aduc aici ca să îi omoare pe Jamie, pe Jared, pe Jeb, pe Ian… simţeam că mă înec.

— Poţi să pleci, Brandt, a spus Doc pe un toc rece. O păzesc eu pe Wanda.

Brandt a ridicat o sprânceană.

— Ce aţi păţit, oameni buni? Tu, şi Ian, şi Trudy, şi ceilalţi? E ca şi cum aţi fi cu toţii hipnotizaţi. Dacă privirea ta n-ar fi normală, ar trebui să mă întreb…

— Dă-i drumul şi întreabă-te tot ce doreşti, Brandt. Dar fă treaba asta în timp ce ieşi.

Brandt a clătinat din cap.

— Am o treabă de făcut.

Doc a păşit către Brandt, oprindu-se când a ajuns între mine şi acesta. Şi-a încrucişat braţele la piept.

— N-ai să te atingi de ea.

În depărtare, se auzeau elicele elicopterului. Eram cu toţii foarte tăcuţi, nici măcar nu respiram, până când sunetul pieri.

Brandt clătină din cap când se lăsă din nou liniştea. Nu a spus nimic, ci doar s-a îndreptat către birou şi a luat scaunul lui Doc. L-a dus spre peretele cu fişetul, l-a izbit de pământ şi apoi s-a aşezat brusc, făcând ca picioarele de metal ale scaunului să scârţâie pe piatră. S-a aplecat înainte, cu mâinile pe genunchi, şi s-a uitat

lung la mine. Un vultur aşteptând ca iepurele muribund să nu mai mişte. Doc şi-a încleştat fălcile cu un mic pocnet.

— Gladys, a murmurat Walter, trezindu-se din somnul său agitat. Eşti aici!

Prea emoţionată pentru a-i vorbi lui Brandt care mă privea, l-am bătut doar uşor pe mână. Ochii săi înnouraţi îmi cercetau faţa, văzând trăsături care nu erau acolo.

— Doare, Gladdie. Doare mult.

— Ştiu, am şoptit. Doc?

Era deja acolo, cu brandy-ul în mână.

— Deschide gura, Walter.

Sunetul elicopterului se auzi din nou înăbuşit, departe, dar încă mult prea aproape. Doc s-a mişcat brusc, şi câteva picături de brandy m-au împroşcat pe braţ.

Fusese o zi îngrozitoare. Tot ce fusese mai rău în viaţa mea pe această planetă, chiar incluzând şi prima mea zi în peşteri şi ultima zi fierbinte şi uscată în deşert, la câteva ceasuri distanţă de moarte.

Elicopterul înainta în cercuri. Uneori, trecea mai mult de o oră, şi credeam că în sfârşit acţiunea de căutare se terminase. Apoi sunetul revenea, şi vedeam chipul încăpăţânat al Căutătoarei în mintea mea, ochii ei bulbucaţi scrutând deşertul alb, în căutare de semne de viaţă umană. Am încercat ca prin puterea voinţei mele să o îndepărtez, concentrându-mă puternic asupra amintirilor legate de deşertul lipsit de trăsături, ca o întindere incoloră, ca şi cum aş fi putut să mă asigur cumva că ea nu vedea nimic altceva, ca şi când aş fi putut să o fac să plece.

Brandt nu şi-a luat deloc privirile suspicioase de la mine. Puteam să simt asta încontinuu, deşi mă uitam rar la el. A fost ceva mai bine când Ian s-a întors şi cu micul dejun, şi cu prânzul. Era murdar din cap până-n picioare din cauză că împachetase pentru un eventual caz de evacuare — orice o fi însemnat asta. Aveau ei unde să plece? Ian s-a încruntat atât de tare încât semăna cu Kyle când Brandt i-a explicat în propoziţii ciuntite de ce se afla acolo. Apoi Ian a tras un alt pat gol

lângă al meu, aşa încât să se afle în raza vizuală a lui Brandt şi să-i blocheze priveliştea.

Elicopterul, paza plină de încredere a lui Brandt, acestea nu reprezentau un rău atât de mare. Într-o zi obişnuită dacă ar mai fi existat aşa ceva vreodată — oricare dintre acestea ar fi putut să pară insuportabile. Astăzi, nu însemnau nimic.

Pe la prânz, Doc îi dăduse lui Walter ultima cantitate de brandy. Câteva minute mai târziu Walter se agita, mormăia şi gemea, neputând să respire. Degetele sale le învineţiseră şi le striviseră pe ale mele, dar dacă mi le-aş fi tras, mormăielile lui ar fi devenit strigăte ascuţite. I-am dat drumul o dată ca să merg la latrină. Brandt m-a urmat, ceea ce l-a făcut pe Ian să simtă că şi el trebuia să vină. Când ne-am întors — după ce aproape că alergaserăm tot drumul — ţipetele lui Walter nu mai aveau nimic uman în ele. Chipul lui Doc părea golit din cauza agoniei pe care o presimţea. Walter s-a liniştit după ce i-am vorbit preţ de o clipă, lăsându-l să creadă că nevasta sa îi era alături. A fost o minciună nevinovată, una pentru o cauză nobilă. Brandt scotea zgomote de iritare, dar ştiam că nu avea dreptate să fie supărat. Nimic nu conta pe lângă durerea lui Walter. Gemetele şi agitaţia continuară totuşi, iar Brandt păşea înainte şi înapoi, în capătul celălalt al încăperii, încercând pe cât posibil să se ţină departe de sursa zgomotelor.

Jamie a venit să mă caute, aducând destulă mâncare pentru toţi patru când, deodată, lumina a crescut portocalie deasupra capetelor noastre. Nu i-am permis să rămână. L-am convins pe Ian să-l ducă înapoi la bucătărie să mănânce, şi l-am făcut pe Ian să-mi promită că-l veghează toată noaptea, ca să nu se furişeze înapoi aici. Walter n-a putut să se abţină de la a se strânge de durere când încercarea sa de a se răsuci i-a deplasat piciorul rupt şi sunetul produs a fost aproape de nesuportat. Jamie n-ar trebui să aibă această noapte gravată în memorie, aşa cum va fi cu siguranţă gravată în a lui Doc şi în a mea. Poate că şi în a lui Brandt, deşi el făcea tot ce putea să-l ignore pe Walter, acoperindu-şi urechile şi fredonând o melodie disonantă.

Doc n-a încercat să se distanţeze de hidoasa suferinţă a lui Walter; dimpotrivă, suferea alături de el.

Ţipetele lui Walter săpau cute adânci pe faţa lui Doc, ca nişte gheare care îi zgâriau pielea.

Era ciudat să vezi asemenea culmi ale compasiunii într-un om şi în special în Doc. Nu mai puteam să-l privesc la fel după ce îl văzusem trăind pe viu durerile lui Walter. Atât de mare părea mila sa, încât părea să sângereze pe dinăuntru. Pe când priveam, mi s-a părut imposibil ca Doc să fie o persoană crudă. Bărbatul pur şi simplu nu putea să fie un torţionar. Am încercat să-mi amintesc ce anume din ce se spusese îmi crease această impresie — îl acuzase cineva cu voce tare? Probabil că nu. Probabil că, în spaima mea, mă repezisem să trag concluzii false.

Mă îndoiam şi că aş fi putut vreodată să nu mai am încredere în Doc după această zi de coşmar. Oricum, voi considera întotdeauna acest spital drept un loc îngrozitor.

Când ultima rază de lumină a zilei a dispărut, la fel s-a întâmplat şi cu elicopterul. Şedeam în întuneric, neîndrăznind nici măcar să aprindem lumina albastră de veghe. A durat câteva ore până când unul dintre noi să considere că vânătoarea se încheiase. Brandt a fost primul să accepte ideea; de altfel, el se săturase şi de spital.

— E de înţeles că renunţă, nu? a murmurat el, îndreptându-se spre ieşire. Nimic de văzut noaptea. O să vă iau lumina, Doc, aşa încât parazitul de casă al lui Jeb să nu poată face nimic şi am să mă car.

Doc n-a răspuns. Nici măcar nu s-a uitat la bărbatul insolent care tocmai ieşea.

— Fă-o să înceteze, Gladdie, fă-o se înceteze, m-a implorat Walter.

I-am şters transpiraţia de pe faţă în timp ce el îmi strivea mâna.

Timpul păru să încetinească şi să se oprească; noaptea cea neagră părea să cuprindă totul fără să se sfârşească vreodată. Urletele lui Walter erau din ce în ce mai chinuitoare.

Melanie era departe, ştiind că nu putea să facă nimic folositor. Şi eu m-aş fi ascuns dacă Walter n-ar fi avut nevoie de mine. Eram singură în mintea mea — exact ceea ce îmi dorisem cândva. Mă făcea să mă simt pierdută.

În cele din urmă, o rază cenuşie de lumină se strecură prin găurile de aerisire de deasupra capetelor noastre. Picam de somn, dar gemetele şi ţipetele lui Walter mă împiedicau să adorm. Îl auzeam pe Doc sforăind în spatele meu şi am fost fericită pentru că putusem să scap pentru scurtă vreme.

Nu l-am auzit pe Jared intrând. Murmuram încurajări slabe, de-abia coerente, încercând să-l calmez pe Walter.

— Sunt aici, sunt aici, murmuram când el striga numele soţiei sale. Şşş, o să fie bine.

Cuvintele erau fără sens. Spuneam totuşi ceva şi se părea că vocea mea calma cele mai rele ţipete.

Nu ştiu cât timp mă privise Jared stând cu Walter înainte ca eu să-mi dau seama că era acolo. Probabil că durase ceva. Eram sigură că prima sa reacţie va fi de mânie, dar când l-am auzit vorbind, vocea sa era calmă.

— Doc? a spus el, şi am auzit cum patul din spatele meu s-a mişcat. Doc, trezeşte-te.

Mi-am eliberat mâna, rotind-o dezorientată, să văd chipul care se potrivea cu vocea de neconfundat.

Ochii săi era aţintiţi asupra mea, în timp ce scutura umărul bărbatului care dormea. Erau imposibil de citit în lumina palidă, faţa sa nu exprima nimic.

Melanie deveni conştientă. Îi privi trăsăturile încercând să-i citească gândurile de dincolo de mască.

— Gladdie! Nu pleca! Nu!

Strigătul lui Walter l-a făcut pe Doc să sară direct în picioare şi aproape că răsturnă patul.

M-am răsucit înapoi către Walter, îndesându-mi mâna dureroasă în degetele sale scormonitoare.

— Şşş, şşş! Walter, sunt aici. N-am să plec. Nu, îţi promit.

El s-a liniştit, scâncind ca un copilaş. I-am şters fruntea cu cârpa umedă; suspinele lui scăzură în intensitate şi se stinseră.

— Ce înseamnă toate acestea? a murmurat Jared din spatele meu.

— Ea e cel mai bun remediu împotriva durerilor din câte am putut găsi, a spus Doc încet.

— Ei bine, ţi-am găsit ceva mai bun decât o Căutătoare îmblânzită.

Stomacul meu s-a strâns ghem şi Melanie a şuierat în mintea mea.

Atât de prost şi încăpăţânat orbeşte, a mormăit ea. *Nu te-ar crede nici dacă i-ai spune că soarele apune în vest.*

Dar pe Doc nu prea îi mai interesa persoana mea.

— Ai găsit ceva!

— Morfină. Nu e multă. Ar fi trebuit să ajung mai devreme aici dacă nu m-ar fi ţintuit acolo Căutătoarea.

Doc a acţionat într-o secundă. L-am auzit foşnind prin ceva de hârtie şi apoi strigând cu încântare.

— Jared, ai făcut un miracol!

— Doc, stai o clipă.

Dar Doc era deja lângă mine, faţa sa iluminată pentru că anticipa ce avea să se întâmple. Mâinile sale erau ocupate cu o seringă mică. A înfipt acul mic într-o cută deasupra cotului lui Walter, în braţul cu care se ţinea de mine. Mi-am întors faţa. Părea oribil de invaziv să-i înfigi ceva în piele.

Dar nu puteam să nu fiu de acord cu rezultatele totuşi. Într-o jumătate de minut, trupul lui Walter s-a relaxat în întregime. Topindu-se într-un morman de carne lăsată pe salteaua subţire. Respiraţia sa s-a transformat din aspră şi imperioasă în şoptită şi egală. Mâna i s-a relaxat, eliberând-o pe a mea. Mi-am masat mâna stângă cu dreapta, încercând să-mi readuc sângele în vârful degetelor. Mici înţepături au urmat afluxului de sânge de sub piele.

— Uh, Doc, nu e destul pentru asta, a murmurat Jared.

Mi-am ridicat privirile de la faţa lui Walter, în sfârşit împăcată. Jared era cu spatele la mine, dar am putut zări surprinderea din expresia feţei lui Doc.

— Destul pentru ce? N-am de gând să păstrez asta pentru zile negre, Jared. Sunt sigur că ne vom dori s-o avem iar şi asta se va întâmpla mult prea curând, dar n-am de gând să-l las pe Walter să sufere, când pot să-l ajut!

— Nu asta am vrut să spun, a zis Jared.

Vorbise în felul în care o făcea când deja se gândise la ceva timp îndelungat şi intens. Lent şi egal. Ca respiraţia lui Walter.

Doc s-a încruntat nedumerit.

— E destul să-i opreşti durerile poate pentru trei sau patru zile, asta-i tot, a spus Jared. Dacă i-o administrezi dozat.

N-am înţeles ce spunea Jared, dar Doc a prins sensul cuvintelor lui.

— Ah, a oftat el.

Se întoarse să se uite din nou la Walter şi am văzut cum lacrimile îi acopereau pleoapa inferioară. Deschise gura să vorbească, dar niciun sunet nu-i ieşi printre buze.

Voiam să ştiu despre ce vorbeau, dar prezenţa lui Jared mă redusese la tăcere, aducând-mi înapoi rezerva pe care o aveam, când rar simţeam nevoia de ceva în plus.

— Nu poţi să-l salvezi. Poţi doar să-l cruţi de dureri, Doc.

— Ştiu, a spus Doc. Vocea sa se frânse, ca şi când şi-ar fi reţinut un suspin. Ai dreptate.

Ce se întâmplă? am întrebat. Câtă vreme Melanie avea să fie prin jur, puteam foarte bine să mă servesc de ea.

Au de gând să-l omoare pe Walter, mi-a spus ea adevărul. *Este destulă morfină încât să îi poată da o supradoză.*

Geamătul meu s-a auzit tare în liniştea din cameră, dar nu fusese decât un şuier. Nu m-am uitat să văd cum au reacţionat cei doi oameni sănătoşi. Şi lacrimile mele au început să curgă când m-am aplecat deasupra pernei lui Walter.

Nu, am gândit, *nu. Nu încă. Nu.*

Ai prefera ca el să moară urlând?

Eu doar… nu pot suporta… finalul. Este atât de absolut. N-am să-mi mai văd prietenul niciodată.

Pe câţi dintre ceilalţi prieteni ai tăi te-ai reîntors să-i vizitezi, Rătăcitoareo?

Înainte, n-am avut niciodată aşa prieteni.

Prietenii mei de pe celelalte planete pluteau cu toţii într-o ceaţă în mintea mea; sufletele erau atât de asemănătoare, aproape interschimbabile, în câteva feluri. Walter era diferit. Când nu va mai fi, nimeni nu va putea să-i ia locul.

Am legănat capul lui Walter în braţele mele şi am lăsat lacrimile să-i cadă pe piele. Am încercat să-mi

înăbuş lacrimile, dar oricum m-au podidit. Plângeam liniştit, nu în hohote.

Ştiu. Alt început, a şoptit Melanie, şi se simţea mila din tonul ei. Milă pentru mine — şi ăsta era un început.

— Wanda? a întrebat Doc.

Am clătinat din cap, incapabilă să răspund.

— Cred că ai stat prea mult aici, a spus el. I-am simţit palma, uşoară şi caldă, pe umărul meu. Ar trebui să iei o pauză.

Am clătinat din nou din cap, încă plângând uşor.

— Eşti obosită, a spus el. Du-te şi spală-te. Dezmorţeşte-ţi picioarele. Mănâncă ceva.

I-am aruncat o privire.

— Walter va mai fi aici când am să mă întorc? am murmurat printre lacrimi.

Ochii săi s-au strâns temători.

— Îţi doreşti asta?

— Aş avea o şansă să-i spun la revedere. El e prietenul meu.

M-a bătut pe braţ.

— Ştiu, Wanda, ştiu. Şi al meu. Nu mă grăbesc. Ia o gură de aer şi apoi întoarce-te. Walter va dormi un timp.

I-am cercetat faţa obosită şi am crezut în sinceritatea lui.

Am dat din cap a încuviinţare şi am pus uşurel capul lui Walter înapoi pe pernă. Poate că dacă aş pleca puţin din locul acesta, aş găsi o cale să-i fac faţă. Nu eram sigură — n-aveam niciun fel de experienţă cu despărţirile adevărate.

Pentru că îl iubeam, indiferent de faptul că era împotriva voinţei mele, a trebuit să-l privesc pe Jared înainte de a ieşi. Mel voia şi ea asta, dar dorea cumva să mă excludă din acest proces.

El se uita la mine. Aveam senzaţia că ochii săi mă priviseră multă vreme. Îşi luase o mină atent studiată, dar totuşi surpriza şi suspiciunea se zăreau din nou. M-a obosit. Care ar fi rostul interpretării unei şarade acum, chiar dacă eram o mincinoasă atât de talentată? Walter nu va mai putea niciodată să mă apere vreodată. N-aş mai fi putut să-l mai *prostesc.*

Privirile mele s-au încrucişat cu ale lui Jared preţ de o clipă îndelungată. Apoi m-am întors, pornind

grăbită pe coridorul negru precum catranul, care oricum era mai luminos decât expresia feţei sale.

CAPITOLUL 32:
Atacată

ÎN PEŞTERI ERA LINIŞTE; SOARELE ÎNCĂ NU RĂSĂRISE. În piaţa cea mare oglinzile căpătaseră o nuanţă de gri pal odată cu venirea zorilor.

Puţinele mele haine erau încă în camera lui Jamie şi a lui Jared. M-am strecurat înăuntru, fericită la gândul că ştiam unde se afla Jared.

Jamie dormea liniştit, cuibărit în colţul de sus al saltelei. De obicei nu dormea atât de strâns, dar avea un motiv de data acesta. Ian era tolănit în restul spaţiului, picioarele şi mâinile sale atârnând pe margini, câte un membru pentru fiecare din cele patru laturi.

Nu ştiu de ce, dar imaginea aceasta mi-a stârnit râsul. A trebuit să-mi bag pumnul în gură ca să-mi blochez hohotul şi asta în timp ce apucasem repede vechiul meu tricou murdar şi pantalonii. M-am grăbit pe culoare, încă înăbuşindu-mi chicotele.

Eşti cam euforică, mi-a spus Melanie. *Trebuie să dormi puţin.*

O să dorm mai târziu. Când… Nu mi-am putut duce gândul mai departe. Acest lucru mă dezmetici imediat, iar totul redeveni liniştit.

Încă alergam spre încăperea cu baia. Aveam încredere în Doc, dar… Poate că se va răzgândi. Poate că Jared va avea ceva de spus împotriva dorinţei mele. Nu puteam lipsi toată ziua.

Mi s-a părut că am auzit ceva în spatele meu când am ajuns la intersecţia în formă de caracatiţă, acolo unde toate încăperile de dormit se uneau. M-am uitat înapoi, dar n-am văzut pe nimeni în peştera întunecoasă. Oamenii începuseră să se trezească. Curând va fi timpul pentru micul dejun şi pentru altă zi de muncă. Dacă ar termina cu tulpinile, pământul din câmpiile de est ar

avea nevoie să fie arat. Poate că voi avea ceva timp să ajut… mai târziu…

Am urmat cărarea cunoscută către râurile de sub pământ, mintea mea hoinărind într-un milion de locuri. Părea că nu mă puteam concentra la nimic anume. De fiecare dată când încercam să mă fixez pe un subiect — Walter, Jared, micul dejun, treburile, băile — alt gând punea stăpânire pe mintea mea imediat. Melanie avea dreptate; aveam nevoie să dorm. Şi ea era la fel de ameţită. Toate gândurile ei se roteau în jurul lui Jared, dar nici ea nu putea face ceva în legătură cu ele.

Mă obişnuisem cu baia. Întunericul ei absolut nu mă mai deranja. Foarte multe locuri era întunecate aici. Îmi trăiam jumătate din timpul zilei în întuneric. Şi fusesem aici de prea multe ori. Aici nu se găsea nimic care să mişune pe sub apă, aşteptând să mă tragă şi pe mine înăuntru.

Însă ştiam că nu aveam timpul necesar să stau să mă înmoi. Curând, urmau să vină şi alţii, iar câtorva dintre ei le plăcea să-şi înceapă ziua curaţi. M-am pus pe treabă, spălându-mă pe mine mai întâi, apoi trecând la haine. Mi-am frecat bluza cu forţă, dorindu-mi să dau jos şi amintirile ultimelor două nopţi.

Mâinile mă dureau când am terminat, crăpăturile uscate de la încheieturi arzând cel mai rău dintre toate. Le-am scufundat în apă, dar nu simţeam nicio diferenţă. Am oftat şi m-am căţărat, ca să mă îmbrac.

Mi-am lăsat hainele ude pe pietrele fărâmicioase din colţul din spate. Am lovit din greşeală o piatră, destul de tare încât să mă doară piciorul desculţ, şi aceasta a trăncănit zgomotos prin încăpere, lovind peretele şi căzând cu un clipocit în bazin. Sunetul m-a făcut să tresar, cu toate că nu era chiar atât de puternic precum vâjâitul râului fierbinte din încăperea exterioară.

Îmi îndesam picioarele în tenişii plini de scame, când cineva a sosit pe neaşteptate.

— Cioc, cioc, strigă o voce cunoscută din intrarea întunecată.

— Bună dimineaţa, Ian, am spus. Tocmai am terminat. Ai dormit bine?

— Ian încă doarme, a răspuns vocea lui Ian. Sunt sigur că nu va mai dura mult, aşa că hai să facem asta

repede.

Ace ca de gheaţă mi-au înţepenit articulaţiile. Nu mă puteam mişca. Nu puteam respira.

Remarcasem la început, şi apoi uitasem în lungile săptămâni ale absenţei lui Kyle: nu numai că Ian şi fratele său semănau la fel de mult, dar — când Kyle vorbea pe un ton normal, ceea ce se întâmpla foarte rar — aveau şi exact aceeaşi voce.

Nu era aer. Eram prinsă în această gaură neagră cu Kyle în uşă. Nu exista altă ieşire.

Nu scoate niciun sunet! mi-a ţipat Melanie în cap.

Asta puteam să fac. Pentru că nu aveam aer ca să pot ţipa.

Ascultă!

Am făcut aşa cum mi s-a spus, încercând să fiu atentă în ciuda fricii care îmi crea senzaţia a un milion de vârfuri de mici ţepuşe de gheaţă înfipte în creier.

Nu auzeam nimic. Aştepta Kyle un răspuns? Căuta liniştit prin încăpere? Mi-am încordat auzul, dar zgomotul râului curgând repede acoperea orice sunet.

Repede, ia o piatră! a ordonat Melanie.

De ce?

M-am imaginat izbind capul lui Kyle cu o piatră dură.

Nu pot să fac asta!

Atunci o să murim! a ţipat ea. *Eu pot să o fac. Lasă-mă pe mine!*

Trebuie să fie altă cale, am gemut eu, dar mi-am forţat genunchii blocaţi să se îndoaie. Mâinile mele au căutat prin întuneric şi au găsit o piatră mare, crestată şi un pumn de pietre mai mici.

Luptă sau fugi.

În disperare, am încercat să o deblochez pe Melanie, să o las să iasă. Nu puteam găsi ieşirea — mâinile era încă ale mele, înconjurând degeaba obiectele pe care nu le-aş fi putut transforma niciodată în arme.

Un zgomot. Un uşor plescăit produs de ceva care pătrunde în cursul de apă care golea bazinul în încăperea latrinei. Doar câţiva metri mai încolo.

Dă-mi mâinile.

Nu ştiu cum să fac asta! Ia-le!

Am început să mă furişez, aproape de perete, spre ieşire. Melanie se lupta să găsească o modalitate de a-mi ieşi din cap, dar nici ea nu putea să-şi găsească poarta din partea ei.

Alt sunet. Nu provenea de la cursul de apă din depărtare. O respiraţie, la ieşire. Am încremenit chiar în locul în care mă găseam.

Unde e?

Nu ştiu!

Din nou, nu auzeam altceva în afară de râu. Era Kyle singur? Aştepta cineva lângă uşă să mă prindă când m-ar fi încolţit pe lângă bazin? Cât de aproape era Kyle acum?

Mi s-a făcut pielea de găină pe mâini şi picioare. Se simţea un fel de apăsare în aer şi îi puteam ghici mişcările tăcute. Uşa. M-am întors pe jumătate, încetinind ritmul cu care mă deplasam în direcţia în care auzisem respiraţia.

Nu putea să aştepte la nesfârşit. Din puţinele vorbe adresate mie, puteam să-mi dau seama că se grăbea. Cineva putea veni în orice moment. Totuşi, sorţii erau de partea sa. Erau mai puţini cei care ar fi fost dispuşi să îl oprească decât cei care ar fi crezut că asta era un lucru bun. Şi cei dispuşi să îl oprească, chiar şi puţini, nu prea ar avea vreo şansă să o facă. Doar Jeb şi arma sa ar mai putea face ceva. Jared era cel puţin la fel de puternic precum Kyle, dar Kyle era mult mai motivat. Jared probabil că nu s-ar lupta cu el acum.

Alt sunet. Era acela un pas aproape de uşă? Sau doar imaginaţia mea? Cât de mult durase acest sunet lung? Nu-mi puteam da seama câte secunde sau minute trecuseră.

Pregăteşte-te. Melanie ştia că aşteptarea se va sfârşi curând. Voia ca eu să strâng şi mai bine piatra.

Dar aş fi vrut să îi dau mai întâi o şansă fugii. Nu aş putea fi o luptătoare puternică, chiar dacă aş încerca. Kyle era probabil de două ori cât mine şi avea o priză mult mai bună.

Am ridicat mâna cu pietrele şi am îndreptat-o către pasajul din spate care ducea către latrină. Poate l-aş putea face să creadă că mă ascunsesem, sperând într-o salvare. Am aruncat pumnul de pietre mici şi m-am ascuns atunci când ele s-au izbit de peretele de piatră.

Din nou, respiraţia de la uşă, sunetul unui uşor zgomot de paşi care se îndreptau spre capcana mea. M-am apropiat de margine cât de încet am putut.

Dacă sunt doi?

Nu ştiu.

Aproape ajunsesem la ieşire. Dacă aş putea trece prin tunel, am gândit eu, aş putea scăpa de el. Eram mai uşoară şi rapidă…

Am auzit un pas, foarte clar de data asta, acoperind zgomotul curentului de apă din fundul încăperii. M-am strecurat rapid. Un plescăit uriaş zdruncină tăcerea. Apa m-a stropit, făcându-mă să gem. Stropise peretele într-un val de sunet umed.

Vine prin bazin! Fugi!

Ezitarea mea a durat o secundă prea mult. Degete uriaşe m-au prins de gleznă. M-am smucit, împleticindu-mă înainte. M-am împiedicat şi în momentul acela, când el m-a aruncat către podea, degetele lui au alunecat în jos. Mi-a prins tenisul şi eu mi-am scos piciorul din el, abandonându-l în mâna lui.

Căzusem, dar şi el căzuse. Asta mi-a dat destul timp ca să pot să mă caţăr, sfâşiindu-mi genunchii de piatra zgrunţuroasă.

Kyle a mormăit şi mâna sa s-a întins către călcâiul meu dezgolit. N-aveam de ce să mă agăţ şi am alunecat din nou. M-am împins înainte, trăgându-mi picioarele, fiind încă cu capul în jos, cu fiecare secundă în pericol de a cădea din nou, pentru că trupul meu se mişca aproape paralel cu podeaua. Mi-am păstrat echilibrul doar printr-un efort de voinţă.

Nu mai era nimeni altcineva. Nimeni să mă prindă la ieşirea din camera exterioară. Am rupt-o la fugă, speranţa şi adrenalina curgându-mi prin vene. M-am năpustit în încăperea râului cu viteză maximă, având un singur gând: să ajung la tunel. Auzeam respiraţia greoaie a lui Kyle în spatele meu, dar nu suficient de aproape. Cu fiecare pas, mă împingeam şi mai tare în pământ, aruncându-mă şi mai înainte faţă de el.

Durerea mi-a săgetat piciorul, îndoindu-l.

Peste bolborositul râului am auzit două pietre mari lovind pământul şi rostogolindu-se — una de care mă prinsesem eu şi cealaltă pe care o aruncase el ca să mă schilodească. Piciorul mi s-a răsucit sub mine, făcându-

mă să cad la pământ şi în aceeaşi clipă el ajunse deasupra mea.

Din cauza greutăţii sale, m-am lovit tare cu capul de pietre. Izbitura m-a lăsat lată pe podea. Niciun punct de sprijin.

Ţipă!

Aerul izbucni din mine, sonor ca o sirenă, ceea ce ne surprinse pe toţi. Ţipătul meu fără cuvinte a fost mai mult decât sperasem — cu siguranţă cineva l-a auzit. Te rog, fă că acel cineva să fie Jeb. Te rog, fă să aibă la el puşca.

— Uh, a protestat Kyle.

Mâna sa era destul de mare cât să-mi acopere întreaga faţă. Şi-a îndesat palma peste gura mea, înăbuşindu-mi ţipătul.

S-a rostogolit atunci, şi mişcarea m-a surprins atât de tare încât n-am avut timp să profit de ea. M-a tras uşor peste şi sub, şi din nou peste corpul său. Eram ameţită şi confuză, capul meu încă învârtindu-se, dar am înţeles de îndată ce faţa mea a întâlnit suprafaţa apei.

Şi-a încleştat mâinile pe ceafa mea, forţându-mă să-mi ţin capul în curentul slab de apă răcoroasă care-şi croia drum către bazinul de îmbăiat. Era prea târziu să-mi ţin respiraţia. Înghiţisem deja o gură de apă.

Trupul meu s-a panicat când apa mi-a ajuns în plămâni. Zbaterea a fost mai puternică decât se aşteptase el. Membrele mele toate se agitau şi se mişcau în direcţii diferite, şi asta a făcut ca mâinile sale să alunece de pe gâtul meu. A încercat să mă prindă mai bine şi instinctul m-a făcut să mă trag mai degrabă către el decât să mă îndepărtez, aşa cum se aştepta el. M-am tras doar câţiva centimetri mai aproape de el, dar aşa am reuşit să-mi scot bărbia din apă şi o porţiune însemnată a gurii, astfel ca să pot scuipa o parte din apă şi să încerc să iau o gură de aer.

El se lupta să mă împingă înapoi în apă, dar şi eu mă agitam în fel şi chip sub el, astfel încât propria sa greutate îl împiedica să-şi atingă ţelul. Încă reacţionam la apa din plămânii mei, tuşind şi având spasme incontrolabile.

— Ajunge! a mârâit Kyle.

S-a tras de pe mine şi am încercat să mă târăsc deoparte.

— O, nu, n-ai să faci *asta!* a scuipat el printre dinţi.

Se terminase şi eram conştientă de asta.

Era ceva în neregulă cu piciorul meu rănit. Îl simţeam amorţit şi nu-i puteam da comenzile pe care le doream. Puteam doar să mă împing de-a lungul podelei, în braţe, şi în piciorul cel bun. Tuşeam prea tare ca măcar acest lucru să-mi reuşească bine. Prea tare ca să pot ţipa din nou.

Kyle m-a înşfăcat de încheietura mâinii şi m-a ridicat brusc de la podea. Greutatea corpului meu făcu ca piciorul să mi se îndoaie şi m-am prăbuşit peste el.

Mi-a prins ambele încheieturi într-o singură mână, şi pe cealaltă şi-a înfăşurat-o în jurul taliei mele. M-a tras de la podea şi m-a ridicat ca pe un ciudat sac de făină. M-am răsucit şi piciorul meu sănătos a lovit aerul.

— Hai să isprăvim cu asta.

Cu un salt, a trecut peste pârâul mai mic şi m-a cărat către cea mai apropiată gaură de scurgere. Aburul izvorului fierbinte mi-a spălat faţa.

Avea de gând să mă arunce în gaura fierbinte şi întunecoasă şi să lase apa care clocotea să mă tragă în adâncuri, în timp ce m-ar fi opărit.

— Nu, nu! am ţipat, vocea mea fiindcă încă prea aspră şi prea joasă pentru a fi auzită.

M-am smucit frenetic. Genunchiul meu s-a lovit de una dintre coloanele de piatră colţuroasă şi mi-am agăţat piciorul de ea, încercând să mă smulg din strânsoarea sa. M-a eliberat brusc, cu un mormăit nerăbdător.

Cel puţin asta îi slăbise prinsoarea, astfel încât să mai pot face o mişcare. Îmi reuşise şi înainte, aşa încât puteam să o încerc iarăşi. În loc să încerc să mă eliberez, m-am răsucit şi mi-am înfăşurat picioarele în jurul taliei lui, punând glezna sănătoasă peste cea ruptă, încercând să ignor durerea aşa încât să pot să mă ţin bine.

— Dă-te *de pe mine,* tu…

El se lupta ca să se elibereze de mine şi printr-o mişcare bruscă, mi-am eliberat o mână. Mi-am înfăşurat

braţul în jurul gâtului lui şi l-am tras de părul des. Dacă aveam să cad în râul negru şi el avea să se prăbuşească.

Kyle a şuierat şi s-a oprit din privitul piciorului meu, destul cât să-mi tragă un pumn în coaste. Am gemut de durere, dar mi-am înfipt şi cealaltă mână în părul lui. Şi-a înfăşurat ambele braţe în jurul meu, părând mai degrabă că ne îmbrăţişam, decât că eram prinşi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Apoi mi-a înşfăcat talia din ambele părţi împingându-mă cu putere.

Începusem să-i smulg părul, dar el doar mormăia şi trăgea şi mai tare.

Auzeam apa care scotea aburi curgând în apropiere, chiar sub mine, după cum se părea. Aburul se adunase într-un fel de nor gros şi timp de un minut nu am văzut nimic altceva decât faţa lui Kyle, contorsionată de ură, ceva animalic şi lipsit de milă.

Am simţit cum piciorul rănit îmi cedează. Am încercat să mă trag mai aproape de el, dar forţa lui părea să câştige împotriva disperării mele. Într-o clipă, s-ar fi eliberat, iar eu aş fi căzut în aburul fâsâitor şi aş fi dispărut.

Jared! Jamie! Gândul, agonia, îi aparţineau atât lui Melanie, cât şi mie. Ei nu vor şti niciodată ce mi se întâmplase. Ian. Jeb. Doc. Walter. Niciun rămas-bun.

Kyle a sărit brusc în aer şi a căzut cu un bufnet. Impactul zguduitor avusese efectul scontat: se eliberase din strânsoarea picioarelor mele.

Dar înainte să profite, s-a mai întâmplat ceva.

S-a auzit un sunet asurzitor de ceva care crapă. Am crezut că se prăbuşea întreaga peşteră. Podeaua trepida sub noi. Kyle gemu şi sări înapoi, luându-mă şi pe mine cu el — mâinile fiindu-mi încă înfipte în părul lui. Stânca de sub picioarele lui, producând şi mai multe zgomote, a început să se prăbuşească.

Greutatea noastră îmbinată zdrobise marginea fragilă a găurii. Pe măsură ce se împiedica, încercând să fugă, piatra continua să crape, părând că e pe urma paşilor lui greoi. Dar era mai rapidă decât el.

O bucată din podea a dispărut de sub călcâiul său şi s-a prăbuşit cu un bufnet. Greutatea mea l-a împins înapoi cu putere şi capul său s-a izbit tare de un stâlp de

piatră. Mi-a dat drumul din braţele care îi atârnau moi pe lângă trup.

Podeaua continua să se crape cu un zgomot groaznic. Îi simţeam tremurul sub trupul lui Kyle.

Eram pe pieptul său. Picioarele noastre atârnau deasupra unui spaţiu gol, aburul se condensa în milioane de picături pe pielea noastră.

— Kyle?

Niciun răspuns. Îmi era frică să mă mişc.

Trebuie să te dai de pe el. Sunteţi prea grei împreună. Uşurel — foloseşte-te de stâlp. Trage-te departe de gaură.

Scâncind de teamă, prea speriată să gândesc eu însămi, am făcut cum mi-a ordonat Melanie. Mi-am scos degetele din părul lui Kyle şi m-am căţărat uşurel pe trupul său inconştient, folosind stâlpul ca pe o ancoră pentru a mă trage înainte. Părea destul de stabilă, dar podeaua încă murmura sub noi.

M-am tras dincolo de stâlp şi pe pământul de după el. Pământul era ferm sub mâinile şi sub genunchii mei, dar m-am repezit mai departe, către siguranţa tunelului de ieşire.

Încă un sunet de ceva care crapă, şi am privit înapoi. Unul din picioarele lui Kyle atârna în jos, întrucât o stâncă căzuse de sub el. De data aceasta am auzit plescăitul când bolovanul a ajuns în râul de dedesubt. Pământul s-a cutremurat datorită greutăţii.

O să cadă, mi-am dat seama.

Bine, a mârâit Melanie.

Dar…

Dacă el cade, nu ne mai poate omorî, Wanda. Dacă nu cade, o va face.

Nu pot doar să…

Ba da, poţi. Îndepărtează-te. Nu vrei să trăieşti?

Voiam. Voiam să trăiesc.

Kyle putea să dispară. Şi dacă dispărea, ar fi fost o şansă ca nimeni să nu-mi mai facă rău vreodată. Cel puţin, nu dintre oamenii de aici. Încă mai trebuia să ţin cont de Căutătoare, dar poate că ea va renunţa într-o zi, şi atunci aş fi putut să rămân pe termen nedefinit cu oamenii iubiţi…

Piciorul îmi pulsa, durerea înlocuind o parte din amorţeală. Un lichid cald îmi picura pe buze. L-am

gustat, fără să mă gândesc, şi mi-am dat seama că era propriul meu sânge.

Îndepărtează-te, Rătăcitoareo. Vreau să trăiesc. Vreau şi eu să aleg.

Puteam simţi trepidaţiile de acolo de unde şedeam. O altă bucată de podea căzu stropind în râu. Trupul lui Kyle îşi schimbă centrul de greutate şi alunecă doi centimetri către gaură.

Lasă-l să cadă.

Melanie ştia mai bine decât mine despre ce vorbea. Aceasta era lumea ei. Regulile ei.

M-am uitat lung la faţa omului, care era pe punctul de a muri — omul care voise ca eu să mor. Inconştient fiind, faţa lui Kyle nu mai era ca cea a unui animal fioros. Era relaxată, aproape împăcată.

Asemănarea cu fratele său era foarte vizibilă.

Nu! a protestat Melanie.

M-am târât înapoi către el, pe palme şi pe genunchi — încetişor, pipăind pământul cu grijă, înaintea fiecărui centimetru pe care îl parcurgeam. Eram prea speriată să trec dincolo de stâlp, aşa încât mi-am agăţat piciorul sănătos de el, ca o ancoră iarăşi, şi m-am aplecat ca să pot să-mi petrec mâinile pe sub braţele lui Kyle şi peste pieptul lui. M-am întins atât de mult încât aproape că mi-am dizlocat braţele din articulaţii, dar el nu s-a mişcat. Am auzit un sunet ca de nisip curgând într-o clepsidră, pe măsură ce podeaua continua să se descompună în fărâmiţe.

Am tras iar, dar singurul rezultat a fost că dâra a început să prindă viteză. Schimbarea centrului greutăţii lui contribuia la sfărâmarea podelei într-un ritm mai rapid. Chiar în timp ce mă gândeam la asta, o bucată mare de stâncă s-a prăbuşit în râu, şi echilibrul precar al lui Kyle s-a pierdut. Începuse să alunece.

— *Nu,* am ţipat, sirena izbucnind din nou din gâtul meu. M-am lipit de coloană şi am reuşit să-l proptesc de cealaltă parte, înfăşurându-mi mâinile în jurul pieptului lui larg. Mă dureau braţele. Ajutaţi-mă! am ţipat. Cineva! Ajutor!

CAPITOLUL 33:
Necrezută

ALT PLESCĂIT. GREUTATEA LUI KYLE ÎMI TORTURA BRAŢELE.

— Wanda? Wanda!

— Ajută-mă! Kyle! Podeaua! Ajutor.

Faţa mea era lipită de piatră, dar ochii mei erau aţintiţi către intrarea în peşteră. Lumina era mai puternică deasupra capetelor noastre căci se iviseră zorile. Mi-am ţinut respiraţia. Braţele mele urlau de durere.

— Wanda! Unde eşti?

Ian a sărit prin uşă, cu arma în mână, ţinând-o în jos şi pregătită. Faţa sa era aceeaşi mască mânioasă pe care o purtase şi fratele său.

— Ai grijă, am ţipat la el. Podeaua se rupe! Nu mai pot să-l ţin mult timp.

I-au trebuit vreo două secunde lungi ca să proceseze scena care era atât de diferită de cea la care se aşteptase — Kyle încercând să mă ucidă pe mine. Scenă care avusese loc cu câteva secunde în urmă.

Apoi a aruncat arma pe podeaua peşterii şi a pornit spre mine cu paşi mari.

— Lasă-te jos — dispersează-ţi greutatea!

S-a lăsat pe coate şi genunchi şi m-a prins, ochii săi arzând în lumina zorilor.

— Nu-i da drumul, m-a îndemnat el.

Am mormăit de durere.

A mai evaluat situaţia timp de încă o secundă, apoi s-a târât în spatele meu, împingându-mă şi mai aproape de stâncă. Braţele sale erau mai lungi decât ale mele. Chiar şi cu mine în cale, putea să-l prindă în braţe pe fratele lui.

— Unu, doi, trei, a mormăit el.

L-a tras pe Kyle pe stâncă, mult mai în siguranţă decât o făcusem eu. Mişcarea mi-a strivit faţa de stâlp. Partea dureroasă şi totuşi nu puteam să mă sperii mai tare în acest moment.

— Încerc să-l trag pe o parte. Crezi că poţi să te strecori?

— O să încerc.

Mi-am desprins mâinile de pe Kyle, simţindu-mi umerii dureroşi, dar fiind uşurată că Ian îl ţinea. Apoi, m-am strecurat dintre Ian şi stâncă, cu grijă să nu ajung pe o porţiune periculoasă a podelei. M-am târât câţiva metri înapoi către uşă, pregătită să îl înşfac pe Ian dacă ar fi început să alunece.

Ian la tras pe fratele său inert lângă o margine a stâlpului, târându-l cu mişcări smucite, trăgându-i pe rând fiecare picior. O bună parte din podea s-a dărâmat, dar fundaţia stâlpului a rămas intactă. Se formase o nouă adâncitură la vreo cincizeci de centimetri dincolo de coloana de stâncă.

Ian se târî pe locul unde fusesem eu, încordându-şi atât muşchii, cât şi voinţa. Într-un minut am fost cu toţii la intrarea în culoar, Ian şi cu mine gâfâind.

— Ce… naiba… s-a întâmplat?

— Greutatea noastră… a fost… prea mult. Podeaua a cedat.

— Dar ce făceai… pe margine? Cu Kyle?

Mi-am lăsat capul în jos şi m-am concentrat asupra respiraţiei.

Ei bine, spune-i.

Şi atunci ce se va întâmpla?

Ştii bine ce se va întâmpla, Kyle a încălcat regulile. Jeb îl va împuşca sau îl vor alunga. Poate că mai înainte Ian o să-l bată măr. Ar fi amuzant de urmărit.

Melanie nu o spunea cu răutate — cel puţin eu nu gândeam aşa. Era încă furioasă pe mine pentru că eu fusesem cea care ne riscasem vieţile ca să îl salvez pe aşa-zisul criminal.

Întocmai, i-am spus eu. *Şi dacă îl alungă pe Kyle din cauza mea… sau îl omoară…* M-am înfiorat. *Ei bine, nu-ţi dai seama cât e de lipsit de sens? El e unul de-al vostru.*

Avem o viaţă de trăit, Wanda. Tu o pui în pericol.

E şi viaţa mea. Şi eu sunt… ei bine, sunt eu.

Melanie a mormăit dezgustată.

— Wanda? a întrebat Ian.

— Nimic, am murmurat.

— Eşti o mare mincinoasă. Ştii asta, nu?

Ţineam capul în jos şi respiram greu.

— Ce a făcut?

— Nimic, am minţit eu neconvingător însă.

Ian îşi puse mâna sub bărbia mea, ridicându-mi faţa.

— Îţi curge sânge din nas. Mi-a întors capul într-o parte. Şi ai şi mai mult sânge în păr.

— Mi-am… m-am lovit la cap când s-a prăbuşit podeaua.

— În ambele părţi?

Am ridicat din umeri.

Ian m-a privit un moment îndelung. Întunericul din tunel adumbrea strălucirea ochilor săi.

— Ar trebui să-l ducem pe Kyle la Doc — şi-a spart capul când a căzut.

— De ce îl aperi? A încercat să te omoare.

Fusese o afirmaţie, şi nu o întrebare. Expresia feţei sale s-a schimbat uşor din mânie în groază. Îşi imagina ce făcusem pe platforma instabilă — vedeam asta în ochii lui. Când nu i-am răspuns, mi s-a adresat din nou în şoaptă:

— A avut de gând să te arunce în râu…

Un tremur ciudat i-a scuturat trupul.

Ian avea un braţ în jurul lui Kyle — se prăbuşise aşa şi era prea obosit ca să se mai mişte. Acum l-a împins la o parte pe fratele său inconştient, alunecând deoparte, dezgustat. S-a lipit de mine şi şi-a pus braţele în jurul umerilor mei. M-a tras la pieptul său — îl simţeam inspirând şi expirând, mai tare decât ar fi fost normal.

Era foarte ciudat.

— Ar trebui eu însumi să-l rostogolesc înapoi acolo şi să-i dau un şut să cadă peste margine.

Am dat din cap frenetic, agitaţia provocându-mi dureri.

— Nu.

— Am economisi timp. Jeb a stabilit regulile în mod foarte clar. Dacă încerci să-i faci rău cuiva aici,

există pedepse. Va fi un tribunal.

Am încercat să mă trag deoparte de el, dar şi-a înteţit strânsoarea. Nu era înspăimântător, nu aşa cum fusese atunci când Kyle mă înşfăcase. Dar era supărător mă dezechilibra.

— Nu. Nu poţi să faci asta, pentru că nimeni n-a încălcat regulile. S-a prăbuşit podeaua. Doar atât.

— Wanda…

— E fratele tău.

— Ştia prea bine că făcea. E fratele meu, da, dar a făcut ceea ce a făcut, iar tu eşti… tu eşti… prietena mea.

— N-a făcut nimic. E om, am şoptit. Aici e locul lui, nu al meu.

— N-o să purtăm din nou aceeaşi discuţie. Modul în care defineşti tu omul nu e acelaşi cu al meu. Pentru tine înseamnă ceva… negativ. Pentru mine, e un compliment — şi conform definiţiei mele, tu eşti, iar el nu e. Nu după ce s-a întâmplat.

— Omul nu e ceva negativ pentru mine. Vă cunosc acum. Dar, Ian, el *e. Fratele* tău.

— O realitate de care mă ruşinez.

Din nou m-am împins pentru a mă îndepărta de el. De data asta m-a lăsat. Se prea poate să fi avut legătură cu geamătul de durere care mi-a scăpat de pe buze când mi-am mişcat piciorul.

— Eşti bine?

— Aşa cred. Trebuie să-l găsim pe Doc, dar nu ştiu dacă pot să merg. Eu — m-am lovit la picior, când am căzut.

A scos un geamăt gâtuit.

— Care picior? Lasă-mă să văd.

Am încercat să-mi îndrept piciorul lovit — era cel drept — şi am gemut din nou. Palmele lui au început de la gleznă în sus să-mi verifice oasele şi articulaţiile. Grijuliu, mi-a rotit uşor glezna.

— Mai sus. Aici. I-am tras mâna pe dosul coapsei mele, chiar deasupra genunchiului. Am gemut iar, când el a apăsat locul dureros.

— Nu e rupt sau ceva de genul acesta, nu cred. Doar inflamat.

— O leziune în profunzimea muşchilor cel puţin, a murmurat el. Şi cum de s-a întâmplat asta?

— Probabil că… am aterizat pe o piatră când am căzut.

A oftat.

— Bine, hai să te ducem la Doc.

— Kyle are mai multă nevoie de el decât mine.

— Oricum trebuie să-l găsesc pe Doc — sau un alt ajutor. Nu pot să-l car pe Kyle atât de departe, dar cu siguranţă pot să te duc pe tine. Ups — aşteaptă.

S-a întors brusc şi a sărit în camera râului. M-am hotărât să nu mă cert cu el. Voiam mai înainte de toate să-l văd pe Walter… Doc îmi promisese că mă va aştepta. Oare dispăruse deja efectul primei doze de calmante? Mă lua cu ameţeala. Erau atât de multe lucruri care să mă îngrijoreze, şi mă simţeam atât de obosită. Adrenalina dispăruse, lăsându-mă secătuită.

Ian s-a întors cu arma. M-am încruntat deoarece mi-am amintit ce îmi dorisem mai înainte în legătură cu arma. Îmi displăcea ideea.

— Să mergem.

Fără să se gândească, mi-a înmânat arma. Am lăsat-o să cadă în palme, dar n-am putut să strâng mâna în jurul ei. Am decis că să fiu nevoită să car acest lucru era egal cu o pedeapsă bine-meritată. Ian a chicotit.

— Cum ar putea să se teamă cineva de tine… a murmurat el pentru sine.

M-a ridicat uşor în braţe şi deja mergea înainte ca eu să-mi găsesc o poziţie comodă. Am încercat să evit să mă apese prea tare peste părţile mele cele mai sensibile — ceafa, dosul piciorului.

— Cum de îţi sunt hainele atât de umede? a întrebat el.

Tocmai treceam pe sub una dintre luminile de mărimea unui pumn, aşa că am putut să văd o urmă de zâmbet pe buzele sale palide.

— Nu ştiu, am murmurat. Aburul?

Am intrat din nou în întuneric.

— Îţi lipseşte un pantof.

— Oh!

Treceam sub o altă rază de lumină şi ochii săi sclipeau ca safirele. Erau serioşi acum şi fixaţi pe faţa mea.

— Sunt... *foarte* bucuros că n-ai fost rănită, Wanda. Ar trebui să spun, lovită mai rău.

N-am răspuns. Mă temeam să nu-i ofer ceva ce ar fi putut fi folosit împotriva lui Kyle.

Jeb ne-a găsit înainte să ajungem la peştera mare. Era destulă lumină ca să văd licărul de curiozitate din ochii săi, când m-a văzut în braţele lui Ian, cu faţa sângerândă, cu arma odihnindu-se în palmele mele deschise.

— Deci ai avut dreptate, a opinat Jeb. Curiozitatea lui era puternică, dar oţelul din tonul vocii sale era şi mai puternic. Avea partea de jos a feţei sale încordată, dincolo de evantaiul bărbii sale. N-am auzit nicio împuşcătură. Kyle?

E inconştient, am spus în grabă. Ar trebui să avertizezi pe toată lumea o parte din podea s-a prăbuşit în camera râului. Nu ştiu cât de stabilă e acum. Kyle s-a lovit destul de rău la cap încercând să se îndepărteze. Are nevoie de Doc.

Jeb a ridicat o sprânceană atât de tare încât aproape că-i atinse bandana uzată la rădăcina părului.

— Asta e povestea, a spus Ian, nefăcând niciun efort să-şi ascundă dubiile. Şi, în mod evident, ea se încăpăţânează să rămână la această poveste.

Jeb a râs.

— Lasă-mă să iau asta din mâinile tale, mi-a spus.

Bucuroasă, l-am lăsat să ia arma. A râs din nou privindu-mi expresia feţei.

— Îi aduc pe Andy şi pe Brandt să mă ajute cu Kyle. Venim după voi.

— Să fii cu ochii pe el când se trezeşte, a spus Ian pe un ton dur.

— Pot s-o fac.

Jeb a pornit în căutare de mai multe ajutoare, iar Ian m-a zorit către peştera-spital.

— Kyle s-ar putea să fie cu adevărat rănit… Jeb ar trebui să se grăbească.

— Capul lui Kyle e mai dur decât orice stâncă de pe aici.

Tunelul cel lung părea şi mai lung decât de obicei. Oare Kyle era pe moarte în ciuda eforturilor mele? Era din nou conştient şi mă căuta pe mine? Cu Walter ce-o mai fi? Oare dormea… sau murise? Renunţase oare Căutătoarea la vânătoarea ei? Sau avea să se întoarcă acum, că era din nou lumină?

O mai fi oare Jared cu Doc? Mel îşi adăugă întrebările ei a lor mele. *O să fie mânios când o să te vadă? O să mă recunoască?*

Când am ajuns la peştera dinspre răsărit, Jared şi Doc nu păreau să se fi mişcat prea mult. Stăteau aplecaţi, unul lângă celălalt, lângă biroul improvizat al lui Doc. Era linişte când ne-am apropiat. Nu vorbeau, ci doar îl priveau pe Walter cum doarme.

Tresăriră şi deschiseră ochii larg când Ian m-a adus la lumină şi m-a aşezat pe un pat alături de al lui Walter. Mi-a întins piciorul drept cu grijă.

Walter sforăia. Sunetul îmi înlătură deodată presiunea pe care o resimţisem.

— Ce s-a mai întâmplat de data asta? a întrebat Doc, furios.

Şi de îndată ce rosti cuvintele se aplecă peste mine, ştergându-mi sângele de pe obraz.

Chipul lui Jared încremenise din cauza surprizei. Era foarte grijuliu ca nu cumva expresia să lase să se vadă altceva.

— Kyle, a răspuns Ian în acelaşi timp în care eu am spus „podeaua"…

Doc s-a uitat de la unul la celălalt, încurcat.

Ian a oftat şi şi-a dat ochii peste cap. Absent, şi-a lăsat una din mâini uşor pe fruntea mea.

— Podeaua s-a prăbuşit la prima gaură a râului. Kyle a căzut pe spate şi şi-a spart capul de o piatră. Wanda i-a salvat viaţa lui de două parale. Ea zice că şi ea a căzut când a cedat podeaua. Ian i-a aruncat o privire plină de înţelesuri lui Doc. *Ceva*, pronunţă el sarcastic, a lovit-o binişor la ceafă. Şi începu să înşire. Nasul ei sângerează, dar nu e spart, nu cred. Are niscaiva leziuni la muşchi. Îmi atinse coapsa inflamată. Genunchii şi i-a cam zdrelit, şi-a julit faţa din nou, dar probabil că eu am făcut asta, încercând să-l trag pe Kyle din gaură. Nu trebuia să-mi bat capul cu asta, a rostit Ian pe un ton murmurat aceste ultime cuvinte.

— Altceva? a întrebat Doc.

În acel moment, degetele sale, cercetându-mă de sus până jos, ajunseră în locul unde Kyle mă rănise. Am gemut.

Doc mi-a tras cămaşa în sus şi i-am auzit pe Ian şi Jared sâsâind la ce văzuseră.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus Ian cu o voce de gheaţă. Ai căzut pe o piatră.

— Ai ghicit, am aprobat cu, fără suflare.

Doc încă mă palpa, iar eu încercam să-mi reţin scâncetele.

— Se poate să-ţi fi rupt vreo coastă, dar nu-s sigur, murmură Doc. Mi-aş fi dorit să-ţi pot da ceva pentru durere…

— Nu te îngrijora pentru asta, Doc, am pufăit eu. Sunt bine. Cum se simte Walter? S-a mai trezit de când am plecat?

— Nu, şi va dormi ceva timp după doza aia, a spus Doc.

Mi-a luat mâna şi a început să-mi flexeze articulaţia mâinii, apoi cotul.

— Sunt bine.

Ochii săi buni erau blânzi când îmi întâlniră privirea.

— Vei fi. Deocamdată trebuie să te odihneşti puţin. Am să stau cu ochii pe tine. Hai, întoarce-ţi capul.

Am făcut aşa cum îmi ceruse, dar apoi am tresărit când mi-a examinat rana.

— Nu aici, a murmurat Ian.

Nu-l puteam vedea pe Doc, dar Jared i-a aruncat lui Ian o privire ascuţită.

— Îl aduc pe Kyle. Nu îi vreau pe ei doi în aceeaşi încăpere.

— Probabil că e mai înţelept aşa, a murmurat Doc. Am să pregătesc un loc pentru ea. Am nevoie ca tu să îl ţii pe Kyle aici până când… până când vom hotărî ce vom face cu el.

Am început să vorbesc, dar Ian şi-a pus degetele pe buzele mele.

— Bine atunci, a fost Doc de acord. Am să-l leg, dacă vrei.

— Dacă trebuie. E în regulă dacă o mutăm?

Ian a privit spre tunel, cu o faţă nerăbdătoare.

Doc a ezitat.

— Nu, am şoptit, degetele lui Ian încă atingându-mi gura. Walter. Vreau să fiu aici pentru Walter.

— Ai salvat astăzi toate vieţile pe care le-ai putut salva, Wanda, a spus Ian, cu vocea blândă şi tristă.

— Vreau să-mi… să-mi iau la… la revedere.

Ian a încuviinţat din cap. Apoi s-a uitat la Jared.

— Pot să am încredere în tine?

Faţa lui Jared s-a înroşit de furie. Ian şi-a ridicat mâna.

— Nu vreau să o las aici neprotejată până ce îi găsesc un loc în care să fie în siguranţă, a spus el. Nu ştiu dacă Kyle va fi conştient când va ajunge aici. Dacă Jeb îl împuşcă, ea o să se supere. Dar tu şi Doc ar trebui să puteţi să aveţi grijă de el. Nu vreau ca Doc să fie singur cu el şi să-i forţeze mâna lui Jeb.

Jared a vorbit prin dinţii strânşi.

— Doc nu va fi singur.

Ian a ezitat.

— Ea a trecut prin iad în ultimele zilele. Ţine minte asta.

Jared a încuviinţat încă o dată, ţinându-şi dinţii încleştaţi în continuare.

— Voi fi aici, i-a reamintit Doc lui Ian.

Ian i-a întâlnit privirea.

— Bine. S-a înclinat spre mine, iar ochii săi luminoşi îi susţineau pe ai mei. Mă voi întoarce curând. Nu-ţi fie frică.

— Nu îmi este.

S-a aplecat şi mi-a atins fruntea cu buzele.

Nimeni nu a fost mai surprins decât mine, cu toate că l-am auzit pe Jared bolborosind încet. Am rămas cu gura căscată în timp ce Ian s-a răsucit pe călcâie şi aproape că a fugit din cameră.

L-am auzit pe Doc scoţând un şuierat printre dinţi, ca un fluierat întârziat.

— Ei bine, a spus el.

Amândoi s-au holbat la mine pentru un moment ce păru îndelungat. Eram atât de obosită şi inflamată, încât abia îmi păsa de ceea ce gândeau ei.

— Doc… abia a reuşit Jared să spună pe ton presant, când nişte vociferări venind din tunel îl întrerupseră.

Cinci bărbaţi se chinuiau prin deschizătură. Jeb, în faţă, avea piciorul stâng al lui Kyle în braţele sale. Wes avea piciorul drept, iar în spatele lor, Andy şi Aaron se chinuiau să-i ţină trunchiul. Capul lui Kyle atârna pe umărul lui Andy.

— Dumnezeule, dar greu mai e, a protestat Jeb.

Jared şi Doc au sărit să dea o mână de ajutor. După câteva clipe de înjurături şi mormăieli, Kyle zăcea într-un pat la câţiva metri de mine.

— De cât timp e inconştient, Wanda? m-a întrebat Doc.

I-a ridicat pleoapele lui Kyle, lăsând lumina soarelui să strălucească în pupilele sale.

— Hm… am socotit repede. De când sunt aici, cele zece minute sau pe acolo care i-au trebuit lui Ian ca să mă care până aici, iar apoi poate că încă vreo cinci înainte de asta?

— Cam douăzeci de minute, ai spune tu?

— Da, aproximativ.

În timp ce ne consultam, Jeb a stabilit propriul său diagnostic. Nimeni nu a fost atent la el când a venit la căpătâiul patului lui Kyle. Nimeni nu a fost atent până când i-a turnat lui Kyle pe faţă o sticlă de apă.

— Jeb, a protestat Doc, îndepărtându-i mâna.

Dar Kyle a scuipat şi a clipit, şi apoi mormăi.

— Ce s-a întâmplat? Unde a plecat? Porni să-şi schimbe greutatea, încercând să privească în jur. Podeaua… se mişcă…

Vocea lui Kyle m-a făcut să apuc marginile patului meu, stârnindu-mi panica. Mă durea piciorul. Aş putea oare să plec şchiopătând? Încetişor, poate…

— E bine, a murmurat cineva.

Nu cineva. Aş recunoaşte oricând acea voce.

Jared s-a mişcat în aşa fel încât să stea între patul meu şi cel al lui Kyle, cu spatele la mine şi cu ochii pe bărbatul cel mare. Kyle şi-a răsucit capul într-o parte şi-n alta, mormăind.

— Eşti în siguranţă, a spus Jared cu o voce joasă. Nu se uita la mine. Nu-ţi fie teamă.

Am respirat adânc.

Melanie voia să îl atingă. Mâna sa era aproape de mine, odihnindu-se pe marginea patului meu.

Te rog, nu, i-am spus. *Mă doare faţa îndeajuns de tare, aşa cum e deja!*

Nu o să te lovească!

S-o crezi *tu. Nu sunt dispusă să risc.*

Melanie oftă; tânjea să se apropie de el. Nu ar fi fost atât de greu să suportat dacă nu aş fi tânjit şi eu.

Dă-i puţin timp, am stăruit eu. *Lasă-l să se obişnuiască cu noi. Aşteaptă până ce o să creadă cu adevărat.*

A oftat din nou.

— Au, drace! a mormăit Kyle.

Privirea mea licări către el, la auzul vocii sale. Îi vedeam ochii strălucitori, pe după cotul lui Jared, fixaţi asupra mea.

— N-a căzut! a remarcat el nemulţumit.

CAPITOLUL 34:
Drogată

JARED A FĂCUT UN SALT ÎNAINTE, îndepărtându-se de mine. Cu o lovitură ce răsună puternic, i-a tras lui Kyle un pumn în faţă.

Kyle îşi dădu ochii peste cap şi căscă gura.

În încăpere se făcu linişte timp de câteva secunde.

— Hm, a zis Doc cu o voce blândă, din punct de vedere medical nu sunt sigur că a fost cel mai folositor lucru, dată fiind starea sa.

— Dar *eu* mă simt mai bine, a răspuns posac Jared.

Doc a afişat cel mai mic zâmbet posibil.

— Ei bine, poate că nu îi vor fi fatale câteva minute în plus de inconştienţă.

Doc a reînceput să îi examineze ochii lui Kyle de sub pleoapele închise, să îi ia pulsul…

— Ce s-a întâmplat? a murmurat Wes care stătea la capul meu.

— Kyle a încercat să îl omoare pe ăsta, a răspuns Jared înainte ca eu s-o pot face. Suntem cu adevărat surprinşi?

— Ba n-a făcut-o, am murmurat eu.

Wes l-a privit pe Jared.

— Se pare că pentru ăsta altruismul e mai natural decât minciunile, a observat Jared.

— *Încerci* să fii enervant? am întrebat eu. Nu numai că răbdarea mea scăzuse, ci pur şi simplu dispăruse. De când nu mai dormisem? Singurul lucru care mă durea mai rău decât piciorul era capul. Fiecare respiraţie îmi producea dureri. Mi-am dat seama, surprinsă, că eram şi într-o dispoziţie proastă. Pentru că dacă încerci, atunci poţi să fii sigur că ai reuşit, am continuat eu.

Jared şi cu Wes mă priveau uluiţi. Eram sigură că dacă aş fi putut să-i văd pe ceilalţi, expresiile feţelor lor

ar fi fost la fel. Poate că nu şi a lui Jeb. Era stăpânul feţelor fără expresie.

— *Sunt* de sex feminin, m-am plâns eu. Chestia cu „ăsta" mă cam calcă pe nervi.

Jared a clipit surprins. Apoi faţa sa şi-a reluat expresia de duritate.

— Din cauza trupului pe care-l porţi?

Wes i-a aruncat o privire duşmănoasă.

— Din cauza *mea,* am rostit eu printre dinţi.

— Conform definiţiei cui?

— Cum ar fi, a ta? În specia mea, sunt cea care dă naştere puilor. Nu e destul de femeiesc pentru tine?

Asta i-a tăiat altă replică. M-am simţit importantă.

Aşa şi trebuia, a aprobat Melanie. *El n-are dreptate şi se comportă ca un porc.*

Mulţumesc.

Noi, fetele, trebuie să fim unite.

— Aceasta este o poveste pe care nu ne-ai spus-o niciodată, a murmurat Wes, în timp ce Jared se lupta să găsească contraargumente. Cum funcţionează asta? Faţa măslinie a lui Wes s-a întunecat atunci când şi-a dat seama că gândise cu voce tare. Adică, vreau să spun, cred că nu trebuie să răspunzi la asta dacă tu consideri că sunt nepoliticos.

Am râs. Starea mea se schimba necontenit şi necontrolat. Euforică, aşa după cum spusese Mel.

— Nu, întrebările tale nu sunt… nepotrivite. Noi nu avem un aranjament atât de complicat… elaborat, ca specia voastră.

Am râs din nou şi apoi am simţit că-mi ard obrajii. Îmi amintisem cu o deosebită claritate cât de elaborat putea fi.

Nu te mai gândi la prostii.

E gândul tău, i-am reamintit.

— Deci… a întrebat Wes.

Am oftat.

— Doar câteva dintre noi sunt… Mame. Nu Mame în adevăratul sens al cuvântului. Aşa ne numesc ei, dar e vorba doar despre a avea potenţialul de a fi una…

Eram din nou trează, meditând.

Nu mai era nicio Mamă, nicio Mamă care să fi supravieţuit, doar amintirile despre ele.

— Tu ai acest *potenţial?* a întrebat băţos Jared.

Ştiam că ceilalţi ascultau. Chiar şi Doc se oprise din mişcarea pe care o făcea pentru a-i asculta inima lui Kyle.

Nu i-am răspuns la întrebare.

— Suntem… cam ca roiurile voastre de albine sau de furnici. Mulţi, mulţi membri asexuaţi în familie şi apoi regina…

— Regina? a repetat Wes, privindu-mă ciudat.

— Nu chiar aşa. Dar nu există decât o singură Mamă pentru fiecare cinci, zece mii din neamul meu. Uneori mai puţin. Nu e nicio regulă bătută în cuie.

— Câţi trântori? a întrebat mirat Wes.

— O, nu — nu există trântori. Nu, am spus eu, e mai simplu decât atât.

Aşteptau să le explic. Am înghiţit. N-ar fi trebuit să aduc aşa ceva în discuţie. Nu mai voiam să vorbesc. Chiar fusese o mare scofală că Jared mă numise „ăsta“?

Ei încă aşteptau. M-am încruntat, şi apoi am vorbit. Eu iscasem totul.

— Mamele… se divid. Fiecare… celulă, aşa cred că o numiţi voi, deşi structura noastră nu e la fel cu a voastră, devine un nou suflet. Fiecare nou suflet are ceva din amintirile mamei, o bucată din ea care rămâne.

— Câte celule? a întrebat curios Doc. Câţi pui?

Am ridicat din umeri.

— Un milion sau cam aşa ceva.

Ochii pe care i-am văzut mărindu-se păreau mai sălbatici. Am încercat să nu mă simt jignită când Wes s-a îndepărtat înspăimântat de mine.

Doc a fluierat sacadat. Era singurul interesat să continui. Feţele lui Aaron şi Andy afişau expresii îngrijorate, tulburate. Nu mă auziseră niciodată până acum ţinând lecţii. Niciodată nu mă auziseră vorbind atât de mult.

— Când se întâmplă asta? Există un catalizator? a întrebat Doc.

— Este o alegere. O alegere voluntară, i-am spus. Este singurul mod în care alegem bucuroşi să murim. Un schimb, pentru noua generaţie.

— Ai putea alege acum să-ţi divizi toate celulele, pur şi simplu?

— Nu chiar pur şi simplu, dar da.

— E complicat?

— Decizia da. Procesul este… dureros.

— Dureros?

De ce era atât de surprins? Nu era acelaşi lucru şi pentru neamul lui?

Bărbaţi, pufni Mel.

— E ca o răstignire, i-am spus. Cu toţii ne amintim cum a fost pentru Mamele noastre.

Doc îşi ciocănea cu degetul bărbia, ca în transă.

— Mă întreb, care ar fi sistemul evolutiv… ca să dea naştere unei societăţi-stup cu regine care să se sinucidă…

Şi se pierdu din nou în gânduri.

— Altruism, a murmurat Wes.

— Hmm, a spus Doc. Da, asta e.

Am închis ochii, dorindu-mi să-mi fi ţinut gura. Mă simţeam ameţită. Eram doar obosită? Sau eram lovită la cap?

— Oh, a murmurat Doc. Ai dormit mai puţin decât mine, nu-i aşa, Wanda? Ar trebui să te lăsăm să te odihneşti.

— Sunt bine, am murmurat, fără însă să deschid ochii.

— Asta-i grozav, a spus cu răsuflarea tăiată cineva. Avem o afurisită de *regină mamă extraterestră,* care trăieşte cu noi. Ar putea în orice clipă să explodeze într-un milion de alţi plozi.

— Şşş!

— Ei n-ar putea să-ţi facă niciun rău, am spus către oricine spusese asta, nedeschizând ochii. Fără trupuri gazdă, ar muri rapid. Am tresărit închipuindu-mi jalea de neimaginat. Un milion de suflete mititele, neajutorate, de mici bebeluşi de argint, scâncind…

Nimeni nu mi-a răspuns, dar am putut simţi uşurarea lor răspândită în aer.

Eram atât de obosită. Nu-mi păsa că Kyle era la un metru de mine. Nu-mi păsa că doi dintre bărbaţii din încăpere i-ar ţine partea lui Kyle dacă el şi-ar reveni. Nu-mi păsa de nimic altceva decât de somn.

Desigur, asta a fost până când s-a trezit Walter.

— Uuuh, a gemut el, ca într-o şoaptă. Gladdie?

Scoţând şi eu un geamăt, m-am rostogolit către el. Durerea din picior m-a făcut să mă înfior, însă nu-mi

puteam răsuci torsul. M-am întins către el şi l-am luat de mână.

— Aici sunt, am şoptit.

— Ah, a oftat Walter uşurat.

Doc le-a făcut semn să tacă bărbaţilor care începuseră să protesteze.

— Wanda a renunţat la somnul şi la tihna ei ca să-l ajute să-şi depăşească durerea. Mâinile ei sunt învineţite pentru că ele au ţinut-o pe a lui. Voi ce aţi făcut pentru el?

Walter a gemut, din nou. La început, sunetul a fost jos şi gutural, dar s-a transformat rapid într-un scâncet înalt şi subţire.

Doc a tresărit.

— Aaron, Andy, Wes… aţi vrea, ah, să mi-o aduceţi pe Sharon, vă rog?

— Cu toţii?

— Căraţi-vă! le-a tradus Jeb.

Singurul răspuns a fost un târşâit de picioare. Au plecat imediat.

— Wanda, a şoptit Doc foarte aproape de urechea mea. Are dureri. Nu pot să-l las să parcurgă tot acest drum.

Am încercat să respir firesc.

— E mai bine dacă nu mă recunoaşte. E mai bine să creadă că Gladdie e aici.

M-am silit să-mi deschid ochii. Jeb era alături de Walter, a cărui faţă arăta ca şi cum el încă ar fi dormit.

— La revedere, Walt, a spus Jeb. Ne vedem pe lumea cealaltă.

A păşit înapoi.

— Eşti un om de treabă. Ne va fi dor de tine, a murmurat Jared.

Doc cotrobăia iar în pachetul cu morfină. Hârtia foşni.

— Gladdie? a suspinat Walt. Doare.

— Sss! N-o să te mai doară mult. Doc va face ca durerea să înceteze.

— Gladdie?

— Da?

— Te iubesc, Gladdie. Te-am iubit toată viaţa mea.

— Ştiu, Walter. Eu… şi eu te-am iubit. Ştii cât de mult te-am iubit.

Walter a oftat. Am închis ochii când Doc s-a aplecat cu seringa spre Walter.

— Somn uşor prietene, a murmurat Doc.

Degetele lui Walter se relaxară, slăbind strânsoarea. Îl ţineam de degete — eu eram cea care se agăţa de el acum.

Minutele treceau, şi totul în jur era tăcere, cu excepţia respiraţiei mele. Respiraţia îmi eram agitată şi sacadată, tinzând către suspine tăcute.

Cineva m-a bătut pe umăr.

— S-a dus, Wanda, a spus Doc cu o voce îngroşată. A scăpat de dureri.

Mi-a tras mâna ca să mi-o elibereze şi m-a rostogolit uşor din poziţia ciudată, într-una mai puţin dureroasă. Doar mai puţin. Acum că ştiam că Walter nu va mai putea fi deranjat, suspinele nu mai erau atât de tăcute. Mi-am dus mâna la inimă, care bătea anapoda.

— O, dă-i drumul. Altfel n-ai să fii fericită, a murmurat Jared pe un ton răutăcios.

Am încercat să-mi deschid ochii, dar n-am putut.

Ceva mă înţepa în braţ. Nu-mi aminteam să mă fi lovit la braţ. Şi într-un asemenea loc ciudat, tocmai în interiorul cotului…

Morfină, a şoptit Melanie.

Deja noi pluteam. Am încercat să mă agit, dar n-am putut. Eram plecată prea departe.

Nimeni n-a spus la revedere, am spus pe un ton greoi. Nu mă aşteptam la Jared… Dar Jeb… Doc… Ian nu era acolo…

Nimeni nu e pe moarte, mi-a promis ea. *De data asta doar dormim…*

Când m-am trezit, tavanul de deasupra mea era luminat slab de stele. Noaptea. Erau atât de multe stele. Mă întrebam unde mă aflam. Nu exista niciun fel de obstacol întunecat, nici bucăţi de tavan în priveliştea mea. Doar stele şi stele, şi stele…

Vântul îmi răcori faţa. Mirosea a… praf şi… a ceva. Nu ştiam să spun exact a ce. O lipsă. Mirosul de vechi dispăruse. Nu mai mirosea nici a sulf şi totul era atât de uscat.

— Wanda? a şoptit cineva, atingându-mi obrazul sănătos.

Ochii mei întâlniră faţa lui Ian, albă în lumina stelelor, aplecată peste mine. Mâna sa pe pielea mea părea mai răcoroasă decât briza, dar aerul era atât de uscat, era neplăcut. Unde mă aflam?

— Wanda? Te-ai trezit? Ei nu mai pot aştepta.

Şopteam şi eu pentru că şi el o făcuse.

— Poftim?

— Au început deja. Ştiam că ai vrea să fii de faţă.

— Vine şi ea? a întrebat vocea lui Jeb.

— Ce au început? am întrebat.

— Funeraliile lui Walter.

Am încercat să mă ridic, dar corpul meu era ca de gumă. Ian mi-a pus mâna pe frunte, ţinându-mă jos.

Mi-am întors capul sub mâna lui, încercând să văd.

Mă aflam afară.

Afară.

În stânga mea, o grămadă de bolovani rostogoliţi formau un munte în miniatură, completat de tufişuri mici. În dreapta mea, câmpia aridă se întindea în depărtare, dispărând în întuneric. Am privit în jos dincolo de picioarele mele şi am văzut mulţimea dezordonată a oamenilor, incomodaţi de faptul că se aflau în câmp deschis. Ştiam exact cum se simţeau. Expuşi. Am încercat din nou să mă ridic. Voiam să fiu mai aproape, să văd. Mâna lui Ian mă împiedică.

— Uşurel, a spus el, nu încerca să stai ridicată.

— Ajută-mă, l-am rugat.

— Wanda?

Am auzit vocea lui Jamie şi, când l-am văzut, avea părul răvăşit, fiindcă alergase către locul unde zăceam.

Degetele mele găsiră marginea saltelei de sub mine. Cum ajunsesem aici, să dorm sub stele?

— N-au aşteptat, i-a zis Jamie lui Ian. Se va termina curând.

— Ajută-mă să mă ridic, i-am spus.

Jamie s-a întins către mâna mea, dar Ian a clătinat din cap.

— O ţin eu.

Ian şi-a lăsat braţul să alunece sub mine, având grijă să evite cele mai dureroase locuri inflamate. M-a ridicat de pe pământ, iar capul mi s-a clătinat ca o corabie gata să se răstoarne. Am gemut.

— Ce mi-a făcut Doc?

— Ţi-a administrat puţin din restul de morfină, aşa încât să poată să te examineze, fără să te doară. Oricum trebuia să dormi.

M-am încruntat a dezaprobare.

— Dar nu va avea altcineva nevoie de medicament?

— Şşş, a spus el, şi am auzit în îndepărtare o voce scăzută.

Am întors capul.

Din nou vedeam grupul de oameni. Ei şedeau la gura unui spaţiu deschis, jos, întunecat, săpat de vânt sub movila de pietre ce părea instabilă. Şedeau într-un şir dezordonat, cu faţa către grota umbrită.

Am recunoscut vocea lui Trudy.

— Walter întotdeauna a văzut partea luminoasă a lucrurilor. El vedea şi partea luminoasă a unei găuri întunecate. O să-mi lipsească asta.

Am văzut o siluetă păşind înainte, i-am zărit pletele negre-cenuşii legănându-se în timp ce se mişca, şi am recunoscut-o pe Trudy care arunca o mână de ceva în întuneric. Nisipul i se prelingea printre degete, căzând pe pământ cu un fâsâit uşor.

S-a dus înapoi lângă soţul ei. Geoffrey s-a depărtat de ea, păşind înainte către spaţiul întunecat.

— O s-o găsească pe Gladys acum. E mai fericit acolo unde se află.

Geoffrey a aruncat şi el pumnul de ţărână.

Ian mă cără către partea dreaptă a rândului de oameni, destul de aproape pentru a putea vedea în grota mucegăită. Exista un spaţiu mai întunecat pe pământ, în faţa noastră, o groapă alungită, mare în jurul căreia toată populaţia umană şedea într-un semicerc dezordonat.

Se aflau cu toţii acolo.

Kyle a păşit în faţă.

Tremuram, iar Ian m-a strâns uşor.

Kyle nu privea în direcţia noastră. I-am văzut faţa din profil. Nu-şi putea deschide ochiul drept din cauza umflăturii.

— Walter a murit om, a spus Kyle. Niciunul dintre noi nu poate să pretindă mai mult decât atât.

A aruncat un pumn de ţărână spre forma neagră de pe pământ şi apoi s-a alăturat grupului.

Jared şedea în spatele lui. A ales calea mai scurtă şi s-a oprit la marginea mormântului lui Walter.

— Walter a fost bun de la început şi până la sfârşit. Niciunul dintre noi nu-l poate egala.

A aruncat şi el nisipul.

Jamie a păşit înainte şi Jared l-a bătut pe umăr când trecură unul pe lângă celălalt.

— Walter a fost curajos, a spus Jamie. Nu i-a fost frică să moară, nu i-a fost frică să trăiască şi… nu i-a fost frică să *creadă.* Hotăra singur şi hotăra bine.

Jamie a aruncat conţinutul mâinii sale. S-a întors şi a mers înapoi, ochii săi fixându-mă pe mine pe toată durata drumului.

— E rândul tău, a şoptit el, când a ajuns lângă mine.

Andy mergea deja înainte, cu o lopată în mâini.

— Aşteaptă, a spus Jamie pe o voce joasă care se propagă în tăcere. Wanda şi Ian încă n-au spus nimic.

În jurul meu se iscă un murmur nefericit. Simţeam ca şi cum creierul meu se diviza şi se umfla în interiorul craniului meu.

— Haideţi să dăm dovadă de respect, a spus Jeb, mai tare decât Jamie.

Mi se păruse că era mult prea tare.

Primul meu instinct a fost să-i fac semn cu mâna lui Andy să meargă înainte şi să-l conving pe Ian să mă ducă de acolo. Era doliul oamenilor, nu al meu.

Dar eram îndoliată şi eu. Şi aveam şi ceva de spus.

— Ian, ajută-mă să iau nişte nisip.

Ian s-a aplecat aşa încât să pot să iau o mână de pietriş de la picioarele noastre. M-a aşezat pe genunchii lui ca să ia şi el o mână de ţărână. Apoi s-a îndreptat şi m-a dus pe marginea gropii.

Nu vedeam nimic în groapă. Era întuneric sub stâncile proeminente, iar mormântul părea foarte adânc.

Ian a început să vorbească înainte ca eu să o pot face.

— Walter a însemnat tot ce omul are mai bun şi mai strălucitor, a spus el şi a împrăştiat nisipul în groapă.

A durat până acesta a căzut şi l-am auzit fâşâind pe fundul gropii.

Ian s-a uitat în jos la mine.

Domnea o tăcere absolută în noaptea luminată de stele. Până şi vântul era calm. Am şoptit, dar ştiam că vocea mea era auzită de fiecare.

— N-a fost pic de ură în inima ta, am şoptit. Faptul că ai existat e dovada că noi am greşit. N-am avut niciun drept să-ţi luăm lumea, Walter. Sper că poveştile tale sunt adevărate. Sper să o găseşti pe Gladdie a ta.

Am lăsat să-mi cadă pietricelele din mână şi am aşteptat până când le-am auzit răpăind uşor pe corpul lui Walter ascuns privirii, în groapa adâncă şi întunecoasă.

Andy a început să lucreze de îndată ce Ian a făcut primul pas înapoi, luând cu lopata dintr-un muşuroi de pământ de culoarea deschisă, prăfos, care fusese adunat câţiva metri mai încolo în grotă. Lopata lovea cu un zgomot puternic mai curând decât unul încet. Sunetul m-a făcut să mă crispez.

Aaron, cu o lopată în mână, ne-a depăşit. Ian s-a întors încet, iar noi ne-am îndepărtat ca să le facem loc. Bufniturile grele ale pământului care cădea răsunau în urma noastră. Voci scăzute începură să murmure. Auzeam paşii oamenilor care să îngrămădeau să discute despre înmormântare.

L-am privit pe Ian cu adevărat pentru prima dată pe când mergeam înapoi către salteaua întunecată care zăcea pe pământul gol — nepotrivindu-se în peisaj. Faţa lui Ian era brăzdată de dâre de praf de culoare deschisă, având o expresie de epuizare. Îi mai văzusem faţa aşa şi înainte. Nu-mi puteam aminti nimic de dinaintea momentului în care Ian mă lăsase iar pe saltea şi asta mi-a distras atenţia. Ce făceam aici în câmp deschis? Dormeam? Doc era chiar în spatele nostru. El şi Ian au îngenuncheat amândoi în praful de lângă mine.

— Cum te mai simţi? a întrebat Doc, deja palpându-mă.

Voiam să mă ridic, dar Ian mi-a apăsat umerii în jos în timp ce încercam.

— Mi-e bine. Cred că aş putea merge…

— Nu e nevoie să forţezi. Hai să lăsăm piciorul în pace câteva zile, bine?

Doc mi-a ridicat pleoapa ochiului stâng, şi a strecurat o rază firavă de lumină în ochi. Cu ochiul meu drept am văzut reflexia strălucitoare care dansa pe

chipul său. Şi-a ferit ochii din cauza luminii, dându-se înapoi câţiva centimetri. Mâna lui Ian de pe umărul meu nu se clinti. Asta m-a surprins.

— Hmm. Asta nu prea ajută la stabilirea unui diagnostic, nu-i aşa? Ce-ţi mai face capul? a întrebat Doc.

— Sunt puţin ameţită. Cred că e din cauza drogurilor pe care mi le-ai administrat şi nu din cauza rănii. Nu-mi plac — prefer durerea, cel puţin aşa cred.

Doc a făcut o grimasă. Şi Ian la fel.

— Ce e? am întrebat.

— Va trebui să ţi le administrez din nou Wanda, îmi pare rău.

— Dar… de ce? am şoptit eu. Nu sunt chiar atât de rănită. Nu vreau…

— Trebuie să te ducem înăuntru, a spus Ian, tăindu-mi vorba, cu voce joasă, ca şi când n-ar fi vrut ca ceilalţi să audă.

Auzeam vocile din spatele nostru care reverberau în stânci.

— Am promis… că nu vei fi conştientă.

— Legaţi-mă la ochi din nou.

Doc a scos micuţa seringă din buzunar. Era deja pe terminate, mai rămăsese doar un sfert. Am încercat să mă feresc, trăgându-mă către Ian. Mâna sa de pe umărul meu acţionă ca o frână.

— Cunoşti peşterile mult prea bine, a murmurat Doc. Ei nu vor ca tu să ai şansa să ghiceşti…

— Dar unde-aş putea să merg? am şoptit cu o voce disperată. Dacă aş fi ştiut ieşirea? De ce aş pleca acum?

— Dacă asta le uşurează conştiinţa… a spus Ian.

Doc mă luă de încheietura mâinii şi nu m-am opus. Am privit în altă parte când acul îmi pătrunse în piele — m-am uitat la Ian. Ochii săi erau întunecaţi ca noaptea. S-au îngustat când a citit sentimentul de trădare din ochii mei.

— Regret, a murmurat el.

A fost ultimul lucru pe care l-am auzit.

CAPITOLUL 35:
Încercând

Am gemut. Îmi simţeam capul învârtindu-se ameţitor. Stomacul mi se strângea îngreţoşat.

— În sfârşit, a murmurat cineva uşurat. Ian. Bineînţeles. Ţi-e foame?

M-am gândit la asta şi apoi am scos involuntar un sunet înăbuşit.

— Oh. Las-o baltă. Scuze. Din nou. Trebuia să o facem. Oameni au devenit… paranoici când te-am scos afară.

— În regulă, am oftat.

— Vrei apă?

— Nu.

Am deschis ochii, încercând să mă concentrez în întuneric. Vedeam două stele prin crăpăturile de deasupra capului. Încă era noapte. Sau, din nou noapte, cine ştia?

— Unde sunt? am întrebat.

Formele crăpăturilor îmi era necunoscute. Puteam să jur că niciodată înainte nu mai privisem la acest tavan.

— În camera ta, a spus Ian.

M-am uitat să-i văd faţa în întuneric, dar nu puteam să zăresc decât forma neagră a capului său. Cu degetele, am examinat suprafaţa pe care stăteam; era o saltea adevărată. Aveam o pernă sub cap. Mâna mea cercetătoare o atinse pe a sa, iar el îmi prinse degetele înainte ca eu să le pot retrage.

— A cui este cu adevărat camera asta?

— A ta.

— Ian…

— A fost a noastră — a mea şi a lui Kyle. Kyle este… ţinut în aripa spitalului până când lucrurile vor putea fi hotărâte. Eu mă pot muta cu Wes.

— Nu am de gând să-ţi iau camera. Şi ce vrei să spui cu până când se vor decide lucrurile?
— Ţi-am spus că va fi un tribunal.
— Când?
— De ce vrei să ştii?
— Pentru că dacă ai de gând să continui cu asta, înseamnă că eu va trebui să fiu acolo. Să explic.
— Să minţi.
— Când? am întrebat din nou.
— Când se crapă de ziuă. Nu am să te duc.
— Atunci am să mă duc singură. Ştiu că voi fi în stare să merg de îndată ce capul meu se va opri din învârtit.
— O vei face, nu-i aşa?
— Da. Nu e corect dacă nu mă laşi să vorbesc.
Ian a oftat. Mi-a dat drumul la mână şi s-a ridicat încetişor în picioare. Îi auzeam articulaţiile trosnind în timp ce se întindea. Cât timp stătuse în întuneric aşteptându-mă pe mine să mă trezesc?
— Mă voi întoarce repede. Ţie poate că nu ţi-e foame, dar eu mor de foame.
— Ai avut o noapte lungă.
— Da.
— Dacă se luminează, nu am să stau aici aşteptându-te pe tine.
A chicotit fără umor.
— Sunt sigur că e adevărat. Aşa că am să mă întorc înainte de asta şi am să te ajut să ajungi oriunde vrei tu.
A dat la o parte una dintre uşile de la intrarea peşterii sale, a păşit în afară, apoi a lăsat uşa să vină la loc. M-am încruntat. Va fi greu să fac şi eu aşa ceva cu un singur picior. Speram că Ian chiar va reveni.
În timp ce îl aşteptam, am privit îndelung cele două stele din raza mea de vedere şi am aşteptat să mi se limpezească mintea încet-încet. Nu îmi plăceau deloc drogurile oamenilor. Îhh. Mă durea corpul, dar capul meu zdruncinat mă durea şi mai rău.
Timpul trecea încet, dar n-am adormit. Dormisem cam toate cele douăzeci şi patru de ore care trecuseră. Şi mie îmi *era* probabil foame. Ar trebui să aştept ca stomacul meu să se calmeze, înainte să fiu sigură.
Ian a sosit înainte să se lumineze, întocmai după cum promisese.

— Te simţi mai bine? a întrebat el în timp ce păşea pe uşă.

— Aşa cred. Încă nu mi-am mişcat capul.

— Crezi că este reacţia *ta* la morfină, sau corpul lui Melanie?

— E Mel. Ea reacţionează urât la majoritatea sedativelor. Şi-a dat seama de asta când şi-a rupt încheietura mâinii acum zece ani.

S-a gândit la asta pentru moment.

— E… ciudat. Să ai de-a face cu doi oameni în acelaşi timp.

— Ciudat, am fost eu de acord.

— Tot nu ţi-e foame?

Am zâmbit.

— Mi s-a părut că simt miros de pâine. Da, cred că stomacul meu trece prin momente groaznice.

— Speram să spui asta.

Umbra sa s-a întins alături mine. Mi-a luat mâna, apoi mi-a desfăcut degetele şi a pus o formă rotundă, familiară în ea.

— Mă ajuţi? am întrebat.

Şi-a pus braţul grijuliu pe după umerii mei şi m-a ridicat în şezut, reducând durerea din coaste. Simţeam ceva străin acolo pe piele, strâns şi rigid.

— Mersi, am spus, respirând puţin cam greu. Capul mi se învârtea încetişor. Mi-am atins coastele cu mâna liberă. Ceva era lipit pe pielea mea, pe sub cămaşă. Am coastele rupte?

— Doc nu e sigur. Face tot ce poate.

— Se străduieşte foarte tare.

— Aşa e.

— Mă simt prost… nu mi-a plăcut de el în trecut, am recunoscut.

— Ian a râs.

— Bineînţeles că nu l-ai plăcut. Sunt uimit că poţi să ne placi pe oricare dintre noi.

— Voi aţi făcut ca lucrurile să se schimbe, am murmurat, înfingându-mi dinţii în chifla tare.

Am mestecat mecanic, iar apoi am înghiţit, lăsând pâinea în jos în timp ce aşteptam să aud cum ajunge în stomac.

— Nu e foarte apetisantă, ştiu, a spus Ian.

Am ridicat din umeri.

— Verificam doar — să văd dacă greaţa chiar a trecut.

— Poate ceva mai interesant…

M-am uitat la el, curioasă, dar nu îi puteam vedea faţa. Am auzit un foşnet ca de ceva care se sfâşie… iar apoi am simţit mirosul şi am înţeles.

— Cheetos! am strigat. Chiar? Pentru mine?

Ceva mi-a atins buzele, iar eu am ronţăit din delicatesa pe care mi-o oferise.

— Visam la asta.

Am oftat în timp ce mestecam.

Asta îl făcu să râdă. Mi-a pus punga în mâini.

Am devorat repede conţinutul punguţei, iar apoi mi-am terminat chifla, condimentată cu aroma de brânză care încă îmi rămăsese în cerul gurii. Mi-a întins o sticlă de apă înainte ca eu să fi cerut.

— Îţi mulţumesc. Pentru mai mult decât Cheetos, ştii tu. Pentru atât de multe lucruri.

— Chiar cu şi mai multă plăcere, Wanda.

I-am privit îndelung ochii albaştri-închis, încercând să descifrez tot ce spunea cu acea propoziţie — părea să fie ceva mai mult decât simplă politeţe în cuvintele lui. Apoi mi-am dat seama că puteam vedea culoarea ochilor lui Ian; am aruncat o privire rapidă în sus la crăpături. Stelele dispăruseră, iar cerul devenea de un gri pal. Zorii veneau. Să crăpa de ziuă.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? a întrebat Ian, mâinile sale fiind deja pe jumătate întinse de parcă deja trebuia să mă ridice.

Am încuviinţat din cap.

— Nu trebuie să mă cari. Picioarele mele sunt mai bine.

— Vom vedea.

M-a ajutat să mă ridic în picioare, ţinându-mă de după talie şi punându-mi braţul meu în jurul gâtului său.

— Acum ai grijă. Cum te simţi?

Am şchiopătat un pas înainte. Durea, dar puteam să o fac.

— Grozav. Să-i dăm drumul.

Cred că Ian te place prea mult.

Prea mult? Eram surprinsă să o aud pe Melanie, şi încă atât de clar. În ultima vreme vorbea aşa doar când era Jared prin preajmă.

Şi eu sunt aici. Chiar crezi că măcar îi pasă?

Bineînţeles că îi pasă. El crede în noi mai mult decât oricine, în afară de Jamie şi de Jeb.

Nu mă refeream la asta.

Dar la *ce* te *refereai?*

Însă plecase.

A durat mult. Am fost surprinsă să văd cât de mult aveam de mers. Crezusem că ne îndreptăm spre marea piaţă sau spre bucătărie — locuri obişnuite pentru adunări. Dar am trecut prin câmpul din vest şi am continuat să mergem până ce am ajuns, în cele din urmă, la peştera mare şi foarte întunecată, pe care Jeb o numise camera de jocuri. Nu mai fusesem aici de la primul meu tur. Mă întâmpină mirosul înţepător de primăvară sulfuroasă.

Spre deosebire de majoritatea cavernelor de aici, camera de jocuri era mai mult largă decât înaltă. Puteam vedea asta acum datorită luminilor albastre mate care atârnau din tavan în loc să stea pe podea. Tavanul se afla doar la câţiva metri deasupra mea, înălţimea unui tavan normal într-o casă. Însă nu puteam vedea pereţii, erau atât de departe de lumini. Nu puteam vedea izvorul mirositor, ascuns departe în vreun colţ îndepărtat, dar îl auzeam ţâşnind şi curgând.

Kyle stătea în cel mai puternic luminat loc. Îşi înconjurase genunchii cu braţele lui lungi. Faţa lui părea o mască impenetrabilă. Nu şi-a ridicat privirea când Ian m-a ajutat să înaintez şchiopătând spre el.

În dreapta şi stânga lui Kyle erau Jared şi Doc, în picioare, ambii cu braţele libere şi pregătiţi să intervină. De parcă erau… paznici.

Jeb stătea lângă Jared, cu arma atârnându-i pe un umăr. Părea relaxat, dar ştiam cât de repede se putea schimba asta. Jamie îşi ţinea mâna liberă… ba nu, Jeb avea mâna sa în jurul încheieturii mâinii lui Jamie, iar Jamie nu părea fericit de asta. Când m-a văzut intrând, totuşi, a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna. A respirat adânc şi s-a uitat urât la Jeb. Jeb i-a dat drumul la mână.

Sharon stătea lângă Doc, cu mătuşa Maggie de cealaltă parte a ei.

Ian m-a împins către marginea întunericului care înconjura scena. Nu eram singuri acolo. Puteam zări contururile multor oameni, dar feţele nu.

Era ciudat; prin peşteri, Ian îmi susţinuse cu uşurinţă aproape toată greutatea. Acum, totuşi, părea să fi obosit. Braţul său din jurul taliei mele slăbise. M-am clătinat şi am sărit înainte cât de bine am putut, până când Ian a ajuns la locul pe care-l voia. M-a lăsat pe podea, apoi s-a aşezat şi el lângă mine.

— Au, am auzit pe cineva şoptind.

M-am întors şi am zărit-o pe Trudy. S-a apropiat de noi, Geoffrey şi Heath imitând-o.

— Arăţi ca naiba, mi-a spus ea. Cât de tare eşti rănită?

Am ridicat din umeri.

— Sunt bine.

Am început să mă întreb dacă Ian mă lăsa să mă chinui doar ca să fac un spectacol cu leziunile mele — să mă facă să declar împotriva lui Kyle fără cuvinte. M-am încruntat văzându-i expresia inocentă.

Apoi au sosit Wes şi Lily şi au venit să se aşeze împreună cu micul meu grup de aliaţi. Brandt a intrat câteva secunde mai târziu, urmat de Heidi, Andy şi Paige. Aaron a sosit ultimul.

— Ăştia-s toţi, a spus el. Lucina stă cu copiii ei. Nu vrea să îi aducă aici — a spus să începem fără ea.

Aaron s-a aşezat lângă Andy. A urmat un scurt moment de tăcere.

— Bine, atunci, a spus Jeb cu o voce tare menită să fie auzită de toţi. Vom face în felul următor. Votăm cu majoritatea simplă. Ca de obicei, eu voi lua propria decizie dacă am probleme cu majoritatea, fiindcă asta…

— E casa mea, au spus câteva voci în cor.

Cineva a chicotit, dar s-a potolit repede. Asta nu era amuzant. Un om era judecat pentru că încercase să omoare un extraterestru. Asta probabil că era o zi îngrozitoare pentru ei toţi.

— Cine vorbeşte împotriva lui Kyle? a întrebat Jeb.

Ian a dat să se ridice de lângă mine.

— Nu! am şoptit, trăgându-l de cot.

M-a îndepărtat, ridicându-se în picioare.

— Asta e destul de simplu, a spus Ian.

Voiam să sar şi să-i pun mâna la gură, dar m-am gândit că nu puteam să mă ridic fără ajutor.

— Fratele meu a fost avertizat. Ştia toate regulile lui Jeb despre asta. Wanda face parte din comunitatea noastră — aceleaşi reguli şi protecţii i se aplică şi ei, la fel cum ni se aplică şi nouă tuturor. Jeb i-a spus în mod clar lui Kyle că dacă nu putea să trăiască cu ea aici, trebuia să plece. Kyle a decis să rămână. Ştia şi atunci şi ştie şi acum care e pedeapsa pentru crimă care se aplică aici.

— E încă în viaţă, a mormăit Kyle.

— Şi acesta este motivul pentru care nu cer moartea ta, i-a întors-o Ian. Dar nu mai poţi locui aici. Nu dacă eşti un criminal în străfundul sufletului.

Aruncându-i o privire pătrunzătoare fratelui său, Ian s-a aşezat din nou pe podea, lângă mine.

— Dar el ar putea să fie prins, şi noi nici măcar n-am şti, a protestat Brandt, ridicându-se în picioare. Îi va aduce pe ei aici, iar noi nu am fi avertizaţi.

Un murmur se ridică din toată încăperea.

Kyle s-a uitat duşmănos la Brandt.

— Nu or să mă prindă niciodată viu.

— Atunci, la urma urmelor, e o pedeapsă cu moartea, a murmurat cineva exact în acelaşi timp când Andy a spus:

— Nu poţi garanta asta.

— Vorbiţi pe rând, le-a cerut Jeb.

— Am mai supravieţuit afară şi înainte, a spus Kyle nervos.

Altă voce s-a auzit din întuneric:

— E un risc. Nu îi puteam recunoaşte pe cei cărora le aparţineau vocile — erau doar şoapte sâsâitoare.

Şi alta:

— Cu ce a greşit Kyle? Cu nimic.

Jeb a făcut un pas către voce, uitându-se urât:

— Regulile mele.

— Ea nu e una dintre noi, a protestat altcineva.

Ian a dat să se ridice din nou.

— Hei! a explodat Jared. Vocea sa era atât de tare, încât toată lumea tresări. Nu Wanda e judecată aici! Are cineva o plângere adevărată împotriva ei — împotriva Wandei? Atunci cereţi alt tribunal. Dar cu toţii ştim că ea n-a făcut nimănui rău pe aici. De fapt, lui i-a salvat viaţa. Îl împunse cu un deget pe Kyle în spate. Umerii lui Kyle se îndoiră, de parcă simţise lovitura bruscă. La

câteva secunde după ce a încercat să o arunce în râu, ea şi-a riscat viaţa să îl salveze de la aceeaşi moarte dureroasă. Trebuia să ştie că dacă îl lăsa să cadă, ea ar fi fost mai în siguranţă aici. Oricum, ea l-a salvat. Ar fi făcut vreunul dintre voi la fel să-şi salveze duşmanul? El a încercat să o omoare, şi totuşi zice ea ceva rău împotriva lui?

Simţeam toţi ochii din încăpere uitându-se la faţa mea, în timp ce Jared şi-a îndreptat mâna spre mine cu palma în sus.

— Ai de *gând* să spui ceva împotriva lui, Wanda?

M-am uitat la el, cu ochii larg deschişi, împietrită că vorbise pentru mine, că vorbea *cu* mine, că îmi spunea pe nume. Melanie era şi ea şocată, sfâşiată în două. Era foarte fericită de bunătatea care i se citea pe faţă, în timp ce ne privea, de blândeţea din ochii săi care îi lipsise atât de mult. Dar numele pe care îl pronunţase era al *meu*...

Mi-a luat câteva secunde până să pot vorbi din nou.

— Totul e o neînţelegere, am şoptit. Amândoi am căzut când podeaua s-a cutremurat. Nu s-a întâmplat nimic altceva.

Am sperat că şoptitul îmi va ascunde bine minciuna din voce, dar imediat ce am terminat, Ian a chicotit. L-am înghiontit cu cotul, dar asta nu l-a oprit.

Jared de fapt îmi zâmbea.

— Vedeţi. Ea încă încearcă în favoarea lui.

— „Încearcă“ fiind cuvântul cheie.

— Cine spune că minte? Cine poate dovedi asta? a întrebat Maggie cu cruzime, păşind în spaţiul gol de lângă Kyle. Cine poate dovedi că nu este adevărul, care sună atât de fals pe buzele ăstuia?

— Mag… a început Jeb.

— Taci, Jebediah — eu vorbesc. Nu avem niciun motiv pentru a fi aici. Niciun om nu a fost atacat. Intrusa prefăcută nu depune nicio plângere. Asta reprezintă o pierdere de timp pentru noi toţi.

— Sunt de acord, a adăugat Sharon cu o voce clară şi puternică.

Doc i-a aruncat o privire îndurerată.

Trudy s-a ridicat în picioare.

— Nu-i putem oferi adăpost unui criminal — şi apoi să aşteptăm să-şi ducă la capăt cu succes tentativa!

— „Crimă“ este un termen subiectiv, a şuierat Maggie. Eu consider că e o crimă atunci când un om este omorât.

Am simţit braţul lui Ian încordându-se pe umărul meu. Nu mi-am dat seama că tremuram până când corpul său nemişcat s-a lipit de al meu.

— Şi „om“ este un termen subiectiv, Magnolia, spuse Jared, uitându-se urât la ea. Am crezut că definiţia include *o urmă de* compasiune, puţină milă.

— Haideţi să votăm, a spus Sharon înainte ca mama ei să îi poată răspunde lui. Ridicaţi mâna dacă voi credeţi că lui Kyle ar trebui să i se permită să stea aici, fără nicio pedeapsă pentru… neînţelegere.

Aruncă o privire, nu la mine, ci la Ian, când folosi cuvântul pe care eu îl spusesem.

Mâinile începură să se ridice. I-am văzut faţa lui Jared în timp ce trăsăturile feţei începură să i se transforme până când reflectau privirile lui furioase.

Am încercat să-mi ridic mâna, dar Ian mi-a ţintuit braţele şi a scos un sunet iritat pe nas. Am încercat să-mi ridic palma cât de sus puteam. La urma urmei, totuşi, votul meu nu era necesar.

Jeb a numărat tare.

— Zece… cincispreceze… douăzeci… douăzeci şi trei. Bine, asta este o majoritatea clară.

Nu m-am uitat în jur să văd cine şi cum votase. Era de ajuns că în micul meu colţ toate braţele erau încrucişate cu fermitate la piept şi toţi ochii erau aţintiţi la Jeb, pe feţele tuturor fiind întipărite expresii de aşteptare.

Jamie s-a îndepărtat de lângă Jeb ca să vină să-şi facă loc între Trudy şi mine. Şi-a pus braţul în jurul meu, sub cel al lui Ian.

— Poate că sufletele tale aveau dreptate în legătură cu noi, a spus el, destul de tare ca aproape toţi să îi audă vocea ridicată şi puternică. Majoritatea nu sunt mai buni decât…

— Ssst! am sâsâit la el.

— OK, a spus Jeb.

Toată lumea tăcea. Jeb s-a uitat în jos la Kyle, apoi la mine şi în cele din urmă la Jared.

— Bine, sunt dispus să merg pe mâna majorităţii de data asta.

— Jeb… au spus Jared şi Ian simultan.

— Casa mea, regulile mele, le-a reamintit Jeb. Să nu uitaţi niciodată asta. Aşa că ascultă-mă, Kyle. Şi tu ai face bine să mă asculţi, cred, Magnolia. Oricine altcineva va încerca să-i facă rău Wandei nu va primi o condamnare, ci o înmormântare.

A plesnit cu mâna pe patul armei, pentru a-şi accentua spusele.

Am tresărit.

Magnolia s-a uitat plină de ură la fratele ei.

Kyle a încuviinţat din cap, de parcă ar fi acceptat termenii.

Jeb s-a uitat în jur, la audienţa inegală, întâlnind ochii fiecărui membru, cu excepţia micului grup din spatele meu.

— Sesiunea tribunalului s-a terminat, a anunţat el. Care vrea să facem un meci?

CAPITOLUL 36:
Crezută

ADUNAREA S-A RELAXAT ŞI UN MURMUR MAI ENTUZIAST s-a stârnit în jurul semicercului.

M-am uitat la Jamie. Şi-a strâns buzele şi a ridicat din umeri.

— Jeb pur şi simplu încearcă să facă lucrurile să revină la normal. Au fost nişte zile rele. Îngropându-l pe Walter…

Am tresărit.

Am văzut ca Jeb rânjea la Jared. După un moment de rezistenţă, Jared a oftat şi şi-a dat ochii peste cap. S-a întors şi a ieşit repede, cu paşi mari, din peşteră.

— Jared are o minge nouă? a întrebat cineva.

— Super, a spus Wes în spatele meu.

— Să jucăm jocuri, a murmurat Trudy şi a clătinat din cap.

— Dacă înlătură tensiunea dintre noi, i-a răspuns Lily încet, ridicând din umeri.

Vocile lor erau joase, aproape de mine, dar auzeam şi alte voci, mai ridicate.

— Mai uşor cu mingea de data asta, i-a spus Aaron lui Kyle.

Stătea lângă el, întinzându-i mâna.

Kyle a acceptat mâna întinsă şi s-a ridicat uşor în picioare. Când stătea în picioare, mai că atingea cu capul felinarele care atârnau.

— Ultima minge a fost nasoală, a spus Kyle, rânjind la omul mai în vârstă. Stricată.

— Îl propun pe Andy drept căpitan, a strigat cineva.

— Eu o propun pe Lily, a strigat Wes, ridicându-se în picioare şi întinzându-se.

— Andy şi Lily.

— Mda, Andy şi Lily.

— Eu îl vreau pe Kyle, a spus Andy repede.

— Atunci eu îl iau pe Ian, a contracarat Lily.

— Jared.

— Brandt.

Jamie s-a ridicat în picioare şi s-a înălţat pe vârfurile degetelor, încercând să pară înalt.

— Paige.

— Heidi.

— Aaron.

— Wes.

Strigarea numelor a continuat. Jamie s-a bucurat când Lily l-a ales pe el înainte ca jumătate dintre adulţi să fie luaţi. Chiar şi Maggie şi Jeb fuseseră aleşi pentru echipe. Numărul jucătorilor celor două echipe a fost inegal până când Lucina s-a întors cu Jared, cei doi băieţi ai ei sărind de bucurie. Jared ţinea în mână o nouă minge strălucitoare de fotbal; a ridicat-o, iar Isaiah, băiatul mai mare, a început să sară în sus şi în jos încercând să o ia din mâna lui.

— Wanda? a întrebat Lily.

Am clătinat din cap şi i-am arătat piciorul.

— A, da. Scuze.

Sunt bună la fotbal, a mormăit Mel. *Mă rog, eram bună.*

Abia pot să merg i-am reamintit.

— Cred că meciul ăsta am să stau, a pus Ian.

— Nu, s-a plâns Wes. Ei îi au pe Kyle şi Jared. Suntem morţi fără tine.

— Joacă, i-am spus. Eu voi… eu voi ţine scorul.

S-a uitat la mine, buzele sale fiind strânse într-o linie subţire şi rigidă.

— Nu prea am chef să joc acum.

— Au nevoie de tine.

Pufni.

— Haide, Ian, a insistat Jamie.

— Eu vreau să urmăresc meciul, am spus. Dar va fi… plictisitor dacă o echipă va fi mult mai în avantaj.

— Wanda, a oftat Ian. Tu chiar eşti persoana care minte cel mai prost din câte am cunoscut vreodată.

Dar s-a ridicat şi a pornit să se încălzească cu Wes.

Paige pregătea porţile de fotbal, patru felinare.

Am încercat să mă ridic — eram chiar în mijlocul terenului. Nimeni nu mă vedea în lumina neclară. În jur,

atmosfera era veselă acum, încărcată de anticipaţie. Jeb avusese dreptate. Asta era ceva ce le trebuia, oricât de ciudat mi s-ar fi părut mie.

Am reuşit să mă ridic în patru labe, apoi am împins piciorul sănătos înainte, aşa că mă sprijineam pe genunchiul rănit. Mă durea. Am încercat să mă ridic pe piciorul sănătos. N-aveam echilibru, din pricina greutăţii ciudate a piciorului inflamat.

Mâini puternice m-au prins înainte să cad în cap. M-am uitat în sus, puţin îndurerată, să îi mulţumesc lui Ian.

Cuvintele mi s-au oprit în gât când am văzut că Jared era cel care mă ţinea.

— Pur şi simplu puteai să ceri ajutorul, a spus el într-un stil familiar.

— Eu… Mi-am dres vocea. Ar fi trebuit. Dar nu voiam să…

— Încerci să atragi atenţia asupra ta?

A rostit cuvintele de parcă era cu adevărat curios. Nu se simţea nicio acuză în ele. M-a ajutat să merg şontâc-şontâc spre intrarea peşterii.

Am clătinat iarăşi din cap.

— Nu voiam să… cer nimănui să facă ceva ce nu vrea, doar din politeţe.

Explicaţia nu fusese tocmai clară, dar se părea că mă înţelesese.

— Nu cred că Jamie sau Ian ar avea pică pe tine dacă le-ai cere ajutorul.

Am privit înapoi la ei peste umăr. În lumina slabă, niciunul din ei nu îşi dăduse seama că eu plecasem. Îşi pasau mingea cu capul, şi au râs când mingea l-a izbit pe Wes în faţă.

— Dar ei se distrează. Nu aş vrea să-i întrerup.

Jared mi-a examinat faţa. Mi-am dat seama că zâmbeam cu afecţiune.

— Ţie chiar îţi pasă tare de copil, a spus el.

— Da.

A încuviinţat din cap.

— Şi bărbatul?

— Ian este… Ian mă crede. Mă protejează. El poate fi foarte bun… pentru un om.

Aproape ca un suflet, voiam să completez. Dar asta nu ar fi sunat ca un compliment pentru acest tip de

public.

Jared pufni.

— Pentru un om. O distincţie mult mai importantă decât credeam eu.

M-a lăsat jos la baza intrării. Mi-a făcut un soi de bancă mică, care era mult mai confortabilă decât pământul tare.

— Mulţumesc, i-am spus. Jeb a făcut ce trebuia, să ştii.

— Nu sunt de acord cu asta.

Tonul lui Jared era mai blajin decât cuvintele sale.

— De asemenea, îţi mulţumesc — pentru mai înainte. Nu trebuia să mă aperi.

— Fiecare cuvânt a fost adevărat.

M-am uitat în pământ.

— Este adevărat că nu aş face niciodată ceva ce ar răni pe altcineva. Nu intenţionat. Îmi pare rău că te-am rănit când am venit aici. Şi pe Jamie. Atât de rău!

S-a aşezat chiar lângă mine, cu faţa gânditoare.

— Sincer… A ezitat. Copilul se simte mai bine de când ai venit tu. Aproape că uitasem cum suna râsul său.

Amândoi îi ascultam râsul acum, reverberând pe o tonalitate de adult.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus asta. A fost… cea mai mare îngrijorare a mea. Am sperat că nu stricasem nimic definitiv.

— De ce?

M-am uitat la el încurcată.

— De ce îl iubeşti? a întrebat el încă pe un ton de curiozitate, dar nu prea intens.

Mi-am muşcat buzele.

— Mie poţi să-mi spui. Sunt… am fost… Nu-şi putea găsi cuvintele ca să explice. Mie poţi să-mi spui, a repetat el.

Îmi priveam picioarele când i-am răspuns:

— Parţial, fiindcă Melanie îl iubeşte. Nu m-am uitat să văd dacă numele îl făcuse să tresară. Amintindu-mi-l în modul în care ea o face… e un lucru puternic. Şi apoi, când l-am întâlnit în persoană… Am ridicat din umeri. Nu pot *să nu-l iubesc.* Face parte din… din chiar alcătuirea acestor celule menite să-l iubească. Nu-mi dădusem seama până acum câtă influenţă putea avea o

gazdă asupra mea. Poate că sunt doar corpurile omeneşti. Poate că e doar Melanie.

— Ea îţi vorbeşte? Îşi păstrase tonul vocii egal, dar acum puteam să-i aud şi încordarea.

— Da.

— Cât de des?

— Când vrea. Când are vreun interes.

— Dar astăzi?

— Nu prea. E… cam supărată pe mine.

A scos un hohot de râs surprins.

— E supărată? De ce?

— Din cauză că… M-am oprit. Nimic, am spus.

Auzind din nou minciuna, a făcut legătura.

— Oh. Kyle. Ea îl voia fript. A râs din nou. Cu siguranţă l-ar fi vrut.

— Ea poate fi… violentă, am încuviinţat.

Am zâmbit pentru a îndulci insulta.

Dar nu constituise o insultă pentru el.

— Zău? Cum?

— Ea vrea ca eu să ripostez. Dar eu… eu nu pot să fac asta. Nu sunt o luptătoare.

— Văd. Mi-a atins cu un deget faţa tumefiată. Îmi pare rău.

— Nu. Oricine ar face la fel. Ştiu cam cum te-ai simţit.

— N-ai cum…

— Dacă aş fi fost om, aş fi avut cum. În plus, nu mă gândeam că… îmi reaminteam de Căutătoare.

El s-a încordat.

Am zâmbit iar şi el s-a relaxat uşor.

— Mel voia ca eu să o sugrum pe Căutătoare. Ea o urăşte cu adevărat. Şi eu nu pot… nu găsesc nimic în mine care să o învinovăţească.

— Încă te caută. Cel puţin se pare că a trebuit să renunţe la elicopter.

Am închis ochii, am strâns pumnii şi m-am concentrat pe respiraţie timp de câteva secunde.

— Nu mi-a fost frică de ea, am şoptit. Nu înţeleg de ce mă sperie acum atât de mult. Unde e ea?

— Nu te îngrijora. Ieri a bântuit în susul şi în josul autostrăzii. Nu te va găsi.

Am încuviinţat din cap, dorindu-mi să cred şi eu.

— O auzi… o auzi pe Mel acum? a murmurat el.

Am continuat să-mi ţin ochii închişi.

— Sunt… conştientă de existenţa ei. Ea ascultă cu mare atenţie.

— Ce părere are?

Vocea sa fusese doar o şoaptă.

Iată-ţi şansa, i-am spus. *Ce vrei să-i spui?*

De data aceasta ea era precaută. Invitaţia o neliniştise.

De ce? De ce te crede acum?

Am deschis ochii şi l-am descoperit uitându-se pătrunzător la faţa mea, cu răsuflarea tăiată

— Ea vrea să ştie ce s-a întâmplat de ai devenit… diferit acum. De ce ne crezi?

El s-a gândit o clipă.

— O… acumulare de lucruri. Ai fost atât de… drăguţă cu Walter. N-am văzut pe nimeni în afară de Doc să fie atât de plin de compasiune. Şi i-ai salvat viaţa lui Kyle, când cei mai mulţi dintre noi l-ar fi lăsat să cadă, tocmai ca să se protejeze, lăsând deoparte intenţia criminală. Şi apoi minţi atât de îngrozitor de prost. A râs iar. Am tot încercat să văd în aceste lucruri dovada unui mare complot. Poate că mâine mă voi trezi şi voi simţi la fel din nou.

Mel şi cu mine am tresărit.

— Dar când au început astăzi să te atace… ei bine, am izbucnit. Vedeam în ei tot ceea ce n-ar fi trebuit să fie în mine. Mi-am dat seama că deja credeam, dar că fusesem doar încăpăţânat. Crud. Cred că am început să cred încă de când… ei bine, puţintel din acea primă noapte când te-ai aşezat în faţa mea ca să mă *salvezi* de Kyle. A râs ca şi cum n-ar fi crezut că Kyle fusese periculos. Dar sunt mai bun la spus minciuni decât eşti tu. Eu pot să mă mint chiar şi pe mine.

— Ea speră că n-ai să te răzgândeşti. Se teme că o vei face.

A închis ochii.

— Mel.

Inima îmi bubuia mai repede în piept. Bucuria ei fusese cea care mărise ritmul inimii, nu bucuria mea. Probabil că îşi dăduse seama cât de mult îl iubeam. După întrebările legate de Jamie trebuie să fi văzut asta.

— Spune-i… că asta nu se va întâmpla.

— Ea te aude.

— Cât de… strânsă este legătura?
— Ea aude ceea ce eu aud, vede ceea ce eu văd.
— Simte ceea ce tu simţi?
— Da.

Încreţindu-şi nasul, mi-a atins din nou faţa blând — o mângâiere.

— Nu ştii cât de rău îmi pare.

Îmi simţeam pielea mai fierbinte acolo unde mă atinsese el; era plăcută această căldură, dar vorbele lui erau mai fierbinţi decât atingerea. Desigur că regreta mai mult că o rănise pe ea. Desigur. Asta n-ar trebui să mă deranjeze.

— Haide, Jared! Să mergem!

Am privit în sus. Kyle era cel care-l striga pe Jared. Părea a fi în largul lui, ca şi când nu fusese judecat, riscându-şi viaţa astăzi. Poate că ştiuse că aşa urma să se întâmple. Poate că putea să treacă uşor peste orice. Nu părea să mă fi observat lângă Jared.

Mi-am dat seama, pentru prima dată, că ceilalţi observaseră.

Jamie ne privea cu un zâmbet satisfăcut. I se părea probabil un lucru bun. Oare chiar era?

Ce vrei să spui?

Ce vede când ne priveşte? Familia sa, reunită?

Şi nu este ceva de genul?

Cu o adăugire care nu e bine-venită.

Dar mai bine decât a fost ieri.

Aşa cred…

Eu ştiu sigur, a recunoscut ea. *Mă bucur că Jared ştie că sunt aici… dar tot nu-mi place că te atinge.*

Şi mie îmi place prea mult. Faţa mea palpita acolo unde degetele lui Jared o atinseseră. *Îmi pare rău pentru asta.*

Nu te învinovăţesc. Sau, cel puţin, ştiu că n-ar trebui *să o fac.*

Mulţumesc.

Jamie nu era singurul care ne privea.

Jeb era şi el curios, schiţând un zâmbet mic care îi ridicase colţurile bărbii.

Sharon şi Maggie priveau cu ochii înflăcăraţi. Expresiile feţelor lor erau atât de asemănătoare încât pielea tânără şi părul strălucitor nu contribuiau cu nimic

la a o face pe Sharon să pară mai tânără decât încărunţita ei mamă.

Ian era îngrijorat. Ne privea cu ochii mijiţi şi părea a fi pe punctul de a veni să mă apere iar. Să se asigure că Jared nu mă supăra. I-am zâmbit, pentru a-l încredinţa că totul era în regulă. Nu mi-a zâmbit înapoi, dar în schimb a răsuflat adânc.

Nu cred că de asta e îngrijorat, a zis Mel.

— În clipa asta o asculţi pe ea?

Jared era în picioare, dar încă îmi privea faţa.

Întrebarea lui mi-a distras atenţia înainte să apuc să o întreb ce a vrut să spună.

— Da.

— Ce spune?

— Noi două tocmai remarcam că ceilalţi se gândesc la… schimbarea atitudinii tale.

Am dat din cap către mătuşa şi verişoara lui Melanie. Mi-au întors spatele într-o mişcare sincronizată.

— Nişte nebune încăpăţânate, a recunoscut el.

— Bine atunci, a bubuit Kyle, întorcându-şi corpul către mingea care şedea sub spotul de lumină. O să câştigăm fără tine.

— Vin!

Jared mi-a aruncat o privire nostalgică — nouă — şi a fugit să intre în joc.

Nu eram cea mai bună la ţinut scorul. Era prea întuneric să văd mingea de acolo de unde şedeam. Era prea întuneric chiar pentru a vedea jucătorii bine, când nu se aflau chiar sub lumini. Am început să socotesc, în funcţie de reacţiile lui Jamie. Strigătul său de victorie când echipa sa marca, geamătul atunci când o făcea cealaltă echipă. Gemetele depăşiseră strigătele.

Jucau toţi. Maggie era portarul echipei lui Andy, iar Jeb portarul echipei lui Lily. Amândoi erau surprinzător de buni. Le zăream siluetele în lumina lămpilor folosite pe post de poartă, mişcându-se atât de suplu, de parcă ar fi fost cu zeci de ani mai tineri. Jeb nu se temea să se arunce la podea pentru a opri un gol, dar Maggie era mai eficientă, fără să recurgă la asemenea extreme. Ea era ca un magnet pentru mingea invizibilă. De fiecare dată când Ian sau Wes şutau… Hop! Mingea îi ateriza drept în mâini.

Trudy şi Paige au renunţat după aproximativ o jumătate de oră şi au trecut pe lângă mine în drumul lor către ieşire, discutând cu însufleţire. Părea imposibil ca noi să ne fi început ziua cu un proces, dar eram uşurată că lucrurile se schimbaseră în mod drastic.

Femeile n-au lipsit mult. S-au întors cu braţele pline de cutii. Batoane Granola[15] — tipul cu umplutură de fructe. Meciul s-a oprit. Jeb a anunţat sfârşitul primei reprize şi cu toţii s-au grăbit să ia micul dejun.

Bunătăţile au fost împărţite la linia de centru, unde s-au înghesuit cu toţii.

— Ia de aici, Wanda, a spus Jamie, ieşind din grup.

Avea mâinile pline de batoane şi sticle de apă, îndesate sub braţe.

— Mulţumesc. Te distrezi?

— Da! Mi-aş fi dorit să poţi juca şi tu.

— Data viitoare, am spus eu.

— Ia de aici…

Ian era şi el acolo cu mâinile pline de batoane Granola.

— Cam luaţi bătaie, i-a spus Jamie.

— Oh, a exclamat Jared, apărând pe partea cealaltă a lui Jamie.

Şi el avea prea multe batoane pentru o singură persoană.

Ian şi Jared schimbară priviri lungi.

— Unde a dispărut toată mâncarea? a întrebat Kyle.

Şedea deasupra unei cutii goale, privind roată în căutarea vinovatului.

— Prinde! i-a strigat Jared, aruncând batoanele de Granola unul câte unul, cu forţă, de parcă ar fi fost cuţite.

Kyle le-a prins în aer cu uşurinţă şi apoi s-a îndreptat către Jared să vadă dacă şi el îi oprise.

— Ţine, a spus Ian, îndesându-i jumătate din captura lui, fără să-l privească. Acum pleacă!

Kyle l-a ignorat. Pentru prima dată astăzi m-a privit pătrunzător, irişii ochilor săi păreau negri datorită luminii din spatele lui. Nu puteam să-i citesc expresia feţei.

Am dat înapoi şi răsuflarea mi s-a tăiat brusc când am simţit un junghi în coaste.

Jared şi Ian s-au aşezat în faţa mea întocmai ca o cortină pe scenă.

— Ai auzit ce a spus, a zis Jared.

— Pot să spun ceva mai întâi? a întrebat Kyle, privind în jos prin spaţiul dintre ei.

Ei nu i-au răspuns.

— Nu-mi pare rău, mi-a spus Kyle. Încă mai cred că a fost ceea ce trebuia să fac.

Ian şi-a îmbrâncit fratele. Kyle s-a clătinat spre spate, dar apoi a păşit înainte din nou.

— Stai, n-am terminat.

— Ba da, a spus Jared.

Şi-a strâns pumnii, pielea de deasupra încheieturilor albindu-i-se.

Cu toţii remarcaseră acum. În încăpere se lăsase tăcerea, şi toată distracţia jocului pierise.

— Ba nu, n-am terminat, şi-a ridicat Kyle mâinile, într-un gest de supunere, şi din nou mi s-a adresat. Nu cred că am greşit, dar tu chiar mi-ai salvat viaţa. Nu ştiu de ce, dar ai făcut-o. Aşa că îmi imaginez o viaţă pentru o viaţă. Nu te voi omorî. În felul acesta îmi voi plăti datoria.

— Dobitoc prost, a spus Ian.

— Cine a făcut o pasiune pentru vierme, frăţioare? Şi mă faci *pe mine* prost?

Ian şi-a ridicat pumnii, aplecându-se înainte.

— Îţi spun eu de ce, am spus eu, făcând ca vocea mea să sune mai tare decât aş fi vrut.

Dar intervenţia mea a avut efectul scontat. Ian, Jared şi Kyle şi-au întors ochii spre mine, uitând de luptă pentru moment.

Asta m-a făcut să fiu emoţionată. Mi-am dres vocea.

— Nu te-am lăsat să cazi… pentru că… eu nu sunt *ca* tine. Nu spun că nu sunt… ca oamenii. Pentru că sunt şi alţii aici care ar fi făcut acelaşi lucru. Există oameni amabili şi buni aici. Oameni aşa ca fratele tău şi ca Jeb, ca Doc… Ceea ce vreau să spun este că nu sunt ca tine ca *persoană.*

Kyle s-a uitat la mine preţ de câteva clipe şi apoi a chicotit.

— Au, a exclamat el, încă râzând. S-a îndepărtat de noi, mesajul său odată transmis, şi s-a dus înapoi să ia

nişte apă. Viaţă pentru viaţă, a strigat peste umăr.

Nu eram sigură dacă să-l cred. Nu eram sigură deloc. Oamenii erau buni mincinoşi.

CAPITOLUL 37:
Dorită

EXISTA UN MODEL PENTRU VICTORIILE LOR. Dacă Jared şi Kyle jucau împreună, câştigau. Dacă Jared juca cu Ian, atunci acea echipă câştiga. Mi se părea că Jared nu putea fi învins, asta până când i-am văzut pe fraţi jucând împreună.

La început părea a fi un lucru tensionat, cel puţin pentru Ian, să joace împreună cu Kyle. Dar după câteva minute de alergătură în întuneric, ei au adoptat modelul cunoscut — un model care existase cu mult înainte ca eu să fi venit pe această planetă.

Kyle ştia ce va face Ian, înainte ca Ian s-o facă şi viceversa. Fără să fie nevoie să vorbească, ei îşi spuneau totul unul celuilalt. Chiar şi când Jared îi atrăgea de partea sa pe cei mai buni jucători Brandt, Andy, Wes, Aaron, Lily şi Maggie ca portar Kyle şi Ian erau victorioşi.

— Bine, bine, a spus Jeb, prinzând încercarea de gol a lui Aaron, doar cu o mână şi îndesându-şi mingea sub braţ. Cred că ştim cu toţii care sunt câştigătorii. Acum nu-mi place să fiu prima persoană care să plece de la o petrecere, dar ne aşteaptă munca… şi, ca să fiu cinstit, sunt terminat.

Au fost câteva proteste spuse cu jumătate de gură şi câteva mormăieli, dar mai mult râsete. Nimeni nu părea prea supărat pentru că se terminase distracţia. Din felul în care câţiva oameni s-au aşezat jos, chiar acolo unde se aflau, şi şi-au pus gâfâind capul între genunchi, a rezultat clar că Jeb nu era singurul obosit.

Oamenii începeau să se cearnă câte doi şi câte trei. M-am tras repede pe una din laturile ieşirii din coridor, pentru a le face loc să treacă, căci se duceau probabil către bucătărie. Probabil că trecuse timpul pentru prânz, deşi era greu de stabilit ora în această gaură

întunecoasă. Printre spaţiile dintre şirul de oameni care ieşeau, i-am privit pe Kyle şi pe Ian.

Când s-a anunţat sfârşitul jocului, Kyle şi-a ridicat mâna pentru a bate palma, dar Ian a trecut pe lângă el, ignorându-i gestul. Apoi Kyle l-a prins pe fratele său de umăr şi l-a răsucit. Ian i-a îndepărtat brutal mâna lui Kyle. Mă temeam de o luptă şi la început chiar părea să fie una. Pumnul lui Kyle s-a îndreptat spre stomacul lui Ian. Ian a parat-o uşor şi am văzut că nu fusese o lovitură puternică. Kyle râse şi-şi trecu pumnul prin părul lui Ian. Ian i-a înlăturat mâna, dar de data aceasta a zâmbit pe jumătate.

— Bun joc, frăţioare, l-am auzit pe Kyle spunând. Încă te mai pricepi.

— Eşti atât de prost, Kyle, a răspuns Ian.

— Tu ai mintea, eu am înfăţişarea. Pare cinstit.

Kyle a mai făcut încă o mişcare cu pumnul, cu jumătate de forţă. De data aceasta, Ian i-a prins capul şi i l-a răsucit într-o figură de luptă. Acum zâmbea cu adevărat. Iar Kyle înjura şi râdea în acelaşi timp.

Mie mi se părea totul foarte violent; am mijit ochii de încordare. Dar în acelaşi timp, mi-a readus în memorie una dintre amintirile lui Melanie: trei căţeluşi rostogolindu-se pe iarbă lătrând furioşi şi arătându-şi dinţii, ca şi când singura lor dorinţă era să sfâşie beregata fraţilor.

Da, ei se joacă, a confirmat Melanie. *Legăturile de sânge sunt adânci.*

Aşa cum trebuie. E bine. Dacă Kyle nu ne va omorî cu adevărat, ăsta va fi un lucru bun.

Dacă, a repetat Melanie îmbufnată.

— Ţi-e foame?

Am privit în sus şi inima mea şi-a oprit bătăile pentru un moment uşor dureros. Se părea că Jared încă mai credea în vorbele mele.

Am încuviinţat din cap. Asta mi-a dat răgazul necesar pentru a fi în stare să-i vorbesc.

— Nu ştiu de ce, de vreme ce n-am făcut nimic în afară de a sta aici, dar sunt obosită.

Jared mi-a întins mâna.

Ţine-ţi firea, m-a avertizat Melanie. *El e doar politicos.*

Crezi că nu ştiu asta?

Am încercat să-mi stăpânesc tremurul mâinii când am întins-o către a lui.

M-a ridicat cu grijă în picioare — de fapt, pe un picior. M-am legănat pe piciorul sănătos, nefiind sigură cum să procedez. Şi el era încurcat. Încă mă ţinea de mână, dar era destul spaţiu între noi. M-am gândit cât de caraghios aş arăta ţopăind prin peşteri şi am simţit cum mi se încălzeşte gâtul. Degetele mele s-au prins de ale lui, deşi nu mă sprijineam propriu-zis de el.

— Încotro?

— Ah… M-am încruntat. Chiar nu ştiu. Presupun că încă există un covoraş lângă ga… în aria de depozitare.

S-a încruntat şi el, neplăcându-i nici lui ideea, după cum nu-mi plăcuse nici mie.

Şi apoi, deodată, am simţit un braţ puternic trecând pe sub braţele mele, susţinându-mi greutatea.

— O duc eu unde are nevoie să meargă, a spus Ian.

Faţa lui Jared era grijulie, aşa cum mă privea când nu voia ca eu să ştiu ce gândeşte. Dar acum se uita la Ian.

— Tocmai discutam unde anume să meargă. E obosită. Poate la spital…

Am clătinat din cap în acelaşi timp cu Ian. După îngrozitoarele zile petrecute acolo, nu credeam că aş mai putea suporta încăperea de care, cândva, mă temusem peste măsură. În special patul gol al lui Walter…

— Am eu un loc mai bun pentru ea, a spus Ian. Paturile alea sunt la fel de moi ca o piatră şi ea are o grămadă de zone inflamate.

Jared încă mă ţinea de mână. Oare îşi dădea seama cât de strâns mă ţinea? Apăsarea începuse să devină neplăcută, dar el nu părea să-şi dea seama. Şi cu siguranţă eu n-aveam de gând să mă plâng.

— Ce-ar fi să iei prânzul? i-a sugerat Jared lui Ian. Pari flămând. O duc eu oriunde ai plănuit…?

Ian a chicotit, un sunet jos şi întunecat.

— Mi-e bine. Şi cinstit, Jared, Wanda are nevoie de mai mult ajutor decât o singură mână. Nu ştiu dacă tu te simţi… destul de confortabil în această situaţie ca s-o ajuţi. Vezi tu…

Ian s-a oprit ca să se aplece şi să mă ia repede în braţe. Am icnit, pentru că mişcarea mi-a turtit coastele. Jared nu mi-a dat drumul la mână. Degetele mele au început să se înroşească.

— … Cred că a avut parte de suficientă mişcare pentru o singură zi. Ia-o înainte către bucătărie.

Ei se uitau pătrunzător unul la celălalt, în timp ce degetele mele deveneau purpurii.

— Pot să o duc eu, a spus în cele din urmă Jared pe un ton scăzut.

— Chiar poţi? l-a provocat Ian.

Încă ţinându-mă, a dus braţele către înainte. O ofertă.

Jared mi-a privit pătrunzător faţa preţ de o clipă îndelungată. Apoi a oftat şi mi-a dat drumul la mână.

Au! Asta doare! s-a plâns Melanie. Se referea la durerea subită care mi-a străpuns pieptul, nu la reîntoarcerea sângelui în degete.

Îmi pare rău. Ce vrei să fac în legătura cu asta?

El nu-i al tău.

Da. Ştiu asta.

Au!

Îmi pare rău.

— Cred că am să merg cu voi, a spus Jared în timp ce Ian, cu un zâmbet aproape imperceptibil, triumfător, s-a întors şi s-a îndreptat către ieşire. Vreau să vorbesc ceva cu tine.

— Cum doreşti.

Jared n-a discutat nimic cât timp am mers prin tunelul întunecat. Era atât de tăcut încât nici nu mai eram sigură că mai era încă prezent. Dar când am ieşit la lumină, în câmpul de porumb, el era chiar lângă noi.

N-a vorbit cât ne-am aflat în piaţa mare — până când n-a mai fost nimeni în jurul nostru, ci doar noi trei.

— Ce ai cu Kyle? l-a întrebat Jared pe Ian.

Ian a pufnit.

— Se mândreşte că este om de cuvânt. De regulă, m-aş încrede într-o promisiune de-a lui. În această situaţie… n-am să o scap pe ea din priviri.

— Bine.

— Va fi bine, Ian, am spus. Nu mă tem.

— Nu trebuie să te temi. Îţi promit că nimeni n-o să-ţi mai facă vreodată aşa ceva. *Vei fi* în siguranţă aici.

Era greu să nu te uiţi în ochii lui când aveau o asemenea strălucire. Greu să pui la îndoială orice spunea.

— Da, a fost Jared de acord. Vei fi.

Mergea chiar în spatele umărului lui Ian. N-am putut să-i văd expresia feţei.

— Mulţumesc, am şoptit.

Nimeni n-a vorbit din nou până când Ian s-a oprit la uşile roşu cu cenuşiu care stăteau înclinate la intrarea în peştera lui.

— Te deranjează să ţii astea? a spus Ian către Jared, făcând o mişcare cu capul către uşi.

Jared nu s-a mişcat. Ian s-a răsucit aşa încât amândoi am putut să-l vedem. Faţa lui era din nou grijulie.

— Încăperea *ta?* Ăsta e locul tău mai bun?

Vocea lui Jared era plină de scepticism.

— E încăperea ei acum.

Mi-am muşcat buzele. Am vrut să-i spun lui Ian că bineînţeles că nu era încăperea mea, dar n-am avut ocazia înainte ca Jared să înceapă să-l chestioneze.

— Şi Kyle unde va sta?

— Cu Wes, deocamdată.

— Şi tu?

— Nu ştiu exact.

S-au uitat unul la celălalt, cu ochii cercetători.

— Ian, asta e… am început eu să spun.

— Oh, m-a întrerupt el, ca şi când şi-ar fi amintit de mine… ca şi când greutatea mea era atât de insignifiantă, încât el să fi uitat că eram acolo. Eşti epuizată, nu-i aşa? Jared, poţi te rog să ţii uşa?

Fără niciun cuvânt, Jared a tras uşa roşie cu puţin cam prea multă forţă şi a aşezat-o deasupra celei cenuşii.

Acum am văzut pentru prima oară camera lui Ian, cu soarele amiezii filtrându-se prin crăpăturile înguste din tavan. Nu era la fel de luminoasă ca încăperea lui Jamie şi a lui Jared. Sau la fel de înaltă. Era mai mică, mai proporţionată. Rotunjită — cumva, ca gaura mea, doar că de zece ori mai mare. Existau două saltele îngemănate pe podea, ridicate parţial pe pereţii opuşi pentru a crea o cărăruie între ele. Pe peretele întunecat era un dulap jos de lemn. Partea stângă avea o movilă

de haine deasupra, două cărţi şi un teanc de cărţi de joc. Partea dreaptă era complet goală, deşi existau urme în praf care indicau că această situaţie era de dată recentă.

Ian m-a aşezat cu grijă jos, pe salteaua din dreapta, aranjându-mi piciorul şi îndreptând perna de sub capul meu. Jared stătea în uşă, privind către intrare.

— E bine? m-a întrebat Ian.

— Da.

— Pari obosită.

— N-ar trebui să fiu în ultima vreme n-am făcut nimic decât să dorm.

— Trupul tău are nevoie de somn ca să se vindece.

Am încuviinţat din cap. Nu puteam să neg că îmi venea foarte greu să-mi ţin ochii deschişi.

— Îţi voi aduce mâncare mai târziu să n-ai nicio grijă în legătură cu nimic.

— Mulţumesc. Ian?

— Da?

— Aceasta este încăperea ta, am murmurat. Sigur că tu vei dormi aici.

— Nu te deranjează?

— De ce m-ar deranja?

— Probabil că e o idee bună — cel mai bun mod să stau cu ochii pe tine. Dormi puţin!

— Bine.

Ochii mei erau deja închişi. M-a bătut pe mână şi apoi l-am auzit ridicându-se în picioare. Câteva secunde mai târziu, uşa de lemn hârâi uşor pe piatră.

Ce crezi că faci? a întrebat Melanie.

Poftim? Ce-am mai făcut acum?

Wanda, eşti… în cea mai mare parte om. Trebuie să-ţi dai seama ce va gândi Ian despre invitaţia ta.

Invitaţie? Am putut înţelege la ce se referea. *Nu e aşa. Aceasta este încăperea lui. Sunt două paturi aici. Nu există suficiente spaţii de dormit ca să am propriul meu spaţiu. Desigur că trebuie să împărţim camera. Ian ştie asta.*

Oare? Wanda, deschide ochii! El începe să… Cum să-ţi explic să înţelegi cum trebuie? Să simtă pentru tine… aşa cum tu simţi pentru Jared. Nu-ţi dai seama de asta?

N-am putut răspunde timp de două bătăi de inimă.

E imposibil, am spus în cele din urmă.

— Crezi că ceea ce s-a întâmplat azi-dimineaţă îi va influenţa pe Aaron sau pe Brandt? a întrebat Ian cu o voce joasă, de dincolo de uşi.

— Te referi la faptul că Kyle a renunţat?

— Da. Ei n-au fost nevoiţi să… *facă* nimic înainte. Nu când a părut atât de probabil că o va face Kyle pentru ei.

— Îţi înţeleg punctul de vedere. Voi vorbi cu ei.

— Crezi că va fi îndeajuns? a întrebat Ian.

— Le-am salvat vieţile amândurora. Îmi sunt datori. Dacă le cer să facă ceva, o vor face.

— Ai paria pe viaţa ta pentru asta?

Urmă o pauză.

— Vom sta cu ochii pe ea, a spus în cele din urmă Jared.

Altă tăcere lungă.

— N-ai de gând să mănânci? a întrebat Jared.

— Cred că mă mai învârt puţin pe aici… dar tu?

Jared n-a răspuns.

— Ce e? a întrebat Ian. Jared, vrei să-mi spui ceva?

— Fata de aici… a spus Jared încetişor.

— Da?

— Corpul nu-i aparţine ei.

— Asta-i părerea ta?

Când a răspuns, vocea lui Jared a răsunat pe un ton mai înalt.

— Ţine-ţi mâinile departe de ea.

Un chicotit scăzut din partea lui Ian.

— Eşti gelos?

— Nu despre asta e vorba.

— Zău?

Ian a fost sarcastic de data asta.

— Wanda pare, mai mult sau mai puţin, să coopereze cu Melanie. Sună ca şi cum ar fi aproape… în termeni prieteneşti. Dar, evident, Wanda ia hotărârile. Dar dacă ai fi fost tu? Cum te-ai simţi dacă ai fi Melanie? Ce-ar fi dacă tu ai fi cel… invadat în felul acesta? Ce-ar fi dacă ai fi fost prins în capcană şi altcineva să-i spună trupului tău ce să facă? Dacă tu n-ai putea vorbi în numele tău. N-ai vrea ca dorinţele tale în măsura în care ar putea fi cunoscute — să fie respectate? Măcar de către ceilalţi oameni?

— Bine, bine. Am priceput. O să ţin minte.

— Ce vrei să spui, că *o să ţii minte?* a întrebat Jared.

— Vreau să spun că am să mă gândesc la asta.

— N-ai la ce să te gândeşti, i-a replicat Jared.

Ştiam cum arăta, după sunetul vocii sale — dinţii încleştaţi, falca încordată.

— Trupul şi persoana încuiată înăuntru îmi aparţin *mie.*

— Eşti sigur că Melanie mai simte…

— Melanie va fi întotdeauna a mea. Şi eu voi fi întotdeauna al ei.

Întotdeauna.

Melanie şi cu mine eram deodată la capetele opuse ale spectrului. Ea plutea în culmea fericirii. Eu… nu.

Am aşteptat nerăbdătoare în timp ce se lăsase din nou liniştea.

— Dar dacă ai fi fost tu? a întrebat Ian, cu ceva mai mult decât o şoaptă. Dacă ai fi fost îndesat într-un corp omenesc şi abandonat pe această planetă, numai ca să te descoperi pierdut printre cei din neamul tău? Dacă ai fi fost o persoană… atât de bună încât să încerci să salvezi viaţa pe care o luaseşi în primire, încât aproape să mori încercând s-o redai familiei ei? Cum ar fi dacă te-ai fi găsit înconjurat de persoane de pe alte planete, violente, care să te urască şi să-ţi facă rău, ba chiar să încerce să te omoare, iar şi iar? Vocea sa s-a pierdut preţ de o clipă. Cum ar fi dacă ai fi continuat să faci orice ai fi putut ca să îi salvezi şi să îi vindeci pe aceşti oameni în ciuda a tot? N-ai merita şi tu o viaţă? Nu ţi-ai fi câştigat măcar acest drept?

Jared n-a răspuns. Mi-am simţit ochii umezindu-se. Chiar gândea Ian atât de frumos despre mine? Chiar gândea el că îmi câştigasem dreptul la viaţă aici?

— Ai înţeles? a insistat Ian.

— Eu… eu va trebui să mă gândesc la asta acum.

— Fă-o.

— Dar totuşi…

Ian l-a întrerupt cu un oftat.

— Nu te obosi. Wanda nu e chiar om, în ciuda trupului. Se pare că ea nu răspunde… contactului fizic în acelaşi fel în care un om ar face-o.

Acum a fost rândul lui Jared să râdă.

— Asta e teoria ta?

— Ce e amuzant?

— E suficient de capabilă să răspundă la contact fizic, l-a informat Jared, tonul său fiind din nou sobru. E destul de om pentru aşa ceva. Sau oricum, trupul ei este.

Faţa mea a luat foc.

Ian era tăcut.

— Gelos, O'Shea?

— De fapt… sunt. Surprins că sunt. Vocea lui Ian era încordată. Cum de ţi-ai dat seama?

Acum Jared a fost cel care a ezitat.

— A fost… un soi de experiment.

— Un *experiment?*

— N-a mers aşa cum am crezut eu că se va întâmpla. Mel mi-a tras un pumn.

Am auzit că zâmbea amintindu-şi de chestia asta şi am văzut cu ochii minţii cutele întinzându-i-se ca un evantai în jurul ochilor lui.

— Melanie… ţi-a tras… un pumn?

— Cu siguranţă n-a fost Wanda. Trebuia să-i fi văzut faţa… Ce? Hei, Ian, uşurel, omule!

— Te-ai gândit măcar pentru o clipă ce a însemnat asta pentru ea? a şuierat Ian printre dinţi.

— Pentru Mel?

— Nu, prostule, pentru Wanda!

— Pentru *Wanda?* a întrebat Jared, părând derutat de idee.

— Oh, pleacă de aici. Du-te să mănânci ceva. Stai departe de mine pentru câteva ore.

Ian nu i-a dat ocazia să răspundă. A trântit uşa — ferm, dar totuşi foarte liniştit — şi apoi a alunecat înapoi în încăperea lui, şi a pus şi uşa înapoi la locul ei.

S-a întors şi mi-a întâlnit privirea. Din expresia feţei lui, mi-am dat seama că a fost surprins să vadă că eram trează. Surprins şi întristat. Focul din ochii săi a luminat şi apoi, încet, a scăzut. Şi-a strâns buzele.

Şi-a înclinat capul într-o parte, ascultând. Şi eu ascultam, dar retragerea lui Jared era silenţioasă. Ian a aşteptat încă un moment, apoi a oftat şi s-a trântit cu zgomot pe marginea saltelei, vizavi de mine.

— Cred că n-am fost atât de tăcuţi pe cât am crezut, a spus el.

— Sunetul se propagă în aceste peşteri, am şoptit eu.

El a încuviinţat din cap.

— Deci… a spus el în cele din urmă. Ce crezi?

CAPITOLUL 38:
Atinsă

— CE CRED DESPRE CE?

— Despre… discuţia noastră de acolo, a spus Ian lucrurilor pe nume.

Ce gândeam despre asta? Nu ştiam.

Cumva, Ian putea să privească lucrurile din perspectiva mea, din perspectiva mea de *extraterestru.* El credea că îmi câştigasem dreptul la o viaţă a mea.

Dar era… gelos? Pe Jared?

Ştia ce sunt. Ştia că sunt doar o minusculă creatură amalgamată în spatele creierului lui Melanie. Un vierme, aşa cum spusese Kyle. Dar până şi Kyle credea că Ian făcuse o „pasiune“ pentru mine. Pentru *mine?* Asta nu era posibil.

Sau doar voia să ştie ce credeam despre Jared? Sentimentele mele din timpul experimentului? Mai multe detalii în legătură cu răspunsurile mele la contactul fizic? M-am cutremurat.

Sau gândurile mele despre Melanie? Gândurile lui Melanie despre conversaţia lor? Dacă era de acord cu Jared în legătură cu drepturile *ei?*

Nu ştiam ce cred. Despre nimic din toate acestea.

— Chiar nu ştiu, am spus.

El a încuviinţat din cap.

— E de înţeles.

— Numai fiindcă tu eşti foarte înţelegător.

El mi-a zâmbit. Era ciudat cum ochii săi puteau deopotrivă să ardă, dar să şi încălzească. Mai ales fiindcă aveau o culoare care era mai apropiată de cea a gheţii decât de cea a focului. Mă privea cu ochi calzi în acel moment.

— Îmi place foarte mult de tine, Wanda.

— Abia încep să văd asta. Cred că sunt puţin în urmă.

— Şi pentru mine este o surpriză.

Amândoi ne gândeam la acelaşi lucru.

Şi-a strâns buzele.

— Şi… presupun… că *acesta* este unul dintre lucrurile despre care nu ştii ce părere ai?

— Nu. Adică da, eu… *nu ştiu.* Eu… eu…

— E în regulă. Nu prea ai avut timp să te gândeşti la asta. Şi probabil că pare… ciudat.

Am încuviinţat din cap.

— Da. Mai mult decât ciudat. Imposibil.

— Răspunde-mi la ceva, a spus Ian după un moment.

— Dacă ştiu răspunsul.

— Nu e o întrebare dificilă.

Nu m-a întrebat imediat. În loc de asta, s-a întins peste spaţiul îngust şi mi-a ridicat mâna. A ţinut-o în ambele sale mâini timp de o clipă şi apoi, cu degetele de la mâna stângă, a urcat încet, pe braţul meu, de la încheietura mâinii până la umăr. La fel de încet şi le-a retras. A privit mai degrabă pielea de pe braţul meu, decât faţa mea, urmărind cum în urma atingerii degetelor lui mi se făcea pielea de găină.

— Îţi place sau nu-ţi place? m-a întrebat.

Neplăcut, a insistat Melanie.

Dar nu doare, am protestat eu.

Nu asta te întreabă. Când spune plăcut… oh, e ca şi cum aş vorbi cu un copil!

Dar n-am nici măcar un an, ştii. Sau am? Eram încurcată, încercând să-mi imaginez data.

Melanie nu s-a lăsat distrasă.

Plăcut pentru el înseamnă modul în care simţi tu când Jared ne atinge. Amintirea pe care ea a furnizat-o nu era una din peşteră. Era din canionul magic, la apusul soarelui. Jared stătea în spatele ei şi îşi lăsase mâinile să urmărească forma braţelor ei, de la umeri până la încheieturi. Am tresărit la plăcerea acestei atingeri simple. *Cam aşa ceva.*

Au.

— Wanda?

— Melanie a spus că e neplăcut, am şoptit.

— Dar ce *spui tu?*

— Spun… nu ştiu.

Când am putut să-i întâlnesc ochii, ei erau mai calzi decât m-am aşteptat.

— Nici măcar nu pot să-mi imaginez cât de confuz trebuie să fie totul pentru tine.

Era ca o alinare faptul că el înţelegea.

— Da, sunt confuză.

Mâna sa umbla din nou în sus şi în jos pe braţul meu.

— Ai vrea ca eu să mă opresc?

Am ezitat.

— Da, am hotărât. Ceea ce… tocmai faci… mă împiedică să gândesc. Şi Melanie este… supărată pe mine. Şi asta mă împiedică să gândesc.

Nu sunt supărată pe tine. *Spune-i să plece.*

Ian e prietenul meu. Nu vreau ca el să plece.

El s-a aplecat, încrucişându-şi braţele la piept.

— Presupun că ea nu ne-ar lăsa un minut singuri?

Am râs.

— Mă îndoiesc.

Ian şi-a înclinat capul într-o parte, privindu-mă gânditor.

— Melanie Stryder? a întrebat el, adresându-i-se ei.

Am tresărit amândouă la auzul numelui.

Ian a continuat.

— Aş vrea să am şansa să vorbesc cu Wanda între patru ochi, dacă nu te superi. S-ar putea aranja asta într-un fel?

Pe dracu'. Spune-i că n-are nici de-a dracului vreo şansă! Nu-*mi place acest bărbat.*

Am strâmbat din nas.

— Ce-a spus ea?

— A spus nu. Am încercat să rostesc cuvintele pe cât de blând puteau ele fi rostite. Şi că ea… nu te place.

Ian a râs.

— Pot respecta asta. Pot s-o respect pe *ea.* Ei bine, a meritat să încerc. A oftat. A avea public e ceva de genul a pune batista pe ţambal.

Care ţambal? a mormăit Mel.

Am făcut o grimasă. Nu mi-a plăcut să-i simt furia. Era mult mai rea decât a mea.

Obişnuieşte-te cu asta.

Ian şi-a pus mâna pe faţa mea.

— Te las să te gândeşti la toate lucrurile, bine? Aşa ca să poţi hotărî ce părere ai.

Am încercat să fiu obiectivă în legătură cu mâna. O simţeam moale pe faţa mea. O simţeam… plăcută. Nu ca atunci când Jared m-a atins. Dar de asemenea diferită de felul în care simţeam când mă îmbrăţişa Jamie. Altceva.

— S-ar putea să dureze o vreme. Niciunul dintre aceste lucruri nu are vreo însemnătate, ştii tu, i-am spus.

A zâmbit.

— Ştiu.

Când a zâmbit mi-am dat seama că voiam ca el să mă placă. Restul — mâna lui pe faţa mea, degetele pe braţul meu — încă nu eram sigură despre toate acestea. Dar voiam ca el să mă placă şi să gândească lucruri plăcute despre mine. Şi acesta era motivul pentru care mi-era greu să-i spun adevărul.

— Ştii, tu nu prea simţi aşa ceva pentru *mine,* am şoptit. Este acest trup… Ea e frumuşică, nu-i aşa?

El a încuviinţat din cap.

— Este. Melanie este o fată tare frumuşică. Chiar frumoasă. Mâna lui s-a mişcat să-mi atingă obrazul lovit, să-mi mângâie pielea aspră cu cicatrice, cu degetele lui blânde. În ciuda a ceea ce i-am făcut ei la faţă.

În mod normal aş fi negat acest lucru automat. I-aş fi amintit că rănile de pe faţa mea nu au fost din vina lui. Dar eram atât de confuză, încât mi se învârtea capul şi nu puteam forma o propoziţie coerentă.

De ce trebuia să-mi pese că el credea că Melanie e frumoasă?

Aici m-ai prins. Sentimentele mele nu erau mai limpezi pentru ea decât erau pentru mine.

El mi-a dat deoparte părul de pe frunte.

— Dar, oricât de drăguţă este, ea e o străină pentru mine. Nu ea este cea de care… îmi pasă.

Asta m-a făcut să mă simt mai bine. Ceea ce era şi mai confuz.

— Ian, tu nu… nimeni aici nu face distincţie între noi, aşa cum ar trebui. Nici tu, nici Jamie, nici Jeb. Adevărul a izbucnit în grabă, mai fierbinte decât aş fi vrut să fie. Ţie *n-ar putea* să-ţi pese de mine. Dacă m-ai

putea ţine *pe mine* în braţe, ai fi dezgustat. M-ai arunca la pământ şi m-ai strivi sub talpa ta.

Pe fruntea sa palidă s-au format cute când şi-a apropiat sprâncenele.

— Eu… nu şi dacă aş şti că eşti tu.

Am râs amar.

— Cum ai putea să ştii? N-ai putea să spui că ne deosebeşti.

M-a privit trist, cu colţurile buzelor lăsate.

— Este doar trupul, am repetat.

— Nu e deloc adevărat, a ripostat el. Nu este faţa, ci expresia ei. Nu este vocea, ci ceea ce spui. Nu este modul în care arăţi în acel trup, ci lucrurile pe care le faci cu el. *Tu* eşti frumoasă. Pe măsură ce vorbea, s-a deplasat înainte, îngenunchind lângă patul pe care eram întinsă şi luându-mi mâna din nou, în mâinile sale. N-am cunoscut niciodată pe cineva ca tine.

Am oftat.

— Ian, ce-ar fi fost dacă aş fi venit aici în trupul Magnoliei?

A făcut o grimasă şi apoi a râs.

— Bine. Asta e o întrebare bună. Nu ştiu.

— Sau în al lui Wes?

— Dar eşti femeie — tu însăţi eşti.

— Şi întotdeauna am solicitat echivalentul de pe planeta respectivă. Mi s-a părut mai… corect. Dar aş putea fi pusă şi într-un bărbat şi aş funcţiona foarte bine.

— Dar nu eşti într-un corp de bărbat.

— Vezi? Tocmai asta vreau să spun. Trup şi suflet. Două lucruri diferite în cazul meu.

— Nu l-aş vrea fără tine.

— Nu m-ai vrea pe *mine* fără *el.*

Mi-a atins din nou obrazul şi şi-a lăsat mâna acolo, cu degetul mare sub maxilar.

— Dar şi acest trup este o parte din tine. E o parte din cine eşti. Şi, dacă nu te răzgândeşti să ne torni pe toţi, este cine vei fi întotdeauna.

Ah, finalitatea lui. Da, aş muri în acest trup. Moartea finală.

Şi eu n-aş mai trăi niciodată în el, a şoptit Melanie.

Niciuna din noi n-am plănuit viitorul nostru în felul acesta, nu-i aşa?

Nu. Niciuna din noi n-a plănuit să nu avem niciun fel de viitor.

— Altă conversaţie internă? a ghicit Ian.

— Ne gândim la caracterul nostru muritor.

— Ai putea trăi veşnic dacă ne-ai părăsi.

— Da, aş putea. Am oftat. Ştii, oamenii au cea mai scurtă viaţă dintre toate speciile în care am fost vreodată. Cu excepţia Păianjenilor. Aveţi atât de puţin timp.

— Şi nu crezi atunci că… Ian s-a oprit şi s-a aplecat şi mai tare spre mine, încât părea că nu pot să văd nimic dincolo de faţa lui, doar zăpadă şi safire, şi cerneală. De aceea poate că trebuie să alegi cât mai mult din timpul pe care îl ai? Că trebuie să *trăieşti* în timp ce eşti viu?

Lucrurile nu păreau să intre pe făgaşul fie care fuseseră cu Jared. Ian nu-mi era atât de cunoscut. Melanie şi-a dat seama ce avea el de gând să facă, înainte ca eu să-mi dau seama, doar cu o secundă înainte ca buzele lui să le atingă pe ale mele.

Nu!

N-a fost ca atunci când l-am sărutat pe Jared. Cu Jared n-a fost niciun gând, ci doar dorinţă. Niciun fel de control. O scânteie lângă benzină — inevitabil. Cu Ian, nici măcar nu ştiam ce simt. Totul era întortocheat şi încurcat.

Buzele sale erau moi şi calde. Şi le-a apăsat doar uşor pe ale mele şi apoi le-a frecat de ale mele înainte şi înapoi.

— E bine sau e rău? a şoptit de lângă buzele mele.

Răul Rău, rău!

— Eu… eu nu mă pot gândi.

Când mi-am mişcat buzele să vorbesc, gura mea s-a mişcat odată cu a lui.

— Asta sună… bine.

Gura lui s-a apăsat cu şi mai multă putere acum. Mi-a prins buza inferioară între buzele lui şi a tras-o uşor.

Melanie a vrut să-l lovească mult mai tare decât voise să-i dea un pumn lui Jared. Ea voia să-l îndepărteze şi apoi să-i tragă una în faţă. Imaginea era

îngrozitoare. Era într-un dezacord total cu senzaţia pe care mi-o lăsase sărutarea lui Ian.

— Te rog, am şoptit.

— Da?

— Te rog opreşte-te. Nu pot să mă gândesc. Te rog.

S-a retras imediat, lovindu-şi palmele una de cealaltă.

— Bine, a spus el pe un ton precaut.

Mi-am apăsat mâinile pe faţă dorind să pot să împing departe mânia lui Melanie.

— Ei bine, măcar nimeni nu mi-a tras un pumn, a zâmbit Ian.

— A vrut să facă mai mult decât atât. Uh! Nu-mi place când e nebună. Mă doare capul. Mânia este atât de… urâtă.

— Şi de ce n-a făcut-o?

— Pentru că n-am pierdut controlul. Ea scapă doar când sunt… copleşită.

Mă privea cum îmi frământam fruntea.

Calmează-te, am implorat-o. *În clipa asta nu mă atinge.*

A uitat că sunt aici? *Nu-i pasă? Asta sunt eu, sunt* eu.

Am încercat să-i explic asta.

Dar tu? L-ai uitat pe Jared?

Şi-a proiectat amintirile în mine, aşa cum o făcuse la început, doar că de data aceasta erau ca nişte lovituri uşoare. O mie de înţepături ale zâmbetului lui, ale ochilor lui, ale buzelor lui pe ale mele, ale mâinilor lui pe pielea mea…

Sigur că nu. Dar tu ai uitat că nu vrei ca eu să-l iubesc?

— Ea vorbeşte cu tine acum.

— Ţipă la mine, l-am corectat.

— Pot să-mi dau seama acum. Văd cum te concentrezi asupra conversaţiei. Niciodată n-am observat până azi.

— Ea nu e mereu atât de sonoră.

— *Chiar* îmi pare rău, Melanie, a spus el. Ştiu că trebuie să fie imposibil pentru tine.

Din nou, ea şi-a imaginat cum îi zdrobeşte nasul sculptural cu piciorul, lăsându-i-l încovoiat ca al lui

Kyle.

Spune-i că n-am nevoie de scuzele lui.

Am tresărit.

Ian pe jumătate zâmbea, pe jumătate făcea grimase.

— Ea nu acceptă.

Am încuviinţat din cap.

— Deci ea se poate elibera? Dacă tu eşti copleşită?

Am ridicat din umeri.

— Uneori, dacă mă ia prin surprindere şi sunt prea… emoţionată. Emoţia mă face să mă concentrez greu. Dar în ultima vreme a fost şi mai dificil pentru ca. E ca şi cum uşa dintre noi ar fi încuiată. Nu ştiu de ce. Am *încercat* s-o las să iasă când Kyle…

Am încetat să vorbesc brusc, scrâşnind din dinţi.

— Când Kyle a încercat să te omoare, a terminat el imediat. Ai vrut s-o eliberezi? De ce?

Pur şi simplu m-am uitat la el.

— Ca să lupte cu el? a ghicit el.

N-am răspuns.

A oftat.

— Bine, nu-mi spune. De ce crezi că… uşa e încuiată?

M-am încruntat.

— Nu ştiu. Poate din cauza timpului care trece… ne îngrijorează.

— Dar a mai ieşit la suprafaţă şi înainte, ca să-i tragă un pumn lui Jared.

— Da.

M-am cutremurat la amintirea pumnului meu lovindu-i falca.

— Din cauză că ai fost copleşită şi sentimentală?

— Da.

— Ce a făcut el? Doar te-a sărutat?

Am dat din cap afirmativ.

Ian a tresărit. Ochii săi s-au îngustat.

— Ce e? am întrebat. Ce s-a întâmplat?

— Când Jared te sărută, tu eşti… copleşită de emoţii.

M-am uitat lung la el, îngrijorată de expresia de pe faţa lui. Melanie o savura.

Aşa e.

A oftat.

— Şi când eu te sărut… nu eşti sigură dacă-ţi place. Nu eşti… copleşită.

— Oh!

Ian era gelos. Cât de ciudat era acest cuvânt?

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Ţi-am spus că-ţi acord timp şi nu mă supăr să te aştept să te gândeşti la toate aceste lucruri. Nu mă deranjează deloc.

— Dar ce te deranjează?

Pentru că ceva îl deranja foarte tare.

El a inspirat adânc şi apoi a expirat uşurel.

— Am văzut cum îl iubeşti pe Jamie. Asta a fost întotdeauna cât se poate de evident. Cred că ar fi trebuit să văd şi că îl iubeşti pe Jared. Poate că n-am vrut să o fac. E de înţeles. Tu ai venit aici pentru ei doi. Îi iubeşti pe amândoi, la fel cum o făcea Melanie. Pe Jamie ca pe un frate. Şi pe Jared…

El privea în altă parte, uitându-se lung la peretele din spatele meu. A trebuit să privesc şi eu în altă parte. Am privit lung la lumina soarelui acolo unde lovea uşa roşie.

— Cât din asta e Melanie? a vrut el să ştie.

— Nu ştiu. Contează?

Abia am putut să-i aud răspunsul.

— Da. Pentru mine contează.

Fără ca măcar să se uite la mine, sau să pară că observa ceea ce tăcea, Ian mi-a luat mâna din nou.

A tăcut pentru un minut. Chiar şi Melanie era liniştită. Asta era plăcut.

Apoi, ca şi când cineva apăsase pe un comutator, Ian a fost din nou el însuşi. A râs.

— Timpul e de partea mea, a spus el zâmbind. Avem tot restul vieţii să ni-l petrecem aici. Într-o zi te vei întreba ce ai văzut la Jared.

Poate în visele tale.

Am râs şi eu împreună cu el, fericită că din nou glumea.

— Wanda? Wanda? Pot să intru?

Vocea lui Jamie a răsunat din josul holului şi, însoţită de sunetul paşilor alergând, s-a oprit chiar dincolo de uşă.

— Desigur, Jamie.

Deja îmi întinsesem mâna spre el, înainte ca el să izbească uşa în lături. Nu-l mai văzusem destul de mult timp, în ultima vreme. Inconştientă sau rănită, n-avusesem ocazia să-l caut.

— Hei, Wanda! Hei, Ian!

Jamie era tot numai zâmbete, părul încâlcit fluturându-i în timp ce se mişca. S-a îndreptat către mâna mea întinsă, dar Ian era în calea lui. Aşa că s-a aşezat pe marginea saltelei mele şi şi-a lăsat mâna să se odihnească pe piciorul meu.

— Cum te simţi?

— Mai bine.

— Ţi-e foame deja? Avem pastramă de vită şi ştiuleţi de porumb. Aş putea să-ţi aduc.

— Deocamdată sunt bine. Dar tu ce faci? Nu prea te-am mai văzut în ultima vreme.

Jamie a făcut o faţă lungă.

— Sharon m-a ţinut în detenţie după ore.

Am zâmbit.

— Ce ai făcut?

— Nimic. Mi s-a pus la cale o înscenare. Expresia sa de inocenţă era puţin prefăcută, încât a schimbat subiectul rapid. Ghici ce? Jared tocmai spunea în timpul prânzului că nu crede că e corect ca tu să trebuiască să te muţi din încăperea cu care erai obişnuită. El a spus că nu suntem gazde ospitaliere. A zis că ar trebui să te muţi înapoi cu mine! Nu e grozav? L-am întrebat dacă aş putea să-ţi spun asta imediat şi el a zis că e o idee foarte bună. Mi-a zis că te voi găsi aici.

— Pun pariu că aşa a zis, a murmurat Ian.

— Deci ce părere ai, Wanda? Vom fi din nou colegi de cameră.

— Dar, Jamie, unde va sta Jared?

— Stai. Lasă-mă să ghicesc, l-a întrerupt Ian. Pariez că a spus că încăperea e destul de mare pentru toţi trei. Am dreptate?

— Da, cum de-ai ştiut?

— A fost o încercare norocoasă.

— Aşa că asta e de bine, nu-i aşa, Wanda? Va fi aşa cum a fost înainte să venim aici.

Am simţit ca un fel de lamă alunecându-mi printre coaste când a spus asta — o durere prea curată şi clară pentru a fi comparată cu un suflu sau cu o lovitură.

Jamie a analizat alarmat expresia mea chinuită.

— O! Nu, am vrut. Să zic că şi cu tine. Va fi drăguţ. Toţi patru, da?

Am încercat să râd forţat. Durerea nu era mai intensă dacă nu râdeam.

Ian mi-a strâns mâna.

— Toţi patru, am murmurat. Drăguţ.

Jamie s-a târât pe saltea, croindu-şi calea pe după Ian, pentru ca să-şi pună braţele pe după gâtul meu.

— Îmi pare rău. Nu fi tristă.

— Nu te îngrijora din cauza asta.

— Ştii că şi cu te iubesc.

Atât de ascuţite, atât de pătrunzătoare emoţiile de pe această planetă. Jamie nu îmi spusese niciodată până atunci aceste cuvinte. Mi-am simţit deodată trupul cu câteva grade mai cald.

Atât de ascuţite, a fost Melanie de acord, tremurând din cauza propriei dureri.

— Vii înapoi? m-a întrebat Jamie rugător, împungându-se în umărul meu.

N-am putut să-i răspund imediat.

— Mel ce vrea? a întrebat el.

— Vrea să locuiască cu tine, am şoptit.

Nu trebuia să verific ca să ştiu asta.

— Şi tu ce vrei?

— Vrei ca eu să locuiesc cu voi?

— Ştii că vreau, Wanda. Te rog.

Am ezitat.

— Te rog.

— Dacă asta este ceea ce îţi doreşti, Jamie. Bine.

— Iuhuu! a strigat Jamie în urechea mea. Super! Mă duc să-i spun lui Jared! Şi îţi aduc şi nişte mâncare, bine?

Era deja în picioare, clătinând salteaua, aşa încât o simţeam sub coaste.

— Bine.

— Tu vrei ceva, Ian?

— Sigur, puştiule. Vreau să-i spui lui Jared că e neruşinat.

— Ha?

— Las-o baltă. Du-te şi adu-i Wandei ceva de prânz.

— Sigur. Şi am să-i cer lui Wes patul pe care-l are în plus. Kyle poate să vină înapoi aici şi totul va fi cum ar trebui să fie.

— Perfect, a spus Ian şi, deşi nu m-am uitat la faţa lui, am ştiut că-şi dădea ochii peste cap.

— Perfect, am şoptit şi am simţit din nou muchia tăioasă a lamei.

CAPITOLUL 39:
Îngrijorată

— PERFECT, AM MURMURAT PENTRU MINE. Numai bine.

Ian venea să ni se alăture pentru prânz, un zâmbet mare lipit pe faţa lui. Încercând să mă înveselească… din nou.

Cred că ai cam exagerat cu sarcasmul în ultima vreme, mi-a spus Melanie.

O să ţin minte.

Nu prea mai auzisem mare lucru de la ea în ultima vreme. Niciuna din noi nu prea era o bună companie. Era mai bine dacă evitam interacţiunile sociale, chiar şi dintre noi.

— Hei, Wanda, m-a salutat Ian, sărind pe tejghea lângă mine.

Avea în mână un castron cu supă de roşii, încă aburindă. Al meu se afla lângă mine, pe jumătate plin şi deja răcit. Mă jucam cu o bucată de chiflă, fărâmiţând-o.

Nu i-am răspuns.

— Ei, haide.

Şi-a pus palma pe genunchiul meu. Melanie nu a protestat vehement. Era prea obişnuită cu aceste lucruri, ca să se mai supere. Se vor întoarce astăzi. Înainte de apus, fără nicio îndoială.

— Ai mai spus asta şi acum trei zile, şi acum două zile, şi din nou ieri, i-am reamintit.

— Am un presentiment puternic în legătură cu ziua de azi. Nu te îmbufna. E atât de omenesc, m-a necăjit el.

— Nu mă îmbufnez.

Nu mă *îmbufnasem.* Eram atât de îngrijorată încât cu greu puteam să gândesc logic. Nu-mi mai rămânea energie să mai fac nimic altceva.

— Acesta nu este primul raid la care participă Jamie.

— Ei, şi asta mă face pe mine să mă simt cu mult mai bine.

Din nou eram sarcastică. Melanie avea dreptate — abuzam de sarcasm deja.

— Îi are pe Jared şi pe Geoffrey, şi pe Trudy cu el. Şi Kyle e *aici,* a râs Ian. Aşa încât n-or să intre în nicio belea.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bine.

Şi-a îndreptat atenţia către mâncare şi m-a lăsat să fierb în suc propriu. Ian era drăguţ în felul lui — încercând întotdeauna să-mi ofere ceea ce-mi doream, chiar şi atunci când ceea ce-mi doream nu era clar pentru niciunul din noi. Cu excepţia încercărilor insistente de a-mi distrage atenţia de la temerile mele, desigur. Ştiam că nu-mi doream *asta.* Voiam să mă îngrijorez; era singurul lucru pe care puteam să-l fac.

Trecuse o lună de când mă mutasem înapoi în încăperea lui Jamie şi Jared. Timp de trei săptămâni toţi patru locuiserăm împreună. Jared dormea pe o saltea fixată la capul patului unde dormeam eu şi Jamie. Mă obişnuisem — partea cu dormitul cel puţin; îmi era deja greu acum să dorm în încăperea goală. Îmi lipsea sunetul respiraţiei celorlalte două trupuri.

Mă obişnuisem să mă trezesc în fiecare dimineaţă cu Jared acolo. Încă îmi trebuia o secundă care părea prea lungă pentru a-i răspunde la salutul de dimineaţă. Nici el nu se simţea în largul lui, dar era întotdeauna politicos. Amândoi eram foarte politicoşi.

La acest moment al zilei era aproape ca un scenariu:

— *Bună dimineaţa, Wanda, cum ai dormit?*

— *Bine, mulţumesc, dar tu?*

— *Bine, mulţumesc şi… Mel?*

— *Şi ea e bine, mulţumesc.*

Starea constantă de euforie a lui Jamie şi pălăvrăgeala lui veselă făceau ca lucrurile să nu devină prea încordate. El vorbea adesea despre — şi pentru — Melanie, până când numele ei n-a mai fost ceva chinuitor ca mai demult când Jared era de faţă. Cu

fiecare zi devenea câte un pic mai confortabil, tiparul vieţii mele aici, un pic mai plăcut.

Eram… cumva fericiţi. Atât Melanie, cât şi eu.

Şi apoi, în urmă cu o săptămână, Jared plecase într-un alt raid scurt — mai mult pentru a înlocui uneltele rupte şi îl luase şi pe Jamie cu el.

— Obosită? a întrebat Ian.

Mi-am dat seama că mă frecam la ochi.

— Nu prea.

— Tot nu dormi bine?

— E prea multă linişte.

— Aş putea dormi cu tine — oh, calmează-te, Melanie — înţelegi ce vreau să spun.

Ian observa întotdeauna că opoziţia lui Melanie mă făcea să mă crispez.

— Am crezut că urmau să se întoarcă astăzi, l-am provocat eu.

— Ai dreptate. Cred că nu e nevoie să facem din nou aranjamente.

Am oftat.

— Poate că ar trebui să-ţi iei liber în după-amiaza aceasta.

— Nu fi caraghios, i-am spus eu. Sunt plină de energie şi vreau să muncesc.

A zâmbit ca şi cum îi spusesem ceva plăcut. Ceva ce el sperase că eu voi spune.

— Bine. Aş avea nevoie de o mână de ajutor pentru un proiect.

— Care este proiectul?

— Am să-ţi arăt — ai terminat aici?

Am dat din cap a încuviinţare.

M-a luat de mână ca să mă conducă afară din bucătărie. Din nou, acest lucru era atât de obişnuit, încât Melanie de-abia a protestat.

— De ce mergem pe aici?

Câmpia de răsărit nu avea nevoie de atenţia noastră. Făcusem parte din grupul care irigase câmpia dis-de-dimineaţă.

Ian n-a răspuns. El încă zâmbea.

M-a condus către tunelul estic, dincolo de câmpie şi în coridorul care ducea către un singur loc. De îndată ce am ajuns în tunel, am auzit voci reverberând şi din când în când câte un buf-buf şi de aceea a durat ceva

timp până să localizez zona. Mirosul de sulf amărui şi învechit m-a ajutat să leg sunetul de amintiri.

— Ian, n-am chef.

— Ai spus că eşti plină de energie.

— Ca să muncesc. Nu ca să joc fotbal.

— Dar Lily şi cu Wes vor fi chiar dezamăgiţi. Le-am promis un joc de doi contra doi. Ei au muncit din greu toată dimineaţa ca să fie liberi toată după-amiaza.

— Nu încerca să mă faci să mă simt vinovată, i-am spus în timp ce făceam ultimul viraj.

Am văzut lumina albastră a mai multor lămpi care-şi aruncau umbrele în faţa lor.

— Nu merge? m-a necăjit el. Haide, Wanda, va fi bine pentru tine.

M-a tras în încăperea pentru jocuri cu tavanul jos, unde Lily şi Wes îşi pasau mingea înainte şi înapoi, de-a lungul câmpului.

— Hei, Wanda! Hei, Ian! a strigat Lily către noi.

— Partida asta e a mea, O'Shea, l-a avertizat Wes.

— Doar n-ai de gând să mă laşi să pierd în faţa lui Wes, nu-i aşa? a murmurat Ian.

— Ai putea să-i baţi şi singur.

— Dar aş putea încă să pierd. N-aş putea trăi cu gândul ăsta.

Am oftat.

— Bine. *Bine.* Fie cum vrei.

Ian m-a îmbrăţişat cu ceva ce Melanie considera a fi un entuziasm nenecesar.

— Eşti persoana mea preferată din întregul univers cunoscut.

— Mulţumesc, am murmurat sec.

— Gata să fii umilită, Wanda? m-a luat Wes peste picior. Se prea poate să fi câştigat planeta, dar jocul acesta ai să-l pierzi.

Ian a râs, dar eu n-am răspuns. Gluma m-a făcut să mă simt nelalocul meu. Cum putea Wes să facă glume despre aşa ceva? Oamenii mă surprindeau întotdeauna.

Inclusiv Melanie. Şi ea fusese într-o stare de spirit la fel de mizerabilă ca a mea, dar acum, deodată, era bucuroasă.

N-am apucat să jucăm data trecută, a explicat ea. Îi simţeam dorinţa arzătoare de a alerga — de a alerga pentru plăcere, mai degrabă decât de teamă. Alergatul

era ceva ce ei îi plăcea. *Dacă nu faci nimic, nu înseamnă că ei vor ajunge acasă mai repede. Ar putea fi drăguţ să avem parte de puţină distracţie.* Ea deja gândea strategic, măsurându-ne adversarii.

— Ştii regulile? m-a întrebat Lily.

Am dat din cap a încuviinţare.

— Mi le reamintesc.

Fără să mă gândesc, mi-am îndoit piciorul la genunchi şi mi-am înşfăcat glezna pe la spate, trăgând de ea să-mi întind muşchii. Era o poziţie cunoscută trupului meu. Mi-am întins şi celălalt picior şi mi-a făcut plăcere să mă simt întreagă. Vânătaia de pe dosul coapsei mele devenise galben-pal, aproape trecuse. Într-o parte nu mă mai durea nimic, ceea ce m-a făcut să cred că nu avusesem niciodată coasta ruptă cu adevărat.

Îmi văzusem chipul acum două săptămâni, când ştergeam oglinzile. Cicatricea care mi se forma pe obraz era de culoare roşie-închis şi mare cât palma mea, cu o duzină de puncte neregulate în jurul marginii. O necăjea pe Melanie mai mult decât pe mine.

— Joc cu în apărare, mi-a spus Ian, în timp ce Lily s-a dat în spate şi Wes a păşit pe lângă minge.

O nepotrivire. Lui Melanie i-a plăcut asta. Întrecerea o atrăgea.

Din momentul în care jocul a început — Wes şutând mingea înapoi către Lily şi apoi sprintând înainte pentru a ajunge lângă mine când ea urma să paseze — am avut foarte puţin timp ca să gândesc. Doar să reacţionez şi să simt. Să o văd pe Lily schimbându-şi poziţia corpului, măsurând direcţia în care avea să trimită mingea. Să-l intercepteze pe Wes — ah, dar el a fost surprins să vadă cât de rapidă eram — să arunce mingea către Ian şi să înainteze pe teren. Lily juca prea mult în adâncime. M-am întrecut cu ea către felinarul care marca poarta şi am câştigat. Ian a ţintit pasa perfect şi eu am înscris primul gol.

Mă simţeam bine: întinderea şi contracţia muşchilor, transpiraţia ca rezultat al efortului şi nu doar al unei supraîncălziri, echipa pe care o alcătuiam cu Ian. Ne potriveam bine. Eu eram rapidă, iar modul lui de a ţinti era mortal. Infatuarea lui Wes a dispărut înainte ca Ian să marcheze cel de-al treilea gol.

Lily a anunţat sfârşitul jocului când am marcat cel de al douăzeci şi unulea gol. Ea respira gâfâit. Eu nu; eu mă simţeam bine, cu muşchii încălziţi şi flexibili.

Wes ar mai vrut încă o partidă, dar Lily era terminată.

— Recunoaşte, sunt mai buni.

— Am fost furaţi.

— Nimeni n-a spus că ea nu poate să joace.

— Nimeni n-a spus că ea ar fi şi profesionistă.

Mi-a plăcut asta — m-a făcut să zâmbesc.

— Nu te oftica, a spus Lily, întinzându-se să-i gâdile jucăuş burta lui Wes.

El a prins-o de degete şi a tras-o mai aproape de el. Ea a râs dându-se înapoi, dar Wes a tras-o către el şi i-a plantat un sărut zdravăn pe buzele care râdeau.

Ian şi cu mine am schimbat o privire scurtă suprinsă.

— Pentru tine voi pierde cu graţie, i-a spus Wes şi apoi i-a dat drumul.

Pielea moale a lui Lily, de culoarea caramelului, căpătase o tentă de roz în obraji şi pe gât. Aruncă o privire pe furiş către Ian şi către mine să ne vadă reacţia.

— Şi acum, a continuat Wes, mă duc să caut întăriri. Ian, o să vedem cum micuţul tău candidat fraudulos se va descurca împotriva lui Kyle.

A aruncat mingea în sus spre colţul îndepărtat şi întunecat al peşterii, unde am auzit-o căzând cu un plescăit în izvor.

Ian s-a repezit s-o recupereze, în timp ce eu am continuat să o privesc curioasă pe Lily.

Ea a râs, văzându-mi expresia, care aducea a conştiinţă de sine, ceea ce era neobişnuit pentru ea.

— Ştiu, ştiu.

— De când… de când durează asta? am întrebat eu.

Ea a făcut o grimasă.

— Nu e treaba mea. Îmi pare rău.

— E în regulă, nu e un secret — oricum, cum ar putea fi ceva secret aici? Este doar… nou pentru mine. Este cumva vina ta, a adăugat ea zâmbind, ca să arate că mă necăjeşte.

Oricum mă simţeam puţin vinovată. Şi confuză.

— Dar ce-am făcut?

— Nimic, m-a asigurat ea. A fost… reacţia lui Wes faţă de tine care m-a surprins. N-am ştiut că el este atât de profund. Nu l-am văzut cu adevărat până acum. Oh, ei bine! E prea tânăr pentru mine, dar ce contează asta aici? A râs din nou. E ciudat cum se desfăşoară aici viaţa şi dragostea. Nu m-am aşteptat la asta.

–Da. Cam amuzant cum se întâmplă, a fost Ian de acord. Nu-l auzisem întorcându-se. Şi-a aruncat braţul pe după umerii mei. E drăguţ totuşi. Ştii că Wes avea o pasiune pentru tine de când a ajuns prima dată aici, da?

— Aşa zice el. Eu nu observasem.

Ian a râs.

— Atunci eşti singura. Deci, Wanda, ce zici de un joc de unu contra unu în timp ce aşteptăm?

Am simţit entuziasmul fără cuvinte al lui Melanie.

— Bine.

Mi-a acordat prima minge, trăgându-se înapoi, păzind zona porţii. Prima mea lovitură a trecut printre el şi stâlp şi am marcat. M-am grăbit când el a şutat şi am prins mingea din nou. Iar am înscris.

Ne lasă să câştigăm, a mormăit Mei.

— Haide Ian. Joacă.

— Dar joc.

Spune-i că joacă ca o fată.

— Joci ca o fată.

A râs şi din nou l-am deposedat de minge. N-a fost destul să-l necăjesc. Am avut o clipă de inspiraţie atunci şi am şutat mingea prin poarta lui, bănuind că va fi probabil ultima dată când puteam să o fac.

Mel a obiectat.

Nu-mi place ideea asta.

Pariez că va avea efect totuşi.

Am pus mingea înapoi la centrul terenului.

— Dacă tu câştigi, poţi să dormi în încăperea mea atâta timp cât ei sunt plecaţi.

Aveam nevoie să mă odihnesc bine o noapte.

— Primul care înscrie de zece ori.

Cu un mormăit, a aruncat mingea dincolo de mine, atât de puternic încât a avut o mişcare de recul din peretele invizibil din spatele porţii mele, revenind astfel spre noi.

M-am uitat la Lily.

— A fost o mişcare largă?

— Nu, mie mi s-a părut a fi un punct mort.

— Unu-trei, a anunţat Ian.

I-au trebuit cincisprezece minute ca să câştige, dar, cel puţin, am făcut ca lucrurile să meargă. Am reuşit chiar să mai strecor un gol, de care am fost mândră. Răsuflam gâfâit, când el mi-a furat mingea şi a strecurat-o în poarta mea pentru ultima dată.

Nu gâfâia.

— Zece la patru, am câştigat.

— Un joc bun, am pufnit eu.

— Obosită? a întrebat el, făcând uşor pe nevinovatul. Era haios. S-a întins. Cred că sunt gata şi eu pentru dormit.

Mi-a aruncat o privire pofticioasă, într-un fel melodramatic.

Am tresărit.

— Au, Mel, ştii că glumesc. Fii drăguţă!

Lily ne privea nevenindu-i să-şi creadă ochilor şi urechilor.

— Melanie a lui Jared obiectează împotriva mea, i-a spus Ian, făcându-i din ochi.

Sprâncenele ei s-au ridicat.

— Asta e… interesant.

— Mă întreb de ce-i trebuie atât de mult timp lui Wes, a murmurat Ian, neluând prea mult în seamă reacţia ei. Ar trebuit să mergem să vedem ce se întâmplă? Mi-ar prinde bine puţină apă.

— Şi mie, am fost eu de acord.

— Aduceţi nişte apă şi aici.

Lily nu s-a mişcat de acolo de unde şedea pe jumătate întinsă pe podea.

Când am intrat în tunelul îngust, Ian şi-a pus un braţ în jurul taliei mele.

— Ştii, a spus el, nu prea e cinstit din partea lui Melanie să te facă pe tine să suferi, când ea e supărată de fapt pe mine.

— De când sunt oamenii cinstiţi?

— Bine zis.

— Şi, în plus, ea ar fi bucuroasă să te facă să suferi, dacă aş lăsa-o eu.

El a râs.

— Drăguţă chestie, cu Lily şi cu Wes, nu crezi? a spus el.

— Da. Amândoi par foarte fericiţi. Îmi place.

— Şi mie îmi place. Wes, în cele din urmă, are o drăguţă. Asta îmi dă şi mie speranţe. Mi-a făcut cu ochiul. Crezi că Melanie te va face să te simţi rău dacă ar fi să te sărut chiar acum?

Am înţepenit preţ de o clipă, apoi am inspirat adânc.

— Probabil.

O da, cu siguranţă.

— Cu siguranţă.

Ian a oftat.

În acelaşi timp l-am auzit pe Wes strigând. Vocea lui venea dinspre capătul tunelului, tot mai aproape cu fiecare cuvânt:

— S-au întors, Wanda, s-au întors!

Mi-a trebuit mai puţin de o secundă ca să înţeleg şi apoi am şi rupto la fugă. În spatele meu, Ian murmura ceva despre eforturi risipite.

Aproape că l-am dărâmat pe Wes.

— Unde? am întrebat cu răsuflarea tăiată.

— În piaţă.

Şi din nou am rupt-o la fugă. Aproape că am zburat în încăperea grădinii mari, cu ochii deja căutând înjur. N-a fost greu să-i găsesc. Jamie şedea în faţa unui grup de oameni, aproape de intrarea în tunelul sudic.

— Hei, Wanda! a strigat el, făcându-mi cu mâna.

Trudy îl ţinea de braţ pe când eu alergam pe marginea câmpului, ca şi când l-ar fi împiedicat să alerge să mă întâmpine.

L-am prins de umeri cu ambele mâini şi l-am tras către mine.

— O, Jamie!

— Ţi-a fost dor de mine?

— Puţintel. Unde sunt ceilalţi? S-au întors cu toţii? Sunt bine toţi? În afară de Jamie, Trudy era singura persoană care se întorsese din raid. Ceilalţi din micul grup — Lucina, Ruth Ann, Kyle, Travis, Violetta, Reid — le urau bun-venit acasă.

— S-au întors cu toţii şi sunt bine, m-a asigurat Trudy.

Ochii mei măturau marea peşteră.

— Unde sunt?

— Aăă… curăţându-se, descărcând…

Am vrut să-mi ofer ajutorul — orice ar fi putut să mă ducă acolo unde era Jared, aşa încât să pot vedea cu proprii mei ochi că el era bine dar am ştiut că nu mi se va permite să văd unde erau depozitate bunurile.

— Arăţi de parcă ţi-ar prinde bine o baie, i-am spus lui Jamie, ciufulindu-i părul murdar şi încâlcit, fără însă să-i dau drumul.

— Lui i-ar prinde bine să se întindă, a spus Trudy.

— *Trudy,* a murmurat Jamie, aruncându-i o privire întunecată.

Trudy mi-a aruncat o privire rapidă şi apoi s-a uitat în altă parte.

— Să se întindă…? M-am uitat cercetător la Jamie, dându-mă înapoi, ca să-l pot privi mai bine. Nu părea obosit — ochii săi străluceau şi obrajii îi erau roşii pe sub tenta de bronz. Ochii mei l-au mai cercetat odată şi apoi au îngheţat pe piciorul lui drept.

Era o gaură zdrenţuită în blugii lui, câţiva centimetri deasupra genunchiului. Materialul din jurul găurii era cafeniu-roşcat închis şi culoarea prevestitoare de rău se întindea într-o pată lungă până la tiv.

Sânge, şi-a dat seama Melanie îngrozită.

— Jamie! Ce s-a întâmplat?

— Mulţumesc, Trudy.

— Oricum avea să observe în curând. Haide, vorbim în timp ce ţopăi.

Trudy şi-a pus braţul sub al lui şi l-a ajutat să sară înainte, făcând câte un pas lent, în timp ce-şi lăsa greutatea pe piciorul stâng.

— Jamie, spune-mi ce s-a întâmplat.

Mi-am pus braţul în jurul lui, pe partea cealaltă, încercând să duc cât de mult puteam din greutatea lui.

— E de-a dreptul prosteşte. Şi în totalitate din vina mea. *Şi* s-ar fi putut întâmpla aici.

— Spune-mi.

A oftat.

— M-am împiedicat având un cuţit în mână.

M-am cutremurat.

— N-ar trebui să te ducem în sensul opus? Trebuie să-l vezi pe Doc.

— De acolo vin. Acolo am mers prima dată.

— Şi ce a spus Doc?

— E bine. Mi-a curăţat rana şi mi-a bandajat-o, şi mi-a spus să mă duc să mă întind.

— Şi tu ai mers până aici? De ce n-ai rămas la spital?

Jamie a făcut o faţă lungă şi s-a uitat la Trudy ca şi când ar fi căutat un răspuns.

— Jamie se va simţi mai bine în patul lui, a sugerat ea.

— Da, a fost el repede de acord. Cine vrea să zacă pe vreunul din paturile alea îngrozitoare?

I-am privit şi apoi m-am uitat în spatele meu. Mulţimea dispăruse. Le auzeam vocile reverberând din culoarul sudic.

Despre ce a fost vorba? a întrebat grijulie Melanie.

Mi-am dat seama că Trudy nu era o mincinoasă mai bună decât mine; când îmi spusese că ceilalţi descărcau şi se curăţau, tonul ei sunase fals. Cred că mi-am amintit cum ochii ei licăreau către dreapta, înapoi spre acel tunel.

— Bună, puştiule! Bună, Trudy!

Ian ne-a ajuns din urmă.

— Bună, Ian, l-au salutat ei în acelaşi timp.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Am căzut pe un cuţit, a mormăit Jamie, plecându-şi capul.

Ian a râs.

— Nu cred că e amuzant, i-am spus eu cu vocea sugrumată.

Melanie, îngrijorată peste măsură în mintea mea, şi-a imaginat cum îl pălmuieşte. Am ignorat-o.

— Se putea întâmpla oricui, a spus Ian, dându-i uşurel cu pumnul în braţ lui Jamie.

— Corect, a murmurat Jamie.

— Unde sunt cu toţii?

Am privit-o pe Trudy cu coada ochiului când i-a răspuns.

— Ei, a… mai au ceva de descărcat.

De data asta, ochii ei s-au mişcat către tunelul sudic în mod deliberat şi expresia feţei lui Ian s-a înăsprit, devenind furioasă pentru o jumătate de secundă. Apoi Trudy a privit din nou spre mine şi m-a prins urmărind-o.

Distrage-le atenţia, a şoptit Melanie.
Am privit rapid către Jamie.
— Ţi-e foame? l-am întrebat.
— Da.
— Dar când nu *îţi este* ţie foame? l-a necăjit Ian.
Faţa sa se relaxase din nou. Era mai priceput la minciuni decât Trudy.
Când am ajuns în încăperea noastră, Jamie s-a scufundat recunoscător în salteaua lui mare.
— Eşti sigur că eşti bine? am verificat eu.
— Nu-i nimic. Zău. Doc zice că o să fiu bine în câteva zile.
Am dat din cap afirmativ, deşi nu eram convinsă.
— Am de gând să merg să curăţ, a murmurat Trudy ieşind.
Ian s-a proptit de perete, neavând de gând să plece nicăieri.
Ţine-ţi privirea în jos când minţi, a sugerat Melanie.
— Ian? M-am uitat cu intenţie la piciorul sângerând al lui Jamie. Te deranjează să ne aduci nişte mâncare? Şi mie mi-e foame.
— Da. Adu-ne ceva bun.
Simţeam ochii lui Ian aţintiţi asupra mea, dar eu nu m-am uitat la el.
— Bine, a fost el de acord. Mă întorc într-o secundă.
A insistat asupra scurtimii timpului.
Mi-am ţinut privirea în jos ca şi când examinam rana, până când i-am auzit paşii dispărând.
— Nu eşti supărată pe mine? m-a întrebat Jamie.
— Sigur că nu.
— Ştiu că tu n-ai vrut ca eu să mă duc.
— Eşti în siguranţă acum; asta e tot ce contează.
L-am bătut distrată pe braţ. Apoi m-am ridicat în picioare şi mi-am dat drumul la păr, care-mi ajungea până la bărbie, ca să-mi acopere faţa.
— Mă întorc imediat — am uitat să-i spun ceva lui Ian.
— Poftim? a întrebat el, încurcat de tonul meu.
— O să-ţi fie bine singur?
— Bineînţeles că da, a spus el, întorcându-se pe o parte.

M-am repezit dincolo de perdea, înainte ca el să mă mai întrebe ceva.

Culoarul era liber şi Ian nu se vedea. Trebuia să mă grăbesc. Ştiam că el era deja suspicios. Observase că *eu* remarcasem explicaţiile ciudate şi artificiale ale lui Trudy. Nu va fi mult timp plecat.

Am mers repede, dar fără să alerg, prin piaţa mare. Dinadins, ca şi când m-aş fi plimbat. Erau doar câţiva oameni aici — Reid, care se îndrepta către pasajul ce ducea la bazinul pentru îmbăiat; Ruth Ann şi Heidi, aflate în pauză în coridorul estic, bârfind; Lily şi Wes, cu spatele la mine, ţinându-se de mâini. Nimeni nu m-a băgat în seamă. Am privit lung înainte, ca şi când atenţia mea nu era concentrată aspra tunelului sudic şi am cotit acolo în ultima clipă.

De îndată ce m-am găsit în întunericul ca de smoală al coridorului, am mărit viteza, alergând de-a lungul cărării cunoscute.

Un soi de instinct îmi spunea că era acelaşi lucru — că era o repetiţie a ultimei dăţi când Jared şi ceilalţi se întorseseră din raid, şi toţi erau trişti, şi Doc se îmbătase, şi nimeni n-a vrut să-mi răspundă la întrebări. Se întâmpla din nou, oricare ar fi fost lucrul despre care eu nu trebuia să ştiu. Despre care nu voiam să ştiu, conform cu spusele lui Ian. Simţeam înţepături în ceafă. Poate că într-adevăr nu *voiam* să ştiu.

Ba vrei. Amândouă vrem.

Sunt înspăimântată.

Şi eu.

Am alergat, pe cât posibil fără să fac zgomot, în tunelul întunecat.

CAPITOLUL 40:
Îngrozită

AM ÎNCETINIT LA AUZUL VOCILOR. Nu eram destul de aproape de spital ca să fi fost Doc. Ceilalţi erau pe drumul de întoarcere. M-am apăsat de peretele de stâncă şi m-am furişat înainte cât mai silenţios posibil. Respiraţia îmi era întreruptă din cauza alergatului. Mi-am acoperit gura cu palma ca să înăbuş sunetul.

— …De ce continuăm să facem asta? s-a plâns cineva.

Nu eram sigură cui îi aparţinea vocea. Cuiva pe care nu-l ştiam prea bine. Poate a Violettei? Avea acelaşi ton deprimat pe care l-am recunoscut ca fiind de mai înainte. Mi-a şters orice noţiune legată de faptul că îmi imaginasem diverse lucruri.

— Nu Doc a vrut-o. De data asta a fost ideea lui Jared.

Acum eram sigură că vocea era a lui Geoffrey, deşi vocea lui era puţin schimbată de repulsia atenuată din ea. Geoffrey fusese cu Trudy în raid, desigur. Ei fac totul împreună.

— Am crezut că el este cel mai mare oponent la această afacere.

Ăsta a fost Travis, am bănuit eu.

— El este şi mai… motivat acum, a răspuns Geoffrey. Vocea sa era liniştită, dar puteam spune cu siguranţă că era mânios în legătură cu ceva.

Ei au trecut la doar cincisprezece centimetri de locul unde eu mă ghemuisem pe stânci. Am încremenit, ţinându-mi respiraţia.

— Cred că e bolnav, a murmurat Violetta. Dezgustător. N-o să meargă niciodată.

Mergeau uşor, paşii fiindu-le îngreunaţi de disperare.

Nimeni nu i-a răspuns ei. Nimeni n-a vorbit iar ca eu să fi putut auzi. Am rămas nemişcată până când sunetul paşilor lor a pălit în depărtare, dar n-am putut aştepta să se stingă de tot. Era posibil ca Ian să mă urmărească deja.

M-am târât înainte cât de repejor puteam şi apoi am reînceput să alerg, când am socotit că era sigur.

Am văzut primele licăriri slabe ale zilei strecurându-se în tunelul ce cotea în faţă şi mi-am schimbat poziţia aplecându-mă, pentru a putea să mă mişc iute. Ştiam că, odată ajunsă în apropierea cotiturii curbei largi, aş fi putut să văd intrarea pe tărâmul lui Doc. Am cotit şi lumina a devenit mai strălucitoare.

M-am mişcat cu precauţie acum, punând fiecare picior jos cu grijă. Era deosebit de linişte. Pentru un moment, m-am întrebat dacă nu cumva mă înşelasem şi chiar nu era nimeni aici. Apoi, pe măsură ce intrarea inegală mi-a apărut în faţă, aruncând un bloc de lumină solară albă pe peretele de vizavi, am auzit sunetul unui suspin liniştit.

Am mers în vârful degetelor drept la marginea intrării şi m-am oprit ascultând.

Suspinele au continuat. Alt sunet, ca un bubuit moale, ritmic, părea să ţină ritmul cu el.

— Hai, hai. Era vocea lui Jeb, îngroşată de emoţie. Ei bine, ei bine, Doc. N-o lua atât de serios.

Paşi înăbuşiţi, mai mulţi decât ai unei singure persoane, se mişcau împrejurul încăperii. Un foşnet de material. Un sunet de perie. Mi-a reamintit de sunetele legate de curăţat.

Se simţea un miros care nu părea să aparţină acestui loc. Ciudat… nu chiar metalic, dar nici cu totul diferit. Mirosul nu era cunoscut — eram sigură că nu-l mai simţisem niciodată până atunci — şi totuşi, aveam un sentiment ciudat că ar *trebui* să-mi fie cunoscut.

Mi-a fost frică să trec dincolo de colţ.

Care-i cel mai rău lucru pe care ni-l pot face? a punctat Mel. *Să ne oblige să plecăm?*

Ai dreptate.

Cu siguranţă că lucrurile se schimbaseră dacă ăsta era cel mai rău lucru de care trebuia să ne temem din parte oamenilor acum.

Am respirat adânc — remarcând din nou ciudatul miros *nepotrivit* — şi am pătruns în spital, depăşind muchia stâncoasă.

Nimeni nu m-a văzut.

Doc era îngenuncheat pe podea, cu faţa îngropată în mâini şi cu umerii încovoiaţi. Jeb era aplecat deasupra lui, bătându-l pe spate.

Jared şi Kyle întindeau o targă lângă unul dintre paturi, în mijlocul încăperii. Faţa lui Jared era dură — masca durităţii îi revenise în timp ce el fusese plecat.

Paturile nu erau libere, aşa ca de obicei. Ceva, ascuns sub păturile de culoare verde-închis, umplea lungimea ambelor. Lung şi neregulat, cu rotunjimi cunoscute şi unghiuri… Masa lui Doc, fabricată în casă, era aranjată la capul acestor paturi în punctul cel mai luminos al soarelui. Masa strălucea argintiu — bisturie strălucitoare şi o varietate de ustensile medicale învechite, pe care n-aş putea să le denumesc.

Mai strălucitoare decât acestea erau alte lucruri argintii. Fragmente sclipitoare de argint se revărsau pe masă în bucăţi răsucite, contorsionate… Mici şuviţe argintii smulse şi dezgolite, şi împrăştiate… stropi de lichid argintiu pătau masa, păturile, pereţii…

Tăcerea din încăpere a fost zguduită de ţipătul meu. Întreaga *încăpere* se zdruncina. Se învârtea şi se scutura în jurul sunetului, răsucindu-se în jurul meu, aşa încât n-am mai putut să găsesc ieşirea. Pereţii, pereţii pătaţi cu argintiu, s-au ridicat să-mi blocheze ieşirea, indiferent de locul spre care mă întorceam.

Cineva m-a strigat pe nume, dar n-am auzit cui îi aparţinea vocea. Sunetul era prea puternic. Mă durea capul. Peretele de piatră din care picura argint, s-a izbit de mine şi am căzut pe podea. Mâini grele mă ţineau acolo.

— Doc, ajutor!

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Are o criză?

— Ce a reuşit să vadă?

— Nimic — nimic. Trupurile erau acoperite.

Asta era o minciună. Trupurile erau în mod hidos descoperite, întinse în contorsionări obscene pe masa strălucitoare. Mutilate, dezmembrate, trupuri torturate, sfâşiate în bucăţi groteşti…

Văzusem în mod clar tentaculele remanente, încă ataşate de secţiunea anterioară trunchiată a unui copil.

Doar un copil! Un bebeluş! Un bebeluş aruncat la voia întâmplării, în bucăţi împrăştiate pe masa pătată cu propriul lui sânge…

Stomacul meu se rotea ca şi pereţii şi sucul gastric îşi croia drum cu ghearele, parcă, în gâtul meu.

— Wanda? Mă auzi?

— Este conştientă?

— Cred că o să vomite.

Ultima voce avea dreptate. Mâini puternice mi-au ţinut capul în timp ce sucul gastric din stomacul meu s-a revărsat violent.

— Ce ne facem, Doc?

— Ţine-o — n-o lăsa să se rănească singură.

Am tuşit şi m-am agitat, încercând să scap. Mi-am dres vocea.

— Dă-mi drumul! am putut, în cele din urmă, să rostesc. Cuvintele erau deformate. Dă-te de lângă mine! Daţi-vă! Sunteţi nişte monştri! Nişte torţionari!

Am scos din nou un ţipăt fără cuvinte, răsucindu-mă peste braţele care mă ţineau.

— Linişte-te Wanda. Şşt! E în regulă!

Asta era vocea lui Jared. De data aceasta n-a contat că a fost Jared.

— Monstrule! am ţipat la el.

— E isterică, i-a spus Doc. Ţine-o.

Am simţit o lovitură dureroasă, ascuţită peste faţă.

S-a auzit un strigăt înăbuşit, departe de haosul din imediata vecinătate.

— *Ce faci?* a răcnit Ian.

— E în plină criză sau ceva de genul, Ian. Doc încearcă s-o facă să-şi revină.

Urechile îmi răsunau, dar nu din cauza loviturii. Era mirosul — mirosul de sânge argintiu picurând pe pereţi. Mirosul de sânge de suflete. Încăperea se strângea în jurul meu ca şi când ar fi fost vie. Lumina se răsucea în modele ciudate, sculptată parcă în formă de monştri din trecutul meu. Un Vultur şi-a desfăcut aripile… O labă de bestie a ţâşnit cu ghearele întinse spre faţa mea… Doc zâmbea şi se întindea către mine degetele de pe care îi picura argint… încăperea s-a mai rotit odată, încet, şi apoi totul s-a întunecat.

N-am zăcut inconştientă mult timp. Probabil că doar câteva secunde mai târziu, capul mi s-a limpezit. Eram prea lucidă; aş fi vrut să mai fi zăcut inconştientă.

M-am mişcat, legănându-mă înainte şi înapoi şi era prea întuneric să văd. Din fericire, mirosul îngrozitor pălise. Aerul mucegăit, umed, al peşterilor, părea parfum. Sentimentul de a fi ţinută în braţe, legănată, îmi era cunoscut. În acea primă săptămână, de după ce Kyle mă rănise, călătorisem în multe locuri în braţele lui Ian.

— …crezut că ea îşi imaginase ce puneam la cale. Se pare că m-am înşelat, murmura Jared.

— Asta crezi tu că s-a întâmplat? Vocea lui Ian a răsunat puternică în tunelul liniştit. Că ea s-a speriat pentru că Doc ar încerca să extragă şi alte suflete? Că se temea pentru ea însăşi?

O vreme Jared n-a răspuns.

— Tu nu ai fi făcut-o?

Ian a scos un sunet din adâncul gâtlejului.

— Nu, n-aş fi făcut-o. Oricât de dezgustat aş fi *eu* că voi veţi mai aduce mai multe… victime pentru Doc, să le aduceţi acum*!* — oricât de mult îmi întoarce asta stomacul pe dos, nu asta a supărat-o pe ca. Cum puteţi fi atât de orbi? Nu vă puteţi imagina cum trebuie să i se fi părut ei acolo înăuntru?

— Ştiu că trupurile erau acoperite mai înainte…

— Trupurile *care nu trebuiau,* Jared. Oh, sunt sigur că Wanda s-ar revolta la fel pentru un cadavru uman — ea este atât de blândă; violenţa şi moartea nu fac parte din lumea ei normală. Dar gândeşte-te ce trebuie să fi însemnat pentru ea lucrurile de pe masă.

Lui i-a mai trebuit o clipă să înţeleagă.

— O!

— Da. Dacă tu, sau eu, am fi intrat într-o încăpere în care se fac disecţii umane cu părţi ale corpului sfâşiate, cu sânge împroşcat peste tot, n-ar fi fost la fel de rău pentru noi cum a fost pentru ea. Noi le văzusem pe toate înainte — chiar şi înainte de invazie, în filmele horror cel puţin. Pun pariu că ea n-a fost niciodată expusă la asemenea privelişti în toate vieţile ei.

Mi se făcea din nou rău. Cuvintele lui îmi readuceau starea de rău. Priveliştea. Mirosul.

— Dă-mi drumul, am şoptit. Lasă-mă jos.

— N-am vrut să te trezesc. Îmi pare rău.

Ultimele cuvinte au fost arzătoare, cerând scuze pentru mai mult decât că mă trezise.

— Dă-mi drumul!

— Dar nu te simţi bine. Te voi duce în încăperea ta.

— Nu. Lasă-mă jos acum!

— Wanda…

— Acum! am ţipat.

M-am împins în pieptul lui Ian, încercând să-mi eliberez picioarele în acelaşi timp. Îndârjirea mea l-a surprins. Şi-a slăbit strânsoarea mâinilor şi eu am căzut pe jumătate ghemuită la podea. Am ţâşnit imediat fugind pe coridor.

— Wanda!

— Las-o să plece.

— Nu mă atinge!

— Wanda, întoarce-te.

Părea că ei se luptau în spatele meu. Dar n-am încetinit. Sigur că se luptau. Erau oameni. Violenţa însemna plăcere pentru ei.

Nu m-am oprit când am intrat din nou în lumină. Am sprintat prin grota cea mare, fără să mă uit la vreunul din monştrii de acolo. Le simţeam privirile aţintite asupra mea, dar nu-mi păsa.

Nici încotro mă îndreptam nu-mi păsa. Doar undeva unde aş fi putut fi singură. Am evitat tunelele în apropierea cărora se aflau oameni, alergând către primul tunel liber pe care l-aş fi putut găsi.

A fost tunelul de est. A fost pentru a doua oară astăzi că alergam prin acest culoar. Data trecută bucuroasă, de data aceasta îngrozită. Îmi era greu să-mi amintesc cum mă simţisem în după-amiaza asta, ştiind că prădătorii se întorseseră. Totul era întunecat şi înspăimântător acum, inclusiv întoarcerea lor. Chiar şi pietrele păreau malefice.

Totuşi, calea aceasta era alegerea bună pentru mine. Nimeni n-avea niciun motiv să vină aici şi tunelul era liber.

Am alergat către capătul cel mai îndepărtat al tunelului, în noaptea întunecată a încăperii pentru jocuri, care era goală. Chiar jucasem jocuri cu ei cu atât de puţin timp în urmă? Crezând zâmbetele de pe feţele

lor, nevăzând bestiile din spatele zâmbetelor… Am mers înainte până când glezna mea s-a împiedicat de ceva, intrând adânc în apele uleioase ale izvorului întunecat. M-am tras înapoi, cu mâna întinsă la maximum, căutând un perete. Când am întâlnit o muchie aspră de piatră — tăioasă ca o lamă sub degetele mele — am cotit în adâncitura din spatele protuberanţei şi m-am ghemuit ca o minge pe pământul de acolo.

N-a fost ce-am crezut noi. Doc n-a rănit pe nimeni dinadins; el doar încerca să salveze…

IEŞI DIN CAPUL MEU! am zbierat.

Când am îndepărtat-o de mine — când am pus-o în surdină încât să nu trebuiască să-i suport justificările mi-am dat seama cât de mult slăbise în toate aceste luni de prietenie. Cât de mult îi permisesem. O încurajasem.

A fost aproape prea uşor s-o reduc la tăcere, la fel de uşor cum ar fi putut fi de la început.

Eram doar eu acum. Doar eu şi durerea, şi groaza că nu voi scăpa niciodată. Că nu se va întâmpla să *nu* mai am această imagine în mintea mea din nou. Nu voi fi niciodată eliberată de ea. Făcea veşnic parte din mine.

Nu am ştiut cum să jelesc aici. Nu puteam să jelesc omeneşte pentru aceste suflete pierdute ale căror nume nu le voi şti niciodată. Pentru copilul zdrobit de pe masă.

Nu trebuise niciodată să jelesc pe planeta Origeno. Nu ştiu cum se făcea acolo, în cel mai adevărat cămin al neamului meu. Aşa că am urmat exemplul Liliecilor. Mi s-a părut potrivit aici, unde era atât de întuneric de parcă aş fi fost oarbă. Liliecii jelesc în linişte — nu mai cântă săptămâni în şir până când durerea nimicniciei pricinuită de lipsa muzicii este mai rea decât durerea pierderii unui suflet. Cunoscusem ce înseamnă pierderea acolo. Un prieten, ucis într-un accident ciudat, un copac care a căzut în noapte, descoperit prea târziu pentru a fi salvat din trupul zdrobit al gazdei sale. Mişcare în spirală… În sus… Armonie; acestea erau cuvintele care i-ar fi susţinut numele în această limbă. Nu exact, dar destul de aproape. Nu fusese niciun fel de groază în moartea lui, ci doar durere. Un accident.

Pârâul care bolborosea era prea discordant ca să-mi pot reaminti cântecele noastre. Puteam jeli pe lângă

clipocitul său nearmonic.

Mi-am cuprins umerii cu braţele şi am jelit pentru copilul şi sufletul celălalt care murise odată cu el. Fraţii mei. Familia mea. Dacă aş fi găsit o cale dincolo de acest loc, dacă i-aş fi avertizat pe Căutători, rămăşiţele lor n-ar fi fost atât de întâmplător amestecate şi zăpăcite împreună în încăperea aceea însângerată.

Voiam să-mi plâng amarul. Dar acesta era stilul omenesc. Aşa că mi-am strâns buzele şi m-am cocoşat în întuneric, ţinându-mi durerea înăuntru.

Tăcerea mea, jalea mea mi-au fost furate.

Le-au trebuit câteva ore. I-am auzit căutând, le-am auzit vocile reverberând în tuburile lungi de aer. Mă strigau, aşteptând un răspuns. Când n-au primit niciun răspuns, au adus lumini. Nu felinarele cu lumină palidă albastră care ar fi putut să nu dezvăluie niciodată ascunzătoare mea de aici, îngropată în această întunericime, ci lanterne cu fascicole de raze galbene puternice. Au măturat înainte şi înapoi pendulele de lumină. Chiar şi cu lanternele nu m-au găsit până la a treia cercetare a încăperii. De ce nu puteau să mă lase în pace?

Când raza lanternei m-a descoperit în cele din urmă, s-a auzit un suspin de uşurare.

— Am găsit-o! Spune-le celorlalţi să vină înapoi! Până la urmă, ea e aici.

Cunoşteam vocea, dar nu i-am pus un nume. Doar un alt monstru.

— Wanda? Wanda? Eşti bine?

N-am ridicat capul şi nici n-am deschis ochii. Eram în doliu.

— Unde e Ian?

— Crezi că ar trebui să îl aducem pe Jamie?

— N-ar trebui să fie aici.

Jamie. M-am cutremurat auzind acest nume. Jamie al meu. Şi el era un monstru. Şi el era ca toţi ceilalţi. Jamie al meu. Simţeam o durere fizică gândindu-mă la el.

— Unde e?

— Aici, Jared. Ea nu… răspunde.

— N-am atins-o.

— Hai, dă-mi lumină, a spus Jared. Acum, voi ceilalţi ieşiţi de aici. Starea de urgenţă s-a încheiat.

Faceţi loc, bine?

S-a auzit un zgomot târşâit, dar care nu s-a îndepărtat prea mult.

— Serios, oameni buni. Nu sunteţi de ajutor. Plecaţi. De tot.

Târşâitul, la început, a fost lent, dar mai apoi a devenit mai puternic. Auzeam mulţi paşi pălind în depărtare, dincolo de încăpere şi dispărând apoi în afara ei.

Jared a aşteptat până când s-a făcut din nou tăcere.

— Bine, Wanda, acum suntem doar noi doi.

El a aşteptat un răspuns.

— Uite, cred că a fost cam… rău. N-am vrut ca tu să vezi asta vreodată. Îmi pare rău.

Îi părea rău? Geoffrey spusese că a fost ideea lui Jared. El a vrut să mă taie, să mă facă fărâme, să-mi împroaşte sângele pe pereţi. El ar sfâşia un milion de fiinţe ca mine dacă ar putea găsi o cale să-şi menţină în viaţă monstrul favorit. Să ne transforme în aşchii pe noi toţi.

Tăcu o vreme, încă aşteptând ca eu să reacţionez.

— Arăţi ca şi cum ai vrea să fii singură. Asta e în regulă. Pot să-i ţin departe, dacă asta e ceea ce vrei.

Nu m-am mişcat.

Ceva îmi atingea umărul. M-am ghemuit departe de acel ceva, împingându-mă în pietrele ascuţite.

— Îmi pare rău, a murmurat el.

L-am auzit ridicându-se şi lumina — roşie în spatele ochilor mei închişi — a început să pălească pe măsură ce el se îndepărta.

S-a întâlnit cu cineva în gura peşterii.

— Unde e?

— Vrea să fie singură. Dă-i pace!

— Să nu-mi mai stai vreodată în cale, ce zici?

— Crezi că vrea mângâiere de la tine? De la un om?

— Eu n-am făcut parte din asta…

Jared i-a răspuns pe o voce joasă, dar am putut să-i aud ecourile.

— Nu şi de data *aceasta.* Eşti unul dintre noi, Ian. Duşmanul ei. Ai auzit ce a spus acolo? Ţipa: *monştri.* Aşa ne vede ea acum. Nu-i trebuie alinarea ta.

— Dă-mi lumina.

N-au mai vorbit. După o vreme am auzit paşi venind spre mine. În cele din urmă, lumina ajunse pe mine, făcându-mi pleoapele roşii din nou.

M-am cuibărit şi mai strâns, aşteptând ca el să mă atingă.

S-a auzit un oftat uşor şi apoi sunetul lui aşezându-se pe piatră, nu atât de aproape de mine pe cât m-aş fi aşteptat.

Cu un clic, lumina a dispărut.

Am aşteptat în tăcere, destul de mult timp ca el să vorbească, dar el era la fel de tăcut pe cum eram şi eu.

În cele din urmă, am încetat să mai aştept şi am revenit la jalea mea. Ian nu m-a întrerupt. Am stat în întunericimea găurii mari din pământ şi am jelit pentru sufletele pierdute, cu un om alături de mine.

CAPITOLUL 41:
Dispărută

IAN A STAT CU MINE TIMP DE TREI ZILE, ÎN ÎNTUNERIC.

A ieşit doar timp de câteva minute o dată să aducă mâncare şi apă pentru noi. La început Ian mânca, deşi eu nu. Apoi, când şi-a dat seama că nu lipsa poftei de mâncare lăsa tava mea neatinsă, n-a mai mâncat nici el.

Foloseam scurtele lui absenţe pentru a-mi rezolva necesităţile fizice pe care nu puteam să le ignor, graţie vecinătăţii pârâului mirositor. Cum postul meu se lungea, aceste necesităţi dispărură.

N-am putut să mă abţin de la somn, dar n-o făceam într-un mod confortabil. În prima zi, m-am trezit ca să descopăr că umerii şi capul meu se legănau în poala lui. M-am îndepărtat de el, scuturându-mă atât de violent, încât n-a mai repetat gestul. După asta, mă prăbuşeam pe pietrele pe care stăteam şi apoi, când mă trezeam, mă ghemuiam din nou, ca o minge tăcută.

— Te rog, a şoptit Ian în cea de-a treia zi cel puţin credeam că e cea de-a treia zi; n-aveai cum să-ţi dai seama de trecerea timpului în acest loc întunecos şi tăcut.

A fost pentru prima oară când mi s-a adresat.

Ştiam că o tavă cu mâncare se afla în faţa mea. El a împins-o şi mai aproape până când mi-a atins piciorul. M-am depărtat.

— Te rog, Wanda. Te rog mănâncă ceva.

Şi-a pus palma pe braţul meu, dar s-a îndepărtat rapid când m-am retras de sub mâna lui.

— Te rog, nu mă urî. Îmi pare atât de rău. Dacă aş fi ştiut… i-aş fi oprit. Dar n-am să mai permit să se mai întâmple vreodată.

Nu-i va opri niciodată. Era doar unul dintre cei mulţi. Şi, după cum spusese Jared, înainte nu avusese

niciun fel de obiecţiuni. Eu eram duşmanul. Chiar şi în cel mai plin de compasiune mod, măsura de milă limitată a umanităţii era rezervată pentru ai lor.

Ştiam că Doc n-ar produce niciodată în mod intenţionat durere altei persoane. Mă îndoiam şi că ar putea fi capabil să privească aşa ceva; îi cunoşteam sentimentele delicate. Dar un vierme, un miriapod? De ce i-ar păsa de agonia unei creaturi extraterestre ciudate? De ce i-ar păsa să omoare un bebeluş — lent, tăindu-l bucată cu bucată — dacă n-ar fi avut gură omenească să ţipe cu ea?

— Ar fi trebuit să-ţi fi spus, a şoptit Ian.

Ar fi contat dacă pur şi simplu mi s-ar fi spus mai degrabă decât să fi văzut eu însămi rămăşiţele torturate? Ar fi fost durerea mai puţin intensă?

— Te rog, mănâncă.

Tăcerea a revenit. Şi mânia s-a mai simţit o vreme, poate timp de încă o oră.

Ian s-a ridicat şi s-a îndepărtat.

Nu-mi puteam da seama de emoţiile mele. În acel moment, uram trupul de care eram legată. Cum anume avea un înţeles că plecarea lui mă deprimase? De ce mă durea să am parte de singurătatea după care tânjisem? Îmi voiam monstrul înapoi şi asta era pur şi simplu greşit.

N-am fost singură mult timp. N-am ştiut dacă Ian plecase ca să-l aducă sau dacă el aşteptase ca Ian să plece, dar am recunoscut fluieratul contemplativ al lui Jeb în timp ce se apropia în întuneric.

Fluieratul a încetat la câţiva metri de mine şi apoi s-a auzit un clic puternic. O rază de lumină galbenă mi-a ars ochii. Am clipit.

Jeb a pus lanterna jos, cu becul în sus. Acesta arunca un cerc de lumină pe tavanul scund şi alcătuia o sferă mai largă şi mai difuză, de lumină, în jurul nostru.

Jeb s-a aşezat pe peretele de lângă mine.

— Deci ai de gând să te înfometezi? Ăsta e planul?

Priveam la podeaua de piatră.

Dacă era să fiu cinstită cu mine, ştiam că doliul meu luase sfârşit. Jelisem. Nu-i cunoscusem pe copilul sau pe celălalt suflet din peştera ororilor. Nu puteam jeli nişte străini veşnic. Nu, acum eram furioasă.

— Dacă vrei să mori, există căi mai uşoare şi mai rapide.

Ca şi cum n-aş fi fost conştientă de *asta.*

— În cazul ăsta, dă-mă lui Doc, am bombănit.

Jeb n-a fost surprins să mă audă vorbind. A dat din cap pentru el ca şi când ar fi ştiut că exact aşa ceva avea să-mi iasă din gură.

— Rătăcitoareo, te aştepţi ca noi să renunţăm pur şi simplu? Vocea lui Jeb era fermă şi mult mai serioasă decât o auzisem eu vreodată. Instinctul nostru de supravieţuire e mai puternic de-atât. Desigur că vrem să găsim o cale să ne primim minţile înapoi. Ar putea fi oricare dintre noi într-o bună zi. Atât de mulţi oameni pe care-i iubim sunt deja pierduţi. Nu este uşor. Aproape că-l ucide pe Doc de fiecare dată când dă greş — ai văzut asta. Dar asta este realitatea noastră, Wanda. Asta este lumea noastră. Am pierdut un război. Suntem pe cale de dispariţie. Încercăm să găsim modalităţi să ne salvăm pe noi înşine.

Pentru prima dată Jeb mi-a vorbit ca şi când aş fi fost un suflet, şi nu un om. Totuşi, simţeam că diferenţa fusese întotdeauna limpede pentru el. Era doar un monstru politicos.

Nu puteam să neg adevărul celor spuse de el sau sensul lor. Şocul dispăruse şi eram din nou eu însămi. Era în firea mea să fiu cinstită.

Câţiva dintre aceşti oameni puteau vedea adevărata mea fire, cel puţin latura mea legată de anumite lucruri; cel puţin Ian putea. Şi apoi şi eu aş putea lua în considerare perspectiva lor. Ei erau monştri, dar poate că monştrii aveau o justificare în ceea ce făceau.

Sigur că ei credeau că violenţa era răspunsul. Nu vor fi capabili să îşi imagineze o altă soluţie. Puteam să-i condamn pentru că programarea lor genetică le restricţionase abilităţile de rezolvare a problemei lor, în acest mod?

Mi-am dres vocea, dar ea încă era aspră, nefiind multă vreme folosită.

— Dacă măcelăriţi bebeluşi, n-o să salvaţi pe nimeni, Jeb. Acum ei sunt *cu toţii* morţi.

Rămase tăcut o clipă.

— Nu putem spune care dintre voi sunt tineri şi care sunt bătrâni.

— Nu, ştiu asta.

— Neamul vostru nu-i cruţă pe bebeluşii noştri.

— Dar noi măcar nu-i torturăm. Noi nu cauzăm niciodată în mod intenţionat dureri cuiva.

— Răul pe care îl faceţi voi e mai mare. Voi îi ştergeţi.

— Voi le faceţi pe amândouă.

— Aşa este, da — pentru că trebuie să încercăm. Trebuie să continuăm să luptăm. Este singura modalitate pentru a cunoaşte. Înseamnă să tot încercăm sau să ne întoarcem cu faţa la perete şi să murim.

A ridicat o sprânceană privindu-mă.

Probabil că asta părea că făceam eu.

Am oftat şi am luat sticla cu apă pe care Ian o lăsase aproape de piciorul meu. Am golit-o dintr-o sorbitură lungă şi apoi mi-am dres iar vocea.

— N-o să funcţioneze niciodată, Jeb. Puteţi continua să ne tăiaţi în bucăţi, dar în felul ăsta doar o să ucideţi din ce în ce mai multe creaturi simţitoare din ambele specii. Noi nu ucidem bucuroşi, dar nici trupurile noastre nu sunt slabe. Ataşamentele noastre pot să pară ca nişte fire de păr moi de argint, dar sunt mai puternice decât organele voastre. Asta se întâmplă, nu-i aşa? Doc *îmi* taie în bucăţi familia şi membrele lor se întind prin creierul neamului *vostru.*

— Ca prin brânză, a fost el de acord.

Mi-am înăbuşit un sunet şi apoi m-am înfiorat gândindu-mă la imagine.

— Şi mie îmi face greaţă, a recunoscut el. Doc chiar iese din tipare. De fiecare dată când crede că a rezolvat-o, o ia razna din nou. El a încercat orice lucru la care s-a putut gândi, dar nu-i poate opri de la a se transforma într-un terci. Sufletele voastre nu răspund la sedative injectate… sau otravă.

Vocea mea se înăsprise din cauza noii înspăimântări.

— Sigur că nu. Alcătuirea noastră chimică este complet diferită.

— Odată, unul dintre ai voştri a părut să ghicească ce urma să se întâmple. Înainte ca Doc să poată să adoarmă omul, chestia argintie i-a sfâşiat creierul din interior. Sigur, n-am ştiut până când Doc nu l-a deschis. Trupul doar se prăbuşise.

Eram surprinsă, în mod straniu impresionată. Sufletul acela trebuie să fi fost foarte curajos. Eu nu avusesem curajul să fac acest pas, nici măcar la început, când am fost convinsă că aveau de gând să încerce să mă tortureze pentru a obţine informaţii de la mine. Nu mi-am imaginat că ei voiau să încerce să mă măcelărească pentru a obţine răspunsul ei înşişi; acest curs era în mod evident sortit eşecului, aşa încât niciodată nu mi-a trecut prin minte.

— Jeb, noi suntem creaturi relativ mici, complet dependente de gazdele lor prea puţin amabile. N-am fi rezistat atât de mult timp dacă nu am fi avut şi noi formele noastre de protecţie.

— Nu neg că neamul vostru are dreptul la acele forme de protecţie. Spun doar că noi vom continua să răspundem luptei oricum vom putea. Nu vrem să cauzăm nimănui durere. Lucrăm din mers. Dar *vom* continua să luptăm.

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Atunci, poate că ar fi trebuit să-l laşi pe Doc să mă taie în bucăţi. Pentru ce altceva sunt bună?

— Ei, şi tu acum. Nu fi caraghioasă, Wanda. Noi, oamenii, nu suntem chiar atât de logici. Avem o măsură mai mare de bine şi de rău în noi decât aveţi voi. Ei bine, poate că mai mult de rău.

Ani încuviinţat din cap la această afirmaţie, dar el a continuat ignorându-mă.

— Noi punem preţ pe individ. Probabil că punem *prea* mult accent pe individ, dacă vine vorba despre asta. În mod abstract, câţi oameni ar… să zicem Paige… câţi oameni ar sacrifica ea ca să-l ţină în viaţă pe Andy? Răspunsul n-ar avea niciun sens dacă ai privi la întreaga umanitate ca fiind formată din persoane egale. Modul în care eşti preţuită aici… ei bine, asta n-are nici aşa prea mult înţeles, dacă priveşti din perspectiva umanităţii. Dar sunt unii care v-ar preţui mai mult decât pe un om străin. Trebuie să recunosc, m-am inclus şi pe mine în acel grup. Eu te socotesc prietenă, Wanda. Sigur, asta n-o să meargă prea bine dacă tu mă urăşti.

— Nu te urăsc, Jeb, dar…

— Da?

— Pur şi simplu nu văd cum aş mai putea trăi aici. Nu şi dacă voi aveţi de gând să îmi măcelăriţi familia în încăperea cealaltă. Şi în mod evident nici nu pot să plec. Aşa că înţelegi ce vreau să spun? Ce altceva îmi mai rămâne în afară de tăieturile haotice ale lui Doc?

Am tresărit.

El a încuviinţat din cap cu seriozitate.

— Acum chiar că e un punct de vedere valabil. Nu e cinstit să-ţi cer să trăieşti cu asta.

Mi s-a strâns stomacul.

— Dacă ar fi să aleg, aş prefera mai degrabă să mă împuşti tu, am şoptit eu.

Jeb a râs.

— Ia-o încet, dragă. Nimeni nu-i împuşcă pe prietenii mei şi nici nu-i măcelăreşte. Ştiu că nu minţi, Wanda. Dacă tu spui că dacă facem lucrurile în felul nostru n-o să meargă, atunci va trebui să le regândim. Am să le spun băieţilor că nu mai au voie să mai aducă suflete de acum înainte. În plus, cred că şi nervii lui Doc sunt distruşi. Nici el nu mai poate îndura mult.

— S-ar putea ca tu să mă minţi, i-am reamintit. Probabil că nu-mi pot da seama.

— Atunci va trebui să ai încredere în mine. Pentru că n-am de gând să te împuşc. Şi nici n-am de gând să te las să mori de foame. Mănâncă ceva, copilă! Ăsta e un ordin.

Am respirat adânc, încercând să gândesc. Nu eram sigură dacă vom ajunge la o înţelegere sau nu. Totul era lipsit de sens în acest trup. Îmi plăceau prea mult oamenii de aici. Erau prieteni. Prieteni monstruoşi, pe care nu-i puteam vedea de-adevăratelea când eram copleşită de emoţie.

Jeb a ridicat o felie groasă de pâine de porumb înmuiată în mierea furată şi mi-a îndesat-o în mână. A făcut mizerie acolo, sfărmându-se în bucăţele cleioase care se lipeau de degetele mele. Am oftat, din nou, şi am început să le curăţ cu limba.

— Aşa te vreau! Trecem noi şi peste asta. Lucrurile or să meargă bine pe aici. Ai să vezi. Încearcă să gândeşti pozitiv.

— Să gândesc pozitiv, am murmurat cu gura plină, clătinându-mi capul a neîncredere. Doar Jeb…

Atunci s-a întors Ian. Când a intrat în cercul nostru de lumină şi a văzut mâncarea din mâna mea, privirea pe care mi-a aruncat-o m-a făcut să mă simt vinovată. Dar era o privire plină de uşurare şi veselie.

Nu, nu cauzasem niciodată în mod intenţionat cuiva dureri fizice, dar îl rănisem destul de adânc pe Ian doar făcându-mi rău mie însămi. Vieţile oamenilor erau atât de imposibil de încurcate! Ce mizerie!

— Iată-te, Jeb, a spus el cu o voce liniştită când s-a aşezat vizavi de noi, doar uşor mai aproape de Jeb. Jared şi-a imaginat că ai putea fi aici.

M-am tras mai spre el, braţele durându-mă de atâta nemişcare, şi mi-am pus mâna pe a lui.

— Îmi pare rău, am şoptit.

El şi-a întors palma ca să o ţină pe a mea.

— Nu te scuza faţă de mine. Ar fi trebuit să ştiu. Jeb are dreptate. Sigur că ripostaţi. Şi cum pot să vă învinovăţesc pentru asta?

— E altceva cu tine aici. Ar fi trebuit să înceteze.

Dar şederea mea aici a făcut ca lucrurile să capete o altă importanţă în rezolvarea problemei. Cum să mă sfâşii şi să o las pe Melanie aici? Cum să fiu eu ştearsă ca să o aduc pe ea înapoi?

— În luptă totul e permis, am murmurat, încercând să zâmbesc.

A zâmbit şi el uşor înapoi.

— Şi în dragoste. Ai uitat partea aceasta.

— Bine, opreşte-te, a murmurat Jeb. N-am terminat încă aici.

L-am privit curioasă. Ce mai era?

— Acum. El a respirat adânc. Încearcă să n-o iei razna iar, da? mi-a cerut el, privindu-mă.

Am încremenit, strângând şi mai tare mâna lui Ian.

Ian i-a aruncat o privire temătoare lui Jeb.

— Ai de gând să-i spui? a întrebat Ian.

— Ce mai e acum? am gemut. Ce e *acum?*

Pe faţa lui Jeb nu se citea nimic.

— E vorba despre Jamie.

Acestea cuvinte mi-au întors din nou lumea cu fundul în sus.

Timp de trei zile fusesem Rătăcitoarea. Un suflet printre oameni. Deodată eram din nou Wanda, un suflet

foarte confuz, cu emoţii umane, prea puternice pentru a fi controlate.

Am sărit în picioare — trăgându-l pe Ian după mine, mâna mea fiind strânsă în a lui ca într-o menghină — şi apoi m-am clătinat, capul învârtindu-mi-se.

— Ei, n-o lua razna, Wanda. Jamie e bine. E doar nerăbdător în ceea ce te priveşte. A auzit ce s-a întâmplat şi întreabă de tine îngrozitor de îngrijorat, aşa e puştiul ăsta şi nu cred că e bine pentru el. Am venit până aici ca să-ţi spun să mergi să-l vezi. Dar nu poţi să mergi în halul ăsta. Arăţi îngrozitor. Şi asta îl va supăra fără niciun motiv întemeiat. Stai jos şi mai mănâncă ceva.

— Piciorul lui? am întrebat.

— E o mică infecţie, a murmurat Ian. Doc vrea ca el să rămână întins, or el ar fi venit de mult la tine. Dacă Jared nu l-ar fi ţintuit practic de pat, ar fi venit oricum.

Jeb a încuviinţat din cap.

— Jared a vrut să dea buzna aici ca să te târască cu forţa. Dar i-am spus să mă lase pe mine să vorbesc cu tine mai întâi. Nu i-ar fi fost de niciun folos puştiului să te vadă într-o stare de catalepsie.

Simţeam că sângele mi se transformase în apă îngheţată. Sigur, era doar imaginaţia mea.

— Ce s-a făcut?

Jeb a ridicat din umeri.

— Nimic *de* făcut. Puştiul e puternic; scapă el de asta.

— Nimic de făcut? Ce vrei să spui?

— Este o infecţie bacteriană, a spus Ian. Nu mai avem antibiotice.

— Pentru că nici nu funcţionează — bacteriile sunt mai inteligente decât medicamentele voastre. Trebuie să fie ceva mai bun. Altceva.

— Ei bine, nu avem altceva, a spus Jeb. El e un puşti sănătos. Trebuie doar ca natura să-şi urmeze cursul.

— Să-şi… urmeze… cursul, am murmurat cuvintele buimacă.

— Mănâncă ceva, a insistat Ian. Va fi îngrijorat dacă te va vedea aşa.

Mi-am frecat ochii, încercând să gândesc normal.

Jamie era bolnav. Aici nu se găsea nimic ca să poată fi tratat. Nicio altă alternativă. Doar să aşteptăm să vedem dacă trupul său putea să se vindece singur. Şi dacă nu va putea…

— Nu, am gemut.

Mă simţeam ca şi cum stăteam iar pe marginea mormântului lui Walter, ascultând sunetul nisipului căzând în întuneric.

— Nu, am murmurat, luptând să alung amintirea.

M-am întors mecanic şi am început să merg cu paşi ţepeni către ieşire.

— Aşteaptă, a spus Ian, dar nu şi-a tras mâna de pe mâna mea.

Ţinea pasul cu mine.

Jeb m-a ajuns din urmă pe partea cealaltă şi mi-a mai îndesat mâncare în mâna liberă.

— Mănâncă de dragul copilului, a spus el.

Am muşcat fără să gust, am mestecat fără să gândesc, am înghiţit fără să simt cum îmbucătura îmi cobora în stomac.

— Ştiam că va avea o reacţie deplasată, a mormăit Jeb.

— Şi atunci de ce i-ai zis? a întrebat Ian nemulţumit.

Jeb nu i-a răspuns. M-am întrebat de ce n-o făcuse. Era mai rău decât îmi imaginasem?

— E la spital? am întrebat cu o voce inexpresivă, fără inflexiuni.

— Nu, nu, m-a asigurat Ian repede. E în încăperea voastră.

Nici măcar nu m-am simţit uşurată. Prea amorţită pentru asta.

Aş fi intrat în încăperea aceea de spital din nou, pentru Jamie, chiar dacă era încă mânjită de sânge.

Nu vedeam că trec prin peşterile cunoscute. Abia am observat că era zi. N-am putut să mă uit în ochii oamenilor care se opreau ca să mă măsoare din priviri. Puteam doar să pun un picior în faţa celuilalt, până când, în cele din urmă, am ajuns în coridor.

Erau câţiva oameni îngrămădiţi în faţa celei de-a şaptea peşteri. Perdeaua de mătase era dată deoparte şi ei îşi întindeau gâturile ca să privească în camera lui Jared. Erau cu toţii cunoscuţi, oameni pe care îi

considerasem prieteni. De asemenea, prieteni ai lui Jamie. De ce erau aici? Starea lui era atât de instabilă încât trebuiau să-l verifice des?

— Wanda, a spus cineva. Heidi. Wanda e aici.

— Lăsaţi-o să treacă, a spus Wes. L-a bătut pe spate pe Jeb. Bună treabă.

Am trecut prin mijlocul micului grup, fără să mă uit la ei. Ei mi-au făcut loc; cred că aş fi putut să trec de-a dreptul prin ei, dacă nu s-ar fi dat la o parte. Nu mă puteam concentra pe nimic decât pe mersul înainte.

Era lumină în odaia cu tavanul înalt. Încăperea în sine nu era aglomerată. Doc sau Jared îi ţinuseră afară pe ceilalţi. Vag, am fost conştientă că Jared e acolo, aplecat la perete, cu mâinile la spate — o postură pe care o avea numai când era cu adevărat îngrijorat. Doc îngenunchease lângă patul mare, unde zăcea Jamie.

De ce-l părăsisem?

Faţa lui Jamie era roşie şi transpirată. Cracul drept al blugilor lui fusese tăiat şi bandajul de pe rană fusese îndepărtat. Nu era atât de mare pe cât mă aşteptasem. Nu atât de îngrozitor pe cât îmi imaginasem. Doar o rană de trei, patru centimetri, cu margini moi. Dar marginile erau de un roşu înspăimântător, iar pielea din jur împrejur era umflată şi strălucitoare.

— Wanda? răsuflă Jamie când m-a văzut. Oh, eşti bine. Oh!

Inspiră adânc.

M-am împiedicat şi am căzut în genunchi lângă el, trăgându-l în jos şi pe Ian odată cu mine. I-am atins faţa lui Jamie şi am simţit pielea arzând sub mâna mea. Cotul meu se freca de cotul lui Doc, dar eu de-abia îmi dădeam seama. El s-a îndepărtat, dar nu m-am uitat să văd ce sentiment era pe faţa lui, dacă era aversiune sau vinovăţie.

— Jamie, puiule, cum te simţi?

— Prost, a spus el, zâmbind. Pur şi simplu prost. Poţi să crezi aşa ceva? Arătă cu un gest spre piciorul lui. Culmea ghinionului.

Am găsit o cârpă umedă pe perna lui şi i-am şters fruntea.

— Vei fi bine, i-am promis. Am fost surprinsă să aud cât de încrezătoare îmi suna vocea.

— Sigur. Nu-i nimic. Dar Jared n-a vrut să mă lase să vin să vorbesc cu tine. Faţa sa a devenit deodată nerăbdătoare. Am auzit despre… şi Wanda, ştii că eu…

— Şşt, nici măcar nu te gândi la asta. Dacă aş fi avut măcar o idee că eşti bolnav, aş fi venit mult mai curând.

— Nu sunt chiar bolnav. Am doar o infecţie stupidă. Mă bucur că eşti aici, totuşi. Am urât faptul că nu ştiam cum te simţi.

Aveam un nod în gât. Monstru? Jamie al meu? Niciodată.

— Deci am auzit că i-ai dat o lecţie de fotbal lui Wes chiar în ziua în care ne-am întors, a spus Jamie, schimbând subiectul cu un zâmbet larg. Frate, aş fi vrut să fi văzut asta. Pun pariu că lui Melanie i-a plăcut asta.

— Da, i-a plăcut.

— Ea e bine? Nu e prea îngrijorată?

— Sigur că e îngrijorată, am murmurat, urmărind bucata de cârpă traversându-i fruntea, ca şi cum ar fi fost mâna altcuiva care o mişca.

Melanie.

Unde era ea?

Am căutat prin capul meu să găsesc vocea cunoscută. Nu era nimic altceva decât tăcere. Dar de ce nu era aici? Pielea lui Jamie frigea acolo unde degetele mele îl atingeau. Atingerea — acea căldură neobişnuită trebui să fi stârnit aceeaşi panică în ea, pe care o simţeam şi eu.

— Eşti bine? a întrebat Jamie. Wanda?

— Sunt… obosită. Jamie, îmi pare rău. Am rămas… fără ea.

El m-a privit cu grijă.

— Nu arăţi aşa de bine.

Ce făcusem?

— Nu prea m-am spălat în ultima vreme.

— Ştii, sunt bine. Ar trebui să mergi să mănânci ceva. Eşti palidă.

— Nu-ţi fă griji pentru mine.

— Mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare, a spus Ian. Ţi-e foame, puştiule?

— A, nu, nu prea.

Ochii mei au fulgerat spre Jamie. Lui Jamie îi era întotdeauna foame.

— Trimite pe altcineva, i-am spus lui Ian, strângându-i mâna şi mai tare.

— Sigur. Faţa lui era moale, dar simţeam atât surprinderea, cât şi îngrijorarea. Wes, ai putea tu să ne aduci ceva de mânare? Ceva şi pentru Jamie. Sunt sigur că îşi va regăsi apetitul până când te întorci.

Am măsurat faţa lui Jamie. Era îmbujorat, iar ochii îi erau strălucitori. Va fi bine timp de câteva minute dacă-l las puţin singur.

— Jamie? Te superi dacă mă duc să mă spăl pe faţă? Mă simt cam… murdară.

S-a încruntat la auzul notei false din glasul meu.

— Sigur că nu. L-am tras din nou pe Ian după mine când mă ridicam. Mă întorc imediat. Adică vreau să spun chiar acum.

El a zâmbit la gluma mea nereuşită.

Am simţit ochii cuiva aţintiţi asupra mea când părăseam încăperea. Ai lui Jared sau ai lui Doc. Nu ştiam. Nu-mi păsa.

Doar Jeb mai şedea pe coridor acum; ceilalţi plecaseră, încredinţaţi, probabil, că Jamie era bine. Jeb şi-a aplecat capul pe o parte, curios, ca şi când încerca să-şi imagineze ce făceam. A fost surprins să mă vadă părăsindu-l pe Jamie atât de curând şi atât de brusc. Şi el auzise scuza mea mincinoasă.

M-am grăbit să trec de privirea lui inchizitorială, târându-l pe Ian după mine.

L-am tras pe Ian înapoi în încăperea în care dădeau toate tunelele cu adăposturi. În loc să ne continuăm drumul către piaţa principală, l-am tras într-unul din coridoarele întunecate, ales la întâmplare. Era pustiu.

— Wanda, ce…

— Am nevoie să mă ajuţi, Ian.

Vocea mea era tensionată, agitată.

— De orice ai nevoie, ştii asta.

Mi-am pus palmele pe faţa lui, privindu-l adânc în ochi. De-abia puteam zări o idee de albastru în întuneric.

— Am nevoie să mă săruţi, Ian. Acum. Te rog.

CAPITOLUL 42:
Silită

LUI IAN I-A CĂZUT FALCA.

— Tu… ce?

— Îţi explic imediat. Nu este cinstit faţă de tine, dar… te rog. Pur şi simplu sărută-mă.

— N-o să te supere? Melanie n-o să te bată la cap?

— Ian! m-am plâns eu. Te rog!

Încă confuz, şi-a pus mâinile pe talia mea şi m-a tras spre el. Faţa sa era atât de îngrijorată, încât m-am întrebat dacă o să meargă. Mie nu-mi trebuia niciun fel de poveste de dragoste, dar poate că lui îi trebuia.

Pe măsură ce se apleca către mine şi-a închis ochii, un automatism. Şi-a apăsat buzele o singură dată pe ale mele şi apoi s-a tras înapoi, ca să mă privească cu aceeaşi expresie îngrijorată.

Nimic.

— Nu, Ian. *Sărută-mă* cu adevărat. Ca… Ca şi când ai *încerca* să fii pălmuit. Înţelegi?

— Nu. Ce s-a întâmplat? Mai întâi spune-mi.

L-am cuprins de gât cu braţele. Mă simţeam ciudat; nu eram deloc sigură cum să fac asta bine. M-am ridicat pe vârfuri şi i-am tras capul în jos şi în acelaşi timp i-am aplecat capul în jos, până când i-am putut atinge buzele cu ale mele.

Chestia asta n-ar fi funcţionat cu alte specii. Altă minte n-ar fi fost atât de uşor copleşită de propriul ei trup. Alte specii îşi au propriile priorităţi într-o ordine mai bună. Dar Ian era om şi trupul său răspundea.

Mi-am aşezat gura peste a lui, ţinându-l şi mai strâns de gât cu ambele braţe, când prima lui reacţie a fost să mă îndepărteze. Amintindu-mi cum gura lui se mişcase cu a mea înainte, am încercat să imit acea mişcare acum. Buzele mele le-au deschis pe ale lui şi am simţit un ciudat fior de triumf datorat succesului

meu. I-am prins buza inferioară între dinţi şi am auzit un sunet jos şi sălbatic ieşind din gâtul său datorat surprinderii.

Şi apoi n-a trebuit să mai încerc nimic altceva. Una din mâinile lui Ian mi-a prins faţa, în timp ce cealaltă m-a cuprins de partea de jos a spatelui, ţinându-mă atât de aproape încât îmi venea greu să las aerul să intre în pieptul meu apăsat. Gâfâiam, dar şi el la fel. Respiraţia lui era amestecată cu a mea. Am simţit cum spatele îmi era apăsat de peretele de piatră. El se folosea de perete ca să mă ţină şi mai aproape îmbrăţişându-mă strâns. Eram doar noi doi, atât de apropiaţi, încât cu greu puteam fi consideraţi a fi doi.

Doar noi.

Nimeni altcineva.

Singuri.

Ian a simţit când am renunţat. Trebuie să se fi aşteptat la asta — nefiind pe de-a-ntregul condus de propriul trup, aşa după cum îmi imaginasem. S-a îndreptat de spate de îndată ce braţele mele au devenit inerte, dar a continuat să-şi ţină faţa lângă a mea, vârful nasului lui atingându-l pe al meu.

Mi-am lăsat braţele în jos şi el a respirat adânc. Încetişor, el şi-a pus mâinile pe umerii mei.

— Explică-mi, a spus el.

— Ea nu e aici, am şoptit, încă respirând gâfâit. N-o pot găsi. Nici măcar acum.

— Melanie?

— N-o aud! Ian, cum pot să mă întorc la Jamie? El o să-şi dea seama că mint. Cum pot să-i spun că i-am pierdut sora *acum?* Ian, el e bolnav! Nu pot să-i spun aşa ceva! L-ar supăra, ar face să fie şi mai dificil pentru el să se vindece. Eu…

Degetele lui Ian îmi apăsau buzele.

— Şşt, şşt. Bine. Hai să ne gândim. Când ai auzit-o ultima dată?

— O, Ian! A fost imediat după ce am văzut… în spital. Şi ea a încercat să-i apere… şi eu am ţipat la ea… Şi eu… eu am obligat-o să plece! Şi de atunci n-am mai auzit-o. N-o pot găsi!

— Şşt, a spus el iar. Calm. Bine. Acum, ce vrei cu adevărat? Ştiu că nu vrei să-l superi pe Jamie, dar el oricum va fi bine, indiferent de situaţie. Deci, ia în

consideraţie dacă ar fi mai bine numai în ceea ce te priveşte, dacă…

— Nu! Nu pot s-o şterg pe Melanie! Nu pot. Ar fi un lucru greşit! Asta m-ar face şi pe mine un monstru!

— Bine, bine! Şşt! Deci trebui să o găsim?

Am încuviinţat din cap deznădăjduită.

A mai tras o dată adânc aer în piept.

— Atunci, tu ai nevoie să… cu adevărat să fii copleşită, nu-i aşa?

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Totuşi m-am temut că înţelegeam prea bine.

Să-l sărut pe Ian era un lucru — poate chiar un lucru plăcut, dacă n-aş fi fost atât de îngrijorată — dar ceva mai… elaborat… oare puteam? Mel ar fi putut să fie furioasă dacă îi foloseam trupul în acest fel. Oare asta trebuia să fac ca să o găsesc? Dar cum rămânea cu Ian? Era atât de îngrozitor de nedrept faţă de el.

— Mă întorc imediat, a promis Ian. Stai *aici.*

M-a împins din nou spre perete, ca să-şi întărească spusele, şi apoi a dispărut în coridor.

Era dificil să mă supun. Am vrut să îl urmez, să văd ce face şi unde se duce. Trebuia să discutăm în legătură cu asta; trebuia să mă gândesc. Dar nu aveam timp, Jamie mă aştepta, cu întrebări la care nu puteam răspunde cu minciuni. Nu, el nu mă aştepta pe mine; el o aştepta pe Melanie. Cum am putut să fac aşa ceva? Ce ar fi fost dacă ea ar fi fost plecată de-adevăratelea.

Mel, Mel, Mel. Întoarce-te! Melanie, Jamie are nevoie de tine. Nu eu — el are nevoie de tine. *E bolnav, Mel. Mel mă auzi? Jamie e bolnav!*

Vorbeam singură. Nimeni nu mă auzea.

Mâinile au început să-mi tremure de teamă şi de îngrijorare. N-aş mai fi putut aştepta mult timp. Simţeam că nu-mi pot ţine mult neliniştea.

În cele din urmă am auzit paşi. Şi voci. Ian nu era singur. M-a cuprins confuzia.

— Gândeşte-te la asta doar ca la… un experiment, spunea Ian.

— Eşti nebun? a întrebat Jared. E cumva o glumă proastă?

Stomacul mi s-a făcut ghem.

Copleşită. *Asta* voise el să spună.

Sângele mi s-a urcat în obraji, care ardeau la fel ca obrajii lui Jamie, cuprinşi de febră. Ce-mi făcea Ian? Am vrut să fug, să mă ascund undeva, într-un loc mai bun decât în ultimul loc în care mă ascunsesem, undeva unde să nu pot fi găsită în veci, indiferent de câte lanterne ar fi folosit. Dar îmi tremurau picioarele şi n-am putut să mă mişc.

L-am văzut pe Ian şi Jared în încăperea unde tunetele comunicau. Faţa lui Ian n-avea nicio expresie; ţinea o mână pe umărul lui Jared şi îl ghida, aproape împingându-l înainte. Jared se uita la Ian, furios şi plin de îndoială.

— Pe aici, l-a încurajat Ian, împingându-l pe Jared către mine.

M-am lipit şi mai tare de stâncă.

Jared m-a zărit, mi-a văzut expresia îngrijorată şi s-a oprit.

— Wanda? Despre ce e vorba?

I-am aruncat lui Ian o privire arzătoare de reproş şi apoi am încercat să-l privesc pe Jared în ochi.

N-am putut să o fac. În locul ochilor, m-am uitat la picioarele lui.

— Am pierdut-o pe Melanie, am şoptit.

— Ai *pierdut-o!*

Nefericită, am dat din cap afirmativ.

Vocea lui era dură şi furioasă.

— Cum?

— Nu sunt sigură. Am făcut-o să tacă… dar ca întotdeauna se întoarce… întotdeauna până când… n-o mai aud acum… şi Jamie…

— A plecat?

Vocea lui era străbătută de o durere surdă.

— Nu ştiu. N-o pot găsi.

Respiraţie adâncă.

— De ce crede Ian că trebuie să te sărut?

— Nu să mă săruţi pe *mine,* am spus, cu o voce atât de slabă încât de-abia mă auzeam eu însămi. Să o săruţi pe ea. Nimic n-o supăra mai tare decât atunci când ne sărutai… înainte. Nimic nu o scotea la suprafaţă ca aceasta. Poate… Nu. Nu trebuie. Am să încerc să o găsesc singură.

Ochii mei erau încă îndreptaţi spre picioarele lui, aşa că l-am văzut păşind către mine.

— Tu crezi că dacă o sărut…

N-am putut nici măcar să dau din cap. Am încercat să înghit.

Mâini cunoscute mi-au mângâiat gâtul până la umeri. Inima îmi bubuia aşa de tare încât mă întrebam dacă el putea să o audă.

Eram atât de stânjenită, să-l oblig să mă atingă în felul acesta. Ce-ar fi fost dacă el se gândea că era o păcăleală — ideea mea, nu a lui Ian?

Mă întrebam dacă Ian încă mai era acolo, privind. Cât de tare l-ar răni asta?

O mână a continuat, după cum ştiam că o va face, în jos, pe braţul meu, în jos, până la încheietura mâinii, lăsând o dâră de foc în urma ei. Cealaltă, ca o cupă, sub bărbia mea, după cum ştiam că trebuia, mi-a ridicat faţa.

Şi-a apăsat obrazul pe al meu, pielea arzând acolo unde ne atingeam şi mi-a şoptit în ureche:

— Melanie! Ştiu că eşti acolo. Întoarce-te la mine!

Obrazul său a alunecat uşor înapoi, iar bărbia s-a înclinat pe o parte, astfel încât gura lui a acoperit-o pe a mea.

A *încercat* să mă sărute uşor. Sunt sigură că a încercat. Dar intenţiile lui s-au transformat în fum, exact ca mai înainte.

Peste tot ardea, fiindcă *el* era peste tot. Mâinile lui îmi urmau contururile pielii, împurpurând-o. Buzele lui gustau fiecare centimetru din faţa mea. Spatele îmi era zdrobit de peretele de piatră, dar nu simţeam nicio durere. Nu puteam simţi nimic în afară de dogoarea atingerii lui.

Mâinile mele erau încurcate în părul lui, trăgându-l spre mine ca şi când am fi putut fi şi mai aproape. Picioarele mi s-au înfăşurat în jurul taliei lui, peretele fiindu-mi pârghia necesară. Limba lui se răsucea cu a mea şi nu era nicio părticică din mintea mea care să nu fi fost invadată de o dorinţă nebună.

Şi-a eliberat gura şi şi-a apăsat buzele din nou, pe urechea mea.

— Melanie Stryder! A răsunat puternic în urechea mea, un mârâit care a fost aproape un strigăt. Tu *nu* ai să mă părăseşti. Nu mă iubeşti? Dovedeşte-o! *Dovedeşte-o!* Fir-ar să fie, Mel! Treci înapoi aici!

Din nou, buzele lui le-au atacat pe ale mele.

Ahhh, a mormăit ea slab în mintea mea.

Nu mă puteam gândi să o salut. Eram copleşită.

Focul îşi ardea calea spre ea, înapoi spre colţişorul unde ea se prăbuşise, aproape lipsită de viaţă.

Mâinile mi s-au strâns pumn pe materialul tricoului lui Jared, trăgând de el în sus. Asta era ideea lor; eu nu le-am spus ce să facă. Mâinile lui ardeau pe pielea de pe spatele meu.

Jared? a şoptit ea. A încercat să se orienteze, dar mintea pe care o împărţeam era atât de dezorientată.

Îi simţeam muşchii abdomenului sub palmele mele, mâinile mele fiind strivite între noi.

Ce? Unde… Melanie se lupta.

M-am îndepărtat de gura lui ca să respir şi buzele lui au coborât arzânde pe gâtul meu. Mi-am îngropat faţa în părul lui, inhalând mirosul.

Jared! Jared! NU!

Am lăsat-o să zboare prin braţele mele, ştiind că asta era ceea ce-şi dorea, deşi cu greu puteam să-i dau acum atenţie. Palmele de pe stomacul lui au devenit dure, furioase. Degetele s-au strâns ca nişte gheare pe pielea lui şi apoi l-au îmbrâncit cât de tare au putut.

— NU! a ţipat ea prin intermediul buzelor mele.

Jared i-a prins mâinile, şi apoi m-a sprijinit pe mine de perete, înainte să cad. M-am încovoiat, trupul meu fiind încurcat de indicaţiile contradictorii pe care le primea.

— Mel? Mel!

— Ce *faci?*

El a mârâit uşurat.

— Ştiam că poţi s-o faci! Ah, Mel!

A sărutat-o iar, a sărutat buzele pe care acum ea le controla şi am putut simţi amândouă gustul lacrimilor care îi curgeau lui pe faţă. Ea l-a muşcat.

Jared a sărit înapoi şi a alunecat la podea, aterizând într-o movilă moale.

A început să râdă.

— Aşa te vreau. O mai ai acolo, Wanda?

— Da, am gemut.

Ce naiba, Wanda? a strigat ea la mine.

Unde ai fost? Ai măcar idee prin ce a trebuit să trec ca să te găsesc?

Mda, văd că ai suferit foarte, tare.

O, voi suferi, i-am promis eu. Deja simţeam că urmează. Exact ca mai înainte…

Se orienta printre gândurile mele, pe cât de repede putea.

Jamie? Jamie.?

Asta e ceea ce am tot încercat să-ţi spun. El are nevoie de tine.

Şi atunci de ce nu suntem cu el?

Probabil pentru că este puţintel cam mic să vadă asemenea lucruri.

Am mai căutat puţin.

Uau, şi Ian. Mă bucur că am lipsit de la partea asta.

Eram atât de îngrijorată… Nu ştiam ce să fac…

Ei bine, hai să mergem.

— Mel? a întrebat Jared.

— Ea e aici. E furioasă. Vrea să-l vadă pe Jamie.

Jared şi-a pus braţul în jurul meu şi m-a ajutat să mă ridic.

— Poţi să fii cât de furioasă doreşti, Mel. Doar stai pe aici.

Cât timp am lipsit?

Cu totul, trei zile.

Vocea ei a devenit deodată mai mică.

Unde am fost?

Nu ştii?

Nu pot să-mi amintesc… nimic.

Noi am tremurat.

— Eşti bine? a întrebat Jared.

— Aşa ceva. Mai înainte a fost ea, vorbind cu mine — vorbind cu glas tare?

— Da.

— Ea poate… tu poţi să o laşi să facă asta acum?

Am oftat. Eram deja epuizată.

— Pot să încerc. Am închis ochii.

Poţi să treci de mine? am întrebat-o. *Poţi să vorbeşti cu el?*

Eu… Cum? Unde?

Am încercat să mă micşorez în mintea mea.

— Hai, am murmurat. Aici.

Melanie s-a luptat, dar nu era nicio cale de ieşire.

Buzele lui Jared s-au lipit dur de ale mele. Ochii mei s-au deschis brusc din cauza şocului. Şi ochii lui, cu

străluciri aurii, erau de asemenea larg deschişi, nu mai departe de un centimetru de ai mei.

Ea ne-a despărţit brusc capetele.

— *Terminaţi!* N-o atinge!

El a zâmbit, cutele din jurul ochilor devenind vizibile.

— Bună, iubire.

Asta nu e amuzant.

Am încercat să respir din nou.

— Ea nu râde.

Şi-a lăsat braţul în jurul meu. În jurul nostru. Am păşit în joncţiunea tunelelor şi nu era nimeni acolo. Nici urmă de Ian.

— Te avertizez, Mel, a spus Jared, încă zâmbind larg. Sâcâitor. Ai face mai bine să rămâi unde eşti. Nu pot să garantez în legătură cu ce voi face, sau nu voi face, ca să te readuc.

Stomacul mi se strânse ghem.

Spune-i că-l strâng de gât dacă te mai atinge iar în felul acesta.

Dar şi ameninţarea ei era o glumă.

— Te ameninţă cu moartea chiar acum, i-am spus. Dar cred că e hazlie.

El a râs, buimac de uşurare.

— Eşti atât de serioasă tot timpul, Wanda.

— Glumele tale nu sunt amuzante, am murmurat. Nu pentru mine. Jared a râs din nou.

Ah, a spus Melanie. *Chiar suferi.*

Am să încerc să nu-l las pe Jamie să vadă.

Mulţumesc că m-ai adus înapoi.

Nu te voi şterge, Melanie. Îmi pare rău că nu pot să-ţi ofer mai mult decât atât.

Mulţumesc.

— Ce spune?

— Noi tocmai… ne împăcăm.

— De ce n-a putut să vorbească mai înainte, când tu încercai să-i permiţi asta?

— Nu ştiu, Jared. Chiar nu prea este spaţiu pentru amândouă. Se pare că nu prea pot să mă dau din calea ei cu totul. Este ca… nu ca şi când ţi-ai ţine respiraţia. Ca şi când ai încerc să-ţi opreşti bătăile inimii. Nu pot să mă fac să nu mai exist. Nu ştiu cum.

El n-a răspuns, iar pieptul meu pulsa de durere. Cât de plin de bucurie ar fi dacă aş putea să-mi imaginez cum să mă şterg pe mine însămi!

Melanie a vrut să… să nu mă contrazică, ci să mă facă să mă simt mai bine; se străduia să găsească cuvinte care să-mi aline durerea. N-a putut să le găsească pe cele potrivite.

Dar Ian va fi devastat. Şi Jamie. Lui Jeb îi va fi dor de tine. Ai atât de mulţi prieteni aici!

Mulţumesc.

Eram bucuroasă că ca era din nou în spaţiul nostru. Trebuia să mă gândesc la altceva înainte să încep să plâng. Acum nu era timp pentru a-mi plânge de milă. Erau lucruri mult mai importante decât inima mea frântă.

CAPITOLUL 43:
Frenetică

MI-AM ÎNCHIPUIT CĂ PRIVITĂ DE DINAFARĂ arătam la fel de imobilă ca o statuie. Braţele îmi erau încrucişate în faţă, chipul meu nu oglindea nicio expresie, iar respiraţia îmi era prea imperceptibilă ca să-mi poată mişca pieptul.

Pe dinăuntru mă roteam descompunându-mă, ca şi cum atomii mei îşi inversau polaritatea respingându-se unul pe celălalt.

Aducând-o pe Melanie înapoi, nu-l salvasem pe el. Tot ce puteam să fac nu era de ajuns.

Culoarul din afara încăperii noastre era aglomerat. Jared, Kyle şi Ian se întorseseră din raidul lor disperat, cu mâinile goale. Un automat de gheaţă — asta era ceea ce ei au adus, după ce şi-au riscat viaţa timp de trei zile. Trudy făcea comprese şi le punea pe fruntea lui Jamie, pe ceafă şi pe piept.

Chiar dacă gheaţa a scăzut febra, care scăpase de sub control, cât dura până se topea totul? O oră? Mai mult? Mai puţin? Cât mai avea până ce urma să moară din nou?

Eu ar fi trebuit să pun gheaţa pe el, dar nu mă puteam mişca. Dacă m-aş fi mişcat, m-aş fi dezintegrat în bucăţi microscopice.

— Nimic? a murmurat Doc. Ai verificat…

— În fiecare loc la care ne-am putut gândi, l-a întrerupt Kyle. Nu e ca în cazul analgezicelor şi al drogurilor — mulţi oameni au motive întemeiate ca să le ascundă. Antibioticele era mereu păstrate la vedere. S-au dus, Doc.

Jared pur şi simplu se holba în jos la copilul cu faţa roşie de pe pat, fără să vorbească.

Ian stătea lângă mine.

— Nu te uita aşa, a şoptit el. O să treacă peste asta. Este puternic.

Nu am putut răspunde. De fapt, nu puteam nici măcar să ascult cuvintele.

Doc a îngenuncheat lângă Trudy şi a tras bărbia lui Jamie în jos. Cu un castron, a adunat puţină apă rece din ladă şi a lăsat-o să alunece în gura lui Jamie. Cu toţii am auzit sunetul adânc şi dureros când Jamie a înghiţit. Dar ochii săi nu s-au deschis.

Mă simţeam ca şi când n-aş mai fi putut să mă mişc vreodată, ca şi cum aveam să mă preschimb într-o parte a peretelui de piatră. Voiam să fiu de stâncă.

Dacă vor săpa o gaură pentru Jamie, în deşertul pustiu, vor trebui să mă pună şi pe mine în ea.

Nu e prea bine, a mârâit Melanie.

Eu disperam, însă ea era plină de furie.

Au încercat.

Să încerci, nu te ajută cu nimic. Jamie nu *o să moară. Ei trebuie să plece din nou.*

Pentru ce să plece? Chiar dacă ar găsi antibioticele voastre vechi, ce şanse sunt ca ele să mai fie de folos? Oricum nu ajutau decât pe jumătate. Inferioare. Nu are nevoie de medicamentele voastre. Are nevoie de mai mult de atât. Ceva care funcţionează cu adevărat…

Respiraţia mi s-a accelerat, adâncindu-se pe măsură ce am înţeles.

Are nevoie de ale mele, mi-am dat seama.

Mel şi cu mine eram amândouă pline de înfiorare faţă de caracterul vădit al acestei idei. Simplitatea ei.

Buzele mele ca de piatră s-au crăpat.

— Jamie are nevoie de medicamente adevărate. Cele pe care le au sufletele. Trebuie să îi aducem medicamente din acelea.

Doc s-a încruntat la mine.

— Nici măcar nu ştim cum reacţionează alea, cum funcţionează ele.

— Contează? O parte din furia lui Melanie s-a impregnat cu vocea mea. Ele funcţionează. Ele îl pot salva.

Jared s-a holbat la mine. Puteam simţi şi ochii lui Ian aţintiţi asupra mea, de asemenea, şi pe cei ai lui

Kyle şi ai tuturor celorlalţi din încăpere. Dar eu l-am văzut doar pe Jared.

— Nu putem face rost de ele, Wanda, a spus Jeb, tonul său fiind deja unul de înfrângere. De renunţare. Putem ajunge doar în locurile pustiite. Sunt mereu o grămadă din neamul tău într-un spital. Douăzeci şi patru de ore pe zi. Prea mulţi ochi. Nu o să-l ajutăm deloc pe Jamie dacă vom fi prinşi.

— Desigur, a spus Kyle cu o voce dură. Miriapozii vor fi doar prea fericiţi să îi vindece corpul când ne vor găsi aici. Şi să îl transforme pe el în unul dintre ei. Asta vrei?

M-am întors ca să îl privesc duşmănos pe bărbatul mare şi sarcastic. Corpul meu s-a încordat şi s-a aplecat înainte. Ian şi-a pus mâna pe umărul meu de parcă voia să mă tragă înapoi. Nu credeam că aş fi făcut vreo mişcare agresivă spre Kyle, dar poate că greşeam. Eram departe de personalitatea mea.

Când am vorbit, tonul îmi era îngheţat, fără modulaţii.

— Trebuie să existe o cale.

Jared a încuviinţat din cap.

— Poate că într-un un loc mai mic. Arma ar face prea mult zgomot, dar dacă vom fi mulţi ca să le venim de hac, am putea să folosim cuţite.

— Nu. Braţele mi s-au desfăcut; eram şocată. Nu. Nu asta am spus. Să nu omorâm…

Nimeni nici măcar nu mă asculta. Jeb se certa cu Jared.

— Nu există nicio cale, copile. Cineva ar putea să îi avertizeze pe Căutători. Chiar dacă am intra şi am ieşi, ceva tot i-ar aduce asupra noastră, în forţă. Am fi mult prea presaţi pentru a reuşi câtuşi de puţin. Ei ne-ar urmări.

— Stai puţin. Nu poţi…

Ei încă nu mă ascultau.

— Nu vreau nici eu ca băiatul să moară, dar nu putem risca vieţilor celorlalţi pentru o singură persoană, a spus Kyle. Oamenii mor aici; se întâmplă. Nu putem să o luăm razna doar ca să salvăm un singur băiat.

Voiam să îl gâtui, să îi iau aerul ca sa îi opresc cuvintele calme. Eu, nu Melanie. Eu eram cea care doream să îi fac faţa purpurie. Melanie simţea la fel, dar

puteam să-mi dau seama exact cât din violenţă îmi aparţinea mea.

— Trebuie să îl salvăm, am spus şi mai tare acum.

Jeb s-a uitat la mine.

— Iubi, nu putem să intrăm pur şi simplu acolo şi să cerem.

Chiar atunci, un alt adevăr simplu şi evident îmi veni în minte.

— Tu nu poţi. Dar eu pot.

În cameră era o tăcere mormântală.

Eram prinsă în frumuseţea planului care se forma în mintea mea. Perfecţiunea lui. Cel mai mult îmi vorbeam mie şi lui Melanie. Ea era impresionată. Asta va funcţiona. Am putea să-l salvăm pe Jamie.

— Ei nu sunt *suspicioşi.* Deloc. Chiar dacă sunt o mincinoasă îngrozitoare, ei nu mă vor suspecta niciodată de nimic. Nu vor asculta să vadă dacă mint. Bineînţeles că nu. Eu sunt una dintre ei. Vor face orice ca să mă ajute. Voi spune că m-am rănit într-o plimbare sau ceva de genul… şi apoi voi găsi o cale să fiu singură şi voi lua cât de multe voi putea să ascund. Gândiţi-vă la asta! Aş putea fura destul cât să îi vindec pe toţi de aici. Să dureze ani. Iar Jamie va fi bine! De ce nu m-am gândit înainte la asta? Poate că nu ar fi fost prea târziu chiar şi pentru Walter.

M-am uitat în sus apoi, cu ochii strălucind. Era atât de perfect!

Atât de perfect, atât de bun, atât de evident pentru mine, încât mi-a luat o veşnicie să înţeleg expresiile de pe feţele lor. Dacă Kyle nu ar fi fost atât de explicit, mi-ar fi luat mult mai mult.

Ură. Suspiciune. Frică.

Chiar şi faţa imobilă a lui Jeb nu ajungea spre a-i ascunde reacţia. Ochii săi erau plini de neîncredere.

Toate feţele spuneau „nu“.

Sunt nebuni? Ei nu-şi dau seama că asta ne-ar ajuta pe toţi?

Ei nu mă cred. Ei cred că am să le fac rău. Că am să-i facă rău lui Jamie.

— Vă rog, am şoptit. Este singura şansă să-l salvăm.

— Răbdare, nu-i aşa? a scuipat Kyle. Timpul s-a aranjat perfect, nu crezi?

Mă luptam cu dorinţa de a-l sugruma din nou.

— Doc? l-am implorat eu.

Doc n-a vrut să se uite în ochii mei.

— Chiar dacă ar exista o cale prin care să te lăsăm să ieşi, Wanda… n-aş putea să am încredere în droguri pe care nu le înţeleg. Jamie e un puşti rezistent. Sistemul lui va lupta şi va învinge.

— Vom ieşi din nou, Wanda, a murmurat Ian. Vom găsi ceva. Nu ne vom întoarce până nu vom găsi.

— Asta nu e destul. Lacrimile îmi şiroiau pe obraji. M-am uitat la singura persoană care mi-ar putea împărtăşi durerea. Jared. Tu ştii. Tu *ştii* că niciodată n-aş permite ca ceva să-i facă rău lui Jamie. Ştii că pot să fac asta. Te rog.

Privirile ni s-au întâlnit preţ de o clipă îndelungată. Apoi el a privit în jur, la fiecare chip în parte. Jeb, Doc, Kyle, Ian, Trudy. Dincolo de uşă, la publicul tăcut care avea aceeaşi expresie ca şi Kyle: Sharon, Violetta, Lucina, Reid, Geoffrey, Heath, Heidi, Andy, Aaron, Wes, Lily, Carol. Prietenii mei, amestecaţi cu duşmanii, cu toţii purtând chipul lui Kyle. El a privit la următorul şir acum, pe care eu nu puteam să-l văd. Apoi s-a uitat în jos, la Jamie. Nu se auzea nimeni respirând în încăpere.

— Nu, Wanda, a spus el încet. Nu.

Un oftat de uşurare din partea celorlalţi.

Mi-au cedat genunchii. Am căzut în faţă şi mi-am eliberat printr-o smucitură mâna din mâinile lui Ian atunci când el a încercat să mă tragă înapoi în sus. M-am târât spre Jamie şi cu cotul am împins-o pe Trudy într-o parte. Încăperea tăcută privea. Am luat compresa de pe fruntea sa şi am reumplut-o cu gheaţă topită. N-am întâlnit privirile pe care le puteam însă simţi pe pielea mea. Oricum nu puteam vedea nimic. Ochii îmi înotau în lacrimi.

— Jamie, Jamie, Jamie, am murmurat ca pe o litanie. Jamie, Jamie, Jamie.

Părea că nu puteam sa fac nimic altceva decât să suspin în timp ce îi rosteam numele şi să pipăi pachetele de gheaţă, iar şi iar, aşteptând momentul când vor trebui schimbate.

I-am auzit plecând, câte doi, câte trei. Le-am auzit vocile, cele mai multe furioase, pălind în îndepărtarea

coridoarelor. Oricum, nu puteam pricepe sensul cuvintelor.

Jamie, Jamie, Jamie…

— Jamie, Jamie, Jamie…

Ian a îngenuncheat lângă mine, atunci când încăperea a fost aproape goală.

— Ştiu că tu n-ai face-o… dar, Wanda, ei te vor omorî dacă ai să încerci, a şoptit el. După ce s-a întâmplat… în spital. Se tem că ai motive întemeiate să ne distrugi… Oricum, el va fi bine. Trebuie să ai încredere că aşa va fi.

Mi-am întors faţa de la el şi el a plecat.

— Îmi pare rău, puştiule, a murmurat Jeb în timp ce ieşea.

Jared plecase. Nu l-am auzit plecând, dar ştiam când era plecat. Asta mi s-a părut corect. El nu-l iubea pe Jamie aşa cum îl iubeam noi. O dovedise. Chiar *trebuia* să plece.

Doc a rămas privind neajutorat. Nu m-am uitat nici la el.

Lumina zilei pălea încetişor, devenind portocalie şi apoi cenuşie. Gheaţa se topise şi dispăruse. Jamie a început să frigă sub palmele mele.

— Jamie, Jamie, Jamie… Vocea mea era spartă şi aspră acum, dar nu mă puteam opri. Jamie, Jamie, Jamie…

În încăpere se întunecase. Nu mai puteam vedea faţa lui Jamie. Ne va părăsi în timpul nopţii? Văzusem oare chipul său, chipul său în viaţă, pentru ultima oară?

Numele lui era doar o şoaptă pe buzele mele acum, destul de joasă încât puteam să aud sforăitul liniştit al lui Doc.

Fără întrerupere, îi ştergeam trupul cu cârpa călduţă. Pe măsură ce apa se evapora, îl răcorea uşor. Ardea mai puţin. Am început să cred că nu va muri în noaptea asta. Dar nu voi putea să-l ţin aici pentru totdeauna. El va aluneca departe de mine. Mâine. Ziua următoare. Şi apoi voi muri şi eu. Nu voi trăi fără Jamie.

Jamie, Jamie, Jamie… a mormăit Melanie.

Jared nu ne-a crezut. Lamentaţia era a amândurora. Amândouă gândeam la unison.

Încă era linişte. Nu auzeam nimic. Nimic nu mă alarma.

Apoi, deodată, Doc a strigat. Sunetul era ciudat de înăbuşit, de parcă ar fi ţipat printr-o pernă.

La început, ochii mei nu puteau sesiza formele în întuneric. Doc se smucea într-un mod ciudat. Şi părea şi prea mare ca şi când ar fi avut prea multe braţe. Era înspăimântător. M-am aplecat peste trupul inert al lui Jamie, să-l protejez de orice se întâmpla. N-aş fi putut să fug în timp ce el zăcea neajutorat. Sub coaste, inima îmi bătea năvalnic.

Apoi, braţele biciuitoare s-au liniştit. Sforăitul lui Doc a reînceput, mai tare şi mai puternic decât înainte. A căzut brusc pe pământ şi forma s-a separat. O a doua siluetă s-a tras de după a lui şi s-a ridicat în întuneric.

— Să mergem, a şoptit Jared. Nu avem timp de pierdut.

Inima aproape că mi-a explodat.

El crede.

Am sărit în picioare, silindu-mă să-mi îndrept genunchii.

— Ce i-ai făcut lui Doc?

— Cloroform. N-o să dureze prea mult.

M-am întors repede şi am turnat apa călduţă peste Jamie, udându-i hainele şi salteaua. El nici nu s-a mişcat. Poate că asta îl va răcori până când se va trezi Doc.

— Urmează-mă.

Păşeam imediat în urma lui. Ne mişcam în tăcere, aproape atingându-ne, aproape alergând, dar nu foarte tare. Jared îmbrăţişa pereţii şi eu făceam la fel.

S-a oprit când am ajuns la lumina încăperii grădină, luminată de lună. Era pustie şi liniştită.

Îl vedeam pe Jared limpede pentru prima dată. Avea arma atârnându-i pe spate şi un cuţit în teacă, la talie. Îşi ţinea mâinile întinse înainte, având în ele un material închis la culoare. Am înţeles pe loc.

Cuvintele şoptite au ţâşnit din gura mea.

— Da, leagă-mă la ochi.

A încuviinţat şi am închis ochii în timp ce el lega materialul la ochi. Oricum i-aş fi ţinut închişi.

Nodul era strâns legat. Când a terminat, m-am rotit rapid — o dată, de două ori… Mâinile lui m-au oprit.

— E bine, a spus el şi apoi m-a înşfăcat şi mai puternic, şi m-a ridicat de pe pământ.

Am gemut surprinsă când m-a aruncat pe umăr. M-am ghemuit acolo, capul şi pieptul atârnându-mi pe spatele lui, lângă armă. Braţele lui îmi ţineau picioarele pe pieptul lui şi deja se mişca. Mă legănam în ritmul în care el alerga, faţa frecându-mi-se de cămaşa lui, la fiecare pas.

Nu simţeam încotro mergeam; n-am încercat să ghicesc sau să gândesc, sau să simt. M-am concentrat doar asupra mersului său legănat, numărând paşii. Douăzeci, douăzeci şi unu, douăzeci şi doi, douăzeci şi trei…

L-am simţit aplecându-se când cărarea mergea în jos şi apoi în sus. Am încercat să nu mă gândesc la asta.

Patru sute doisprezece, patru sute treisprezece, patru sute paisprezece… Am ştiut când am ieşit. Am mirosit aerul uscat şi curat al deşertului. Dogorea, deşi probabil că era aproape miezul nopţii.

M-a tras jos şi m-a aşezat pe picioarele mele.

— Terenul este drept. Crezi că poţi să alergi legată la ochi?

— Da.

M-a înşfăcat de cot şi am luat-o la fugă. Nu era uşor. Din când în când mă prindea ca să nu cad. Am început să mă obişnuiesc după o vreme şi mi-am menţinut echilibrul mai bine peste micile denivelări. Am alergat până când amândoi gâfâiam.

— Dacă… putem ajunge… la jeep… vom fi… în afară pericolului.

Jeepul? Am simţit o undă ciudată de nostalgie. Mel nu mai văzuse jeepul încă de la prima ramificaţie a acelei călătorii dezastruoase la Chicago, nu ştiuse că supravieţuise.

— Dacă… nu putem? am întrebat.

— Ei ne prind… şi te omoară pe tine. Ian are… dreptate în legătură cu… partea aceasta.

Am încercat să alerg mai repede. Nu ca să-mi salvez viaţa, deoarece singura pe care puteam să o salvez era a lui Jamie. M-am împiedicat din nou.

— Am să… să-ţi scot legătura de la ochi. Vei fi… mai rapidă.

— Sigur?

— Nu… privi înjur. Bine?
— Promit.
A tras de nodul de la ceafa mea. Când materialul a căzut de pe ochii mei, mi-am îndreptat privirea la pământul de sub picioarele mele.
Pe pământ era un joc de umbre şi lumini. Strălucirea lunii se reflecta în nisipul foarte fin şi de culoare deschisă. Jared şi-a lăsat braţul în jos şi a rupt-o la fugă. Mă ţineam cu uşurinţă după el acum. Alergatul pe distanţe lungi era cunoscut trupului meu. M-am lansat în felul meu de alergare preferat. Bănuiesc că puţin peste un kilometru în patru minute. N-aş fi putut menţine acelaşi ritm mereu, dar măcar puteam să încerc.
— Auzi… ceva? a întrebat el.
Am ascultat cu atenţie. Doar două perechi de picioare alergând pe nisip.
— Nu.
A mormăit în semn de aprobare.
Am bănuit că acesta era motivul pentru care furase arma. Nu ne puteau opri de la distanţă fără ea.
A mai durat mai mult de o oră. Încetinisem atunci şi el la fel. Îmi ardea gura după apă.
Niciodată nu-mi ridicasem privirile din pământ, aşa încât am tresărit când şi-a pus palmele peste ochii mei. M-am clătinat şi el ne-a tras către o alee.
— E bine acum. Drept înainte…
Şi-a lăsat mână stângă pe ochii mei şi m-a împins înainte. Am auzit paşii noştri reverberând în ceva. Deşertul nu mai era atât de plan aici.
— Urcă!
Palma sa a dispărut.
Era aproape la fel de întunecat ca şi atunci când îmi acoperise ochii. O altă peşteră. Nu una adâncă. Dacă mă întorceam, puteam vedea în afara ei. Nu m-am întors.
Din întuneric, ne-a apărut în faţă jeepul. Arăta la fel cum mi-l aminteam, acest vehicul pe care nu-l văzusem niciodată. M-am răsucit dincolo de portieră, direct pe scaun.
Jared era deja pe locul lui. S-a aplecat şi mi-a legat din nou ochii. Am stat nemişcată ca să-l ajut.
Zgomotul motorului m-a speriat. Părea prea periculos. Erau foarte mulţi oameni care nu trebuiau să

ne găsească acum.

Am mers în marşarier şi apoi am simţit cum vântul îmi adia peste faţă. În urma jeepului se auzea un zgomot caraghios, ceva ce nu se potrivea amintirilor lui Melanie.

— Mergem la Tucson, mi-a spus el. Niciodată nu am fost în vreun raid pe acolo — e prea aproape. Dar acum nu avem timp pentru altceva. Ştiu unde se găseşte un mic spital, nu prea departe în oraş.

— Nu cumva Saint Mary?

A auzit alarma din vocea mea.

— Nu. De ce?

— Ştiu pe cineva acolo.

A tăcut pentru un minut.

— Vei fi recunoscută?

— Nu. Nimeni nu-mi cunoaşte faţa. Nu avem… oameni căutaţi. Nu aşa cum aveţi voi.

— Bine.

Dar asta m-a făcut să fiu gânditoare acum, să mă gândesc la înfăţişarea mea. Înainte să dau glas îngrijorărilor mele, mi-a luat palma şi mi-a pus-o în jurul unui obiect foarte mic.

— Ţine asta aproape de tine.

— Ce este?

— Dacă ei ghicesc că tu eşti… cu noi. Dacă au de gând să… pună pe altcineva în trupul lui Mel, pui asta în gură şi muşti puternic.

— Otravă?

— Da.

M-am gândit la asta pentru o clipă. Şi apoi am râs; nu m-am putut abţine. Nervii mei era ferfeniţă din cauza îngrijorării.

— Nu e o glumă, Wanda, a spus el supărat. Dacă nu poţi să o faci, atunci trebuie să te duc înapoi.

— Nu, nu, pot. Am încercat să mă abţin. Ştiu că pot. Tocmai de asta şi râdeam.

Vocea sa era aspră.

— Nu pricep gluma.

— Nu înţelegi? Pentru milioane din neamul meu nu am fost niciodată capabilă să fac asta. Nici pentru proprii mei… copii. Mi-a fost întotdeauna prea teamă să mor acea ultimă dată. Dar pot s-o fac pentru un copil de

pe altă planetă. Am râs iar. N-are niciun sens. Nu te îngrijora totuşi. Pot să mor ca să-l protejez pe Jamie.

— Cred că tu ai să faci exact aşa.

Era linişte pentru moment şi apoi mi-am amintit cum arătam.

Jared, nu arăt potrivit. Pentru a intra într-un spital.

— Avem haine mai bune depozitate cu… vehiculele care ies mai puţin în evidenţă. Într-acolo ne îndreptăm acum. Mai durează încă vreo cinci minute.

Nu asta voiam să spun, dar era bine. Aceste haine nu vor fi niciodată potrivite. Am aşteptat să-i vorbesc şi în legătură cu restul. Aveam nevoie să mă privesc pe mine mai întâi.

Jeepul s-a oprit şi el mi-a scos legătura de la ochi.

— Nu trebuie să-ţi ţii ochii în jos, a spus el când în mod automat mi-am aplecat capul. Nu e nimic aici care să ne trădeze. Doar în cazul în care acest loc ar fi vreodată descoperit.

Nu era o peşteră. Era o alunecare de grohotiş. Câţiva dintre bolovanii mai mari fuseseră excavaţi cu grijă, lăsând spaţii întunecoase sub ei, despre care nimeni n-ar fi bănuit că găzduiau altceva în afară de pământ şi pietre mai mici.

Jeepul fusese deja pus la adăpost într-un spaţiu îngust. Eram atât de aproape de stâncă încât a trebuit să mă caţăr în spatele jeepului, ca să pot ieşi. Era ceva ciudat legat de bara de protecţie — lanţuri şi două prelate foarte murdare, zdrenţuite şi sfâşiate.

— Aici, a spus Jared şi a pornit către o spărtură umbrită, puţin mai scundă decât era el.

A înlăturat o prelată plină de praf, de culoarea pământului, şi a căutat printr-un morman ascuns în spatele prelatei. A tras afară un tricou, moale şi curat, cu etichetele încă prinse pe el. Le-a rupt şi mi-a aruncat tricoul mie, apoi a scormonit până când a găsit o pereche de pantaloni kaki. A verificat mărimea şi apoi mi i-a aruncat şi pe aceştia.

— Pune-i pe tine!

Am ezitat o clipă, în timp ce el aştepta, întrebându-se care era problema mea. M-am înroşit şi apoi m-am întors cu spatele la el. Mi-am smuls tricoul zdrenţuit, trăgându-l peste cap şi înlocuindu-l pe cât de repede

posibil au reuşit să o facă degetele mele tremurânde. L-am auzit dregându-şi vocea.

— O! Eu, ă… aduc maşina.

Paşii i s-au îndepărtat.

M-am dezbrăcat de pantalonii peticiţi şi tăiaţi şi i-am tras pe mine pe cei noi, foşnitori. Încălţările îmi erau în stare proastă, dar ele nu erau atât de evidente. În plus, nu găseşti întotdeauna pantofi confortabili. Puteam pretinde că mă ataşasem de această pereche.

Se auzi un alt motor, mai puţin zgomotos decât al jeepului. M-am întors să văd un sedan modest, deloc remarcabil, scos dintr-o umbră adâncă, de sub o stâncă mare. Jared a ieşit din maşină şi a legat prelatele jerpelite de la jeep la bara de protecţie din spatele maşinii. Apoi a condus către locul unde şedeam, şi am văzut că prelatele ştergeau urmele cauciucurilor de pe pământ şi am înţeles scopul lor.

Jared s-a aplecat peste celălalt scaun ca să deschidă portiera din dreapta. Pe scaun se găsea un rucsac. Zăcea plat, gol. Am încuviinţat din cap. Da, asta-mi trebuia.

— Să mergem.

— Stai, am spus.

M-am ghemuit ca să mă privesc în oglinda laterală.

Nu era bine. Mi-am tras părul care-mi ajungea la bărbie peste obraji, dar nu era destul. Mi-am atins obrazul şi mi-am muşcat buzele.

— Jared, nu pot să intru cu o faţă ca asta.

Am arătat către cicatricea lungă şi zgrunţuroasă de pe pielea mea.

— Poftim? a întrebat el.

— Niciun suflet n-ar avea o asemenea cicatrice. Ei ar fi tratat rana. Se vor întreba unde am fost. Vor pune întrebări.

Ochii săi s-au deschis larg şi apoi s-au îngustat.

— Poate că ar fi trebuit să te gândeşti la asta, înainte să te scot pe furiş. Dacă ne întoarcem acum, vor crede că a fost un şiretlic ca tu să poţi să înveţi calea de ieşire.

— Nu ne vom întoarce fără medicamente pentru Jamie.

Vocea mea era mai dură decât a lui.

A lui a devenit şi mai dură, pentru a se potrivi.

— Şi ce propui să facem atunci, Wanda?

— Voi avea nevoie de o piatră, am oftat. Va trebui să mă loveşti.

CAPITOLUL 44:
Vindecată

— WANDA…

— Nu avem timp. Aş face asta singură, dar nu pot găsi un unghi potrivit. Nu există altă cale.

— Nu cred că voi putea… să o fac.

— Poate pentru Jamie?

Mi-am împins obrazul nevătămat cât de tare am putut în tetiera de pe scaunul de lângă şofer şi mi-am închis ochii.

Jared ţinea piatra aspră de mărimea pumnului pe care eu o găsisem. A tot cântărit-o în mână, timp de vreo cinci minute.

— Trebuie doar să juleşti primele straturi de piele. Doar să ascunzi cicatricea, asta-i tot. Haide, Jared, trebuie să ne grăbim. Jamie…

Spune-i că eu am zis să o facă acum. Şi să o facă bine.

— Mel spune să o faci acum. Şi să te asiguri că o faci destul de tare. Să o faci din prima.

Tăcere.

— Fă-o, Jared!

A respirat profund, un geamăt. Am simţit aerul mişcându-se şi mi-am strâns ochii.

A scos un sunet pleoscăit şi o bufnitură — ăsta a fost primul lucru de care mi-am dat seama –, iar apoi şocul izbiturii şi durerea rănii deschise.

— Auu, am mormăit.

Nu voisem să scot niciun sunet. Ştiam că asta îl va face să se simtă prost. Dar erau multe lucruri involuntare în legătură cu acest corp.

Lacrimile au ţâşnit din ochii mei şi am tuşit ca să îmi ascund un hohot. Capul îmi suna, vibrând după şoc.

— Wanda? Mel? îmi pare rău!

Braţele lui ne-au înconjurat, trăgându-ne la pieptul său.

— E bine, am spus. Suntem bine. Ai acoperit-o pe toată?

Mâna sa mi-a atins bărbia, întorcându-mi capul.

— Ah, a gemut el, îngreţoşat. Ţi-am smuls jumătate din faţă. Îmi pare atât de rău!

— Nu, asta e bine. E bine. Haide să mergem.

— Sigur.

Vocea sa era încă slabă, dar m-a împins înapoi în scaunul meu, aşezându-mă cu grijă, iar apoi maşina a demarat în trombă.

Aerul îngheţat îmi lovea faţa, şocându-mă, înţepându-mi falca rănită. Uitasem cum se simţea aerul condiţionat.

Mi-am deschis ochii. Conduceam în josul unei pante line spălate de ploi, mai lină decât ar fi trebuit să fie, cu grijă modificată pentru a fi în felul acesta. Şerpuia depărtându-se de noi, răsucindu-se pe după tufişuri. Nu puteam vedea prea departe.

Am tras în jos viziera şi am deschis oglinda. În lumina slabă a lunii, faţa mea era albă şi neagră. Neagră pe toată partea dreaptă, prelingându-se pe bărbie şi pe gât şi coborând mai jos pe gulerul tricoului meu nou şi curat.

Stomacul mi s-a dat peste cap.

— Bună treabă, am şoptit.

— Cât de tare te doare?

— Nu prea tare, am minţit. Oricum, nu o să doară prea mult. Cât mai avem până în Tucson?

Chiar atunci am ajuns pe drum pavat. Amuzant cum vederea lui mi-a făcut inima să îmi bubuie. Jared s-a oprit, ţinând maşina ascunsă în tufişuri. S-a dat jos şi a scos prelatele şi lanţurile de la bara de protecţie, punându-le în portbagaj. S-a urcat înapoi şi a pornit încetişor, verificând cu atenţie să se asigure că şoseaua era pustie. Şi-a îndreptat mâna spre maneta pentru faruri.

— Aşteaptă, am şoptit. Nu puteam să vorbesc mai tare. Mă simţeam atât de expusă aici. Lasă-mă pe mine să conduc.

S-a uitat la mine.

— Nu pot să arăt ca şi cum *am mers pe jos* spre spital în felul acesta. Prea multe întrebări. Eu trebuie să conduc. Tu te ascunzi în spate şi îmi spui pe unde trebuie să merg. Este ceva sub care să te poţi ascunde?

— Bine, a spus el încetişor. A dat în marşarier şi a împins-o şi mai adânc în tufişuri. Bine. Am să mă ascund. Dar dacă ai să mergi pe undeva pe unde eu nu ţi-am spus…

Oh! Pe Melanie o durea îndoiala lui, aşa cum mă durea şi pe mine.

Vocea mea era monotonă.

— Împuşcă-mă!

Nu a răspuns. A ieşit, lăsând motorul pornit. Am alunecat pe lângă schimbătorul de viteze către scaunul său. Am auzit portbagajul izbindu-se.

Jared s-a urcat pe bancheta din spate, cu o mică păturică groasă sub braţ.

— Fă dreapta pe drum, a spus el.

Maşina era pe cutie de viteze automată, dar trecuse mult timp, iar eu nu eram prea sigură în spatele volanului. Am înaintat cu grijă, mulţumită să aflu că încă ştiam cum să conduc. Şoseaua era încă pustie. M-am băgat pe şosea, inima mea reacţionând din nou la spaţiul deschis.

— Farurile, a spus Jared.

Vocea sa venea slabă de pe banchetă.

Am căutat până ce am găsit maneta şi apoi le-am aprins. Păreau îngrozitor de luminoase.

Nu eram departe de Tucson — puteam vedea o strălucire gălbuie pe deasupra cerului. Luminile oraşului din faţă.

— Ai putea să conduci puţin mai repede.

— Sunt chiar la limită, am protestat.

A făcut o pauză de o secundă.

— Sufletele nu merg cu viteză?

Am râs. Sunetul era unul ca de copil isteric.

— Respectăm toate legile, inclusiv cele de trafic.

Luminile deveneau mai mult decât o strălucire difuză — s-au transformat în puncte individuale strălucitoare. Panouri verzi mă informau de opţiunile mele pentru ieşire.

— Ia-o pe Ina Road.

I-am urmat instrucţiunile. Îşi păstra vocea joasă, cu toate că, aflându-ne într-un spaţiu închis, puteam amândoi să ţipăm.

Era dificil să mă aflu în acest oraş necunoscut. Să văd case şi apartamente, şi magazine, şi semne care se aprind. Să ştiu că eram înconjurată, să nu fiu din oraş. Îmi imaginam cum se simţea Jared. Vocea sa era incredibil de calmă. Dar mai făcuse asta înainte, de multe ori.

Erau şi alte maşini acum pe drum. Când luminile lor mi-au inundat parbrizul, m-am cutremurat de groază.

Nu te lăsa doborâtă acum, Wanda, Trebuie să fii tare pentru Jamie. Asta nu o să meargă dacă nu poţi să o faci.

Pot. Pot să o fac.

M-am concentrat asupra lui Jamie, ţinându-mi mâinile strâns pe volan.

Jared mă direcţiona prin oraşul aproape adormit. Clădirea de Vindecare era doar un loc mic. Probabil că a fost cândva o clădire medicală — birourile doctorilor, mai degrabă decât un spital adevărat. Luminile erau aprinse la majoritatea ferestrelor, vizibile pe faţada de sticlă. Puteam vedea o femeie stând la biroul de primire. Ea nu s-a uitat la farurile mele. Am condus către cel mai întunecat colţ al parcării.

Mi-am vârât mâinile prin chinga rucsacului. Nu era nou, dar era într-o formă bună. Perfect. Mai era doar un singur lucru de făcut.

— Repede, dă-mi cuţitul.

— Wanda… ştiu că îl iubeşti pe Jamie, dar sincer, nu cred că ai putea să-l foloseşti. Nu eşti o luptătoare.

— Nu pentru ei, Jared. Îmi trebuie o rană.

A gemut.

— *Ai* deja o rană. E de-ajuns!

— Îmi trebuie una ca a lui Jamie. Nu ştiu prea multe despre Vindecare. Trebuie să văd exact ce am de făcut. Aş fi făcut asta înainte, dar nu eram sigură că aş fi putut să conduc.

— Nu. Nu din nou.

— Dă-mi-l acum. Cineva o să-şi dea seama dacă nu intru în clădire curând.

Jared s-a gândit la asta repede. Era cel mai bun, după cum spusese Jeb, deoarece putea să vadă ce trebuia făcut şi o făcea repede. Am auzit sunetul de oţel al cuţitului ieşind din teacă.

— Fii foarte atentă. Nu prea adânc.

— Vrei să o faci tu?

A inspirat ascuţit.

— Nu.

— Bine.

Am luat cuţitul urât. Avea un mâner greoi şi era foarte ascuţit; avea un vârf conic la capăt.

Nu mi-am dat răgaz să mă gândesc. Nu voiam să-mi dau o şansă să fiu laşă. Braţul, nu piciorul pentru asta am făcut o pauză să mă gândesc. Genunchii mei erau plini de cicatrici. Nu voiam să le ascund şi pe acelea.

Mi-am întins braţul stâng; mâna îmi tremura. Am lipit-o de portieră iar apoi mi-am răsucit capul ca să pot muşca de tetiera maşinii. Ţineam mânerul cuţitului aiurea, dar strâns, în mâna mea dreaptă. Am apăsat vârful pe pielea antebraţului, ca să nu ratez. Apoi mi-am închis ochii.

Jared respira prea tare. Ori voi fi rapidă, ori mă va opri.

Pur şi simplu pretinde că e o lopată care intră în pământ, mi-am spus.

Am apăsat cuţitul în braţ.

Tetiera mi-a camuflat ţipătul, dar încă era prea tare. Cuţitul mi-a căzut din mână — smucindu-se dezgustător din muşchi — iar apoi a căzut pe jos.

— Wanda! a exclamat Jared enervat.

Încă nu puteam să răspund. Am încercat să înăbuş celelalte ţipete pe care le simţeam că vin. Am avut dreptate să nu fac asta înainte să conduc.

— Lasă-mă să văd!

— Stai acolo, am gemut. Nu te mişca.

Am auzit pledul foşnind în spate, în ciuda avertismentului meu. Mi-am pus braţul stâng pe lângă corp şi am deschis portiera cu mâna dreaptă. Mâna lui Jared m-a prins de spate în timp ce eram deja pe jumătate afară din maşina. Nu era o constrângere. Era mângâiere.

— Mă voi întoarce repede.

Am tuşit şi apoi am tras un picior portierei ca să se închidă.

M-am împiedicat de pământ, luptând cu greaţa şi cu panica. Păreau să se echilibreze una cu cealaltă — una împiedicând-o pe cealaltă să preia controlul asupra corpului meu. Durerea nu era prea mare — sau mai degrabă n-o mai simţeam la fel de intensă. Intram în şoc. Prea multe tipuri de durere, prea apropiate şi împreună. Un lichid fierbinte îmi curgea pe degete şi picura pe pavaj. Mă întrebam dacă mai puteam să-mi mişc degetele. Mi-era frică să încerc.

Femeia din spatele biroului de la recepţie — de vârstă mijlocie, cu pielea ciocolatie şi câteva fire argintii în părul ei negru a sărit în picioare când m-am târât prin uşile automatice.

— O, nu! O, vai! A înşfăcat un microfon şi următoarele ei cuvinte au reverberat din tavan, amplificate. Vindecătoare Knits! Am nevoie de tine la recepţie! Este o urgenţă.

— Nu. Am încercat să vorbesc pe un ton calm, dar… în loc de tonul calm, mi-a ieşit unul ezitant. Sunt bine. Doar un accident.

Ea a pus microfonul jos şi a venit în grabă, unde stăteam legănându-mă. Şi-a pus braţul pe talia mea.

— O, scumpo, ce-ai păţit?

— Atât de neatentă, am murmurat. Mă căţăram prin munţi… am căzut pe stânci. Eu… strângeam după cină. Aveam un cuţit în mână…

Ezitările mele i se păreau a fi parte din şoc. Nu mă privea suspicioasă — sau cu umor, aşa cum o făcea Ian uneori, când minţeam. Era doar îngrijorată.

— Săraca de tine! Cum te numeşti?

— Glass Spires[16], i-am spus eu, folosind mai degrabă numele generic al unui membru al turmei din vremurile mele cu Urşii.

— Bine, Glass Spires. Iată că vine Vindecătoarea. Te vei simţi bine într-o clipă.

Nu m-am mai simţit deloc panicată. Amabila femeie m-a bătut pe spate. Atât de uşor, atât de grijulie. Nu mi-ar fi făcut niciodată rău.

Vindecătoarea era o femeie tânără. Părul, pielea şi ochii erau toate de aceeaşi nuanţă de cafeniu-deschis. O făceau să pară neobişnuită — monocromatică. Purta

echipament de protecţie care nu făcea decât să sporească această impresie.

— Uau, a spus ea. Sunt Vindecătoarea Knits Fire[17]. Te voi repara imediat. Ce s-a întâmplat?

Mi-am spus din nou povestea, în timp ce cele două femei mă conduceau pe un coridor şi apoi prin prima uşă din cale. M-au întins pe un pat acoperit cu un câmp de hârtie de unică întrebuinţare.

Încăperea era cunoscută. Mai fusesem într-un loc ca acesta doar o singură dată, dar copilăria lui Melanie era plină de asemenea amintiri. Şirul mic de dulăpioare duble, chiuveta unde Vindecătoarea îşi spăla mâinile, pereţii curaţi de un alb strălucitor…

— Să începem cu începutul, a spus Knits Fire pe un ton vesel. A deschis uşa unui dulap. Am încercat să-mi concentrez privirile ştiind că asta era important. Dulapul era plin de şiruri întregi de grămezi de cilindri albi. A luat unul, fără să se uite; ştia ce dorea. Micul container avea o etichetă, dar n-am putut s-o citesc.

— Puţin „fără durere“ ar trebui să ajute, nu crezi?

Am văzut din nou eticheta, când deşuruba capacul. Două cuvinte scurte. *Fără-Durere?* Asta spusese?

— Deschide gura, Glass Spires.

M-am supus. Ea a luat un pătrat mic subţire — arăta ca un şerveţel de hârtie — şi l-a pus pe limba mea. S-a dizolvat instantaneu. Nu avea nicio aromă. Am înghiţit în mod automat.

— Mai bine? m-a întrebat Vindecătoarea.

Şi era. Deja. Capul îmi era limpede — puteam să mă concentrez fără dificultate. Durerea se topise odată cu pătrăţelul minuscul. Dispăruse. Am clipit şocată.

— Da.

— Ştiu că te simţi bine acum, dar te rog nu mişca. Rănile nu-ţi sunt încă vindecate.

— Desigur.

— Cerulean[18], ai putea să ne aduci nişte apă? Pare a avea gura uscată.

— Imediat, Vindecătoare Knits.

Femeia mai în vârstă a ieşit din încăpere. Vindecătoarea s-a întors spre dulăpioarele ei, de data aceasta deschizând un altul. Şi acesta era plin cu tuburi albe.

— Poftim.

A tras unul din vârful grămezii şi apoi a luat altul din partea cealaltă.

Aproape ca şi cum încerca să mă ajute să-mi îndeplinesc misiunea? Ea făcea o listă a numelor pe măsură ce se întindea după ele.

— Curat — interior şi exterior… Vindecă… Închide… Şi unde este… ah, Neted. Nu vrem o cicatrice pe faţa asta drăguţă, nu-i aşa?

— Ah… nu.

— Nu te îngrijora. Vei fi perfectă din nou.

— Mulţumesc.

— Cu multă plăcere.

S-a aplecat spre mine cu un alt cilindru alb. Capacul acestuia a ieşit cu un mic pocnet şi dedesubt era un pulverizator al unui spray aerosol. Întâi a pulverizat pe braţul meu, acoperind rana cu o ceaţă limpede fără miros.

— Vindecarea trebuie să fie o profesie aducătoare de satisfacţii. Vocea mea a sunat cum trebuia. Interesată, dar nu prea mult. N-am mai fost într-o clădire de Vindecare de la inserţie.

— Da, îmi place.

A început să-mi pulverizeze pe faţă.

— Ce faci acum?

A zâmbit. Bănuiam că nu eram primul suflet curios.

— Acesta este Curăţă. Acesta se va asigura că nimic străin nu va stagna în rană. Ucide orice microbi care ar putea să-ţi infecteze plaga.

— Curăţă, mi-am repetat eu.

— Şi Curăţă intern, doar în cazul în care ceva s-a strecurat în sistemul tău. Inhalează asta, te rog.

Avea în mână un tub alb diferit, un flacon mai îngust, cu o pompiţă în loc de o duză pentru aerosol. A suflat un norişor de ceaţă în aerul de deasupra feţei mele. Am inspirat. Ceaţa avea gust de mentă.

— Şi acesta este Vindecă, a continuat Knits Fire, răsucind capacul următorului recipient, dezvăluind un gât mic pentru turnat. Susţine ţesuturile să se refacă, să crească aşa cum ar trebui.

A strecurat puţintel din lichidul limpede în tăietura largă de pe braţul meu şi apoi a împins marginile rănii

împreună. Simţeam atingerea ei, dar nu mă durea.

— Voi închide aceasta înainte de a continua. Ea a deschis un alt flacon, de data aceasta un tub pliabil şi apoi a stors o porţiune de gel gros, transparent, pe degetul ei. E ca şi cleiul, mi-a spus ea. Lipeşte totul şi îi permite lui Vindecă să îşi facă treaba. L-a întins pe braţul meu dintr-o singură mişcare rapidă. E în regulă, poţi să te mişti acum. Braţul tău e bine.

Am ridicat braţul ca să privesc. Sub gelul strălucitor, o dungă roz-pal era vizibilă. Sângele era încă umed pe braţul meu, dar nu mai curgea. În timp ce priveam, vindecătoarea mi-a curăţat pielea printr-o mişcare rapidă cu un şervet umed.

— Întoarce-ţi faţa în partea aceasta, te rog. Hmm, cred că te-ai lovit de pietre rău de tot. Ce mizerie.

— Da, a fost o căzătură urâtă.

— Ei, slavă Domnului că ai putut să conduci până aici.

Picura uşurel Vindecă pe obrazul meu, împrăştiindu-l cu vârful degetelor ei.

— Ah, îmi place să-l văd cum lucrează. Arată deja mult mai bine. Bine… În jurul marginilor. A zâmbit pentru sine. Poate încă un strat. Vreau ca aceasta să dispară. A mai lucrat încă un minut. Foarte frumos.

— Poftim nişte apă, a spus femeie mai în vârstă în timp ce intra pe uşă.

— Mulţumesc, Cerulean.

— Să-mi spui dacă mai ai nevoie de ceva. Sunt în faţă.

— Mulţumesc.

Cerulean a plecat. Mă întrebam dacă era de pe planeta Floare. Florile albastre erau rare — cineva ar putea să-şi ia numele de acolo.

— Poţi să te aşezi acum. Cum te simţi?

M-am ridicat.

— Perfect.

Era adevărat. Nu mă mai simţisem de multă vreme sănătoasă. Schimbarea bruscă de la durere la uşurare făcea senzaţia şi mai puternică.

— Exact cum ar trebui să fie. În regulă, hai să pudrăm cu puţin Neted.

A răsucit capacul ultimului cilindru şi a scuturat o pudră iridiscentă în palma ei. A bătut-o uşurel pe

obrazul meu şi apoi a bătut încă o mână de pudră pe braţul meu.

— Vei avea întotdeauna o mică dungă pe braţ, a spus ea ca scuză. Ca şi pe gât. O rană adâncă… A ridicat din umeri. Distrată, a dat deoparte părul de pe gâtul meu şi mi-a examinat cicatricea. Drăguţ lucrată. Cine a fost Vindecătorul tău?

— Aăă… Faces Sunward, a spus eu, alegând numele dintre cele ale foştilor mei studenţi. Eram în… Eureka, Montana. Nu mi-a plăcut frigul. M-am mutat în sud.

Atât de multe minciuni. Am simţit cum mi se strânge stomacul de nelinişte.

— Am început în Maine, a spus ea, nesesizând nimic în neregulă în glasul meu. În timp ce vorbea, mi-a şters sângele de pe gât. Şi pentru mine a fost prea frig. Care-ţi este Chemarea?

— Aăă… servesc mâncare. Într-un restaurant mexican din… Phoenix. Îmi place mâncarea condimentată.

— Şi mie. Şi nu se uita ciudat la mine. Îmi ştergea obrazul acum. Foarte drăguţ. Nu mai ai nicio grijă. Faţa ta arată grozav.

— Mulţumesc, Vindecătoareo.

— Desigur. Vrei nişte apă?

— Da, te rog.

M-am abţinut să beau paharul pe nerăsuflate. Însă nu am putut să mă opresc din a bea. Apa era prea bună.

— Mai vrei?

— Eu… da, ar fi grozav. Mulţumesc.

— Mă voi întoarce imediat.

În secunda în care a ieşit pe uşă, am sărit de pe pat. Hârtia a foşnit, făcându-mă să îngheţ. Vindecătoarea nu s-a întors. Aveam la dispoziţie doar câteva secunde. Lui Cerulean îi luase câteva minute să aducă apa. Poate că şi Vindecătoarei îi va lua la fel. Poate că apa asta bună şi rece se găsea departe de încăperea asta. Poate.

Am dat jos rucsacul de pe umeri şi am deschis fermoarele. Am început cu dulăpiorul al doilea. Acolo era grămada de Vindecă. Am luat întreaga grămadă şi am lăsat-o să zdrăngăne pe fundul rucsacului.

Ce voi spune dacă mă va prinde? Ce minciună aş fi putut să inventez?

Apoi am luat cele două tuburi de Curăţă, din primul dulăpior. În spatele acestora mai era o grămadă de cilindri, aşa că am luat şi din acelea vreo jumătate. Apoi Fără-Durere, ambele grămezi. Eram pe punctul de a mă întoarce pentru închide, când următorul rând de cilindri mi-a atras atenţia.

Rece. Pentru febră? Nu existau instrucţiuni, doar eticheta. Am luat grămada. Nimic de aici nu ar răni un corp uman. Eram sigură de asta.

Am luat toată grămada de Închide şi două flacoane de Neted. Nu puteam să mai fac abuz de norocul meu. Am închis dulăpioarele repede şi mi-am trecut braţele prin bretelele rucsacului. M-am sprijinit de pat, scoţând un alt foşnet. Am încercat să par relaxată.

Nu se întorsese.

M-am uitat la ceas. Trecuse doar un minut. Cât de departe era apa?

Două minute.

Trei minute.

Au fost minciunile mele atât de evidente pentru ea, aşa cum erau şi pentru mine?

Transpiraţia începu să-mi apară pe frunte. Am îndepărtat-o repede. Dacă se întorcea aducând cu ea un Căutător?

M-am gândit la pastila din buzunarul meu, iar mâinile mi-au tremurat. O puteam face, totuşi. Pentru Jamie.

Apoi am auzit paşi liniştiţi, venind de pe coridor.

CAPITOLUL 45:
Reuşind

VINDECĂTOAREA KNITS FIRE ŞI CERULEAN au intrat pe uşă împreună. Vindecătoarea mi-a înmânat un pahar înalt cu apă. Nu era la fel de rece ca primul — degetele mele s-au răcit de teamă acum. Şi femeia cu pielea măslinie avea ceva pentru mine. Mi-a înmânat un dreptunghi plat cu mâner.

— M-am gândit că ai vrea să vezi, a spus Knits Fire cu un zâmbet cald.

Tensiunea m-a părăsit. Nu exista niciun fel de suspiciune sau de teamă. Doar mai multă amabilitate din partea sufletelor care îşi dedicaseră vieţile Vindecării.

Cerulean îmi dăduse o oglindă.

Am ridicat-o şi apoi am încercat să-mi înăbuş geamătul.

Faţa mea arăta aşa cum mi-o aminteam de la San Diego. Faţa pe care o acceptasem ca atare. Pielea era netedă ca piersica pe pometele meu drept. Dacă mă uitam cu mai multă atenţie, era chiar uşor mai deschisă şi de culoare mai roz decât bronzul de pe celălalt obraz.

Era faţa care îi aparţinea Rătăcitoarei, sufletului. Făcea parte de aici, aparţinea acestui loc civilizat, unde nu exista violenţă şi nici groază.

Mi-am dat seama de ce era atât de uşor să le minţi pe acest creaturi blânde. Fiindcă simţisem că e corect să vorbesc cu ele, fiindcă le-am înţeles modul de comunicare şi regulile lor. Minciunile puteau fi… poate ar trebui să fie adevărate. Ar trebui să îndeplinesc o Chemare undeva, fie predând la Universitate, fie servind mâncare într-un restaurant. O viaţă paşnică şi uşoară în care să-mi aduc contribuţia la binele general.

— Ce părere ai? a întrebat Vindecătoarea.

— Arăt perfect. Mulţumesc.

— A fost plăcerea mea să te vindec.

M-am privit din nou, văzând detalii dincolo de perfecţiune. Părul meu era în neorânduială — murdar, cu capete inegale. N-avea nicio strălucire — săpunul de casă şi nutriţia săracă erau vinovate pentru aceasta. Deşi Vindecătoarea îmi curăţase sângele de pe gât, mai aveam încă dâre de praf purpuriu.

— Cred că e timpul să declar perioada de camping încheiată. Trebuie să mă curăţ, am murmurat eu.

— Mergi des în camping?

— În ultima vreme, de câte ori am timp liber. Eu… se pare că nu pot să mă ţin departe de deşert.

— Înseamnă că eşti curajoasă. Găsesc că oraşul este cu mult mai confortabil.

— Nu curajoasă — ci doar diferită.

Îmi recunoşteam ochii în oglindă. Cenuşiu-închis în exterior, un cerc de culoarea muşchiului verde şi apoi un alt cerc de culoarea caramelei în jurul pupilei. În jurul lor, o strălucire slabă de argint, care să reflecte lumina, să o amplifice.

Jamie? a întrebat Mel, pe un ton imperativ, începând să se simtă iritată. Îmi era prea bine aici. Ea putea vedea logica celeilalte cărări, care se întindea în faţa mea, şi asta o înspăimânta.

Ştiu cine sunt, i-am spus ei.

Am clipit şi apoi m-am uitat la chipurile prietenoase din faţa mea.

— Mulţumesc, i-am spus din nou Vindecătoarei. Cred că ar fi mai bine să pornesc la drum.

— Este foarte târziu. Ai putea să dormi aici, dacă vrei.

— Nu sunt obosită. Mă simt… perfect.

Vindecătoarea a zâmbit.

— E de la Fără-Durere.

Cerulean m-a condus către zona de primire. Şi-a pus palma pe umărul meu atunci când am păşit pe uşă.

Inima mea bătea mai repede. Oare remarcase că rucsacul meu, cândva plat, era acum umflat?

— Fii mai atentă, dragă, a spus ea şi m-a bătut pe braţ.

— Voi fi. N-am să mai fac ascensiuni în întuneric.

A zâmbit şi s-a întors la biroul ei.

Mi-am păstrat pasul egal, mergând prin parcare. Voiam să alerg. Ce s-ar fi întâmplat dacă Vindecătoarea s-ar fi uitat prin dulăpioarele ei? Cât de curând şi-ar fi dat seama că erau pe jumătate goale?

Maşina era încă acolo, în zona de penumbră dintre doi stâlpi stradali de iluminat. Părea goală. Respiraţia mi s-a accelerat şi a devenit inegală. Sigur că trebuia să pară goală. Asta era toată şmecheria. Dar plămânii mei nu s-au liniştit până când nu am zărit forma vagă de sub pătura de pe bancheta din spate.

Am deschis portiera şi am pus rucsacul pe locul din dreapta — acesta s-a aşezat cu un zgomot liniştitor — apoi m-am aşezat şi am închis portiera. Nu era niciun motiv să blochez încuietoarea; am ignorat dorinţa.

— Eşti bine? a şoptit Jared de îndată ce s-a închis portiera.

Vocea lui era neliniştită şi tensionată.

— Şşt, am spus, ţinându-mi buzele pe cât de nemişcate puteam. Aşteaptă.

Am condus dincolo de intrarea luminoasă. Cerulean mi-a făcut semn cu mâna şi eu i-am răspuns la fel.

— Ţi-ai făcut prieteni?

Eram pe drumul întunecat. Nu mă mai privea nimeni. M-am lăsat brusc pe spate, în scaun. Mâinile au început să-mi tremure. Îmi puteam permite asta de vreme ce totul se terminase. Acum că reuşisem.

— Toate sufletele sunt prietene, i-am spus, folosind tonul meu normal.

— Eşti bine? a întrebat el iar.

— Sunt vindecată.

— Lasă-mă să văd.

Mi-am întins braţul, astfel încât el să poată vedea minuscula linie roz.

A şuierat surprins.

Pătura a foşnit; el s-a ridicat şi apoi a trecut prin spaţiul dintre scaune. A dat deoparte rucsacul şi apoi l-a luat în braţe, verificându-i greutatea.

S-a uitat la mine când am trecut pe lângă un stâlp de iluminat şi a exclamat surprins:

— Faţa ta!

— Şi ea e vindecată. Fireşte.

El a ridicat o mână, ţinând-o în aer, lângă gâtul meu, nesigur.

— Te doare?

— Sigur că nu. Simt de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Şi-a trecut degetele peste noua mea piele. Mă gâdila, dar era din cauza atingerii lui. Şi apoi s-a întors din nou la treabă.

— Au suspectat ceva? Crezi că o să-i cheme pe Căutători?

— Nu. Ţi-am spus că nu vor fi suspicioşi. Nici măcar nu mi-au verificat ochii. Eram rănită, aşa că m-au vindecat.

Am ridicat din umeri.

— Ce ai luat? a întrebat el, deschizând curelele rucsacului.

— Lucrurile potrivite pentru Jamie… dacă ne întoarcem la timp… Am aruncat automat o privire ceasului de la bord, deşi cifrele care arătau ora n-aveau niciun înţeles. Şi mai mult pentru viitor. Am luat doar ce am înţeles.

— Vom fi înapoi la timp, a promis el. A examinat tuburile albe. Neted?

— Nu e chiar o necesitate. Dar ştiu ce face, aşa că…

A încuviinţat din cap, căutând în continuare în rucsac. A murmurat numele pentru sine.

— Fără-Durere? Funcţionează?

Am râs.

— E uimitor. Dacă te înjunghii singur, aş putea să-ţi arăt cum. E o glumă.

— Ştiu.

Mă privea pătrunzător, cu o expresie pe care n-am înţeles-o. Ochii lui erau larg deschişi, ca şi când ceva îl surprinsese profund.

— Ce e?

Gluma mea nu fusese chiar *atât de* proastă.

— Ai reuşit.

Tonul lui era plin de uimire.

— Dar nu asta a fost ideea?

— Da, dar… Bănuiesc că n-am crezut cu adevărat că vom reuşi.

— N-ai crezut? Atunci de ce…? De ce m-ai lăsat să încerc?

A răspuns pe un ton blând, aproape o şoaptă.

— Mi-am imaginat că e mai bine să mori încercând decât să trăieşti fără puşti.

Pentru un moment, îmi simţeam gâtul sufocat de emoţii. Şi Mel era prea copleşită ca să vorbească. În clipa aceea eram toţi o familie. Cu toţii.

Mi-am dres vocea. Nu era nevoie să simt lucruri care nu duceau nicăieri.

— A fost uşor. Probabil că oricare dintre voi aţi fi putut scăpa cu bine, dacă v-aţi fi comportat firesc. Chiar s-a uitat la gâtul meu. Din reflex, l-am atins. Cicatricea ta este prea evidentă. Se vede că ţi-ai făcut-o singur, dar cu medicamentele pe care le-am luat, Doc ar putea s-o repare şi pe asta.

— Mă îndoiesc că vreunul dintre noi ar fi putut să se comporte atât de firesc.

Am încuviinţat din cap.

— Da. Pentru mine a fost uşor. Ştiu ce aşteaptă ei. Am râs în sinea mea. Sunt una dintre ei. Dacă ai avea încredere în mine, aş putea probabil să-ţi aduc orice ai vrea din lumea asta.

Am râs din nou. Eram veselă pentru că mi se luase o piatră de pe inimă. Dar era amuzant pentru mine. Oare îşi dădea seama că ce-aş face pentru el? Orice şi-ar dori pe lume.

— Chiar am încredere în tine, a şoptit el. Atâta încredere încât să pun vieţile noastre în joc.

Şi chiar *mă* creditase cu toate vieţile omeneşti. A lui, a lui Jamie şi a oricui altcuiva.

— Mulţumesc, i-am şoptit ca răspuns.

— Chiar ai făcut-o, a repetat el uimit.

— Îl vom salva.

Jamie va trăi, s-a bucurat Mel. *Mulţumesc, Wanda.*

Orice pentru ei, i-am spus eu şi apoi am oftat, pentru că era atât de adevărat.

După ce am reataşat prelatele, când am ajuns la panta alunecoasă, a trecut Jared la volan. Drumul îi era cunoscut şi el conducea mai repede decât aş fi făcut-o eu. Am coborât înainte ca el să tragă maşina, în locul acela imposibil de mic în care o ascundea sub stâncile

care alunecaseră. Am aşteptat să aud un sunet de rocă frecată pe metal, dar Jared găsise o cale să evite asta.

Şi apoi, din nou în jeep, zburând prin noapte. Jared râdea triumfător pe măsură ce traversam deşertul pustiu şi vântul îi ducea vocea mai departe.

— Unde e legătura pentru ochi? am întrebat.

— De ce?

M-am uitat la el.

— Wanda, dacă ai fi vrut să ne predai, ai avut ocazia. Nimeni nu poate să nege că tu eşti una dintre noi acum.

M-am gândit la asta.

— Cred că unii încă ar putea. I-ar face să se simtă mai bine.

— Aceşti *unii* ai tăi au nevoie să se autodepăşească.

Clătinam din cap gândindu-mă la primirea noastră.

— Nu va fi uşor să ne întoarcem. Îmi imaginez ce gândesc chiar în clipa aceasta. La ce se aşteaptă…

El n-a răspuns. Ochii i s-au îngustat.

— Jared… dacă ei… dacă ei nu ascultă… dacă ei nu aşteaptă… am început să vorbesc, mai repede, simţind o apăsare neaşteptată, încercând să-i dau toate informaţiile necesare, înainte de a fi prea târziu. Dă-i lui Jamie mai întâi Fără-Durere — aşază-i-o pe limbă. Apoi sprayul Curăţă — trebuie doar să-l inhaleze. Vei avea nevoie ca Doc să…

— Hei, hei! Tu vei fi aceea care va da instrucţiunile.

— Dar lasă-mă să-ţi spun cum…

— Nu, Wanda. N-o să meargă aşa. Împuşc pe oricine îndrăzneşte să te atingă.

— Jared…

— Nu intra în panică. Am să ţintesc jos şi apoi ai să-ţi poţi folosi chestiile astea ca să-i vindeci.

— Dacă asta e o glumă, nu e amuzantă.

— Nu e glumă, Wanda.

— Unde e legătura pentru ochi?

Şi-a strâns buzele.

Dar încă mai aveam vechea mea cămaşă zdreanţa primită de la Jeb. Asta era la fel de bună.

— Asta va face să fie ceva mai uşor ca ei să ne lase să intrăm, am spus, în timp ce o împătuream într-o

banderolă groasă. Şi asta înseamnă să ajungem la Jamie mai repede.

Mi-am legat banderola peste ochi.

Pentru un timp a fost linişte. Jeepul se legăna de-a lungul terenului neregulat. Mi-am amintit nopţile asemănătoare cu aceasta, când Melanie fusese pasagera.

— Mergem direct la peşteri. Este un loc unde jeepul va fi destul de bine ascuns pentru o zi sau două. Economisim timp.

Am din cap aprobator. Timpul era cuvântul-cheie acum.

— Aproape am ajuns, a spus el după un minut. A scos un oftat. Ne aşteaptă.

L-am auzit bâjbâind pe lângă mine, am auzit un zgomot de metal, când şi-a luat arma de pe bancheta din spate.

— Nu împuşca pe nimeni.

— Nu promit.

— Stop! a ţipat cineva.

Sunetul s-a propagat în aerul deşertului pustiu.

Jeepul a încetinit şi apoi s-a oprit.

— Noi suntem, a spus Jared. Da, da, priviţi. Vedeţi? Încă sunt eu.

Ceilalţi au ezitat.

— Priviţi — aduc jeepul în locul acoperit, bine? Am adus medicamente pentru Jamie şi ne grăbim. Nu-mi pasă ce gândiţi, dar în seara asta nu o să-mi staţi în cale.

A tras jeepul în faţă. Sunetul s-a schimbat şi a reverberat când a intrat în ascunzătoare.

— E în regulă, Wanda. Totul e bine. Hai să mergem.

Deja aveam rucsacul pe umeri. Am coborât din jeep cu grijă, neştiind unde se afla peretele. Jared m-a prins de mâinile care căutau.

— Hopa sus, a spus el şi m-a ridicat din nou pe umeri.

Nu mă mai simţeam la fel de în siguranţă ca mai înainte. El folosea doar un braţ ca să mă ţină. În celălalt trebuie să fi ţinut arma. Asta nu mi-a plăcut. Dar eram destul de îngrijorată pentru a fi recunoscătoare pentru asta, când am auzit apropiindu-se paşi care alergau.

— Jared, *idiotule!* a ţipat Kyle. Ce-ai gândit?

— Uşurel, Kyle, a spus Jeb.

— Ea e rănită? a întrebat Ian.

— Daţi-vă din drumul meu, a spus Jared cu o voce calmă. Mă grăbesc. Wanda e într-o formă perfectă, dar a insistat să fie legată la ochi. Ce face Jamie?

— Frige, a spus Jeb.

— Wanda are tot ce ne trebuie.

El se mişca mai repede acum, luând-o în jos.

— Pot să o duc eu.

Ian, desigur.

— Îi e bine acolo unde e.

— Chiar sunt bine, i-am spus lui Ian, vocea mea legănându-se odată cu mişcările lui Jared.

Din nou, în susul dealului. Jared continua să fugă în ciuda greutăţii mele. Îi auzeam pe ceilalţi alergând cu noi.

Am ştiut când am trecut prin peştera principală — şuieratul mânios al vocilor creştea în jurul nostru dând glas nemulţumirii.

— Daţi-vă din drumul meu, a răcnit Jared, acoperind vocile. Doc e cu Jamie?

Nu mi-am dat seama de răspuns. Jared ar fi putut să mă pună jos, dar era prea grăbit să se oprească fie şi pentru o secundă.

Vocile mânioase reverberau în urma noastră, sunetul micşorându-se pe măsură ce intram în tunelul mai mic. Simţeam unde eram acum, urmăream cotiturile în mintea mea, pe măsură ce alergam prin joncţiunea către cel de-al treilea coridor care ducea la zona de încăperi de dormit. Aproape că puteam să număr uşile, deşi nu vedeam cum.

Jared s-a oprit brusc şi m-a lăsat să alunec de pe umărul lui. Picioarele mele au atins podeaua. A smuls legătura de pe ochii mei.

Încăperea noastră era luminată de mai multe felinare cu lumină palidă albastră. Doc şedea într-o poziţie rigidă, ca şi când tocmai sărise în picioare. Sharon era îngenuncheată lângă el, mâna sa încă ţinând o cârpă umedă pe fruntea lui Jamie. Mi-a fost greu să-i recunosc faţa, atât de schimonosită era de furie. Maggie se lupta să se ridice în picioare pe partea cealaltă a lui Jamie.

Jamie încă zăcea nemişcat şi roşu, cu ochii închişi, pieptul i se mişca abia perceptibil în ritmul respiraţiei.

— Tu! a scuipat Sharon şi apoi s-a ridicat din poziţia ghemuită în care era.

Ca o pisică, s-a repezit la Jared, cu unghiile îndreptate spre faţa lui. Jared i-a prins mâinile şi a răsucit-o departe de el, trăgându-i braţele la spate.

Maggie se uita ca şi când era pe punctul de a i se alătura fiicei ei, dar Jeb a păşit dincolo de Sharon care se zbătea şi de Jared şi s-a oprit în faţa ei.

— Dă-i drumul! a strigat Doc.

Jared l-a ignorat.

— Wanda, vindecă-l!

Doc s-a aşezat între mine şi Jamie.

— Doc, m-am înecat eu, violenţa din încăpere răsucindu-se în jurul formei nemişcate a lui Jamie mă speria. Am nevoie de ajutorul tău, te rog, pentru Jamie.

Doc nu s-a mişcat, ochii săi fiind la Sharon şi la Jared.

— Haide, Doc, a spus Ian. Mica încăpere era prea aglomerată acum că Ian a venit să-şi pună mâna pe umărul meu. Ai de gând să laşi puştiul să moară din cauza mândriei tale?

— Nu e mândrie. Nu poţi şti ce îi vor face lui aceste substanţe străine.

— Nu i se poate întâmpla nimic mai rău, nu-i aşa?

— Doc, am spus, uită-te la faţa mea.

Doc n-a fost singurul care a reacţionat la cuvintele mele. Jeb, Ian şi chiar şi Maggie s-au uitat şi apoi s-au mai uitat o dată. Maggie a privit în lături imediat, supărată că îşi trădase interesul.

— Cum? a întrebat Doc.

— Îţi voi arăta. Te rog. Jamie nu trebuie să sufere.

Doc a ezitat, uitându-se atent la faţa mea şi apoi lăsând să-i scape un oftat.

— Ian are dreptate — nu i se poate întâmpla nimic mai rău. Dacă asta-l omoară…

A ridicat din umeri şi s-a dat înapoi.

— Nu! a ţipat Sharon.

Nimeni nu i-a dat atenţie ei.

Am îngenuncheat lângă Jamie, smulgându-mi rucsacul de pe umeri şi deschizându-l. Am cotrobăit

până când am găsit Fără-Durere. O lumină strălucitoare s-a aprins lângă mine, îndreptată spre faţa lui Jamie.

— Apă, Ian?

Am deschis prin răsucire capacul şi am tras unul dintre micuţele şerveţele pătrate. Când am tras în jos bărbia lui Jamie, pielea sa ardea sub palma mea. Am pus pătrăţelul pe limba lui şi apoi mi-am tras mâna, fără să privesc în sus. Ian a aşezat vasul cu apă. Cu grijă, am picurat destulă apă în gura lui, pentru ca medicamentul să-i alunece pe gât. Sunetul înghiţiturii lui era sec şi dureros.

Am căutat frenetic flaconul mai subţire de spray. Când l-am găsit, am scos capacul şi am pulverizat în aerul din faţa lui, cu o mişcare rapidă. Am aşteptat, privindu-i pieptul, până când a inhalat.

I-am atins faţa şi era atât de fierbinte! M-am întins după Rece, rugându-mă să fie uşor de întrebuinţat. Am deşurubat capacul şi am descoperit că tubul era plin cu mai multe pătrăţele tip şerveţel, de data aceasta de culoare albastru-deschis. Am respirat uşurată şi am pus unul pe limba lui Jamie. Am ridicat din nou vasul şi am picurat altă gură de apă, printre buzele lui strânse.

De data aceasta a înghiţit mai uşor, mai puţin forţat.

Altă mână a atins faţa lui Jamie. Am recunoscut degetele lungi şi osoase ale lui Doc.

— Doc, ai cumva un cuţit ascuţit?

— Am un bisturiu. Vrei să deschizi rana?

— Da, ca să pot să o curăţ.

— M-am gândit să încerc şi eu asta… să o curăţ, dar durerea…

— N-o să simtă nimic acum.

— Uită-te la faţa lui, s-a aplecat Ian ca să-mi şoptească.

Faţa lui Jamie nu mai era roşie. Avea o culoare naturală, sănătoasă. Transpiraţia încă îi mai strălucea pe chip, dar ştiam că era rămasă de mai înainte. Eu şi cu Doc i-am atins fruntea în acelaşi timp.

Funcţionează. Da! Exaltarea ne-a cuprins deodată pe Mel şi pe mine.

— Remarcabil! a spus dintr-o suflare Doc.

— Febra a scăzut, dar infecţia poate să mai rămână încă în piciorul lui. Ajută-mă cu această rană, Doc.

— Sharon, poţi să-mi dai… a început el distrat. Apoi s-a uitat în sus. Oh. Ah, Kyle, vrei te rog să-mi dai geanta de lângă piciorul tău?

M-am aplecat în aşa fel încât să fiu aproape de tăietura roşie şi umflată. Ian a redirecţionat lumina încât să o pot vedea clar. Doc şi cu mine, amândoi, foşneam prin genţile noastre în acelaşi timp. Doctorul a scos un bisturiu argintiu, o imagine care mi-a dat fiori de nelinişte de-a lungul şirei spinării. Am ignorat-o şi am pregătit spray-ul mai mare de Curăţă.

— N-o să simtă? a verificat Doc ezitând.

— Hei, a făcut Jamie. Ochii săi erau larg deschişi, scrutând prin încăpere până când mi-au întâlnit chipul. Hei, Wanda! Ce se întâmplă? Ce caută toţi aici?

CAPITOLUL 46:
Înconjurată

JAMIE A ÎNCEPUT SĂ SE RIDICE.

— Uşurel, puştiule. Cum te simţi?

Ian s-a mişcat ca să-i împingă umerii lui Jamie pe saltea.

— Mă simt… foarte bine. De ce e toată lumea aici? Nu-mi amintesc…

— Ai fost bolnav. Nu te mişca, ca să putem să ne terminăm treaba.

— Puteţi să-mi daţi puţină apă?

— Sigur, puştiule. Poftim.

Doc se holba la Jamie, nevenindu-i să creadă.

Eu abia puteam să vorbesc, având vocea gâtuită de bucurie.

— Este datorită Fără-Durerii, am murmurat. Se simte minunat. De ce o ţine Jared pe Sharon? i-a şoptit Jamie lui Ian.

— Se află într-o fază proastă, i-a şoptit Ian înapoi.

— Stai nemişcat, Jamie, l-a avertizat Doc. Vom… curăţa rana. Bine?

— Bine, a aprobat Jamie cu o voce subţire.

Observase bisturiul din mâinile lui Doc. S-a uitat la el îngrijorat.

— Spune-mi dacă simţi asta, a spus Doc.

— Dacă doare, am rectificat eu.

Cu îndemânare, Doc a mişcat grijuliu bisturiul prin pielea bolnavă. Amândoi i-am aruncat o privire lui Jamie. El se holba în sus la tavanul întunecat.

— Mă simt ciudat, a spus Jamie. Dar nu doare.

Doc a încuviinţat din cap pentru el însuşi şi a mişcat iarăşi bisturiul în jos, făcând o tăietură încrucişată. Sânge roşu şi un puroi galben-închis au ţâşnit din spintecătură.

Imediat ce Doc şi-a retras mâna, eu am început să dau cu spray Curăţă înainte şi înapoi pe rana deschisă. Sub efectul spray-ului, galbenul nesănătos a început să sfârâie încetişor şi să scadă. Aproape ca spuma îngroşată cu apă. Se topea. Lângă mine, Doc răsufla mai repede.

— Uită-te la *asta.*

Am dat cu spray în zonă de două ori pentru o mai bună vindecare. Deja roşul întunecat dispăruse de pe pielea lui Jamie. Tot ce a mai rămas era culoarea roşie normală a sângelui care încă se prelingea din rană.

— Bine, Vindecă, am murmurat.

Am găsit flaconul bun şi am înclinat buza de golire pe deasupra rănilor de pe pielea sa. Lichidul limpede s-a infiltrat înăuntru, acoperind carnea jupuită şi sclipind acolo. Sângerarea s-a oprit peste tot pe unde am împrăştiat cu Vindecă. Am turnat jumătate de flacon sigur de două ori mai mult decât era nevoie pe rană.

— Bine, ţine marginile apropiate pentru mine, Doc.

Doc rămăsese cu gura căscată şi privea mut de uimire. A făcut exact ce i-am cerut, folosindu-şi ambele mâini ca să prindă cele două tăieturi.

Jamie a râs.

— Mă gâdilă.

Doc a făcut ochii mari.

Am uns cu închide pe deasupra X-ului, privind cu satisfacţie profundă cum marginile se contopeau şi deveneau roz.

— Pot să văd? a întrebat Jamie.

— Lasă-l să se ridice, Ian. Aproape am terminat.

Jamie s-a ridicat singur pe coate, cu ochii lucioşi şi curioşi. Părul său transpirat şi murdar îi era lipit de cap, contrastând cu strălucirea sănătoasă a pielii sale.

— Vezi, pun praf deasupra, am spus, întinzând o mână de pulbere strălucitoare peste tăieturi şi asta face ca cicatricea să devină aproape invizibilă. ca aceasta.

I-am arătat-o pe cea de pe braţul meu.

Jamie a râs.

— Dar cicatricile nu le impresionează pe fete? De unde ai chestiile astea Wanda? Parcă ar fi magice.

— M-a luat Jared într-un raid.

— Serios? Asta-i *grozav.*

Doc a atins pudra strălucitoare care rămăsese pe mâna mea şi apoi şi-a dus degetele la nas.

— Ar fi trebuit să o vezi, a spus Jared. A fost incredibilă.

Am fost surprinsă să-i aud vocea foarte aproape în spatele meu. În mod automat, am privit în jur după Sharon şi am zărit doar flacăra părului ei părăsind încăperea. Maggie era chiar în spatele ei.

Cât de trist. cât de înspăimântător. Să fii plin de atâta ură încât nici măcar să nu te poţi bucura de vindecarea unui copil… Cum poate cineva să ajungă în halul acesta?

— Ea a intrat de-a dreptul într-un spital, s-a dus glonţ la extratereştrii de acolo şi le-a cerut să-i trateze rănile, curajoasă ca nimeni altcineva. Apoi, când ei s-au întors cu spatele, i-a furat cu ochii închişi.

Jared făcea ca totul să sune deosebit de incitant. Jamie se bucura şi el. Zâmbetul lui era uriaş.

— A ieşit de acolo cu destule medicamente ca să avem pentru o bucată bună de timp. I-a făcut până şi cu mâna insectei din spatele tejghelei, în timp ce conducea, Jared a râs.

Eu n-am putut să fac asta pentru ei, a spus Melanie, deodată întristată. *Eşti mult mai valoroasă pentru ei decât aş fi eu vreodată.*

Taci, i-am spus. Nu era timp pentru tristeţe sau gelozie. Doar pentru bucurie. *N-aş fi fost aici să îi ajut fără tine. Şi tu i-ai salvat.*

Jamie se uita la mine cu ochii mari.

— N-a fost chiar aşa de incitant. Zău, i-am spus.

Mi-a luat mâna şi eu i-am strâns-o cu inima plină de gratitudine şi iubire.

— A fost foarte uşor. La urma urmelor şi eu sunt o insectă.

— N-am vrut să… a început Jared să se scuze.

Am dat din mână ca pentru a-i alunga vorbele, zâmbind.

— Cum le-ai explicat cicatricea de pe faţă? a întrebat Doc. Nu s-au întrebat de ce tu nu te…

— A trebuit să am nişte răni proaspete, desigur. Am avut grijă să nu le dau ocazia să aibă suspiciuni. Le-am spus că tocmai căzusem cu un cuţit în mână. L-am înghiontit pe Jamie. Se putea întâmpla oricui.

Eram în al şaptelea cer. Toate păreau să strălucească pe dinăuntru — materialele, chipurile, chiar şi zidurile. Mulţimea dinăuntrul şi dinafara încăperii începuseră să murmure şi să întrebe, dar zgomotul era doar ca un clopoţel în urechile mele. O licărire în aer. Nimic nu părea real, cu excepţia cercului de oameni pe care îi iubeam. Jamie şi Jared, Ian şi Jeb. Chiar şi Doc aparţinea acestui moment perfect.

— Răni proaspete? a întrebat Ian pe o voce plată.

M-am uitat la el, surprinsă de mânia din ochii lui.

— A fost necesar. A trebuit să-mi ascund cicatricea. Şi să învăţ cum să-l vindec pe Jamie.

Jared mi-a ridicat încheietura mâinii stângi şi şi-a trecut degetele peste dunga roz palidă, aflată cu câţiva centimetri mai sus.

— A fost îngrozitor, a spus el, tot umorul dispărând brusc din vocea lui sobră. Aproape că şi-a desprins mâna tăind-o. M-am gândit că nu o să o mai folosească niciodată.

Ochii lui Jamie s-au mărit de groază.

— Te-ai tăiat singură?

I-am strâns iar mâna.

— Nu fi neliniştit — n-a fost chiar atât de rău. Ştiam că rana va fi vindecată imediat.

— Ar fi trebuit să o vedeţi, a repetat Jared cu o voce joasă, încă mângâindu-mi braţul.

Degetele lui Ian mi-au netezit obrazul. Mă simţeam bine şi m-am aplecat spre mâna lui, pe care o lăsase pe obrazul meu. Mă întrebam dacă fusese Fără-Durere sau doar bucuria salvării lui Jamie care făcea ca totul să fie cald şi strălucitor.

— Nu mai mergi în niciun raid, a murmurat Ian.

— Ba sigur că va mai ieşi, a spus Jared pe un ton mai ridicat, din cauza surprizei. Ian, a fost absolut fenomenală. Ar fi trebuit să vezi, ca să înţelegi cu adevărat. Abia încep să mă gândesc, la toate posibilităţile…

— Posibilităţi? Mâna lui Ian a alunecat în josul gâtului meu, până pe umăr. M-a atras mai aproape de el, departe de Jared. Cu ce preţ pentru ea? *Ai lăsat-o* aproape să-şi *desprindă mâna tăindu-o?* În timp ce vorbea, degetele lui s-au flexat sus pe braţul meu.

Furia nu se potrivea cu strălucirea.

— Nu, Ian, n-a fost aşa, i-am spus. A fost ideea mea. A trebuit.

— Sigur că a fost ideea ta, a mârâit Ian. Tu ai face orice… Tu nu cunoşti *limite* când e vorba de ăştia doi. Dar Jared n-ar fi trebuit să te lase…

— Ce altă cale era, Ian? a argumentat Jared. Aveai tu un plan mai bun? Crezi că ar fi fost mai fericită şi dacă n-ar fi fost rănită şi Jamie ar fi murit?

M-am înfiorat, gândul părându-mi îngrozitor.

Vocea lui Ian a fost mai puţin ostilă când i-a răspuns.

— Nu. Dar nu înţeleg cum ai putut să stai acolo şi să te uiţi când ea îşi făcea aşa ceva. Ian a clătinat din cap dezgustat şi, ca reacţie, Jared şi-a încovoiat umerii. Ce fel de bărbat…

— Unul practic, l-a întrerupt Jeb.

Am privit cu toţii în sus. Jeb stătea în picioare deasupra noastră, ţinând o cutie voluminoasă de carton în mâini.

— Ăsta e motivul pentru care Jared este cel mai bun în a obţine ce ne trebuie. Pentru că el poate să facă ceea ce trebuie să fie făcut. Sau să privească ceea ce trebuie să fie făcut. Mai ales când privitul e mai dificil decât făcutul. Acuma, ştiu că e mai aproape micul dejun decât cina târzie, dar mi-am imaginat că unii dintre voi n-au mâncat de o bucată bună de vreme, a continuat Jeb, schimbând subiectul fără niciun fel de subtilitate. Ţi-e foame, puştiule?

— Ăăă… nu sunt sigur, a recunoscut Jamie. Îmi simt stomacul gol, dar nu e o senzaţie… *rea.*

— Acesta este efectul lui Fără-Durere, i-am spus. Ar trebui să mănânci.

— Şi să bei, a spus Doc. Ai nevoie de lichide.

Jeb a lăsat cutia greoaie să cadă pe saltea.

— M-am gândit că ar trebui să petrecem puţin. Daţi-i bice.

— Uau, miam! a făcut Jamie, cotrobăind prin cutia cu meniuri deshidratate de genul celor pe care le folosesc alpiniştii. Spaghete. Excelent.

— Ia pui cu usturoi, a spus Jeb. Mi-a cam lipsit usturoiul — deşi îmi imaginez că nimănui nu i-a lipsit mirosul lui din respiraţia mea. A chicotit.

Jeb era pregătit cu sticle de apă şi mai multe plite portabile. Oamenii au început să se adune în jur, strângându-se în spaţiul mic. Eram înghesuită între Jared şi Ian şi l-am tras pe Jamie în poala mea. Deşi era cam mare pentru asta, n-a protestat. Pesemne că şi-a dat seama cât de mult ne trebuia asta amândurora — Mel şi cu mine *trebuia* să-l simţim viu şi sănătos şi în braţele noastre.

Cercul strălucitor părea să se extindă, cuprinzându-i pe toţi cei adunaţi în acest ceas târziu din noapte, făcându-i să pară că fac şi ei parte din familie. Cu toţii aşteptau mulţumiţi ca Jeb să pregătească trataţiile neaşteptate, fără grabă. Teama fusese înlocuită de uşurare şi de veşti fericite. Chiar şi Kyle, înghesuit în micul spaţiu, pe partea cealaltă a fratelui său, era binevenit în cerc.

Mel a oftat mulţumită. Era vibrant de conştientă de căldura băiatului din braţele mele şi de atingerea bărbatului care încă îmi mângâia braţul cu palma lui. Nici măcar nu era supărată că Ian îşi ţinea braţul pe umerii mei.

Şi tu eşti sub efectul lui Fără-Durere, am necăjit-o.

Nu cred că este efectul lui Fără-Durere. Pentru niciuna din noi.

Nu, ai dreptate. Este mai mult decât am avut vreodată.

Este atât de mult ce-am pierdut.

Ce avea această dragoste umană de era mai de dorit pentru mine decât dragostea celor din neamul meu? Poate fiindcă era exclusivă şi capricioasă? Sufletele îşi oferă dragostea şi acceptarea tuturor. Aveam chef de o provocare mai mare? Dragostea aceasta era înşelătoare; nu are reguli stricte — poate fi dată pe degeaba, aşa cum e cazul lui Jamie, sau câştigată în timp, cu muncă grea, aşa cum e cazul lui Ian sau de neatins, inima, aşa cum e în cazul lui Jared.

Sau pur şi simplu e mai bună cumva? Fiindcă aceşti oameni pot să urască cu atât de multă furie, iar la polul opus pot să iubească cu mai multă inimă, zel şi înflăcărare?

Nu ştiam de ce tânjeam atât de disperată după dragoste. Tot ce ştiam era că, acum că o aveam, merita

fiecare dram de risc, durere şi zbucium ca preţ de plătit. Era mai bine decât îmi imaginasem.

Era totul.

După ce s-a pregătit şi servit hrana, ora târzie — sau mai degrabă timpurie — ne-a ajuns pe toţi. Oamenii se împiedicau la ieşirea din încăpere, în drum spre paturile lor. Pe măsură ce au plecat, s-a creat mai mult spaţiu.

Cei care au rămas s-au lăsat mai jos, căci era mai mult loc. Treptat, ne-am lăsat tot mai jos până când am ajuns să stăm culcaţi. Capul meu a ajuns pe stomacul lui Jared, ce-mi servea de pernă; din când în când, mâna lui îmi mângâia părul. Faţa lui Jamie era pe pieptul meu şi braţele lui în jurul gâtului meu. Unul din braţele mele era pe după umerii lui. Capul lui Ian era culcat pe stomacul meu şi îmi ţinea cealaltă mână pe faţa lui. Simţeam piciorul lung al lui Doc întins pe lângă mine, pantoful lângă şoldul meu. Doc dormea — îl auzeam sforăind. Probabil că îl atingeam pe undeva şi pe Kyle.

Jeb era lăţit pe pat. El a râgâit şi Kyle a chicotit.

— E o noapte mai drăguţă decât o planificasem. Îmi place când pesimismul scapă nepedepsit, a gândit Jeb cu voce tare. Mulţumesc, Wanda.

— Mmm, am oftat cu pe jumătate adormită.

— Data viitoare când ea va merge în raiduri… a spus Kyle de undeva din partea cealaltă a trupului lui Jared. Un căscat uriaş i-a întrerupt propoziţia. Data viitoare când ea va mai merge în raiduri, merg şi eu.

— Ea nu o să mai iasă, a răspuns Ian, trupul său tensionându-se.

Mi-am trecut mâna pe faţa lui încercând să-l liniştesc.

— Sigur că nu, am murmurat spre el. Nu trebuie să merg nicăieri dacă nu e nevoie de mine. Nu mă deranjează să rămân aici.

— Nu vorbesc despre a te ţine prizonieră, Wanda, a explicat iritat Ian. Poţi să mergi unde doreşti, în ceea ce mă priveşte. Să faci jogging pe autostradă, dacă asta vrei. Dar nu în raid. Vorbesc despre siguranţa ta.

— Avem nevoie de ea, a spus Jared, vocea lui fiind mai dură decât îmi era mie pe plac.

— Până acum ne-am descurcat bine şi fără ea.

— Bine? Jamie ar fi murit fără ea. Ea poate să obţină lucruri la care nimeni altcineva nu poate ajunge.

— Ea e o persoană, Jared, nu o unealtă.

— Ştiu asta. N-am spus că…

— Depinde de Wanda, aş spune eu, a întrerupt Jeb discuţia chiar când eram pe punctul să o fac eu.

Mâna mea nu îl lăsa pe Ian să se ridice şi puteam să simt corpul lui Jared mişcându-se sub capul meu, gata să se ridice. Cuvintele lui Jeb i-au îngheţat pe loc.

— Nu poţi să laşi la decizia ei, Jeb, a protestat Ian.

— De ce nu? Se pare că şi ea are minte. E cumva treaba ta să decizi în numele ei?

— Am să-ţi spun eu de ce nu, a mormăit Ian. Wanda?

— Da, Ian?

— *Vrei* să mergi în raiduri?

— Dacă pot să ajut, sigur că ar trebui să merg.

— Nu asta te-am întrebat, Wanda.

Am tăcut o clipă, încercând să-mi amintesc întrebarea lui, ca să văd ce înţelesesem greşit.

— Vezi, Jeb? Ea niciodată nu ia în calcul propriile dorinţe fericirea ei, chiar propria ei *sănătate.* Ar face orice i-am cere noi, chiar dacă asta ar omorî-o. Nu e cinstit să-i cerem lucruri în modul în care ni le-am solicita unul celuilalt. *Noi* ne oprim să ne gândim la noi înşine. Ea n-o face.

Era linişte. Nimeni nu i-a răspuns lui Ian. Tăcerea a durat până când m-am simţit obligată să vorbesc în apărarea mea.

— Nu este adevărat, am spus. Mă gândesc la mine însămi mereu. Şi eu… eu *vreau* să ajut. Asta nu contează? Am fost foarte fericită să-l ajut pe Jamie în seara asta. Nu pot să-mi găsesc fericirea aşa cum vreau *eu?*

Ian a oftat.

— Înţelegi ce vreau să spun?

— Ei bine, nu pot să-i spun că nu poate să meargă dacă ea aşa vrea, a spus Jeb. Nu mai este prizonieră — dar nu trebuie să i-o cerem.

Jared a păstrat tăcerea în tot acest timp. Nici Jamie nu a vorbit. Dar eram aproape sigură că el adormise. Ştiam sigur că Jared nu dormea; mâna lui trasa modele

la întâmplare pe obrazul meu. Modele strălucitoare, arzânde.

— Nu trebuie să mi-o ceri, am spus. Mă ofer voluntar. Chiar n-a fost… înspăimântător. Deloc. Celelalte suflete sunt foarte amabile. Nu mă tem de ele. A fost aproape prea uşor.

— Uşor? Să-ţi tai…

L-am întrerupt repede pe Ian.

— Aceea a fost o urgenţă. Nu va mai trebui să o fac. M-am oprit pentru o secundă. Bine? am întrebat, ca să verific.

Ian a mormăit.

— Dacă ea merge, merg şi eu, a spus el pe un ton sumbru. *Cineva* trebuie să o apere de ea însăşi.

— Şi eu voi fi acolo ca să ne protejăm pe noi ceilalţi de *ea,* a spus Kyle cu un chicotit. Apoi s-a încruntat şi a spus: Au!

Eram prea obosită ca să-mi ridic capul să văd cine-l lovise de data asta pe Kyle.

— Şi eu voi fi acolo ca să vă aduc înapoi pe toţi în viaţă, a murmurat Jared.

CAPITOLUL 47:
Ajutând

— ASTA E PREA UŞOR. Nici măcar nu mai e amuzant, s-a plâns Kyle.

— Tu ai vrut să vii, i-a reamintit Ian.

El şi Ian erau în partea din spate a camionetei, sortând produsele de băcănie şi de toaletă pe care tocmai le adunasem de la magazin. Era la amiază şi soarele strălucea deasupra oraşului Wichita. Aerul nu dogorea ca în deşertul Arizona, dar era mai umed. În văzduh roiau puzderie de insecte mici.

Jared conducea spre autostrada de la ieşirea din oraş, păstrând cu grijă viteza sub limita maximă. Asta continua să-l irite.

— Ai obosit să faci cumpărături, Wanda? m-a întrebat Ian.

— Nu, nu mă deranjează.

— Mereu spui asta. Nu e *nimic* care să te deranjeze?

— Mă deranjează… să fiu departe de Jamie. Şi mă deranjează să fiu în spaţii deschise, puţin. Mai ales în timpul zilei. E ca opusul claustrofobiei. Totul este prea deschis. Te deranjează şi pe tine asta?

— Uneori. Nu prea ieşim în timpul zilei.

— Cel puţin apucă să-şi întindă picioarele, a murmurat Kyle. Nu ştiu de ce vrei să asculţi plângerea *ei.*

— Pentru că este atât de neobişnuită. Ceea ce o transformă într-un alternativă simpatică la a asculta văicăreala *ta.*

Nu le-am mai acordat atenţie. Odată porniţi, Ian şi Kyle continuau o bună bucată de vreme. Am consultat harta.

— Urmează oraşul Oklahoma City? l-am întrebat pe Jared.

— Şi alte câteva orăşele din drum, dacă ai chef, a răspuns el cu ochii la şosea.

— Am.

Jared rareori îşi pierdea concentrarea când se afla într-un raid. Nu se relaxa lăsându-se-n voia unui sentiment de uşurare aşa cum Ian şi Kyle o făceau de fiecare dată când încheiam cu succes o altă misiune. Mă făcea să zâmbesc când foloseau acest cuvânt — *misiune.* Suna atât de formidabil. În realitate, era doar o călătorie spre super-market. Exact aşa cum o făcusem de sute de ori în San Diego, când mă hrăneam doar pe mine.

Aşa cum a spus Kyle, era mult prea uşor ca să furnizeze vreo încântare. Îmi împingeam căruciorul în sus şi în jos printre rafturi. Zâmbeam sufletelor care şi ele îmi zâmbeau şi îmi umpleam căruciorul cu lucruri neperisabile. De obicei, înşfăcam şi câteva lucruri perisabile pentru bărbaţii care se ascundeau în spatele camionetei. Sandvişuri de-a gata de la raionul de delicatese — lucruri de genul acesta pentru mesele noastre. Şi poate ceva bun. Ian avea o pasiune pentru îngheţata cu meriță şi fulgi de ciocolată. Lui Kyle îi plăceau cel mai mult bomboanele cu caramel. Jared mânca orice i se oferea; părea că renunţase la lucruri preferate cu mulţi ani în urmă, îmbrăţişând o viaţă în care dorinţele nu erau bine-venite şi unde chiar şi nevoile erau examinate cu grijă înainte de a fi îndeplinite. Un alt motiv pentru care el era potrivit acestui tip de viaţă — el vedea priorităţile independent de dorinţele lui personale.

În mod ocazional, în orăşelele mai mici, câte cineva mă observa, mi se adresa. Dar îmi pregătisem replicile atât de bine, încât probabil aş fi putut să păcălesc şi un om la acest nivel.

— *Bună. Nouă în oraş?*

— *Da. Proaspăt sosită.*

— *Ce te aduce în Byers?*

Întotdeauna aveam grijă să verific cu mare atenţie harta, înainte de a ieşi din camionetă, aşa încât numele oraşului să-mi fie cunoscut.

— *Partenerul meu călătoreşte mult. E fotograf.*

— *Ce minunat! Un Artist. Ei bine, există cu siguranţă o mulţime de ţinuturi minunate prin preajmă.*

Iniţial, eu fusesem Artistul. Dar descoperisem că dacă aruncam informaţia că aveam deja partener, îmi economisea ceva timp atunci când vorbeam cu bărbaţi.

— *Mulţumesc foarte mult pentru ajutor.*

— *Cu mare plăcere. Să mai treci pe aici.*

A trebuit odată să mă adresez unui farmacist în oraşul Salt Lake; după aceea, ştiusem ce să caut.

Un zâmbet sfios:

— *Nu sunt sigură că beneficiez de o nutriţie corectă. Se pare că nu prea pot să evit mâncarea nesănătoasă. Trupul ăsta are aşa nişte pofte ciudate.*

— *Trebuie să fii înţeleaptă, O-Mie-de-Petale. Ştiu că e uşor să cedezi poftelor, dar încearcă să te gândeşti la ceea ce mănânci, între timp ar trebui să iei un supliment.*

Sănătate. O denumire atât de evidentă pe flacon, încât m-a făcut să mă simt caraghioasă pentru că întrebasem.

— *Ai vrea din cele cu gust de căpşuni? Sau din cele cu gust de ciocolata?*

— *Aş putea să le încerc pe amândouă?*

Şi sufletul plăcut, pe nume Născut-pe-Pământ, mi-a dat ambele flacoane mari.

Nu prea provocator. Singura teamă sau simţ al pericolului pe care să le fi resimţit vreodată se iveau când mă gândeam la micuţa pilulă cu cianură pe care întotdeauna o păstram într-un buzunar în care aveam acces uşor. Pentru orice eventualitate.

— Ar trebui să-ţi iei nişte haine noi în oraşul următor, a spus Jared.

— Iar?

— Astea arată puţin şifonate.

— Bine, am fost eu de acord. Îmi displăcea excesul, dar movila de lucruri pentru spălat, care creştea în mod constant, nu mergea la gunoi. Lily şi Heidi şi Paige purtau aproape aceeaşi măsură ca şi mine şi se bucurau de ceva nou de purtat. Bărbaţii rareori îşi băteau capul cu lucruri cum ar fi veşmintele când mergeau în raiduri. Fiecare incursiune era o chestiune de viaţă şi de moarte, veşmintele nefiind o prioritate. Aşa cum nici săpunurile fine şi şampoanele pe care le adunam de la fiecare supermarket nu erau.

— Probabil că ar trebui să te şi cureţi, a spus Jared cu un oftat. Cred că asta înseamnă hotel în seara asta.

Înainte, păstratul aparenţelor nu era ceva care să-i îngrijoreze. Desigur, eu eram singura care trebuia să arate ca şi când ar fi făcut parte din lumea civilizată din apropiere. Bărbaţii purtau blugi şi tricouri de culoare închisă, lucruri pe care nu se cunoştea murdăria sau care nu atrăgeau atenţia în scurtele momente în care puteau să fie văzuţi.

Cu toţii urau dormitul în moteluri — căzutul în inconştienţă în chiar braţele inamicului. Îi speria mai mult decât orice altceva. Ian spunea că el mai degrabă ar ataca un Căutător înarmat.

Kyle pur şi simplu refuza. Cel mai adesea, dormea în camionetă în timpul zilei şi stătea treaz noaptea, comportându-se ca o santinelă.

Pentru mine era la fel de uşor ca şi cumpăratul din super-marketuri. Îndeplineam formalităţile de cazare a noastră, făceam conversaţii cu recepţionerul. Spuneam povestea despre partenerul meu fotograf şi prietenul cu care călătoream (în eventualitate că cineva ne văzuse pe toţi trei intrând în cameră). Foloseam nume generice, de pe planete neremarcabile. Uneori eram Lilieci: Păstrătorul-Cuvântului, Cântă-Cântecul-Oului şi Locuinţă-în-Cer. Alteori eram Ierburi-de-Mare: Ochi-Rotitori, Vede-la-Suprafaţă şi Al-Doilea-Răsărit. Schimbam mereu numele, nu fiindcă cineva încerca să ne dea de urmă. Pur şi simplu o făcea pe Melanie să se simtă mai în siguranţă. Toate acestea o făceau să se simtă ca un personaj dintr-un film omenesc despre spionaj.

Partea grea, partea de care chiar îmi păsa — nu că aş fi spus asta în faţa lui Kyle, care era atât de iute în a se îndoi de intenţiile mele — era conversaţia în care nu trebuia să divulg nimic. Nu mă deranjase niciodată să fac cumpărături în San Diego. Luam ce-mi trebuia şi nimic mai mult. Apoi, mi-am petrecut zilele la Universitate, înapoind comunităţii prin împărtăşirea cunoştinţelor mele. Nu o Chemare contra taxă, dar una pe care o luasem în serios. Mi-am avut şi rândul la efectuarea lucrurilor mai puţin atrăgătoare. Mi-am ocupat ziua cu colectarea gunoiului şi cu curăţatul străzilor. Cu toţii o făceam.

Şi acum luam cu mult mai mult şi nu dădeam nimic înapoi. Mă făcea să mă simt egoistă şi falsă.

Nu e pentru tine. E pentru ceilalţi, mi-a reamintit Mel în timp ce cugetam.

Tot falsă mă simt. Chiar şi tu simţi asta, nu-i aşa?

Nu te gândi la asta, a fost soluţia ei.

Eram bucuroşi că urma să mergem direct acasă după lungul nostru raid. Mâine aveam să vizităm depozitul nostru secret care se tot mărea — un camion în mişcare pe care-l ţineam ascuns, la o distanţă de o zi de cărarea noastră — şi să deşertăm camioneta pentru ultima dată. Încă vreo câteva oraşe, încă vreo câteva zile prin Oklahoma şi apoi New Mexico şi ne întorceam prin Arizona, fără nicio oprire.

Din nou acasă. În sfârşit.

Când dormeam în hoteluri, mai degrabă decât în camioneta aglomerată, ne cazam de obicei după lăsarea întunericului şi plecam în zori, pentru a împiedica sufletele să se uite bine la noi. Nu era cu adevărat necesar.

Jared şi Ian tocmai începuseră să-şi dea seama de asta. În seara aceea, pentru că fusese o zi plină de succes — camioneta era plină ochi; Kyle ar fi avut mai puţin spaţiu — şi fiindcă Ian se gândise că par obosită, ne-am oprit mai devreme. Soarele nu apusese când ne-am întors la camionetă cu gândul de intrare. Micul motel nu era prea aglomerat. Am parcat în apropierea camerei noastre, iar Jared şi Ian s-au dus direct de la camionetă în cameră, făcând doar cinci, şase paşi, cu ochii în pământ. Pe gâturile lor, linii mici roz-pal, asigurau camuflajul. Jared căra o valiză pe jumătate goală. Nimeni nu s-a uitat la ei sau la mine.

Înăuntru, draperiile erau deja trase şi bărbaţii s-au relaxat puţin.

Ian s-a lungit pe patul pe care urmau să doarmă el şi cu Jared şi a butonat televizorul. Jared a pus valiza pe masă, a scos cina noastră — fâşii unsuroase de piept de pui pane pe care le comandasem de la raionul de delicatese din ultimul magazin — şi le-a trecut din mână în mână. Eu stăteam lângă fereastră, aruncând câte o privire pe sub jaluzea soarelui care apunea, în timp ce mâneam.

— Trebuie să recunoşti, Wanda, noi oamenii am avut distracţii mai bune, m-a necăjit Ian.

Pe ecranul televizorului, două suflete îşi spunea replicile clar, corpurile lor fiind ţinute într-o postură perfectă. Nu era greu de priceput ce se întâmpla în poveste, pentru că nu exista o varietate prea mare în scenariile scrise de suflete. În acesta, două suflete erau reconectate după o despărţire lungă. Trimiterea bărbatului pe planeta Ierburilor-de-Mare intervenise între ei, dar el alesese să fie om, pentru că îşi imaginase că partenera de pe Planeta Ceţurilor va fi atrasă către aceste gazde cu sânge cald. Şi, miracolul miracolelor, o găsise aici.

Toate aveau sfârşit fericit.

— Trebuie să iei în considerare publicul-ţintă.

— Adevărat. Aş vrea ca ei să difuzeze show-uri omeneşti din nou. El a butonat canalele şi s-a încruntat. Cândva erau câteva.

— Erau prea deranjante. Au trebuit să fie înlocuite cu lucruri care nu erau atât de… violente.

— *The Brady Bunch?*[19]

Am râs. Văzusem acel show în San Diego şi Melanie îl cunoştea din copilăria ei.

— Scuza agresiunea. Îmi amintesc unul unde un băieţel a lovit cu pumnul un lăudăros şi asta a fost prezentat ca fiind un lucru bun. A curs sânge.

Ian a dat din cap cu neîncredere, dar s-a întors la show-ul cu fostul Iarbă-de-Mare. A râs la părţile nepotrivite, părţile care erau presupuse a fi duioase.

Eu am privit pe fereastră, urmărind ceva mult mai interesant decât povestea predictibilă de la televizor.

Dincolo de drumul cu două benzi, era un parc mic, mărginit pe o latură de o şcoală şi pe cealaltă de o câmpie unde păşteau vaci. Existau câţiva copăcei şi un teren de joacă demodat cu o groapă de nisip, un tobogan, un set de bare pentru căţărat şi unul din acele carusele care se învârt cu mâna. Sigur că exista şi un scrânciob şi acela era singurul folosit atunci.

O familie puţin numeroasă se bucura de aerul mai răcoros al serii. Tatăl cu părul închis la culoare avea fire argintii la tâmple; mama părea cu mulţi ani mai tânără decât el. Părul ei maro-roşcat era prins la spate într-o coadă lungă de cal care se legăna când ea se mişca.

Aveau un băieţel, nu mai mare de un an. Tatăl împingea copilul în leagăn, de la spate, în timp ce mama şedea în faţă, aplecându-se să-l sărute pe frunte când leagănul ajungea în dreptul ei, făcându-l să chicotească atât de tare, încât feţişoara lui rotofeie era de culoare roşu strălucitor. Asta o făcea şi pe ea să râdă — îi vedeam trupul scuturându-se, părul dansându-i.

— La ce te uiţi, Wanda?

Întrebarea lui Jared nu era neliniştită pentru că zâmbeam blând la scena surprinzătoare.

— Ceva ce n-am văzut niciodată în toate vieţile mele. Mă uit… la speranţă.

Jared a venit în spatele meu, privind peste umărul meu.

— Ce vrei să spui?

Ochii lui au măturat clădirile şi şoseaua fără să se oprească asupra familiei care se juca. I-am prins bărbia şi i-am îndreptat faţa în direcţia corectă. Doar a tresărit la atingerea mea neaşteptată şi asta mi-a stârnit un fior de căldură în stomac.

— Priveşte, am spus.

La ce să mă uit?

— La singura speranţă de supravieţuire pe care am văzut-o vreodată la o specie gazdă.

— Unde? a întrebat el uluit.

Am devenit conştientă de prezenţa lui Ian, foarte aproape în spatele nostru, ascultând tăcut.

— Vezi? am arătat către mama care râdea. Vezi cum îşi iubeşte copilul uman?

În acel moment, femeia şi-a înşfăcat fiul din leagăn şi l-a strâns într-o îmbrăţişare puternică, acoperindu-i faţa cu sărutări. El a gângurit şi a dat din mânuţe — doar un bebeluş. Nu adultul în miniatură care ar fi fost dacă ar fi purtat unul din neamul meu.

Jared a gemut.

— Bebeluşul este om? Cum? De ce? Pentru cât timp?

Am dat din umeri.

— N-am mai văzut niciodată asta până acum — nu ştiu. Ea nu l-a dat pentru a fi gazdă. Nu-mi pot imagina că ea va fi… obligată. Maternitatea este venerată printre ai mei. Dacă ea nu doreşte… am clătinat din cap. N-am nicio idee ce se va face în această situaţie. Asta nu se

întâmplă nicăieri în altă parte. Sentimentele acestor corpuri sunt mult mai puternice decât logica.

Am privit la Jared şi la Ian. Amândoi priveau cu gurile căscate la familia din parc alcătuită din două specii.

— Nu, am murmurat pentru mine. Nimeni nu va forţa părinţii dacă ei îşi doresc copilul. *Priveşte-i* doar.

Tatăl îşi ţinea braţele atât pe după mamă, cât şi pe după copil. Se uita jos, la trupul gazdă al fiului său biologic, cu o tandreţe uluitoare în ochi.

— În afară de noi înşine, aceasta este prima planetă pe care am descoperit-o cu naşteri vii. Al vostru cu certitudine nu este cel mai uşor sau mai prolific sistem. Mă întreb dacă asta e diferenţa… sau este faptul că puii voştri sunt neajutoraţi. Oriunde altundeva, reproducerea are loc prin nişte forme de ou sau seminţe. Mulţi părinţi nu-şi întâlnesc niciodată urmaşii. Mă întreb…

Mi-am curmat gândurile pline de speculaţii.

Mama şi-a ridicat faţa către partener şi el a sărutat-o pe buze. Copilul uman a chiuit cu încântare.

— Hmm. Probabil cândva, într-o bună zi, unii din neamul meu şi unii din al vostru vor trăi în pace. N-ar fi asta… ciudat?

Niciunul din bărbaţi nu-şi putea dezlipi ochii de la miracolul din faţa lor.

Familia tocmai pleca. Mama îşi scutura praful de pe blugi, în timp ce tatăl a luat de mână băiatul. Apoi, ţinându-l de mâini şi legănându-l între ei, sufletele au pornit spre casă, cu al lor copil uman.

Ian a înghiţit puternic.

N-am mai vorbit în restul serii, cu toţii fiind adânciţi în gânduri după scena pe care o văzusem. Ne-am culcat devreme ca să ne putem trezi devreme şi să ne întoarcem la muncă.

Am dormit singură în patul cel mai îndepărtat de uşă. Asta m-a făcut să nu mă simt în largul meu. Cei doi bărbaţi mari nu încăpeau uşor în celălalt pat. Ian avea tendinţa să se întindă, când dormea, şi Jared nu era nici el mai prejos, trăgând pumni când asta se întâmpla. Pentru ambii ar fi fost mai confortabil dacă eu aş fi împărţit patul cu ei. Dormeam ghemuită acum. Poate că era din cauza spaţiilor mult prea deschise în care mă

mişcasem toată ziua simţeam nevoia să mă strâng noaptea în somn. Sau poate că eram prea obişnuită să mă ghemuiesc pentru a dormi în spaţiul mic din spatele locului din dreapta, pe podeaua camionetei, lucru care mă făcuse să uit cum se doarme drept.

Dar ştiam de ce nimeni nu-mi cerea să împărţim. În prima noapte, bărbaţii şi-au dat seama că, din păcate, aveam nevoie să fac un duş la hotel. I-am auzit pe Ian şi Jared vorbind despre mine, peste zgomotul produs de ventilatorul de la baie.

— …incorect să-i cerem să aleagă, spunea Ian.

Vocea lui era joasă, dar ventilatorul nu era suficient de sonor ca să o acopere. Camera de hotel era foarte mică.

— De ce nu? E mai cinstit să-i *spunem* ei unde o să doarmă? Nu crezi că e mai politicos…

— Pentru altcineva. Dar Wanda se va frământa în legătură cu asta. Va încerca atât de mult să ne facă pe plac amândurora încât asta o va face pe ea nefericită.

— Din nou gelos?

— Nu de data asta. Pur şi simplu ştiu cum gândeşte.

S-a lăsat tăcerea. Ian avea dreptate. El *chiar* ştia cum gândesc eu. El probabil că deja prevăzuse că la cel mai mic semn că Jared aşa ar prefera, aş alege să dorm lângă acesta. Şi apoi aş rămâne trează şi mi-aş face griji dacă prezenţa mea nu-l necăjeşte şi că îi rănesc sentimentele lui Ian în această formulă.

— Bine, i-a trântit-o Jared. Dar dacă ai să încerci să mă îmbrăţişezi la noapte… Dumnezeu să te ajute, O’Shea.

Ian a chicotit.

— N-aş vrea să sune arogant, Jared, dar pentru a fi pe deplin cinstit, dacă aş avea asemenea înclinaţii, cred că aş putea face o alegere mai bună.

În ciuda faptului că mă simţeam puţin vinovată pentru că risipeam spaţiul atât de necesar, probabil că dormeam mai bine singură.

N-a trebuit să mergem din nou la un hotel. Zilele au început să treacă mai repede, ca şi cum secundele încercau să alerge către casă. Mă simţeam atrasă spre vest. Eram cu toţii nerăbdători să ne întoarcem la raiul nostru întunecat şi aglomerat.

Chiar şi Jared a devenit neatent.

Era târziu şi ultima rază de soare se ascunsese în spatele munţilor vestici. În urma noastră, Ian şi Kyle conduceau pe rând camionul încărcat cu prada noastră, aşa cum Jared şi cu mine conduceam pe rând camioneta. Ei trebuiau să conducă cu mai mare grijă vehiculul greoi, decât conducea Jared camioneta. Lumina farurilor scăzuse uşor în depărtare, până când a dispărut după o curbă largă a drumului.

Eram pe drumul drept către casă. Tucson rămăsese în urmă. În câteva ore aveam să-l văd pe Jamie. Urma să descărcăm proviziile atât de bine-venite, înconjuraţi de chipuri zâmbitoare. O adevărată întoarcere acasă.

Prima mea întoarcere, mi-am dat seama.

Măcar o dată, întoarcerea urma să aducă doar bucurie. Nu transportam niciun ostatic condamnat de data aceasta.

Nu dădeam atenţie la nimic altceva decât anticipării. Nu păream să înaintăm prea rapid pe şosea; în ceea ce mă privea pe mine, nu puteam conduce suficient de rapid.

Farurile camionului au reapărut în urma noastră.

— Probabil că conduce Kyle, am murmurat eu. Ne ajung din urmă.

Şi apoi, luminile roşii şi albastre s-au rotit deodată în noaptea neagră din urma noastră. Erau reflectate de toate oglinzile, puncte de culoare care dansau pe tavan, peste scaune, peste chipurile noastre îngheţate şi peste bord, unde acul vitezometrului ne arăta că mergeam cu treizeci de kilometri peste limita de viteză.

Sunetul unei sirene a străpuns deşertul calm.

CAPITOLUL 48:
Reţinută

LUMINILE ROŞII ŞI ALBASTRE SE ROTEAU în acelaşi timp cu sunetele sirenei.

Înainte ca sufletele să fi ajuns în aceste locuri, aceste lumini şi sunete avuseseră doar un singur înţeles. Legea, cei meniţi a păstra pacea, pedepsitorii celor care încalcă legea.

Acum, din nou, luminile clipitoare şi sunetul furios aveau un singur înţeles. Un înţeles cât se poate de similar. În continuare cei meniţi a păstra pacea. În continuare pedepsitorii.

Căutătorii.

Nu era o privelişte sau un sunet obişnuit aşa cum fusese mai înainte. Forţele de poliţie erau necesare doar în caz de accidente sau alte tipuri de urgenţe, nu pentru a aplica legea. Cei mai mulţi funcţionari publici nu deţineau vehicule dotate cu sirene, cu excepţia cazurilor când vehiculul era o ambulanţă sau o maşină de pompieri.

Acea maşină joasă, lucioasă nu era pentru niciun accident. Era un vehicul destinat urmăririi. N-am mai văzut aşa ceva până atunci, dar ştiam exact ce înseamnă.

Jared îngheţase, cu piciorul apăsând încă pedala de acceleraţie. Vedeam că încerca să găsească o soluţie, o cale de a-i depăşi cu această camionetă decrepită sau o modalitate de a evada — de a ascunde silueta albă şi mare în tufişurile prăpădite şi scunde din deşert — fără a-i conduce către ceilalţi. Fără a renunţa la careva. Acum eram atât de aproape de ceilalţi. Ei dormeau neştiind…

A renunţat oftând după două secunde de gânduri nebuneşti.

— Îmi pare tare rău, Wanda, a şoptit el. Am stricat treaba.

— Jared?

S-a întins să mă ia de mână şi şi-a ridicat piciorul de pe pedala de acceleraţie. Maşina a început să piardă din viteză.

— Ai pilula? a spus el pe un ton sugrumat

— Da, am şoptit.

— Mel mă aude?

Da, Gândul a fost un suspin.

— Da.

Şi vocea mea se deosebea cu greu de un suspin.

— Te iubesc, Mel. Îmi pare rău.

— Şi ea te iubeşte. Mai mult decât orice.

O tăcere scurtă, dureroasă.

— Wanda, eu… eu ţin şi la tine. Eşti o persoană bună, Wanda. Meriţi mult mai mult decât ce ţi-am oferit eu. Mai mult decât asta.

Între degete avea ceva mic, mult prea mic pentru a fi letal.

— Aşteaptă, am gemut eu.

Nu se putea ca el să moară.

— Wanda, nu putem risca. Nu-i putem depăşi, nu cu asta. Dacă încercăm să fugim, vor roi o mie pe urmele noastre. Gândeşte-te la Jamie.

Camioneta încetinea, alunecând datorită frânării, până ce pragul aproape atingea şoseaua.

— Lasă-mă să încerc, l-am implorat eu.

Am bâjbâit rapid în buzunar după pilulă. Am prins-o între degetul meu mare şi arătător şi am ţinut-o în sus. Aş fi înghiţit-o rapid dacă ceva nu mergea cum trebuia.

— Niciodată nu vei putea minţi un Căutător!

— Lasă-mă să încerc. Repede!

Mi-am tras centura de siguranţă şi m-am ghemuit lângă el, desfăcând-o pe a lui.

— Schimbă locul cu mine. Rapid, până nu ajung prea aproape ca să observe.

— Wanda…

— O încercare. Grăbeşte-te!

Era cel mai bun la luat decizii într-o clipită. Lin şi rapid a trecut de pe locul şoferului peste corpul meu ghemuit. M-am rostogolit pe locul lui în timp ce el se aşeza pe al meu.

— Centura, i-am ordonat răspicat. Închide ochii! Întoarce capul!

A făcut aşa cum i-am zis. Era prea întuneric ca să se vadă, dar noua sa cicatrice roz era vizibilă din acest unghi.

Mi-am legat centura de siguranţă şi mi-am lăsat capul pe spate.

Să mint folosindu-mă de trup, aceasta era cheia. Era o chestiune de mişcări potrivite. Imitaţie. Ca actorii din programul de la televizor, însă mai bine. Ca un om.

— Ajută-mă, Mel, am murmurat.

Nu te pot ajuta să fii un suflet mai bun, *Wanda. Dar* poţi *să faci asta. Salvează-l Ştiu că poţi.*

Un suflet mai bun. Trebuia doar să fiu eu însămi.

Era târziu. Eram obosită. Nu trebuia să joc partea asta.

Mi-am lăsat pleoapele să-mi cadă, mi-am lăsat trupul să atârne pe scaun.

Întristare. Puteam să mimez întristarea. Asta simţeam acum.

Colţurile gurii mi s-au lăsat în jos în semn de regret.

Maşina Căutătorilor nu a parcat în spatele nostru, aşa cum se aştepta Melanie. A oprit vizavi, la marginea drumului, cu faţa spre contrasens. O lumină orbitoare a explodat prin geamul celeilalte maşini. Am clipit din cauza ei, ridicând mâna cu o încetineală deliberată pentru a-mi proteja faţa. Slab, dincolo de lumina orbitoare a fasciculului de lumină, am văzut strălucirea ochilor mei ricoşând pe stradă în timp ce priveam în jos.

O portieră de maşină s-a trântit. Un rând de paşi alcătuiau un model de zgomote înăbuşite ale cuiva care traversa pavajul. Nu se auzise niciun sunet de pământ sau de pietre, deci Căutătorul coborâse de pe locul din dreapta. Erau cel puţin doi, dar numai unul venea să mă interogheze. Asta era un semn bun, un semn de confort şi încredere.

Ochii mei strălucitori erau un talisman. O busolă care nu putea să dea greş — la fel ca Steaua Polară, fără tăgadă.

Să mint folosindu-mi trupul *nu* era cheia. Să spun adevărul cu el era destul. Aveam ceva în comun cu

bebeluşul uman din parc; nimic aşa ca mine nu mai existase niciodată până atunci.

Corpul Căutătorului blocă lumina şi atunci am putut să văd iar.

Era bărbat. *Probabil* de vârstă mijlocie — trăsăturile lui se aflau în conflict unele cu altele, făcând să fie greu de precizat; părul îi era alb complet, dar faţa îi era netedă şi fără riduri. Purta un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi, un pistol cu piedica pusă fiind vizibil la şoldul lui. O mână se odihnea pe patul armei. În cealaltă ţinea o lanternă de culoare închisă. N-a deschis-o.

— Ai vreo problemă, domnişoară? a spus el când s-a aflat la câţiva centimetri de mine. Mergi prea repede pentru propria ta siguranţă.

Ochii îi erau neliniştiţi. Îmi apreciau rapid expresia — care, din fericire era adormită, şi apoi alergară de-a lungul camionetei, ţâşnind în întunericul din spatele nostru, fulgerând înainte la întinderea de autostradă din faţa noastră, luminată de farurile maşinii noastre şi apoi revenіră la faţa mea. A mai repetat încă o dată turul.

Era neliniştit. Recunoscând acest lucru, am simţit cum îmi transpiră palmele, dar am încercat să nu-mi trădez panica din glas.

— Îmi pare atât de rău, m-am scuzat în şoaptă. Am privit la Jared ca şi când verificam dacă schimbul nostru de cuvinte îl trezise. Cred… ei bine, cred că se prea poate să fi adormit. Nu mi-am dat seama că eram atât de obosită.

Am încercat să zâmbesc plină de remuşcări. Puteam să îmi dau seama că vorbisem prea mecanic, ca actorii prea atenţi de la televizor.

Ochii Căutătorului zăboviră asupra lui Jared. Inima îmi tresărea dureros în piept. Am strâns şi mai tare pilula.

— A fost iresponsabil din partea mea să conduc atât de mult fără să dorm, am spus repede, încercând să zâmbesc uşor. Am crezut că reuşesc să ajung în Phoenix înainte să am nevoie de odihnă. Îmi pare foarte rău.

— Cum te numeşti, domnişoară?

Vocea lui nu era aspră, dar nici caldă nu era. Vorbea încet, totuşi, urmând sugestia mea.

— Frunze-Deasupra, am spus, folosind numele de la ultimul hotel.

Dacă ar fi vrut să îmi verifice povestea? Poate că aş fi avut nevoie de vreun loc la care să mă fi referit.

— Floare-Întoarsă a ghicit el.

Ochii săi licăreau urmându-şi traseul.

— Da, am fost.

— La fel şi partenera mea. Pe insulă ai fost?

— Nu, am spus repede. Doar pe continent. Între marile fluvii.

A înclinat din cap, poate puţin dezamăgit.

— Să mă întorc la Tucson? am întrebat. Cred că sunt trează de-a binelea acum. Sau poate că ar trebui să trag mai întâi un pui de somn aici…

— Nu! m-a întrerupt el cu voce tare.

Am tresărit şi micuţa pilulă mi-a alunecat printre degete. A căzut pe podeaua de metal cu un *clic* de-abia perceptibil. Tot sângele mi s-a scurs din obraji.

— N-am vrut să te sperii, s-a scuzat el rapid, ochii urmându-şi neobosit circuitul. Dar n-ar trebui să mai zăboveşti pe aici.

— De ce? am reuşit să şoptesc.

Degetele mi se contractau neliniştite în aerul din jur.

— Recent a avut loc o… dispariţie.

— Nu înţeleg. O dispariţie?

— S-ar fi putut să fie un accident… dar ar putea fi… A ezitat nedorind să rostească cuvântul. Ar putea fi oameni în zona asta.

— Oameni? am scâncit prea tare.

El a sesizat teama din vocea mea şi a interpretat-o în singurul mod plauzibil.

— Nu e nicio dovadă în sensul ăsta, Frunze-Deasupra. Nicio avizare sau altceva. Nu fi neliniştită. Dar *ar trebui* să-ţi continui drumul spre Phoenix fără nicio întârziere.

— Desigur. Sau poate spre Tucson? Ar fi mai aproape.

— Nu e niciun pericol. Poţi să-ţi continui planurile.

— Dacă eşti sigur, Căutătorule…

— Sunt foarte sigur. Numai să nu te duci la plimbare în deşert, Floare.

A zâmbit. Expresia feţei i s-a îmblânzit, făcându-l să fie amabil. La fel ca toate celelalte suflete cu care avusesem de-a face. Nu era neliniştit *în legătură* cu mine, ci *pentru* mine. Nu asculta pentru a descoperi minciuni. Şi probabil nici nu le-ar fi recunoscut dacă ar fi fost. Încă un suflet.

— Nu am plănuit asta. I-am întors zâmbetul. Voi fi mai precaută. Ştiu că n-aş mai adormi acum. Am privit spre deşert pe fereastra lui Jared cu o expresie îngrijorată, dându-i de înţeles Căutătorului că avertizarea sa mă alertase. Expresia mea tensionată s-a transformat într-o mască rigidă când am văzut o pereche de faruri reflectate în oglinda laterală.

Spinarea lui Jared s-a încordat, dar şi-a păstrat poziţia. Părea foarte tensionat.

Ochii mei au ţâşnit înapoi la faţa Căutătorului.

— Pot să te ajut în legătură cu asta, a spus el încă zâmbind în timp ce scormonea prin buzunar pentru a scoate ceva.

Nu văzuse schimbarea de pe faţa mea. Am încercat să-mi controlez muşchii obrajilor, să-i fac să pară relaxaţi, dar n-am putut să mă concentrez suficient de tare ca să reuşesc.

În oglinda retrovizoare, farurile se apropiau.

— N-ar trebui să foloseşti des aşa ceva, a continuat Căutătorul, căutând în celălalt buzunar acum. Nu e dăunător, desigur, căci altfel Vindecătorii nu ni l-ar fi dat. Dar dacă îl utilizezi des îţi *va modifica* ciclurile de somn… Ah, iată-l. Treaz.

Luminile au încetinit pe măsură ce s-au apropiat.

Treceţi pe lângă, pur şi simplu, am implorat în mintea mea. *Nu opriţi, nu opriţi, nu opriţi!*

Fă să fie Kyle la volan, a adăugat Melanie, gândind cuvintele ca o rugăciune.

Nu opriţi! Conduceţi pur. Şi simplu! Nu opriţi! Conduceţi pur şi simplu!

— Domnişoară?

Am clipit, încercând să mă concentrez.

— Ăă, Treaz?

— Pur şi simplu inhalează asta, Frunze-Deasupra.

Avea în mână un tub aerosol alb şi subţire. A pulverizat un puf de ceaţă în aerul din faţa mea.

Ascultătoare, m-am aplecat şi am adulmecat, ochii mei privind în oglindă în acelaşi timp.

— Are aromă de grepfrut, a spus Căutătorul. Drăguţ, nu crezi?

— Foarte drăguţ.

Mintea mi s-a înviorat deodată.

Camionul a încetinit şi apoi s-a oprit în spatele nostru.

Nu! am gândit eu şi Mel la unison. Am căutat pe podeaua întunecată timp de o jumătate de secundă, sperând dincolo de speranţă ca pilula să fie vizibilă. Nu-mi dădeam seama nici măcar unde îmi erau picioarele.

Căutătorul a aruncat o privire absentă camionului şi apoi i-a făcut semn să treacă înainte.

Am privit şi eu înapoi la camion, cu un zâmbet silit pe faţă. Nu vedeam cine conducea. Ochii mei reflectau lumina farurilor şi aruncau propriile raze slabe.

Camionul a ezitat.

Căutătorul a făcut din nou semn cu mâna, mai larg de data aceasta.

— Dă-i drumul înainte, a murmurat pentru sine.

Condu! Condu! Condu!

Lângă mine mâna lui Jared era strânsă pumn.

Încet, camionul se scutură mai întâi în marşarier şi apoi înaintă câţiva centimetri în spaţiul dintre vehiculul Căutătorului şi al nostru. Fasciculul Căutătorului a luminat două siluete, două profile întunecate, ambele privind drept înainte. Cel de pe locul şoferului avea nasul strâmb.

Mel şi cu mine am răsuflat uşurate.

— Cum te simţi?

— Vioaie, i-am spus Căutătorului.

— Efectul o să dispară în circa patru ore.

— Mulţumesc!

Căutătorul a chicotit.

— *Eu* îţi mulţumesc, Frunze-Deasupra. Când te-am văzut alergând ca la curse pe şosea, am crezut că aveam să punem mâna pe nişte oameni. Transpiram, dar nu din cauza căldurii!

M-am cutremurat.

— Nu te îngrijora. Vei fi bine. Dacă vrei, te putem însoţi până în Phoenix.

— Sunt bine. Nu trebuie să te deranjezi.

— A fost plăcut să te întâlnesc. Voi fi încântat când tura mea va lua sfârşit aşa încât să pot merge acasă şi să-i spun partenerei mele că am întâlnit o altă Floare mai întâi verde. Va fi aşa de încântată!

— Ăăă… urează-i „Soarele cel mai strălucitor, ziua cea mai lungă“ din partea mea, am spus, dându-i traducerea pământească pentru salutul obişnuit de întâmpinare şi de rămas-bun de pe Planeta Floare.

— Cu certitudine. Călătorie plăcută!

— Şi ţie o noapte plăcută!

A păşit în spate şi fasciculul mi-a luminat iarăşi ochii. Am clipit furioasă.

— Termină, Hank, a spus Căutătorul, ferindu-şi ochii în timp ce se întorcea să meargă la maşina lui.

Noaptea devenise din nou întunecată şi am zâmbit forţat spre Căutătorul nevăzut pe nume Hank.

Am pornit motorul cu mâini tremurânde.

Căutătorii au fost mai rapizi. Motorul maşinuţei negre cu caseta de lumină intermitentă de deasupra a început să huruie. Au executat o întoarcere bruscă în formă de U şi apoi luminile de poziţie au fost tot ceea ce am mai văzut. Au dispărut repede în noapte.

Am reintrat pe şosea. Inima îmi bătea tare punându-mi sângele în mişcare. Simţeam pulsul puternic în buricele degetelor.

— Au plecat, am şoptit printre dinţii care brusc începuseră să-mi clănţănească.

L-am auzit pe Jared înghiţind.

— A fost cât pe ce… a spus el.

— Am crezut că Kyle avea de gând să oprească.

— Şi eu.

Niciunul nu putea vorbi decât în şoaptă.

— Căutătorul te-a crezut.

Avea dinţii încă încleştati din cauza neliniştii.

— Da.

— Eu nu te-aş fi crezut. Stilul tău actoricesc nu s-a îmbunătăţit prea mult.

M-am cutremurat. Corpul îmi era atât de încordat încât se mişca cu totul.

— Nu se poate ca ei să *nu* mă creadă. Ceea ce sunt… ei bine e ceva imposibil. Ceva ce n-ar trebui să existe.

— Ceva de necrezut, a fost el de acord. Ceva minunat.

Lauda lui a topit gheaţa din stomacul şi din venele mele.

— Căutătorii nu sunt chiar atât de diferiţi de noi ceilalţi, am murmurat eu. Nimic ce să îţi provoace teama în mod deosebit.

A dat din cap uşurel, înainte şi înapoi.

— Chiar nu e nimic ce tu să nu poţi face, nu-i aşa?

Nu eram sigură cum să reacţionez la asta.

— Avându-te pe tine cu noi, asta schimbă totul, a continuat el dintr-o suflare, vorbind pentru sine de data asta.

Simţeam cum cuvintele lui o întristau pe Melanie, dar de data aceasta nu era furioasă. Era resemnată.

Tu poţi să îi ajuţi. Poţi să îi aperi mai bine decât pot eu. A oftat.

Luminile de poziţie care se mişcau uşor nu m-au speriat când au apărut în faţă pe şosea. Erau cunoscute, o uşurare. Am accelerat puţin doar, cu câţiva kilometri încă sub limită pentru a le depăşi.

Jared a scos o lanternă din torpedou. Am înţeles ce voia să facă: să se asigure.

A ţinut lumina în dreptul ochilor săi în timp ce treceam pe lângă camion. M-am uitat înapoi, privind pe geamul celălalt. Kyle a încuviinţat o dată din cap spre Jared şi a respirat adânc. Ian, neliniştit, era aplecat pe după el, cu ochii aţintiţi asupra mea. I-am făcut cu mâna şi el s-a strâmbat.

Ne apropiam de ieşirea noastră ascunsă.

— Ar trebui să merg până în Phoenix?

Jared se gândi:

— Nu. Ne-ar putea vedea pe drumul de întoarcere şi să ne oprească iar. Nu cred că ne urmăresc. Sunt concentraţi asupra şoselei.

— Nu, nu ne vor urmări.

Eram sigură de asta.

— Atunci, hai să mergem acasă.

Am stins farurile şi la fel a făcut şi Kyle în urma noastră.

Urma să ducem ambele vehicule la peşteri şi să le descărcăm rapid, aşa încât să poată fi ascunse

dimineaţă. O mică proeminenţă la intrare nu le putea ascunde de priviri.

Mi-am rotit ochii gândindu-mă la calea de intrare şi de ieşire din peşteri. *Marele mister* pe care nu fusesem capabilă să îl rezolv de una singură. Jeb era atât de abil.

Abil — exact ca şi indicaţiile pe care i le dăduse lui Mel, liniile pe care le trasase pe dosul albumului ei foto. Nu duceau în niciun caz la ascunzătoarea din peşteră. Nu, în loc de asta, făceau ca persoana care le-ar fi urmat să defileze înainte şi înapoi prin faţa locului său secret, dându-i lui o posibilitate amplă de a hotărî dacă să-şi extindă sau nu invitaţia şi pentru înăuntru.

Ce crezi că s-a întâmplat? a întrebat Jared, întrerupându-mi gândurile

— Ce vrei să spui?

— Dispariţia recentă pe care a menţionat-o Căutătorul.

Am privit lung în gol.

— Oare n-oi fi eu?

— Nu cred că tu poţi fi socotită ca fiind *recentă,* Wanda. În plus, ei nu supravegheau autostrada înainte ca noi să plecăm. E ceva nou. Ne caută. Aici.

Ochii lui s-au îngustat, ai mei s-au mărit.

— Ce-or fi făcut?

Jared a explodat deodată, pocnindu-şi palmele tare de bord. Eu am sărit din loc.

— Crezi că Jeb şi ceilalţi au făcut ceva?

Nu mi-a răspuns; privea cu furie în ochi deşertul luminat de stele.

Nu am înţeles. De ce să caute Căutătorii oameni doar fiindcă cineva dispăruse în deşert? Se mai întâmplau accidente. De ce să fi ajuns tocmai la acea concluzie?

Şi de ce era Jared supărat? Oamenii noştri din peşteri nu ar fi făcut nimic ca să atragă atenţia asupra lor. Erau capabili de mai mult decât atât. Nu ar fi ieşit decât dacă ar fi fost vreo urgenţă anume.

Sau ceva ce ei să fi *simţit* ca fiind o urgenţă. Necesar.

Oare profitaseră Doc şi Jeb de lipsa mea?

Jeb tocmai fusese de acord să înceteze măcelăritul oamenilor şi al sufletelor cât timp mă aflam sub acelaşi

acoperiş. Era oare acesta un compromis de-al lor?

— Eşti bine? a întrebat Jared.

Nodul din gât mă împiedica să răspund. Am clătinat din cap. Lacrimile îmi curgeau şuvoaie pe obraji şi îmi cădeau de pe bărbie în poală.

— Poate că ar fi mai bine să conduc eu.

Din nou am clătinat din cap. Vedeam destul de bine.

Nu s-a certat cu mine.

Încă mai plângeam liniştit când am ajuns la micul munte care ascundea vastul nostru sistem de peşteri. Era de fapt un deal — un strat expus de roci vulcanice, asemănător multor altora, ici şi colo decorat cu câte un creozot subţire şi scoruşi de munte aplatizaţi şi cu ţepi. Miile de guri de aerisire erau invizibile, pierdute printre stâncile vineţii. Pe alocuri, fumul se ridica, negru pe negru.

Am ieşit din camionetă şi m-am aplecat dincolo de uşă, frecându-mi ochii. Jared a venit în spatele meu. A ezitat, apoi a pus o mână pe umărul meu.

— Regret, n-am ştiut că plănuiau asta. N-am avut nici cea mai mică idee. Ei n-ar fi trebuit să…

Dar el gândea asta fiindcă cumva ne luaseră urma.

Camionul a hodorogit oprindu-se în urma noastră. Două portiere s-au izbit deschizându-se şi apoi s-au auzit paşi alergând spre noi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Kyle, ajungând primul.

Ian era imediat în urma lui. A privit o singură dată spre chipul meu, la lacrimile încă curgându-mi pe obraji, la mâna lui Jared de pe umărul meu şi apoi s-a grăbit înainte şi m-a înconjurat cu braţul său. M-a tras la pieptul lui. Nu am ştiut de ce asta m-a făcut să plâng mai tare. M-am agăţat de el în timp ce lacrimile mele se scurgeau pe cămaşa lui.

— E în regulă. Te-ai descurcat grozav. S-a terminat acum.

— Nu Căutătorii sunt problema, Ian, a spus Jared cu o voce sugrumată, mâna lui încă atingându-mă, deşi trebuia să se aplece pentru asta.

— Ce?

— Supravegheau şoseaua dintr-un motiv bine întemeiat. Suna ca şi cum Doc ar fi… lucrat în lipsa

noastră.

M-am cutremurat şi pentru moment parcă am simţit gust de sânge argintiu în fundul gâtului meu.

— De ce, ăia…!

Furia i-a înăbuşit glasul lui Ian care n-a putut să-şi termine propoziţia.

— Drăguţ, a zis Kyle pe un ton dezgustat. Idioţii. Am fost plecaţi doar timp de câteva săptămâni şi i-au şi pus pe Căutători pe urmele noastre. Ar fi putut numai să ne ceară să…

— Taci din gură Kyle, a spus aspru Jared. Pentru moment nu-s nici aici şi nici acolo. Mai întâi trebuie să descărcăm totul. Cine ştie câţi ne supraveghează pe noi? Hai să înşfăcăm o încărcătură şi apoi să mai aducem ajutoare.

M-am scuturat de Ian aşa încât să pot să ajut. Lacrimile îmi curgeau în continuare. Ian stătea aproape de mine, luându-mi baxul plin de conserve de supă pe care eu îl ridicasem şi înlocuindu-l cu o cutie voluminoasă, dar uşoară de paste.

Ani pornit în josul pantei abrupte, cu Jared în frunte. Întunericul adânc nu mă deranja. Încă nu cunoşteam bine cărarea, dar nu era dificilă. Drept în jos şi apoi drept în sus.

Eram la jumătatea drumului când o voce cunoscută a strigat din depărtare. Vocea a reverberat în josul tunelului, frângându-se.

— S-au întors… tors… tors! Striga Jamie.

Am încercat să-mi şterg lacrimile de umăr, dar n-am reuşit să le dovedesc pe toate.

O lumină albastră se apropia, legănată în ritmul în care alerga cel care o ducea. Apoi l-am zărit pe Jamie.

Am fost izbită la vederea feţei lui.

Încercasem să-mi stăpânesc emoţiile pentru a-l întâmpina, presupunând că el va fi bucuros şi nedorind să-l supăr. Dar Jamie era deja supărat. Avea faţa albă şi tensionată, iar ochii înroşiţi. În crusta de praf de pe obrajii lui, lacrimile săpaseră pârâiaşe.

— Jamie?

Jared şi cu mine i-am rostit numele deodată, lăsând cutiile să ne scape pe podea.

Jamie a alergat drept spre mine şi mi-a cuprins talia cu braţele.

— Oh, Wanda! Oh, Jared! a suspinat el. Wes a murit! E *mort!* Căutătorii l-au omorât!

CAPITOLUL 49:
Interogând

EU L-AM OMORÂT PE WES.

Mâinile mele, zgâriate, învineţite şi prăfuite în timpul descărcatului frenetic puteau foarte bine să fi fost pătate şi cu sângele lui.

Wes murise şi eram la fel de vinovată ca şi când eu însămi aş fi apăsat pe trăgaci.

Toţi cinci eram adunaţi în bucătărie, acum că terminaserăm de descărcat camionul, mâncând câte ceva din alimentele perisabile pe care le culesesem la finalul călătoriei de cumpărături — brânză şi pâine proaspătă cu lapte şi îi ascultam pe Doc şi pe Jeb care le explicau totul lui Jared, Ian şi lui Kyle.

Stăteam la o oarecare distanţă faţă de ceilalţi, cu capul în mâini, prea amorţită de durere şi de vină ca să pot pune întrebări aşa cum făceau ei. Jamie şedea cu mine. Din când în când mă bătea pe spate.

Wes era deja îngropat în grota întunecoasă, alături de Walter. Murise în urmă cu patru zile, în seara în care Jared, Ian şi cu mine şezusem admirând familia din parc. Nu-l voi mai vedea niciodată pe prietenul meu, nu-i voi mai auzi niciodată glasul…

Lacrimile îmi picurau pe piatra de lângă mine şi bătăile lui Jamie pe umărul meu îşi măriseră tempoul.

Andy şi Paige nu erau acolo.

Ei conduseseră camionul şi camioneta înapoi în ascunzătoarea lor. Urmau să ia jeepul de acolo şi să-l ducă la garajul lui improvizat, şi apoi să revină acasă pe jos. Aveau să se întoarcă înainte de răsăritul soarelui.

Lily nu era acolo.

— Ea nu… face prea bine, a murmurat Jamie când m-a surprins căutând-o din ochi.

Nu voiam să ştiu mai mult. Îmi puteam imagina destul de bine.

Aaron şi Brandt nu erau acolo.

Brandt purta acum o cicatrice rotundă, netedă şi roz în spaţiul concav de sub partea stângă a claviculei sale. Glonţul îi ratase la mustaţă inima şi plămânul şi apoi se strecurase pe jumătate în omoplatul lui încercând să iasă. Doc folosise cea mai mare parte de Vindecă când i-l scosese. Brandt era bine acum.

Glontele lui Wes fusese mai bine ţintit. Îi perforase fruntea măslinie şi zburase partea din spate a capului. Doc nu mai putuse să facă nimic, chiar dacă ar fi fost acolo cu el şi ar fi avut trei litri de Vindecă la dispoziţia sa.

Brandt, care căra acum într-un cobur sprijinit pe şold un trofeu greu şi colţuros obţinut în urma ciocnirii, era cu Aaron. Erau în tunelul în care noi am fi depozitat prada, dacă n-ar fi fost ocupat. Dacă n-ar fi fost din nou utilizat drept închisoare.

Ca şi când nu era destul că îl pierdusem pe Wes.

Mi se părea hidos faptul că numărul rămânea acelaşi. Treizeci şi cinci de fiinţe vii, ca atunci când venisem eu în peşteri. Wes şi cu Walter se duseseră, dar eu eram acolo.

Şi acum era şi Căutătoarea.

Căutătoarea mea.

Dacă m-aş fi dus direct la Tucson. Dacă aş fi rămas în San Diego. Dacă aş fi sărit peste planeta asta şi aş fi mers în altă parte, într-un loc cu totul diferit. Dacă m-aş fi oferit ca Mamă aşa cum oricine altcineva ar fi făcut-o după cinci sau şase planete. Dacă, dacă, dacă… Dacă nu aş fi venit aici, dacă nu i-aş fi dat Căutătoarei indiciile necesare pentru a mă urmări, atunci Wes ar fi fost viu. Ei i-a luat mai mult decât mie să-şi dea seama de ele, dar când a făcut-o n-a trebuit să le urmărească cu precauţie. Ea n-a trebuit decât să se grăbească prin deşert într-un SUV de teren, lăsând noi cicatrici strălucitoare în peisajul fragil al deşertului, cu fiecare trecere fiind tot mai aproape.

Ei trebuiau să facă ceva. Trebuiau să o oprească.

Eu îl omorâsem pe Wes.

În primul rând tot pe mine m-ar fi prins, Wanda. Eu i-am condus aici, nu tu.

Eram prea nefericită ca să-i răspund.

Şi, în plus, dacă n-am fi venit aici, Jamie ar fi murit. Şi poate şi Jared. Astă-seară ar fi murit fără tine.

Moarte din fiecare parte. Moarte oriunde aş fi privit.

De ce a trebuit să mă urmărească? am murmurat în sinea mea. *Eu nu* fac rău *celorlalte suflete de aici, nu prea. Ba chiar salvez unele dintre vieţi, fiind aici, împiedicându-l pe Doc să facă experimentele sortite eşecului. De ce a trebuit să mă urmărească?*

De ce o ţin aici? a mârâit Mel. *De ce n-au omorât-o imediat? Sau s-o omoare lent nu îmi pasă cum! De ce e încă în viaţă?*

Am simţit fiori de teamă în stomac. Căutătoarea era în viaţă; Căutătoarea era aici.

N-ar fi trebuit să mă tem de ea.

Desigur, avea sens să mă tem că dispariţia ei ar fi adus alţi Căutători la noi. Cu toţii se temeau de asta. Spionând căutările pentru găsirea trupului meu, i-a făcut pe oameni să vadă cât de gălăgioasă era în convingerile ei. Încercase să-i convingă pe ceilalţi Căutători că existau oameni care se ascundeau în această vastă întindere de deşert. Nimeni n-a părut să o ia în serios. Ei plecaseră acasă; numai ea rămăsese încă să caute.

Dar acum dispăruse în mijlocul căutărilor ei. Asta schimba totul.

Vehiculul ei fusese mutat departe, părăsit în deşert, de cealaltă parte a oraşului Tucson. Părea ca şi cum şi ea dispăruse în acelaşi mod în care se credea că dispărusem eu: bucăţi din geanta ei sfâşiată lăsate în apropiere, gustările pe care le căra asupra ei, muşcate şi împrăştiate. Oare celelalte suflete ar accepta o asemenea coincidenţă?

Deja ştiam că n-o vor face. Nu pe deplin. Ei erau cu ochii-n patru. Oare căutarea va deveni mai intensă?

Dar să mă tem de Căutătoarea însăşi… Asta nu prea avea sens. Din punct de vedere fizic era insignifiantă, probabil mai scundă decât Jamie. Eu eram mai puternică şi mai rapidă decât ea. Eram înconjurată de prieteni şi de aliaţi, iar ea, în interiorul peşterilor cel puţin, era singură-singurică. Două arme, puşca şi propriul ei Glock — chiar arma pe care cândva Ian o invidiase, revolverul care-l ucisese pe prietenul meu Wes — erau aţintite asupra ei în fiecare clipă. Doar un

singur lucru o ţinuse în viaţă până acum, dar nu mai putea să o salveze pentru multă vreme.

Jeb se gândise că s-ar putea ca eu să vreau să vorbesc cu ea. Asta era tot.

Acum că mă întorsesem, ea era condamnată să moară în câteva ore, indiferent dacă eu aş vorbi sau nu cu ea.

Aşadar, de ce simţeam că eu aş fi în inferioritate? De ce simţeam această stranie premoniţie că *ea* va fi cea care va pleca după confruntarea noastră?

Nu mă hotărâsem dacă voiam să-i vorbesc. Cel puţin, asta era ceea ce-i spusesem lui Jeb.

Fără îndoială, chiar *nu* voiam să-i vorbesc. Eram îngrozită să-i văd vreodată faţa iar — o faţă pe care indiferent cât aş fi încercat, nu puteam să mi-o imaginez arătând înspăimântată.

Dar dacă le-aş fi spus că nu aveam nicio dorinţă de a purta o conversaţie, Aaron ar fi împuşcat-o. Ar fi fost ca şi când eu i-aş fi dat ordin să tragă. Ca şi când aş fi apăsat eu însămi pe trăgaci.

Sau şi mai rău, Doc ar fi încercat să o extragă din trupul uman. Am tresărit la amintirea sângelui de argint care păta mâinile prietenului meu.

Melanie s-a răsucit destul de greu, încercând să scape de tulburarea din mintea mea.

Wanda? Doar o vor împuşca. Nu intra în panică.

Ar trebui ca asta să mă aline? Nu puteam evita tabloul închipuit. Aaron, cu puşca Căutătoarei în mână; trupul Căutătoarei prăbuşindu-se lent pe podeaua de piatră, sângele roşu băltind în jurul ei…

Nu eşti obligată să priveşti.

Asta nu ar fi împiedicat scena să aibă loc.

Gândurile lui Melanie au devenit puţin frenetice.

Dar noi vrem ca ea să moară. Bine? Ea L-a omorât pe Wes! În plus, ea nu poate rămâne în viaţă. Indiferent de situaţie.

Avea dreptate în legătură cu toate, desigur. Era adevărat că nu exista nicio posibilitate de a o lăsa pe Căutătoare în viaţă. Închisă, ea va încerca din răsputeri să evadeze. Eliberată, ar însemna în scurt timp moartea familiei mele.

Era adevărat că ea îl omorâse pe Wes, care era atât de tânăr şi iubit. Moartea lui a lăsat o rană în inima

noastră. Înţelegeam de ce justiţia umană pretindea viaţa ei în schimb.

Era de asemenea adevărat că şi eu voiam ca ea să moară.

— Wanda? Wanda?

Jamie îmi scutura braţul. Mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că cineva mă striga pe nume. Probabil că deja o făcuse de mai multe ori.

— Wanda?

Vocea lui Jeb a întrebat încă o dată.

Am privit în sus. El şedea lângă mine. Chipul său nu oglindea nicio expresie, dar ştiam că în spatele faţadei se ascundeau emoţii puternice.

— Băieţii vor să ştie dacă ai întrebări pentru Căutătoare.

Mi-am pus o palmă pe frunte, încercând să blochez imaginile acolo.

— Şi dacă n-am?

— Ei sunt gata să pună punct acestei îndatoriri de a păzi. E o treabă dificilă. Ar prefera să fie acum cu prietenii lor.

Am dat din cap aprobator.

— Bine. Bănuiesc că mai bine… aş merge s-o văd imediat.

M-am îndepărtat de perete şi m-am ridicat în picioare. Mâinile îmi tremurau aşa încât le-am strâns pumn.

Nu ai nicio întrebare.

Am să mă gândesc la câteva.

De ce să prelungeşti inevitabilul?

N-am nicio idee.

Tu încerci să o salvezi, m-a acuzat Melanie plină de furie.

Nu-i nicio cale să o pot salva.

Nu. Nu este. Şi tu vrei oricum ca ea să moară. Aşa că lasă-i s-o împuşte.

M-am crispat.

— Eşti bine? a întrebat Jamie.

Am încuviinţat din cap, bănuind că vocea mi-ar trăda tulburarea.

— Nu eşti obligată, mi-a spus Jeb cu ochii aţintiţi la chipul meu.

— E în regulă, am şoptit.

Mâna lui Jamie a strâns-o pe a mea, dar i-am dat-o deoparte.

— Rămâi aici, Jamie.

— Vin cu tine.

Vocea mea era mai puternică acum.

— O, *nu,* n-ai să vii.

Pentru un moment, ne-am privit lung unul pe celălalt şi de data aceasta am câştigat disputa. A ridicat bărbia cu un aer încăpăţânat, dar s-a cuibărit din nou lângă perete.

Şi Ian părea înclinat să iasă după mine din bucătărie, dar l-am oprit cu o singură privire. Jared m-a privit ducându-mă, cu o expresie neîncrezătoare.

— Ea se plânge întruna, mi-a spus Jeb cu o voce joasă, în timp ce ne îndreptam către gaură. Nu e tăcută cum erai tu. Mereu vrea mai mult — mâncare, apă, perne… De asemenea, ameninţă o grămadă: „Căutătorii vă vor prinde pe toţi!“. Genul ăsta de lucruri. Mai ales pentru Brandt a fost dificil. Mereu reuşea să-l aducă în pragul furiei.

Am încuviinţat din cap. Asta nu m-a surprins câtuşi de puţin.

— Totuşi, ea n-a încercat să evadeze. Multe vorbe şi niciun fel de acţiune. De îndată ce apar puştile, ea se retrage.

M-am tras înapoi.

— Părerea mea este că ea vrea cu disperare să trăiască, a murmurat Jeb pentru sine.

— Eşti sigur că acesta este… locul cel mai sigur în care să fie ţinută? am întrebat în timp ce coboram în josul tunelului întunecat care se răsucea.

Jeb a chicotit.

— Tu n-ai găsit ieşirea, mi-a reamintit el. Uneori, cea mai bună ascunzătoare e locul cel mai la îndemână.

Răspunsul meu a fost simplu:

— Ea e mai motivată decât eram eu.

— Băieţii o păzesc cu străşnicie. Nu ai de ce să te îngrijorezi.

Aproape că am ajuns. Tunelul cotea în formă de „V“.

De câte ori dădusem eu acest colţ, mâna mea pipăind de-a lungul punctului în care se răsucea tunelul, aşa ca acum? Niciodată nu pipăisem de-a lungul zidului

exterior. Era inegal, cu stânci zgrunţuroase care mi-ar fi lăsat vânătăi şi m-ar fi făcut să mă împleticesc. Oricum, cel mai scurt drum era cel din interior.

Când mi-au arătat pentru prima dată că V-ul nu era de fapt un V, ci un Y — două ramuri pornind dintr-un alt tunel, *acel* tunel — m-am simţit cam proastă. Cum a spus şi Jeb, locurile la îndemână sunt uneori soluţia cea mai bună. În ocaziile în care eram suficient de disperată încât să iau în calcul chiar şi evadarea din peşteri, mintea mea sărise pur şi simplu peste acest loc atunci când făceam tot felul de speculaţii. Aceasta era gaura, închisoarea. În mintea mea era cel mai întunecat şi mai adânc puţ din peşteri. Acolo mă îngropaseră pe mine.

Chiar şi Mel, mai şmecheră decât mine, nu visase niciodată că mă ţineau captivă la doar câţiva paşi de ieşire.

Şi nici măcar nu era singura ieşire. Dar cealaltă era mică şi îngustă, un spaţiu prin care puteai doar să te târăşti. N-o descoperisem pe aceasta pentru că eu mersesem în picioare în aceste peşteri. Nu căutasem *acel* gen de tunel. În plus, niciodată nu explorasem marginile spitalului lui Doc; îl evitasem de la bun început.

Vocea, familiară, deşi părea să facă parte dintr-o altă viaţă, mi-a întrerupt gândurile.

— Mă întreb cum de eşti încă în viaţă, mâncând aşa ceva. Bleah!

Ceva de plastic a clămpănit de stânci.

Am văzut lumina albastră de îndată ce am trecut de ultimul colţ.

— Nu ştiam că oamenii au răbdare să lase pe cineva să moară de foame. Ăsta pare un plan mult prea complex pentru nişte creaturi cu capul pătrat ca voi.

Jeb a chicotit:

— Trebuie să spun că sunt impresionat de băieţii ăştia. Surprins că suportă atâtea.

Am pătruns în capătul luminat al tunelului care se înfunda. Brandt şi Aaron stăteau amândoi cu armele-n mâini pe cât de departe puteau de capătul tunelului, unde Căutătoarea se plimba de colo, colo. Au oftat de uşurare când ne-au văzut apropiindu-ne.

— În sfârşit, a murmurat Brandt.

Faţa lui era străbătută de linii dure datorate supărării.

Căutătoarea s-a oprit din paşii pe care îi făcea.

Am fost surprinsă să văd condiţiile în care era ţinută.

Nu era înăbuşită în gaura aceea chircită, ci liberă dacă făceam o comparaţie, păşind încolo şi încoace, de-a lungul laturii celei mai mici a tunelului. Pe podea, lângă capătul plat al tunelului, se găseau o saltea şi o pernă. O tavă de plastic era prinsă în unghi drept pe perete, cam la jumătatea peşterii; câteva rădăcini de napi mexicani zăceau împrăştiate în apropiere, alături de un vas cu supă. Nişte supă era împrăştiată pe jos. Asta explica clămpănitul de adineauri — ea îşi aruncase mâncarea. Totuşi, părea că ea mâncase cea mai mare parte din ea.

M-am uitat lung la aceste condiţii acceptabile şi am simţit o durere ciudată în stomac.

Pe cine am omorât noi? a murmurat Melanie ursuză. Şi pe ea o deranja chestia asta.

— Vrei să rămâi un minut singură cu ea? m-a întrebat Brandt şi durerea m-a înţepat iar.

Se referise vreodată Brandt la *mine,* folosind un pronume feminin? N-am fost surprinsă că Jeb făcuse asta pentru Căutătoare, dar ceilalţi?

— Da, am şoptit.

— Ai grijă, m-a atenţionat Aaron. E o tipă mică şi furioasă.

Am încuviinţat din cap.

Ceilalţi au rămas unde se aflau. Eu am mers singură în josul tunelului.

Era greu să-mi ridic ochii, să întâlnesc privirea pe care o simţeam ca pe nişte degete reci apăsate pe faţa mea.

Căutătoarea se uita la mine cu o expresie aspră care-i schimonosea trăsăturile. Nu mai văzusem până atunci niciodată o asemenea expresie la suflete.

— Ei bine, bună, *Melanie,* m-a ironizat ea. De ce ţi-a trebuit atât de mult să vii în vizită?

N-am răspuns. Am mers către ea încetişor, încercând din răsputeri să cred că ura care-şi făcea loc în trupul meu nu-mi aparţinea mie cu adevărat.

— Au crezut amicii tăi că eu aş vrea să-ţi vorbesc? Să-mi scuip toate secretele fiindcă tu ai un suflet cu căluş la gură inserat în capul tău, care se reflectă prin ochii tăi?

A râs aspru.

M-am oprit la doi paşi de ea, cu corpul încordat, gata s-o iau la fugă. N-a făcut nicio mişcare agresivă spre mine, dar n-am putut să-mi relaxez muşchii. Nu era ca atunci când îl întâlnisem pe Căutător pe autostradă — nu aveam senzaţia obişnuită de siguranţă pe care o simţeam în jurul celorlalte suflete blânde din neamul meu. Din nou, convingerea ciudată că ea va trăi mult după ce eu n-aş mai fi fost mi-a dat fiori.

Nu fi ridicolă. Pune-i întrebările. Ai inventat vreuna?

— Deci, ce doreşti? Melanie, ai cerut permisiunea să mă omori personal? a şuierat Căutătoarea.

— Aici mă strigă Wanda, am spus.

Ea a tresărit uşor când am deschis gura să vorbesc, ca şi când s-ar fi aşteptat ca eu să ţip. Vocea mea joasă, egală, părea s-o supere mai mult decât ţipătul pe care-l anticipase.

I-am examinat faţa în timp ce ea se uita la mine cu ochii măriţi. Era murdară, pătată cu praf vineţiu şi transpiraţie uscată. În afară de asta, nu avea niciun alt semn pe ea. Din nou, asta mi-a dat o ciudată durere.

— Wanda, a repetat ea cu o voce fără inflexiuni. Ei bine, ce aştepţi? Nu ţi-au dat permisiunea? Ai plănuit să-ţi foloseşti mâinile goale? Sau arma mea?

— Nu sunt aici ca să te omor.

A zâmbit acru.

— Ca să mă interoghezi, atunci? Care-ţi sunt instrumentele de tortură, fiinţă umană?

Am tresărit.

— N-am să-ţi fac rău.

O undă de neîncredere i-a trecut peste chip şi apoi a dispărut acoperită de sarcasm.

— Atunci pentru ce mă ţin? Cred ei că eu pot să fiu îmblânzită, ca sufletul tău care ar putea fi la fel de bine animal de companie?

— Nu. Ei doar… ei n-au vrut să te omoare până când nu… m-ar fi consultat. În eventualitatea că voiam mai întâi să-ţi vorbesc.

Pleoapele ei au coborât, îngustându-i ochii pătrunzători.

— Ai ceva de zis?

Am înghiţit.

— Mă întrebam… Aveam doar aceeaşi întrebare la care nu reuşisem să-mi răspund eu însămi. De ce? De ce n-ai putut să mă laşi să fiu moartă ca toţi ceilalţi? De ce ai fost atât de hotărâtă să mă vânezi? N-am vrut să fac rău nimănui. Am vrut doar… să merg pe calea mea.

S-a ridicat pe vârfuri, împingându-şi faţa către mine. Cineva s-a mişcat în spatele meu, dar n-am auzit mai mult decât atât — ea îmi ţipa în faţă.

— Pentru că am avut *dreptate!* a ţipat ea. Mai mult decât dreptate! *Priveşte*-i pe toţi! Un cuib vicios de ucigaşi, care mişună în aşteptare! Exact cum am crezut, doar că mult mai *rău. Ştiam* că eşti aici cu ei! *Una* dintre ei! Le-am *spus* că aici e un loc periculos! Le-am *spus!*

S-a oprit gâfâind şi a făcut un pas înapoi, depărtându-se de mine, privind peste umărul meu. Nu m-am uitat să văd ce o făcuse să se retragă. Am presupus că era ceva legat de ceea ce Jeb tocmai îmi spusese — *odată ce puştile apar, ea dă imediat înapoi.* I-am analizat expresia pentru o clipă, în timp ce răsuflarea i se liniştea.

— Dar ei nu te-au ascultat. Aşa că ai venit după noi singură.

Căutătoarea n-a răspuns. A mai făcut un pas înapoi, îndoiala marcându-i trăsăturile. Păru ciudat de vulnerabilă pentru o secundă, ca şi când cuvintele mele i-ar fi străpuns scutul după care se ascundea.

— Ei te vor căuta, dar la o adică nu te-au crezut deloc, nu-i aşa? am spus, privind cum fiecare cuvânt era confirmat de ochii ei disperaţi. M-a făcut să fiu foarte sigură. Deci nu vor întreprinde şi alte cercetări. Când nu te vor găsi, interesul lor va scădea. Vom fi foarte atenţi, ca de obicei. Nu ne vor găsi.

Acum puteam vedea teama adevărată din ochii ei pentru prima dată. Teribilă cunoaştere — pentru ea — că aveam dreptate. Şi m-am simţit mai bine în ceea ce privea cuibul meu de oameni, mica mea familie. *Aveam* dreptate. Ei vor fi în siguranţă. Totuşi, în mod absurd, nu mă simţeam mai bine în ceea ce mă privea.

Nu mai aveam întrebări pentru Căutătoare. Când eu voi fi plecat, ea va fi murit. Aveau ei să aştepte până când aş fi fost destul de departe ca să nu aud împuşcătura? Era vreun loc în peşteri destul de departe pentru asta?

I-am privit pătrunzător faţa mânioasă şi plină de teamă şi am ştiut cât de tare o uram. Cât de mult aş fi vrut ca niciodată să nu-i mai văd chipul pentru tot restul vieţilor mele.

Ura care făcea ca pentru mine să fie imposibil să o las să moară.

— Nu ştiu cum să te salvez, am şoptit, prea încet pentru ca oamenii să audă. De ce suna ca o minciună în urechile mele? Nu văd cum.

— Dar de ce ai vrea? Eşti una dintre ei! Dar un dram de speranţă a licărit în ochii ei.

Jeb avea dreptate. Toată infatuarea, toate ameninţările… Voia foarte mult să rămână în viaţă.

Am încuviinţat din cap la acuzaţia ei, puţin distrată, pentru că gândeam rapid şi concentrat.

— Dar totuşi eu, am murmurat, nu vreau… nu vreau…

Cum să termin această propoziţie? Nu vreau moartea Căutătoarei? Nu. Asta nu era adevărat.

Nu vreau… s-o urăsc pe Căutătoare? S-o urăsc atât de mult încât să vreau să moară. Să ştiu că moare în timp ce o uram. Aproape ca şi cum ar fi murit *din cauza* urii mele.

Dacă nu-i doream cu adevărat moartea aş fi capabilă să mă gândesc la o modalitate prin care să o salvez? Ura mea era cea care bloca răspunsul? Aş fi răspunzătoare dacă ea ar muri?

Eşti nebună? a protestat Melanie.

Îmi omorâse prietenul, împuşcându-l mortal în deşert şi frângându-i inima lui Lily. Mi-a pus familia în pericol. Câtă vreme trăia, era un pericol pentru ei. Pentru Ian, pentru Jamie, pentru Jared. Ar face orice i-ar sta în putinţă ca să-i vadă pe toţi morţi.

Aşa mai merge, a aprobat Melanie înlănţuirea gândurilor mele.

Dar dacă ea moare şi eu aş fi putut să o salvez, dacă aş fi vrut să… atunci cine sunt eu?

Trebuie să fii practică, Wanda. Acesta este un război. De partea cui eşti?

Cunoşti răspunsul la această întrebare.

Îl cunosc. Şi asta este cine eşti tu, Wanda.

Dar… dar ce-ar fi dacă le-aş putea face pe amândouă. Ce ar fi dacă i-aş putea salva ei viaţa şi în acelaşi timp să am grijă ca toţi de aici să fie în siguranţă?

Un val greoi de greaţă se rostogolea în stomacul meu, pe măsură ce vedeam răspunsul pe care încercasem să cred că nu exista.

Singurul zid pe care l-am construit vreodată între mine şi Melanie s-a făcut pulbere.

Nu! a gemut Mel. Şi apoi a ţipat: *NU!*

Răspunsul pe care trebuia să fi ştiut că-l voi găsi. Răspunsul care explica ciudata mea premoniţie.

Fiindcă puteam să o salvez pe Căutătoare. Sigur că puteam. Dar m-ar costa. Un schimb. Ce spusese Kyle? O viaţă pentru o viaţă.

Căutătoarea se uita scrutător la mine, cu ochii ei întunecaţi plini de venin.

CAPITOLUL 50:
Sacrificându-mă

CĂUTĂTOAREA MI-A EXAMINAT ATENT FAŢA, în timp ce eu şi Mel ne luptam.

Nu, Wanda, nu!

Nu fi proastă, Mel. Dintre toţi oamenii tu ar trebui să vezi potenţialul acestei alegeri. Nu e asta ceea ce îţi doreşti?

Dar chiar şi când am încercat să îmi imaginez sfârşitul fericit, nu puteam scăpa de oroarea acestei alegeri. Acesta era secretul pentru care ar fi trebuit să mor ca să-l protejez. Informaţia pe care am dorit cu disperare să o păstrez în siguranţă, indiferent de chinurile înfiorătoare la care aş fi fost supusă.

Acesta nu era chinul la care m-aş fi aşteptat: o criză personală de conştiinţă, confuză şi complicată de dragostea pentru familia mea umană. Cu toate acestea, foarte dureroasă.

N-aş putea pretinde că sunt o expatriată dacă aş face asta. Nu, aş fi pur şi simplu o trădătoare.

Nu pentru ea, Wanda! Nu pentru ea! a urlat Mel.

Ar trebui să aştept? Să aştept până când ei vor prinde alt suflet? Un suflet nevinovat pe care nu am niciun motiv să-l urăsc? Cândva, oricum ar trebui să iau această hotărâre.

Nu acum! Aşteaptă! Gândeşte-te la asta!

Stomacul mi s-a strâns din nou, iar eu a trebuit să mă ghemuiesc în faţă şi să respir adânc. Abia am reuşit să nu vărs.

— Wanda? m-a strigat Jeb neliniştit.

Aş putea să o fac, Mel. M-aş putea împăca cu mine lăsând-o pe ea să moară dacă ar fi unul dintre acele suflete nevinovate. I-aş putea lăsa apoi pe ei să o omoare. Aş avea încredere în mine să iau o hotărâre obiectivă.

Dar ea e îngrozitoare, Wanda! Amândouă o urâm.

Exact. Iar eu nu pot *să am încredere în mine. Uite cum aproape nu am văzut răspunsul…*

— Wanda, eşti bine?

Căutătoarea a aruncat o privire în spatele meu, către Jeb care mi se adresase.

— Sunt bine, Jeb, am bolborosit.

Vocea îmi era gâfâită, încordată. Am fost surprinsă de cât de rău a sunat.

Ochii întunecaţi ai Căutătoarei au licărit de la unul la altul, nesiguri. Apoi s-a dat înapoi din faţa mea, ghemuindu-se cu spatele la perete. Am recunoscut poziţia — mi-am amintit exact cum simţeai peretele când te sprijineai de el.

O mână blândă s-a proptit pe umărul meu şi m-a întors.

— Ce se întâmplă cu tine, drăguţo? a întrebat Jeb.

— Am nevoie de un minut, i-am spus fără suflare. M-am uitat drept în ochii săi albaştri spălăciţi şi i-am spus ceva care în mod sigur nu era o minciună. Mai am doar o întrebare. Dar chiar am nevoie de un minut pentru mine. Poţi să… mă aştepţi?

— Desigur, mai putem aştepta puţin. Ia-ţi o clipă de răgaz.

Am încuviinţat din cap şi m-am îndepărtat pe cât de repede am putut de închisoare. La început, picioarele îmi erau îngheţate de groază, dar mi-am revenit de cum m-am mişcat. Imediat după ce am trecut de Aaron şi Brandt, aproape că am fugit.

— Ce s-a întâmplat? l-am auzit pe Aaron şoptind către Brandt, zăpăcit.

Nu eram sigură unde să mă ascund pentru a mă gândi. Picioarele mele se mişcau mecanic, ducându-mă prin culoarele care dădeau spre încăperea mea de dormit. Puteam doar să sper că va fi goală.

Era întunecat, doar lumina slabă a stelelor strecurându-se prin tavanul crăpat. Nu am văzut-o pe Lily până ce nu m-am împiedicat de ea în întuneric.

Aproape că nu-i recunoşteam faţa plină de lacrimi. Se ghemuise pe podeaua din mijlocul trecerii. Ochii ei erau larg deschişi, nu prea înţelegând cine eram eu.

— De ce? m-a întrebat.

M-am holbat la ea fără cuvinte.

— Am spus că viaţa şi dragostea merg înainte. Dar *de ce* se întâmplă aşa? Nu ar trebui. Nu ar mai trebui. Care-i scopul?

— Nu ştiu, Lily. Nu sunt sigură care e scopul.

— De ce? a întrebat din nou, acum nemaivorbind cu mine.

Ochii ei sticloşi priveau prin mine.

Am depăşit-o cu grijă şi m-am grăbit spre încăperea mea. Aveam propria întrebare la care trebuia să răspund.

Spre uşurarea mea, încăperea era goală. M-am aruncat cu faţa în jos pe salteaua pe care dormeam cu Jamie.

Nu minţisem când i-am spus lui Jeb că mai aveam încă o întrebare. Dar întrebarea nu era pentru Căutătoare. Era pentru mine.

Întrebarea era dacă aş face-o — nu dacă *aş putea* s-o fac.

Aş *putea* salva viaţa Căutătoarei. Ştiam cum. Nu aş pune în pericol alte vieţi de pe aici. În afară de a mea. Ar trebui să negociez asta.

Nu. Melanie a încercat să fie fermă, înăbuşindu-şi teama.

Lasă-mă, te rog, să mă gândesc.

Nu.

Asta e treaba, Mel. Este oricum inevitabilă. Înţeleg asta acum. Ar fi trebuit să o înţeleg mai de mult. Este atât de evidentă.

Nu, nu este.

Mi-am amintit de conversaţia noastră când Jamie era bolnav. Când ne împăcam. I-am spus că nu o voi şterge, că îmi părea rău că nu puteam să-i ofer mai mult de-atât.

Nu era chiar o minciună pe cât era o propoziţie neterminată. Nu îi puteam da mai mult de atât — şi să fiu şi eu în viaţă.

Minciuna îi fusese adresată lui Jared. I-am spus, câteva secunde mai târziu, că nu ştiam cum să mă fac să nu mai exist. În contextul discuţiei noastre, era adevărat. Nu ştiam cum să dispar aici, în interiorul lui Melanie. Dar am fost surprinsă că nu am sesizat minciuna din vorbele mele chiar atunci, că nu am

înţeles în acel moment ceea ce înţelegeam acum. Bineînţeles că ştiam cum să mă fac să nu mai exist.

Era doar faptul că nu luasem niciodată în considerare acea opţiune ca fiind viabilă, trădând sufletele de pe această planetă.

Dacă oamenii aflau că aveam acest răspuns, cel pentru care ei tot omorâseră, aş fi avut de suferit.

Nu, Wanda!

Nu vrei să fii liberă?

O pauză lungă.

Nu ţi-aş cere asta, a spus ea în cele din urmă. *Şi nu aş face-o pentru tine. Şi eu, mai sigur decât orice pe lume, nu aş face-o pentru Căutătoare!*

Nu trebuie să ceri. Cred că m-aş putea oferi ca voluntară… în cele din urmă.

De ce crezi asta? a întrebat ea, tonul ei fiind apropiat de un suspin. M-a atins. Mă aşteptam ca ea să fie în culmea fericirii.

În parte din cauza lor. Jared şi Jamie. Le pot oferi întreaga lume, tot ce vor. Te-aş putea oferi pe tine *lor. Probabil că mi-aş fi, dat seama de asta… într-o bună zi. Cine ştie? Poate că Jared mi-ar fi cerut asta cândva. Tu ştii că eu nu i-aş spune nu.*

Ian are, dreptate. Te sacrifici prea mult. Nu ai nicio limită. Ai nevoie de limite, Wanda!

Ah, Ian, am suspinat. O nouă durere şi-a croit drum spre inima mea.

Îi vei lua întreaga lume. Tot ceea ce el îşi doreşte.

Nu va merge niciodată cu Ian. Nu în acest corp, deşi el îl iubeşte. În schimb, corpul nu îl iubeşte pe el.

Wanda, eu… Melanie făcea eforturi pentru a-şi găsi cuvintele. Totuşi, bucuria pe care o aşteptam din partea ei nu a venit. Din nou, asta m-a atins.

Nu cred că te pot lăsa să faci asta. Eşti mai importantă decât atât. Pe o scară mai largă, tu eşti mult mai valoroasă pentru ei decât sunt eu. Tu îi poţi ajuta; îi poţi salva. Eu nu pot să fac nimic din toate astea. Trebuie să rămâi.

Nu văd altă cale, Mel. Mă întreb cum de nu am văzut asta mai devreme. Pare atât de evident. Bineînţeles *că trebuie să plec. Bineînţeles că trebuie să te restitui ţie însăţi. Deja ştiam că noi sufletele nu am făcut bine să venim aici. Aşa că acum nu am altă*

opţiune decât să fac lucrul cuvenit şi să plec. Cu toţii aţi supravieţuit fără mine înainte; o veţi face din nou. Ai învăţat atât de multe lucruri despre suflete de la mine — tu îi vei ajuta. Nu înţelegi? Acesta este sfârşitul fericit. Este felul în care ei toţi au nevoie ca povestea să se termine. Le pot da speranţă. Le pot da… nu un viitor. Poate că nu asta. Dar cât de multe pot. Tot ce pot.

Nu, Wanda, nu.

Plângea, devenind incoerentă. Durerea ei mi-a adus lacrimi în ochi. Habar nu avusesem că ea ţinea la mine. Aproape la fel de mult cât ţineam eu la ea. Nu îmi dădusem seama că ne iubeam una pe cealaltă.

Chiar dacă Jared nu mi-ar fi cerut asta, chiar dacă Jared nu ar exista… Odată ce această cale mi-a venit în minte, ar fi trebuit să acţionez imediat. O iubeam pe ea atât de mult.

Nicio mirare că procentajul de succes al gazdelor rezistente era atât de scăzut aici, pe Pământ. De îndată ce am învăţat să ne iubim gazdele noastre umane, ce speranţă aveam noi sufletele? Nu am fi putut exista pe spatele celor pe care îi iubeam. Nu un suflet. Un suflet nu putea trăi aşa.

M-am rostogolit şi, în lumina stelelor, m-am uitat la corpul meu.

Mâinile mele erau murdare şi zgâriate, dar sub petele de la suprafaţă, le ghiceam frumuseţea. Pielea avea o nuanţă plăcută de arămiu; chiar şi mai palidă în lumina slabă, era tot frumoasă. Unghiile erau roase, dar încă sănătoase şi netede, cu mici lunule albe, la bază. Mi-am mişcat degetele, privind cum muşchii trăgeau oasele, formând modele pline de graţie. Le-am lăsat să danseze deasupra mea, unde au devenit forme fluide, negre, pe fundalul stelelor.

Mi le-am trecut prin păr. Acesta îmi ajungea acum aproape până la umeri. Lui Mel i-ar plăcea asta. După câteva săptămâni de şamponări în duşurile de la hotel şi vitamine Sănătate avea să fie din nou strălucitor şi mătăsos.

Mi-am întins tare braţele în faţă până când unele articulaţii mi-au pocnit. Îmi simţeam braţele puternice. Ar putea să mă ajute să mă caţăr pe un versant de munte, ar putea căra bagaje grele, ar putea ara un câmp întreg. Dar de asemenea erau şi catifelate. Ar putea ţine

un copil, ar putea alina durerile unui prieten, ar putea iubi… dar asta nu era pentru mine.

Am respirat adânc, iar lacrimile mi-au curs pe la colţurile ochilor şi s-au rostogolit pe la tâmple, în păr.

Mi-am încordat muşchii picioarelor, simţindu-le puterea lor, bănuindu-le viteza. Voiam să alerg, să am un câmp deschis pe care să pot fugi ca la curse, doar ca să văd cât de repede aş putea să alerg. Voiam să fug desculţă, ca să pot simţi pământul sub tălpi. Voiam să simt vântul răvăşindu-mi părul. Voiam să plouă, ca să pot simţi mirosul ploii în aer în timp ce alergam.

Picioarele mele s-au îndoit şi s-au relaxat, în ritmul respiraţiei mele. Inspiră, expiră. Îndoaie şi întinde. Se simţea plăcut.

Mi-am pipăit faţa cu buricele degetelor. Se simţeau calde pe pielea mea catifelată şi plăcută. Eram fericită că îi dădeam înapoi lui Melanie faţa pe care ea o avusese înainte. Mi-am închis ochii şi mi-am mângâiat pleoapele.

Am locuit în atât de multe corpuri, dar nu l-am iubit pe niciunul aşa cum l-am iubit pe acesta. Nu l-am dorit pe niciunul în felul cum îl doream cu ardoare pe acesta. Desigur, acesta ar fi cel la care ar trebui să renunţ.

Ironia m-a făcut să râd şi m-am concentrat pe senzaţia dată de aerul care pocnea în bule micuţe în piept şi sus pe gât. Râsul era ca o briză răcoritoare — îşi făcea loc prin corp, dându-ţi un sentiment de bine. Aveau alte specii un vindecător atât de simplu? Nu-mi puteam aminti niciuna.

Mi-am atins buzele şi mi-am amintit cum se simţea să-l săruţi pe Jared şi cum se simţea să-l săruţi pe Ian. Nu toată lumea avea şansa să sărute atât de multe alte corpuri frumoase. Eu avusesem parte de mai multe sărutări, chiar şi în această perioadă scurtă.

Fusese atât de scurtă! Poate un an de-acum, nu eram foarte sigură. Doar o mişcare de revoluţie rapidă a unei planete albastre-verzui în jurul unei stele obişnuite. Cea mai scurtă viaţă dintre cele pe care le trăisem vreodată.

Cea mai scurtă, cea mai importantă, cea mai fascinantă dintre vieţi. Viaţa care m-ar defini pentru

totdeauna. Viaţa care într-un sfârşit m-a legat de o stea, de o planetă, de o mică familie de străini.

Mai voiam puţin timp… ar fi asta atât de greşit?

Nu, a şoptit Mel. *Pur şi simplu mai ia-ţi puţin timp.*

Nu şti niciodată cât timp vei avea, am răspuns eu şoptind.

Dar eu ştiam. Ştiam exact cât timp aveam. Nu mai puteam lua deloc timp. Timpul meu se terminase.

Oricum trebuia să plec. Trebuia să fac lucrul cuvenit, să fiu eu însămi în timpul care îmi mai rămăsese.

Cu un oftat, care părea să vină tocmai din tălpile picioarele mele şi din palmele mâinilor mele, m-am ridicat.

Aaron şi Brandt nu vor aştepta la nesfârşit. Iar acum mai aveam câteva întrebări la care trebuia să mi se răspundă. De data aceasta, întrebările erau pentru Doc.

Peşterile era pline de tristeţe şi aşa le vedeau ochii mei mâhniţi. Era destul de uşor să trec discret pe lângă ei. Nimănui nu-i păsa ce făceam eu acum, excepţie făcând, poate, Jeb, Brandt şi Aaron, iar ei nu erau aici.

Nu aveam un câmp deschis şi ploios, dar măcar aveam lungul tunel sudic. Era prea întuneric să alerg cât mă ţineau puterile, aşa cum voiam eu, dar am încercat să păstrez un ritm de alergare. Mă simţeam bine, în timp ce muşchii mei să încălzeau.

Mă aşteptam să-l găsesc pe Doc deja acolo, dar voi aştepta dacă va trebui. Va fi singur. Săracul Doc, cam aşa stăteau lucrurile acum.

Doc dormise singur în spitalul său din noaptea când i-am salvat viaţa lui Jamie. Sharon îşi luase lucrurile din încăperea lor şi le mutase în a mamei ei, iar Doc nu a dorit să doarmă singur în încăperea goală.

Câtă duşmănie. Sharon ar prefera să-şi omoare propria fericire, şi pe a lui Doc, de asemenea, decât să-l ierte pentru că m-a ajutat să-l vindec pe Jamie.

Oricum, abia se mai simţea prezenţa lui Sharon şi a lui Maggie prin peşteri. Se uitau urât la toată lumea acum, aşa cum obişnuiseră să se uite urât doar la mine. Mă întrebam dacă asta avea să se schimbe când eu voi fi plecat sau dacă ele erau amândouă atât de

încăpăţânate în duşmănia lor încât să fie prea târziu pentru ca ele să se schimbe.

Ce cale teribil de stupidă să-ţi pierzi timpul.

Pentru prima dată, tunelul sudic mi-a părut scurt. Nu credeam că ajunsesem la jumătatea lui, când am zărit lumina lui Doc strălucind vag pe tavanul boltit. Era acasă.

Am încetinit mergând la pas înainte să-l întrerup. Nu voiam să-l sperii, să-l facă să creadă că era o urgenţă.

Chiar şi aşa a fost surprins când mi-am făcut apariţia, gâfâind uşor, în intrarea de piatră.

A sărit de la biroul său. Cartea pe care o citea i-a căzut din mână.

— Wanda? Este ceva în neregulă?

— Nu, Doc, l-am asigurat eu. Totul e bine.

— Are cineva nevoie de mine?

— Doar eu.

I-am zâmbit slab.

A înconjurat biroul său ca să mă întâmpine, cu ochii larg deschişi. S-a oprit la o jumătate de pas şi a ridicat o sprânceană.

Chipul să alungit era blând, nu avea nimic înspăimântător. Era greu să-mi amintesc cum de arătase ca un monstru pentru mine înainte.

— Eşti un om de cuvânt, am început.

A încuviinţat şi şi-a deschis gura ca să vorbească, dar eu l-am oprit, ridicând o mână.

— Nimeni nu va pune asta mai bine la încercare decât eu acum, l-am avertizat.

A aşteptat, în ochii săi citindu-se nedumerire şi îngrijorare.

Am respirat adânc, simţind că-mi extind plămânii.

— Ştiu cum se face ceea ce ai vrut tu să obţii punând capăt multor vieţi. Ştiu cum să scot sufletele din corpurile voastre fără să le fac vreun rău. Bineînţeles că ştiu asta. Cu toţii trebuie să ştim, în caz de urgenţă. O dată chiar am executat procedura de urgenţă, când am fost Urs.

M-am uitat pătrunzător la el, aşteptând un răspuns. I-a luat destul de mult, ochii săi devenind tot mai sălbatici cu fiecare secundă.

— De ce îmi spui mie asta? a bolborosit el.

— Deoarece eu… eu am de gând să-ţi ofer cunoştinţele de care ai nevoie. Am ridicat din nou mâna. Dar numai dacă tu îmi vei da în schimb ceea ce eu îmi doresc. Te avertizez chiar acum, nu va fi deloc mai uşor pentru tine să-mi dai ceea ce-mi doresc decât va fi pentru mine să-ţi dau ceea ce-ţi doreşti.

Faţa lui era mai fioroasă decât o văzusem eu vreodată.

— Spune-ţi condiţiile.

— Nu mai poţi omorî — sufletele pe care le scoţi. Trebuie să-mi dai cuvântul de onoare promisiunea ta, jurământul tău, făgăduiala ta — că le vei conduce spre o altă viaţă. Asta înseamnă ceva pericol; va trebui să ai rezervoare criogenice şi va trebui să duci acele suflete şi să le urci într-o navetă spaţială. Va trebui să le trimiţi într-o altă lume pentru a trăi. Ele nu-ţi vor putea face rău. Când ele vor ajunge pe următoarea planetă, strănepoţii tăi vor fi deja morţi.

Oare condiţiile mele ar diminua partea mea de vină? Doar dacă aş putea avea încredere în Doc.

El gândea intens pe măsură ce eu îi explicam. I-am urmărit faţa pentru a vedea ce credea despre cererea mea. Nu părea supărat, dar ochii săi încă erau larg deschişi.

— Vrei cumva ca noi s-o omorâm pe Căutătoare? a ghicit el.

Nu i-am răspuns la întrebare, pentru că el n-ar fi înţeles răspunsul; chiar voiam ca ei să o omoare. Aceasta era întreaga problemă. În loc de asta, am continuat cu explicaţiile.

— Ea va fi prima, testul. Vreau să mă asigur, în timp ce încă sunt aici, că tu vei urma întocmai instrucţiunile. Eu însămi voi face separarea. Când ea va fi în siguranţă, te voi învăţa cum se face.

— Pe cine?

— Suflete răpite. La fel ca mai înainte. Nu-ţi pot garanta că minţile umane vor reveni. Nu ştiu dacă cei şterşi pot să se întoarcă. Vom vedea la Căutătoare.

Doc a clipit, gândindu-se la ce i-am spus.

— Ce vrei să spui cu în timp ce încă eşti aici? Pleci?

L-am privit tăcută, aşteptând ca înţelegerea să-i apară în ochi. Şi el m-a privit îndelung, neînţelegând.

— Nu-ţi dai seama ce îţi ofer? am şoptit.

În cele din urmă, înţelegerea şi-a făcut loc pe chipul lui.

Am vorbit repede, înainte ca el să o poată face.

— Mai este ceva ce vreau să-ţi cer, Doc. Nu vreau să… nu *voi fi* expediată cu o navă pe o altă planetă. Aceasta este planeta mea, cu adevărat este. Şi totuşi, aici nu este loc pentru mine. Deci… ştiu că s-ar putea… să-i ofensez pe alţi câţiva. Nu le spune dacă tu crezi că ei nu vor permite acest lucru. Minte-i, dacă trebuie. Dar aş vrea să fiu îngropată lângă Walt şi Wes. Poţi să faci asta pentru mine? Nu voi ocupa mult spaţiu, i-am zâmbit din nou slab.

Nu! urla Melanie. *Nu, nu, nu, nu…*

— Nu, Wanda, a obiectat şi Doc, cu o expresie şocată.

— Te rog, Doc, am şoptit înfiorându-mă la protestul din mintea mea, care devenea din ce în ce mai puternic. Nu cred că Wes sau Walt se vor supăra.

— Nu asta am vrut să spun! Nu pot să te omor, Wanda. Bleah! Mi-e atât de greaţă de moarte, greaţă de a-mi omorî prietenii.

Vocea lui Doc s-a transformat într-un suspin.

Mi-am pus palma pe braţul lui, frecându-l uşurel.

—Oamenii mor aici, se mai întâmplă.

Kyle spusese ceva în genul acesta. Amuzant că dintre toţi oamenii trebuia să-l citez tocmai pe Kyle, de două ori într-o singură noapte.

— Dar cum rămâne cu Jared şi cu Jamie? a întrebat Doc cu o voce înăbuşită.

— O vor avea pe Melanie. Vor fi bine.

— Ian?

Printre dinţi:

— Îi va fi mai bine fără mine.

Doc a clătinat din cap, ştergându-şi ochii.

— Trebuie să mă gândesc la asta, Wanda.

— Nu prea avem timp. Ei nu vor aştepta la nesfârşit înainte să o omoare pe Căutătoare.

— Nu la partea asta mă refeream. Sunt de acord cu aceşti termeni. Dar nu cred că pot să te omor pe tine.

— E totul sau nimic, Doc. Trebuie să te hotărăşti chiar acum. Şi… Mi-am dat seama că mai aveam o cerere. Nu ai voie să spui nimănui despre această parte

a înţelegerii. Nimănui. Aceştia sunt termenii mei, acceptă sau refuză. Vrei să ştii cum să înlături un suflet dintr-un corp uman?

Doc a clătinat din nou din cap.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Deja ştii răspunsul, Doc. Este tot ceea ce ai căutat.

El îşi clătina uşor capul.

L-am ignorat pentru că ştiam amândoi că alegerea fusese făcută.

— Îl aduc pe Jared, i-am spus. Vom face un raid rapid pentru rezervoare criogenice. Reţine-i la distanţă pe ceilalţi. Spune-le… spune-le adevărul. Spune-le că am de gând să te ajut să o scoţi pe Căutătoare din acel trup.

CAPITOLUL 51:
Pregătită

I-AM GĂSIT PE JARED ŞI PE JAMIE în încăperea noastră, aşteptându-mă. Pe chipul lor se oglindea îngrijorarea. Pesemne că Jared vorbise cu Jeb.

— Eşti bine? m-a întrebat Jared, în timp ce Jamie a sărit în sus şi mi-a cuprins talia cu braţele.

Nu eram sigură cum să-i răspund la întrebare. Nu ştiam răspunsul.

— Jared, am nevoie de ajutorul tău.

Jared a fost în picioare de îndată ce am terminat de vorbit. Jamie s-a lăsat pe spate ca să-mi privească faţa. Nu i-am întâlnit privirea, nefiind sigură cât de mult puteam să suport acum.

— Ce trebuie să fac? a întrebat Jared.

— Fac un raid. Mi-ar prinde bine nişte… muşchi în plus.

— Ce căutăm?

Era plin de dorinţă, deja schimbându-şi atitudinea în cea de mers în misiune.

— Îţi voi explica pe drum. Nu avem mult timp.

— Pot să vin? a întrebat Jamie.

— Nu, am spus eu şi Jared împreună.

Jamie s-a încruntat şi mi-a dat drumul, lăsându-se jos pe saltea şi încrucişându-şi picioarele. Şi-a luat faţa în mâini şi s-a bosumflat. N-am putut să mă uit în ochii lui înainte să ies din încăpere. Deja ardeam de dorinţa de a sta lângă el, de a-l ţine strâns şi de a uita întreaga tărăşenie.

Jared m-a urmat în timp ce refăceam drumul prin tunelul sudic.

— De ce pe aici? a întrebat el.

— Eu… El şi-ar da seama dacă aş încerca să-l mint sau să mă eschivez. Nu vreau să mă întâlnesc cu nimeni. Jeb, Aaron sau Brandt, în mod special.

— De ce?

— Nu vreau să trebuiască să le dau explicaţii. Nu încă.

El era tăcut încercând să înţeleagă răspunsul meu.

Am schimbat subiectul.

— Ştii unde e Lily? Nu cred că ar trebui să fie singură. Pare…

— Ian e cu ea.

— Asta-i bine. El e cel mai amabil.

Ian să o ajute pe Lily — el era exact ceea ce îi trebuia ei acum. Dar cine să-l ajute pe Ian când…? Am clătinat din cap, îndepărtând gândul.

— Ce anume vrem să găsim cu atâta grabă? m-a întrebat Jared.

Am respirat adânc înainte să-i răspund.

— Rezervoare criogenice.

Tunelul sudic era întunecat. Nu-i vedeam faţa. Paşii lui nu ezitau lângă mine şi el n-a spus nimic timp de câteva minute. Când a vorbit din nou, am auzit că se concentra asupra raidului — având un singur gând, lăsând deoparte orice curiozitate ar fi resimţit pentru a plănui bine misiunea.

— De unde le luăm?

— Rezervoarele criogenice goale sunt depozitate în exteriorul clădirilor de Vindecare până când este nevoie de ele. Cu mai multe suflete care vin decât care pleacă, întotdeauna va exista un surplus. Nimeni nu le păzeşte; nimeni nu-şi va da seama că vor lipsi câteva.

— Eşti sigură? De unde ai această informaţie?

— Le-am văzut în Chicago. Multe grămezi. Chiar şi micuţa clădire în care am fost în Tucson avea un mic depozit. Le stocau în exteriorul zonei de livrare.

— Dacă erau depozitate, cum poţi fi sigură…

— N-ai observat pasiunea noastră pentru etichete?

— Nu mă îndoiesc de tine, a spus el. Vreau să mă asigur că te-ai gândit la toate aspectele.

Am prins dublul înţeles al cuvintelor lui.

— Am făcut-o.

— Hai atunci.

Doc plecase — era deja cu Jeb, pentru că nu trecusem de el pe culoar. Pesemne că plecase imediat după ce am vorbit. M-am întrebat cum reacţionaseră la veştile lui. Am sperat că n-au fost într-atât de proşti

încât să le discute în faţa Căutătoarei. Şi-ar sfâşia ea creierul uman dacă ar bănui ce făceam? Ar presupune că-mi trădez neamul? Că le-aş oferi oamenilor ceea ce le trebuie, fără niciun fel de restricţie?

Şi totuşi, nu asta era ceea ce făceam? Când nu voi mai fi, şi-ar bate oare Doc capul să-şi ţină cuvântul?

Da, el *ar încerca.* Credeam asta. Trebuia să o cred. Dar nu putea să o facă de unul singur. Şi cine l-ar ajuta? Ne-am căţărat prin gura de aerisire întunecată şi îngustă care se deschidea pe faţa sudică a dealului stâncos, cam la jumătatea distanţei spre vârful jos. Marginea estică a orizontului devenea cenuşie, cu o geană de trandafiriu între cer şi stâncă.

Mă uitam ţintă la picioare, în timp ce coboram. Era necesar; nu era nicio cărare, iar stâncile care se desprindeau erau înşelătoare pentru picioare. Dar chiar şi dacă drumul ar fi fost pavat şi neted, mă îndoiesc că aş fi putut să-mi ridic ochii. Şi umerii îmi erau încovoiaţi.

Trădătoare. Nu o neadaptată, nu o rătăcitoare. Doar o trădătoare. Puneam vieţile blânzilor mei fraţi şi surori în mâinile motivate şi furioase ale familiei mele umane adoptate.

Oamenii mei aveau tot dreptul din lume să urască sufletele. Acesta era un război, iar eu le furnizam arma. O modalitate de a ucide, fără a îndura o pedeapsă.

Mă gândeam la asta în timp ce alergam prin deşert, în lumina crescândă a zorilor — alergam deoarece, cu Căutătorii care pândeau, n-ar fi trebuit să fim afară în timpul zilei.

Concentrându-mă pe acest unghi — văzându-mi alegerea nu ca pe un sacrificiu, ci mai degrabă ca pe o înarmare a oamenilor, la schimb cu viaţa Căutătoarei — ştiam că nu era bine. Şi dacă încercam să o salvez doar pe Căutătoare, acesta ar fi momentul când m-aş răzgândi şi m-aş întoarce. Ea nu merita să-i vând pe ceilalţi. Chiar dacă ar fi fost de acord cu asta.

Sau ar fi? M-am întrebat deodată. Căutătoarea nu părea să fie… care era cuvântul pe care îl folosise Jared? *Altruistă.* La fel de altruistă că noi ceilalţi. Poate că ea şi-ar considera viaţa mai scumpă decât vieţile multora.

Dar era prea târziu să mă răzgândesc. Deja mă gândisem mult mai departe decât numai la salvarea Căutătoarei. Dintr-un motiv, asta s-ar întâmpla din nou. Oamenii aveau să mai ucidă şi alte suflete pe care le-ar fi întâlnit, dacă nu le-aş da o altă şansă. Mai mult decât atât, aveam de gând s-o salvez pe Melanie, şi asta merita sacrificiul. Aveam de gând să-i salvez pe Jared şi pe Jamie. S-ar fi putut, de asemenea, s-o salvez pe Căutătoarea care îmi repugna, de vreme ce mă ocupam de asta.

Era greşit ca sufletele să fie aici. Oamenii mei îşi meritau lumea. Nu le-o puteam da înapoi lor, dar le puteam da asta. Dacă măcar aş fi putut fi sigură că nu vor fi cruzi.

Trebuia pur şi simplu să mă încred în Doc şi să sper.

Şi poate să storc promisiunea de la alţi câţiva dintre prietenii mei, pentru orice eventualitate.

Mă întrebam câte vieţi omeneşti aş salva. Câte vieţi ale sufletelor aş *putea* salva. Singura pe care n-o puteam salva acum eram eu.

Am oftat greu. Chiar şi peste gâfâiturile noastre, Jared m-a auzit. Cu coada ochilor, i-am văzut faţa întoarsă, i-am simţit ochii pătrunzându-mă, dar nu m-am uitat să-i întâlnesc privirea. Am continuat să privesc în pământ.

Am ajuns la ascunzătoarea jeepului, înainte ca soarele să se fi căţărat pe vârfurile estice, deşi cerul era deja albastru-deschis. Am intrat în peştera mică, exact când primele raze pictau nisipul deşertului în auriu.

Jared a înşfăcat două sticle de apă de pe bancheta din spate, mi-a oferit una şi apoi s-a întins lângă perete. A înghiţit lacom jumătate de sticlă şi şi-a şters gura cu dosul palmei înainte să vorbească.

— Ţi-aş spune că te-ai grăbit să ieşi din peşteră, dar trebuie să aşteptăm să se întunece, dacă plănuieşti să şterpeleşti ceva şi să fugi.

Mi-am înghiţit gura de apă.

— E bine. Sunt sigură că ne vor aştepta.

Ochii săi mi-ar cercetat faţa.

— Ţi-am văzut Căutătoarea, mi-a spus, urmărindu-mi reacţia. Ea e… energică.

Am încuviinţat din cap.

— Şi gălăgioasă.

A zâmbit şi şi-a dat ochii peste cap.

— Se pare că nu-i place cazarea pe care i-am asigurat-o.

Privirea mea s-a îndreptat către podea.

— Ar fi putut să fie mai rău, am murmurat.

Durerea dată de înţepătura de invidie pe care o mai simţisem s-a scurs neinvitată în vocea mea.

— E adevărat, a consimţit el cu glas scăzut.

— De ce sunt atât de amabili cu ea? am şoptit. Ea l-a omorât pe Wes.

— Ei bine, asta e vina ta.

M-am uitat la el, surprinsă să văd uşoara curbură a gurii lui; mă necăjea.

— A mea?

Zâmbetul său mic s-a mărit.

— N-au vrut să pară monştri. Nu din nou. Încearcă să se compenseze pentru înainte, doar că e puţin cam târziu — şi cu sufletul care nu trebuie. Nu mi-am dat seama că asta… îţi va răni sentimentele. M-am gândit că-ţi va plăcea mai mult aşa.

— Aşa e. Nu mai voiam ca ei să mai facă rău cuiva. E întotdeauna mai bine să fii amabil. Numai că eu… Am respirat adânc. Mă bucur că ştiu de ce.

Amabilitatea lor era pentru mine, nu pentru ea. Mi-am simţit umerii mai uşori.

— Nu-i un sentiment plăcut — să ştii în sinea ta că meriţi să fii numit *monstru.* E mai bine să fii amabil decât să te simţi vinovat.

A zâmbit iar şi apoi a căscat. Asta m-a făcut şi pe mine să casc.

— Am avut o noapte lungă, a comentat el. Şi ne mai aşteaptă una. Ar trebuie să dormim.

M-am bucurat de sugestia lui. Ştiam că avea multe întrebări despre ce însemna exact acest raid. Ştiam că deja pusese cap la cap mai multe lucruri. Şi nu voiam să discut niciuna dintre aceste chestiuni.

M-am întins pe peticul neted de nisip de lângă jeep. Spre surprinderea mea, Jared a venit să se întindă lângă mine, *chiar* lângă mine. S-a încolăcit în jurul spatelui meu curbat.

— Poftim, a spus el şi a întins mâna pentru a-şi strecura degetele sub faţa mea.

Mi-a ridicat capul de pe pământ şi apoi şi-a împins braţul sub capul meu, făcând o pernă pentru mine. Şi-a lăsat celălalt braţ peste talia mea.

Mi-au trebuit câteva secunde înainte să pot să-i răspund.

— Mulţumesc.

El a căscat. I-am simţit respiraţia caldă pe ceafa mea.

— Odihneşte-te, Wanda.

Ţinându-mă în ceea ce ar fi putut fi considerată doar o îmbrăţişare, Jared a adormit repede, după cum fusese întotdeauna capabil să o facă. Am încercat să mă relaxez cu braţul său cald în jurul meu, dar a durat destul.

Îmbrăţişarea sa m-a făcut să mă întreb cât de mult ghicise deja.

Grija şi gândurile nu-mi dădeau pace. Jared avea dreptate — fusese o noapte foarte lungă. Şi totuşi, nici pe jumătate destul de lungă. Restul nopţilor şi zilelor mele urmau să zboare ca şi când ar fi fost doar minute.

Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost Jared care mă scutura să mă trezească. Lumina din mica peşteră era palidă şi portocalie. Apus de soare.

Jared m-a tras în picioare şi mi-a înmânat un baton care constituia masa prădătorului — acesta era genul de mâncare pe care o ţineau în jeep. Am mâncat şi am băut restul apei în tăcere. Faţa lui Jared era serioasă şi concentrată.

— Încă te grăbeşti? a întrebat el pe când urcam în jeep.

Nu. Doream ca timpul să se întindă veşnic.

— Da.

Ce rost avea să tot amân? Căutătoarea şi trupul ei urmau să moară dacă aşteptam prea mult şi eu ar trebui să fac aceeaşi alegere.

— Atunci ne îndreptăm către Phoenix. Este logic ca ei să nu observe acest gen de raid. N-are sens ca oamenii să vă ia rezervoarele de păstrare la rece. Ce-am putea face cu ele?

Întrebarea n-a sunat deloc retorică şi l-am simţit privindu-mă din nou. Dar eu m-am uitat la stâncile din faţă şi n-am spus nimic.

Se întunecase de ceva timp când am schimbat vehiculele şi am ieşit pe autostradă. Jared a aşteptat câteva minute cu grijă, cu farurile stinse la sedanul care nu ieşea prea tare în evidenţă. Am numărat zece maşini trecând. Şi apoi a urmat o perioadă lungă de întuneric între faruri, şi Jared a intrat pe drum. Drumul către Phoenix a fost foarte scurt, deşi Jared a păstrat în mod scrupulos viteza sub limita maximă. Timpul se grăbea ca şi când pământul se rotea mai repede.

Ne-am aşternut la drum în traficul constant, mişcându-ne odată cu el de-a lungul autostrăzii care înconjura oraşul care se întindea pe o distanţă mare. Am văzut spitalul de pe drum. Am urmărit o altă maşină până la rampa de ieşire, mişcându-ne egal, fără grabă.

Jared a cotit în parcarea principală.

— Încotro acum? a întrebat el tensionat.

— Să vedem dacă drumul continuă şi în spate. Rezervoarele ar fi pe lângă zona de încărcare.

Jared conducea încet. Erau multe suflete aici, intrând şi ieşind din clădire, câteva dintre ele îmbrăcate în halate. Vindecători. Nimeni nu ne acorda atenţie în mod deosebit.

Drumul se ţinea aproape de trotuar, apoi cotea pe lângă aripa de nord a complexului de clădiri.

— Uite, camioane de livrare. Ia-o într-acolo.

Am trecut printre aripa unei clădiri joase şi un garaj. Mai multe camioane, care livrau stocuri medicale fără îndoială, erau parcate cu spatele la rampele de intrare. Am examinat containerele depozitate, toate etichetate.

— Continuă să mergi… deşi s-ar putea să vrem să înşfăcăm câteva dintre astea pe drumul de întoarcere. Vezi? Vindecă… Rece… Liniştit? Mă întreb ce-o fi ăsta.

Îmi plăcea că aceste stocuri erau etichetate şi lăsate nepăzite. Familia mea nu se va descurca fără lucrurile trebuincioase când eu nu voi mai fi. *Când eu nu voi mai fi;* se părea că această propoziţie era ataşată de toate gândurile mele.

Am cotit în spatele altei clădiri. Jared conducea un pic mai repede şi privea înainte — acolo erau oameni, patru, descărcând un camion pe o platformă. Atenţia mi-a fost atrasă de exactitatea mişcărilor lor. Ei nu

manipulau cutiile mici cu gesturi bruşte. Din contră, le puneau cu o grijă infinită pe platforma largă de beton.

Nu prea aveam nevoie de etichetă pentru confirmare, dar exact atunci, unul dintre cei care descărcau, a întors cutia în aşa fel încât literele negre mi-au sărit drept în faţă.

— Ăsta e locul pe care îl căutăm. Ei descarcă rezervoare ocupate chiar acum. Cele goale nu pot fi prea departe… Ah! Acolo, în partea cealaltă. Cred că magazia e pe jumătate plină de ele. Pariez că magaziile încuiate sunt pline ochi.

Jared a continuat să meargă grijuliu cu aceeaşi viteză, dând colţul spre latura clădirii.

A fornăit încetişor.

— Ce e? am întrebat.

— Siluete. Vezi?

A arătat cu bărbia spre semnul de pe clădire.

Aceasta era aripa cu maternitatea.

— Ah, am spus. Ei bine, vei şti întotdeauna unde să cauţi, nu-i aşa?

Ochii săi m-au săgetat cu privirea când am spus asta şi apoi s-au întors la drum.

— Va trebui să aşteptăm puţin. Arată ca şi cum aproape au terminat.

Jared a înconjurat din nou clădirea şi apoi a parcat într-un loc ferit, departe de lumini.

A oprit motorul şi s-a lăsat pe spate în scaun. S-a întins şi mi-a luat mâna. Ştiam că era pe punctul de a-mi pune întrebări şi am încercat să mă pregătesc.

— Wanda?

— Da?

— Ai de gând să o salvezi pe Căutătoare, nu-i aşa?

— Da, aşa e.

— Pentru că e ceea ce trebuie să faci? a ghicit el.

— Ăsta e unul dintre motive.

A tăcut pentru o clipă.

— Tu ştii cum să scoţi sufletul fără să răneşti trupul?

Inima mi-a bubuit tare o dată şi a trebuit să înghit înainte să pot răspunde.

— Da. Am mai făcut-o. Într-o urgenţă. Nu aici.

— Unde? a întrebat el. Unde a fost urgenţa?

Era o poveste pe care nu le-o spusesem niciodată, din motive evidente. Era una dintre cele mai bune ale mele. O mulţime de acţiune. Lui Jamie i-ar fi plăcut. Am oftat şi am început cu o voce joasă.

— Pe Planeta Ceţurilor. Eram cu prietenul meu Lumină-Îmblânzită şi cu un ghid. Nu-mi amintesc numele ghidului. Acolo, ei mă numeau Trăieşte-în-Stele. Deja aveam ceva reputaţie.

Jared a chicotit.

— Făceam un pelerinaj peste cea de-a patra mare câmpie de gheaţă pentru a vedea unul dintre cele mai celebre oraşe de cristal. Se presupunea că e o rută sigură — de aceea eram doar trei. Bestiilor cu gheare le place să sape gropi şi să se îngroape în zăpadă. Camuflaj, înţelegi? O capcană. La început, nu era nimic altceva decât zăpada plană şi nesfârşită. Apoi, în clipa următoare, părea că întreaga câmpie de alb a explodat spre cer. Un Urs adult de vârstă medie are aproape greutatea unui bizon. O bestie cu gheare ajunsă la maturitate are aproape greutatea unei balene albastre. Acesta era mai mare decât majoritatea. Nu l-am văzut pe ghid. Bestia cu gheare se ivise între noi cu faţa către locul în care şedeam eu şi Lumină-Îmblânzită. Urşii sunt mai rapizi decât bestiile cu gheare, dar acesta avea avantajul ambuscadei. Cleştii lui uriaşi ca de piatră s-au repezit în jos şi l-au sfâşiat în două pe Lumină-Îmblânzită înainte ca eu să-mi fi dat seama ce se întâmpla.

O maşină a trecut uşor pe lângă parcare. Am rămas tăcuţi până când ne-a depăşit.

— Am ezitat. Ar fi trebuit să o iau la fugă, dar… prietenul meu murea acolo pe gheaţă. Din cauza ezitării, aş fi murit şi eu, dacă bestiei cu gheare nu i-ar fi fost distrasă atenţia. Mai târziu am descoperit că ghidul nostru — aş vrea să pot să-mi amintesc numele lui! — atacase coada bestiei cu gheare, sperând să ne dea ocazia să fugim. Atacul bestiei cu gheare stârnise suficientă zăpadă încât părea să fie viscol. Lipsa vizibilităţii ne-ar fi ajutat să evadăm. El nu ştia că deja pentru Lumină-Îmblânzită era prea târziu ca să mai fugă. Bestia cu gheare s-a întors spre ghid aruncându-ne cu un picior. Partea superioară a corpului lui Lumină-

Îmblânzită a aterizat lângă mine. Sângele său topea zăpada.

M-am oprit pentru că mă cutremuram.

— Acţiunea mea următoare nu a avut niciun sens pentru că nu aveam nici un trup pentru Lumină-Îmblânzită. Ne aflam la jumătatea distanţei dintre oraşe, prea departe pentru a alerga către oricare din ele. De asemenea, era probabil o dovadă de cruzime să le extrag fără analgezice. Dar nu puteam suporta să-l las să moară în interiorul jumătăţii zdrobite a gazdei sale Urs. Am folosit dosul palmei mele — latura care tăia gheaţă. Era o lamă prea lată… a cauzat o mulţime de stricăciuni. Puteam numai să sper că Lumină-Îmblânzită era dus destul de departe încât să nu mai simtă durerea suplimentară. Folosindu-mi degetele interioare moi, l-am smuls pe Lumină-Îmblânzită din creierul Ursului. Era încă viu. Cu greu m-am oprit ca să mă asigur de asta. L-am îndesat în buzunarul pentru ovule din centrul trupului meu între cele mai fierbinţi două inimi. Asta îl împiedica să moară de frig, dar ar mai fi rezistat doar câteva minute fără un trup. Şi unde aş fi putut să găsesc un trup-gazdă în imensitatea pustie. M-am gândit să încerc să împart gazda mea. Dar mă îndoiam că aş fi putut rămâne conştientă în timpul procedurii de inserţie a lui în capul meu. Şi apoi, neavând medicamente pentru Vindecare, aş fi murit rapid. Cu toate acele inimi, Urşii sângerează foarte repede. Bestia cu gheare a scos un răget şi am simţit cum pământul se cutremura pe măsură ce păşea cu labele ei uriaşe. Nu ştiam unde era ghidul nostru, sau dacă mai trăia. Nu ştiam cât dura până când bestia cu gheare ne-ar fi găsit pe jumătate îngropaţi în zăpadă. Eram chiar lângă rămăşiţele Ursului. Sângele strălucitor ar fi atras privirea monstrului. Şi apoi mi-a venit o idee nebunească.

M-am oprit să râd liniştită în sinea mea.

— Nu aveam un Urs gazdă pentru Lumină-Îmblânzită. Nu-mi puteam folosi trupul. Ghidul era mort sau fugise. Dar exista *un* alt trup pe câmpia de gheaţă. Era o nebunie, dar nu mă puteam gândi decât la Lumină-Îmblânzită. Nici măcar nu fusesem prieteni apropiaţi. Dar ştiam că murea încetişor, chiar acolo între inimile mele. Nu puteam îndura asta. Am auzit răgetul mânios al bestiei cu gheare şi am alergat către sunet.

Curând, i-am văzut blana albă groasă. Am alergat drept către cel de-al treilea picior stâng şi m-am aruncat pe picior cât de sus am putut. Eram o burtă căţărătoare. Mi-am folosit toate cele şase mâini ale mele, părţile cu cuţite ca să mă caţăr pe o parte a bestiei. Răgea şi se răsucea, dar asta nu i-a fost de folos. Imaginează-ţi un câine alergând după propria coadă. Bestiile cu gheare au creiere foarte mici — o inteligenţă limitată. Am reuşit să ajung pe spatele bestiei şi să alerg în susul dublei coloane vertebrale, săpând cu cuţitele mele încât să nu poată să se scuture şi să mă dea jos. A durat doar câteva secunde să ajung la capul bestiei. Dar acolo mă aştepta cea mai mare dintre greutăţi. Tăietoarele mele de gheaţă erau doar… de lungimea antebraţului tău, poate. Carcasa bestiei cu gheare era de două ori mai groasă. Mi-am răsucit braţul în jos cât de tare am putut şi i-am tăiat primul strat de blană şi membrană. Bestia cu gheare a ţipat şi s-a lăsat pe picioarele din spate. A fost cât pe ce să cad. Mi-am băgat patru dintre mâinile mele în carcasa monstrului — el a ţipat şi s-a zvârcolit. Cu celelalte două am tăiat în continuare în rana pe care i-o făcusem. Pielea era atât de groasă şi de aspră că nu ştiam dacă voi reuşi să pătrund prin ea. Bestia cu gheare s-a scuturat atât de tare încât tot ceea ce puteam face era să mă ţin în clipele acelea. Dar timpul se scurgea pentru Lumină-Îmblânzită. Mi-am îndesat mâinile în gaură şi am încercat să o deschid prin sfâşiere. Apoi, bestia cu gheare s-a aruncat pe spate pe gheaţă. Dacă n-am fi fost deasupra culcuşului lui, gaura pe care şi-o săpase ca să se ascundă în ea, m-ar fi zdrobit. Însă aşa cum stăteau lucrurile, deşi mă răsturnase prosteşte, căderea de fapt m-a ajutat. Cuţitele mele erau deja în gâtul bestiei. Când am atins pământul, greutatea bestiei a ajutat tăietoarele mele să pătrundă şi mai adânc în carcasa ei. Adâncimea era ceea ce-mi trebuia. Eram amândoi năuci. Eu eram pe jumătate înăbuşită. Ştiam că aveam ceva de făcut imediat, dar nu-mi puteam aminti ce. Ameţită, bestia a început să se rostogolească. Aerul proaspăt mi-a limpezit mintea şi mi-a amintit de Lumină-Îmblânzită. Protejându-l de frig pe cât de bine puteam, în partea moale a palmelor mele, l-am mutat din buzunarul pentru ovule în gâtul bestiei cu gheare. Bestia s-a ridicat în picioare şi s-a străduit din nou. De data asta am

zburat. Înţelegi, îmi dădusem drumul ca să pot să-l inserez pe Lumină-Îmblânzită. Bestia cu gheare era înfuriată. Rana de la cap nu era destul ca s-o omoare — ci doar s-o enerveze. Zăpada viscolită se aşezase aşa că mă vedea, mai ales aşa cum eram mânjită cu sângele bestiei. Este o culoare foarte strălucitoare, o culoare pe care nu o aveţi aici. Şi-a ridicat cleştii şi aceştia s-au rotit către mine. Am crezut că mi-a sosit sfârşitul şi eram uşor mângâiată de gândul că cel puţin muream *încercând.* Şi apoi cleştii au lovit zăpada de lângă mine. Nu-mi venea să cred că ratase! M-am holbat la chipul uriaş şi hidos şi aproape că am… ei bine, nu am râs. Urşii nu râd. Dar acesta era sentimentul. Pentru că faţa aceea îngrozitoare oglindea încurcătură, surpriză şi supărare. Nicio bestie cu gheare nu avusese vreodată o asemenea expresie. Îi luase lui Lumină-Îmblânzită câteva minute ca să se lege de bestia cu gheare — era o zonă atât de mare încât el a trebuit cu adevărat să se extindă. Dar apoi, el controla totul. Era încurcat şi lent — nu avea prea mult creier pe care să-l folosească, dar era destul ca să ştie că eu îi eram prietenă. A trebuit să-l călăresc până la oraşul de cristal — ca să îi ţin rana de la gât închisă până când am ajuns la un Vindecător. Asta a pricinuit ceva agitaţie. O vreme m-au strigat Călăreşte-Bestia. I-am convins însă să revină la celălalt nume al meu.

Privisem înainte către luminile spitalului şi siluetele sufletelor trecând prin faţa acelor lumini în timp ce-mi depănam povestea. Acum, pentru prima dată, l-am privit pe Jared. Se uita la mine cu ochii şi cu gura larg deschise.

Era cu adevărat una dintre cele mai bune povesti ale mele. Trebuia să o fac pe Mel să-mi promită că i-o va spune lui Jamie când eu…

— Probabil că au terminat de descărcat, nu crezi? am spus repejor. Haide să terminăm asta şi să mergem înapoi acasă.

S-a uitat pătrunzător la mine încă o clipă şi apoi a aprobat, dând din cap încetişor.

— Da, hai să terminăm asta, Rătăcitoareo, Trăieşte-în-Stele, Călăreşte-Bestia. Să furi câteva rezervoare nepăzite nu va reprezenta o prea mare provocare *pentru tine,* nu-i aşa?

CAPITOLUL 52:
Separată

AM ADUS PRADA NOASTRĂ PRIN GURA DE AERISIRE SUDICĂ, cu toate că asta însemna că jeepul trebuia să fie mutat înainte de zorii zilei. Principala mea îngrijorare privind folosirea intrării mari era că, mai mult ca sigur, Căutătoarea ar auzi gălăgia provocată de sosirea noastră. Nu eram sigură dacă ea avea vreo idee în legătură cu ce aveam eu de gând să fac şi nu voiam să-i dau vreun motiv să se omoare pe ea însăşi şi pe gazda ei. Povestea pe care Jeb mi-o spusese despre unul dintre captivii — lor bărbatul care pur şi simplu s-a prăbuşit, nelăsând vreo dovadă aparentă în afara devastării mânioase de dinăuntrul craniului său — mi-a bântuit gândurile.

Spitalul nu era gol. M-am împins prin gaura care dădea spre încăperea principală şi l-am găsit pe Doc pregătindu-se pentru operaţie. Biroul său era acoperit de lucruri; pe el, o lampă cu propan — cea mai favorabilă iluminaţie pe care o aveam disponibilă — aştepta să fie aprinsă. Bisturiile sclipeau în lumina albastră constantă a lămpii solare.

Ştiusem că Doc mi-ar accepta condiţiile, dar să-l văd înconjurat de instrumente mi-a provocat greaţă. Sau poate că era doar amintirea celeilalte zile care mă îmbolnăvea, ziua în care l-am surprins cu sânge pe mâini.

— Te-ai întors, a spus el uşurat.

Mi-am dat seama că fusese îngrijorat pentru noi, aşa cum toţi se îngrijorau când cineva părăsea siguranţa peşterilor.

— Ţi-am adus un cadou, a spus Jared, împingându-se prin spărtura din spatele meu.

S-a redresat şi s-a întins după o cutie. Cu o mişcare largă, a ridicat-o, arătând eticheta de pe ea.

— Vindecă! a exclamat Doc cu vocea gâtuită. Cât de multă aţi adus?

— Două cutii. Şi am găsit o cale mai bună să ne reînnoim stocurile decât să o punem pe Wanda să se înjunghie singură.

Doc nu a râs la gluma lui Jared. În schimb, s-a întors să se uite la mine cu o privire pătrunzătoare. Amândoi ne gândeam probabil la acelaşi lucru: *Convenabil, de vreme ce Wanda nu va mai fi pe-aici.*

— Aţi adus rezervoarele criogenice? a întrebat mult mai blând.

Jared a observat privirea şi tensiunea. S-a uitat la mine, expresia sa fiind imposibil de citit.

— Da, am răspuns. Zece. Doar atât putea duce maşina.

În timp ce vorbeam, Jared a smucit de funia din spatele lui. Cu un zăngănit de rocă necimentată, a doua cutie de Vindecă, urmată de rezervoare, a căzut pe podeaua din spatele lui. Rezervoarele sunau ca un clinchet de metal, cu toate că fuseseră construite din nişte materiale care nu se găseau pe planeta aceasta. Îi spusesem că era în regulă să smucească rezervoarele criogenice goale; ele erau construite să reziste la o manipulare mai dură decât târârea printr-un canal de piatră. Licăreau pe podea acum, arătând strălucitoare şi imaculate.

Doc a ridicat unul, scoţându-i funia, şi l-a întors pe toate părţile în mâinile sale.

— Zece?

Numărul părea să-l surprindă. Credea că sunt prea multe? Sau insuficiente?

— Sunt dificil de folosit?

— Nu. Extrem de uşor. Am să îţi arăt cum.

Doc a încuviinţat din cap, ochii săi examinând obiectul extraterestru. Îl puteam simţi pe Jared uitându-se la mine, dar mi-am menţinut privirea asupra lui Doc.

— Ce au spus Jeb, Brandt şi Aaron? am întrebat.

Doc şi-a ridicat privirea, uitându-se în ochii mei.

— Ei sunt… de acord cu condiţiile tale.

Am încuviinţat din cap, nu foarte convinsă.

— Nu am să îţi arăt până ce nu am să cred asta.

— Asta e corect.

Jared ne-a privit duşmănos, confuz şi nemulţumit.

— Ce i-ai spus lui? m-a întrebat Doc, prinzând reacţia lui Jared.

— Doar că o voi salva pe Căutătoare. M-am întors să mă uit în direcţia lui Jared fără să îi întâlnesc privirea. Doc mi-a promis că dacă îi arăt cum să efectueze o separare, tu vei elibera sufletele în siguranţă spre o nouă viaţă pe o altă planetă. Fără a le omorî.

Jared a încuviinţat gânditor, ochii săi licărind înapoi spre Doc.

— Sunt de acord cu aceste condiţii. Şi pot să mă asigur că şi ceilalţi le vor respecta. Presupun că ai un plan ca să îi scoţi de pe planetă?

— Nu va fi mai periculos decât ceea ce am făcut astă-seară. Doar opusul — să adăugăm la stoc mai degrabă decât să luăm din el.

— Bine.

— Ai cumva… în minte vreun program de executare a lucrărilor? a întrebat Doc.

A încercat să sune nonşalant, dar puteam auzi ardoarea din spatele vocii. El voia doar răspunsul care îi lipsise atât de mult timp, am încercat să-mi spun mie însămi. Nu că era grăbit să mă omoare pe mine.

— Trebuie să duc înapoi jeep-ul — poţi să aştepţi? Aş vrea să văd asta.

— Sigur, Jared, a încuviinţat Doc.

— N-o să-mi ia mult, a promis Jared în timp ce s-a băgat din nou în gura de aerisire.

De asta eram sigură. Nu îi va lua deloc destul timp.

Eu şi Doc nu am vorbit până ce sunetul paşilor căţărători al lui Jared s-a îndepărtat.

— Nu ai vorbit despre… Melanie? a întrebat uşurel.

Am clătinat din cap.

— Cred că înţelege unde duce asta. Trebuie să-mi fi ghicit planul.

— Dar nu chiar tot. Nu-ţi va permite…

— El nu va avea ultimul cuvânt, l-am întrerupt sever. Totul sau nimic, Doc.

Doc a oftat. După un moment de tăcere, s-a întins şi s-a uitat către ieşirea principală.

— Mă duc să vorbesc cu Jeb, să pregătesc lucrurile.

S-a întins după o sticlă de pe masă. Cloroformul. Eram sigură că sufletele aveau ceva mai bun de folosit. Ar trebui să încerc să găsesc asta pentru Doc, înainte să plec.

— Cine ştie despre asta?

— Deocamdată numai Jeb, Aaron şi Brandt. Ei toţi vor să vadă.

Asta nu m-a surprins; Aaron şi Brandt ar fi suspicioşi.

— Nu mai spune nimănui. Nu în seara aceasta.

Doc a încuviinţat, apoi a dispărut pe culoarul întunecat.

M-am dus să mă aşez rezemată de perete, pe cât de departe puteam de masa de operaţie. Va veni şi rândul meu, prea devreme chiar.

Încercând să mă gândesc la altceva în afară de cumplitul fapt, mi-am dat seama că nu mai auzisem nimic de la Melanie de când… Când a fost ultima oară când mi-a vorbit? Când am făcut pactul cu Doc? Cam târziu mă surprindea faptul că somnul de azi de lângă jeep nu a provocat nicio reacţie din partea ei.

Mel?

Nici un răspuns.

Nu era ca înainte, aşa că nu m-am panicat. În mod evident o simţeam acolo, în capul meu, dar ea… mă ignora? Ce făcea ea?

Mel? Ce se întâmplă?

Niciun răspuns.

Eşti supărată pe mine? Îmi pare rău pentru înainte, faza cu jeep-ul. Nu am făcut *nimic, ştii doar, aşa că nu e chiar corect…*

Ea m-a întrerupt, exasperată.

Oh, opreşte-te. Nu sunt supărată *pe tine. Lasă-mă în pace.*

De ce nu mai vorbeşti cu mine?

Niciun răspuns.

Am împins un pic mai tare, sperând să prind direcţia gândurilor ei. A încercat să mă ţină la distanţă, să pună un zid între noi, dar era prea slab din cauză că nu-l mai folosise de mult. I-am înţeles planul.

Am încercat să-mi menţin tonul mintal calm.

Ţi-ai pierdut minţile?

E un fel de a o spune, m-a necăjit ea.

Crezi că dacă ai să te faci să dispari, asta mă va opri?

Ce altceva pot să fac să te opresc? Dacă ai o idee mai bună, împărtăşeşte-mi-o.

Nu înţeleg, Melanie. Nu îi vrei *înapoi? Nu vrei să fii din nou împreună cu Jared? Cu Jamie?*

S-a crispat, luptându-se cu caracterul vădit al răspunsului.

Da, dar… eu nu pot… Şi-a luat un moment ca să se pregătească. *Nu mă simt în stare să fiu cauza morţii tale, Wanda. Nu pot să suport asta.*

Am văzut adâncul durerii ei şi lacrimi mi s-au format în ochi.

Şi eu te iubesc, Mel. Dar nu există loc pentru amândouă aici. În acest corp, în această peşteră, în vieţile lor…

Nu sunt de acord…

Uite, încetează să te mai anihilezi, bine? Deoarece dacă mă gândesc că o poţi face, îl voi face pe Doc să mă scoată astăzi. Sau am să îi spun lui Jared. Pur şi simplu imaginează-ţi ce va face el.

Mi-am imaginat eu pentru ea, zâmbind puţin printre lacrimile mele.

Îţi aminteşti? El a spus că nu există nicio garanţie a ceea ce ar face sau nu ar face să te ţină aici. M-am gândit la acele sărutări arzătoare de pe culoar… m-am gândit la alte sărutări şi alte nopţi din amintirile ei. Faţa mea s-a încălzit în timp ce m-am înroşit.

Lupţi murdar.

Să fii sigură că aşa fac.

Eu nu renunţ.

Ai fost avertizată. Gata cu tratamentele mute.

Apoi ne-am gândit la alte lucruri, lucruri care nu dureau. Lucruri de genul unde o vom trimite pe Căutătoare. Mel opta pentru Planeta Ceţurilor, după povestea mea din seara aceasta, dar m-am gândit că Planeta Florilor ar fi mult mai potrivită. Nu exista nicio planetă mai delicată în univers. Căutătoarea avea nevoie de o viaţă destul de lungă, în care să se hrănească cu lumina soarelui.

Ne-am gândit: la amintirile mele, cele frumoase. Castelele de gheaţă şi muzica de noapte, şi sorii coloraţi. Acestea arătau ca nişte basme pentru ea. Şi mi-

a spus şi ea basme. Conduri de sticlă, mere otrăvite, sirene care doreau să aibă suflete…

Desigur, nu aveam timp să spunem prea multe poveşti.

Au revenit cu toţii împreună. Jared s-a întors prin intrarea principală. Îi luase atât de puţin — probabil că dusese jeep-ul undeva prin partea nordică şi îl ascunsese sub proeminenţa de acolo. În mare grabă.

Am auzit vocile lor venind, îmblânzite, serioase, joase şi am ştiut din tonul lor că Căutătoarea era cu ei. Ştiam că sosise timpul pentru primul pas spre moartea mea.

Nu.

Fii atentă. Tu îi vei ajuta să facă asta când eu voi...

Nu!

Dar ea nu protesta la instrucţiunile mele, ci doar la concluzia gândului meu.

Jared era cel care a adus-o pe Căutătoare în încăpere. El a intrat primul, apoi au urmat şi ceilalţi. Aaron şi Brandt aveau amândoi armele pregătite — în caz că ea doar se prefăcea a fi inconştientă, plănuind să sară şi să-i atace cu mâinile ei micuţe. Jeb şi Doc au intrat ultimii şi ştiam că ochii mici şi şmecheri ai lui Jeb erau aţintiţi asupra mea. Cât de mult îşi dăduse seama deja cu intuiţia sa nebună şi ageră?

Mi-am păstrat atenţia la ceea ce aveam de făcut.

Jared a întins silueta inertă a Căutătoarei pe pat, cu o blândeţe excepţională. Asta poate că m-ar fi deranjat înainte, dar acum m-a mişcat doar. Am înţeles că făcea asta pentru mine, dorind să mă fi tratat şi pe mine la fel la început.

— Doc, unde e Fără-Durere?

— Ţi-l aduc imediat, a murmurat el.

M-am holbat la faţa Căutătoarei cât timp am aşteptat, întrebându-mă cum va arăta când gazda ei va fi liberă. Va mai rămâne ceva? Va fi gazda goală sau proprietarul de drept se va afirma din nou? Îmi va părea faţa mai agreabilă când altă conştiinţă va privi prin acei ochi?

— Poftim.

Doc mi-a pus flaconul în mână.

— Mersi.

Am scos un mic şerveţel pătrat şi i-am înapoiat flaconul lui Doc.

Simţeam o ezitare în a o atinge pe Căutătoare, dar mi-am mişcat mâinile iute şi cu fermitate în timp ce îi împingeam bărbia în jos şi i-am pus Fără-Durere pe limbă. Faţa ei era foarte mică — mă făcea să-mi simt mâinile mari. Mereu am fost izbită de dimensiunile ei mici. Înfăţişarea era atât de nepotrivită cu caracterul.

I-am închis din nou gura. Era umedă — medicamentul se va dizolva rapid.

— Jared, poţi să o întorci te rog pe burtă? am întrebat.

A făcut cum i-am cerut — din nou, cu blândeţe. Iar apoi, lampa cu propan s-a aprins. Peştera a devenit dintr-odată luminoasă, aproape ca ziua. M-am uitat în sus instinctiv şi am văzut că Doc a acoperit găurile mari din tavan cu prelate pentru ca lumina să nu se disipeze. A făcut o mulţime de pregătiri în absenţa noastră.

Era foarte linişte. Puteam auzi chiar răsuflarea sacadată a Căutătoarei. Puteam auzi respiraţiile rapide şi agitate ale bărbaţilor din încăpere. Cineva s-a mutat de pe un picior pe altul, şi nisipul a scrâşnit deasupra pietrei de sub călcâiul său. Simţeam privirile celor prezenţi aţintite asupra mea.

Am înghiţit, sperând să-mi pot păstra vocea normală.

— Doc, am nevoie de Vindecă, Curăţă, Închide şi Neted.

— Chiar aici.

Am îndepărtat părul negru şi aspru al Căutătoarei, expunând mica dungă roz de la baza craniului ei. M-am uitat la pielea ei măslinie şi am ezitat.

— Vrei să tai tu, Doc? Eu nu vreau… nu vreau să o fac.

— Nicio problemă, Wanda.

Am văzut doar mâinile lui în timp ce a venit să stea vizavi cu mine. A pregătit o mică grămăjoară de cilindri albi pe masă, chiar lângă umărul Căutătoarei. Bisturiul a licărit în lumina strălucitoare, fulgerând pe faţa mea.

— Dă-i părul deoparte.

Mi-am folosit ambele mâini să-i adun părul de pe gât.

— Mi-aş fi dorit să mă dezinfectez înainte, a murmurat Doc pentru sine, evident simţindu-se nepregătit.

— Chiar nu e nevoie. Avem Curăţă.

— Ştiu.

A oftat. Ceea ce voia el cu adevărat era rutina, pregătirea mentală pe care i-o dădeau obiceiurile vechi.

— Cât de lungă să fie? a întrebat el, ezitând cu vârful lamei la un centimetru de pielea Căutătoarei.

Simţeam căldura celorlalţi din spatele meu, care se apropiaseră pentru a vedea mai bine. Aveau grijă să nu ne atingă pe niciunul din noi.

— Cât lungimea cicatricii. Va fi de ajuns.

El nu părea convins.

— Eşti sigură?

— Da. O, aşteaptă!

Doc s-a tras înapoi.

Mi-am dat seama că făceam asta cu totul aiurea. Nu eram Vindecătoare. Nu eram pregătită pentru asta. Mâinile îmi tremurau. Se părea că nu puteam să-mi mut privirea de la corpul Căutătoarei.

— Jared, poţi să îmi dau unul din acele rezervoare?

— Desigur.

I-am auzit paşii îndepărtându-se şi sunetul metalic şi sec al rezervorului ales când l-a tras ciocnindu-l de celelalte.

— Acum ce?

— Este un cerc în vârful capacului. Apasă pe el.

Am auzit zgomotul scăzut al rezervorului criogenic care pornea. Bărbaţii au murmurat şi s-au îndepărtat de el.

— OK, în faţă ar trebui să fie un întrerupător… mai mult ca un disc cu numere, de fapt. Îl vezi?

— Da.

— Învârte-l până la capăt.

— Bine.

— Ce culoare are lumina din vârful rezervorului?

— Este… tocmai se schimbă din purpuriu în… albastru-deschis. Albastru ca seninul cerului acum.

Am respirat adânc. Cel puţin rezervoarele erau funcţionale.

— Minunat. Scoate capacul şi aşteaptă-mă.

— Cum?

— Zăvorul de sub capac.

— Am înţeles.

Am auzit clicul zăvorului, iar apoi huruitul mecanismului.

— E *rece.*

— Aşa şi trebuie să fie.

— Cum funcţionează? Care este sursa energiei?

Am oftat.

— Ştiam răspunsul când eram Păianjen. Nu-l înţeleg acum. Doc, poţi să începi. Sunt pregătită.

— Începem, a şoptit Doc în timp ce a alunecat lama bisturiului cu dexteritate, aproape cu graţie, prin piele.

Sângele a curs în jos pe gâtul Căutătoarei, îmbibându-se în prosopul pe care Doc l-a pus dedesubt.

— Puţin mai adânc. Sub marginea…

— Da, văd. Doc respira repede, bucuros.

Argintul a strălucit ivindu-se din roşu.

— Asta-i bine. Acum ţine tu părul.

Doc a schimbat locul cu mine într-o mişcare uşoară şi rapidă. El era bun la Chemarea sa. Ar fi putut fi un bun Vindecător.

Nu am încercat să ascund de el ceea ce făceam. Mişcările erau prea minuţioase pentru el ca să aibă vreo şansă să vadă. Nu va fi în stare să facă asta până ce eu nu îi voi explica.

Mi-am strecurat un deget, cu grijă, de-a lungul coamei din spate a micuţei creaturi de argint, până când degetul meu a fost aproape în întregime introdus în deschizătura fierbinte de la baza gâtului trupului gazdei. Mi-am trasat drumul spre antena anterioară, pipăind liniile tentaculelor strâns întinse ca şi corzile unei harpe în adânciturile mai profunde ale capului ei.

Mi-am răsucit degetul în jurul părţii de dedesubt a trupului sufletului, mângâind în jos de la primul segment, de-a lungul celeilalte linii a tentaculelor atât de aspre şi de dese ca şi ţepii unei perii.

Am pipăit cu grijă la sutura acestor corzi întinse, la încheieturile micuţe, nu mai mari decât acele cu gămălie. Mi-am dirijat drumul la cam o treime în jos. Aş fi putut să număr, dar asta mi-ar fi luat foarte mult timp. Aceasta ar fi fost a două sute şaptesprezecea legătură, dar era şi o altă cale s-o descopăr. Acolo era,

micuţa creastă care făcea această încheietură doar cu puţin mai mare — ca o perluţă mai degrabă decât acul gămăliei. Se simţea netedă sub degetul meu.

Am apăsat cu o comprimare blândă, masând cu tandreţe. Bunătatea era întotdeauna calea sufletelor. Niciodată violenţa.

— Relaxează-te, am spus dintr-o suflare.

Şi, deşi sufletul nu putea să mă audă, s-a supus. Corzile harpei s-au slăbit, devenind destinse. Simţeam cum alunecă pe măsură ce se retractau, simţeam uşoara inflamare a corpului pe măsură ce le absorbea. Procesul nu a durat mai mult decât câteva bătăi ale inimii mele. Mi-am ţinut respiraţia până când am simţit sufletul ondulându-se sub atingerea mea, contorsionându-se liber.

L-am lăsat să se răsucească puţin mai departe şi apoi mi-am curbat degetele blând în jurul trupului micuţ, fragil. L-am ridicat, argintiu şi strălucitor, umezit de sângele care curgea rapid din învelişul neted şi l-am legănat în palma mea.

Era minunat. Sufletul, al cărui nume nu-l voi şti niciodată, s-a ridicat ca o undă de argint în palma mea… O panglică minunată cu pene.

Nu puteam s-o urăsc pe Căutătoare în forma asta. O dragoste aproape maternă m-a cuprins.

— Somn uşor, micuţule, am şoptit.

M-am întors către zumzăitul slab al rezervorului criogenic din stânga mea. Jared îl ţinea jos şi înclinat, aşa că era doar o chestiune simplă pentru mine să dau drumul sufletului în aerul şocant de rece care se răspândea din deschizătură. L-am lăsat să alunece în micul spaţiu şi apoi, cu grijă, am zăvorât capul.

Am luat rezervorul de la Jared, eliberându-l mai degrabă decât să-l smucesc, l-am întors cu grijă până când a ajuns în poziţie verticală şi apoi l-am ţinut aproape de pieptul meu. Exteriorul rezervorului avea aceeaşi temperatură ca a încăperii calde. L-am legănat pe trupul meu, protectivă ca orice mamă.

Am privit înapoi la străina de pe masă. Doc deja pudra Neted peste rana închisă. Alcătuiam o echipă bună: unul ocupându-se de suflet, celălalt de trup. Aveam grijă de fiecare.

Doc s-a uitat la mine cu ochii plini de euforie şi mirare.

— Uimitor, a murmurat el. Asta a fost incredibil.

— Bună treabă, i-am şoptit înapoi.

— Când crezi că se va trezi? a întrebat Doc.

— Asta depinde de cât de mult cloroform a inhalat.

— Nu prea mult,

— Şi dacă încă e acolo. Va trebui să aşteptăm şi să vedem.

Înainte să pot întreba, Jared a ridicat-o cu delicateţe din pat pe femeia fără nume, a întors-o cu faţa în sus şi a aşezat-o pe un alt loc de odihnă, mai curat. Delicateţea sa nu m-a mişcat. Această delicateţe era menită omului, lui Melanie…

Doc a mers cu el, verificându-i pulsul, uitându-se sub pleoapele ei. A strecurat un fascicul de lumină în ochii ei inconştienţi şi a privit cum pupilele se contractă. Nicio lumină nu s-a reflectat înapoi ca să-l orbească. El şi Jared au schimbat priviri cu subînţeles.

— Chiar a făcut-o, a spus Jared cu o voce joasă.

— Da, a fost Doc de acord.

Nu l-am auzit pe Jeb apropiindu-se uşor de mine.

— Destul de abil, puştoaico, a murmurat el.

Am ridicat din umeri.

— Simţi că te frământă gânduri şi imbolduri opuse?

N-am răspuns.

— Mda. Şi pe mine, drăguţă. Şi pe mine.

Aaron şi cu Brandt vorbeau în spatele meu, vocile lor crescând odată cu bucuria. Îşi răspundeau gândurilor unul celuilalt, înainte de a da glas întrebărilor.

Nu-i frământa nimic.

— Aşteaptă până vor auzi şi ceilalţi! Gândeşte-te la…

— Ar trebui să mergem să aducem nişte…

— Chiar acum, sunt gata…

— Stai, l-a întrerupt Jeb pe Brandt. Niciun suflet nu se strecoară până când rezervorul ăsta este în siguranţă pe drumul său în spaţiul exterior. Bine, Wanda?

— Bine, am fost de acord cu o voce fermă, ţinând şi mai aproape de pieptul meu rezervorul.

Brandt şi Aaron au schimbat priviri acre.

Aveam nevoie de mai mulţi aliaţi. Jared, Jeb şi Doc erau doar trei, deşi cu siguranţă cei mai influenţi trei de aici. Totuşi, ei vor avea nevoie de sprijin.

Ştiam ce însemna asta.

Trebuia să vorbesc cu Ian.

Şi cu ceilalţi, desigur, dar Ian trebuia să fie unul dintre ei. Mi s-a strâns inima. Făcusem multe lucruri pe care nu dorisem să le fac de când mă alăturasem oamenilor, dar nu puteam să-mi amintesc o astfel de durere ascuţită şi concentrată într-un singur punct. Hotărârea de a-mi negocia viaţa pentru a Căutătoarei îmi provoca o durere uriaşă, vastă, cu care reuşeam să o scot la capăt tocmai pentru că ocupa atâta loc înăuntrul meu. Să-i spun la revedere lui Ian era la fel de pătrunzător ca tăietura unei lame; era greu să priveşti dincolo de ea. Aş fi vrut să fi fost o cale, orice cale, ca să-l scutesc de aceeaşi durere. Nu era.

Singurul lucru mai rău ar fi să-i spun la revedere lui Jared. Aş simţi o durere arzătoare pentru că el *nu ar simţi* jale. Bucuria lui va cântări mult mai greu decât orice regret pe care l-ar putea simţi în legătură cu mine.

În ceea ce-l priveşte pe Jamie, ei bine, nu plănuisem să-mi iau rămas-bun.

— Wanda.

Vocea lui Doc era ascuţită.

M-am grăbit către patul pe lângă care Doc se agita. Înainte să ajung acolo am văzut mânuţa măslinie strângându-se pumn şi desfăcându-se acolo unde atârna peste marginea patului.

— Ah, vocea familiară a Căutătoarei s-a plâns din trupul uman. Ah.

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Cu toţii mă priveau ca şi când eu aş fi fost experta în oameni.

I-am dat un cot lui Doc, mâinile mele fiind încă înfăşurate în jurul rezervorului.

— Vorbeşte-i, i-am şoptit.

— Ăă… Alo? Mă auzi, domnişoară? Eşti în siguranţă acum. Mă înţelegi?

— Ah, a mormăit ea.

Pleoapele ei au fremătat deschizându-se. Privirea i s-a oprit asupra lui Doc. Nu era niciun fel de disconfort în expresia ei — Fără-Durere o făcea să se simtă minunat, desigur. Ochii ei negri ca onixul s-au uitat

roată în jurul camerei până când m-au găsit pe mine. S-a încruntat şi şi-a întors din nou ochii spre Doc.

— Ei bine, mă simt bine să îmi am din nou mintea înapoi, a spus ea cu voce tare şi limpede. Mulţumesc.

CAPITOLUL 53:
Condamnată

TRUPUL GAZDĂ AL CĂUTĂTOAREI SE NUMEA LACEY; un nume elegant, catifelat, feminin. *Lacey.* După părerea mea, la fel de nepotrivit ca şi mărimea. Ca şi când ai numi un pit bull Fluffy[20].

Lacey era la fel de gălăgioasă ca şi Căutătoarea — şi la fel se plângea de orice.

— Va trebuie să mă iertaţi pentru că o ţin într-una, a insistat ea, nelăsându-ne nicio altă opţiune. Am ţipat pe aici timp de ani de zile şi niciodată n-am ajuns să vorbesc în numele meu. Am o mulţime de lucruri de spus, şi toate sunt la păstrare.

Cât de norocoşi eram. Aproape mă bucuram că eram pe punctul de a pleca.

Ca răspuns la întrebarea de mai devreme pe care mi-o adresasem mie însămi, nu, faţa nu era mai agreabilă cu o conştiinţă diferită în spatele ei. Pentru că conştiinţa nu era atât de diferită, în cele din urmă.

— De asta nu ne placi, mi-a spus ea în acea primă noapte, nefăcând nicio schimbare de la timpul prezent sau de la pronumele la plural. Când şi-a dat scama că şi tu o auzeai pe Melanie, exact cum şi ea mă auzea pe mine, asta a înspăimântat-o. S-a gândit că tu ai putea ghici. Eu eram secretul ei întunecat şi adânc. A urmat un hohot de râs care mi-a zgâriat auzul. Ea nu m-a putut face să tac. De asta a devenit Căutătoare, pentru că spera să-şi dea seama de vreo modalitate prin care să se descurce mai bine cu gazdele care opun rezistenţă. Şi apoi a cerut să-i îi atribuită, aşa încât să poată urmări ce făceai tu. Era geloasă pe tine; nu e patetic? Voia să fie puternică, ca tine. A fost o lovitură adevărată pentru noi când am crezut că Melanie câştigase. Bănuiesc că asta totuşi nu s-a întâmplat. Bănuiesc că tu ai câştigat. Deci de ce ai venit aici? De ce îi ajuţi pe rebeli?

I-am explicat, fără chef, că eu şi cu Melanie eram prietene. Nu i-a plăcut asta.

— De ce? a întrebat ea.

— Ea este o persoană bună.

— Dar de ce te place *pe tine?*

Acelaşi motiv.

— Ea spune că din acelaşi motiv.

Lacey a pufnit.

— I-ai spălat creierul, ha?

Uau. E mai rea decât prima.

Da, am fost eu de acord. *Înţeleg de ce Căutătoarea era atât de insuportabilă. Îţi poţi imagina să ai aşa ceva tot timpul în mintea ta?*

Nu doar în privinţa mea avea Lacey ceva de obiectat.

— Aveţi vreun loc în care să se poată trăi, mai bun decât aceste peşteri? E atât de *murdar* aici. Poate că există vreo casă pe undeva? Cum adică trebuie să împărţim încăperile? Program de activităţi? Nu înţeleg. Trebuie să lucrez? Cred că *voi* nu înţelegeţi…

Jeb a însoţit-o în turul obişnuit ziua următoare, încercând să-i explice, printre dinţii încleştaţi, felul în care trăiam cu toţii acolo. Când au trecut de mine mâncam în bucătărie cu Ian şi cu Jamie –, el mi-a aruncat o privire întrebătoare. Voia să ştie de ce nu îl lăsasem pe Aaron să o împuşte când exista această opţiune.

Turul fusese mai aglomerat decât al meu. Cu toţii voiau să vadă minunea cu ochii lor. Se părea că pentru majoritatea nici nu conta că ea era… dificilă. Ea era bine-venită. Mai mult decât bine-venită. Din nou, am simţit puţin din gelozia aceea mai amară. Dar era caraghios. Ea era om. Ea reprezenta speranţa. Ea aparţinea acestor locuri. Ea urma să fie aici cu mult după ce eu n-aş mai fi fost.

Ce norocoasă eşti, a şoptit Mel sarcastică.

Să vorbesc cu Ian şi cu Jamie despre ce se întâmplase nu era atât de dificil şi de dureros pe cât îmi imaginasem.

Asta pentru că ei nu aveau niciun indiciu. Nici nu prinseseră ideea că aceste noi cunoştinţe însemnau că eu voi pleca.

În ceea cel privea pe Jamie, înţelegeam de ce. Mai mult decât oricine altcineva, el ne acceptase pe mine şi pe Mel aşa cum eram împreună. El putea cu mintea sa tânără şi deschisă, să prindă realitatea personalităţilor noastre duale şi ne trata ca pe două persoane, mai degrabă decât ca pe una. Mel era atât de reală, atât de prezentă pentru el. În acelaşi fel în care ea era şi pentru mine. Nu-i lipsea, fiindcă o avea. El nu vedea necesitatea separării noastre.

Nu eram sigură de ce Ian nu înţelegea. Era prea prins de potenţialul acestei realizări? De schimbările pe care aceasta urma să le aducă societăţii umane de acolo? Toţi se temeau să nu fie prinşi, dar acum sfârşitul nu mai reprezenta finalitatea. Exista o cale de întoarcere. Lui i se păruse firesc că eu acţionasem ca să o salvez pe Căutătoare; se potrivea cu ideea lui despre personalitatea mea. Poate că mersese până acolo încât să o ia în considerare.

Sau poate că Ian nu avusese ocazia să se gândească până la capăt, să vadă posibilitatea zdrobitoare, înainte ca atenţia să-i fi fost distrasă. Cineva îi abătuse atenţia, exasperându-l.

— Ar fi trebuit să-l omor acum câţiva ani, a rostit plin de emfază Ian, în timp ce împachetam ce ne trebuia pentru raid. Ultimul meu raid; am încercat să nu mă agăţ de asta. Nu, mama noastră ar fi trebuit să-l înece la naştere.

— E fratele tău.

— Nu ştiu de ce tot spui asta. Încerci să mă faci să mă simt mai rău?

Cu toţii erau furioşi pe Kyle. Jared îşi strângea buzele înfuriat şi Jeb îşi mângâia arma mai des decât de obicei.

Jeb fusese bucuros, plănuind să ni se alăture în acest raid hotărâtor, primul pentru el de când eu venisem să locuiesc aici. Era în mod special dornic să vadă de aproape câmpul navetelor spaţiale. Dar acum, având-l pe Kyle, care ne punea pe toţi în pericol, el simţea că trebuia să rămână în urmă pentru orice eventualitate. Jeb era supărat că nu putea face ce-şi propusese.

— Să rămân în urmă cu această creatură, murmura el pentru sine, atingând încărcătorul armei din nou —

nu era deloc mai fericit în legătură cu noul membru al comunităţii. Îmi va lipsi toată distracţia.

Scuipă pe podea.

Cu toţii ştiam unde era Kyle. De îndată ce aflase cum Căutătoarea-vierme se transformase în mod magic în Lacey-omul în acea noapte, ne întorsese spatele. Mă aşteptasem ca el să fie în fruntea celor care cereau moartea Căutătoarei (am păstrat rezervorul criogenic întotdeauna în braţele mele; am dormit iepureşte, mâna mea atingând suprafaţa lui netedă), dar el nu era nicăieri de găsit, iar Jeb reprimase opoziţia cu uşurinţă în absenţa lui.

Jared descoperise lipsa jeep-ului. Şi Ian făcuse legătura dintre cele două absenţe.

— A plecat după Jodi, mârâise Ian. Ce altceva?

Speranţă şi disperare. Eu le dădusem speranţă, Kyle le aducea în suflet deznădejdea. Îi va trăda el pe toţi înainte ca ei măcar să se folosească de speranţă?

Jared şi Jeb voiau să amânăm raidul până când am fi ştiut dacă Kyle reuşise — i-ar fi luat trei zile, în cele mai bune împrejurări, dacă Jodi a lui încă locuia în Oregon. Dacă el ar fi putut-o găsi acolo.

Era un alt loc, o altă peşteră în care am fi putut să ne evacuăm. Un loc mult mai mic, fără apă, aşadar nu am fi putut să ne ascundem mult timp acolo. Ei dezbătuseră dacă trebuiau să-i mute pe toţi atunci sau să aştepte.

Dar eu mă grăbeam. Văzusem modul în care ceilalţi se uitau la rezervorul argintiu din braţele mele. Auzisem şoaptele. Cu cât mai mult o ţineam pe Căutătoare aici, cu atât mai mari erau şansele ca cineva să o omoare. Întâlnind-o pe Lacey, am început să simt milă pentru Căutătoare. Ea merita o nouă viaţă, liniştită, plăcută, cu Florile.

Într-un mod destul de ironic, Ian a fost cel care mi-a luat partea şi m-a ajutat să grăbesc raidul. El încă nu înţelegea unde ar duce asta.

Dar eram recunoscătoare că m-a ajutat să-l conving pe Jared că era timpul să întreprindem un raid şi să ne întoarcem înainte să se fi luat o hotărâre cu privire la Kyle. Recunoscătoare, de asemenea, că el o făcea din nou pe paznicul. Ştiam că puteam să am încredere în Ian în legătură cu rezervorul criogenic

strălucitor mai mult decât în oricine altcineva. El era singurul căruia i l-aş fi dat să-l ţină când aş fi avut nevoie de braţele mele. El era singurul care vedea în forma micului container o viaţă de protejat. El putea gândi despre acea formă ca despre un prieten, ceva care putea fi iubit. El era cel mai bun aliat dintre toţi. Eram atât de recunoscătoare pentru Ian şi atât de recunoscătoare pentru capacitatea lui de a uita, care îl salvase, pentru moment, de durere.

Trebuia să fim rapizi în caz că Kyle ar fi stricat totul. Am plecat din nou spre Phoenix către una dintre multele comunităţi care se răspândeau în jurul punctului central. Exista un mare câmp de navete spaţiale către sud-est, într-un oraş numit Mesa, cu multe clădiri de Vindecare în apropiere. Asta era ceea ce voiam — le-aş da cât de mult aş putea înainte de a pleca. Dacă luam un Vindecător, atunci am putea fi capabili să păstrăm memoria Vindecătorului în trupul gazdă. Cineva care înţelegea toate medicamentele şi modul lor de întrebuinţare. Cineva care ştia cele mai bune căi de a ajunge la tainiţele nepăzite. Lui Doc îi va plăcea asta. Îmi puteam imagina toate întrebările pe care ardea să le pună.

Mai întâi, câmpul navetei spaţiale.

Eram tristă că Jeb lipsea, dar va avea atât de multe alte şanse în viitor. Deşi era întuneric, un şir lung de mici navete spaţiale cu vârful îndoit se deplasau către pământ în timp ce altele îşi luau zborul într-un şuvoi nesfârşit.

Conduceam vechea camionetă în timp ce ceilalţi călătoreau în spate — Ian având în grijă rezervorul, desigur. Am făcut un tur al câmpului, ţinându-mă departe de terminalul local aglomerat. Era uşor să localizez navetele imense, albe şi strălucitoare care părăseau planeta. Ele nu plecau cu aceeaşi frecvenţă ca a navetelor mai mici. Toate pe care le-am văzut erau acostate, niciuna pregătită să plece imediat.

— Totul este etichetat, le-am relatat celorlalţi, invizibili în întunericul din spate. Acum, asta e important. Să evităm navele care pleacă către Lilieci şi *mai ales* către Ierburile-de-Mare. Cei de pe ultima planetă sunt doar cu un sistem deasupra — durează doar o decadă ca să faci turul complet. Este mult prea scurt.

Florile sunt cele mai îndepărtate, iar Delfinii, Urşii şi Păianjenii au nevoie de cel puţin un secol pentru ca cineva să meargă într-un singur sens. Numai acolo se trimit rezervoare.

Conduceam încet, aproape de nave.

— Va fi uşor. Au tot felul de vehicule de livrare pe aici şi ne amestecăm. Oh! Văd un camion cu rezervoare — este ca cel pe care l-am văzul descărcând la spital, Jared. Un bărbat are grijă de stocuri… Le pune într-un cărucior suspendat. Are de gând să le încarce… Am condus şi mai încet încercând să privesc mai bine. Da, pe această *navă.* Drept pe această trapă deschisă. Am să dau un pic înapoi şi fac manevra când bărbatul va fi în interiorul navei.

Am dat înapoi examinând scena în oglinzile laterale. Exista un semn luminos sub tubul care conecta capul navei de terminal. Am zâmbit când am citit cuvintele în sens invers. Această navă mergea către Flori. Era voia destinului.

Am întors încet când bărbatul a dispărut în interiorul navei.

— Pregătiţi-vă, am şoptit, în timp ce trăgeam în umbra făcută de aripa cilindrică a următoarei nave enorme.

Eram doar la un metru de camionul de rezervoare. Câţiva tehnicieni lucrau în apropierea părţii din faţă a navetei care avea ca destinaţie Florile, şi alţii, mai departe, în afara vechii căi de rulare. Aş fi fost doar o altă siluetă în noapte. Am oprit motorul şi am sărit de pe locul şoferului, încercând să par normală, ca şi când îmi făceam doar treaba. Am mers la spatele camionetei şi am întredeschis uşa. Rezervorul se afla chiar la margine, ledul de deasupra sclipind roşu constant, ceea ce însemna că era ocupat. L-am ridicat cu grijă şi am închis uşa.

M-am îndreptat cu pas uşor către capătul deschis al camionului. Dar respiraţia mi s-a accelerat. Simţeam că e mai periculos decât fusese la spital, iar asta mă îngrijora. Mă puteam aştepta ca oamenii mei să-şi rişte vieţile în felul acesta?

Voi fi şi eu acolo. O voi face eu însămi, aşa cum ai face-o tu. Dacă ai ghinion, îţi vezi de drum, asta e.

Mulţumesc, Mel.

A trebuit să mă forţez să nu mă tot uit peste umăr la trapa deschisă pe unde o luase bărbatul. Am pus rezervorul uşurel deasupra celei mai apropiate coloane din camion. Una în plus, printre alte sute, nu putea fi observată.

— La revedere, am şoptit. Să ai mai mult noroc cu următoarea ta gazdă.

Am mers înapoi către camionetă, pe cât de încet puteam suporta.

Era tăcere în interiorul camionetei în timp ce dădeam în marşarier, ieşind de sub marea navetă spaţială. Am pornit înapoi pe drumul pe care venisem, cu inima bătându-mi prea rapid. În oglinzi, trapa rămânea goală. N-am văzut ca bărbatul să iasă până când nava n-a mai fost vizibilă.

Ian s-a căţărat pe locul din dreapta.

— Nu pare aşa de greu.

— Am avut mare noroc cu sincronizarea. S-ar putea să trebuiască să aşteptaţi mai mult pentru a avea o şansă data viitoare.

Ian s-a întins să-mi ia mâna.

— Eşti amuleta care ne poartă noroc.

Nu i-am răspuns.

— Te simţi mai bine acum, că ea e în siguranţă?

— Da.

Am văzut cum şi-a întors capul brusc când a prins sunetul neaşteptat al unei minciuni din vocea mea. Nu i-am întâlnit privirea.

— Hai să prindem nişte Vindecători, am murmurat.

Ian era tăcut şi gânditor în timp ce conduceam pe distanţa scurtă către clădirea mică de Vindecare.

Mă gândisem că a doua sarcină va fi provocatoare, având o doză de pericol. Planul era ca eu — dacă condiţiile şi numărul erau corecte — să încerc să conduc un Vindecător sau doi afară din clădire, sub pretextul că aveam un prieten rănit în camionetă. Un truc mai vechi, dar unul care avea să funcţioneze prea bine cu Vindecătorii care aveau încredere şi nu suspectau nimic.

Cum s-a dovedit, nici n-a trebuit să intru. Am tras în parcare exact când doi Vindecători de vârstă medie, un bărbat şi o femeie, purtând halate purpurii se urcau

într-o maşină. Terminându-li-se tura, se îndreptau către casă. Maşina era după colţul intrării. Nimeni altcineva nu era vizibil.

Ian a dat din cap aprobator. Am oprit camioneta drept în spatele maşinii lor. Ei s-au uitat în sus, surprinşi.

Am deschis portiera şi am alunecat în afară. Vocea mea era îngroşată din cauza lacrimilor şi pe faţă mi se oglindea remuşcarea. Felul în care mă simţeam m-a ajutat să-i păcălesc.

— Prietenul meu este în spate — nu ştiu ce este în neregulă cu el.

Au reacţionat cu o îngrijorare instantanee, aşa cum ştiam că o vor face. M-am grăbit să deschid uşile din spate pentru ei. Vindecătorii au venit în spatele meu. Ian s-a dus pe partea cealaltă. Jared era pregătit cu cloroformul.

N-am privit.

A durat câteva secunde. Jared a târât trupurile inconştiente în spate şi Ian a trântit portierele, închizându-le. Ian s-a uitat doar o clipă la ochii mei umflaţi de lacrimi şi apoi s-a urcat la volan. M-am lăsat dusă de val. M-a luat de mână iar.

— Îmi pare rău, Wanda. Ştiu că e greu pentru tine.

— Da. N-avea nici cea mai vagă idee cât de greu era şi din câte motive diferite.

Îmi strivi degetele.

— Dar cel puţin a mers bine. Eşti o amuletă excelentă.

Prea bine. Ambele misiuni merseseră prea perfect, prea rapid. Soarta mă zorea.

A condus înapoi către autostradă. După câteva minute am văzut un semn strălucitor, familiar, la distanţă. Am respirat adânc şi mi-am şters ochii.

— Ian, ai putea să-mi faci o favoare?

— Orice doreşti.

— Vreau la fast-food.

El a râs.

— Nicio problemă.

Am schimbat locurile în parcare şi am condus către aparatul de comenzi.

— Ce vrei? l-am întrebat pe Ian.

— Nimic. Sunt puţin şocat să te privesc că faci ceva pentru tine. Asta-i pentru prima dată, cu siguranţă.

N-am zâmbit la gluma lui. Pentru mine, acesta era un fel de ultimă masă — ultimul dar făcut condamnatului. Nu voi mai părăsi peşterile niciodată.

— Dar tu, Jared?

— Două porţii din orice iei tu.

Aşa că am comandat trei cheesburgeri, trei pungi de cartofi prăjiţi şi trei shake-uri de căpşuni.

După ce mi-am luat mâncarea, am schimbat din nou locul cu Ian aşa încât să pot să mănânc în timp ce el conducea.

— Îhh, a spus el, privindu-mă cum scufundam un cartof în shake.

— Ar trebui să încerci. E bun.

I-am oferit un cartof foarte bine acoperit cu shake.

A ridicat din umeri şi l-a luat. L-a aruncat în gură şi l-a mestecat.

— Interesant.

Am râs.

— Melanie crede şi ea că e scârbos.

De asta cultivasem obiceiul la început. Era amuzant acum să gândesc cum mă purtam aiurea ca să o necăjesc.

Nu prea-mi era foame. Voisem doar să mai savurez o dată câteva dintre aromele pe care mi le aminteam în mod deosebit. Ian a terminat cealaltă jumătate a burgerului meu când eu m-am săturat.

Am ajuns acasă fără incidente. N-am văzut semne ale supravegherii Căutătorilor. Poate că acceptaseră coincidenţa. Poate că se gândiseră că era inevitabil — dacă hoinăreşti mult timp prin deşert şi la un moment dat ţi se va întâmpla ceva rău. Avusesem o zicătoare ca aceasta pe Planeta Ceţurilor: Traversează prea mult câmpii de gheaţă de unul singur şi sfârşeşti ca masă pentru o bestie cu gheare. Era o traducere neşlefuită. Suna mai bine în limba Urşilor.

Multă lume ne aştepta.

Am zâmbit pe jumătate către prietenii mei: Trudy, Geoffrey, Heath şi Heidi. Numărul adevăraţilor mei prieteni se micşorase. Fără Walter, fără Wes. Nu ştiam unde era Lily. Asta mă întrista. Poate că nu voiam să

trăiesc pe această planetă tristă cu atât de multă moarte. Poate că nimicnicia era mai bună.

De asemenea, mă întrista, neimportant aşa cum era, să o văd pe Lucina stând lângă Lacey, cu Reid şi Violetta în partea cealaltă. Vorbeau animat, părând că pun întrebări. Lacey îl ţinea pe Freedom în poală. El nu părea în mod special încântat de asta, dar era destul de fericit să facă parte din conversaţia adulţilor aşa că nu se trăgea din braţele ei.

Eu nu fusesem niciodată lăsată în apropierea copilului. Dar Lacey era deja una dintre ei. Se bucura de încredere.

Ne-am îndreptat către tunelul sudic, cu Jared şi cu Ian transpirând sub greutatea Vindecătorilor. Ian îl avea pe cel mai greu, bărbatul, şi transpiraţia îi curgea pe chipul deschis la culoare. Jeb i-a gonit pe ceilalţi înapoi la intrarea în tunel şi apoi ne-a urmat.

Doc ne aştepta în spital, frecându-şi mâinile împreună, distrat, ca şi când le-ar fi spălat.

Timpul continua să se grăbească. Lampa mai strălucitoare era aprinsă. Vindecătorilor li s-a dat Fără-Durere şi au fost aşezaţi cu feţele în jos pe paturi. Jared i-a arătat lui Ian cum să activeze rezervoarele. Le ţineau pregătite, Ian înfiorându-se din pricina răcelii uimitoare. Doc şedea aplecat deasupra femeii cu bisturiul în mână şi medicamentele înşirate pe un rând.

— Wanda? a întrebat el.

Inima mi s-a strâns dureros.

— Juri, Doc? *Toate* condiţiile mele? Îmi juri pe viaţa ta?

— Da. Voi îndeplini toate condiţiile tale, Wanda. Jur.

— Jared?

— Da. Absolut niciun alt omor vreodată.

— Ian?

— Îi voi proteja cu propria-mi viaţă, Wanda.

— Jeb?

— Este casa mea. Oricine nu se va supune acestei înţelegeri va trebui să plece.

Am încuviinţat din cap cu lacrimi în ochi.

— Bine, atunci. Hai să terminăm cu asta.

Doc, din nou bucuros, a tăiat în Vindecător până când a putut să vadă argintul strălucind. A pus bisturiul

repede alături.

— Şi acum ce urmează?

Mi-am pus mâna peste a lui.

— Pipăie coama posterioară. O simţi? Pipăie forma segmentelor. Ele se micşorează către secţiunea anterioară. Bine, la sfârşit ar trebui să simţi trei mici… protuberanţe îndesate şi cioturoase. Simţi ceea ce spun eu?

— Da, a şoptit el dintr-o suflare.

— Bine. Acestea sunt antenele anterioare. Începe de acolo. Acum, foarte uşor, rulează-ţi degetul pe sub corp. Găseşte linia tentaculelor. Ele se simt strunite, ca sârmele.

A dat din cap aprobator.

L-am ghidat la o treime în jos, spunându-i cum să numere dacă nu era sigur. Nu aveam timp de numărat cu tot sângele curgând liber. Eram sigură că gazda Vindecătoarei, dacă se trezea, ar fi fost capabilă să ne ajute. Trebuia să fie ceva pentru asta. L-am ajutat să găsească nodulul cel mai mare.

— Acum, freacă uşurel către corp. Palpează uşurel.

Vocea lui Doc a devenit mai ridicată, uşor panicată.

— Se mişcă.

— Asta-i bine înseamnă că faci treaba bine. Dă-i timp să se retragă. Aşteaptă până când se răsuceşte şi apoi ia-l în mână.

— În regulă.

Vocea sa tremura.

M-am întins către Ian.

— Dă-mi mâna ta. Am simţit mâna lui Ian întinzându-se către mine. I-am întors-o, i-am curbat-o sub formă de cupă şi l-am tras mai aproape de locul în care opera Doc. Dă-i sufletul lui Ian — uşurel, te rog.

Ian ar putea fi asistentul perfect. Când eu nu voi mai fi, cine altcineva ar putea avea asemenea grijă de micile mele rude?

Doc a pus sufletul în mâna lui Ian, care aştepta, şi apoi s-a întors pe loc să vindece trupul omului.

Ian privea lung la panglica de argint din mâna lui, cu faţa plină de mirare, mai degrabă decât de repulsie. Simţeam o căldură în interiorul pieptului meu în timp ce-i urmăream reacţia.

— E drăgălaş, a şoptit surprins.

Nu conta ce simţea pentru mine. Îi fuseseră induse păreri preconcepute şi se aştepta la un parazit, la un miriapod, la un monstru. Curăţatul trupurilor ciopârţite nu-l pregătise pentru frumuseţea de aici.

— Aşa cred şi eu. Hai să-i dăm drumul în rezervorul tău.

Ian a mai ţinut sufletul în cupa mâinii sale pentru încă o secundă, ca şi când ar fi vrut să memoreze imaginea şi sentimentul. Apoi, cu grijă şi delicateţe, l-a lăsat să alunece în răceala din rezervor.

Jared i-a arătat cum să zăvorască capacul.

O greutate mi s-a luat de pe umeri.

Era gata. Era prea târziu să mă răzgândesc. N-o simţeam atât de îngrozitoare pe cât anticipasem, pentru că simţeam siguranţa că aceşti patru oameni vor avea grijă de suflete exact cum aş fi făcut-o eu. Când eu voi fi fost plecată.

— Atenţie! a strigat deodată Jeb.

Arma i s-a ivit în mâini, aţintită dincolo de noi. Ne-am întors către pericol şi rezervorul lui Jared a căzut pe podea în timp ce el a sărit către Vindecător, care era în genunchi, pe pat, holbându-se la noi şocat. Ian a avut prezenţa de spirit să-şi ţină rezervorul.

— Cloroform, a strigat Jared în timp ce s-a năpustit către Vindecător, ţintuindu-l înapoi pe pat.

Dar era prea târziu.

Vindecătorul s-a uitat întrebător la mine cu o faţă ca de copil în mirarea sa. Ştiam că ochii lui erau asupra mea — razele lanternei dansau atât pe ochii lui cât şi pe ai mei, creând modele de diamante pe perete.

— De ce? m-a întrebat.

Apoi, faţa i s-a albit şi trupul i s-a prăbuşit pe pat. Două dâre de sânge îi curgeau din nări.

— *Nu!* am ţipat, târându-mă către forma inertă, ştiind că era mult prea târziu. Nu!

CAPITOLUL 54:
Uitată

— ELIZABETH? AM ÎNTREBAT. ANNE? KAREN? Care e numele tău? Haide. Ştiu că-l cunoşti.

Trupul Vindecătoarei era încă fără vlagă pe pat. Trecuse mult timp — cât de mult, nu eram sigură. Ore şi ore. Nu dormisem încă, deşi soarele era sus pe cer. Doc se căţărase pe munte ca să îndepărteze prelatele, şi razele soarelui străluceau prin găurile din tavan, fierbinţi pe pielea mea. O mutasem pe femeia fără nume, aşa încât soarele să nu-i vină pe faţă.

I-am atins faţa uşor, i-am îndepărtat de pe faţă părul şaten şi moale, întreţesut cu şuviţe albe.

— Julie? Brittany? Angela? Patricia? Mă apropii? Vorbeşte cu mine. Te rog.

Toţi, în afară de Doc — care sforăia liniştit pe un pat în colţul cel mai îndepărtat al spitalului — plecaseră cu multe ore în urmă. Unii să îngroape trupul gazdă pe care-l pierduserăm. M-am ghemuit, gândindu-mă la întrebarea lui tulburătoare şi modul neaşteptat în care faţa sa pălise.

De ce? mă întrebase el.

Îmi doream atât de mult ca sufletul să fi aşteptat răspunsul, aşa încât să fi putut să-i explic. El ar fi putut chiar înţelege. La urma urmelor, ce era mai important, în cele din urmă, mai mult decât dragostea. Pentru un suflet nu era aceasta inima tuturor lucrurilor? Şi dragostea ar fi fost răspunsul meu.

Poate dacă ar fi aşteptat, ar fi văzut adevărul acestuia. Dacă ar fi înţeles cu adevărat, sunt sigură că ar fi lăsat în viaţă trupul omului.

Cererea mea ar fi avut puţin sens pentru el totuşi. Trupul era trupul *lui,* nu o entitate separată. Sinuciderea sa a fost pur şi simplu a lui, nu şi o crimă. Doar o viaţă se sfârşise. Şi probabil că avea dreptate.

Cel puţin sufletele supravieţuiseră. Lumina de pe rezervorul lui strălucea roşie alături de a ei. Nu puteam cere o dovadă mai mare de angajament din partea oamenilor mei decât aceasta, cruţarea vieţii lui.

— Mary? Margaret? Susan? Jill?

Deşi Doc dormea şi în afara lui nu mai era nimeni în încăpere, simţeam ecoul tensiunii pe care ceilalţi o lăsaseră în urmă; plutea încă în aer.

Tensiunea trenase deoarece femeia nu se trezise când trecuse efectul cloroformului. Ea nu se mişcase. Încă respira, inima încă îi bătea, dar nu reacţionase la niciunul dintre eforturile lui Doc de a o resuscita.

Era prea târziu? Se pierduse? Murise deja? La fel de moartă ca şi trupul masculin?

Erau cu toţii? Erau numai foarte puţini, ca gazda Căutătoarei, Lacey şi Melanie — cei care strigau, oponenţii — care puteau fi aduşi înapoi? Toţi ceilalţi se duseseră?

Era Lacey o anomalie? Urma Melanie să revină în felul în care fusese… sau era şi asta discutabil?

Nu sunt pierdută. Sunt aici. Dar vocea mentală a lui Melanie era defensivă. Şi ea era îngrijorată.

Da, eşti aici, şi vei rămâne aici, i-am promis eu.

Cu un oftat am revenit la eforturile mele. Eforturile mele sortite eşecului?

— Ştiu că ai un nume, i-am spus femeii. Este cumva Rebecca? Alexandra? Olivia? Ceva mai simplu poate… Jane? Jean? Joan?

Era mai bine decât nimic, m-am gândit eu posac. Cel puţin, le dădusem lor o cale să se ajute singuri chiar dacă erau vreodată luaţi. Puteam să-i ajut pe cei care rezistau încă dacă nu pe altcineva.

Dar nu părea a fi destul.

— Nu-mi prea dai instrumente de lucru, am murmurat. I-am luat mâna-n mâinile mele şi i-am frecat-o uşor. Ar fi cu adevărat drăguţ dacă ai face un efort. Prietenii mei vor fi destul de deprimaţi. Le-ar prinde bine nişte veşti bune. În plus, cu Kyle încă plecat… va fi dificil să-i evacuăm pe toţi fără să trebuiască să te cărăm şi pe tine. Ştiu că vrei să ajuţi. Să ştii, asta este familia de aici. Aceştia sunt neamul tău. Sunt foarte drăguţi. Majoritatea. O să îţi placă de ei.

Faţa uşor cutată era lipsită de orice urmă de conştienţă. Ea era chiar drăguţă într-un fel nu prea bătător la ochi — trăsăturile erau simetrice pe faţa ei ovală. Patruzeci şi cinci, poate puţin mai tânără, poate puţin mai bătrână. Era greu de spus fără nicio mimică pe faţa ei.

— Am nevoie de tine, am continuat eu, pledând acum. Tu poţi să-i ajuţi. Tu ştii atât de multe, ceea ce eu niciodată nu am ştiut. Doc încearcă din răsputeri. El merită ceva ajutor. Este un om bun. Ai fost Vindecătoare pentru o vreme; măcar o parte din grija pentru ca ceilalţi să fie bine trebuie să se fi întipărit în tine. Cred că o să-l placi pe Doc. Numele tău este Sarah? Emily? Kristin?

I-am mângâiat obrazul moale, dar n-a fost nicio reacţie, aşa încât i-am luat din nou mâna fără vlagă în mâna mea. Am privit la cerul albastru prin găurile din tavanul înalt. Mintea îmi hoinărea.

— Mă întreb ce vor face dacă Kyle; nu se va mai întoarce niciodată. Cât timp se vor ascunde? Vor trebui să găsească o nouă casă în altă parte? Sunt atât de mulţi… Nu va fi uşor. Aş vrea să pot să-i ajut, dar chiar şi dacă aş putea rămâne, nu am niciun răspuns. Poate că vor ajunge să stea aici… cumva. Poate că Kyle nu va încurca lucrurile. Am râs amar gândindu-mă la ce şanse aveam. Kyle nu era un om grijuliu. Oricum, până când situaţia se rezolva, era nevoie de mine. Poate, dacă existau Căutători care supravegheau, ar avea nevoie de ochii mei infailibili. Ar putea dura ceva timp şi asta m-a făcut să simt mai multă căldură decât soarele de pe pielea mea. M-a făcut să mă simt recunoscătoare că Kyle era impetuos şi egoist. Cât va dura până când vom şti că suntem în siguranţă? Mă întreb cum e aici când să răceşte. Cu greu pot să-mi amintesc cum se simte frigul. Şi ce se întâmplă când plouă? Uneori trebuie să plouă, nu-i aşa? Cu toate aceste găuri în acoperiş, pesemne că se cam face umezeală. Mă întreb când or să doarmă cu toţii atunci. Am oftat. Poate că voi ajunge să aflu. Probabil că n-ar trebui să pariez pe asta totuşi. Tu nu eşti deloc curioasă? Dacă te-ai trezi, ai putea primi răspunsurile. Eu *sunt* curioasă. Poate că-l voi întreba pe Ian despre asta. Este amuzant să-ţi imaginezi lucrurile

schimbându-se pe aici… Bănuiesc că vara nu poate să dureze la nesfârşit.

Degetele ei s-au mişcat pentru o secundă în mâna mea.

M-a surprins, deoarece mintea mea hoinărise departe de femeia de pe pat, începând să se scufunde în melancolia care mă tot pândise în aceste zile.

Am privit-o lung. Nu era nicio schimbare — mâna ei într-a mea era fără vlagă, faţa ei încă imobilă. Poate că-mi imaginasem mişcarea.

— Am spus ceva ce te interesa? Despre ce vorbeam? am gândit rapid, urmărindu-i faţa. O fi fost ploaia? Sau ideea de schimbare? Schimbare? Ai avut parte de multe schimbări, nu-i aşa? Totuşi, mai întâi trebuie să te trezeşti.

Chipul ei era încă gol. Mâna, nemişcată.

— Deci nu-ţi pasă de schimbare. Nu pot spune că te condamn. Nici eu nu vreau să vină schimbarea. Eşti ca şi mine? Ai vrea ca vara să dureze?

Dacă nu i-aş fi urmărit chipul atât de aproape, n-aş fi văzut insignifianta pâlpâire a pleoapelor ei.

— Îţi place vara, nu-i aşa? am întrebat plină de speranţă.

Buzele ei s-au contractat.

— Vară?

Mâna ei a tremurat.

— Este acesta numele tău? Summer?[21] Summer? E un nume drăguţ.

Mâna ei s-a strâns în pumn şi buzele s-au deschis.

— Întoarce-te, Summer. Ştiu că poţi să o faci. Summer? Ascultă-mă, Summer. Deschide ochii, Summer.

Ochii ei au clipit rapid.

— Doc? am strigat peste umăr. Doc? Trezeşte-te.

— Ha?

— Cred că-şi revine. M-am întors către femeie. Ţine-o tot aşa, Summer. Poţi să faci asta. Ştiu că e greu. Summer, Summer, Summer. Deschide ochii. Faţa ei făcuse o grimasă — avea dureri? Adu Fără-Durere, Doc. Grăbeşte-te.

Femeia mi-a strâns puternic mâna şi a deschis ochii. La început nu priveau într-un anume loc, ci doar se roteau examinând peştera luminoasă. Ce privelişte

ciudată şi neaşteptată trebuie să fi fost acest loc pentru ea.

— Vei fi bine, Summer. Vei fi bine. Mă auzi, Summer?

Ochii ei s-au rotit înapoi către mine, pupilele micşorându-i-se. M-a privit intens. Apoi s-a ghemuit departe de mine, răsucindu-se ca să scape. Un strigăt de panică, aspru, jos izbucni de pe buzele ei.

— Nu, nu, nu, a ţipat ea. Nu mai vreau!

— Doc!

El era acolo, de cealaltă parte a patului, ca mai înainte, când operasem.

— E în regulă, doamnă, a asigurat-o el. Aici n-o să vă facă nimeni rău.

Femeia avea ochii strâns închişi şi se ferea lipindu-se de salteaua subţire.

— Cred că numele ei e Summer.

El m-a fulgerat cu privirea şi apoi a făcut o grimasă:

— Ochii, Wanda, a spus el dintr-o suflare.

Am clipit şi mi-am dat seama că aveam soarele pe faţă.

— Oh!

I-am permis femeii să-şi elibereze mâna.

— Nu, te rog! a implorat femeia. Nu iar.

— Şşt! a murmurat Doc. Summer? Oamenii îmi zic Doc. Nimeni n-o să-ţi facă nimic. Vei fi bine.

M-am îndepărtat uşor de ei, intrând în umbră.

— Nu mă striga aşa! a suspinat femeia. Nu e numele meu! E al ei, e al ei! Nu-l rosti iar!

Nimerisem numele greşit.

Mel obiectase la vina pe care o resimţeam.

Nu e vina ta. Summer e şi un nume uman.

— Sigur că nu, a promis Doc. Care e numele tău?

— Eu… eu… eu nu ştiu! se tângui ea. Ce s-a întâmplat? Cine am fost? Nu mă obligaţi să fiu din nou altcineva.

S-a zvârcolit şi s-a răsucit pe pat.

— Linişteşte-te. Va fi bine, i-am promis. Nimeni nu te va obliga să fii altcineva decât tu însăţi şi îţi vei reaminti numele. Acesta îţi va reveni în minte.

— Tu cine eşti? a întrebat ea. Cine e ea? Ea e ca… aşa cum am fost. I-am văzut ochii.

— Eu sunt Doc. Şi sunt om, aşa ca tine. Vezi? îşi mişcă faţa în lumină şi clipi spre ea. Suntem amândoi noi înşine. Există o mulţime de oameni aici. Vor fi foarte fericiţi să te întâlnească.

S-a crispat iar.

— Oameni! Mă tem de oameni.

— Ba nu te temi! Cea… persoana care a fost în trupul tău se temea de oameni. Ea era un suflet, îţi aminteşti de asta? Şi apoi îţi aminteşti de mai înainte, înainte ca ea să fi fost acolo? Atunci ai fost om şi aşa eşti şi acum.

— Nu-mi pot aminti numele, i-a spus ea cu o voce panicată.

— Ştiu. Ţi-l vei aduce aminte.

— Eşti doctor?

— Sunt.

— Am fost… şi ea a fost. O… Vindecătoare. Ca un doctor. Era Summer Song[22]. Eu cine sunt?

— Vom afla. Îţi promit asta.

Am ocolit îndreptându-mă spre ieşire. Trudy ar fi persoana potrivită să-l ajute pe Doc sau poate Heidi. Cineva cu un chip liniştitor.

— Ea nu e om! femeia a şoptit imperios către Doc, cu ochii la mişcările mele.

— Ea e o prietenă; nu te teme. Ea m-a ajutat să te aduc înapoi.

— Unde e Summer Song? Era speriată. Erau oameni…

M-am eschivat pe uşă în timp ce atenţia îi era distrasă.

L-am auzit pe Doc răspunzându-i la întrebare, în urma mea:

— Va merge pe o altă planetă. Îţi aminteşti unde a fost înainte să vină aici?

Puteam ghici după nume care ar fi fost răspunsul ei.

— Era… un Liliac? Putea zbura… Putea cânta… Îmi amintesc, dar… nu era aici. Unde sunt?

M-am grăbit în josul culoarului să găsesc ajutor pentru Doc. Am fost surprinsă când am văzut lumina marii peşteri în faţă — surprinsă deoarece era atât de linişte. De obicei auzeam voci înainte să văd lumina.

Era amiază. Ar fi trebuit să fi fost cineva în încăperea grădinii, chiar şi numai în trecere.

Am ieşit în lumina strălucitoare a amiezii şi spaţiul uriaş era pustiu.

Cârceii fragezi ai lujerilor pepenilor galbeni erau de culoare verde-închis, mai închis decât pământul uscat din care se ridicau. Pământul era prea uscat — butoiul de irigaţii stătea pregătit să rezolve problema, furtunurile se întindeau de-a lungul brazdelor. Dar nimeni nu mânuia maşinăria rudimentară. Şedea abandonată la marginea câmpului.

Am stat foarte tăcută încercând să aud ceva. Niciun zgomot nu rupea liniştea grotei mari. Unde erau cu toţii?

Evacuaseră peştera fără mine? M-a străbătut un fior de teamă şi de durere. Dar nu ar fi plecat fără Doc, desigur. Nu l-ar părăsi niciodată pe Doc. Aş fi vrut să arunc o privire înapoi prin tunelul lung ca să mă asigur că nu dispăruse şi Doc.

Ei n-ar pleca nici fără noi, prostuţo. Jared, Jamie şi Ian nu ne-ar lăsa în urmă.

Ai dreptate. Ai dreptate. Hai... să verificăm în bucătărie?

Am alergat în josul coridorului tăcut, devenind şi mai nerăbdătoare pe măsură ce tăcerea continua. Poate că de vină erau doar imaginaţia mea şi bubuitul tare al pulsului meu în urechi. Desigur că trebuia să pot prinde un zgomot cât de mic de auzit. Dacă m-aş linişti şi mi-aş calma răsuflarea, aş putea auzi vocile.

Dar am ajuns la bucătărie şi era şi aceasta pustie. Nu era nimeni. Pe mese, prânzuri pe jumătate mâncate fuseseră abandonate. Unt de arahide pe ultimele bucăţi de pâine moale. Mere şi cutii calde de sucuri.

Stomacul mi-a reamintit că nu mâncasem toată ziua, dar de-abia am băgat de seamă zvârcolirea datorată foamei. Panica era cu mult mai puternică.

Ce-ar fi dacă... dacă nu ne-am evacuat suficient de repede?

Nu! a gemut Mel. *Nu, am fi auzit ceva! Cineva ar fi... sau ar exista... Ei ar fi încă aici, căutându-ne. Ei nu ar renunţa până ce nu vor fi verificat peste tot. Deci nu poate fi asta.*

Doar dacă ne caută chiar acum.

M-am răsucit spre uşă, aruncând o privire spre zona umbrită.

Trebuia să mă duc să-l avertizez pe Doc. Trebuia să ieşim de aici dacă eram ultimii doi.

Nu! Nu se poate ca ei să fi plecat! Jamie, Jared… Chipurile lor erau atât de clare ca şi când ar fi fost gravate în interiorul pleoapelor mele.

Şi faţa lui Ian, ca şi când aş fi adăugat propriile mele imagini celor ale ei. Jeb, Trudy, Lily, Heath, Geoffrey. *Îi vom aduce înapoi,* am jurat eu. *Îi vom vâna unul câte unul şi îi vom fura înapoi! Nu-i voi* lăsa *să-mi ia familia!*

Dacă avusesem vreun dubiu despre cum stăteam, acest moment le-ar fi şters. Niciodată în vieţile mele nu m-am simţit atât de neplăcut. Dinţii mi s-au încleştat, clănţănind.

Şi apoi zgomotul, bolborositul vocilor pe care mă încordasem atât de dornică să-l aud, reverberă din coridor spre noi. Mi-am ţinut răsuflarea. Am alunecat în tăcere la perete şi m-am apăsat în umbra de acolo, ascultând.

Marea grădină. Auzi în ea ecourile.

Sună ca şi cum ar fi un grup mare.

Da. Dar de-al tău sau de-al meu?

Ai noştri sau ai lor, m-a corectat ea.

M-am furişat pe hol, ţinându-mă în umbra cea mai întunecată. Auzeam vocile mai clar acum şi câteva erau cunoscute. Însemna asta ceva oare? Cât dura să pregăteşti Căutătorii să poată realiza o inserţie?

Şi apoi, pe măsură ce mă apropiam de gura marii peşteri, sunetele au devenit mai clare şi un sentiment de uşurare m-a cuprins — deoarece vocile care bolboroseau erau exact aceleaşi care fuseseră în chiar prima mea zi acolo. Foarte mânioase.

Trebuiau să fie voci umane.

Pesemne că se întorsese Kyle.

Uşurarea se lupta cu durerea în timp ce mă grăbeam în lumina strălucitoare a soarelui să văd ce se întâmpla. Uşurare întrucât oamenii mei erau în siguranţă. Şi durere deoarece dacă Kyle se întorsese teafăr înapoi, atunci…

Încă mai e nevoie de tine, Wanda. Mult mai multă decât de mine.

Sunt sigură că aş putea găsi scuze mereu, Mel. Vor exista întotdeauna motive.

Atunci rămâi.

Cu tine prizoniera mea?

Ne-am oprit din a ne contrazice în timp ce examinam agitaţia din peşteră.

Kyle se întorsese — cel mai uşor de localizat, cel mai înalt din mulţime, singurul cu faţa către mine. Era ţintuit la perete de către mulţime. Deşi el era cauza zgomotului mânios, nu era el sursa. Faţa sa era împăciuitoare, pledând. Îşi ţinea braţele în lateral ca şi când era ceva la spatele lui, pe care încerca să-l protejeze.

— Numai liniştiţi-vă, bine? Vocea lui se auzea peste celelalte. Înapoi, Jared, o sperii!

Am văzut o fulgerare de păr negru în spatele cotului lui — o faţă nefamiliară, cu ochii negri mari privind îngroziţi mulţimea.

Jared era cel mai aproape de Kyle. Îi puteam vedea ceafa lucind roşie. Jamie se agăţa de unul din braţele lui, ţinându-l. Ian era lângă el, cu braţele încrucişate la piept şi umerii încordaţi. În spatele lor, toţi ceilalţi, în afară de Doc şi Jeb, se agitau furioşi şi răcneau întrebări.

— Ce-a fost în mintea ta?

— Cum îndrăzneşti?

— De ce te-ai mai întors?

Jeb stătea într-un colţ mai în spate, mulţumindu-se să privească scena.

Ochii strălucitori ai lui Sharon mi-au prins privirea. Eram surprinsă s-o văd, cu Maggie, în mijlocul mulţimii. De când Doc şi eu îl vindecaserăm pe Jamie, amândouă se implicaseră prea puţin în viaţa comunităţii. Niciodată nu se aflaseră în mijlocul evenimentelor.

Este lupta, a ghicit Mel. *Nu se simt bine când în jur e fericire, dar sunt în largul lor în mijlocul mulţimii furioase.*

M-am gândit şi i-am dat dreptate. Ce… deranjant.

Am auzit o voce stridentă punând întrebări pline de mânie şi mi-am dat scama că Lacey era şi ea în mulţimea revoltată.

— Wanda? Vocea lui Kyle s-a auzit peste vacarmul din jur. Aici eşti! Poţi te rog să vii şi să-mi dai o mână de ajutor?

CAPITOLUL 55:
Ataşată

JEB MI-A FĂCUT CĂRARE SĂ TREC, împingând oamenii la o parte cu puşca sa ca şi când erau oi şi mânuia o bâtă de cioban.

— Ajunge, a mârâit către cei care erau nemulţumiţi. Veţi avea şansa să-l chelfăniţi mai târziu. Cu toţii o vom face. Haideţi să punem asta în ordine, mai întâi, bine? Lăsaţi-mă să trec.

Cu coada ochiului le-am văzut pe Sharon şi pe Maggie ducându-se în spatele mulţimii, retrăgându-se acum că lucrurile se linişteau, şi deranjate fiind peste poate de implicarea mea. Cu fălcile încleştate, amândouă au continuat să-l privească urât pe Kyle.

Jared şi Ian au fost ultimii doi pe care Jeb i-a dat deoparte. Le-am atins braţele în trecere, sperând să-i ajut să se liniştească.

— Bine, Kyle, a spus Jeb, pocnind încărcătorul puştii de palmă. Nu încerca să te scuzi, fiindcă n-ai nicio scuză. Nu ştiu dacă să te scot în şuturi afară sau să te împuşc pe loc.

Faţa mică, palidă sub bronzul adânc al pielii, se iţi pe după cotul lui Kyle, cu o mişcare a părului negru şi cârlionţat. Gura fetei era larg deschisă, iar în ochii ei întunecaţi se citea groaza. Am crezut că văd o palidă lucire a acelor ochi, o urmă de argintiu îndărătul negrului.

— Dar acum să ne calmăm cu toţii. Jeb s-a întors, cu arma ţinută de-a curmezişul corpului său ca şi cum i-ar fi păzit pe Kyle şi pe faţa mică din spatele lui. S-a încruntat. Kyle are o musafiră şi voi o speriaţi de moarte. Cred ca toţi puteţi afişa maniere ceva mai bune decât astea. Acum, cu toţii căraţi-vă şi duceţi-vă să faceţi ceva folositor. Pepenii mei mor. Cineva să facă ceva în legătură cu asta, se aude?

A aşteptat până când mulţimea care murmura s-a dispersat încet. Acum că le zăream feţele, puteam spune că deja treceau peste asta, cel puţin cea mai mare parte a lor. Asta nu era atât de rău, nu după ceea ce îi speriase în ultimele zile. Da, Kyle era un idiot preocupat doar de sine, păreau să spună chipurile, dar cel puţin s-a întors, nimic rău nu se întâmplase. Nicio evacuare, niciun pericol din partea Căutătorilor. Oricum, nu mai mult ca de obicei. Adusese un alt vierme înapoi, dar, pe urmă, nu erau peşterile pline de ei zilele acelea?

Nu era la fel de şocant ca prima dată.

Mulţi s-au întors la prânzul lor întrerupt, unii s-au dus la butoiul pentru irigaţii, alţii în încăperile lor. Curând, doar Jared, Ian şi Jamie rămăseseră lângă mine. Jeb privea la acestea cu o expresie potrivnică; gura îi era deschisă, dar înainte să le comande iar, Ian mă luă de o mână şi Jamie de cealaltă. Am simţit o altă mână pe încheietura mâinii, deasupra celei a lui Jamie. Jared.

Jeb îşi roti ochii văzând cum se ţineau de mine pentru a evita expulzarea şi apoi s-a întors cu spatele la noi.

— Mulţumesc, Jeb, a spus Kyle.

— Taci dracului din gură, Kyle! Tine-ţi gura aia bogată *închisă!* Sunt al naibii de serios în legătură cu a te împuşca, vierme nemernic ce eşti.

S-a auzit un scâncet slab din spatele lui Kyle.

— În regulă, Jeb. Dar ai putea să ne scuteşti de ameninţările cu moartea până ce suntem singuri? Ea e destul de îngrozită. Îţi aminteşti cum acest gen de lucruri au înnebunit-o pe Wanda. Kyle mi-a zâmbit am simţit cum şocul mi-a traversat faţa ca reacţie — şi apoi s-a întors spre fata din spatele lui cu cea mai blândă expresie pe care o văzusem pe chipul lui vreodată. Vezi, Sunny[23]? Aceasta e Wanda, cea despre care ţi-am spus. Ea ne va ajuta — nu va lăsa pe nimeni să-ţi facă rău, aşa ca mine.

Fata — sau era femeie? Era micuţă, dar exista o subtilă curbură în forma ei care sugera mai multă maturitate decât mărimea ei — se uita la mine cu ochii măriţi de groază. Kyle şi-a pus mâinile pe talia ei şi ea l-a lăsat să o tragă lângă el, lipindu-se de coastele lui. S-a sprijinit de el, ca şi când ar fi fost un liman, stâlpul ei de siguranţă.

— Kyle are dreptate. Niciodată nu mă gândisem că voi spune asta. Nu voi permite nimănui să-ţi facă rău. Numele tău e Sunny? am întrebat blând.

Ochii femeii au scăpărat în sus spre faţa lui Kyle.

— E în regulă. Nu trebuie să-ţi fie frică de Wanda. Ea e exact ca tine. Se întoarse către mine. Numele ei adevărat e mai lung — ceva despre gheaţă.

— Sunlight Passing Through the Ice,[24] mi-a şoptit ea.

Am văzut cum ochii lui Jeb s-au luminat datorită curiozităţii sale de nestins.

— Nu se supără, totuşi, dacă este strigată doar Sunny. Zicea că e bine, m-a asigurat Kyle.

Sunny a dat aprobator din cap. Ochii ei licăreau de la faţa mea la a lui Kyle şi înapoi. Ceilalţi oameni erau tăcuţi şi nemişcaţi. Calmul din jur o alina puţin, vedeam asta. Pesemne că simţise schimbarea din atmosferă. Nu era niciun fel de ostilitate faţă de ea, deloc.

— Şi eu am fost Urs, Sunny, i-am spus, încercând s-o fac să se simtă puţin mai confortabil. Atunci mă strigau Trăieşte-în-Stele. Aici, Rătăcitoarea.

— Trăieşte-în-Stele, a şoptit ea, cu ochii şi mai măriţi. Călăreşte-Bestia.

Mi-am suprimat un geamăt.

— Ai locuit în al doilea oraş de cristal, bănuiesc.

— Da. Am auzit povestea de atâtea ori…

— Sunny, ţi-a plăcut să fii Urs? am întrebat repede. Nu prea voiam să intru în povestea mea chiar acum. Ai fost fericită acolo?

Faţa ei s-a întunecat la întrebările mele; ochii i s-au întors spre chipul lui Kyle şi i s-au umplut de lacrimi.

— Îmi pare rău, mi-am cerut scuze pe loc, privind şi la Kyle, în speranţa unei explicaţii.

El a bătut-o pe braţ.

— Nu te teme. N-o să păţeşti nimic. Ţi-am promis.

De-abia am putut auzi răspunsul şoptit.

— Dar îmi place aici. Vreau să rămân.

Cuvintele ei mi-au adus un nod mare în gât.

— Ştiu, Sunny. Ştiu.

Kyle şi-a pus palma pe ceafa ei şi, cu un gest atât de tandru încât m-au usturat ochii, i-a ţinut faţa pe pieptul lui.

Jeb şi-a dres vocea şi Sunny a tresărit şi s-a crispat. Îmi puteam închipui cât de întinşi îi erau nervii. Sufletele nu ştiau să înfrunte violenţa şi teroarea.

Mi-am amintit când mă interogase Jared, cu mult timp în urmă; mă întrebase dacă eram ca celelalte suflete. Nu eram şi nici celălalt suflet cu care avuseseră de-a face, Căutătoarea mea, nu era. Sunny, oricum, părea să întruchipeze esenţa speciei mele blânde şi timide; eram puternici doar în număr mare.

— Îmi pare rău, Sunny, a spus Jeb. N-am vrut să te speriem totuşi. Ochii săi măturară peştera, unde câteva persoane se codeau spre ieşiri, uitându-se prosteşte la noi. S-a uitat urât la Reid şi la Lucina, şi ei au şters-o pe coridor spre bucătărie. Probabil că ar trebui să mergem la Doc, a continuat Jeb cu un oftat, aruncându-i femeii speriate o privire visătoare.

Cred că era trist că pierdea poveşti noi.

— Bine, a spus Kyle.

Îşi ţinea braţul strâns ferm pe talia îngustă a lui Sunny şi o trăgea după el spre tunelul sudic.

I-am urmat imediat, trăgându-i după sine şi pe ceilalţi, care încă mă ţineau de mâini.

Jeb s-a oprit şi noi odată cu el. L-a împuns pe Jamie în şold cu patul armei.

— N-ai şcoală, puştiule?

— Ai, unchiule Jeb, *te rog?* Te rog? Nu vreau să pierd…

— Ai să rămâi la coada clasei.

Jamie şi-a întors ochii îndureraţi la mine, dar Jeb avea dreptate. Nu era nimic din ceea ce aş fi dorit ca Jamie să vadă. Am clătinat din cap:

— Ai putea în drumul tău s-o rogi pe Trudy să vină după noi? l-am întrebat. Doc are nevoie de ea.

Umerii lui Jamie s-au lăsat şi şi-a tras degetele din mâna mea. Mâna lui Jared a alunecat de pe încheietura mâinii mele pentru a lua locul mâinii lui Jamie.

— O să pierd *totul,* a suspinat Jamie în timp ce se întorcea în partea opusă.

— Mulţumesc, Jeb, am şoptit eu când Jamie nu mai putea să audă.

— Mda.

Tunelul cel lung părea mai întunecat decât înainte deoarece simţeam frica radiind din femeia din faţa mea.

— E în regulă, a murmurat Kyle spre ea. Nu există nimic care să îţi facă rău, iar eu sunt aici.

Mă întrebam cine era acest bărbat străin, cel care se întorsese în locul lui Kyle. Îi verificaseră oare ochii? Nu puteam să cred că el ducea toată acea blândeţe înăuntrul corpului său mătăhălos.

Probabil pentru că era atât de aproape de ceea ce dorea, că o avea din nou pe Jodi. Chiar şi ştiind că acesta era trupul lui Jodi, am fost surprinsă că el putea cheltui atâta bunătate pe sufletul din interior. Aş fi gândit că o astfel de compasiune era peste puterile lui.

— Ce face Vindecătoarea? m-a întrebat Jared.

— S-a trezit chiar înainte să vin eu la voi, am spus eu.

Am auzit mai mult de un oftat de uşurare venind din întuneric.

— E dezorientată, totuşi, şi foarte speriată, i-am avertizat pe toţi. Nu-şi poate aminti numele. Doc lucrează cu ea. Va fi şi mai speriată când vă va vedea pe toţi. Încercaţi să fiţi tăcuţi şi să vă mişcaţi uşor, bine?

— Da, da, au şoptit vocile din întuneric.

— Şi, Jeb, crezi că ai putea ascunde arma? Încă se mai teme puţin de oameni.

— Ăă… bine, a răspuns Jeb.

— Se teme de oameni? a murmurat Kyle.

— Noi suntem tipii răi, i-a reamintit Ian, strângându-mă tare de mâna.

L-am strâns şi eu, bucuroasă de atingerea sa caldă, de apăsarea degetelor lui.

Cât timp încă urma să mai am sentimentul unei mâini calde în jurul mâinii mele? Era oare pentru ultima dată când mergeam prin acest tunel? Oare era timpul?

Nu. Nu încă, a şoptit Mel.

Am început deodată să tremur. Mâna lui Ian s-a strâns din nou şi la fel şi a lui Jared.

Timp de câteva momente am mers în tăcere.

— Kyle? a întrebat Sunny timidă.

— Da?

— Nu vreau să mă întorc la Urşi.

— Nu trebuie. Poţi să mergi în altă parte.

— Dar aici nu pot rămâne?

— Nu, îmi pare rău, Sunny.

A fost o mică oprire în respiraţia ei. M-am bucurat că era întuneric. Nimeni nu putea vedea lacrimile care porniseră să mi se rostogolească pe faţă. Nu aveam nicio mână liberă cu care să mi le şterg, aşa că le-am lăsat să-mi curgă pe cămaşă.

În cele din urmă am ajuns la capătul tunelului. Lumina care se răspândea din gura spitalului reflecta firicelele de praf care dansau în aer. L-am auzit pe Doc murmurând înăuntru.

— Asta e foarte bine, spunea el. Continuă să te gândeşti la detalii, îţi cunoşti vechea adresă — numele tău nu poate fi prea departe, ei? Cum se simte asta? Nu mai bine?

— Plin de grijă, am şoptit.

Kyle s-a oprit la marginea bolţii, cu Sunny încă agăţată de el, şi mi-a făcut semn să trec eu mai întâi.

Am respirat adânc şi am intrat încet în zona lui Doc. Mi-am anunţat prezenţa cu o voce joasă, egală.

— Bună!

Gazda Vindecătoarei a tresărit şi a scos un mic ţipăt.

— Doar eu, din nou, am spus într-un mod liniştitor.

— E Wanda, i-a reamintit Doc.

Femeia stătea aşezată acum şi Doc şedea lângă ea, cu mâna lui pe braţul ei.

— Acesta e sufletul, a şoptit femeia înspăimântată către Doc.

— Da, dar ea e o prietenă.

Femeia m-a privit şovăitor.

— Doc? Mai ai nişte vizitatori. E în regulă?

Doc s-a uitat la femeie.

— Aceştia sunt cu toţii prieteni, bine? Mai mulţi dintre oamenii care locuiesc cu mine. Niciunul dintre ei nu are nici cel mai mic gând să-ţi facă rău. Pot să intre?

Femeia a ezitat, apoi a încuviinţat din cap precautā.

— E în regulă, a şoptit ca.

— Acesta e Ian, am spus, făcându-i semn lui să înainteze. Şi Jared, şi Jeb. Unul câte unul au intrat în încăpere şi s-au aşezat lângă mine. Şi el e Kyle şi… ăăă, Sunny.

Doc a făcut ochii mari de uimire când i-a văzut pe Kyle şi pe Sunny lipită de el intrând în încăpere.

— Mai sunt? a şoptit femeia.

Doc şi-a dres vocea, încercând să se stăpânească.

— Da. Sunt o mulţime de oameni care locuiesc aici. Toţi… mă rog, cei mai mulţi oameni, a adăugat el, măsurând-o din ochi pe Sunny.

— Trudy vine încoace, i-am spus lui Doc. Poate că Trudy ar putea să… Am aruncat o privire către Sunny şi Kyle. Să găsească o încăpere pentru ca… ea să se odihnească?

Doc a încuviinţat din cap, având încă ochii larg deschişi.

— Asta ar putea fi o idee bună.

— Cine e Trudy? a şoptit femeia.

— E foarte drăguţă. Va avea grijă de tine.

— E om sau e ca asta?

A arătat din cap spre mine.

— E om.

Asta a părut să o liniştească pe femeie.

— Oh, a gemut Sunny din spatele meu.

M-am întors să o văd uitându-se lung la recipientele criogenice care îi păstrau pe Vindecători. Stăteau pe mijlocul biroului lui Doc, luminile lor roşii de deasupra strălucind imperceptibil. Pe podea, în faţa biroului, celelalte şapte recipiente goale erau îngrămădite într-o movilă neglijentă.

Din nou au izvorât lacrimi din ochii lui Sunny şi şi-a îngropat faţa la pieptul lui Kyle.

— Nu vreau să plec! Vreau să rămân cu voi, a suspinat către bărbatul mare în care se părea că are încredere deplină.

— Ştiu, Sunny, îmi pare rău.

Sunny începu să plângă cu suspine.

Am clipit rapid, încercând să-mi reţin lacrimile din ochi. Am traversat micul spaţiu către locul în care şedea Sunny şi i-am mângâiat părul negru şi buclat.

— Kyle, trebuie să vorbesc cu ea un minut, am murmurat.

A încuviinţat cu o mişcare a capului şi a desprins-o pe fata care stătea agăţată de el.

— Nu, nu, a implorat ea.

— E în regulă, i-am promis eu. El nu pleacă nicăieri. Vreau doar să-ţi pun câteva întrebări.

Kyle a întors-o cu faţa către mine şi braţele ei s-au strâns în jurul meu. Am tras-o către colţul îndepărtat al

încăperii, cât mai departe de femeia fără nume. Nu voiam ca discuţia noastră s-o încurce sau s-o sperie pe gazda Vindecătoarei mai mult decât era deja. Kyle ne-a urmat, dar niciodată la mai mult de câţiva centimetri distanţă. Şedeam pe podea, cu faţa la perete.

— Isuse, a murmurat Kyle. N-am crezut că va fi aşa. Chiar e oribil.

— Cum ai găsit-o? Şi cum ai prins-o? am întrebat. Fata care suspina n-a reacţionat la întrebările mele; continua să plângă pe umărul meu. Ce s-a întâmplat? De ce e în halul ăsta?

— Ei bine, m-am gândit că ar fi putut fi în Las Vegas. Am mers mai întâi acolo, înainte să merg în Portland. Vezi tu, Jodi era foarte apropiată de mama ei şi acolo locuia. M-am gândit, văzând cum erai tu în legătură cu Jared şi cu puştiul, că poate ea urma să se ducă acolo, chiar şi când nu era Jodi. Şi am avut dreptate. Erau cu toate acolo, în aceeaşi casă veche, casa lui Doris: Doris şi soţul ei, Warren — ei aveau alte nume, dar nu le-am auzit clar –, şi Sunny. I-am urmărit toată ziua până când s-a înnoptat. Sunny era în vechea cameră a lui Jodi, singură. M-am furişat în cameră, după ce adormiseră cu toţii de câteva ore deja. Am înşfăcat-o brusc pe Sunny, am ridicat-o pe umăr şi am sărit pe fereastră. Am crezut că ea va începe să ţipe, aşa că m-am întors la jeep. Pe urmă, mi-a fost frică, fiindcă ea *nu* începuse să ţipe. Era atât de tăcută! Mă temeam că ea… ştii tu. Ca tipul pe care l-am prins cândva.

Am tresărit — aveam o amintire cu mult mai recentă.

— Deci, am tras-o de pe umăr, şi ea era în viaţă; se uita la mine, toată numai ochi. Şi încă nu ţipa. Am cărat-o înapoi la jeep. Plănuisem să o leg, dar… nu părea chiar atât de tulburată. Cel puţin nu încerca să scape. Aşa că am fixat-o în scaun cu centura şi am început să conduc.

— S-a uitat la mine mult timp şi în final a zis: „Tu eşti Kyle“ şi eu am spus: „Da, tu cine eşti?“ şi ea mi-a spus numele ei. Îl mai zici odată?

— Sunlight Passing Through the Ice, a şoptit Sunny într-un mod întrerupt. Totuşi îmi place Sunny. E drăguţ.

— Oricum, a continuat Kyle după ce şi-a dres vocea. N-a deranjat-o deloc să vorbească cu mine. Nu îi era frică aşa cum crezusem eu că îi va fi. Aşa că am vorbit. El rămase tăcut pentru moment. Era fericită să mă vadă.

— Obişnuiam să visez despre el tot timpul, mi-a şoptit Sunny. În fiecare noapte. Am tot sperat că îl vor găsi Căutătorii; îmi era atât de dor de el… Când l-am văzut, am crezut că era din nou acelaşi vis vechi.

Am înghiţit zgomotos.

Kyle s-a întins peste mine ca să-şi pună palma pe obrazul ei.

— E un copil bun, Wanda. N-am putea s-o trimitem într-un loc cu adevărat drăguţ?

— Asta şi voiam să o întreb. Unde-ai trăit, Sunny?

Eram vag conştientă de vocile scăzute ale celorlalţi, care o întâmpinau pe Trudy. Eram întorşi cu spatele la ei. Voiam să văd ce se întâmpla, dar eram de asemenea bucuroasă să nu mi se distragă atenţia. Am încercat să mă concentrez asupra sufletului care plângea.

— Doar aici şi cu Urşii. Am fost acolo timp de cinci vieţi. Dar îmi place mai mult aici. Şi nici n-am avut măcar un sfert de viaţă aici!

— Ştiu. Crede-mă, te înţeleg. Totuşi, este un alt loc unde ai vrut vreodată să mergi? Pe Planeta Florilor, poate? E drăguţ acolo; eu am fost.

— Nu vreau să fiu plantă, a murmurat ea în umărul meu.

— Păianjenii… am început, dar pe urmă am lăsat propoziţia în suspans.

Păianjenii nu era locul potrivit pentru Sunny.

— M-am săturat de frig. Şi îmi plac culorile.

— Ştiu, am oftat. N-am fost Delfin, dar am auzit că e drăguţ acolo. Culoare, mobilitate, familie…

— Dar sunt atât de departe. La vremea când aş ajunge oriunde, Kyle ar fi… El ar…

A sughiţat şi apoi a început din nou să plângă.

— Nu ai şi alte opţiuni? a întrebat nerăbdător Kyle. Nu mai există o mulţime de alte locuri acolo?

O auzeam pe Trudy vorbind cu gazda Vindecătoarei, dar am încercat să nu fiu atentă la

vorbele lor. Să-i las pe oameni să aibă grijă de ce-i al lor pentru moment.

— Nu dintre acelea spre care să se îndrepte navetele spaţiale, i-am spus lui, dând din cap a negaţie. Există mulţimi de lumi, dar doar câteva, mai ales cele mai noi, sunt încă deschise pentru a te stabili. Şi îmi pare rău, Sunny, dar trebuie să te trimit departe. Căutătorii vor să-i găsească pe prietenii mei de aici şi te-ar aduce înapoi ca să le arăţi calea.

— Nici măcar nu cunosc calea, a suspinat ea. Umărul meu era îmbibat cu lacrimile ei. El mi-a acoperit ochii.

Kyle se uita la mine ca şi când aş fi putut produce vreun gen de miracol care să facă lucrurile să meargă perfect. Ca medicamentele pe care le furnizasem, un fel de magie. Dar ştiam că rămăsesem fără magie, fără sfârşituri fericite — cel puţin pentru jumătatea de suflet a ecuaţiei.

Am privit lung şi fără speranţă la Kyle.

— Sunt numai planetele Urşilor, Florilor şi Delfinilor, i-am spus lui. Nu o voi trimit pe Planeta Foc.

Femeia cea mică s-a cutremurat la auzul numelui.

— Nu te îngrijora, Sunny. Or să îţi placă Delfinii. Vor fi drăguţi. Sigur că vor fi drăguţi.

A suspinat şi mai tare.

Am oftat şi am continuat.

— Sunny, trebuie să te întreb despre Jodi.

Kyle a înmărmurit lângă mine.

— Ce e cu ea? a murmurat Sunny.

— Ea este… este acolo înăuntru cu tine? O auzi?

Sunny şi-a tras nasul şi s-a uitat în sus la mine.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Vorbeşte ea vreodată cu tine? Eşti vreodată conştientă de gândurile ei?

— Ale… trupului meu? Gândurile ei? N-are niciunul. Eu sunt aici acum.

Am încuviinţat din cap uşurel.

— E de rău? a şoptit Kyle.

— Nu ştiu destul în legătură cu asta ca să pot să-ţi spun. Probabil că nici bine nu e.

Ochii lui Kyle s-au strâns.

— Cât timp ai fost aici, Sunny?

— Ea s-a încruntat, gândind.

— Cât să fie, Kyle? Cinci ani? Şase? Tu ai dispărut înainte ca eu să vin acasă.

— Şase, a spus el.

— Şi câţi ani ai tu? am întrebat eu.

— Am douăzeci şi şapte.

Asta m-a surprins. Era atât de mică, arăta atât de tânără. Nu puteam să cred că era cu şase ani mai mare decât Melanie.

— De ce contează asta? a întrebat Kyle.

— Nu sunt sigură. Se pare că cu cât mai mult timp petrece cineva ca om înainte de a deveni suflet, cu atât mai bune sunt şansele pe care le-ar putea avea de… însănătoşire. Cu cât mai mare e procentajul vieţii petrecute ca oameni, cu atât mai multe amintiri au, mai multe legături, mai mulţi ani în care au fost chemaţi pe numele lor adevărat… nu ştiu.

— Ajung douăzeci şi unu de ani? a întrebat el cu o voce disperată.

— Bănuiesc că vom alia.

— Nu e cinstit, s-a plâns Sunny. Tu de ce rămâi? Eu de ce nu pot să rămân dacă tu poţi?

A trebui să înghit puternic.

— Asta *n-ar fi* cinstit, nu-i aşa? Dar nu rămân, Sunny. Şi eu trebuie să plec. Şi încă curând. Poate vom pleca împreună. Poate că va fi mai fericită dacă se va gândi că mergeam şi eu pe planeta Delfinilor cu ea. Dar pe atunci, Sunny va avea o gazdă diferită, cu sentimente diferite, şi nicio legătură cu omul de lângă mine. Poate. Oricum, va fi prea târziu. Trebuie să plec, Sunny. Exact ca tine. Şi eu trebuie să dau trupul înapoi.

Şi apoi, plat şi tare, chiar din spatele nostru, vocea lui Ian a rupt tăcerea ca un pocnet de bici.

— Ce?

CAPITOLUL 56:
Unită

IAN SE UITA LA NOI TREI CU O ASEMENEA FURIE că Sunny tremura de groază. Era un lucru ciudat ca şi când Kyle şi Ian îşi schimbaseră feţele între ei. Exceptând faptul că faţa lui Ian era încă perfectă, nedevastată de durere. Frumoasă, chiar dacă era cuprinsă de ură.

— Ian? a întrebat Kyle derutat. Care este problema?

Ian vorbea printre dinţii încleştaţi.

— Wanda, mârâi el şi îşi întinse mâna.

Părea ca şi cum avea dificultăţi în a-şi ţine palma deschisă şi nu strânsă pumn.

O-o, a gândit Mel.

M-a cuprins o stare de nefericire. Nu voiam să-i spun la revedere lui Ian şi acum trebuia s-o fac. Sigur că trebuia s-o fac. Ar fi fost greşit să mă furişez în noapte ca un hoţ şi să-i las toate saluturile mele de la revedere lui Melanie.

Ian, sătul de aşteptare, mi-a înşfăcat mâna şi m-a tras de pe podea. Când se părea că şi Sunny avea de gând să vină, fiind încă agăţată de mine, Ian m-a scuturat până ce ea s-a desprins.

— Ce e *cu* tine? a vrut să ştie Kyle.

Ian şi-a tras genunchiul înapoi şi şi-a împins piciorul cu forţă în faţa lui Kyle.

— Ian, am protestat eu.

Sunny s-a aruncat în faţa lui Kyle — care îşi ţinea mâna la nas şi se lupta să se ridice în picioare — şi încerca să-l ocrotească cu trupul ei firav. Asta l-a făcut să-şi piardă echilibrul şi să cadă înapoi pe podea şi să geamă.

— Haide, a mârâit Ian, trăgându-mă de lângă ei fără măcar o privire aruncată înapoi.

— Ian…

Mi-a răsucit mâna tot drumul, făcându-mă să nu pot vorbi. Asta era bine. Habar n-aveam ce să spun.

Am văzut feţele uimite ale tuturor într-o fulgerare înceţoşată. Eram îngrijorată că avea s-o supere pe femeia fără nume. Nu era obişnuită cu mânia şi cu violenţa.

Şi apoi ne-am oprit cu o smucitură. Jared bloca ieşirea.

— Ţi-ai pierdut minţile, Ian? a întrebat el, şocat şi înfuriat. Ce-i faci ei?

— Ştiai despre asta? a ţipat şi el ca răspuns, arătând către mine şi scuturându-mă spre Jared.

În spatele nostru, un scâncet. Îi speriase.

— O s-o răneşti!

— Ştii ce plănuieşte? a tunat Ian.

Jared s-a uitat în ochii lui Ian, chipul întunecându-i-se brusc. Nu a răspuns.

Asta ţinea loc de răspuns pentru Ian.

Pumnul lui Ian l-a lovit pe Jared atât de repede, încât nici nu am văzut lovitura am simţit doar cum s-a clătinat şi am văzut cum Jared mergea împleticindu-se pe culoarul întunecat.

— Ian, opreşte-te, l-am implorat.

— Opreşte-te *tu,* a mârâit el ca răspuns.

M-a tras în tunel şi apoi spre nord, aproape că trebuia să alerg ca să ţin pasul cu el.

— O'Shea! a strigat Jared după noi.

— *Eu* îi voi face rău? a tunat el peste umăr, dar neslăbind pasul. Aşa? *Porc ipocrit ce eşti!*

În spatele nostru nu era decât tăcere şi întuneric. M-am împiedicat în întuneric, încercând să ţin pasul.

Atunci a fost momentul în care am început să simt palpitaţii de la strânsoarea lui Ian. Mâna sa era strânsă ca un bandaj de compresie în jurul braţului meu, degetele sale lungi alcătuind un cerc cu uşurinţă şi apoi suprapunându-se.

Mă trăgea şi mai rapid şi respiraţia mea se curmă într-un geamăt, aproape un strigăt de durere.

Sunetul l-a făcut pe Ian să se împiedice şi să se oprească. Din întuneric se auzea respiraţia sa aspră.

— Ian, Ian, eu…

M-am înecat, incapabilă să termin. Nu ştiam ce să spun, imaginându-mi faţa lui furioasă.

Braţele lui m-au cuprins brusc, smulgându-mă de pe pământ şi apoi prinzându-mă de umeri, înainte să cad. A reînceput să alerge înainte, de data aceasta cărându-mă. Mâinile lui nu mai erau aspre şi mânioase ca mai înainte; mă legănau la pieptul lui.

Alerga drept prin piaţa mare, ignorând feţele surprinse şi chiar bănuitoare. Exista ceva care avea loc în peşteri chiar atunci, ceva mult prea nefamiliar şi inconfortabil. Oamenii de aici — Violetta, Geoffrey, Andy, Paige, Aaron, Brandt şi mulţi alţii, pe care nu-i puteam vedea prea bine pe măsură ce alergam depăşindu-i — erau nervoşi, îi deranja să-l vadă pe Ian alergând cu capul înainte printre ei, cu faţa schimonosită de furie şi cu mine în braţe.

Şi ei erau în urma noastră. El nu s-a oprit până ce nu am ajuns la uşile care se propteau la intrarea în încăperea lui şi a lui Kyle. A dat-o deoparte pe cea roşie cu un şut — aceasta a lovit podeaua cu un bufnet care a răsunat cu ecou — şi m-a lăsat pe salteaua de pe podea.

Ian stătea în picioare deasupra mea, pieptul bombându-i-se de efort şi de furie. Pentru o clipă s-a întors şi a pus uşa la loc cu o răsucire rapidă. Şi apoi din nou m-a privit urât.

Am respirat adânc şi m-am rostogolit pe genunchi, ţinându-mi mâinile întinse, cu palmele în sus, sperând ca ceva magic să apară în ele. Ceva ce aş fi putut să îi dau lui, ceva ce aş fi putut să spun. Dar mâinile mele erau goale.

— Tu. Nu. Mă. Părăseşti.

Ochii săi albaştri scăpărau înflăcăraţi — arzând mai luminoşi decât îi văzusem eu vreodată.

— Ian, am şoptit eu. Trebuie să înţelegi că… că nu pot să rămân. *Trebuie* să înţelegi asta.

— *Nu!* a ţipat el la mine.

M-am tras înapoi de frică şi brusc Ian s-a aplecat în faţă, căzând în genunchi, peste mine. Şi-a îngropat capul în abdomenul meu şi mi-a cuprins talia cu braţele. Tremura din cap până-n picioare, suspine disperate izbucnindu-i din piept.

— Nu, Ian, nu, l-am implorat. Asta era cu mult mai rău decât mânia lui. Nu, te rog. Te rog, nu.

— Wanda, a mormăit el.

— Ian, te rog. Nu simt aşa. Nu. Îmi pare rău. Te rog.

Plângeam şi eu, tremuram şi eu, deşi se prea poate să mă fi scuturat tremuratul lui.

— Nu poţi pleca.

— Trebuie, trebuie, am suspinat.

Şi apoi, o vreme, am plâns fără cuvinte.

Lacrimile lui s-au uscat înaintea a lor mele. În cele din urmă, s-a îndreptat şi m-a tras iar în braţele lui. A aşteptat până ce am putut să vorbesc.

— Îmi pare rău, a şoptit el. Am fost rău.

— Nu, nu. *Mie* îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ţi spun, când nu ai bănuit. Numai că… n-am putut. N-am vrut să-ţi spun, să te rănesc, să mă rănesc pe mine. A fost egoist din partea mea.

— Trebuie să vorbim despre asta, Wanda. Nu e o afacere încheiată. Nu poate fi.

— Este.

A clătinat din cap, strângând din dinţi.

— De când? De când ai plănuit asta?

— De când cu Căutătoarea, am şoptit.

A încuviinţat, părând că se aşteptase la acest răspuns.

— Şi te-ai gândit că trebuie să renunţi la secretul tău ca să o salvezi pe ea. Nu pot să înţeleg aşa ceva. Dar asta nu înseamnă că trebuie să pleci undeva. Doar fiindcă Doc ştie acum… asta nu înseamnă nimic. Dacă aş fi crezut măcar o clipă că însemna, că o acţiune o compensa pe cealaltă, n-aş mai fi stat aici şi nu te-aş fi lăsat să îi arăţi. Nimeni nu te va obliga să te întinzi pe targa lui blestemată. Îi rup mâinile dacă încearcă să te atingă!

— Ian, te rog!

— Wanda, ei nu te pot obliga! Mă auzi?

Din nou ţipa.

— Nimeni nu mă obligă. Nu i-am arătat lui Doc cum să facă separarea aşa încât să pot să o salvez pe Căutătoare, am şoptit. Faptul de a o avea pe Căutătoare aici m-a obligat să mă hotărăsc… mai repede. Am făcut-o ca s-o salvez pe Mel.

Nările i s-au dilatat şi n-a zis nimic.

— Ea e blocată aici, Ian. E ca o închisoare — mai rău decât atât; nici măcar nu pot s-o descriu. E ca o

fantomă. Iar eu pot s-o eliberez. Pot să o redau ei însăşi.

— Şi tu meriţi o viaţă, Wanda. Meriţi să rămâi.

— Dar *o* iubesc, Ian.

El a închis ochii şi buzele palide i s-au albit ca varul.

— Dar eu te iubesc *pe tine,* a şoptit el. Asta nu contează?

— Sigur că da, contează. Atât de mult. Nu-ţi dai seama? Asta face să fie mai… necesar.

Ochii i s-au deschis fulgerător.

— E chiar atât de insuportabil că te iubesc? Asta e? Pot să-mi ţin gura închisă, Wanda. N-o voi mai spune iar. Poţi fi cu Jared, dacă asta e ceea ce-ţi doreşti. Dar rămâi!

— Nu, Ian! I-am luat faţa între mâini — îi simţeam pielea tare, perfect întinsă peste oase. Nu. Eu… şi eu te iubesc. Eu, mica femeie-vierme de argint din spatele creierului ei. Dar trupul meu nu te iubeşte. Nu te poate iubi. Niciodată n-o să te pot iubi în corpul ăsta, Ian. Mă rupe în două. E de nesuportat.

Aş fi putut să îndur. Dar să-l văd *pe el* suferind din cauza opreliştilor trupului meu? Asta nu.

A închis din nou ochii. Genele sale negre şi dese erau ude de lacrimi. Le vedeam strălucind.

Oh, dă-i înainte, a oftat Mel. *Fă tot ce trebuie să faci. Eu voi… intra în camera cealaltă,* a adăugat ea pe un ton sec.

Mulţumesc.

Mi-am înfăşurat braţele pe după gâtul lui şi l-am tras mai aproape până când buzele lui le-au atins pe ale mele.

El m-a înconjurat cu braţele lui, trăgându-mă la pieptul său. Buzele noastre se mişcau împreună, topindu-se de parcă nu s-ar mai fi putut separa vreodată, ca şi cum separarea n-ar fi fost lucrul inevitabil care urma, şi am simţit gustul sărat al lacrimilor noastre. Ale lui şi ale mele.

Ceva începea să se schimbe.

Când trupul lui Melanie atingea trupul lui Jared, era ca un foc mistuitor — o arsură rapidă care alerga peste suprafaţa deşertului, mistuind totul în calea sa.

Cu Ian era diferit, atât de diferit, fiindcă Melanie nu îl iubea aşa cum îl iubeam eu. Aşa că atunci când m-

a atins, era mai profund şi mai lent decât focul mistuitor, ca un şuvoi de lavă incandescentă, departe de suprafaţa pământului. Prea adâncă pentru a-i simţi căldura, dar care se mişca inexorabil, schimbând chiar temeliile lumii odată cu înaintarea sa.

Trupul meu fără dorinţă era ca o ceaţă între noi — o perdea groasă, dar destul de transparentă ca să pot vedea prin ea, să pot vedea ce se întâmpla.

Mă schimbase pe mine, nu pe ea. Era aproape ca un proces metalurgic, în adâncimea esenţei a ceea ce eram, ceva ce deja începuse şi era aproape gata forjat. Dar acest sărut, lung şi neîntrerupt l-a încheiat, dogoritor şi cu muchii ascuţite — a împins această nouă creaţie clocotitoare în apa rece care a întărit-o şi a definitivat-o, făcând-o de nesfărâmat.

Şi iar am început să plâng, dându-mi seama că trebuie să fie pe cale de a-l schimba şi pe el, acest bărbat care era destul de bun pentru a fi un suflet şi puternic cum numai un om poate fi.

Şi-a mutat buzele pe pleoapele mele, dar era deja prea târziu. Se terminase.

— Nu plânge, Wanda. Nu plânge. Rămâi cu mine.

— Opt vieţi întregi, am şoptit în bărbia lui, vocea frângându-mi-se. Opt vieţi întregi şi n-am mai găsit pe nimeni pe nicio planetă pentru care să fi rămas. I-aş fi urmat când ar fi plecat. N-am găsit niciodată un partener. De ce acum? De ce tu? Tu nu aparţii speciei mele. Cum să poţi fi partenerul meu?

— E un univers ciudat, a murmurat el.

— Nu e corect, m-am plâns eu, repetând vorbele lui Sunny.

Nu era corect. Cum să fi găsit asta, să fi găsit dragostea — acum, în ceasul al doisprezecelea — şi să trebuiască să plec? Era corect ca trupul şi sufletul meu să nu se poată împăca? Era corect că trebuiam s-o iubesc şi pe Melanie?

Era corect ca Ian să sufere? Dacă cineva merita să fie fericit, el era acela. *Nu era* corect sau drept, sau chiar… *sănătos.* Cum puteam să-i fac lui una ca asta?

— Te iubesc, am şoptit.

— N-o spune ca şi când ţi-ai lua rămas-bun.

Dar trebuia s-o fac.

— Eu, sufletul numit Rătăcitoarea, te iubesc pe tine, omul Ian. Am rostit cuvintele cu grijă, cu deplină sinceritate. Dacă aş fi un Delfin sau un Urs, sau o Floare, n-ar conta. Te-aş iubi mereu, mi-aş aminti mereu de tine. Vei fi singurul meu partener.

Braţele i s-au încordat, apoi s-au strâns şi mai tare în jurul meu şi am simţit iar mânia din ele. Răsuflam greu.

— Tu n-ai să hălăduieşti pe nicăieri. Tu rămâi aici.

— Ian…

Dar tonul lui era brusc acum — supărat, dar potrivit pentru încheierea unor afaceri.

— Nu e doar pentru mine. Faci parte din comunitatea asta şi n-ai să fii alungată fără vorbe. Eşti mult prea importantă pentru noi toţi — chiar şi pentru cei care n-ar recunoaşte asta niciodată. Avem nevoie de tine.

— Dar nimeni nu mă alungă, Ian.

— Nu, nici chiar tu însăţi, Rătăcitoareo.

M-a sărutat din nou, gura sa fiind mai aspră odată cu reîntoarcerea mâniei. Mâna i s-a strâns pumn în părul meu şi mi-a îndepărtat faţa cu doi centimetri de a lui.

— Bine sau rău? a întrebat el.

— Bine.

— Aşa credeam şi eu.

Şi vocea lui era un mormăit.

M-a sărutat din nou. Braţele sale erau atât de strânse pe coastele mele, gura lui atât de energică pe a mea, că în curând am ameţit şi am suspinat după aer. Şi-a mai înmuiat strânsoarea lor şi şi-a lăsat buzele să-i alunece spre urechea mea.

— Să mergem.

— Unde? Unde mergem?

Eu nu mergeam nicăieri, ştiam asta sigur. Şi totuşi, cum de inima mea bătea puternic când mă gândeam să plec undeva, oriunde, cu Ian. Ian al meu. El era al meu, aşa cum Jared n-ar fi fost niciodată. Aşa cum trupul acesta nu putea fi niciodată al lui.

— Nu-mi mai da bătaie de cap cu asta, Rătăcitoareo. Sunt pe jumătate scos din minţi.

Ne-a ridicat pe amândoi în picioare.

— Unde? am insistat eu.

— Tu mergi prin tunelul de est, dincolo de câmp, până la capăt.

— Încăperea pentru jocuri?

— Da. Şi apoi ai să aştepţi acolo până îi aduc şi pe ceilalţi.

— De ce?

Cuvintele sale sunau nebuneşte pentru mine. Voia să joace vreun joc? Să reducă tensiunea din nou?

— Pentru că asta *va fi discutată.* Convoc un tribunal, Rătăcitoareo, şi tu te vei supune hotărârii noastre.

CAPITOLUL 57:
Completată

DE DATA ACEASTA ERA UN TRIBUNAL MIC, nu ca la judecarea vieţii lui Kyle. Ian i-a adus numai pe Jeb, Doc şi Jared. Ştia fără să fi trebuit să se spună că Jamic trebuia ţinut departe de aceste discuţii.

Melanie va trebui să spună acel la revedere pentru mine. Nu puteam face faţă, nu cu Jamie. Nu-mi păsa dacă era laşitate din partea mea. Nu mă puteam despărţi de el.

Doar un felinar albastru, un cerc palid de lumină pe podeaua de piatră. Şedeam pe marginea inelului de lumină; eram singură, cei patru bărbaţi fiind cu faţa la mine. Jeb îşi adusese chiar şi arma ca şi când ar fi fost un ciocănel şi ar fi făcut să fie totul mai oficial.

Mirosul de sulf mi-a readus în minte dureroasele zile de doliu; erau câteva amintiri pe care nu voi regreta că le voi pierde când voi fi plecată.

— Ce face ea? l-am întrebat brusc pe Doc, când se instalau, înainte să poată începe.

Acest tribunal era o pierdere a rezervei mele mici de timp. Eram îngrijorată în legătură cu lucruri mai importante.

— Care din ele? a replicat el cu o voce frântă.

M-am holbat la el pentru câteva secunde, iar apoi ochii mei s-au mărit.

— Sunny a plecat? Deja?

— Kyle a crezut că era crud să o facă să mai sufere. Ea era… nefericită.

— Mi-aş fi dorit să-i spun la revedere, am murmurat pentru mine. Şi noroc. Ce face Jodi?

— Nicio reacţie încă.

— Trupul Vindecătoarei?

— Trudy a luat-o. Cred că a dus-o să-i dea ceva de mâncare. Trudy şi ceilalţi se străduiesc să-i găsească un

nume temporar pe care să-l placă, ca să o putem striga şi altfel în loc de *trupul.*

El a zâmbit strâmb.

— O să fie bine. Sunt sigur că o să fie, am spus, încercând să cred cuvintele. Şi Jodi, de asemenea. Totul se va rezolva.

Nimeni nu m-a atenţionat că spun minciuni. Ştiau că spuneam asta pentru mine.

Doc a oftat.

— Nu vreau să lipsesc mult de lângă Jodi. Ar putea avea nevoie de ceva.

— Ai dreptate, am fost eu de acord. Haide să terminăm cu asta.

Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Deoarece nu conta ce se spunea aici; Doc a fost de acord cu condiţiile mele. Şi încă era o parte proastă în mine care spera… spera că există o soluţie care ar face totul perfect şi să mă lase pe mine să rămân cu Ian, iar Mel cu Jared, într-un fel în care cu siguranţă nimeni nu va suferi. Ar fi bine să renunţ repede la acea speranţă imposibilă.

— Bine, a spus Jeb. Wanda, ce ai tu de zis?

— O restitui pe Melanie. Calm, scurt — niciun fel de argument care să poată fi combătut.

— Ian, tu?

— Avem nevoie de Wanda aici.

Calm, scurt mă copia.

Jeb a încuviinţat pentru sine.

— Asta-i o treabă şmecheră. Wanda, de ce ar trebui să fiu de acord cu tine?

— Dacă ai fi fost tu, ţi-ai fi dorit corpul înapoi. Nu-i poţi refuza asta lui Melanie.

— Ian? a întrebat Jeb.

— Trebuie sa privim la binele suprem, Jeb. Wanda deja ne-a adus mai multă sănătate şi securitate decât am avut vreodată. Este vitală pentru supravieţuirea comunităţii noastre — a întregii rase umane. O persoană nu poate rezista în felul acesta.

Are dreptate.

Nu ţi-a cerut nimeni părerea.

Jared a vorbit.

— Wanda, ce spune Mel?

Ha, a spus Mel.

M-am uitat în ochii lui Jared, iar şi atunci s-a petrecut cel mai ciudat lucru. Tot ce simţisem împreună cu Ian s-a retras în cea mai mică parte a corpului meu, colţişorul pe care l-am ocupat fizic. Restul din mine tânjea către Jared cu aceeaşi sete disperată şi nebună pe care o simţisem prima dată când îl văzusem aici. Acest corp abia mai aparţinea mie sau lui Melanie — îi aparţinea lui.

Nu exista destul spaţiu aici pentru ambele.

— Melanie îşi doreşte corpul înapoi. Îşi doreşte viaţa înapoi.

Mincinoaso. Spune-le adevărul.

Nu.

— Mincinoaso, a spus Ian. Pot să văd că te cerţi cu ea. Pun pariu că e de acord cu mine. E o persoană de treabă. Ea ştie cât de mult avem nevoie de tine.

— Mel ştie tot ce ştiu eu. Ea va fi în stare să vă ajute. Şi gazda Vindecătoarei. Ea ştie mai multe decât am ştiut eu vreodată. Veţi fi bine. Eraţi bine înainte ca eu să vin aici. Veţi supravieţui, exact ca înainte.

Jeb a pufăit, încruntându-se.

— Nu ştiu, Wanda. Ian are dreptate.

M-am uitat la bătrân şi am văzut că Jared făcea la fel ca el. Mi-am mutat privirea de la acea „echipă", ca să-i arunc o privire întunecată lui Doc.

Doc mi-a întâlnit ochii, iar faţa i s-a strâns îndurerată. A înţeles aluzia făcută. Îmi promisese. Tribunalul nu putea respinge asta.

Ian îl urmărea pe Jared — nu a văzut schimbul nostru de priviri tăcute.

— Jeb, a protestat Jared. Există doar o singură hotărâre aici. Ştii asta.

— Este, puştiule? Mi se pare că există un butoi întreg de hotărâri.

— Este corpul lui Melanie!

— Şi al Wandei, de asemenea.

Jared şi-a înăbuşit răspunsul şi a trebuit să o ia de la capăt.

— Nu o poţi lăsa pe Mel prinsă înăuntru — e ca o crimă, Jeb.

Ian s-a înclinat spre lumină, faţa sa dintr-odată, din nou, furioasă.

— Şi ce este ceea ce-i faci Wandei, Jared? Şi celorlalţi, dacă o duci de aici?

— Ţie nu-ţi pasă de ceilalţi! Tu vrei numai să o păstrezi pe Wanda pe spezele lui Melanie — nimic altceva nu contează pentru tine.

— Şi tu vrei să o ai pe Melanie pe spatele Wandei. Nimic altceva nu contează pentru *tine!* Deci, cu aceste lucruri la egalitate, ajungem la ceea ce e cel mai bine pentru toţi ceilalţi.

— Nu! Ajungem la ce vrea Melanie! Acesta este trupul ei!

Erau amândoi încovoiaţi, cu pumnii strânşi şi cu feţele răvăşite de furie, gata să se ridice şi să se repeadă unul la altul.

— Liniştiţi-vă, băieţi! Liniştiţi-vă chiar acum! a ordonat Jeb. Acesta este un tribunal şi noi vom rămâne calmi şi ne vom păstra capetele limpezi. Trebuie să ne gândim la toate părţile implicate.

— Jeb… a început Jared.

— Taci! Jeb şi-a frământat buzele o vreme. Bine, iată cum văd eu lucrurile. Wanda are dreptate…

Ian s-a ridicat în picioare.

— Stai aşa! Aşază-te înapoi. Lasă-mă să termin.

Jeb a aşteptat până când Ian, cu venele ieşindu-i în relief pe gâtul său încordat, s-a aşezat la loc.

— Wanda are dreptate, a spus Jeb. Lui Mel îi trebuie trupul înapoi. *Dar*, a adăugat el repede când Ian s-a încordat din nou, dar nu sunt de acord cu restul, Wanda. Cred că avem mare nevoie de tine aici, puştoaico. Îi avem pe Căutători acolo afară, umblând după noi, şi tu poţi să vorbeşti direct cu ei. Noi toţi ceilalţi nu putem face asta. Tu salvezi vieţi. Trebuie să mă gândesc la bunăstarea căminului meu.

Jared a vorbit printre dinţi.

— Deci, îi aducem un alt trup. Evident.

Faţa boţită a lui Doc s-a întins. Sprâncenele albe ale lui Jeb, în formă de omidă, au atins rădăcina părului. Ochii lui Ian s-au mărit şi buzele i s-au strâns. Se uita la mine, gândind…

— Nu! *Nu!*

Am clătinat din cap frenetic.

— De ce nu, Wanda? a întrebat Jeb. Pentru mine nu sună ca o idee proastă.

Am înghiţit şi am respirat adânc, aşa încât vocea să nu-mi devină isterică.

— Jeb. Ascultă-mă cu atenţie, Jeb. M-am săturat să fiu un parazit. Poţi să înţelegi asta? Crezi că vreau să intru într-un alt trup? Să o iau de la capăt cu toate astea? Trebuie să mă simt vinovată veşnic pentru îndepărtarea vieţii cuiva? Trebuie să existe altcineva care să mă urască? De-abia mai sunt un suflet — vă iubesc pe voi, oamenii brutali, prea mult. Este greşit pentru mine să fiu aici, şi *urăsc* sentimentul ăsta. Am respirat din nou şi am vorbit printre lacrimile care îmi curgeau pe obraji. Şi dacă lucrurile se schimbă? Ce se întâmplă dacă mă puneţi în altcineva, furaţi o altă viaţă şi merge prost? Ce se întâmplă dacă trupul mă trage după o altă dragoste, înapoi către suflete? Ce se întâmplă dacă nu mai aveţi încredere în mine? Ce-ar fi dacă v-aş trăda data viitoare? Nu vreau să vă fac rău!

Prima parte era adevărul pur şi neînfrumuseţat. Dar minţeam din plin în partea a doua. Speram că ei nu vor auzi asta. Era de ajutor faptul că cuvintele de-abia erau coerente, lacrimile transformându-mi-se în suspine. Nu le-aş face rău niciodată. Ceea ce mi se întâmplase aici era permanent, o parte din celulele care alcătuiau acest mic trup. Dar poate că dacă le dădeam un motiv să se teamă de mine, ei ar accepta mai uşor ceea ce trebuia să fie.

Şi minciunile mele au dat roade pentru prima dată. Am surprins privirea îngrijorată pe care au schimbat-o Jared şi Jeb — ei nu se gândiseră la asta — la posibilitatea ca eu să devin nedemnă de încrederea lor, să devin un pericol. Ian a venit deja să mă îmbrăţişeze. Mi-a şters lacrimile de pieptul său.

— E-n regulă, iubito. Nu trebuie să fii nimeni altcineva. Nimic nu se va schimba.

— Stai aşa, Wanda, a spus Jeb, ochii săi vicleni deodată mai pătrunzători. Cum te-ar putea ajuta mersul pe una din celelalte planete? Copilă, tot parazit vei fi.

Ian a tresărit la cuvintele aspre.

Şi am tresărit şi eu, deoarece Jeb era prea intuitiv, ca întotdeauna.

Cu toţii aşteptau răspunsul meu, în afară de Doc, care ştia care era răspunsul adevărat. Cel pe care nu l-aş da.

Am încercat să spun numai lucruri adevărate.

— E diferit pe celelalte planete, Jeb. Nu există niciun fel de opoziţie. Şi gazdele însele sunt diferite. Nu sunt atât de individualizate ca oamenii, sentimentele lor sunt mult mai molcome. Nu se simte ca şi când ai fura o viaţă. Nu cum se simte aici. Nimeni nu mă va urî. Şi voi fi prea departe ca să vă pot face rău. Voi veţi fi mai în siguranţă…

Ultima parte a sunat prea mult ca o minciună, aşa cum de altfel şi era, aşa că vorbele mi s-au stins pe buze.

Jeb m-a privit, pătrunzător printre pleoapele îngustate şi eu m-am uitat în altă parte.

Am încercat să nu mă uit la Doc, dar nu m-am putut abţine să nu-i arunc o privire scurtă, să mă asigur că el înţelegea. Ochii lui mă ţintuiau, nefericiţi, şi am ştiut că el înţelesese.

În timp ce-mi coboram rapid privirea, l-am surprins pe Jared uitându-se atent la Doc. Oare văzuse comunicarea tăcută?

Jeb a oftat.

— Asta este… o dandana.

S-a încruntat concentrându-se asupra dilemei.

— Jeb…

Ian şi Jared au spus împreună. Amândoi s-au oprit şi s-au încruntat unul la celălalt.

Acestea toate nu erau decât o pierdere de timp, iar eu nu mai aveam decât ore. Doar câteva ore în plus. Ştiam asta cu certitudine.

— Jeb, am spus eu moale, cu vocea abia auzindu-se peste murmurul izvorului care se revărsa, şi cu toţii s-au întors către mine. Nu trebuie să hotărâţi chiar acum. Doc trebuie să vadă ce face Jodi şi aş vrea s-o văd şi eu. Plus că n-am mâncat toată ziua. De ce nu mergeţi să dormiţi şi să vă gândiţi la asta? Putem vorbi din nou mâine. Avem o grămadă de timp să ne gândim la asta.

Minciuni. Oare-şi puteau da seama?

— Asta e o idee bună, Wanda. Cred că tuturor ne-ar prinde bine o pauză. Mergeţi să luaţi nişte mâncare şi apoi o să dormim ca să ne gândim la asta.

Eram foarte precaută să nu mă uit la Doc acum, chiar şi când vorbeam cu el.

— Voi veni să te ajut cu Jodi după ce mănânc, Doc. Ne vedem mai târziu.

— Bine, a spus Doc prudent.

De ce nu putea să-şi păstreze tonul obişnuit? Era om — ar fi trebuit să fie bun un mincinos.

— Ţi-e foame? a murmurat Ian, şi eu am încuviinţat din cap.

L-am lăsat să mă ajute. El m-a luat de mână şi am ştiut că mă va ţine mai strâns acum. Asta nu mă îngrijora. El dormea adânc, ca şi Jamie.

Pe măsură ce ne îndepărtam de încăperea întunecată, simţeam o privire pe spatele meu, dar nu eram sigură a cui era.

Doar câteva lucruri mai aveam de făcut. Trei, ca să fiu exactă. Trei ultime fapte de îndeplinit.

Mai întâi, să mănânc.

N-ar fi fost drăguţ s-o părăsesc pe Mel cu trupul ei simţindu-se inconfortabil din cauza foamei. În plus, mâncarea era mai bună de când participam la raiduri. Mesele erau o plăcere.

L-am convins pe Ian să ia mâncarea şi să mi-o aducă în timp ce mă ascundeam în câmpul unde lăstarii de grâu pe jumătate crescuţi înlocuiau porumbul. I-am spus adevărul lui Ian, aşa încât el să mă ajute: îl evitam pe Jamie. Nu voiam ca Jamie să se înfricoşeze de această hotărâre. Ar fi mai greu pentru el decât pentru Jared sau Ian — fiecare lua partea cuiva. Jamie ne iubea pe amândouă. El ar fi sfâşiat de dragostea pentru noi.

Ian nu s-a certat cu mine. Am mâncat în tăcere, el ţinându-şi braţul lipit cu fermitate pe talia mea.

În al doilea rând, să merg să le văd pe Sunny şi pe Jodi.

Mă aşteptam să văd trei rezervoare criogenice strălucitoare pe biroul lui Doc şi am fost surprinsă că erau numai cei doi Vindecători aşezaţi în centru. Doc şi Kyle stăteau aplecaţi peste patul unde zăcea inertă Jodi. Am păşit repede către ei, pe punctul de a cere să ştiu cum se simţea Sunny, dar când m-am apropiat, l-am văzut pe Kyle ţinând un rezervor criogenie ocupat într-o mână.

— Fii blând cu el, am murmurat.

Doc o ţinea pe Jodi de încheietura mâinii, numărând pentru sine. Buzele s-au strâns când mi-a

auzit vocea şi a trebuit să reînceapă.

— Da, Doc mi-a zis asta, a spus Kyle, privirea sa, nepărăsind chipul lui Jodi. O pereche de vânătăi asortate întunecate se formau sub ochii lui. Avea nasul rupt din nou. Sunt atent. Numai că… n-am vrut să o las singură acolo. Era atât de tristă şi atât de… dulce.

— Sunt sigură că ţi-ar mulţumi dacă ar şti.

A dat din cap afirmativ, încă nedesprinzându-şi privirea de la Jodi.

— E ceva ce ar trebui să fac aici? Există vreo modalitate de a ajuta?

— Vorbeşte cu ea, spune-i numele, vorbeşte-i despre lucruri pe care să şi le poată aminti. Vorbeşte-i chiar şi despre Sunny. Asta a dat roade cu gazda Vindecătoarei.

— Mandy, a corectat Doc. Ea zice că nu e chiar numele ăsta, dar e pe aproape.

— Mandy, am repetat eu. Nu c-aş fi avut nevoie să-mi amintesc. Unde e ea?

— Cu Trudy. A fost o bună înţelegere între ele. Trudy este exact persoana potrivită. Cred că a dus-o să doarmă.

— Asta-i bine. Mandy va fi bine.

— Aşa sper. Doc a zâmbit, dar asta nu i-a afectat prea mult expresia întunecată. Am o mulţime de întrebări pentru ea.

M-am uitat la mica femeie — încă era imposibil de crezut că ea era mai în vârstă decât corpul care îmi revenise mie. Faţa ei era slăbită şi inexpresivă. M-a speriat puţin — era atât de plină de vlagă când Sunny se aflase înăuntru. Ar vrea Mel…?

Încă sunt aici.

Ştiu. Vei fi bine.

Ca Lacey. S-a înfiorat, şi eu la fel.

Niciodată ca Lacey.

Am atins încetişor braţul lui Jodi. Semăna mai mult cu Lacey ca înfăţişare având pielea măslinie şi părul negru şi micuţă. Aproape că ar putea fi surori, doar că faţa drăguţă şi albă a lui Jodi nu ar putea arăta niciodată atât de antipatică.

Kyle îi ţinea mâna tăcut.

— Uite aşa, Kyle, am spus. I-am mângâiat din nou braţul. Jodi? Jodi, mă auzi? Kyle te aşteaptă, Jodi. S-a

băgat într-o mulţime de belele ca să te aducă pe tine aici — toată lumea care-l cunoaşte îşi doreşte să-l bată de să-l lase lat.

Am zâmbit strâmb la bărbatul masiv, iar colţurile gurii i s-au ridicat, cu toate că nu s-a uitat în sus să-mi vadă zâmbetul.

— Nu că eşti surprinsă să auzi asta, a spus Ian în spatele meu. Când nu ar fi fost cazul, ha, Jodi? Mă bucur să te revăd, scumpete. Cu toate că mă întreb dacă şi tu simţi acelaşi lucru. Pesemne că a fost o pauză binevenită să scapi de idiotul ăsta atât de mult timp.

Kyle nu-şi dăduse seama că fratele său era acolo, ataşat ca o menghină de mâna mea, până când Ian nu a vorbit.

— Ţi-l aminteşti pe Ian, desigur. Nu a reuşit niciodată să mă ajungă în nimic, dar continuă să încerce. Hei, Ian, a adăugat Kyle, fără să se uite la el, ai ceva ce vrei să-mi spui?

— Nu chiar.

— Aştept să-ţi ceri scuze.

— Continuă să aştepţi.

— Poţi să crezi că mi-a tras una în faţă, Jodes? Fără niciun motiv.

— Cine are nevoie de scuze, ha, Jodi?

Era ciudat de încântătoare, persiflarea dintre fraţi. Prezenţa lui Jodi o ţinea luminoasă şi tachinantă. Moderată şi amuzantă. Eu m-aş fi trezit pentru asta. Dacă aş fi fost în locul ei, deja aş fi râs.

— Ţine-o tot aşa, Kyle, am murmurat. Asta este perfect. O să-şi revină.

Mi-aş fi dorit să o pot întâlni, să văd cum era. Puteam să-mi imaginez doar expresiile lui Sunny.

Cum ar fi pentru toţi de aici să o întâlnească pe Melanie pentru prima dată? Ar fi la fel pentru ei, ca şi cum nu ar fi vreo diferenţă? Ar sesiza ei că eu eram plecată, sau Melanie pur şi simplu ar umple rolul pe care eu îl avusesem?

Poate că ei ar găsi-o pe ea complet diferită. Poate că ei ar trebui să se acomodeze cu ea din nou. Poate că s-ar potrivi în felul în care eu niciodată nu am putut. Mi-am imaginat-o, în timp ce ea mă imagina pe mine, în mijlocul unei mulţimi de feţe prietenoase. Ne-am imaginat cu Freedom în braţele noastre şi toţi oamenii

care niciodată nu au avut încredere în mine zâmbind de bun venit.

De ce mi-a adus asta lacrimi în ochi? Eram eu chiar atât neimportantă?

Nu, m-a asigurat Mel. *Iar ei îţi vor duce dorul — bineînţeles că-ti vor duce dorul. Cei mai buni oameni de aici ar simţi pierderea ta.*

Părea că în sfârşit îmi accepta decizia.

Nu o accept, m-a contrazis ea. *Doar că nu văd altă cale, să te opresc. Şi simt cât de aproape este asta. Şi eu sunt speriată. Nu e amuzant*? *Sunt de-a dreptul îngrozită.*

Amândouă suntem.

— Wanda? a spus Kyle.

— Da?

— Îmi pare rău.

— Hm… de ce?

— Pentru că am încercat să te omor, a spus el pe un ton normal. Cred că *am greşit.*

Ian a oftat.

— Doc, te rog spune-mi că ai disponibil vreun aparat de înregistrat.

— Nu. Scuze, Ian.

Ian a clătinat din cap.

— Acest moment ar fi trebuit să fie păstrat. Nu m-am gândit niciodată că am să apuc ziua când Kyle O'Shea va recunoaşte că a greşit. Haide, Jodi. Asta ar fi trebui să te *şocheze* cât să te trezeşti.

— Jodi, iubire, nu vrei să mă aperi? Spune-i lui Ian că nu *am* mai *greşit* niciodată înainte.

A chicotit.

Asta era drăguţ. Era drăguţ să ştiu că eu câştigasem bunăvoinţa lui Kyle înainte să plec. Nu prea mă aşteptasem la asta.

Nu mai aveam ce să fac aici. Nu mai aveam de ce să prelungesc momentul. Jodi ori va reveni, ori nu va reveni, dar niciun deznodământ nu mi-ar putea schimba acum hotărârea.

Aşa că am continuat cu a treia şi ultima mea faptă: am minţit.

M-am îndepărtat de pat, am respirat adânc şi mi-am întins braţele.

— Sunt obosită, Ian, am spus.

Era chiar o minciună? Nu sunase fals. Aceasta fusese o zi lungă, lungă, ultima mea zi. Stătusem trează toată noaptea, mi-am dat seama. Nu dormisem de la ultimul raid; pesemne că eram epuizată.

Ian a încuviinţat din cap.

— Sigur că eşti. Ai stat cu Vindecă… cu Mandy toată noaptea?

— Mda, am spus, căscând.

— Să ai o seară bună, Doc, a spus Ian, trăgându-mă spre ieşire. Mult succes, Kyle. Ne vom întoarce dimineaţă.

— Noapte bună, Kyle, am murmurat. Ne mai vedem, Doc.

Doc m-a privit scrutător, dar Ian era cu spatele la el, iar Kyle n-avea ochi decât pentru Jodi. I-am aruncat lui Doc o privire serioasă.

Ian a mers cu mine prin tunelul întunecat, fără să spună nimic. Eram fericită că nu avea chef de conversaţii. Nu aş fi fost în stare să mă concentrez asupra discuţiei. Stomacul meu se răsucea şi se întorcea dureros.

Terminasem, toate obligaţiile fuseseră îndeplinite. Acum mai trebuia să aştept puţin şi să nu adorm. Aşa obosită cum eram, nu credeam că ar fi o problemă. Inima mea bătea ca un pumn lovindu-mi coastele pe dinăuntru.

Gata cu eschivările. Trebuia să se întâmple în seara aceasta, iar Mel ştia şi ea asta. Ceea ce se întâmplase astăzi cu Ian îmi arătase asta. Cu cât rămâneam mai mult, cu atât mai multe lacrimi şi discuţii, şi certuri ar pricinui plecarea mea. Cu atât mai mult exista şansa ca eu sau altcineva să rostească un cuvânt greşit, iar Jamie să afle adevărul. Mai bine o lăsam pe Melanie să explice totul după plecarea mea. Aşa era mai bine.

Îţi mulţumesc foarte mult, a gândit Mel; cuvintele ei s-au revărsat într-o cascadă, frica ei împreunându-se cu sarcasmul.

Scuze. Nu te superi prea mult?

A oftat. *Cum aş putea să mă supăr? Voi face tot ce mi-ai cerut să fac, Wanda.*

Ai grijă de ei pentru mine.

Oricum aş fii făcut asta.

Şi de Ian.

Dacă mă va lăsa. Am senzaţia că nu prea o să mă placă.

Chiar dacă nu o să te lase.

Voi face tot ce voi putea pentru el, Wanda, îţi promit.

Ian s-a oprit pe culoarul de dincolo de uşile de culoare roşie şi gri ale camerei sale. A ridicat din sprâncene, iar eu am încuviinţat din cap. Îl lăsam să creadă că încă mă ascundeam de Jamie. Şi asta era adevărat.

Ian a tras uşa roşie la o parte, iar eu m-am dus direct pe salteaua din dreapta. M-am ghemuit repede pe ea, împletindu-mi mâinile care tremurau în faţa inimii mele, care bubuia să-mi sară din piept. Genunchii strânşi la piept îmi ascundeau tremuratul mâinilor.

Ian s-a aşezat în spatele meu, ţinându-mă aproape de pieptul său. Asta ar trebui să fie bine — ştiam că avea să sfârşească prin a se întinde în toate direcţiile când avea să adoarmă cu adevărat — exceptând faptul că îmi putea simţi tremuratul.

— Va fi bine, Wanda. Ştiu că vom găsi o soluţie.

— Te iubesc cu adevărat, Ian. Era singurul mod în care îmi puteam lua adio de la el. Singurul mod în care ar accepta. Ştiu că mai târziu îşi va aminti şi va înţelege. Cu tot sufletul meu, te iubesc.

— Şi eu te iubesc cu adevărat, Rătăcitoarea mea.

Şi-a frecat faţa de a mea până când mi-a găsit buzele, apoi m-a sărutat, încet şi tandru, curgerea lavei revărsându-se moale în întuneric, în centrul pământului, până când tremuratul a încetat.

— Dormi, Wanda. Şi mâine e o zi. Focul sărutării ne va ajunge toată noaptea.

Am încuviinţat din cap, îndepărtându-mi faţa de a lui, şi am oftat.

Şi Ian era obosit. Nu aveam prea mult de aşteptat. M-am uitat îndelung la tavan stelele s-au mutat deasupra crăpăturilor de aici. Puteam vedea trei dintre ele acum, unde înainte fuseseră doar două. Le-am văzut licărind şi pulsând deasupra întunecimii din spaţiu. Ele nu mă chemau. Nu aveam nicio dorinţă să mă alătur lor.

Pe rând, braţele lui Ian au căzut de pe mine. S-a întors pe spate, murmurând în somn. Nu îndrăzneam să

mai aştept; îmi doream prea mult să rămân, să adorm cu el şi să mai fur o zi.

M-am mişcat cu atenţie, dar nu era pericol să se trezească. Respiraţia sa era grea şi egală. Nu îşi va deschide ochii până dimineaţă.

I-am atins fruntea netedă cu buzele, apoi m-am ridicat şi am îndepărtat uşa.

Nu era târziu, iar peşterile nu erau goale. Auzeam voci în jur, ecouri ciudate care ar fi putut veni de oriunde. Nu am văzut pe nimeni până nu am ajuns în marea peşteră. Geoffrey, Heath şi Lily se întorceau de la bucătărie. Mi-am ţinut privirea în jos, cu toate că eram foarte fericită să o văd pe Lily. Cu coada ochiului am observat că ea măcar stătea pe două picioare, cu umerii drepţi. Lily era tare. Ca Mel. Şi ea ar face-o.

M-am grăbit pe tunelul sudic, uşurată că nu mă vedea nimeni în întunecimea de acolo. Uşurată şi îngrozită. Acum chiar că se termina.

Sunt atât de speriată, am scâncit.

Înainte ca Mel să poată răspunde, o mână grea s-a aşezat din întuneric pe umărul meu.

Pleci undeva?

CAPITOLUL 58:
Terminată

M-AM SPERIAT ATÂT DE TARE, că am ţipat de groază; eram atât de îngrozită, că ţipătul meu s-a auzit gâtuit.

— Scuze! Jared şi-a pus braţul pe umerii mei, mângâindu-mă. Îmi pare rău. Nu voiam să te sperii.

— Ce faci aici? am întrebat, încă cu răsuflarea tăiată.

— Te urmăream. Te-am urmărit toată noaptea.

— Ei bine, opreşte-te acum.

Era o ezitare în întuneric, iar braţul său nu s-a mişcat. Mi-am retras umerii de sub el, dar mi-a prins încheietura mâinii. Încleştarea sa era fermă; nu aş fi fost în stare să scap de ea prea uşor.

— Te duci să-l vezi pe Doc? a întrebat el, şi nu exista nicio confuzie în întrebare — era evident că el nu vorbea despre o vizită de curtoazie.

— Bineînţeles că mă duc. Am sâsâit cuvintele ca să nu audă panica din vocea mea. Ce altceva pot să fac după ce s-a întâmplat azi? Situaţia nu se va mai îmbunătăţi. Iar asta nu este o decizie pe care să o poată lua Jeb.

— Ştiu. Sunt de partea ta.

M-a înfuriat că aceste cuvinte încă aveau puterea să mă rănească, să-mi aducă lacrimi înţepătoare în ochi. Am încercat să mă gândesc la Ian — el era ancora, aşa cum oarecum Kyle fusese pentru Sunny — dar era greu cu mâna lui Jared atingându-mă, simţindu-i izul. De parcă încerca să execute cântecul unei singure viori, când întreaga partidă de percuţie lovea tare…

— Atunci lasă-mă să plec, Jared. Du-te. Vreau să fiu singură.

Cuvintele au ieşit furioase şi rapide, şi grele. Nu spuneam o minciună.

— Ar trebui să vin cu tine.

— O vei avea pe Melanie destul de curând, am trântit-o. Cer doar câteva minute, Jared. Dă-mi măcar atât.

Altă pauză; nu mi-a dat drumul din strânsoare.

— Wanda, aş veni ca să fiu cu tine.

Lacrimile au început să ţâşnească. Eram recunoscătoare întunericului.

— Nu aş simţi aşa, am şoptit. Aşa că nu văd de ce.

Bineînţeles că lui Jared nu i-aş fi permis să fie acolo. Doar Doc era de încredere. Numai el îmi promisese. Iar eu nu părăseam planeta asta. Nu mă duceam să trăiesc ca un Delfin sau o Floare, mereu tânjind după iubirile pe care le-aş fi lăsat în urmă, toate moarte imediat ce aveam să-mi deschid ochii din nou — asta dacă aveam ochi. Aceasta era planeta *mea*, iar ei nu mă vor obliga să o părăsesc. Aş sta în murdărie, în grota întunecată, cu prietenii mei. Un mormânt uman pentru omul care am devenit.

— Dar, Wanda, eu… Sunt atât de multe lucruri pe care ar trebui să ţi le spun.

— Nu vreau recunoştinţa ta, Jared. Crede-mă.

— Dar *ce* vrei? a şoptit el, vocea sa fiind încordată şi înăbuşită. Ţi-aş da orice.

— Ai grijă de familia mea. Nu îi lăsa pe ceilalţi să îi omoare.

— Bineînţeles că voi avea grijă de ei. A îndepărtat cererea mea brusc. Vreau să spun de *tine.* Ce pot să îţi dau?

— Nu pot să iau nimic cu mine, Jared.

— Nici măcar o amintire, Wanda? Ce vrei să îţi dau?

Am îndepărtat lacrimile cu mâna mea liberă, dar altele au apărut prea repede după ele, ca să poată conta. Nu, nu puteam să iau nici măcar o amintire.

— Ce pot să îţi dau, Wanda? a insistat el.

Am respirat adânc şi am încercat să-mi menţin vocea fermă.

— Dă-mi o minciună, Jared. Spune-mi că vrei ca eu să rămân.

Nu a mai fost nicio ezitare de data aceasta. Braţele sale m-au cuprins în întuneric, ţinându-mă în siguranţă la pieptul său. Şi-a apăsat buzele pe fruntea mea, şi i-am simţit respiraţia mişcându-mi părul când a vorbit.

Melanie, în capul meu, îşi ţinea răsuflarea. Încerca să se ascundă, vrând să-mi dea libertatea *mea* pentru aceste ultime minute. Poate că îi era teamă să audă acele minciuni. Nu şi-ar dori această amintire când eu nu voi mai fi.

— Rămâi aici, Wanda. Cu noi. Cu *mine.* Nu vreau să pleci. Te rog. Nu mi te pot imagina plecată. Nu pot să *înţeleg* asta. Nu ştiu cum să… cum să…

Vocea i s-a frânt.

Era un mincinos foarte bun. Şi pesemne că era foarte, foarte sigur de mine ca sa spună acele lucruri.

Am rămas lipită pentru o clipă, dar simţeam timpul împingându-mă. Timpul expirase. Timpul expirase.

— Îţi mulţumesc, am şoptit, încercând să mă desprind din îmbrăţişarea lui.

Braţele sale s-au strâns şi mai bine.

— Nu am terminat.

Feţele noastre erau la doar câţiva centimetri depărtare. A micşorat distanţa şi, chiar aici, pe marginea ultimei mele respiraţii pe această planetă, nu m-am putut abţine să nu reacţionez. Benzină şi o flacără aprinsă — am explodat din nou.

Totuşi, nu era la fel. Simţeam asta. Asta era pentru mine. Numele meu a fost cel pe care l-a pronunţat când şi-a ridicat corpul şi se gândea la el ca la corpul meu, se gândea la el ca la mine. Simţeam diferenţa. Pentru un moment eram doar noi, doar Rătăcitoarea şi Jared, amândoi arzând.

Nimeni nu minţise vreodată mai bine decât Jared, cu trupul său, în ultimele mele minute şi pentru asta eram recunoscătoare. Nu puteam lua amintirea cu mine, deoarece nu mă duceam nicăieri, dar a uşurat puţin din durerea plecării. Puteam crede minciuna. Puteam crede că o să-i fie dor de mine atât de mult încât bucuria regăsirii să nu fie completă. Nu ar trebui să-mi doresc asta, dar, oricum, era plăcut să cred astfel.

Nu puteam ignora timpul, secundele ticăind ca o numărătoare inversă. Chiar şi în foc, le puteam simţi trăgând de mine, absorbindu-mă în coridorul întunecat. Ducându-mă departe de toată această căldură şi sentimente.

Am reuşit să-mi îndepărtez buzele de ale sale. Gâfâiam în întuneric, respiraţia noastră caldă simţindu-

se pe faţa ambilor.

— Îţi mulţumesc, am spus din nou.

— Aşteaptă…

— Nu pot. Nu mai pot… să suport deloc. Bine?

— Bine, a şoptit el.

— Mai vreau un singur lucru. Lasă-mă să fac asta singură. Te rog?

— Dacă… dacă eşti sigură că asta vrei să faci…

Vocea i s-a stins, nesigură.

— Este ceea ce-mi trebuie, Jared.

— Atunci am să stau aici, a spus el cu glas răguşit.

— Am să-l trimit pe Doc să te ia când se va termina.

Braţele sale încă îmi blocau calea.

— Ştii că Ian va încerca să mă omoare pentru că te-am lăsat să faci asta? Poate că ar trebui să-l las. Şi Jamie. El nu ne va ierta pe niciunul din noi.

— Nu mă pot gândi la ei chiar acum. Te rog. Lasă-mă să plec.

Încetişor, cu o ezitare palpabilă, care mi-a încălzit puţin inima, Jared şi-a lăsat braţele să alunece.

— Te iubesc, Wanda.

Am oftat.

— Mersi, Jared. Ştii cât de mult de iubesc. Din toată inima.

Inimă şi suflet. Nu acelaşi lucru în cazul meu. Fusesem împărţită prea mult. Era timpul să fac ceva întreg din nou, să fac o persoană întreagă. Chiar dacă asta m-ar exclude.

Secundele ticăitoare m-au tras către sfârşit. Era rece când el nu mă mai ţinea. Se făcea şi mai rece cu fiecare pas pe care îl făceam departe de el.

Doar în imaginaţia mea, desigur. Încă era vară aici. Va fi mereu vară pentru mine aici.

— Ce se întâmplă aici când plouă, Jared? am şoptit. Unde dorm oamenii?

I-a luat un moment pentru a răspunde, şi puteam simţi lacrimi în vocea sa.

— Noi… A înghiţit. Noi ne mutăm cu toţii în încăperea de jocuri. Toată lumea doarme acolo laolaltă.

Am încuviinţat pentru mine. Mă întrebam cum era atmosfera. Ciudată, cu toate personalităţile conflictuale?

Sau era distractiv? O schimbare? Ca o petrecere în pijamale?

— De ce? a şoptit el.

— Voiam doar să-mi… imaginez. Cum va fi.

Viaţa şi dragostea ar merge înainte. Cu toate că se va întâmpla fără mine, ideea mi-a adus fericire.

— Adio, Jared. Mel spune că o să te vadă curând.

Mincinoaso.

— Aşteaptă… Wanda…

M-am grăbit prin tunel, m-am grăbit departe de orice şansă pe care ar avea-o el, cu minciunile sale recunoscătoare, convingându-mă să nu plec. Era doar tăcere în spatele meu. Durerea sa nu m-a rănit aşa cum mă rănise cea a lui Ian. Pentru Jared, durerea se va sfârşi curând. Bucuria era doar la câteva minute depărtare. Sfârşitul fericit.

Tunelul sudic părea să aibă doar câţiva metri. Puteam vedea în faţă felinarul aprins, arzând, şi ştiam că Doc mă aştepta.

Am intrat în încăperea care mereu mă înfricoşase, cu umerii drepţi. Doc avea totul pregătit. În colţul cel mai îndepărtat vedeam două paturi împreunate, Kyle sforăind cu braţul în jurul siluetei lui Jodi. Celălalt braţ al său era încă înfăşurat în jurul rezervorului lui Sunny. I-ar fi plăcut asta. Îmi doream să fi existat un fel de a-i spune asta.

— Hei, Doc, am şoptit.

S-a uitat în sus de la masa unde îşi aranja medicamentele. Deja avea lacrimi pe faţă.

Şi, dintr-odată, am devenit curajoasă. Inima mea a încetinit la o bătaie echilibrată. Respiraţia mea a devenit mai adâncă şi calmă. Trecusem de ce era mai greu.

Mai făcusem asta înainte. De mai multe ori. Îmi închideam ochii şi plecam departe. Mereu ştiind, desigur, că ochi noi se vor deschide din nou spre lume. Asta era familiar. Nimic de speriat.

M-am dus la pat şi am sărit ca să mă aşez pe el. M-am întins după Fără-Durere cu mâini calme şi i-am scos capacul. Mi-am pus micul şerveţel pe limbă şi l-am lăsat să se dizolve.

Nu era nicio schimbare. Nu era nicio durere de data asta. Nicio durere fizică.

— Spune-mi ceva, Doc. Care este numele tău real?

Voiam să mi se răspundă la toate nedumeririle înainte de sfârşit.

Doc şi-a tras nasul şi s-a şters cu dosul mâinii sub ochi.

— Eustace. Este un nume de familie, şi părinţii mei au fost oameni cruzi.

Am râs. Apoi am oftat.

— Jared aşteaptă în spatele peşterii mari. I-am promis că-i vei spune când totul se va termina. Aşteaptă doar până când eu până — când eu… mă opresc din a mă mişca, bine? Va fi prea târziu pentru el să mai facă ceva atunci, împotriva deciziei mele.

— Nu vreau să fac asta, Wanda.

— Ştiu. Mersi pentru asta, Doc. Dar mă aştept să-ţi ţii promisiunea.

— Te rog?

— Nu. Ţi-ai dat cuvântul. Eu mi-am îndeplinit partea, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Atunci îndeplineşte-ţi-o şi tu pe a ta. Lasă-mă să stau cu Walt şi cu Wes.

Faţa sa slabă arăta de parcă încerca să-şi reţină hohotele de plâns.

— Va fi… dureros?

— Nu, Doc, am minţit. Nu voi simţi nimic.

Am aşteptat să mă cuprindă euforia şi ca Fără-Durere să mă facă să mă simt minunat ca ultima dată. Încă nu simţeam nicio diferenţă.

Probabil că nu Fără-Durere îşi spusese cuvântul — ci doar faptul că eram iubită. Am oftat din nou.

M-am întins pe pat, pe burtă, şi mi-am întors faţa către el.

— Să mă îngropi, Doc.

Sticla s-a deschis. L-am auzit agitând-o în pânza din mâna sa.

— Eşti cea mai nobilă şi pură creatură pe care am întâlnit-o vreodată. Universul va fi un loc mai întunecat fără tine, a şoptit el.

Acestea erau cuvintele sale pe mormântul meu, epitaful meu, şi eram fericită că am ajuns să le aud.

Îţi mulţumesc, Wanda. Sora mea. Nu te voi uita niciodată.

Fii fericită, Mel. Bucură-te de toate. Apreciază-le pentru mine.

Aşa voi face, mi-a promis ea.

Adio, am gândit împreună.

Doc a apăsat pânza uşor pe faţa mea. Am inspirat adânc, ignorând mirosul înecăcios şi inconfortabil. În timp ce am luat o altă gură de aer, am văzut din nou cele trei stele. Ele nu mă chemau; mă lăsau să plec, să mă afund în universul întunecat în care am rătăcit atâtea vieţi. M-am mişcat în întuneric, şi a devenit din ce în ce mai luminos. Nu era întunecat deloc era — albastru. Un albastru cald, vibrant şi luminos… Am plutit spre el fără frică.

CAPITOLUL 59:
Amintită

ŞTIAM CĂ ÎNCEPUTUL SE VA SIMŢI LA FEL CA SFÂRŞITUL.

Dar de data aceasta sfârşitul a fost o surpriză mai mare ca oricând. Mai grozav decât oricare sfârşit pe care mi-l amintisem în cele nouă vieţi. Mai mare, mai grozav decât a sări într-o cabină de lift. Nu mă aşteptasem să am amintiri, nu mă aşteptasem să am gânduri. Ce sfârşit era acesta?

Soarele apune — nuanţele trandafirii mă duc cu gândul la prietena mea… Care ar fi numele ei aici? Ceva despre… volănaşe? Volănaşe şi mai multe volănaşe. Era o frumoasă Floare. Florile aici sunt atât de lipsite de viaţă şi plictisitoare. Totuşi, ele miros minunat. Mirosurile sunt partea cea mai bună a acestui loc.

Paşi în urma mea. Mă urmărise iar Torcătoarea-Norilor? Nu-mi trebuie o jachetă. E cald aici — în sfârşit! — şi vreau să simt aerul pe pielea mea. N-o privesc. Poate că o să creadă că n-o aud şi-o să plece acasă. Este atât de grijulie cu mine, dar sunt aproape un adult acum. Nu mă poate dădăci ca o mamă la nesfârşit.

— Pardon? zice cineva şi nu recunosc vocea.

Mă întorc să mă uit la ea şi nu recunosc nici faţa. E drăguţă.

Faţa din amintire m-a făcut să mă trag înapoi. Asta era faţa mea! Dar nu mi-am amintit asta…

— Bună, am spus.

— Bună. Numele meu este Melanie. Îmi zâmbeşte. Sunt nouă în oraş şi… cred că m-am rătăcit.

— Oh! Dar unde încerci să te duci? Te duc eu. Maşina noastră e numai…

— Nu, nu e departe. Ieşisem să mă plimb, dar acum nu mai găsesc drumul înapoi către strada Becker.

Ea e o vecină nouă — ce drăguţ! Îmi plac prietenii noi.

— Eşti foarte aproape, îi spun eu. E numai la al doilea colţ la dreapta pe acest drum, dar poţi să o scurtezi pe această alee de aici. Te duce drept acolo.

— Ai putea să-mi arăţi? Îmi pare rău, care-i numele tău?

— Sigur! Vino cu mine. Eu sunt Petale-Deschise-spre-Lună, dar familia mea cel mai adesea mă strigă Pet. De unde eşti, Melanie?

Ea râde.

— Te referi la San Diego, sau la Lumea Cântătoare, Pet?

— La oricare. Râd şi eu. Îmi place zâmbetul ei. Există doi Lilieci pe această stradă. Ei locuiesc în casa aceea galbenă cu pini.

— Va trebui să le spun bună ziua, a murmurat ea, dar vocea ei s-a schimbat, devenind tensionată.

Ea priveşte pe aleea întunecată ca şi când se aşteaptă să vadă ceva.

Şi chiar este ceva acolo. Doi oameni, un bărbat şi un băiat. Băiatul îşi trece mâna prin părul lui lung şi negru, ca şi când ar fi emoţionat. Poate că şi el este îngrijorat fiindcă şi el e rătăcit. Ochii lui frumoşi sunt larg deschişi şi emoţionaţi. Bărbatul este foarte liniştit.

Jamie. Jared. Inima îmi bubuia, dar acest sentiment era ciudat, greşit. Prea mărunt şi… fremătător.

— Aceştia sunt prietenii mei, Pet, îmi spune Melanie.

— O! O, bună. Întind mâna către bărbat — el e cel mai apropiat.

El se întinde să-mi apuce mâna şi strângerea lui e atât de puternică.

Mă trage înainte, drept spre corpul său. Nu înţeleg. Îmi pare o greşeală. Nu-mi place.

Inima mea bate mai repede, şi mă tem. Niciodată n-am mai fost aşa de speriată înainte. Nu înţeleg.

Mâna lui se leagănă către faţa mea şi suspin. Absorb ceaţa care vine din mâna lui. Un nor de argint care are gust de zmeură.

— Ce… vreau eu să întreb, dar nu-i mai văd. Nu mai văd nimic…

Nu mai era.

— Wanda? Mă auzi, Wanda? m-a întrebat o voce cunoscută.

Acela nu era numele bun… sau era? Urechile mele n-au reacţionat la el, dar ceva a făcut-o. Nu eram eu Petale-Deschise-spre-Lună? Pet? Aşa era? Dar nici asta nu părea a fi în regulă. Inima îmi bătea mai repede, un ecou al fricii din amintirea mea. Imaginea unei femei cu păr alb-roşcat şi ochi verzi mi-au umplut mintea. Unde era mama mea? Dar… ea nu era mama *mea*, nu-i aşa?

Un sunet, o voce joasă, care reverbera în jurul meu.

— Wanda, revino. Nu te lăsăm să pleci.

Vocea îmi părea cunoscută, şi totuşi să o asociez. Suna ca… a mea?

Unde era Petale-Deschise-spre-Lună? Nu puteam s-o găsesc. Doar o mie de amintiri goale. O casă plină de tablouri, dar niciun locuitor.

— Foloseşte Trezeşte, a spus o voce.

Pe aceasta n-am recunoscut-o.

Ceva mi-a atins faţa. Uşor, ca o atingere de ceaţă. Ştiam mirosul acela — era esenţă de grepfrut. Am inspirat mai adânc şi deodată mintea mi s-a limpezit.

Simţeam că zăceam… dar şi asta părea o greşeală. Nu era… destul din mine. Mă simţeam micşorată.

Mâinile mele erau mai calde decât restul trupului, şi asta deoarece erau ţinute. Ţinute în mâini mari care le cuprindeau pe deplin.

Mirosea ciudat. Înăbuşitor şi puţin mucegăit. Mi-am amintit mirosul… dar cu siguranţă nu-l mai inhalasem niciodată.

N-am văzut nimic decât roşu-închis — interiorul pleoapelor mele. Am vrut să le deschid, deci am pornit să caut muşchii potriviţi care să facă asta.

— Rătăcitoareo? Cu toţii te aşteptăm, iubire. Deschide ochii.

Această voce, această răsuflare caldă lângă urechea mea îmi păreau foarte familiare. Un freamăt ciudat mi-a trecut prin vene la auzul sunetului. Un freamăt neîncercat înainte. Sunetul mi-a tăiat răsuflarea şi degetele au început să-mi tremure.

Am vrut să văd faţa care a glăsuit aceste vorbe.

O culoare mi-a invadat mintea — o culoare venită dintr-o viaţă îndepărtată — un albastru vibrant, strălucitor… Întreg universul era albastru strălucitor…

Şi, în sfârşit, mi-am ştiut numele. Da, aşa era. Rătăcitoarea. Eram Rătăcitoarea. Wanda de asemenea. Mi-am amintit acum.

O lumină mi-a atins faţa — o apăsare caldă pe buzele mele, pe pleoapele mele. Puteam clipi, acum că mi-am descoperit pleoapele.

— Se trezeşte! a strigat cineva entuziasmat.

Jamie. Jamie era aici. Inima mea a bătut mai repede.

A durat o clipă să mi se limpezească privirea. Albastrul care-mi înţepa ochii era greşit — prea palid, prea spălăcit. Nu era albastrul după care tânjeam.

O mână mi-a atins faţa.

— Rătăcitoareo?

M-am întors spre glas. Mişcarea capului meu mi se părea puţin ciudată. Nu se simţea ca de-obicei, dar pe de altă parte se simţea ca totdeauna.

Ochii mei au găsit albastrul pe care-l căutau. Safire, zăpadă, miezul nopţii.

— Ian? Ian, unde sunt? Sunetul vocii mele m-a speriat. Era înalt şi ascuţit. Îmi suna familiar, dar nu era al meu. *Cine* sunt eu?

— Tu eşti tu, mi-a spus Ian. Şi eşti în locul căruia îi aparţii.

Mi-am eliberat o mână din palma uriaşă. Am vrut să-mi ating faţa, dar mâna altcuiva s-a întins spre mine şi eu am îngheţat.

Mâna întinsă a înmărmurit la rândul ei deasupra mea.

Am încercat să-mi mişc din nou mâna, să mă protejez, dar în loc de asta s-a mişcat mâna de deasupra mea. M-am înfiorat şi mâna a tremurat.

Ah!

Mi-am deschis şi închis mâna privind-o atentă.

Asta era mâna *mea,* chestia asta mică? Era mâna unui copil, mai puţin unghiile sidefii, alungite şi cu ovalul perfect. Pielea era plăcută, cu o uşoară irizaţie argintie şi, de-a dreptul nepotrivit, presărată de pistrui aurii.

Combinaţia stranie de argintiu şi auriu mi-a readus în minte o imagine: o faţă reflectată într-o oglindă.

Amintirea mi-a jucat feste pe moment pentru că nu eram obişnuită cu atâta civilizaţie — în acelaşi timp nu cunoşteam *decât* civilizaţia. Un dulap drăguţ plin de lucruşoare delicate şi cu volănaşe. Multe sticluţe rafinate cu parfumurile care-mi plăcuseră — îmi plăcuseră? Sau ei îi plăcuseră? — atât de mult. O orhidee într-o vază. Un set de piepteni argintii.

Oglinda mare şi rotundă era fixată într-o ramă din trandafiri de metal. Faţa din oglindă era aproape rotundă. Mică. Asemenea mâinii, pielea prezenta o irizaţie argintie — ca lumina lunii — şi era acoperită de pistrui aurii pe nas şi obraji. Ochii mari, cenuşii, cu argintiul sufletului licărind palid, erau mărginiţi de genele aurii. Buzele trandafirii erau plinuţe şi aproape rotunde, ca la un copilaş. În spatele lor se înşiruiau dinţii mici şi albi. O gropiţă în bărbie. Şi peste tot în jur, păr auriu, bogat, ca o aură şi mai lung decât putea cuprinde oglinda.

Faţa mea sau a ei?

Era faţa perfectă a unei Flori-de-Noapte, o floare transpusă într-un trup uman.

— Unde este? a întrebat vocea mea înaltă şi subţire. Unde este Pet?

Absenţa ei mă speria. Nu mai văzusem înainte o creatură atât de vulnerabilă ca această copilă cu faţa ca luna şi părul ca lumina soarelui.

— Este chiar aici, m-a asigurat Doc. În rezervor, gata de plecare. Ne-am gândit că ne-ai putea spune care e cel mai potrivit loc unde s-o trimitem.

M-am uitat spre voce. Când l-am văzut pe Doc stând în lumina soarelui, cu un rezervor criogenic în mâini, mi-a venit în minte un şuvoi de amintiri din viaţa mea anterioară.

— Doc! am spus cu o voce delicată, subţirică. Doc, ai promis! Mi-ai jurat, *Eustace!* De ce? De ce ţi-ai încălcat cuvântul?

Suferinţa, zbuciumul mi-au revenit în minte. Acest trup nu mai îndurase aşa o durere. Nu ştia să-i facă faţă.

— Chiar şi un om onest poate ceda uneori constrângerii, Wanda.

— Constrângere? a pufnit o voce foarte familiară.

— Aş spune că un cuţit la gâtul tău reprezintă o constrângere.

— Ştiai că nu-l voi folosi niciodată.

— Asta n-am ştiut. Erai chiar convingător.

— Un cuţit?

Trupul meu tremura.

— Şşşt! E în regulă, a murmurat Ian. Respiraţia lui a răsfirat şuviţe de păr auriu peste faţa mea şi le-am îndepărtat — un gest de rutină. Chiar credeai că ne-ai putea părăsi în felul ăsta? Wanda!

El a oftat, dar de bucurie.

Ian era fericit. Această intuiţie a făcut ca îngrijorarea mea să devină deodată mult mai uşoară, mai uşor de suportat.

— Ţi-am spus că nu vreau să fiu un parazit, am şoptit.

— Lasă-mă să termin, a comandat vechea mea voce.

Şi apoi mi-am văzut faţa, cea puternică, cu pielea bronzată de soare, cu linia dreaptă şi neagră a sprâncenelor deasupra ochilor căprui migdalaţi, cu pometii ascuţiţi şi înalţi… Am văzut-o de-a-ndoaselea, nu ca pe o reflexie în felul în care o văzusem înainte.

— Ascultă, Wanda. Ştiu exact ce nu vrei să fii. Dar noi suntem oameni şi suntem egoişti, şi *noi* nu facem întotdeauna lucrul corect. Nu aveam de gând să te lăsăm să pleci. Obişnuieşte-te cu gândul.

Felul în care vorbea, cadenţa şi tonul, nu vocea, au adus înapoi toate conversaţiile tăcute, vocea din mintea mea, sora mea.

— Mel? Mel, eşti bine!

Ea a zâmbit apoi şi s-a aplecat să-mi îmbrăţişeze umerii. Era mai mare decât mi-o aminteam.

— Sigur că sunt. Nu era aceasta ideea? Şi vei fi şi tu bine. N-am fost proşti în legătură cu asta. N-am înşfăcat pur şi simplu primul trup pe care l-am văzut.

— Lasă-mă să-i spun eu, lăsă-mă pe mine.

Jamie a împins-o pe Mel. Se aglomerase în jurul patului. Acesta se legăna, instabil.

I-am luat mâna şi i-am strâns-o. Mâinile mele se simţeau atât de moi. Oare simţea apăsarea?

— Jamie!

— Hei, Wanda. Asta-i mişto, nu-i aşa? Eşti mai mică decât mine acum!

A rânjit triumfător.

— Dar încă mai mare. Am aproape… Şi atunci m-am oprit, schimbând propoziţia abrupt. Ziua mea de naştere este peste două săptămâni.

Se prea poate să fi fost dezorientată şi confuză, dar nu eram proastă. Experienţele lui Melanie nu merseseră la gunoi; învăţasem din ele. Ian era la fel de onorabil ca şi Jared, şi n-aveam de gând să trec prin frustrările prin care trecuse Melanie.

Deci am minţit, dându-mi un an în plus.

— Voi împlini optsprezece.

Cu coada ochiului, i-am văzut pe Melanie şi pe Ian înlemniţi de surpriză. Acest trup arăta mai tânăr decât vârsta reală, cea de aproape şaptesprezece ani.

Această mică decepţie, această aşteptare a partenerului meu m-a făcut să-mi dau seama că rămăsesem aici. Că aveam să fiu cu Ian şi cu restul familiei mele. Gâtlejul mi s-a îngroşat şi l-am simţit ciudat de umflat.

Jamie m-a bătut uşurel pe faţă, făcându-mă din nou atentă. Eram surprinsă la cât de mari se simţeau mâinile lui pe obrazul meu.

— Mi-au dat voie să vin în raid ca să te aducem pe tine.

Ştiu, am murmurat. Îmi amintesc… Ei bine, Pet îşi aminteşte că te-a văzut acolo.

Am privit scurt la Mel, care tremura.

— Am încercat să n-o speriem, a spus Jamie. Ea arăta cam… fragilă, ştii? Şi drăguţă, de asemenea. Am ales-o împreună, dar eu a trebuit să decid! Vezi tu, Mel a spus că trebuia să găsim pe cineva tânăr — cineva care trăise mai mult ca suflet, aşa ceva. Dar nu prea tânără, fiindcă ea ştia că tu nu vei vrea să fii copil. Şi-apoi, şi lui Jared i-a plăcut chipul ăsta, fiindcă a spus că nimeni n-ar putea niciodată să nu… să n-aibă încredere în el. N-arăţi periculos deloc. Din contră. Jared a spus

că oricine te vede va fi înclinat să te protejeze. Am dreptate, Jared? Dar apoi, eu am avut ultimul cuvânt, fiindcă eu căutam pe cineva care să semene cu tine. Şi m-am gândit că semăna cu *tine.* Fiindcă ea arăta aşa, ca un înger, şi tu eşti bună ca un înger. Şi chiar drăguţă. Ştiam că tu eşti drăguţă. Jamie a afişat un zâmbet uriaş. Ian n-a venit. El doar a stat aici cu tine — a zis că nu-i pasă cum arăţi. N-a lăsat pe nimeni altcineva să pună măcar un deget pe rezervorul tău, deloc, nici măcar pe mine sau pe Mel. Dar Doc m-a lăsat de data asta să privesc şi eu. A fost mişto, Wanda. Nu ştiu de ce nu m-ai lăsat înainte să mă uit. Totuşi, nu mi-au îngăduit să-i ajut. Ian n-ar lăsa pe nimeni să te atingă, în afară de el.

Ian mi-a strâns mâna şi s-a aplecat să-mi şoptească prin păr. Vocea lui era atât de scăzută, încât doar eu îl puteam auzi.

— Te-am ţinut în palmă, Rătăcitoareo, şi erai atât de minunată.

Ochii mi s-au umezit şi a trebuit să-mi trag nasul.

— Îţi place, nu-i aşa? a întrebat Jamie, de data asta vocea lui fiind îngrijorată. Nu eşti supărată? Nu e nimeni cu tine acolo, nu-i aşa?

— Nu sunt supărată, exact, am şoptit. Şi eu — eu nu pot găsi pe nimeni altcineva. Doar amintirile lui Pet. Pet a fost aici de când… nu-mi pot aminti când n-a fost aici. Nu-mi pot aminti niciun alt nume.

— Tu nu eşti un parazit, a spus Melanie ferm, atingându-mi părul, trăgând o şuviţă şi lăsând aurul să-i alunece printre degete. Acest trup nu i-a aparţinut lui Pet, dar nu e nimeni altcineva care să-l revendice. Am aşteptat ca să fim siguri, Wanda. Am încercat s-o trezim aproape la fel de mult timp cât am încercat cu Jodi.

— Jodi? Ce s-a întâmplat cu Jodi? am ciripit nerăbdătoare, vocea mea mică înălţându-se ca a unei păsări.

M-am luptat să mă ridic, şi Ian m-a tras — n-a fost nevoie de niciun efort, de nicio sforţare ca să-mi mişte micuţul trup de acum — într-o poziţie şezândă, cu braţul lui sprijinindu-mă. Atunci am văzut toate chipurile.

Doc, fără lacrimi în ochi. Jeb, privind de după Doc, cu o expresie de satisfacţie şi de curiozitate pe chip. Alături, o femeie pe care timp de o secundă n-am

recunoscut-o fiindcă faţa ei era mai animată decât o văzusem vreodată, şi oricum n-o văzusem prea mult — Mandy, fosta Vindecătoare. Apropiat de mine, Jamie cu zâmbetul său strălucitor şi bucuros, Melanie lângă el şi Jared în spatele ei, cu mâinile pe talia ei. Ştiam că acele mâini nu se vor simţi niciodată în largul lor decât dacă-i atingeau corpul — corpul meu! — acum. Că el o va păstra pe cât de aproape putea pentru totdeauna, urând fiecare centimetru care intervenea între ei. Asta mi-a produs o durere acută, înfiorătoare. Inima delicată din pieptul meu s-a strâns. Nu mai fusese niciodată înainte frântă şi nu înţelegea această amintire.

M-a întristat să descopăr că încă-l iubeam pe Jared. Nu mă eliberasem de asta, nu mă eliberasem de gelozia pentru corpul pe care el îl iubea. Privirea mea a licărit înapoi spre Mel. I-am văzut buzele strânse de mâhnire, şi am ştiut că ea înţelegea.

Am continuat repede, de jur împrejurul grupului de chipuri care înconjurau patul meu, în timp ce Doc, după o pauză, mi-a răspuns la întrebare.

Trudy şi Geoffrey, Heath, Paige şi Andy. Brandt, chiar şi…

— Jodi n-a reacţionat. Am încercat cât de mult am putut.

Înseamnă că Jodi murise? m-am întrebat eu, cu inima mea lipsită de experienţă, bătându-mi nebuneşte. Îi dădeam bietei fiinţe fragile o asemenea trezire aspră.

Heidi şi Lily, Lily zâmbind îndurerată — fără îndoială cu o durere sinceră…

— Am fost capabili să-i menţinem hidratarea, dar n-am avut nicio cale s-o hrănim. Eram îngrijoraţi că i se atrofiază muşchii, creierul…

Când noua mea inimă m-a durut mai tare decât mă duruse vreodată — mă durea pentru o femeie pe care n-o cunoscusem niciodată –, ochii mei au continuat în jurul cercului şi apoi au îngheţat.

Jodi, agăţându-se pe o parte de Kyle, s-a uitat lung la mine.

A mijit un zâmbet, şi deodată am recunoscut-o.

— Sunny!

— A trebuit să rămân, a spus ea, nu chiar îngâmfată, dar pe-aproape. Exact ca tine. A privit la faţa lui Kyle — care era mai stoic decât eram eu obişnuită

să-l văd — şi vocea ei a devenit tristă. Încerc, totuşi. O caut. O voi tot căuta.

— Kyle ne-a pus să o punem pe Sunny înapoi când se părea că aveam s-o pierdem pe Jodi, a continuat Doc liniştit.

M-am uitat uimită la Sunny şi la Kyle şi apoi am încheiat cercul.

Ian mă privea cu o ciudată combinaţie de bucurie şi nervozitate. Faţa lui era mai înaltă decât ar fi trebuit să fie, mai mare decât fusese. Dar ochii îi erau încă de culoarea albastră pe care mi-o aminteam. Ancora care mă ţinea pe această planetă.

— Eşti bine acolo? a întrebat el.

— Eu… eu nu ştiu, am recunoscut. Mă simt foarte… ciudat. Tot corpul se simte ciudat ca şi când aş face schimb de specii. Cu mult mai ciudat decât aş fi crezut vreodată. Eu… eu nu ştiu.

Inima mi-a fremătat din nou, în timp ce mă uitam în acei ochi, şi n-a fost nicio amintire a unei iubiri dintr-o altă viaţă. Mi-am simţit gura uscată şi mi s-a strâns stomacul. Locul unde braţul lui îmi atingea spatele se simţea mai viu decât restul trupului meu.

— Nu te deranjează *prea* tare să stai aici, nu-i aşa, Wanda? Crezi că te-ai putea obişnui? a murmurat el.

Jamie mi-a strâns mâna. Melanie a pus-o pe a ei peste a lui şi apoi a zâmbit când Jared a adăugat-o şi pe a lui la grămadă. Trudy m-a bătut uşurel pe picior. Geoffrey, Heath, Heidi, Andy, Paige, Brandt şi chiar şi Lily mă priveau radiind. Kyle şi-a schimbat locul, venind mai aproape, cu un zâmbet lăţindu-i-se pe faţă. Sunny îmi zâmbea complice.

Cât de multă Fără-Durere îmi dăduse Doc? Totul strălucea.

Ian mi-a îndepărtat norul de păr auriu de pe faţă şi şi-a lăsat palma pe obrazul meu. Mâna lui era atât de mare încât palma îmi acoperea faţa de la bărbie până la frunte; contactul mi-a făcut să freamăte pielea argintie. Freamătul mi-a cuprins tot trupul.

Am simţit un aflux cald colorându-mi în roz obrajii. Inima mea nu fusese niciodată frântă până atunci, dar nici nu fusese copleşită. Mă făcea să fiu ruşinoasă; mi-a fost greu să-mi găsesc vocea.

— Presupun că aş putea face asta, am şoptit. Dacă te face fericit.

— De fapt nu e destul, n-a fost Ian de acord. Trebuie să te facă şi pe *tine* fericită.

Puteam să-i întâlnesc privirea doar preţ de câteva clipe; ruşinea, atât de nouă şi confuză pentru mine, mă făcea să-mi plec ochii iar şi iar.

— Eu… cred că aş putea, am fost de acord. Cred că s-ar putea să fiu foarte, foarte fericită.

Fericită şi tristă, în al nouălea cer şi nefericită, în siguranţă şi înfricoşată, iubită şi respinsă, răbdătoare şi supărată, paşnică şi sălbatică, completă şi golită… în fel şi chip. Aş simţi de toate. Toate ar fi ale mele.

Ian m-a făcut. Să-mi ridic chipul până când l-am privit în ochi, obrajii devenindu-mi şi mai roşii.

— Atunci, ai să rămâi.

M-a sărutat în faţa tuturor, dar am uitat de public imediat. Asta era uşor şi corect, nicio dezbinare, nicio confuzie, nicio obiecţiune, doar Ian şi cu mine, lava mişcându-se prin acest nou trup, făcându-l parte a unei uniuni.

— Voi rămâne, am fost de acord.

Şi cea de-a zecea viaţă a mea tocmai începea.

EPILOG:
Continuând

VIAŢA ŞI DRAGOSTEA AU CONTINUAT în ultimul avanpost de pe planeta Pământ, dar lucrurile nu rămăseseră exact aceleaşi.

Eu nu eram aceeaşi.

Aceasta era prima mea renaştere într-un trup din aceeaşi specie. Am găsit transferul a fi mult mai dificil decât schimbul de planete, pentru că aveam deja atât de multe aşteptări legate de a fi om, deja la locul lor. De asemenea, moştenisem o mulţime de lucruri de la Petale-Deschise-către-Lună, şi nu toate erau plăcute.

Moştenisem o mare cantitate de jale pentru Torcătoarea-Norilor. Mi-era dor de mama pe care n-o cunoscusem niciodată şi jeleam pentru suferinţa ei acum. Poate că nu mai putea fi niciun fel de bucurie pe această planetă, fără o cantitate egală de durere, pentru a o balansa pe o scală necunoscută.

Moştenisem limitări neaşteptate. Eram obişnuită cu un trup puternic, rapid şi înalt — un trup care putea alerga kilometri întregi, care putea rezista fără hrană şi apă, putea să ridice greutăţi mari şi să ajungă la rafturi înalte. Trupul acesta era slab — şi nu numai din punct de vedere fizic. Acest trup se mişca stânjenit de fiecare dată când eram nesigură pe mine, ceea ce părea a se întâmpla foarte des în acele zile.

Moştenisem un rol diferit în comunitatea umană. Oamenii duceau lucrurile pentru mine acum şi mă lăsau să intru prima într-o încăpere. Îmi dădeau cele mai uşoare treburi şi apoi, în jumătate din cazuri, făceau ei restul muncii. Mai rău decât atât, aveam nevoie de ajutor. Muşchii îmi erau moi şi neobişnuiţi cu munca. Oboseam uşor, şi încercările mele de a ascunde acest lucru nu păcăleau pe nimeni. Probabil că nu puteam să alerg un kilometru fără să mă opresc.

Totuşi, era mai mult la acest tratament uşor, decât doar slăbiciunea mea fizică. Eram obişnuită cu un chip frumos, dar unul la care oamenii puteau să se uite cu teamă, neîncredere, chiar cu ură. Noul meu chip sfida asemenea sentimente.

Oamenii adesea îmi atingeau obrajii sau îşi puneau degetele sub bărbia mea, ridicându-mi chipul pentru a-l vedea mai bine. Eram adesea uşor mângâiată pe cap (la care se putea ajunge uşor de vreme ce eram mai scundă decât oricine, cu excepţia copiilor) şi părul îmi era mângâiat cu atâta regularitate, încât am încetat să remarc când se întâmpla. Aceia care nu mă acceptaseră niciodată înainte mă mângâiau pe păr la fel de des ca şi prietenii mei. Chiar şi Lucina a opus doar o rezistenţă de formă când copiii ei au început să se ţină după mine ca doi căţeluşi care mă adorau. În mod special, Freedom mi se căţăra în poală cu fiecare ocazie, îngropându-şi faţa în părul meu. Isaiah era prea mare pentru asemenea manifestări de afecţiune, dar lui îi plăcea să mă ia de mână — care avea aceeaşi mărime ca a lui — în timp ce vorbea bucuros cu mine despre Păianjeni şi Dragoni, fotbal şi raiduri. Copiii încă nu s-au apropiat de Melanie; mama lor îi speriase înainte prea tare ca asigurările ei să mai poată schimba lucrurile.

Chiar şi Maggie şi Sharon, deşi încă încercau să nu se uite la mine, nu-şi mai puteau păstra rigiditatea de mai înainte în prezenţa mea.

Trupul meu nu era singurul lucru schimbat. Musonii au venit târziu în deşert şi am fost bucuroasă pentru asta.

Pentru un singur lucru, nu mai mirosisem niciodată ploaia îmbibată cu iz de creozot până atunci — puteam doar vag să mi-o reamintesc din amintirile mele despre amintirile lui Melanie, o sursă foarte palidă pentru a-mi reaminti cu adevărat — şi acum apa a spălat peşterile mucegăite şi le-a lăsat mirosind a proaspăt şi aproape a condimente. Mirosul mi-a rămas atârnat în păr şi mă urma pretutindeni. Îl simţeam şi în vise. De asemenea, Petale-Deschise-către-Lună trăise în Seattle toată viaţa ei şi întinderea cerului albastru şi căldura acerbă erau la fel de uimitoare — aproape *paralizante* — pentru sistemul meu, la fel cum presiunea întunecată a cerului plin de nori ar fi fost pentru oricare dintre aceşti

locuitori din deşert. Norii erau provocatori — o schimbare faţă de albastrul palid fără trăsături şi insipid. Ei aveau adâncime şi mişcare. Ei creau imagini pe cer.

Erau de făcut o mulţime de rearanjări în peşterile lui Jeb şi mutarea către marea încăpere de jocuri — acum cartierul comunal de dormit — reprezenta o bună pregătire pentru mai multe aranjamente permanente care urmau.

Era nevoie de orice spaţiu, aşa încât încăperile nu puteau rămâne goale. Totuşi, nou-veniţii, Candy — care-şi amintise numele corect în cele din urmă — şi Lacey, au putut suporta să ia în primire vechiul spaţiu al lui Wes. Am compătimit-o pe Candy pentru viitoarea colegă de cameră, dar Vindecătoarea niciodată n-a trădat vreo nemulţumire legată de această perspectivă.

Când ploile se vor opri, Jamie se va muta într-un colţ liber din peştera lui Brandt şi Aaron. Melanie şi Jared îl dăduseră afară pe Jamie din încăperea lor şi îl trimiseseră în cea a lui Ian înainte ca eu să renasc în trupul lui Pet; Jamie nu era atât de mic încât ei să fi trebuit să-i ofere vreo scuză.

Kyle încă muncea la lărgirea spărturii care-i servise de loc de dormit lui Walter, încât să fie gata când deşertul va fi din nou uscat. Nu era destul de mare pentru mai mult de o persoană şi Kyle nu urma să stea singur acolo.

Noaptea, în încăperea de jocuri, Sunny dormea ghemuită la pieptul lui Kyle, ca un pisoi care se împrietenise cu un câine mare — un rottweiler în care ea avea încredere deplină. Sunny era *întotdeauna* cu Kyle. Nu-mi puteam aminti să-i fi văzut vreodată separaţi de când deschisesem aceşti ochi gri-argintii pentru prima dată.

Kyle părea tot timpul năucit, atenţia îi era prea abătută de această relaţie imposibilă, încât nu prea putea să-şi mai bată capul cu cei din jur. Nu renunţase la Jodi, dar de vreme ce Sunny se agăţase de el, el o ţinea lângă el cu mâini blânde.

Înainte de ploaie, orice spaţiu fusese luat, aşa încât eu stăteam cu Doc în spital, ceea ce nu mă mai speria de mult. Paturile nu erau confortabile, dar spitalul reprezenta un loc foarte interesant în care să fii. Candy

îşi amintea detaliile vieţii lui Summer Song mai bine decât pe ale ei. Spitalul era acum un loc al miracolelor.

După ploaie, Doc urma să nu mai doarmă în spital. În prima noapte în încăperea de joc, Sharon îşi trăsese salteaua chiar lângă cea a lui Doc, fără nicio explicaţie. Poate că o motivase fascinaţia pe care o avea Doc pentru Vindecătoare, deşi mă îndoiesc că Doc observase măcar cât de drăguţă era femeia mai în vârstă; fascinaţia lui era legată de cunoştinţele ei fenomenale. Sau poate că Sharon era gata să ierte şi să uite. Speram că de fapt acesta era cazul. Îmi plăcea să cred că până şi Sharon şi Maggie vor deveni mai îngăduitoare în timp.

Nici eu nu urma să mai stau în spital.

Conversaţia crucială cu Ian s-ar fi putut să nu fi avut niciodată loc dacă n-ar fi fost Jamie. Gura mea s-ar fi uscat şi palmele mi-ar fi transpirat ori de câte ori m-aş fi gândit să o pun pe tapet. Ce-ar fi fost dacă acele sentimente din spital, acele câteva momente perfecte de certitudine, imediat după ce mă trezisem în acest trup, ar fi fost iluzii? Dacă mi le aminteam greşit? Ştiam că nimic nu se schimbase pentru mine, dar cum puteam fi sigură că şi Ian simţea la fel? Trupul de care el să îndrăgostise încă era acolo!

Mă aşteptam ca el să fie neliniştit — cu toţii eram. Era dificil pentru mine, un suflet obişnuit cu asemenea schimbări, dar cât de greu trebuie să fi fost pentru oameni?

Mă străduiam să las în urmă gelozia şi ecourile care mă zăpăceau ale iubirii pe care încă o simţeam pentru Jared. Nu-mi trebuiau şi nici nu le voiam. Ian era partenerul potrivit pentru mine. Dar uneori mă surprindeam uitându-mă lung la Jared şi simţindu-mă încurcată. O văzusem pe Melanie atingându-i braţul sau mâna lui Ian şi apoi trăgându-se înapoi ca şi cum şi-ar fi reamintit deodată cine era. Chiar şi Jared, care n-avea nici cel mai mic motiv de nesiguranţă, uneori îmi întâlnea privirea încurcată cu ochii lui cercetători. Şi Ian… Desigur, trebuie să fi fost cel mai greu pentru el. Înţelegeam asta.

Eram împreună aproape la fel de mult cum erau Kyle şi Sunny. Ian îmi atingea constant faţa şi părul, mă ţinea întotdeauna de mână. Dar cine nu reacţiona la acest trup în acest fel? Şi nu era platonic şi pentru toţi

ceilalţi? De ce nu mă săruta din nou aşa cum o făcuse în acea primă zi.

Poate că nu putea să mă iubească înăuntrul acestui trup, oricât de atrăgător părea să fie acesta pentru toţi ceilalţi oameni de aici.

Îngrijorarea era grea în inima mea în noaptea în care Ian mi-a dus patul pliant — deoarece era prea greu pentru mine — în încăperea de jocuri, mare şi întunecoasă.

Ploua prima dată după mai mult de şase luni. Se auzeau râsete şi plângeri în vreme ce oamenii îşi scuturau aşternuturile umede şi îşi aranjau locurile, l-am văzut pe Sharon şi Doc şi am zâmbit.

— Aici, Wanda, a strigat Jamie făcându-mi cu mâna spre locul unde el tocmai îşi aranjase salteaua alături de cea a lui Ian. E loc destul pentru toţi trei acum.

Jamie era singurul care mă trata aproape la fel ca mai înainte. Îmi făcea înlesniri pentru fizicul meu plăpând, dar el niciodată nu părea surprins să mă vadă intrând într-o încăpere sau să fie şocat când cuvintele Rătăcitoarei ieşeau de pe aceste buze.

— Tu nu prea vrei acest pat, nu-i aşa, Wanda? Pariez că am încăpea cu toţii bine pe saltele dacă la împingem una-n alta. Jamie a zâmbit către mine În timp ce îşi împingea salteaua în cealaltă, fără să aştepte aprobarea. Tu nu ocupi prea mult spaţiu.

A luat patul pliant de la Ian şi l-a scos din cale, aşezându-l pe o parte. Apoi, Jamie s-a întins chiar pe marginea saltelei celei mai îndepărtate şi s-a întors cu spatele la noi.

— O, hei, Ian, a adăugat el fără să se întoarcă. Am vorbit cu Brandt şi Aaron şi cred că am să mă mut cu ei. Ei bine, sunt frânt. Noapte bună, băieţi.

M-am uitat îndelung la Jamie care rămase nemişcat, cu spatele la noi. Şi Ian stătea nemişcat. Totuşi, doar nu avea şi el un atac de panică. Se gândea el, oare, la vreo modalitate de a scăpa din această situaţie?

— Stingeţi luminile, a zbierat Jeb din partea cealaltă a încăperii, închideţi cu toţii pliscul ca să pot să închid şi eu ochii.

Oamenii au râs, dar l-au luat în serios ca întotdeauna. Una câte una, cele patru lămpi s-au micşorat până când încăperea a rămas în întuneric.

Mâna lui Ian a găsit-o pe a mea; era caldă. Oare a observat cât de rece şi transpirată era pielea mea? S-a lăsat în genunchi pe saltea, apucându-mă blând de mânecă, eu l-am urmat, întinzându-mă pe îmbinarea dintre cele două culcuşuri. El mă ţinea de mână.

— E bine? a murmurat Ian.

Existau şi alte conversaţii şoptite în jurul nostru, acoperite de către curgerea izvorului sulfuros.

— Da, mulţumesc, i-am răspuns eu.

Jamie s-a rostogolit, scuturând salteaua şi ciocnindu-se de mine.

— Ups, scuze, Wanda, a murmurat el, şi apoi l-am auzit căscând.

În mod automat, m-am mutat din calea lui. Ian era mai aproape decât crezusem. Am suspinat încet când m-am lipit de el şi apoi am încercat să-i las puţin spaţiu. Deodată, şi-a pus braţul în jurul meu, trăgându-mă lângă el.

Era cel mai ciudat sentiment; să am braţul lui Ian în jurul meu în acest mod deloc platonic, mi-a amintit într-un fel ciudat, de prima mea experienţă legată de Fără-Durere. Ca şi când suferisem până acum şi atingerea lui îmi luase toată durerea.

Acel sentiment mi-a şters timiditatea. M-am întors aşa încât să fiu cu faţa către el şi el m-a strâns şi mai tare.

— E bine? am şoptit, repetând întrebarea lui.

M-a sărutat pe frunte.

— Mai bine decât bine.

De câteva minute eram tăcuţi. Cea mai mare parte a conversaţiei noastre pierise.

S-a aplecat, astfel încât buzele lui să fie în dreptul urechii mele şi a şoptit mai liniştit decât înainte.

— Wanda, crezi…

A tăcut.

— Da?

— Ei bine, se pare că am o încăpere numai pentru mine acum. Asta nu-i bine.

— Nu. Nu e destul spaţiu pentru ca tu să fii singur.

— Nu vreau să fiu singur. Dar…

Oare de ce nu m-o fi întrebând?

— Dar ce?

— Ai avut destul timp să-ţi pui lucrurile în ordine? Nu vreau să te zoresc. Ştiu că e încurcat… cu Jared…

Mi-a luat o clipă să înţeleg încotro bătea, dar apoi am chicotit încetişor. Melanie nu avea obiceiul să chicotească, dar Pet da, şi trupul ei mă trăda în cel mai nepotrivit moment.

— Ce e? a întrebat el.

— Eu ţi-am lăsat timp *ţie* ca să-ţi pui lucrurile în ordine, i-am explicat în şoaptă. Eu n-am vrut să te zoresc *pe tine* — deoarece ştiu că e încurcat. Cu Melanie.

A tresărit puţin surprins.

— Ai crezut…? Dar Melanie nu e persoana ta. N-am fost niciodată încurcat.

Zâmbeam în întuneric acum.

— Şi Jared nu e persoana ta.

Vocea lui era mai tensionată când a răspuns.

— Dar el rămâne Jared. Şi tu-l iubeşti.

Ian era din nou gelos? N-ar fi trebuit să-mi fie pe plac sentimentele negative, dar trebuia să recunosc că asta era încurajator.

— Jared este trecutul meu, o altă viaţă. Tu eşti prezentul meu.

Ian a tăcut preţ de o clipă. Când a vorbit iar, vocea lui era aspră din cauza emoţiei.

— Şi viitorul tău, dacă tu vrei asta.

— Da, te rog.

Şi apoi m-a sărutat în cel mai neplatonic mod cu putinţă, date fiind circumstanţele aglomerate, şi mi-am amintit cu încântare că fusesem destul de isteaţă să mint în legătură cu vârsta mea.

Ploile urmau să se sfârşească. Şi, când va trece vremea lor, Ian şi cu mine vom fi împreună, parteneri în sensul cel mai adevărat al cuvântului. Aceasta era o promisiune şi o obligaţie pe care nu o avusesem niciodată în vieţile mele. Gândindu-mă la ea, mă simţeam plină de bucurie, temătoare, timidă şi foarte nerăbdătoare, toate în acelaşi timp, cea ce mă făcea să mă simt *om*.

După ce toate acestea fuseseră aranjate, Ian şi cu mine eram de nedespărţit. Aşa că atunci când a venit timpul să-mi testez noul chip asupra celorlalte suflete, desigur că el a mers cu mine.

Acest raid a fost o uşurare pentru mine după lungile săptămâni de insatisfacţii. Şi aşa nu-mi cădea bine că noul meu trup era slab şi aproape nefolositor în peşteri; nu puteam să cred că ceilalţi nu voiau să mă lase să-mi folosesc trupul pentru singurul lucru pentru care era perfect.

Jared aprobase alegerea lui Jamie tocmai datorită acestui chip vulnerabil şi inocent, de care nimeni nu s-ar putea vreodată îndoi, această delicată construcţie pe care oricine ar fi motivat să o protejeze, dar chiar şi el avea o problemă să-şi pună teoria în practică. Eram sigură că a merge în raiduri ar fi la fel de uşor pentru mine acum ca şi înainte, dar Jared, Jeb, Ian şi ceilalţi — cu toţii în afară de Jamie şi de Mel — au dezbătut zile întregi, încercând să găsească o modalitate prin care să nu aprecieze la mine. Era ridicol.

I-am văzut măsurând-o din ochi pe Sunny, dar nu o puseseră la încercare, încă nu aveau încredere în ea. Pe deasupra, Sunny n-avea absolut nicio intenţie să facă un pas în afară. La auzul cuvântului „raid“ se strângea de teamă. Kyle nu urma să meargă cu noi; Sunny devenise isterică cu singura ocazie când el menţionase asta.

La sfârşit, caracterul practic a câştigat. Era nevoie de mine.

Era bine să fie nevoie de tine.

Proviziile se diminuaseră simţitor; aceasta urma să fie o călătorie lungă şi minuţioasă. Jared conducea raidul, ca de obicei, aşa că n-a mai fost cazul să se spună că şi Melanie lua parte la acţiune. Aaron şi Brandt s-au oferit voluntari, nu pentru că ne-ar fi trebuit cu adevărat muşchi; erau obosiţi de prea mult stat degeaba.

Mergeam departe în nord şi eram emoţionată să văd locuri noi — să simt frigul din nou.

Bucuria îşi cam ieşise din frâu în acest trup. Eram agitată la culme în noaptea în care am condus spre căderea de stânci unde erau ascunse camioneta şi camionul. Ian râdea de mine deoarece cu greu puteam sta locului în timp ce încărcam în camionetă hainele şi

diversele lucruri de care am avea nevoie. Mă ţinea de mână, spunea el, ca să mă ţină priponită de suprafaţa planetei.

Eram prea gălăgioasă? Prea neatentă la lumea din jur? Nu, aceasta nu a jucat cu siguranţă niciun rol. Nu aş fi putut face nimic. Această era o capcană şi a fost prea târziu pentru noi în clipa în care am sosit.

Am îngheţat când raze subţiri de lumină din întuneric s-au îndreptat spre feţele lui Jared şi a lui Melanie. Faţa mea, ochii mei, singurii care ar fi putut să ne ajute, au rămas ascunşi în umbra făcută de spatele lat al lui Ian.

Ochii mei nu era orbiţi de strălucire şi luna era destul de luminoasă pentru mine ca să-i văd clar pe Căutătorii care ne depăşeau numeric, opt, faţă de noi şase. Destul de luminoasă pentru mine ca să văd modul în care-şi ţinea mâinile, să văd armele care sclipeau în ele, ridicate şi îndreptate către noi. Îndreptate către Jared şi Mel, către Brandt şi Aaron care avea singura noastră armă, încă nescoasă — şi una aţintită asupra pieptului lui Ian.

De ce-l lăsasem să vină cu mine? De ce trebuia să moară şi el? Întrebările tulburătoare ale lui Lily reverberau în mintea mea: *De ce viaţa şi dragostea continuă? Ce rost avea?*

Fragila mea inimioară s-a frânt într-un milion de bucăţele şi am scormonit prin buzunar în căutarea pilulei.

— Uşurel, acum, cu toţii păstraţi-vă calmul, a strigat bărbatul din mijlocul grupului de Căutători. Aşteptaţi, aşteptaţi, nu înghiţiţi nimic. Cerule, liniştiţi-vă! Nu! Uitaţi!

Bărbatul a întors fasciculul spre propria faţă.

Faţa lui era arămie de la soare şi crăpată, ca o stâncă erodată de vânt. Părul lui întunecat cu fire albe pe la tâmple se cârlionţa în jurul urechilor. Şi ochii lui — ochii lui erau căprui-închis. Numai căprui-închis. Nimic altceva.

— Vedeţi? a spus el. În regulă, acum nu ne împuşcaţi şi noi nu vă împuşcăm. Înţelegeţi? Şi-a lăsat arma pe pământ. Haideţi, băieţi, a spus el şi ceilalţi şi-au lăsat armele să alunece înapoi în tocurile lor de la brâu, glezne, spate… atât de multe arme.

— V-am găsit ascunzătoarea aici — inteligentă chestie; am fost norocoşi să o găsim — şi ne-am hotărât să ne mai învârtim pe aici şi să facem cunoştinţă cu voi. Nu se întâmplă ca în fiecare zi să găseşti un alt grup de rezistenţă. A râs cu poftă. Ce feţe aveţi! Ce? Credeaţi că sunteţi singurii încă în viaţă?

A râs din nou.

Niciunul din noi nu s-a mişcat un centimetru.

— Cred că sunt şocaţi, Nate, a spus un alt bărbat.

— I-am speriat de moarte, a spus o femeie. La ce te aşteptai?

Ei aşteptau, lăsându-se când pe un picior, când pe altul, în timp ce noi rămăsesem îngheţaţi. Jared a fost primul care şi-a revenit.

— Cine *sunteţi* voi? a şoptit el.

Liderul celorlalţi a râs din nou.

— Eu sunt Nate — îmi pare bine să te cunosc, deşi s-ar putea ca tu să nu simţi acelaşi lucru deocamdată. Mă însoţesc Rob, Evan, Blake, Tom, Kim şi Rachel cu mine.

A gesticulat spre grup şi oamenii au înclinat din cap la auzul numelor lor. Am observat un bărbat puţin mai în spate, pe care Nate nu-l prezentase. Acesta avea păr roşcat, strălucitor şi creţ şi ieşea în evidenţă, mai ales fiindcă era cel mai înalt din grup. El singur părea să fie neînarmat. De asemenea, s-a uitat pătrunzător la mine aşa încât am privit în altă parte. Totuşi, suntem douăzeci şi doi cu toţii, a continuat Nate.

Nate şi-a întins mâna. Jared a respirat adânc şi apoi a păşit înainte. Când s-a mişcat, restul grupului nostru a răsuflat de uşurare.

— Eu sunt Jared. I-a strâns mâna lui Nate şi apoi a început să zâmbească. Aceştia sunt Melanie, Aaron, Brandt, Ian şi Wanda. Suntem treizeci şi şapte cu totul.

Când Jared mi-a rostit numele, Ian şi-a schimbat centrul greutăţii, scoţându-mă complet din raza vizuală a celorlalţi. Doar atunci mi-am dat seama că eu încă eram într-un pericol la fel de mare, cum ar fi fost ceilalţi dacă aceştia *ar fi* fost Căutători. Exact ca la început. Am rămas nemişcată.

Nate a clipit la revelaţia lui Jared şi apoi ochii săi s-au mărit.

— Uau. Este pentru prima dată când dau peste un număr aşa de mare.

Acuma a fost rândul lui Jared să clipească.

— Ai mai găsit şi alţii?

— Mai avem cunoştinţă de trei grupuri. Unsprezece oameni cu Gale, şapte cu Russell şi opt cu Max. Ţinem legătura. Chiar din când în când facem schimb. Din nou, un hohot de râs. Micuţa Ellen din grupul lui Gale s-a hotărât să-i ţină de urât lui Evan de aici, şi Carlos s-a dus după Cindy a lui Russell. Şi, desigur, cu toţii au nevoie de Burns[25]… S-a oprit din vorbit brusc, privind neliniştit în jurul lui ca şi când spusese ceva ce n-ar fi trebuit. Ochii lui s-au oprit pentru puţin timp asupra roşcatului înalt din spate, care încă se uita pătrunzător la mine.

— Putem lămuri asta, a spus bărbatul mărunt şi oacheş de lângă cotul lui Nate.

Nate a aruncat o privire suspicioasă spre micul nostru grup.

— În regulă. Rob are dreptate. Hai să lămurim asta chiar acum. A respirat adânc. Acum, cu toţii, luaţi-o uşurel şi ascultaţi-ne. Cu calm, vă rog. Asta îi tulbură pe oameni uneori.

— De fiecare dată, a murmurat cel numit Rob.

Mâna lui s-a îndreptat către tocul armei de pe coapsă.

— Ce e? a întrebat Jared cu o voce plată.

Nate a oftat şi apoi a gesticulat către bărbatul înalt cu părul roşcat. Bărbatul a făcut un pas înainte, având un zâmbet strâmb pe chipul său. Avea pistrui, ca mine, doar că cu mult, mult mai mulţi. Pistruii erau împrăştiaţi atât de des pe faţa lui, încât o făceau să pară întunecată, deşi era deschisă la culoare. Avea ochi închişi la culoare — bleumarin, probabil.

— Acesta de aici e Burns. Acum, el e cu noi, aşa că n-o luaţi razna. El e cel mai bun prieten al meu, mi-a salvat viaţa de o sută de ori. Face parte din familia noastră şi nu suntem deloc amabili când oamenii încearcă să-l ucidă.

Una dintre femei şi-a tras încet arma şi a îndreptat-o către pământ.

Roşcatul a vorbit pentru prima dată, cu o voce blândă şi distinctă de tenor.

— Nu, e în regulă, Nate. Vezi? Îl au şi ei pe-al lor. A arătat drept spre mine şi Ian s-a încordat. Se pare că nu sunt singurul care a preluat obiceiurile băştinaşilor.

Burns a zâmbit către mine şi apoi a traversat spaţiul liber, terenul nimănui dintre cele două triburi, cu mâinile întinse către mine.

Am păşit de lângă Ian, ignorând avertismentul lui şoptit, brusc simţindu-mă confortabil şi în siguranţă.

Mi-a plăcut formularea lui Burns. *A preluat obiceiurile băştinaşilor.*

Burns s-a oprit în faţa mea, lăsându-şi puţin mâna mai jos pentru a compensa diferenţa considerabilă de statură dintre noi. L-am luat de mână — era tare şi cu bătături în contrast cu pielea mea delicată — şi i-am strâns-o.

— Burns Living Flowers[26], s-a prezentat el.

Ochii mei s-au mărit la auzul numelui. Lumea de Foc — cât de neaşteptat.

— Rătăcitoarea, i-am spus eu.

— Este… extraordinar să te cunosc, Rătăcitoareo. Şi când mă gândeam că sunt singurul din neamul meu.

— Nici pe departe, i-am spus, gândindu-mă la Sunny care se afla în peşteri.

Probabil că nu eram niciunul din noi atât de rar întâlniţi pe cât credeam.

El a ridicat o sprânceană la răspunsul meu, intrigat.

— Chiar aşa? a spus el. Ei bine, poate că mai e ceva speranţă pentru această planetă, la urma urmelor.

— E o lume ciudată, am murmurat, mai mult pentru mine decât pentru celălalt suflet nativ.

— Cea mai ciudată, a fost el de acord.

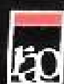
SFÂRŞIT

Tiparul executat de
Grafica Veneta S.p.A.,
Trebaseleghe (PD), Italia

Melanie Stryder refuză să se stingă. Lumea noastră a fost invadată de un dușman invizibil. Oamenii devin gazde pentru acești invadatori, mințile le sunt luate, în timp ce corpurile lor rămân intacte și își continuă viețile, aparent neschimbate.
O mare parte din omenire a cedat.
Când Melanie, unul dintre puținii oameni „sălbatici" în viață, este capturată, are convingerea că i-a sosit sfârșitul. Rătăcitoarea, „sufletul" invadator care a intrat în corpul lui Melanie, a fost avertizată de provocările cauzate de trăirea în corpul unui om: emoțiile covârșitoare, multitudinea de simțuri, memoriile prea clare.
Dar mai era ceva dificil, ceva la care Rătăcitoarea nu se aștepta: vechiul chiriaș al corpului refuză să renunțe.

Una dintre cele mai de succes scriitoare din ziua de azi, Stephenie Meyer, autoarea faimoasei Saga Amurg, ne oferă un roman de neuitat despre perseverența iubirii și despre ce înseamnă să fii om.

rao international publishing company

ISBN 978-973-54-0131-3

www.rao.ro
www.raobooks.com

[1] Cel-care-Trece-prin-Ape-Adânci (n.tr.)

[2] Un stânjen echivalează cu 18,5 metri, (n.tr.)

[3] Cel-cu-Faţa-către-Soare (n.tr.)

[4] Dătătorul-de-Flăcări (n.tr.)

[5] Prăjitură din pandişpan cu cremă (n.tr.)

[6] Red Vines — marcă de dropsuri (n.tr.)

[7] Snikers — marcă de batoane de ciocolată (n.tr.)

[8] Pop-Tarts marcă de biscuiţi cu cremă (n.tr.)

[9] Cheetos — marcă de snacksuri (n.tr.)

[10] See Weeds înseamnă „ierburi-de-mare“, dar autoarea a ales să scrie mare nu *sea* ci *see* care are şi sensul de „a vedea“ (n.tr.)

[11] De la *wanderer* — rătăcitor (n.tr.)

[12] *Dionaea muscipula* — plantă carnivoră care îşi prinde şi îşi digeră prada, în general insecte. Se găseşte nativ doar în Carolina de Nord, SUA. (n.tr.)

[13] Libertate (n. tr.)

[14] Bărăgan (n. tr.)

[15] Batoanele Granola, inventate de Stanley Mason, sunt fabricate din cereale, (n. tr.)

[16] *Săgeţi-de-sticlă,* în engleză, în original (n. tr.)

[17] *Împleteşte-Foc,* în engleză, în original (n. tr.)

[18] *Albastră-ca-cerul,* în engleză, în original (n.tr.)

[19] *The Brady Bunch* este o comedie americană de televiziune, în care joacă Robert Reed şi Florence Henderson şi care se învârte în jurul unei familii mari cu copii proveniţi din căsătorii anterioare (părinţi divorţaţi, văduvi şi recăsătoriţi). (n. tr.)

[20] Pufosul, în engleză în original. (n.tr.)

[21] Vară, în engleză în original, (n.tr.)

[22] Cântec-de-Vară, în engleză, în original. (n.tr.)

[23] Însorită, în engleză în original (n.tr.)

[24] Lumina Soarelui-care-Trece-prin-Gheaţă. (n.tr.)

[25] Arde, în engleză în original (n.tr.)

[26] Arde-Flori-Vii, în engleză în original, (n.tr.)

Table of Contents

Table of Contents

Table of Contents